ชุด 4 มือปราบพญายม ตอน

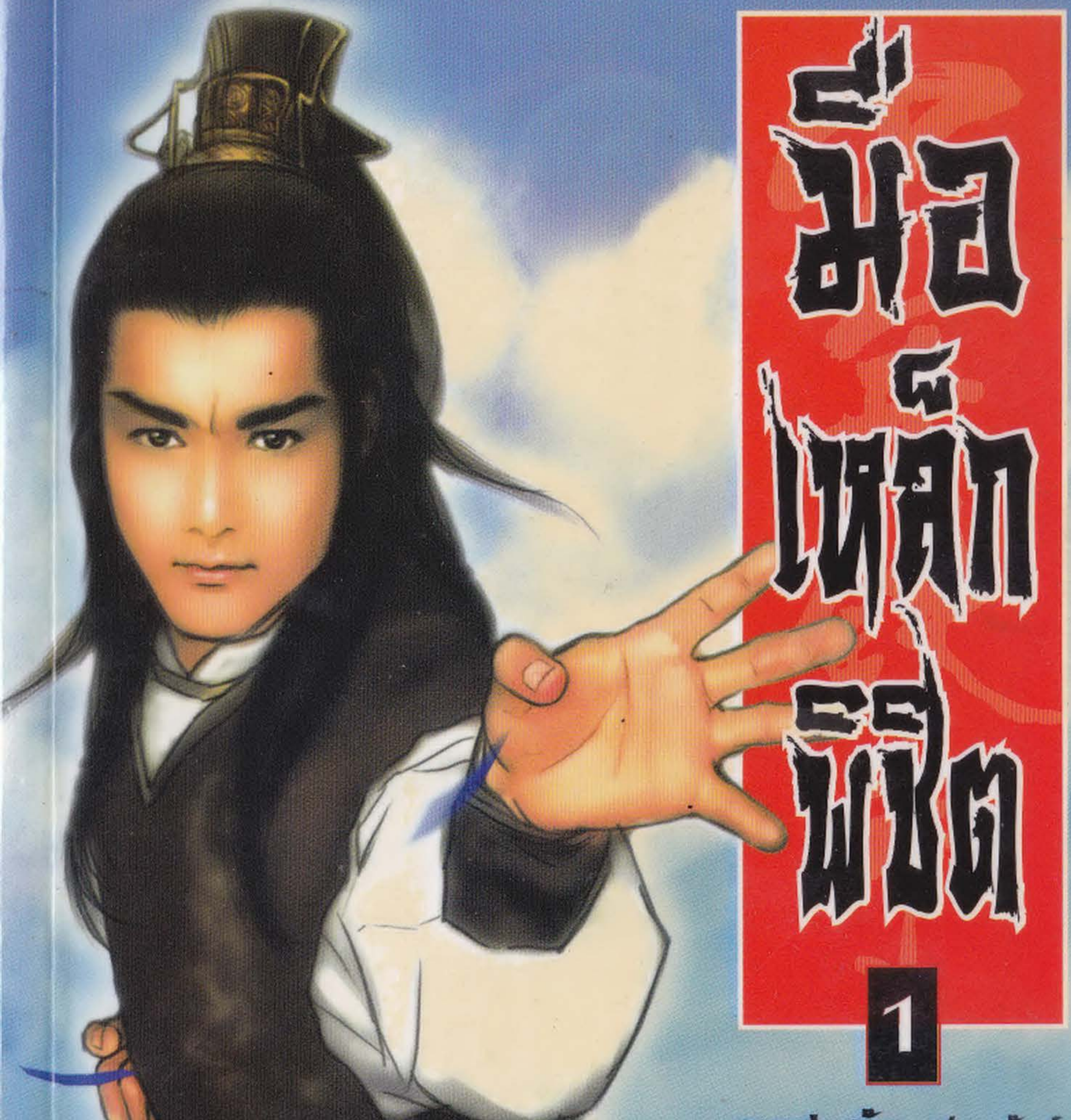

ฝ่ามือเหล็กพิชิต

1

อุนสุยอัน ประพันธ์
น.นพรัตน์ แปลใหม่

ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

สามในสี่ยอดมือปราบ
ปะทะยอดขุนพลสยองขวัญ

การอ่านคือการบ่มเพาะ

เมล็ดพันธุ์แห่งปัญญา

ตอนที่ 1

ชายหนุ่มแซ่ฮั่

ข้าพเจ้าเป็นมือปราบ คิดอาศัย
ตำแหน่งหน้าที่นี้ขัดเกลากัยแก่
ส่วนรวม ผดุงคุณธรรม ดีงาม
มิใช่คืออำนาจบาตรใหญ่ ใช้
ก่อการร้าย ข้าพเจ้ายินยอม
ปล่อยตัวผู้มีความผิด ไม่
ต้องการฆ่าคนผิด

“ศีรษะอันใหญ่โต ดาบของผู้ใดปลิดปลงได้?”

เมื่อหลบหนีถึงละแวก**เทือกเขางี้เนี่ย**เมือง**ป่าจิว** ข้างกายของ**เตียซาปา**เพียงหลงเหลือบุตรีคนเล็กนางหนึ่ง **ซือตี๋**สองคนและศิษย์ห้าคน ดังนั้นอดทอดถอนใจด้วยความสะทกสะท้อนมิได้

แต่**โหงวซือตี๋** *(ศิษย์ผู้น้องที่ห้า)* ของมันนาม**ฉั่วเล่าโต๊ะ**กระตุ้นเตือนมันว่า

“คำพูดนี้ไม่สมควรกล่าว”

“เพราะเหตุใด?”

“ครั้งกระโน้น**สุยเอี้ยงตี่***ฮ่องเต้มัวเมาราคะ โหดเหี้ยมอำมหิต ทำร้ายชีวิตราษฎรพันๆ หมื่นๆ กระตุ้นให้ราษฎรลุกฮือขึ้นต่อต้าน พระองค์ยังเสพสุขภายในวัง อยู่ท่ามกลางหญิงงามที่ฉุดมาจากทั่วทั้งประเทศจำนวนยี่สิบหมื่นนาง ทั้งยังรำพึงว่า *‘ศีรษะของข้าผู้ใดปลิดปลงได้?’* ท่านกล่าวเช่นนี้ ทำให้เรานึกถึงสุยเอี้ยงตี่ฮ่องเต้ขึ้นมา”

เตียซาปาเดือดดาลเป็นการใหญ่ กระชากร่างฉั่วเล่าโต๊ะ จน

---

* ภาษาจีนกลาง อ่านว่า สุยหยางตี้

สองเท้าลอยขึ้นจากพื้น ขู่คำรามว่า

"เจ้ากลับนำเราไปเปรียบกับทรราชสุยเอี้ยงตี่?"

ฉั่วเล่าโต๊ะถูกรวบคว้าจนหายใจไม่ออก ย่อมไม่สามารถตอบคำได้

ชั่วครู่ให้หลัง เตียซาปาค่อยปลดปล่อยฉั่วเล่าโต๊ะ กล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"ดังนั้นมีคำพูดที่ห้าวหาญบางคำ ผู้เยาว์รุ่นหลังกล่าวตาม แต่ไม่ล่วงรู้ความหมาย สมมติเช่น**ฌ้อปาอ๋อง**ถูกข้าศึกล้อมกักที่**ไหเหีย** เคยร้องร่ำคำ *'ทรงพลังดั่งขุนคีรี วีรเดชก้องโลกา'* แท้ที่จริงเป็นคำครร่ำครวญของผู้ปราชัย ซึ่งความจริง ฌ้อปาอ๋องชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบในการรบ แต่ไม่ใช้สอย**ฮ่วมเจ็ง** มีความดีความชอบไม่ปูนบำเหน็จ ในที่สุดถูก**เล้าปัง***พิชิต ตอนที่เสียชีวิตเพิ่งมีอายุสามสิบเอ็ดปี ยังจะตัดพ้อตำหนิผู้ใด ความพ่ายแพ้ของเราก็เกิดจากการแส่หาเอง เพียงสร้างความลำบากแก่ทั้งหมด จะให้คลายใจได้อย่างไร?"

ฉั่วเล่าโต๊ะกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"เนื่องด้วย**ปาเตีย** *(คำเรียกคนชื่อปาเป็นบิดาด้วยความเคารพ)* มิใช่คนเช่นนี้ เราจึงกล้ากล่าวตรงๆ ขอท่านอย่าได้ท้อแท้ พวกเรายังไม่พ่ายแพ้"

ผู้คนอีกหกคนพอฟัง พากันกล่าวว่า

"ปาเตีย พวกเรายินดีต่อสู้เพื่อท่าน กอบกู้เกียรติภูมิของ**เทียนกี** *(ปฏิภาณฟ้า)* กลับคืนมา"

เตียซาปาหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เราทราบ จนบัดนี้ศีรษะของเรายังเป็นของเรา และเป็นของเราทั้งหมด อย่างน้อยต้องไม่ขายให้แก่**ฉั่วเกีย ทังก่วง เฮ้งโพ่ว** เหล่าขุนนางโฉด"

---

* *ภาษาจีนกลาง อ่านว่า หลิวปัง*

*ปฏิภาณฟ้า*เป็นหน่วยงานอันเข้มแข็งหนึ่งในยุทธจักร เมื่อสามสิบปีก่อน เคยรวบรวมกำลังฝ่ายพลเรือน ช่วยเหลือ**แม่ทัพใหญ่เต้งเสียว**ป้องกันชายแดน ขับไล่ก**องทัพไซแฮ่**แตกพ่าย

เมื่อยี่สิบปีก่อน หน่วยปฏิภาณฟ้ายังช่วยเหลือ**ขุนนางลี้เฮี่ยง**บุกเข้า**แคว้นไซแฮ่** คิดขจัดภัยจากภายนอก น่าเสียดายที่ลี้เฮี่ยงยึดถือพวกมันเป็นโจร กลับจับกุมฆ่าทิ้ง

เมื่อสิบปีก่อน ฮ่องเต้ทรงแต่งตั้ง**ฉั่วเกีย**เป็นมหาเสนาบดี มีพระบัญชาให้นำส่งของมีค่าทั่วประเทศเข้าสู่วังหลวง เหล่าขุนนางยังฉวยโอกาสยักยอกสมบัติเป็นของตัว สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎรอย่างแสนสาหัส หน่วยปฏิภาณฟ้าจึงกำจัดฆ่าขุนนางเหล่านั้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ สะกิดโทสะของฉั่วเกียขึ้น วางแผนให้พวกมันรวมกำลังเพื่อรับใช้บ้านเมือง แต่พอมาถึงเมืองหลวง ก็ดำเนินการกวาดล้างสังหาร เตียซาปาและมือดีของหน่วยปฏิภาณฟ้าไม่ทันป้องกัน เสียชีวิตไปเจ็ดแปดส่วน ที่หลงเหลือหากมิใช่รับบาดเจ็บ ซ่อนตัว ก็หลบลี้หนีไปไกล

ตอนนี้เตียซาปาเพียงหลงเหลือคนข้างกายไม่กี่คน ซึ่งประกอบด้วย

โหงวซือตี๋ *(ศิษย์ผู้น้องที่ห้า)* **เซี่ยวโก้ยกุ้ยชิ่ว** *(มือปีศาจน้อย)* ฉั่วเล่าโต๊ะ

สี่ซือตี๋ *(ศิษย์ผู้น้องที่สี่)* **ไต้เค่าปวยแป้** *(เครื่องคราดใหญ่บิน)* เนี่ยเซี่ยวปุย

ศิษย์ที่สาม **เต็งฮ้วยกิมกัง** *(วชิระดวงโคม)* ตั้งเซี่ย

ศิษย์ที่เจ็ด **เจ่กคี่เซ้งฮ้อ** *(พลังดุจสายน้ำ)* ฮ่อได้ฮุ่ง

หลานศิษย์ที่แปด **ตงง้วนเจ่กปิกโฮ้ว** *(พยัคฆ์แดนตงง้วน)* เจี่ยจื้อย่ง

หลานศิษย์ที่สิบเอ็ด **ไต้เบ๊กิมตอ** *(ดาบทององอาจ)* แต้เต่ง

เต้ง

ยังมีบุตรีคนเล็ก ฉายา**เง็กเซียวเซียนจื้อ** *(นางเซียนขลุ่ยหยก)* เตียเจ่กนึ่ง

ทั้งหมดหลังจากผ่านการต่อสู้อาบเลือด เผชิญกับดัก ถูกพิษ เสียชีวิต แตกพ่ายหลบหนี ทะลวงฝ่าวงล้อมหลายครั้งครา มาถึงสถานที่อันเปลี่ยวร้างละแวกเมืองป่าจิว ผู้คนสี่ร้อยกว่าคน หลงเหลือเพียงแปดคน

ความรู้สึกของพวกมันเป็นที่ทราบได้

ความรู้สึกของเตียซาปาเป็นที่ทราบได้

เตียซาปากล่าวอย่างหดหู่ว่า

"แต่ตอนนี้เราเข้าใจความรู้สึกที่ฌ้อปาอ๋องไปถึงแม่น้ำโอวกัง ไม่ยอมข้ามแม่น้ำไป ท่านไม่เพียงแต่ไม่มีหน้ากลับไปพบกับพ่อแม่พี่น้อง ท่านถึงกับพังทลายโดยสิ้นเชิง"

ฉั่วเล่าโต๊ะกลับกล่าวว่า

"แต่หากฌ้อปาอ๋องยอมกล้ำกลืนฝืนอัปยศ ข้ามแม่น้ำไปก่อน รวบรวมไพร่พลขึ้นใหม่ แผ่นดินไม่แน่ว่าจะตกเป็นของเล้าปัง"

เตียซาปาพอฟัง ต้องเงียบงันไป

เนี่ยเซี่ยวปุย , ฉั่วเล่าโต๊ะล้วนเป็นซือตี๋ของมัน แต่สามารถกล่าววาจาอย่างเต็มที่ ไม่เพียงแต่ซือตี๋ แม้แต่ศิษย์ก็สามารถแสดงความเห็นโดยไม่มีข้อแบ่งแยกอันเข้มงวด แต่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ศิษย์ในสำนักล้วนให้ความเคารพต่อเตียซาปาเรียกขานเป็น**ปาเตีย** *(คำเรียกคนชื่อปาเป็นบิดาด้วยความเคารพ)* แม้แต่สหายร่วมแนวก็ให้เกียรติเรียกขานมันเป็นปาเตีย

ดวงตาเตียซาปาทอประกายอันลึกซึ้ง กล่าวว่า

"พวกเราหลบหนีเป็นระยะทางสามร้อยลี้ สลัดหลุดจากศัตรู

สวนใหญ่ ที่หลงเหลือยังมีผู้ใด?"

เนี่ยเซี่ยวปุยที่ถนัดในการเดินทัพ กล่าวว่า

"ศัตรูยังมีอีกสี่ขบวน หนึ่งเป็นสุนัขรับใช้ของฉั่วเกีย ฉายาแป๊ะจก *(ร้อยขา)* **โง้วกง** นำกำลังทหารนับพันออกติดตามพวกเรา นับว่าอยู่ใกล้ที่สุด

ขบวนที่สองเป็น**ยี่ตึงแก** *(หัวหน้าที่สอง)* ของเผ่าทรราชเจ็งฉุ่ยกับ**ซาตึงแก** *(หัวหน้าที่สาม)* ใจ่ด้วน พวกมันคิดร้ายต่อปฏิภาณฟ่ามานาน คราครั้งนี้ฉวยโอกาสถมหินลงบ่อ คิดขุดรากถอนโคนพวกเราให้สิ้นซาก

ขบวนที่สามเป็นหัวหน้า**เก้าฮุงปั่วเกาะ** *(เรือนเก้าหุนครึ่ง)* ปาปี้ทั้งและพวก พวกมันเป็นเขี้ยวเล็บของฉั่วเกีย ซึ่งประจำอยู่ละแวกเมืองป่าจิวมันย่อมไม่ปล่อยปละละเว้นพวกเรา

ขบวนที่สี่เป็น..."

เอ่ยถึงตอนนี้ลังเลเล็กน้อย **ฮ่อไต้ฮุ่ง**จึงกล่าวสืบต่อ

"ขบวนที่สี่เป็นเจ้าหน้าที่กรมเมือง"

เตียซาปากล่าวว่า

"เจ้าหน้าที่กรมเมืองไม่น่าครั่นคร้าม ชาติบ้านเมืองอ่อนแอไหนเลยมีเจ้าหน้าที่กรมเมืองที่ดี?"

ฮ่อไต้ฮุ่งกล่าวว่า

"พวกมันหนึ่งเป็นเจ้าหน้าที่จากเมืองหลวง ฉายา**โชยลี้ซิ้งปู้** *(มือปราบพันลี้)* หนึ่งเป็นมือปราบอันดับหนึ่งแห่งเมืองป่าจิว ฉายา**ทิฉั่วมึ้ง** *(กลอนประตูเหล็ก)* **คักบักเล้งเต็ง** แต่อีกผู้หนึ่งไม่ทราบว่าเป็นใคร เพียงทราบว่าเป็นมือปราบจากเมือง**ชังจิว** สองคนแรกนำพนักงานนับร้อยรุดมาล้อมจับ"

เตียซาปาหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ด้วยกำลังของพวกเราตอนนี้ สามารถรับมือขุมกำลังของ

ฝ่ายตรงข้ามทั้งสี่ขบวนหรือ?"

คนทั้งสี่กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"ไม่สามารถ"

วชิระดวงโคมตั้งเชี่ยปากไวใจดรง กล่าวเสริมว่า

"เกรงว่าไม่อาจรับมือแม้สักขบวนเดียว"

เตียซาปายืดกายคราหนึ่ง กล่าวว่า

"อย่างนั้นตอนนี้พวกเราควรทำอย่างไร?"

ฉั่วเล่าโต๊ะกล่าวว่า

"ก่อนอื่นต้องพันบาดแผลรักษาบาดเจ็บ ประการสำคัญคือ..."

คนทั้งหมดชิงกันกล่าวว่า

"รับประทานอาหาร"

นางเชียนขลุ่ยหยกเตียเจ่กนึ่ง กล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้าหิวแทบตายแล้ว"

คนเหล่านี้รีบร้อนหนีเอาชีวิตรอด ไม่ได้รับประทานข้าวแม้สักเม็ดเดียวเป็นเวลาสองวันครึ่งแล้ว

มีแด่ดาบทององอาจแต้เด่งเต้งกล่าวเสียงละห้อยว่า

"พี่น้องทั้งหลายล้วนเสียชีวิต เรายังรับประทานลงหรือ?"

ฮ่อไต้ฮุ่งกล่าวว่า

"เนื่องด้วยพวกเขาพลีชีวิต พวกเรายิ่งต้องรับประทาน ไม่เพียงรับประทานเพื่อตัวเอง ทั้งยังรับประทานเพื่อพวกเขา เมื่อรับประทานอิ่มหนำ ค่อยมีชีวิตสืบไป มีชีวิตสืบไป จึงล้างแค้นให้แก่พวกเขาได้"

ฉั่วเล่าโต๊ะจงใจกล่าวกระตุ้นแต้เด่งเต้งว่า

"เจ้ามิใช่สนิทสนมกับ**เซี่ยวซือตี่** *(ศิษย์ผู้น้องคนเล็ก)* เตียถั่วหรอกหรือ? ดอนนี้มันเพียงพลัดพรากจากกัน หากเจ้าหิวโหยจนตาย มันกลับรับประทานอิ่มหนำ คนและภูดผีอยู่คนละภพ เจ้าไม่อาจพบเห็น

มันแล้ว"

แต้เต่งเต้งตากระจ่างวูบ

มันกับเตียถั่วคบหาเป็นเพื่อนตาย ในซือเฮียติ๋ทั้งหลาย นับตาทั้งสองสนิทสนมที่สุด

เจี่ยจื้อย่งยกมือลูบท้อง กล่าวว่า

"ผู้ใดไม่คิดรับประทาน เพียงแต่ตอนนี้จะรับประทานอะไร?"

คำพูดนี้กล่าวไม่ผิด เสบียงกรังล้วนรับประทานหมดสิ้น หาไม่ *ก็ตกหล่นสูญหายหมดสิ้น*

ตลอดรายทาง ทั้งหมดพบเห็นแต่ความอดอยาก ราษฎรเดือดร้อนแสนสาหัส บวกกับละแวกนี้เป็นป่าเขาลำเนาไพร มีอันใดที่ไม่ประทานได้

ทั้งหมดก็ไม่มีเงินทองติดตัว

เตียซาปากล่าวด้วยความสะทกสะท้อนอยู่บ้างว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว พวกเราคลุกคลีในยุทธจักร ยังไม่เรียนรู้วิธีหาอาหารสักมื้อ"

คนทั้งหมดล้วนหัวร่อออกมา

หัวร่อด้วยความขมขื่น

นี่เป็นความจริง สิบกว่าปีมานี้ เตียซาปานับวันแต่จะมีศักดิ์ศรีสูงส่งขึ้น หน่วยปฏิภาณฟ้าพอจัดการกับขุนนางฉ้อราษฎร์บังหลวง ได้ *ก็ผลประโยชน์มหาศาล* ทั้งหมดคุ้นเคยกับความเป็นอยู่อันเลิศลอย *ห่างกับการประหัตประหารต่อสู้* แต่เมื่ออยู่กลางดินแดนรกร้าง กลับ *ไม่รู้จักวิธีหาอาหารประทังหิว*

อย่าว่าแต่ทั้งหมดล้วนได้รับบาดเจ็บ

รับบาดเจ็บหนักบ้างเบาบ้าง

มากบ้างน้อยบ้าง

ยังมีหัวใจที่เหนื่อยล้า ซึ่งถูกทำร้ายสาหัสที่สุด

หลังจากพันบาดแผลเสร็จสิ้น ทั้งหมดเริ่มออกหาอาหาร

ที่แล้วมาหน่วยปฏิภาณฟ้าถนัดในการติดต่อสื่อสาร มาตรว่าเกิดลมพัดใบไม้ไหว พบเห็นร่องรอยศัตรู พอส่งพลุสัญญาณออก ทั้งหมดจะรุดมาช่วยเหลือโดยเร็ว

ทั้งหมดความจริงเข้าใจว่า การหาอาหารมิใช่เรื่องยากลำบากอันใด

ทั้งหมดทำศึกที่ยากลำบากที่สุด ฆ่าคนที่ยากแก่การฆ่าที่สุด เคยลอบสังหารแม่ทัพข้าศึกที่อยู่ท่ามกลางทหารสามพันคน เคยรอนแรมข้ามหนองบึงใหญ่ ที่เต็มไปด้วยงูตะขาบกลางวิกาล เคยหมอบร่างฟันขาม้าของกองทัพศัตรู เคยฝ่าฝนเกาทัณฑ์ ดงทวน ขโมยตราประจำตำแหน่งแม่ทัพมา

กล่าวได้ว่า ไม่มีเรื่องใดที่ทั้งหมดไม่กล้ากระทำ และไม่มีเรื่องใดที่ทั้งหมดทำไม่ได้

แต่วันนี้กลับให้ทั้งหมดออกหาอาหาร

ละแวกเมืองป่าจิวถูกเหล่าขุนนางกังฉินกวาดหาของมีค่าไป ก่อเกิดความอดอยากยากแค้นไปทุกหย่อมหญ้า บวกกับเกิดทุพภิกขภัย ยิ่งอเนจอนาถสุดเปรียบปาน

ผู้ห้าวหาญเหล่านี้หาไปหามา หาถึงยามวิกาล ยังหาอาหารไม่ได้

ที่เชิงเขามีบ้านเรือนผู้คนหลายหลัง ทั้งหมดได้แต่บากหน้าไปขออาหาร

"พวกเราเองล้วนไม่มีอาหารรับประทาน ไหนเลยให้แก่ท่านได้?"

ชาวนาบางคนเข้าใจว่าเตียซาปาและพวกเป็นโจร ทั้งหวาดกลัวทั้งระแวดระวัง เสบียงอาหารที่พวกมันมีอยู่ก็ถูกทหารราชวงศ์ช้องกวาดไปหมดสิ้นแล้ว

เตียซาปาและพวกยังคิดเข้าสู่ไร่สวนไปขโมยปลิดผลแตง มันเทศ แต่ท้องไร่มีสภาพแตกระแหง ปราศจากพืชผักอันใด

เตียซาปาทอดถอนใจกล่าวว่า

"ที่นี้กลับยากแค้นถึงเพียงนี้ พวกเราปรกติดื่มกินฟุ่มเฟือย กล่าวไปออกจะไม่รู้จักมัธยัสถ์ไปแล้ว"

เนี่ยเชี่ยวปุยกล่าวว่า

"ดังนั้นหน่วยปฏิภาณฟ้าเราไม่อาจล่มสลาย พวกเราต้องต่อสู้ ต่อไป เพื่อราษฎรที่เดือดร้อนลำเค็ญเหล่านี้"

เตียเจ่กนึ่งอดกล่าวมิได้ว่า

"แต่พวกเราหากยังไม่มีอาหารตกถึงท้อง เกรงว่าจะล้มลงในเปิดเผย"

เตียซาปากลับกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"พวกเราไม่อาจแย่งชิงชามข้าวของขอทาน มิสู้ฉวยโอกาสที่ยังมีเรี่ยวแรงอยู่บ้าง ข้ามเทือกเขางี้เนี่ย รุดสู่เมืองชังจิว ค่อยนึกหาวิธีใหม่"

ฉั่วเล่าโต๊ะผงกศีรษะกล่าวว่า

"ใช่แล้ว สองพี่น้องตะกูลซิง **โป้ยยี่ตอ** *(ดาบรูปแปด)* **พั้ง ก้านจั่ว** ยังมี**พรรคจี้คอปัง** *(พรรคหอกสกัด)* ล้วนอยู่ที่เมืองชังจิว พวกนั้นมีกำลังกล้าแข็ง ไม่มีเหตุผลที่ไม่ช่วยเหลือพวกเราอีกแรงหนึ่ง"

ทั้งหมดตั้งความหวังเช่นนี้

แต่นับตั้งแต่หลบหนีเป็นต้นมา สหายผู้รู้ใจตามรายทางล้วนปิดประตู ปฏิเสธไม่ยอมพบหน้า นับว่ายามทุกข์เข็ญเห็นน้ำใสใจจริงอย่างแท้จริง

ดังนั้นระหว่างที่ทั้งหมดข้ามขุนเขาเนินบรรพต ทางหนึ่งหลบหลีกทหารติดตาม ทางหนึ่งเดินทางสู่เมืองชังจิว คนของหน่วยปฏิภาณฟ้า รวมทั้งเตียซาปาอดวิตกกังวลมิได้

อย่างลำบากยากเย็น ผู้ห้าวหาญทั้งแปดค่อยฝ่าแนวปิดล้อมของทหารราชวงศ์ซ้อง ช่วงชิงเสบียงกรังจากนายทัพผู้หนึ่ง พอมีอาหารดกถึงท้อง สะกดกลั้นใจรอถึงยามค่ำคืน ค่อยข้ามกำแพงเมืองชังจิว รุดสู่พรรคหอกสกัด

พรรคหอกสกัดเป็นพันธมิตรกับหน่วยปฏิภาณฟ้าตลอดมา

หลังจากแสดงความจำนงขอเข้าพบ ผ่านไปเนิ่นนาน ยังไม่เห็นมีคนออกต้อนรับ

กาลก่อนผู้นำหน่วยปฏิภาณฟ้าเตียซาปามาถึงที่นี้ นับตั้งแต่หัวหน้าพรรคหอกสกัดฉายา**จี้เทียนกิมคอ** *(หอกทองชี้ฟ้า)* **บู๊โก้ย** ลงมาล้วนยินดีปรีดา เร่งรุดออกมาต้อนรับ

ยามนี้กลับชำเย็นยิ่ง

เตียซาปากล้ำกลืนฝืนอัปยศ ขอให้**ก้วงสื่อ** *(ผู้ดูแล)* รายงานเข้าไปใหม่ บอกว่าพวกตนมีเรื่องรีบด่วน ต้องการพบหน้า**บู๊ปังจู้** *(หัวหน้าพรรคแซ่บู๊)* สักครา

แต่ตั้งเชี่ยกับฮ่อไต้ฮุ่งไม่อาจข่มเพลิงโทสะได้ กล่าวว่า

“ไปบอกมัน ยังวางก้ามอันใด ไม่ต้องการพบก็แล้วกันไป”

“กาลก่อนมันขอให้พวกเราช่วยเหลือมันฟื้นฟูตำแหน่ง ยามนี้ไฉนปฏิบัติดัวเช่นนี้ ต่อให้ไม่รู้จักทดแทนบุญคุณก็ไม่ต้องปฏิเสธผู้คนจนห่างไกลปานนี้”

เตียซาปาทอดถอนใจกล่าวว่า

“ยามนี้ต่างกับกาลก่อน พวกเราดอนนี้มีชะตากรรมอย่างไร ตกอยู่ในสภาพแวดล้อมเช่นใด ยังคงปลงให้ตกเถอะ เป็นพวกเราขอร้องผู้คน มิใช่ผู้คนร้องขอต่อพวกเรา”

รอคอยอีกครู่หนึ่ง จันทราลอยถึงกลางฟ้า ค่อยมีคนเรียกหาทั้งหมดเข้าไป

ในห้องโถงใหญ่เขม็งตึงเครียด

หัวหน้า**พรรคหอกสกัด**ทั้งหกนั่งตระหง่านในห้องโถง อาวุธคู่มือไม่ห่างจากกาย แสงคบไฟลุกช่วงโชติ ดูไปคล้ายงูอัคคีที่เต้นเร่า

เตียซาปาประสานมือ ทักทายอย่างยิ้มแย้มว่า

"บู๊ปังจู้ ไฉนจัดวางกำลังเช่นนี้?"

แต่ฝ่ายตรงข้ามหาแย้มยิ้มไม่ หอกทองชี้ฟ้าบู๊โก้ยปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

"เตียซาปา ท่านกระทำผิดกฎหมาย ยามนี้กลายเป็นคนในที่มีต พรรคหอกสกัดเราเป็นค่ายสำนักอันเที่ยงธรรม ที่จงรักภักดีต่อชาติบ้านเมือง ไม่อาจช่วยเหลือท่านได้ ท่านไปเถอะ"

ตั้งเชี่ยกับฮ่อไต้ฮุ่งล้วนคิดอาละวาด แต่ถูกเตียซาปาสะกดห้ามปรามไว้ กล่าวว่า

"เราเสี่ยงอันตรายมายังที่นี้ ไม่กล้ามุ่งหวังให้ท่านทั้งหลายรับคุปการะ เพียงแต่ตอนที่พรรคท่านเกิดการเปลี่ยนแปลงภายใน ระหว่างที่ระงับเหตุฟื้นฟูตำแหน่ง พวกเราเคยทุ่มเทเรี่ยวแรงช่วยเหลือทั้งจุนเจือเป็นเงินแปดร้อยตำลึง ไม่ทราบสามารถมอบคืนให้หรือไม่ เพื่อที่พวกเราจะได้ไม่ต้องขออาหารตามรายทาง"

คนของพรรคหอกสกัดล้วนหัวร่อออกมา บู๊โก้ยกล่าวว่า

"มีเรื่องเช่นนี้? ผู้ใดเห็นเราหยิบยืมเงินของท่าน? หากเราบอกว่าท่านหยิบยืมเงินเราสามพันตำลึง วันนี้ท่านใช่จะคืนให้หรือไม่?"

เนี่ยเชี่ยวปุยตวาดด้วยโทสะว่า

"พวกเจ้าเหล่าผู้เนรคุณ..."

บู๊โก้ยหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า

"ว่ากระไร?"

หัวหน้าอื่นก็หยิบฉวยอาวุธมาถือไว้

บู๊โก้ยชำเลืองมองเตียซาปา กล่าวว่า

"ซาปา ในความเห็นเรา ชายชาตรีไม่ถือสาพลาดท่าดำตา"

เตียซาปาประสานมือกล่าวว่า

“ประเสริฐ ขอบคุณที่ไว้ไมตรี”

กล่าวจบ นำทั้งหมดหันกายหมายจากไป

“ช้าก่อน”

บ๊โก้ยส่งเสียงดวาดทัดทานขึ้น

เตียซาปาหันกายมาอย่างแช่มช้า

นี่นับเป็นการแส่หาความอัปยศใส่ตัวเอง ดังนั้นมันตกลงใจ หากถึงคราจำเป็น ได้แต่ลงมือหาญหักแล้ว

บู๊โก้ยกลับไม่คิดลงมือ เพียงกล่าวว่า

“ที่ว่าเงินทอง พวกเราหามีไม่ คนกลับมีอยู่คนหนึ่ง มันคุ้นกับภูมิประเทศของชังจิว อาจสามารถนำพาพวกท่านจากไปโดยปลอดภัย”

เตียซาปาเห็นชายหนุ่มที่นั่งอยู่ผู้หนึ่งลุกขึ้นยืนช้าๆ คนผู้นี้มีใบหน้าโอ่อ่าอาจหาญ แต่งกายอย่างสมถะ มาตรว่าอายุยังเยาว์ แต่มีบุคลิกลักษณะของผู้นำแว่นแคว้นหนึ่ง

บุรุษหนุ่มมีมือทั้งสองที่ใหญ่เป็นพิเศษ เมื่อวางอยู่ที่นั้น ออกจะสะดุดตาไป

เตียซาปากล่าวว่า

“น้องเราคือ...”

ชายหนุ่มนั้นประสานมือกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าแซ่ทิ ขอน้อมพบ**เตียเล้งเท้า** *(ผู้นำแซ่เตีย)* และ**ได้เฮียบ** *(ผู้กล้าหาญ)* ทุกท่าน”

เตียซาปากล่าวเตือนสติชายหนุ่มแซ่ทิว่า

“ท่านร่วมทางกับพวกเรา ไม่คล้ายกับกาลก่อน ตอนนี้ไม่มีผลประโยชน์กลับจะประสบภัยลาม ท่านใคร่ครวญดีแล้วหรือไม่?”

ชายหนุ่มแซ่ทิกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพอออกท่องเที่ยว ก็ได้ยินเรื่องราวของหน่วยปฏิภาณฟ้า ยามนี้ต้องการเห็นความเคลื่อนไหวของหน่วยปฏิภาณฟ้าสักครา"

เจี่ยจื้อย่งกล่าวว่า

"เกรงว่าที่ท่านได้เห็น จะเป็นสภาพอันอเนจอนาถของพวกเราเหล่าพยัคฆ์ลงสู่ที่ราบถูกสุนัขรังแก"

มันโชคร้ายที่กล่าวถูกต้อง

เรื่องราวในโลกมักเป็นเช่นนี้ ลางดีไม่ปรากฏ โชคร้ายเห็นทันตา

ทั้งหมดมายังตึกที่พักของ**ป้อเบ๊งื่นเชีย** *(ม้าวิเศษทวนเงิน)* ซิงไต้ซิงกับ**ซิ้งจุ่งกิมเกา** *(ยอดอาชาตาขอทอง)* ซิงไต้โค่ว กลับได้รับการตอบแทนที่เลวร้ายกว่าพรรคหอกสกัด

ทั้งหมดเพิ่งบ่งบอกชื่อออกไป สองพี่น้องตระกูลซิงก็ออกมา "พบหน้า" ทั้งหมดในบัดดล

มิใช่ให้เข้าพบ หากแต่ออกมาพบหน้าด้วยตัวเอง

แน่นอน ที่ด้านหลังของซิงไต้ซิงกับซิงไต้โค่วยังมีเหล่าศิษย์และนักบู๊พิทักษ์ตึกที่ถือดาบมั่น น้าวเกาทัณฑ์พาดสาย ซิงไต้ซิงมือถือทวนเงิน ซิงไต้โค่วถือตาขอทองทั้งคู่ คล้ายกับจะฮือออกมาจับโจร

เตียซาปาพอเห็นสภาพเช่นนั้น ต้องฝืนยิ้มออกมา กล่าวคำ "จบกวนแล้ว" พลางหันกายตระเตรียมจากไป

เนี่ยเซี่ยวปุยไม่อาจสะกดอดกลั้นได้ ชี้หน้าด่าทอว่า

"ผู้แซ่ซิง คราก่อนเผ่าทรราชบุกตึกตระกูลซิง หากมิใช่หน่วยปฏิภาณฟ้าเราขับไล่คนร้ายให้แก่พวกท่าน พวกท่านสามารถมีวันนี้?"

เตียซาปาตัดบทว่า

"เซี่ยวปุย อย่าได้กล่าวแล้ว กล่าวไปก็ไร้ประโยชน์ ไปกันเถอะ"

"หยุดไว้"

ชิงได้ชิงส่งเสียงขู่คำรามขึ้น

ชิงได้โค่วกล่าวเสริมขึ้น

"เนื่องด้วยพวกเรารำลึกถึงเรื่องหลัง จึงไม่ถมหินลงบ่อ เกี่ยวศีรษะสนัขของพวกท่านลงมา...จดจำไว้ ศีรษะของท่าน ความจริงเป็นของเรา"

เตียซาปาไม่ตอบคำอีก

มันออกคำสั่งห้ามมิให้ผู้ใดตอบคำ

ทั้งหมดล่าถอยไปอย่างสงบ.

เพียงมีคนหนึ่งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ศีรษะของผู้ใด ล้วนเป็นของผู้นั้น"

คนกล่าววาจาเป็นชายหนุ่มแซ่ทินั้น

ชิงได้โค่วไม่ไว้ไมตรี ใช้ตาขอทองเกี่ยวใส่

เตียซาปาตวาดคำ "หลีกไป" ยืดกายหมายต้านรับตาขอนี้ไว้

ชายหนุ่มแซ่ทิไม่ได้หลบเลี่ยง เพียงยกมือขึ้นปิดป้อง

เตียเจ่กนึ่งถามด้วยความห่วงใยว่า

"เป็นไร รับบาดเจ็บหรือไม่?"

ชายหนุ่มแซ่ทิเพียงสั่นศีรษะ

เตียซาปาไม่คิดก่อเรื่อง นำคนทั้งเจ็ดพร้อมด้วยชายหนุ่มแซ่ทิจากไป

หลังจากที่จากมา ค่อยพบว่าชายหนุ่มแซ่ทิไม่ได้รับบาดเจ็บเพียงแต่แขนเสื้อข้างซ้ายถูกเกี่ยวขาดเล็กน้อย

ชิงได้ชิงในตึกดระกูลชิงกลับพบว่า ตาขอทองของชิงได้โค่วผู้น้องปรากฏรอยบิ่นแห่งหนึ่ง

นั่นเป็นอาวุธที่ฟันเหล็กดุจฟันหยวก ทั้งยังว่าจ้างตระกูลฉั่วหน้าดำแห่งมณฑลกวางตุ้งหลอมสร้างขึ้น ต่อให้เป็นมือที่หล่อหลอม

พากเหล็กข้างหนึ่ง ยังต้องถูกมันเกี่ยวขาดลงมา

ยามนี้ที่เสียหายกลับเป็นตาขอ

...นี่เป็นมือเหล็กเยี่ยงไร?

เตียซาปาตกลงใจเลิกรา

แต่เนี่ยเซี่ยวปุยกับฉั่วเล่าโต๊ะไม่เห็นด้วย ฉั่วเล่าโต๊ะกล่าวว่า

"สองพี่น้องตระกูลชิงทรยศเนรคุณ มิหนำซ้ำพวกมันมั่วสุมกับขุนนางกังฉิน แอบอ้างคำสั่งเบื้องบน ฮุบเรือกสวนไร่นา ปล้นชิงผลประโยชน์ราษฎร มิสู้ลงมือฆ่าทิ้ง ยึดตึกตระกูลชิงเป็นฉากกำบัง ใช้ต่อต้านกับทหารติดตาม"

เตียซาปาไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"ที่แล้วมาพวกเราขจัดเภทภัยแก่ราษฎร ผดุงธรรมแทนฟ้า ไม่หวังผลประโยชน์ส่วนตัว ยามนี้พวกเราตกยากหลบหนี หากอาศัยข้อต่างปิดตรองที่มั่นของสหายร่วมแนว ต่อให้มีเหตุผลเต็มเปี่ยมกว่านี้ ก็ย่อมก่อให้เกิดความไม่สบายใจ มิหนำซ้ำวันหน้ายากยืนหยัดอยู่ในยุทธจักรได้"

เนี่ยเซี่ยวปุยเสนอแนะว่า

"พวกเราไปหา**พั้งอ้วนงั่ว** *(เศรษฐีแซ่พั้ง)* ที่แล้วมาพั้งอ้วนงั่วมีน้ำใจมากกว่า ปาเตียท่านก็มีพระคุณชุบชีวิตมัน คราก่อนมันถูกทางการล้อมจับ หน่วยปฏิภาณฟ้าก็ให้การปกป้อง คาดว่ามันไม่ถึงกับเป็นคนไร้น้ำใจไมตรี"

เตียซาปายอมรับข้อเสนอนี้ กล่าวว่า

"จะอย่างไรมาถึงเมืองซังจิว เสาะหาสองพี่น้องตระกูลชิงและพวกหอกสกัด ยามนี้ไม่นำพากับการรุดไปอีกครั้ง มิหนำซ้ำไม่มีอันใดเลวร้ายกว่านี้แล้ว"

ใครว่าไม่มี?

ที่แล้วมาวาสนาไม่มาคู่ เคราะห์กรรมกระหน่ำซ้ำ

พั้งอ้วนงั่วเห็นเตียซาปาและพวกรอนแรมเดินทางมา รีบออกต้อนรับด้วยความปีติยินดี

มันสวมกอดทุกผู้คน เรียกขานชื่อทุกผู้คนคล้ายกับเรียกขานพันธมิตรซึ่งจากกันนานปี ชักนำทั้งหมดเข้าบ้าน ชงชามาต้อนรับ ทราบว่าคนเหล่านี้อดอยากหิวโหย ยังใช้ให้**จั้งก้วง** *(พ่อบ้าน)* ออกไปซื้อหาสุราอาหารกลางวิกาล ให้ทั้งหมดดื่มกินอย่างเต็มที่

"ไฉนจนบัดนี้ค่อยมาหาเรา? ไม่ยึดถือเราเป็นสหายแล้วหรือ? เรารอพวกท่านเป็นเวลานานแล้ว เหลือขุนเขาแมกไม้ไว้ ไม่กลัวไร้ฟืนไฟ ปาเตีย ตราบใดที่ท่านยังคงอยู่ เราจะรับใช้ท่านอย่างสุดชีวิต"

นี่เป็นคำกล่าวจากใจของพั้งอ้วนงั่ว

เตียซาปาลอบปลาบปลื้มประโลมใจ

...ดีที่มาหาพั้งอ้วนงั่ว

...ดีที่ในโลกยังมีบุคคลเช่นพั้งอ้วนงั่ว หาไม่พอเกิดเหตุเภทภัยสหายเก่าแทบกลับกลายเป็นคู่แค้น ที่คบหาล้วนเป็นผองเพื่อนซึ่งหนีหน้าจากไปเช่นนี้ ออกจะเป็นที่ผิดหวังเสียใจของผู้คนไปแล้ว

แต่แล้วยามนั้น ชายหนุ่มแซ่ทิโน้มหน้าถึงข้างหูของเตียซาปากระซิบบอกว่า

"กองทหารเริ่มโอบล้อมอยู่เบื้องนอกแล้ว"

เตียซาปาฝ่าวงล้อมในบัดดล

วงล้อมเพิ่งก่อตั้งขึ้น ยังไม่สำเร็จเสร็จสิ้น

เตียซาปาลงมืออย่างรวดเร็ว พั้งอ้วนงั่วก็ส่งสัญญาณให้นักปฺพิทักษ์ตึกที่หมอบซุ่มไว้ฮือออกมา

การต่อสู้ตะลุมบอนเปิดฉากขึ้น

เตียซาปายังสามารถชิงจู่โจม ตะปบคร่ากุมพั้งอ้วนงั่วในคราเดียว

มันเคียดแค้นยิ่ง ตวาดถามว่า

"เจ้าไฉนขายเรา?"

พั้งอ้วนงั่วกลับกล่าวว่า

"ผู้ใดให้ท่านตกยาก?"

เตียซาปาความจริงคิดฆ่าพั้งอ้วนงั่ว

แต่มันไม่อาจหักใจลงมือ

บุตรภรรยาของพั้งอ้วนงั่ว เห็นพั้งอ้วนงั่วถูกคร่ากุมล้วนร่ำไห้วิงวอนขอให้เตียซาปายั้งมือไว้ไมตรี

เตียซาปาก็ทราบว่า ในสถานการณ์เช่นนี้ หากลงมือฆ่าพั้งอ้วนงั่ว ครอบครัวตระกูลพั้งคงไม่อาจมีชีวิตสืบไป

...ตระกูลพั้งมีแต่พั้งอ้วนงั่วคนเดียวที่ทรยศต่อมัน มันไม่อาจทำร้ายครอบครัวตระกูลพั้งทั้งสิบเจ็ดชีวิต

มันนำคนของหน่วยปฏิภาณฟ้าทั้งเจ็ดเข่นฆ่าออกไป

ผู้ที่ล้อมจับคือร้อยขาโง้วกง นำกำลังทหารมาสองร้อยกว่าคน กำลังที่เหลือยังไม่มาถึง ก่อนที่พวกมันจะวางกำลังเสร็จสิ้น เตียซาปาก็ทะลวงฝ่าอย่างสุดกำลัง ในที่สุดฝ่าวงล้อมออกมาได้

แต่ตั้งเชี่ยและแต้เต่งเต้งล้วนรับบาดเจ็บไม่น้อย

โดยเฉพาะแต้เต่งเต้งรับบาดเจ็บสาหัสเป็นพิเศษ

ทั้งหมดหลบหนีถึงท้องทุ่งร้าง ท้องยังหิวโหย อาการบาดเจ็บหนักหนากว่าเดิม ทหารติดตามยิ่งมายิ่งมาก ต่ำใต้แม้ไพศาล กลับไม่มีสถานที่ให้พักพิงกาย

รอจนทั้งหมดสงบลงบ้าง ก็พบเห็นเรื่องสำคัญสองประการ

หนึ่งคือไม่พบเห็นชายหนุ่มแซ่ทิแล้ว

คาดว่าตอนที่ทะลวงฝ่าวงล้อม ชายหนุ่มแซ่ทิไม่ได้ติดตามมา อาจบางทีประสบเภทภัยแล้ว

เนี่ยเซี่ยวปุยและฮ่อได้ฮุ่งคิดย้อนไปหาชายหนุ่มแซ่ทิ พวกมัน

พากันกล่าวว่า

"เป็นมันแจ้งต่อพวกเราว่ามีกับดัก พวกเราค่อยทะลวงฝ่าวงล้อมทันท่วงที พวกเราไหนเลยทอดทิ้งมันโดยไม่แยแสได้?"

เตียซาปากล่าวว่า

"เราก็ติดค้างน้ำใจมัน และคิดช่วยเหลือมัน แต่การกลับไปเช่นนี้มีประโยชน์ใด เกรงว่าช่วยคนไม่ได้รังแต่พลีชีวิต"

ฉั่วเล่าโด๊ะเห็นว่า ชายหนุ่มแซ่ทิคงไม่ประสบเหตุใด ทั้งนี้เพราะการต่อสู้พอเริ่มขึ้น ชายหนุ่มแซ่ทิก็หายสาบสูญ จวบกระทั่งทั้งหมดทะลวงออกจากวงล้อม ยังไม่เห็นชายหนุ่มแซ่ทิตกไปในเงื้อมมือศัตรู และไม่ได้เผยโฉม สมควรหลบหนีออกจากวงล้อมได้

เรื่องนี้ถกเถียงกันไม่นาน ก็ไม่ถกเถียงต่อไป

ทั้งนี้เพราะมีเรื่องหนักหนาสาหัสกว่าอีกประการหนึ่ง

นั่นคือความหิวโหย

ความหิวโหยพลันปะทุขึ้น

คนของหน่วยปฏิภาณฟ้าไม่อาจทนทานรับได้

ความหิวโหยยังน่ากลัวกว่าอาการบาดเจ็บอีก

ทั้งหมดไม่กลัวการต่อสู้อาบเลือด ไม่ครั่นคร้ามต่ออาการบาดเจ็บ แต่ไม่อาจต่อสู้อาบเลือดรับบาดเจ็บในสภาพที่ไม่ได้รับประทานอะไร

ทั้งหมดตกลงใจว่า ไม่ว่าขโมยก็ดี ช่วงชิงก็ดี ต้องหาอะไรประทังหิวแล้วค่อยว่ากล่าว

ทั้งหมดไปยังบ้านเรือนหลายหลัง ขออาหารรับประทาน ล้วนไม่มีทั้งสิ้น เนี่ยเซี่ยวปุยมีโทสะขึ้นมา กล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกท่านรับประทานอะไร หรือว่าพวกท่านไม่รับประทาน สามารถมีชีวิตถึงวันนี้?"

ราษฎรที่ร่างกายผ่ายผอม เสื้อผ้าขาดกะรุ่งกะริ่งเหล่านั้นพากันกล่าวว่า

"พวกเราขายภรรยา ขายบุตรธิดา ที่ขายได้ล้วนขายหมดสิ้น เพียงแลกกับอาหารวันละสามมื้อ ที่หลงเหลือต้องส่งมอบต่อทางการ"

"พวกเรารับประทาน**ต้นแขม** รสชาติคล้ายรำข้าว แต่ระหว่างนี้เกิดฝนแล้ง ต้นแขมยังไม่มี รากหญ้าก็ถูกขุดจนหมดสิ้น ได้แต่ลอกเปลือกของ**ต้นยู้**รับประทาน แต่ระหว่างนี้ก็รับประทานจนหมดสิ้น ได้แต่รับประทานเปลือกไม้อื่น บางอย่างรับประทานลงไป จะเสียชีวิต"

"ยังมีก้อนหินชนิดหนึ่ง ต้มกับน้ำเดี่ยวเป็นกาว มีรสคาวฝาด รับประทานเล็กน้อยก็อิ่มหนำ แต่ไม่นานท้องจะพองโต บางคนถึงกับเสียชีวิต ไม่ว่าอย่างไรที่นี้ยังดีอยู่ ที่อำเภอข้างเคียงเริ่มรับประทานเนื้อคนแล้ว"

เตียเจ่กนึ่งรับฟังจนแทบอาเจียนออกมา

พลันเห็นเด็กชายผู้หนึ่งหมอบกับพื้นรับประทานสิ่งของ สร้างความยินดีแก่นางจนปรบมือร้องว่า

"ในที่สุดมีของรับประทานแล้ว"

คราครั้งนี้นางไม่ได้ยินดีที่ตัวเองมีสิ่งของรับประทาน หากแต่เพิ่มปิติแทนเด็กน้อยที่พุงโรซีดเซียวนั้น

แต่พอเข้าไปชมดู พบว่าสิ่งที่เด็กน้อยรับประทานเป็นอุจจาระมันหิวโหยเกินไปแล้ว

ยามนั้นปรากฏคนผู้หนึ่งหลั่งโลหิตโซมหน้า เดินส่ายโงนเงนมา พร้อมกับร้องว่า

"ศีรษะของเราเล่า? ศีรษะของเราไปที่ใดแล้ว? โปรดค้นหาศีรษะให้แก่เรา"

เตียซาปาและพวกเพ่งตามอง พบว่าจมูกของคนผู้นี้ถูกฟันหลุดไป ผมเผ้าก็ถูกโกนหมดสิ้น คราบโลหิตแห้งเกรอะกรัง ทั้งหมดแม้ว่าเดินลมมาอย่างโซกโซน ยังอดตื่นตระหนกมิได้

ชาวเมืองผู้หนึ่งกล่าวว่า

"มันความจริงเป็นพ่อค้าวาณิช มาถึงละแวกนี้สินค้าถูกปล้นชิงไป จมูกของมันก็ถูกฟันหลุดไป กลายเป็นเสียสติ สองวันนี้เที่ยวควานหาศีรษะของตัวเอง"

เตียเจ่กนึ่งบังเกิดความเห็นใจ กล่าวว่า

"บิดา พวกเราใช่จะช่วยเหลือมันหรือไม่?"

เตียซาปากล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ช่วยเหลือมัน? ช่วยเหลือมันหาสินค้า หรือตามหาเหล่าโจรที่ทำร้ายมัน? ตอนนี้พวกเราเกรงว่ากระทั่งตัวเองยังช่วยไม่ได้"

พลันปรากฏเงาร่างหนึ่งพุ่งผ่านไป สะกดคนเสียสติไว้ ห้ามโลหิตพันบาดแผลให้แก่มัน

ผู้มาเป็นชายหนุ่มแซ่ทิที่ *'หายสาบสูญ'* ไประยะเวลาหนึ่ง

ตอนแรกคนเสียสติไม่ยินยอม ดิ้นรนอย่างรุนแรง แต่ในที่สุดไม่เคลื่อนไหวอีก

ที่แท้ชายหนุ่มแซ่ทิมีฝีมืออยู่ท่าสองท่า

ฉั่วเล่าโต๊ะกระซิบบอกต่อเตียซาปาเป็นส่วนตัวว่า

"ปาเตีย ท่านเห็นว่าชายหนุ่มนี้มีร่องรอยลึกลับ เป็นที่น่าสงสัยอยู่บ้างหรือไม่?"

"น่าสงสัย?"

"ความเป็นมาของมันไม่กระจ่าง ยังคงระวังป้องกันไว้บ้าง"

เตียซาปากล่าวว่า

"นี่ไม่นับเป็นอย่างไร มันช่วยเหลือพวกเราตลอดมา อย่าได้บีบบังคับสหายกลายเป็นศัตรู อย่าว่าแต่มันเพียงเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่งสามารถทำอะไรได้?"

ฉั่วเล่าโต๊ะกล่าวว่า

"ปาเตียผ่านเภทภัย กลับมีเมตตากว่าเดิม แต่หากเมตตาต่อ

ศัตรู เท่ากับอำมหิตต่อตัวเอง ท่านไม่ฆ่าพังอ้วนงั่ว นับเป็นการปล่อยเสือคืนเข้าป่า ครั้งกระโน้นโจโฉเพียงเพราะระแวงสงสัย ก็ฆ่าลื่อแป๊ะเชียผู้ครอบครัว ตัวเองสามารถครองความเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ยามนี้พังอ้วนงั่วกลับมีความผิด สมควรตายอย่างยิ่ง"

เตียซาปาเข้าใจความหมายของฉั่วเล่าโต๊ะ มันเองก็ชุบเลี้ยงผู้มีความรู้ความสามารถไม่น้อย สมมติเช่นเนี่ยเซี่ยวปุยมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศทางในการแกะสลัก ฮ่อไต้ฮุ่งเชี่ยวชาญการเย็บปักถักทอ ตั้งเชี่ยแตกฉานในภาษาต่างประเทศ เจี่ยจื้อย่งมีความสามารถทางพยากรณ์วาดภาพ แต้เฮ่งเก้งเป็นมือดาบที่ห้าวหาญชาญศึก ส่วนฉั่วเล่าโต๊ะศึกษาหนังสือประวัติศาสตร์

เตียซาปามักรับฟังความเห็นของยอดฝีมือข้างกาย หลังจากนั้นแยกแยะ ค่อยตัดสินวินิจฉัย ดังนั้นมักไม่ผิดพลาด นี่เป็นผลจากการรู้จักใช้สอยคนของเตียซาปา

โจโฉกับลื่อแป๊ะเชียความจริงมีการคบหาอย่างสนิทสนม ภายหลังโจโฉไม่ยอมรับการอวยยศจากตั๋งโต๊ะ ปลอมแปลงโฉมเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ออกจากเมืองลกเอี๋ยง ดั้นด้นไปหาลื่อแป๊ะเชีย ลื่อแป๊ะเชียเห็นโจโฉและพวกมาถึง บังเกิดความยินดียิ่ง ฝนดาบเป็น การใหญ่ โจโฉเฉกเช่นนกหวาดเกาทัณฑ์ ทั้งมีนิสัยมากระแวง กลับไม่ทราบไต่เสาเหตุ ฆ่าคนของตระกูลลื่อทั้งแปดชีวิต ภายหลังค่อยทราบว่าคนเหล่านี้ฝนดาบฆ่าสุกร ตระเตรียมเลี้ยงต้อนรับมัน มันหาสำนึกเสียใจไม่ กล่าวว่า *"เรายินยอมทรยศต่อผู้คนทั้งแผ่นดิน ไม่ให้ผู้คนทั้งแผ่นดินทรยศต่อเรา"*

จากนั้นโจโฉหลบหนี ระหว่างทางพบพานลื่อแป๊ะเชียซึ่งตวงดาบกลับมา โจโฉพานลงมือด้วยอำมหิต พลอยฆ่าลื่อแป๊ะเชียเป็นการขจัดเภทภัยภายหลัง

ฉั่วเล่าโต๊ะเอ่ยถึงเกร็ดประวัติศาสตร์นี้ เพื่อเตือนสติเตียซาปา

ไม่ควรมีเมตตาจิตของสตรี คนตกอยู่ในห้วงคับขัน จำต้องเสี่ยงอันตราย ทำให้ภัยอันตรายไม่เป็นภัย ขจัดภัยอันตรายไปโดยสิ้นเชิง คิดสำเร็จกิจการใหญ่ ก็ต้องใช้ฝีมือเหนือธรรมดา

แต่เตียซาปายืนกรานไม่ยินยอม หากใช้ฝีมือเหนือธรรมดา ไม่แน่ว่าจะสำเร็จกิจการใหญ่ได้ แต่ต้องเกิดการสูญเสียอย่างรุนแรง ตอนนี้มันตกอยู่ในสภาพตกต่ำ ยิ่งเข้าใจความคับแค้นขมขื่นของคนที่ไม่สมหวัง ดังนั้นไม่ต้องการกระทำเรื่องราวฆ่าสหายทำร้ายคน

เพียงแต่เพื่อประทังหิว มีเรื่องประการหนึ่งมิอาจไม่กระทำ

หลังจากผ่านการหารือร่วมกัน คนของหน่วยปฏิภาณฟ้ายื่นข้อเสนอที่ **"อุกอาจ"** ต่อเตียซาปาข้อหนึ่ง

นั่นคือขโมย

เตียซาปาพอฟังคำ **"ขโมย"** ถึงกับหน้าเปลี่ยนสี ร้องว่า

"ขโมย?"

ฮ่อได้ฮุ่งกล่าวด้วยความคับแค้นรันทดว่า

"ไม่ขโมยไม่ได้ พวกเราหิวโหยแทบตายแล้ว"

ตั้งเชี่ยคิดการณ์ไกลกว่า กล่าวว่า

"หากไม่ขโมย พวกเราไม่สามารถมีชีวิตสืบไป พวกเราขโมยแล้วค่อยว่ากล่าว ภายหน้ามีเงินทองแล้วค่อยชดใช้"

เนี่ยเซี่ยวปุยกล่าวเสริมว่า

"ปาเตียอย่าได้ลังเลอีกต่อไปแล้ว นี่เป็นแผนเพื่อความอยู่รอด ไม่เช่นนั้นปรากฏศัตรูรุดมาอีก พวกเราก็ไม่มีเรี่ยวแรงสู้ศัตรูได้"

น้ำเสียงมันแฝงความหดหู่ มันมีศักดิ์เป็น**ได้เฮียบ** *(ผู้กล้าหาญ* กลับต้องเป็นขโมย

เตียซาปายกมือลูบเครา มองดูแสงจันทร์ซีดจาง ดูไปดูมา สีหน้าพลอยปรากฏแววละห้อยหดหู่ ใช้ความเด็ดเดี่ยวราวนักสู้ตัดข้อมือ รับคำว่า

"ตกลง"

คนทั้งหมดโห่ร้องด้วยความยินดี

"แต่ว่า*ขโมย*อะไร?"

มีคนตั้งคำถามขึ้นมา

ทั้งหมดบ้างมีประสบการณ์ฆ่าคน บ้างมีประสบการณ์ต่อสู้ แต่ไม่ว่าผู้ใด ก็ไม่เคยผ่านการ *"ขโมย"* มาก่อน

กาลก่อนกระทั่งนึกยังไม่นึกถึงมาก่อน

...ใช่แล้ว *ขโมย*อะไร?

ตอนแรกมีคนกล่าวว่า

"ข้าว มีข้าวทุกประการสมปรารถนา"

คนที่สองกล่าวว่า

"ท่านมิใช่สัดใส่ข้าว จึงนึกถึงแต่รับประทานข้าว"

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"ข้าวต้ม จะได้รับประทานเร็วกว่า"

คนที่สี่ค่อนข้างมีจินตนาการ กล่าวว่า

"ทางที่ดีเป็นข้าวต้มเนื้อวัว เราไม่ได้รับประทานเนื้อวัวเป็นเวลานานแล้ว"

"หากมี**ปลาลี้ฮื้อ**นึ่งตัวหนึ่งก็ประเสริฐ"

"ข้าพเจ้ายังต้องการน้ำแกง เป็ดย่างห่านพะโล้ยังต้องการ..."

พอนึกถึงการกิน เตียเจ่กนึ่งก็จาระไนรายการอาหารออกมา

เตียซาปาตวาดห้ามนางไว้กล่าวว่า

"เจ้าเข้าใจว่า เจ้ายังเป็น**เสียวเจี้ยะ**ในบ้าน สั่งอาหารบน**เหลาซี่อุ้นเล้า** *(เหลาเมฆม่วง)* หรือไร?"

แต่มันตวาดห้ามสายเกินไป

ทุกผู้คนล้วนได้ยินเสียงร้องประหลาดดังจากกระเพาะตัวเอง

ฉั่วเล่าโต๊ะได้แต่ประพฤติตนเป็น *'ผู้เชี่ยวชาญ'* กล่าวว่า

"ขโมยข้าวต้องเข้าบ้าน มิสู้**ขโมยไก่**เถอะ"

ทั้งหมดทวนคำ "ขโมยไก่" คล้ายกับเป็นบาปหนาสาหัส พากันปิดปากไว้

"*ขโมย*อย่างไร?"

มีคนถามขึ้น ทั้งหมดต้องหันไปมองหน้ากัน

เตียเจ่กนึ่งพอได้ยินคำไก่ ก็นึกถึงรายการอาหารไก่ขึ้นมากล่าวว่า

"มีไก่กุ่ยฮุย ไก่กรอบทาเกลือ ไก่โสม ไก่เกาลัด ไก่ไซซี ไก่น้ำมันแดง ไก่เผ็ดเสฉวน ไก่ขอทาน ไก่เมามาย..."

เตียซาปาทำความตกลงกับผู้ใต้บังคับบัญชาว่า

"พวกเจ้าคิด*ขโมยไก่* ต้องเสาะหาครอบครัวใหญ่ ไม่อาจลงมือต่อบ้านช่องยากไร้ มิหนำซ้ำหลังจากลงมือประสบผล ต้องจดจำว่าเป็นบ้านใด ภายหน้ามีเงินทอง จะชดใช้ให้เป็นสิบเท่า ทราบหรือไม่?"

เจี่ยจี้อย่งกล่าวเสียงละห้อยว่า

"แต่ว่าที่นี้มีแต่ครอบครัวยากไร้ ไหนเลยมีปัญญาเลี้ยงไก่ได้?"

เตียซาปาเป่าหนวดถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"ไม่มีก็ออกค้นหา แต่ไม่อาจลงมือต่อครอบครัวยากไร้"

ชายหนุ่มแซ่ทิพลันสอดคำขึ้น

"ที่ชานเมืองของเอี้ยพุ่ยเตี่ยมมีตึกหลังหนึ่งเป็นของพ่อค้าเกลือ แต่ดอนนี้พ่อค้าเกลือและบ่าวไพร่ถูกทางการกะเกณฑ์ไปทำงาน คงเหลือแต่ผู้ชราคนอ่อนแอ แต่นับว่าเพาะเลี้ยงสัตว์เลี้ยงอยู่บ้าง ขโมยไก่สักตัวสองตัวหาเป็นไรไม่"

ในที่สุดทั้งหมดเสาะพบครอบครัวที่มีอันจะกินหลังนั้น

ลานตึกหลังของครอบครัวนั้นเลี้ยงไก่หลายตัว

ทุกผู้คนคล้ายพบเห็นง่วนป้อทองคำ ตวงตาถึงเป็นประกายขึ้นม

แม้แต่ฉัวเล่าโต๊ะยังพึมพำว่า

"ไก่...ไก่..."

นอกจากไก่แล้ว ที่ลานตึกหลังยังเพาะเลี้ยงสัตว์เลี้ยงอื่น แต้เต่งเต้งก็พึมพำว่า

"สุกร เนื้อสุกร...ห่าน หัวห่าน เป็ด...คอเป็ด...พิราบ พิราบปีกข่าง..."

เนี่ยเซียวปุยตัดบทว่า

"ท่านรำพึงอันใด? รีบขโมยไก่ เอาแต่มองดูไม่ขโมย น่องไก่ขโมยบินเข้าปากหรือ?"

ทุกผู้คนหันไปถามไก่กันเองว่า

"ผู้ใดลงมือขโมย?"

จากนั้นพากันกล่าวว่า

"ย่อมเป็นท่านขโมย ท่านเป็นกองหน้าตลอดมา"

เนี่ยเซี่ยวปุยกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

"เรา?"

หากเป็นยามปรกติมันยินดีรับหน้าที่ ครั้งนี้กลับผลักไสบ่ายเบี่ยงว่า

"เรื่องนี้เราทำไม่ได้ ยังคงเป็นเล่าโต๊ะเหมาะสมกว่า"

เมื่อถึงยามค่ำคืน ไก่มองไม่เห็นภาพอันใด เบียดเสียดกันงีบหลับในแล้วไก่ เตียซาปาและพวกค่อยลงมือขโมยไก่

มิคาดคนทั้งหมดแม้มีวิชาฝีมือติดตัว เพิ่งเป็นคนลักเล็กขโมยโดยเป็นครั้งแรก สุดท้ายอกสั่นขวัญแขวน มือไม้สั่นเป็นพัลวัน มีคนเหยียบเท้าลงในหล่มโคลน บางคนถูกรั้วไม้ไผ่บาดทำร้ายข้อศอก บางคนถึงกับหล่นตูมลงในหนองน้ำ

สุดท้ายมีคนเหยียบถูกตีนเป็ด ดังนั้นเป็ดร้องวุ่นวาย สุกรพลอยโหยหวนงม มีห่านขาวสองตัวไล่กัดผู้คน ทั้งหมดยิ่งแตกตื่นลนลาน เนี่ย

เชี่ยวปุยคลายมือปล่อยไก่หลุดลอย ไก่ที่เหลือก็เตลิดหนี ยามกะทันหันทั้งหมดตะปบจับไม่ถูก

เมื่อเป็นเช่นนี้ สตรีในบ้านทั้งสองนางถูกปลุกตื่นขึ้นมา พวกนางประกอบด้วยหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัย สตรีชราใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น เอวงองุ้มดจกังเผา แต่แววตาตื่นตัวเต็มที่

คนอายุปูนนี้ หากคิดมีชีวิตสืบไป มิอาจไม่ตื่นตัว

หญิงสาวกลับหมดจดคมคาย มาดรว่าสวมเสื้อผ้าเนื้อหยาบไม่พอกแป้งแต้มชาด ยังมีเค้าความงามตามธรรมชาติ

พวกนางพอพบเห็น **"คนร้าย"** กลุ่มใหญ่ สตรีชราพลันร้องว่า

"พวกเรา มี*คนร้าย*"

เหล่าผู้ห้าวหาญหน่วยปฏิภาณฟ้า ปรกติฝ่าวงล้อมไปฆ่าคนรุกถอยอย่างปลอดโปร่ง ยามนี้พอถูกสตรีชรารำร้องกล่าวหา ล้วนมือไม้ปั่นป่วน คิดหลบหนีก็ใช่ที่ คิดลงมือก็ใช่ที่ ไก่ที่จับไว้ยังส่งเสียงร้องไม่ขาดหู ราดรดอุจจาระใส่มือฉั่วเล่าโต๊ะไม่ทราบทำอย่างไรดี

เนี่ยเชี่ยวปุยยามคับขันบังเกิดไหวพริบ พานสวมรอยเป็นโจรสืบเท้าออกไป ขู่คำรามเบาๆ ว่า

"เจ้าส่งเสียงร้องอีก เราจะฆ่าเจ้า"

มิคาดพอข่มขู่เช่นนี้ สตรีชรานั้นเปลี่ยนเป็นร้องเสียงแหลมเล็ก สร้างความแตกตื่นแก่หญิงสาวนั้นจนสิ้นสติไป

เด็กชายผู้หนึ่งวิ่งออกมา มือถือไม้เท้าไม้ไผ่ ขวางอยู่เบื้องหน้าหญิงสาวนั้น ทำหน้าที่คุ้มครอง ถลึงมองคนทั้งหมด

ทั้งหมดถูกเด็กชายถลึงมอง กลับบังเกิดจิตขลาดเขลา ถอยกายไปหลายก้าว

ฉั่วเล่าโต๊ะยังจับไก่ไว้ มาตรว่าถูกอุจจาระไก่รดฝ่ามือ แคล้ายสูดได้กลิ่นหอมของไก่ย่าง ตวาดเบาๆ ว่า

"รีบลงมือ หาไม่ผู้คนทั้งหมู่บ้านล้วนรุดมาแล้ว"
เนี่ยเซี่ยวปุยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า
"ลงมืออย่างไร?"
ฉั่วเล่าโต๊ะกล่าวว่า
"ทำร้ายนางสิ้นสติไป"
เนี่ยเซี่ยวปุยไม่อาจลงมือ ร้องว่า
"ท่านลงมือ"
"ท่านไม่เห็นเราจับไก่อยู่หรือ?"
ซึ่งความจริง มันก็ไม่อาจลงมือ
เตียซาปาตวาดห้ามว่า
"ไม่ได้ ไม่อาจทำร้ายคน"
ยังคงเป็นเจี่ยจี้อย่ง กล่าวว่า
"จี้สกัดจุดนางไว้ มิใช่ใช้ได้หรอกหรือ?"
เตียเจ่กนึ่งทัดทานว่า
"พวกนางเป็นคนธรรมดาสามัญ ไหนเลยรับการสยบจุดได้?"
แต้เต่งเต้งกล่าวด้วยความรอบคอบว่า
"หากว่าไม่มีคนคลายจุดให้แก่พวกนาง ก็ย่ำแย่แล้ว"
เตียซาปาเดินเข้าไป รูดวงแหวนหยกมรกตที่เป็นสัญลักษณ์ของผู้นำจากนิ้วมือ ยัดไปในมือสตรีชรา กล่าวว่า
"พวกเราไม่ขโมย เราขอแลกเปลี่ยนกับท่าน ดีหรือไม่?"
สตรีชรานั้นงงงันวูบ มองดูวงแหวนนั้นกล่าวว่า
"ท่านมีท่าทางสูงศักดิ์ พกพาสิ่งของมีค่า ไฉนขโมยสิ่งของผู้อื่น?"

ยามนั้น ภายในตึกปรากฏผู้คนสี่ห้าคนฮือออกมา ล้วนเป็นเด็กหนุ่มหญิงสาวอายุสิบเอ็ดสิบสองปี เห็นเตียซาปาคุกคามเข้าใกล้สตรี พากันร้องคำ **"จับโจร"** หญิงรับใช้นางหนึ่งยังราดรดน้ำในกระโถน

ใส่เดียซาปา

เตียซาปาไม่เคยถูกผู้คนกล่าวหาเป็นโจรลักขโมย พอถูกน้ำราดรดใส่ กลับหลบไม่พ้นเพียงหลับตาทันท่วงที

รู้สึกมีกลิ่นเหม็นชนิดหนึ่งพลุ่งกระทบจมูก ที่แท้เป็นน้ำปัสสาวะ

เนี่ยเชี่ยวปยและพวกเห็นเตียซาปาถูกหยามอัปยศ ล้วนคิดลงมือ เตียซาปารีบตวาดห้ามไว้ กล่าวว่า

"พวกเราไปกันเถอะ"

สตรีชรานั้นพลันเรียกรั้งไว้ ยัดไก่ตัวหนึ่งไปในมือเตียเจ่กนึ่ง กล่าวกับเดียซาปาว่า

"ดูท่านมีสภาพอนาถา ไก่ตัวนี้ขอยกให้แก่ท่าน อย่าได้ด่าว่าเราผู้เฒ่าปากมาก เรารับประทานเกลือมากกว่าท่านรับประทานข้าว ยั้งมือได้ควรยั้งมือ หาไม่รังแต่กระทบกระเทือนถึงผู้เยาว์รุ่นหลังของท่าน"

เตียซาปาหันหน้าหาเดือนข้างแรมภูเขาร้าง ยื่นมือไพล่หลัง ทอดถอนใจยาวออกมา

ที่ศาลเจ้าด้านหน้า บังเกิดเสียงขลุ่ยวิเวกแว่วดังมา

แต้เต่งเต้งเฝ้าอยู่ข้างกายเตียซาปา เห็นเตียซาปาคล้ายชราภาพลงอย่างกะทันหัน ต้องกล่าวว่า

"ปาเตีย ท่านอย่าได้ลำบากใจ สักวันหนึ่งหากพวกเราสามารถกอบกู้เกียรติภูมิกลับคืน จะขอล้างอัปยศครั้งนี้"

เตียซาปารีบกล่าวว่า

"ไม่ได้ สักวันหนึ่งหากพวกเราสามารถกอบกู้เกียรติยศกลับคืน สมควรกลับมาตอบแทนบุญคุณของพวกมัน"

ยามนั้นปรากฏกลิ่นหอมโชยมากระทบจมูก

ทั้งหมดกำลังปิ้งย่างไก่...

...ไก่ตัวหนึ่งย่อมไม่สามารถประทังหิวของทั้งหมด แต่ย่อมดีกว่า

ไม่รู้

เตียซาปากล่าวว่า

"เจ้าไปเถอะ ไม่ต้องคุ้มครอง ระวังพวกมันแย่งชิงส่วนของเจ้าไป"

แต้เต่งเต้งพอฟัง รีบกลับไปยังศาลเจ้าด้านหน้า ตั้งท่ารอคอยอย่างจดจ่อ

ชายหนุ่มแซ่ทิเห็นเตียซาปาเหม่อมองจันทร์เพียงลำพัง ดังนั้นเดินเข้าไป กล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านลำบากใจ?"

เตียซาปาฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผู้คนทางที่ดีอย่าได้พ่ายแพ้ ยามใดที่พ่ายแพ้ ทั้งหน้าตา สหายทรัพย์สมบัติ เกียรติยศล้วนสูญสิ้นไป"

ชายหนุ่มแซ่ทิกล่าวว่า

"ผู้ใดไม่พ่ายแพ้? ผู้ที่ไม่เคยพ่ายแพ้ไม่อาจนับเป็นคนสมบูรณ์พร้อม"

เตียซาปาทอดถอนใจ กล่าวว่า

"ท่านยังเยาว์วัย"

ชายหนุ่มแซ่ทิกล่าวว่า

"คนผู้หนึ่งใช่เป็นผู้ยิ่งใหญ่หรือไม่ ต้องดูว่าหลังจากที่มันพ่ายแพ้ติดตามกอบกู้อย่างไร ขณะที่ประสบความสำเร็จ หักห้ามตัวเองเพียงไหน"

เตียซาปากล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านเพียงเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง"

"ข้าพเจ้าอายุไม่มาก แต่ออกท่องเที่ยวก่อน มีประสบการณ์ไม่น้อย เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ปาเตียท่านแตกต่างกับคำเล่าลือที่ข้าพเจ้าเคยได้ยินมา"

เตียซาปาถามว่า

"ท่านความจริงเข้าใจว่า เราเป็นคนเยี่ยงไร?"

"ในบันทึกคดีของทางการ *ท่านเป็นมหาโจรที่ปล้นฆ่าข่มขืน ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา สร้างสมความชั่วร้ายทั้งมวล*"

ยามนั้นเสียงขลุ่ยชะงักขาดหาย ภูเขาร้างวังเวงกว่าเดิม ที่ศาลเจ้าด้านหน้ากลับบังเกิดเสียงท่มเถียงดังมา

เตียซาปายิ้มพลางกล่าวว่า

"ข่าวที่ทางการเผยแพร่ออกมา หากว่าหลงเชื่อเท่ากับถามทางจากคนตาบอด"

ชายหนุ่มแซ่ทิกล่าวสืบต่อ

"ตามคำเล่าลือในหมู่ผู้คน ท่านเป็นผู้นำที่ยอมถูกดาบปักชายโครงเพื่อสหาย เป็นวีรบุรุษที่สละตัวเองเพื่อราษฎร"

เตียซาปาฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ต่อให้กาลก่อนเราใช่ ตอนนี้ก็ไม่ใช่แล้ว"

กล่าวจบ ปลีกตัวจากไป

มันเดินเข้าสู่ศาลเจ้าร้าง

เตียเจ่กนึ่งเดินเข้ามาแทนที่ มือถือขลุ่ยหยกเลาหนึ่ง กล่าวกับชายหนุ่มแซ่ทิว่า

"ซึ่งความจริง ข้าพเจ้าก็เป็นห่วงเช่นเดียวกับท่าน"

นางกับชายหนุ่มแซ่ทิมีอายุไล่เลี่ยกัน บังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อชายหน่มที่สขมหนักแน่นผ้นี้

ชายหนุ่มแซ่ทิก็รู้สึกว่า นางเป็นสตรีที่สะคราญโฉมและดีงาม *ความสะคราญยากพบพานอยู่แล้ว อย่าว่าแต่คนยังดีงาม*

ชายหนุ่มแซ่ทิเลิกคิ้วดกหนา กล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่ามีอายุไม่ถึงสี่สิบปีกระมัง?"

เตียเจ่กนึ่งกล่าวว่า

"บิดาเราปีนี้อายุสี่สิบเอ็ดปีแล้ว"

ชายหนุ่มแซ่ทิกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"ท่านผู้เฒ่ากร้านกรำไปแล้ว คาดว่าคงรับบาดเจ็บมากหลาย ทั้งไม่เพียงรับบาดเจ็บทางร่างกาย คนผู้หนึ่งหากรับบาดเจ็บทางร่างกายมากเกินไป ยากจะฟื้นฟูดังเดิมได้ คนผู้หนึ่งได้รับบาดแผลหัวใจมากเกินไป ก็ยากจะคืนสู่ความเข้มแข็ง"

เขากล่าวเสริมว่า

"ที่ข้าพเจ้าเป็นห่วงคือเรื่องนี้"

เตียเจ่กนึ่งกล่าวด้วยความกังวลว่า

"ที่ข้าพเจ้าเป็นห่วงคือ...ท่านผู้เฒ่าพอผ่านเหตุการณ์ครั้งนี้ คล้ายแปรเปลี่ยนเป็นคนละคน"

"หมายความว่าอย่างไร?"

ต่อให้เขาหนักแน่นกว่านี้ จะอย่างไรเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง

ชายหนุ่มอดบังเกิดความสงสัยอยากรู้มิได้

เตียเจ่กนึ่งกล่าวว่า

"คราครั้งนี้พวกเราหลบหนีออกจากเมืองหลวงอย่างลำบากยากเย็น ค่อยหลบหนีถึงเมืองฮังจิว พวกเผ่าทรราชค้นหาพวกเราไม่พบ ฉวยโอกาสปล้นชิงบ้านเรือนราษฎร ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ด้วยคุณธรรมประจำใจของบิดาคงต้องขัดขวาง แต่ท่านผู้เฒ่า..."

นางยามลำบากใจ ไม่สามารถกล่าวสืบต่อ

ชายหนุ่มแซ่ทิกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านผู้เฒ่าอารมณ์ไม่ดี อย่าว่าแต่หากยื่นมือช่วยเหลือเท่ากับเปิดเผยร่องรอย"

"แต่นั่นก็ไม่อาจเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ"

"ในความเห็นข้าพเจ้า ปาเตียคงบังเกิดความลำบากใจ..."

เตียเจ่กนึ่งเงยหน้าขึ้น ดวงตาดำขลับดุจเดียวกับผมเผ้ากล่าวว่า

"ท่านก็ทราบว่าท่านผู้เฒ่าเป็นคนดี ทราบว่าท่านผู้เฒ่าลำบากใจไฉนยังสะกดรอยตามท่านผู้เฒ่า คิดร้ายต่อท่านผู้เฒ่า?"

เสียงขาดคำ ขลุ่ยในมือทิ่มสกัดออก
ขลุ่ยย่อมจัดสร้างจากไม้ไผ่
เป็นไผ่สีหยก
แต่ริมขอบส่วนปลายขลุ่ยฝังคมอาวุธเป็นวง ทั้งเบาบางทั้งแหลมคม จ่อใส่ลำคอชายหนุ่มแซ่ทิ

ชายหนุ่มแซ่ทิไม่ทราบหลบไม่พ้น หรือไม่ได้หลบหลีก ปล่อยให้ขลุ่ยของเตียเจ่กนึ่งจ่อใส่ปลายคาง

เขากระทั่งหัวคิ้วยังไม่ขมวดแม้แต่น้อย

"ท่านที่แท้เป็นใคร?"

เตียเจ่กนึ่งถามอย่างจริงจัง

นางตืนตัวยิ่ง

ในฐานะที่เป็นสมาชิกหนึ่งของหน่วยปฏิภาณฟ้า จนบัดนี้นางยังไม่เคยฆ่าคนแม้สักคนเดียว

มือของนางไม่แปดเปื้อนโลหิตมาก่อน
แต่นางไม่ยอมให้ศัตรูสะกิดโลหิตของบิดานาง
ที่แล้วมาเตียซาปารักถนอมบุตรีคนเล็กผู้นี้ยิ่ง
ชายหนุ่มแซ่ทิยิ้มพลางกล่าววาจา
ยิ้มอย่างอ่อนโยนยิ่ง

อ่อนโยนราวกับพบเห็นกระต่ายน้อย เต่าตัวเล็กๆ และสกุณาน้อย

"ข้าพเจ้าแซ่ทิ"

เขากล่าวขึ้น ใบหน้าของเขาเป็นรูปสี่เหลี่ยม ฟันขาวอย่างยิ่ง

ขณะที่เขายิ้ม คล้ายผู้ที่มีวัยวุฒิสูงกว่าเตียเจ่กนึ่งมากนัก มองดูหน้าผากที่กลมมนและสวยงามของนางอย่างยิ้มแย้ม

เตียเจ่กนึ่งปั้นสีหน้าทำท่าดุร้าย กล่าวว่า

"หากท่านไม่ยอมรับว่าเป็นผู้ใด ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน"

ชายหนุ่มแซ่ทิยังคงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ทิจริงๆ"

เตียเจ่กนึ่งวางแผนว่า จะแสดง **"สีสัน"** อันร้ายกาจให้ฝ่ายตรงข้ามชมดู

...ทำลายดวงตาของเขาดีหรือไม่?

ทำไม่ได้ นั่นน่ากลัวเกินไป

...อย่างนั้นหักนิ้วมือของเขานิ้วหนึ่งเถอะ

นิ้วทั้งสิบสัมพันธ์กับใจ หากถูกหักนิ้ว คงเจ็บปวดยิ่ง ภายหน้าจะจับอาวุธถือพู่กันได้อย่างไร สมมติเช่นนางหากขาดนิ้วหนึ่ง ก็ไม่สามารถเป่าขลุ่ยได้อย่างไพเราะแล้ว

เตียเจ่กนึ่งขณะครุ่นคิด ปากกล่าวว่า

"เชื่อหรือไม่ว่าข้าพเจ้าจะแสดง*สีสัน*อันร้ายกาจให้ท่านชมดู?"

ชายหนุ่มแซ่ทิกล่าวโดยปราศจากความหวาดหวั่นว่า

"เชื่อ ข้าพเจ้าเห็น*สีสัน*แล้ว"

เตียเจ่กนึ่งบังเกิดความสงสัยใจขึ้นมา กล่าวว่า

"*สีสัน*อันใด?"

ชายหนุ่มแซ่ทิยิ้มพลางมองดูนาง กล่าวว่า

"สีสันความงาม"

คราครั้งนี้เตียเจ่กนึ่งหน้าแดงสดใส หัวใจเต้นตูมตาม ได้แต่กล่าววาจาที่ดุร้ายว่า

"ท่านคงเป็นไส้ศึกปะปนเข้ามา ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเบาๆ ว่า

"ทำไม่ได้"

เป็นเตียซาปา

มันเดินช้าๆ เข้ามา

มันยังคงมือไพล่หลัง เดินเข้ามาด้วยท่วงท่าปรกติ

เตียเจ่กนึ่งทราบว่า บิดายามปรกติเมื่อเผชิญการตัดสินใจครั้งสำคัญ ชมชอบเดินมือไพล่หลัง ระหว่างนี้ประสบความเพลี่ยงพล้ำ ลักษณะของการเดินมือไพล่หลังยิ่งกระชั้นถี่กว่าเดิม มิหนำซ้ำหัวคิ้วขมวดมุ่นกว่าเดิม

...หากว่ามารดายังมีชีวิตอยู่ คงต้องเกลี้ยกล่อมบิดาอย่าได้ทำเช่นนี้ น่าเสียดายที่มารดาไม่อยู่แล้ว

ไม่อยู่ข้างกายบิดาแล้ว

เตียซาปาเดินช้าๆ เข้ามา ถามว่า

“ท่านที่แท้เป็นใคร?”

ชายหนุ่มแซ่ทียังมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง กล่าวด้วยคำเดิมว่า

“ข้าพเจ้าแซ่ที”

เตียซาปากล่าวว่า

“หากบอกท่านเป็นไส้ศึก ก่อนที่พั้งอ้วนงั่วจะวางกำลังเสร็จสิ้นท่านไฉนเตือนสติต่อเราก่อน ช่วยให้พวกเราทะลวงฝ่าวงล้อมออกมา”

มันกล่าวอีกว่า

“เราแม้พ่ายแพ้ อยู่ในระหว่างหลบหนี แต่ยังรักษาสติสัมปชัญญะไว้ เราดูออกว่าคนที่ถูกฟันจมูกความจริงไม่มีจมูก ทั้งหมดล้วนมุ่งความสนใจที่จมูกซึ่งชโลมด้วยโลหิต เป็นเหตุให้ละเลยว่ามันมีใบหูเพียงข้างเดียว...มันหลงเหลือใบหูขวาเพียงข้างเดียว”

เตียเจ่กนึ่งกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

“อย่างนั้นมันเป็น...เป็น...”

เตียซาปากล่าวว่า

“ใช่แล้ว คนผู้นั้นเป็นมือปราบพันลี้**ตัวยี่อชิ้ง** *(ใบหูเดียว)*

ตอนนั้นท่านกริ่งเกรงมันลงมือต่อพวกเรา แสร้งเป็นห้ามโลหิตให้แก่มันสยบมันเอาไว้"

ชายหนุ่มแซ่ทิกล่าวว่า

"นี่ไม่อาจตบตาท่านจริงๆ"

เตียซาปามองดูเขากล่าวว่า

"บู๊โก้ยผลักไสท่านให้แก่เรา เกรงว่ามีเจตนาเคลือบแฝง แต่ท่านก็คล้ายไม่มีอกุศลจิต หลังเหตุการณ์ที่ตึกตระกูลพั้ง ท่านสาบสูญไประยะเวลาหนึ่ง เราเข้าใจว่าท่านคงไม่กลับมา สุดท้ายยังปรากฏกายขึ้นพร้อมกับขับไล่มือปราบพันลี้ไป ท่านที่แท้เป็นใคร?"

ชายหนุ่มแซ่ทิยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ขับไล่มือปราบพันลี้ไป ด้วยพลังฝีมือของข้าพเจ้าก็ไม่อาจสยบมันในท่าสองท่า ข้าพเจ้าเพียงกล่าววาจาต่อมันหลายประโยค"

เตียซาปาชักมือที่ไพล่หลังกลับมาที่เบื้องหน้า ยกมือกอดอกจับจ้องมองชายหนุ่มแซ่ทิอย่างเย็นชา

มันรอให้ชายหนุ่มแซ่ทิกล่าวสืบต่อ

ชายหนุ่มแซ่ทิกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าบอกต่อมันว่า ข้าพเจ้ากำลังสะสางคดีรายนี้ มิหนำซ้ำปะปนเข้ามาเป็นไส้ศึก พบว่านี่อาจเป็นคดีให้ร้าย เพื่อมิให้คร่ากุมคนผิด ขอให้เวลาข้าพเจ้าระยะเวลาหนึ่ง มันคงพบว่าพวกท่านมิใช่คนชั่วช้าสุดสามานย์ตามประกาศของทางการ ดังนั้นฝืนใจรับปาก แต่ให้เวลาข้าพเจ้าสามวัน หากข้าพเจ้ายังไม่จับกุม มันจะลงมือแล้ว"

เตียซาปาฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"มือปราบพันลี้ลงมือด้วยฝีมืออันรุนแรงตลอดมา ดังนั้นมันฝักฆ่าคน น้อยครั้งจะจับกุมคน อายุของมันอย่างน้อยสูงวัยกว่าท่านสองเท่า ไหนเลยยอมรับฟังวาจาท่าน?"

ชายหนุ่มแซ่ทิกล่าวว่า

"ดังนั้นมันบอกว่าท่านคิดค้นหาว่า คดีให้ร้ายหรือไม่ หามีส่วนช่วยต่อเรื่องราวไม่ เบื้องบนให้ท่านจับกุมคน ท่านก็จับกุมคน เบื้องบนให้ท่านฆ่าคน ท่านก็ฆ่าคน ต่อให้ท่านค้นพบความจริงก็ไม่มีประโยชน์ เช่นนี้มิเพียงไม่ได้เลื่อนยศ ทั้งยังจะกลับกลายเป็นผู้ต้องหาโดยเร็ว ข้าพเจ้าบอกว่าข้าพเจ้าไม่สนใจ มันก็ให้เวลาข้าพเจ้าสามวัน เมื่อถึงเวลานั้นผู้ขัดขวางล้วนไม่สนใจ อย่างมากประหารฆ่าด้วย"

เตียซาปาทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง มันกล่าวถูกต้อง เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านแม้เยาว์วัย แต่ก็เป็นมือปราบด้วย"

ชายหนุ่มแซ่ทียังคงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ที"

เตียซาปาพลันนึกถึงคนผู้หนึ่ง กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ท่านเป็นมือปราบหนุ่มแห่งเมืองชังจิวนามทิชิ่ว"

ชายหนุ่มแซ่ทิมองดูมือใหญ่ของตัวเอง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"มือของข้าพเจ้าค่อนข้างใหญ่ แต่ก็กอปรจากเลือดเนื้อ ข้าพเจ้ามีชื่อแท้จริงว่าทิอิ้วแฮ่"

กล่าวจบคำพลันลงมือ

เตียเจ่กนึ่งไม่ทันมีปฏิกิริยาใด ทิชิ่วก็ใช้มือซ้ายช่วงชิงขยุ่มหยกของนางมา เสือกส่งไปเบื้องหน้า คว้าจับชีพจรข้อมือของเตียเจ่กนึ่งฉุดดึงข้อมือตามสภาวะ ฉุดลากเตียเจ่กนึ่งถึงด้านหลังตัวเอง มือขวาตะปบใส่อากาศธาตุ ก็รวบคว้ากระสวยหางสายฟ้าตัวหนึ่งเอาไว้

ที่แท้กระสวยหางสายฟ้าตัวนี้ซัดพุ่งใส่กลางหลังเตียเจ่กนึ่ง ทิชิ่วตาแหลมคมมือว่องไว ชิงสังเกตเห็น ตะปบคว้าเอาไว้

ได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดด้วยโทสะว่า

"คนแซ่ที นี่ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน ท่านกล้าทำลายเรื่องของ

พวกเราสองพี่น้อง?"

อีกผู้หนึ่งกระชากเสียงว่า

"เสียทีที่ท่านเป็นมือปราบเมืองชังจิว ท่านมิใช่ได้รับคำสั่งให้กวาดล้างหมู่มารร้ายหรอกหรือ กลับช่วยเหลือฝ่ายตรงข้ามแทน"

ทิชิ่วกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ผู้ใดดีงาม ผู้ใดชั่วร้าย ไม่อาจบอกกล่าวชัดแจ้ง พวกท่านแอบอ้างชื่อติดตามจับกุมเตียซาปา ฉวยโอกาสปล้นชิงบ้านเรือนราษฎร เฝ้าที่ข้าพเจ้าทราบ อย่างน้อยมีสตรีบริสุทธิ์แปดนางถูกทำลายในเงื้อมมือพวกท่าน พวกท่านใช่กระทำเกินเลยไปหรือไม่? ยามนี้ยังลงมือลอบทำร้ายสตรีนางหนึ่ง นับเป็นอย่างไรได้?"

ผู้มาทั้งสองปรากฏกายขึ้น

คนทางซ้ายใบหน้าสีคราม คนทางขวาใบหน้าสีเขียว ทั้งสองความจริงมีสารรูปน่าสะพรึงกลัวอยู่แล้ว ยามนี้อยู่ใต้แสงจันทร์สาดส่องยิ่งสร้างความสยองขวัญแก่ผู้พบเห็นจนสั่นสยิว

คนใบหน้าครามเป็น**เล่ายี่** *(อันดับสอง)* ของเผ่าทรราช ฉายาคุณพง *(อสนีทลาย)* **เจ็งฉุ่ย** มันขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ร้องว่า

"เด็กน้อย จู่โจมศัตรูจู่โจมจุดอ่อน ขอเพียงเรายิงสังหารบุตรีของเผ่าเรา มันยังมีกะใจต่อสู้กับพวกเราหรือ เจ้ากระทั่งประการนี้ก็ไม่เข้าใจ ยังออกมาท่องยุทธจักรอันใด?"

คนใบหน้าเขียวเป็น**เล่าซา** *(อันดับสาม)* ของเผ่าทรราชฉายาเสี้ยงฟ้า *(วิชชุประหาร)* **ใจ่ตัวน** มันยิ้มอย่างเยือกเย็น กล่าวว่า

"ตอนนี้เราเห็นชัดตาแล้ว คำพูดของเด็กน้อยมิใช่ไร้เหตุผลที่ไม่น่าทารกหญิงนี้ นางยังมีประโยชน์มากหลาย"

ยามนั้น เตียเจ่กนิ่งหมุนตัวมาอย่างขุ่นแค้น แสงจันทร์ส่องถึงใบหน้านาง อสนีทลายกับวิชชุประหารเห็นถนัดชัดตา ต้องสบถด่าเสียงหัวร่อประหลาดพิกลออกมา

นางงดงามราวกับเทพธิดาที่บริสุทธิ์สดใสนางหนึ่ง
ทิชิ่วกล่าวเบาๆ กับเดียซาปาว่า
“ที่นี้ปล่อยให้ข้าพเจ้ารับมือ พวกท่านไปก่อน”
เดียซาปางงงันวูบ กล่าวว่า
“ที่พวกมันคิดเสาะหาเป็นเรา ส่วนท่านเป็นพนักงานมือปราบ”
ทิชิ่วกล่าวอย่างเร่งร้อนว่า
“เจ็งเล่ายี่กับด้วนเล่าซาเมื่อสืบเสาะมา กำลังของเผ่าทรราชคงไม่อยู่ห่างไกล พวกท่านรีบถอนตัวไป”
เดียซาปายังไม่วางใจ กล่าวว่า
“พวกมันร้ายกาจยิ่ง ท่านลำพังคนเดียว...”
ยามนั้น วิชชุประหารตวาดว่า
“ทิชิ่ว ไม่มีเรื่องของท่าน ไสหัวไป”
ทิชิวกล่าวเบาๆ กับเดียซาปาอย่างรีบร้อนว่า
“พวกท่านหลบหนีถึง**ฉิกชุ่งปี** *(หลักหินเจ็ดโง่เขลา)* ก่อน ที่นั้นมีทางเข้าเพียงแห่งเดียว ง่ายแก่การเฝ้ารักษา หากพวกท่านไม่จากไปเกรงว่าจะเกิดการสูญเสีย แต่พวกท่านไม่อาจสูญเสียอีกแล้ว หน่วยปฏิภาณฟ้านับแต่ก่อตั้งขึ้น ได้เข่นฆ่าอริราช ขจัดเภทภัยแก่ราษฎรหลายวันนี้ข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับพวกท่าน พบว่าพวกท่านแม้อดอยาก ยังมีบางสิ่งที่ไม่กระทำ บางสิ่งไม่หยิบฉวย ข้าพเจ้าเชื่อว่า คนที่ประกาศจับพวกท่านคิดปรักปรำให้ร้ายพวกท่าน พวกท่านรีบไปเถอะ”
เดียซาปาจับจ้องมองทิชิ่วอย่างลึกซึ้ง ประสานมือกล่าวว่า
“ขอบคุณมากแล้ว”
เตียเจ่กนึ่งยังอาลัยอาวรณ์ เดียซาปาพลันคว้าจับข้อมือนางหมายจากไป
อสนีทลายตวาดว่า
“คิดหลบหนีหรือ?”

พลางตะปบเศษหินกำหนึ่ง แยกย้ายเป็นพลังเร่งร้อนสามร้อยเจ็ดสิบเอ็ดสาย พุ่งใส่เตียซาปาสองพ่อลูก

ทิชั่วประกบสองมือ ก่อเกิดเป็นพลังอันเวิ้งว้างชนิดหนึ่ง เศษหินทั้งสามร้อยเจ็ดสิบเอ็ดก้อน รวมตัวที่กลางอากาศ ถูกทิชั่วตะปบครั้งไว้

อสนีทลายกลับยืดกายขึ้น

ทิชั่วลอยตัวเข้าสกัด

ทั้งสองล้วนทิ้งตัวลงบนกระเบื้องหลังคาของศาลเจ้า

อสนีทลายใช้เท้าเหยียบย่ำกระเบื้องแตกสลาย พุ่งสองหมัดออกเศษกระเบื้องโหมจู่โจมใส่ทิชั่วอย่างเร่งร้อน

ที่แล้วมามันใช้วัตถุที่แหลกสลายเป็นอาวุธและอาวุธลับจู่โจมศัตรู

ทิชั่วไขว้สลับสองมือ กลับตะปบคว้าเศษกระเบื้องทั้งหมดไว้ในกำ โปรยลงยังเบื้องล่าง ยามนั้น ประจวบกับวิชชุประหารพุ่งตัวติดตามเตียซาปาสองพ่อลูก พลันเห็นเศษกระเบื้องครอบคลุมลงยังศีรษะโดยฉับพลันอย่างทุลักทุเล

มันพอถลันหลบ เตียซาปาสองพ่อลูกก็จากไปจนไร้ร่องรอย

วิชชุประหารเคียดแค้นทิชั่วยิ่ง ส่งเสียงตวาดก้อง กลับบิดพุ่งกรูปดินเผาองค์หนึ่งหักเป็นสองท่อน รวมกำลังกับอสนีทลาย แยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง กลุ้มจู่โจมใส่ทิชั่ว พร้อมกับกล่าวว่า

"เจ้าเป็นพนักงานมือปราบ กลับปลดปล่อยผู้ต้องหาสำคัญ ล่วงกฎหมายทำผิดกฎหมาย มีความผิดสถานใด?"

"เด็กโง่งมไม่ประกอบความดีความชอบ ปล่อยตัวพวกมันไปอนาคตของเจ้าสิ้นสูญสลายแล้ว"

ทิชั่วกล่าวอย่างโอ่อ่าผ่าเผยว่า

"ข้าพเจ้าเป็นมือปราบ คิดอาศัยตำแหน่งหน้าที่นี้ ขจัดเภทภัยแก่ส่วนรวม ผดุงคุณธรรมดีงาม มิใช่ถืออำนาจบาตรใหญ่ ใช้ก่อการร้าย

ข้าพเจ้ายินยอมปล่อยตัวผู้มีความผิด ไม่ต้องการฆ่าคนผิด มือปราบที่แท้จริงคือผู้กล้า มิใช่ทำร้ายราษฎร ประพฤติยิ่งกว่าโจรร้าย"

อสนีทลายกับวิชชุประหารพลันตวาดว่า

"ไปของเจ้า อาศัยเจ้าก็คิดเป็นผู้กล้า?"

"เจ้าหาที่ตายเอง ไม่อาจโทษว่าเราได้"

ดังนั้นคนทั้งสามเปิดฉากต่อสู้กันบนหลังคาศาลเจ้าใต้แสงจันทร์เยียบเย็น

เตียซาปานำบุตรีกลับไปยังศาลเจ้าด้านหน้า คนของหน่วยปฏิภาณฟ้าเพื่อแย่งชิงไก่ย่าง หารู้สึกถึงภัยอันตรายที่หลังศาลเจ้าไม่

เตียซาปาออกคำสั่งให้ล่าถอย

เดียเจ่กนึ่งยังห่วงใยกังวลกล่าวว่า

"ไม่ทราบเขารับมืออสนีทลายและวิชชุประหารได้หรือไม่?"

เตียซาปาทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เราก็ไม่ทราบว่ามันรับมือได้หรือไม่ แต่เพื่อมิให้เป็นที่ผิดหวังต่อการช่วยเหลือของมัน พวกเราต้องล่าถอยในบัดดล ไม่เช่นนั้นก็เสียทีที่มันทุ่มเทความเพียรพยายามแล้ว"

มันทางหนึ่งนำกำลังล่าถอยสู่ทิศตะวันตก ทางหนึ่งหวนนึกถึงตอนที่หน่วยปฏิภาณฟ้ารุ่งโรจน์เรืองรอง ไม่ว่าไปถึงที่ใด ค่ายพรรคท้องถิ่นแย่งกันต้อนรับขับสู้ มีอยู่ช่วงหนึ่งเป็นที่ชื่นชมของขุนนางบ้านเมือง แม้แต่เจ้าหน้าที่กรมเมือง ก็แย่งกันประจบสอพลอ นับเป็นชื่อเสียงเกียรติภูมิถึงเพียงไหน

มิคาดชั่วระยะเวลาไม่กี่ปี เพราะไม่ยอมช่วยกระพือความชั่วร้าย หน่วยปฏิภาณฟ้าตกอยู่ในสภาพสิ้นหนทาง ลนลานหลบหนีดุจสุนัขสูญเสียเจ้าของ ก่อกวนจนต้องขโมยไก่ ยังถูกผู้คนตราหน้าเป็นโจร นับว่าถูกเข้าใจผิด รับความอัปยศทั้งมวล

หากมิใช่ข้างกายมันยังมีผู้คน มันถึงกับคิดเลียนเยี่ยงฌ้อปาผ่องยุติชีวิตของตัวเอง

เตียเจ่กนึ่งเห็นเตียซาปาขมวดคิ้วแนบแน่นอีกครา ทราบว่าบิดามีความในใจยากคลี่คลาย จึงถามว่า

"บิดา ท่านคิดอะไร?"

เตียซาปาทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากทุกประการสามารถ**เริ่มต้นใหม่** ไม่ทราบประเสริฐเลิศฉานใด..."

เตียเจ่กนึ่งได้ยินบิดากล่าวคำ *"เริ่มต้นใหม่"* ในใจกลับลอบปิติยินดี นี่แสดงว่าในใจของบิดายังมีความคิดต่อสู้

ยามนี้ทั้งหมดมุ่งหน้าเดินทางสู่หลักหินเจ็ดโง่เขลา แต่ก่อนจะบรรลุถึงหน้าหลักหินเจ็ดโง่เขลา ต้องผ่าน**จี่เต็กแค** *(หลุมไผ่ม่วง)*

นั่นเป็นทางภูเขาอันคับแคบสายหนึ่ง ตัดทอนสู่หลักหินเจ็ดโง่เขลา เพราะเส้นทางอันตรายสายนี้ ขอเพียงเฝ้าหลักหินเจ็ดโง่เขลาไว้ศัตรูก็ยากบุกจู่โจมเข้าไป

แต่ยามนั้นทั้งหมดเผชิญการจู่โจม

เป็นการจู่โจมที่น่ากลัว

มีคนล่วงหน้ามา**วางกับดัก**ที่หลุมไผ่ม่วงอยู่ก่อน

กับดักเป็นวิธีการจู่โจมที่แฝงอำนาจการทำลายล้างชนิดหนึ่งฝ่ายขุดหลุมพรางไว้ รอให้ผู้คนมาติดกับ จะได้จู่โจมสังหารในคราเดียวฝ่ายที่เกิดกับดักมักใช้กำลังจำนวนน้อย ก็จะทำลายล้างขุมกำลังอันกล้าแข็งของฝ่ายตรงข้ามได้

แต่ตอนนี้สภาพการณ์กลับตรงกันข้าม

ผู้คนที่วางกับดักไว้ มีจำนวนมากกว่าหน่วยปฏิภาณฟ้าห้าสิบเท่า

ตอนที่ 2

กับดักสืบเอ็ดด้าน

เราเคราะห์ร้ายจนชาชิน ไม่คุ้นกับโชคดี ดังนั้นต่อให้เคราะห์ร้าย เรายังคงกระทำการ ยังต่อสู้ดิ้นรน และมีชีวิตสืบไป

หน่วยปฏิภาณฟ้าเผชิญกับดัก

วีรบุรุษกลัวเจ็บไข้ได้ป่วย

...ผู้กล้าเล่า

ผู้กล้าเกรงกลัวกับดักที่สุด

คนของหน่วยปฏิภาณฟ้ามาถึงละแวกหลุมไผ่ม่วง เป็นไผ่ยุ่งเหยิงหญ้ารกร้าง ลักษณะของต้นไผ่มิเพียงไม่สูงสง่า มิหนำซ้ำเปลือกต้นนอกยังตกสะเก็ด คล้ายลำตัวงู ไผ่ประหลาดชนิดนี้ มักต่ำเตี้ยดุจดินมะละกอ แต่มีบางต้นที่สูงราวกับไม้เคียวบัก

บนพื้นดินชื้นแฉะ ตะไคร่เขียวและแดงเกาะอยู่ตามพื้นดินที่เปียกชื้น สายน้ำที่ไหลซึมจากหุบเหว แม้ไม่รวมตัวเป็นลำธาร แต่ก็มีขนาดเท่าข้อแขน หากไม่ระวัง จะเหยียบใส่ท้องน้ำ ยากจะถอนเท้า หากสะดุดล้มจะมีสภาพเปียกปอนแล้ว

เจี่ยจื้อย่งเดินทางถึงที่นี้ พลันรู้สึกว่าจิตใจไม่สงบ

มันรีบถอนต้นหญ้าออกมาหลายต้น เดินทางพลางเสี่ยงทายพลาง

ตั้งเชี่ยขุ่นข้องใจยิ่ง คืนนี้มันจับไม้ดิ้ว โชคร้ายเพียงแบ่งได้กันไก่ชิ้นหนึ่ง ยิ่งกัดกินยิ่งหิวโหย ยามนี้ก็เดินบนเส้นทางที่ทั้งเปียกชื้นทั้งสกปรก ทำให้มันที่มีนิสัยรักความสะอาดบังเกิดความขุ่นเคืองขึ้นมา ร้องเร่งรัดว่า

"ยังมิรีบไปอีก รั้งอยู่ด้านหลัง ระวังจะถูกภูตร้ายจับตัวไป"

เจี่ยจื้อย่งพอเห็นผลการเสี่ยงทาย ถึงกับอกสั่นขวัญแขวน วิ่งเตลิดไปเบื้องหน้า

ดั้งเชี่ยร้องเพ้ยกล่าวว่า

"บัดเดี๋ยวหน้าบัดเดี๋ยวหลัง ลนลานอันใด?"

เจี่ยจื้อย่งกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"ท่านอย่าได้ร่ำร้องด่าทอ ผลการเสี่ยงทายของเรา ปรากฏหลุมพรางถลำลึก คนรั้งท้ายยากจะมีซากศพสมบูรณ์..."

ไม่ทันขาดคำ อย่างน้อยปรากฏอาวุธลับสามร้อยห้าสิบจุดชัดใส่พวกมัน

พริบดาที่ถูกลอบทำร้าย เดียซาปาพลันตื่นตัว

มันส่งเสียงกู่ร้องเป็นสัญญาณ

มือดีที่ข้างกายมันทั้งเจ็ดก่อตั้งค่ายกลขึ้น

สองคนอยู่หน้า สองคนอยู่ทางซ้ายขวา คนหนึ่งคุ้มครองหลัง คนหนึ่งคุมขบวน ห้อมล้อมเตียซาปาที่อยู่ใจกลางค่ายกลเอาไว้ พร้อมกับให้การอารักขาเตียเจ่กนึ่ง

อาวุธเหล่านี้ซัดพุ่งมาอย่างกะทันหัน

แต่สภาพค่ายกลของหน่วยปฏิภาณฟ้าก็สำเร็จเสร็จสิ้นในเวลาเดียวกัน

ผู้ที่คุมขบวนคือเจี่ยจื้อย่ง ที่กำลังบังเกิดความหวาดวิตก

อาวุธสามร้อยห้าสิบกว่าจุด มีอยู่สามร้อยสี่สิบกว่าจุดที่ร่วงหล่นลงพื้น ตกลงในพงหญ้า

ในจำนวนนี้มีอยู่สิบกว่าจุดที่ซัดถูกเป้าหมาย

ในอาวุธลับสามร้อยสี่สิบกว่าจุด มีอยู่สามร้อยกับอีกสี่จุด ที่ถูกเจี่ยจื้ออย่งปัดกระแทกร่วงหล่นแต่ผู้เดียว

ใช้พู่กันในมือมันปัดกระแทกร่วงหล่น

ทั้งนี้เพราะมันเป็นผู้คุมขบวน

มันแม้หวาดกลัว แต่มันเป็นคนของหน่วยปฏิภาณฟ้า ไม่อาจหลบหลีกเลี่ยงหน้

มันต้องคุ้มครองทั้งหมด

ดังนั้นมันถูกอาวุธลับซัดใส่มากที่สุด

อย่างน้อยถูกอาวุธซัดใส่เจ็ดเล่ม

อาวุธลับเช่นนี้ ตลอดจนกำลังข้อที่ซัดอาวุธเช่นนี้ออก ขอเพียงถูกซัดใส่เล่มสองเล่ม หากเป็นคนธรรมดา คงไม่อาจรักษาชีวิตไว้ได้

เจี่ยจื้ออย่งมิใช่คนธรรมดา

แต่มันก็เป็นคน

ต่อให้เป็นคนร้ายกาจกว่านี้ ก็เพียงเป็นคน

เจี่ยจื้ออย่งรับบาดเจ็บสาหัส

มันกระทั่งแค่นเสียงยังไม่แค่นเสียงแม้สักคำเดียว ยังคงคุมขบวนไว้

ความหมายของคุมขบวนคือ ทำหน้าที่เป็นกองหน้า

ยามนั้นศัตรูหนุนเนื่องมาดุจสายน้ำที่ไหลบ่า

เจี่ยจื้ออย่งก็สะอึกเข้ารับหน้า

มันใช้พู่กันราวหางเสือ กวาดทำลายทั้งกองทัพ

มันลงมือคราเดียว อย่างน้อยโค่นศัตรูล้มลงยี่สิบคน

ศัตรูแต่ละคนล้วนเป็นมือดีที่มีชื่อเสียงในยุทธจักร คนนำหน้าถือฆ้อนเหล็กสองทองหนักเก้าสิบเจ็ดชั่ง มือขวาใช้ดาบขนนกอันเบาบางแต่แข็งแกร่งหนึ่งอ่อน เปล่งอานุภาพข่มขวัญ

เจี่ยจื้อย่งแทบไม่อาจประคองตัวสืบไป ยามนั้นมันเหลือบเห็น
บนยอดไผ่ที่อยู่สูงที่สุดต้นหนึ่ง ปรากฏประกายดาบสีทองวูบหนึ่ง

ดาบทองประหารฆ่าฟันลงมา

ศัตรูสำคัญที่นำหน้า ถูกฟันศีรษะหลุดจากบ่าในบัดดล

ที่หลงเหลือสะท้านหวั่นไหว ยามกะทันหันไม่กล้าจู่โจมหนุนเนื่อง
เข้าใกล้

ผู้ที่ทะยานขึ้นไปก่อน ค่อยโถมจู่โจมลงมา ฟันดาบอย่างดุดัน
คือแต้เต่งเต้งและดาบทององอาจของมัน

ขณะเดียวกัน คนของหน่วยปฏิภาณฟ้าที่อยู่ด้านหน้า และ
ด้านทานการบุกจู่โจมทางซ้ายขวา ก็ปลิดปลงสังหารศัตรูเช่นกัน

พริบตาที่ประมือกัน ฝ่ายตรงข้ามล้มตายลงสามสิบเก้าคน แ
คนของหน่วยปฏิภาณฟ้านอกจากเตียเจ่กนึ่งแล้ว ไม่มีผู้ใดไม่รับบาดเจ็
แต่ภายใต้การจู่โจมทำร้ายของฝ่ายตรงข้าม ทั้งหมดถอยร่
ถึงตำแหน่งที่มีเปรียบกว่า

ทั้งหมดยังกัดฟันรับมือ

ความรู้สึกที่ปลาบปลื้มประโลมใจที่สุดคือ ทั้งหมดสามาร
คุ้มครองเตียซาปาปลอดภัยไร้อันตราย

แต่แล้ว ตั้งเซี่ยส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกออกมา

นิ้วทั้งห้าของเตียซาปาบีบเค้นตัวหนอนที่ขยับดิ้นรนอยู่ตัวหน

ตัวหนอนสีแดงและดำสลับกันตัวหนึ่ง

ตัวหนอนนั้นความจริงอยู่ที่เท้าของมัน และกัดถูกมันคราห
มันจับตัวหนอนไว้ได้

ที่หว่างคิ้วเตียซาปา ปรากฏเส้นสีแดงเส้นหนึ่งขึ้น

เตียซาปากล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“ปาปี้ทั้ง”

ขับไจรจับหัวหน้าก่อน ยิงคนยิงม้าก่อน

อาวุธลับที่แท้จริง และการลอบทำร้ายที่แท้จริงอยู่ที่นี้

อยู่ที่ตัวหนอนนี้

ตัวหนอนกัดใส่เตียซาปาคราหนึ่ง

เตียซาปาเป็นผู้นำของทั้งหมด เฉกเช่นกับเป็นหัวมังกรของทั้งหมด

หัวมังกรเสียที หางมังกร กรงเล็บมังกร กระดูกมังกร เอ็นมังกรที่หลงเหลือ ต่อให้กล้าแข็งกว่านี้จะมีประโยชน์ใด?

งูไร้หัวเดินไม่ได้ มังกรก็เช่นเดียวกัน

ปาปี้ทั้งเป็นชื่อของคนผู้หนึ่ง และก็เป็นชื่อของ*ตัวหนอน*

ปาปี้ทั้งเป็นหัวหน้าเรือนเก้าหุนครึ่ง

เก้าหุนครึ่งเป็นแบบฉบับของมัน และวิธีการลงมือของมัน มันกระทำการใด หากปราศจากความมั่นใจเก้าหุนครึ่งจะไม่ลงมือโดยง่ายเด็ดขาด ดังนั้นมันลงมือคราใด ล้วนประสบชัย มันจู่โจมกระบวนท่าที่ใช้พลังเก้าหุนครึ่ง เหลือพลังครึ่งหุนป้องกันตัว ดังนั้นมันลงมือทุกครั้ง เพียงใช้พลังเก้าหุนครึ่ง ขณะที่เอาชัย ไม่ลืมป้องกันตัวเอง

ปาปี้ทั้งชุบเลี้ยงนักบู๊เดนตายขบวนหนึ่ง และหนอนชนิดหนึ่ง ตัวหนอนนี้ชั่วร้ายยิ่ง เคลื่อนไหวตามมนตร์สะกด ขณะที่มันสู้ศัตรูจะปล่อยหนอนพิษออก ตัวหนอนนี้บ้างคืบคลาน บ้างโบยบินได้ บ้างฝังแวกพสุธาและมุดเข้าส้นเท้าผู้คน บ้างดีดตัวขึ้นบนต้นไม้ และตกลงเบื้องหน้าผู้คน หากกัดทำร้าย พิษจะจู่โจมหัวใจ ตาข้างซ้าย รูจมูกซ้าย และใบหูซ้ายปรากฏโลหิตไหลหลั่งเสียชีวิต

นักบู๊เดนตายที่มันชุบเลี้ยงไว้ ก็รับใช้มันด้วยชีวิต ส่วนมันทำหน้าที่ประหัตประหารผู้คนให้แก่ขุนนางกังฉิน

ฉั่วเกีย เฮ้งโพ่วและพวกจะอย่างไรเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ มีข้องบางประการไม่สะดวกกับการลงมือ ดังนั้นใช้ให้บุคคลเช่นปาปี้ทั้ง

กระทำแทน และก็มีบุคคลเช่นปาปี้ทั้งยินดีรับใช้เหล่าขุนนาง

ยามนี้ปาปี้ทั้งวางกำลังกับดักซุ่มทำร้ายคนของหน่วยปฏิภาณฟ้า มันใช้ให้บริวารซัดอาวุธลับจู่โจม แต่หนอนปาปี้ทั้งของมันกลับคุกคามเข้าใกล้เดียซาปา โดยไม่มีผู้ใดรู้สึกตัว ในที่สุดกัดทำร้ายเตียซาปาคราหนึ่ง

ครั้งคราเดียวก็พอแล้ว

ศัตรูหลักถูกพิษ ศัตรูที่หลงเหลือไม่ควรแก่การวิตก

ปาปี้ทั้งออกคำสั่งในบัดดล

...จู่โจมสังหารอย่างสุดกำลัง

คนของหน่วยปฏิภาณฟ้าสู้พลางหลบหนีพลาง

ฉั่วเล่าโต๊ะค่ว้านเนื้อขจัดพิษให้แก่เตียซาปาในบัดดล

เนี่ยเซี่ยวปุยก็แบกเตียซาปาหลบหนี

ตั้งเชี่ยกับฮ่อได้ฮุ่งฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่ง

เจี่ยจี้อย่งกับแต้เต่งเต้งคุมขบวนรั้งท้าย

ในม่านราตรีปรากฏเงาคนเคลื่อนไหววูบ คมอาวุธแลบแปลบปลาบล้วนแล้วแต่เป็นศัตรู

ตั้งเชี่ยกับฮ่อไต้ฮุ่งล้วนเข่นฆ่าจนตาแดงฉาน

คนทั้งสองโถมทะลวงพร้อมกัน แต่สภาวะถาโถมแดกต่างกัน

ฮ่อไต้ฮุ่งเข่นฆ่าเป็นการใหญ่

อาวุธของมันเป็นเข็มเล่มหนึ่ง

มันก็เป็นทายาทของ**ตระกูลฮ่อ**แห่งชั้นต่ำที่สาม

ตระกูลฮ่อชั้นต่ำที่สามถือกำเนิดกลางตลาดร้านถิ่น คนในตลาดร้านถิ่น หยิบฉวยมีดหั่นผัก ไม้กวาด ปุ้งกี๋ได้ ล้วนใช้เป็นอาวุธขอเพียงสะดวก ถนัดมือ จัดการกับผู้คนได้ ล้วนถือเป็นอาวุธ

สตรีชมชอบเย็บปักถักร้อย ทำงานฝีมือ

ดังนั้นเข็มและด้ายก็เป็นไม้ตายแขนงหนึ่ง

ผู้นำตระกูลฮ่อมี**ซือม่วย** *(ศิษย์ผู้น้องที่เป็นหญิง)* นามฮ่อสีฮ้อ บัญญัติวิชาปักทอลมคลุ้มฝนคลั่งแขนงหนึ่ง ฮ่อไต้ฮุ่งสามารถเรียนรู้ได้เจ็ดส่วน

มันเป็นบุรุษ แต่ชมชอบเย็บปักถักร้อย ผู้อื่นหัวร่อเยาะมัน มันก็กล่าวว่า

"บุรุษสามารถเป็นพ่อครัว ไฉนเย็บปักไม่ได้?"

วิชาปักของมันยิ่งโอ่อ่าผ่าเผย หลังจากผ่านการชี้แนะจากเตียซาปา ยังบัญญัติคิดค้นขึ้นใหม่ ประสบความสำเร็จอย่างใหญ่หลวง

เข็มของมันเล็กเรียวยิ่ง

แหลมคมยิ่ง

ในวงล้อมกลางราตรี เข็มเล่มนั้นแทบมองไม่เห็น

แต่มันมองเห็น ต่อให้มองไม่เห็น ยังสามารถได้ยิน...ทุกที่ทางล้วนเป็นศัตรู

มันใช้วิชา**ล่วงฮุ้นมิกซิ่วฮวบ** *(วิชาปักเมฆหนาทึบ)* **ได้กังดังซือฮวบ** *(วิชาแม่น้ำใหญ่ไหลสู่บูรพา)* **เชี่ยงฮ้อเลาะยิกฮวบ** *(วิชาสายชลอาทิตย์ล่วงลับ)* **ได้เมาะโกวอิงฮวบ** *(วิชาควันเดียวดายทะเลทราย)* **กิบโหวคงซัวฮวบ** *(วิชาห่าฝนภูเขาร้าง)* แทงเข็มออกอย่างเร่งร้อน

เหล่าศัตรูยกมือปิดตา ล้มลงกับพื้น ร้องคร่ำครวญไม่ขาดหู

ตอนนั้นกลับปรากฏแสงสว่างขึ้น

ที่ซึ่งมีแสงสว่าง มันจะไม่ทิ่มแทง

ทั้งนี้เพราะมันทราบว่า นั่นเป็นแผนล่อศัตรูของตั้งเชี่ย

ที่ซึ่งปรากฏแสงสว่าง เป็นดวงโคมที่ตั้งเชี่ยจุดขึ้น

อย่างน้อยมีดวงโคมสิบสามดวง

ในยามราตรี ที่ซึ่งมีแสงสว่างต้องมีผู้คนอาศัยอยู่

ดังนั้นศัตรูจะจู่โจมใส่ที่ซึ่งมีแสงสว่าง

แต่พวกมันลืมเลือนว่า ในโลกมีอัคคีชนิดหนึ่งที่ส่องแสงสว่าง

แด่ที่ซึ่งปรากฏ **"อัคคี"** ชนิดนั้น หามีผู้คนไม่ *อัคคีก็ลอยอยู่กลางอากาศ*

"อัคคี" ชนิดนั้นเรียกว่า*อัคคีปีศาจ*
เมื่อศัตรูจู่โจมใส่อากาศธาตุ ตั้งเชี่ยกลับเห็นถนัดชัดดา
ดอนนั้นมันค่อยลงมือ
อาวุธของมันเป็น*สากวชิระทรงพลัง*
สากวชิระทรงพลังของมัน ขอเพียงกระทบถูกปลายนิ้วก้อยของศัตรู ก็เพียงพอกับการกระแทกทำร้ายฝ่ายตรงข้ามบาดเจ็บสาหัสกระอักโลหิดไม่หยุดยั้ง
ดังนั้นตั้งเชี่ยใช้ดวงโคมของมัน ฮ่อไต้ฮุ่งใช้เข็มเล็กเรียวของมันทะลวงฝ่าวงล้อม หลุดพ้นจากกับดัก
คนของหน่วยปฏิภาณฟ้าล้วนห้าวหาญดุดัน มีคนชนิดหนึ่งที่ยอมดายไม่ยอมจำนน คนอีกชนิดหนึ่งคิดเสี่ยงชีวิตไม่ยอมรับชะตากรรม ยังมีคนอีกชนิดหนึ่ง ที่แม้เสี่ยงชีวิตก็ไม่ปล่อยปละละเว้น
มือดีที่เดียซาปาอบรมขึ้นเป็นคนชนิดนี้
หากศัตรูมีจำนวนมากกว่าห้าเท่า หน่วยปฏิภาณฟ้าต้องทะลวงฝ่าออกไปได้
น่าเสียดายที่ศัตรูมีจำนวนมากกว่าห้าสิบเท่า
หมายความว่าคนผู้หนึ่งต้องสู้ศัตรูห้าสิบคน
น่าเสียดายที่ทั้งหมดถูกลอบทำร้ายก่อน ทั้งวางกับดักไว้ก่อน ทำให้ทั้งหมดต้องเผชิญกับหลุมพรางอยู่ทุกฝีก้าว
ยิ่งอย่าว่าแต่เดียซาปาที่รับบาดเจ็บอยู่ก่อน พอเผชิญหน้าก็ถูกพิษ
เป็นพิษร้ายแรง
เดียซาปาออกคำสั่งว่า
"พวกเจ้าอย่าได้สนใจเรา ให้แยกย้ายฝ่าวงล้อม"

ทั้งหมดพอได้รับคำสั่งเช่นนี้ ล้วนมีปฏิกิริยาดุจเดียวกัน
นั่นคือไม่สนใจมัน
นี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งหมดขัดขืนคำสั่งของเตียซาปา

การขัดขืนคำสั่ง ไม่ว่ามีเจตนาดีหรือร้าย ล้วนบังเกิดผลขึ้น
ในที่สุดทั้งหมดทะลวงฝ่าหลักหินเจ็ดโง่เขลา
หน่วยงานนี้ที่ขนานนามหน่วยปฏิภาณฟ้า นับว่ามีไหวพริบปฏิภาณเกินคน ทั้งหมดเผชิญการจู่โจมทำร้าย ในห้วงความเป็นความตายสามารถมีการตัดสินใจอันหนึ่งอันเดียวกัน ทะลวงฝ่าไปยังหลักหินเจ็ดโง่เขลาไปอย่างสุดกำลัง
ทั้งหมดไม่แตกเตลิดไปทั้งสี่ทิศ
ยิ่งไม่เปิดหนีวุ่นวาย
ทั้งหมดร่วมแรงร่วมใจ รุกแทนการรับ
ทั้งหมดไม่ได้พังพินาศ
ตรงกันข้าม ทั้งหมดแม้เพลี่ยงพล้ำไม่ระย่อ ดังนั้นทำลายวงล้อมและกับดักแตกสลายไป
ตั้งเชี่ยรับบาดเจ็บ
ย่อได้ฮุ่งรับบาดเจ็บ
ทั้งหมดล้วนถือการทะลวงฝ่าเป็นเครื่องพิสูจน์ความห้าวหาญของกันและกัน
เพราะพลังสมาธิเช่นนี้ ในที่สุดทั้งหมดฝ่าเป็นทางโลหิตสายหนึ่งจวบกระทั่งถึง**หลักหินเจ็ดโง่เขลา**
หลักหินเจ็ดโง่เขลา เป็นหลักหินที่ปรากฏคนโง่เขลาในประวัติศาสตร์เจ็ดคนก่อตั้งขึ้น
หลักหินทั้งเจ็ด พอดีก่อตั้งอยู่ที่ปากช่องแคบสายหนึ่ง กอปรเป็นรูปวงโค้ง รอจนทั้งหมดจู่โจมเข้าสู่ที่นี้ ก็สามารถยึดเป็นฉากกั้น

ย้อนจู่โจมใส่ศัตรู

ที่หลังฉากกั้นยังมีวัดโบราณหลังหนึ่ง เพราะขาดการบูรณะซ่อมแซมนานปี กลายเป็นซากปรักหักพัง หลังวัดโบราณมีทางน้อยสายหนึ่งสามารถทอดถึง**หมู่บ้านก๊กก๊กซึง**

ในที่สุดทั้งหมดเข่นฆ่าเข้าส่หลักหินเจ็ดโง่เขลาแล้ว

เจี่ยจื้ออย่งที่รั้งท้ายรับบาดเจ็บสาหัส เป็น**ดาบทององอาจแต้เต่งเต้ง**ทางหนึ่งเข่นฆ่าศัตรูติดตาม ทางหนึ่งประคับประคองมัน

ทั้งสองยังรอจนเตียซาปาผ่านพ้นไปโดยปลอดภัย ค่อยล่าถอยตาม

ทั้งสองทางหนึ่งขับไล่ศัตรู ทางหนึ่งยังสนทนากันว่า

“ท่านเข่นฆ่าศัตรูเท่าใด?”

“ยี่สิบแปดคน”

“เราเข่นฆ่าสามสิบสามคน”

“ท่านรับบาดเจ็บแล้ว?”

“นี่ไยมิใช่วาจาไร้สาระ ผู้ใดไม่รับบาดเจ็บ?”

เจี่ยจื้ออย่งกล่าวว่า

“แต่อาการบาดเจ็บของเรานี้...”

“นี่ไม่นับเป็นอย่างไร ตายก็ตาย”

“ใช่แล้ว ตายก็ตาย”

“หวาดเสียวนัก เราต้านทานสภาวะจู่โจมให้แก่ท่านคราหนึ่งท่านระมัดระวังกว่านี้”

“...”

“ระวัง สภาวะจู่โจมมาอีกแล้ว”

“...”

ยามนี้แต้เต่งเต้งค่อยพบว่า เจี่ยจื้ออย่งที่อยู่ภายใต้การประคับประคองของมันสิ้นใจตายแล้ว

มันร้องคร่ำครวญคำ **"โป้ยซือเฮีย"** *(ศิษย์ผู้พี่ที่แปด)* ออกมา
มันเฟาดฟันดาบอย่างหนักหน่วงกว่าเดิม
มันโลดแล่นดุจม้าป่า
ดังนั้นมันสกัดศัตรูติดตามเป็นผลสำเร็จ ล่าถอยเข้าสู่หลักหิน
เฟิดโง่เขลา
เมื่อถึงหน้าหลักหิน แต้เต่งเต้งค่อยพักผ่อนหอบหายใจคำหนึ่ง
ร้องคร่ำครวญว่า
"ปาเตีย โป้ยซือเฮีย..."
ทันใด หลังหลักหินเจ็ดโง่เขลาปรากฏเงาร่างเจ็ดสายถลันวูบ
ออกมา
เงาร่างสายหนึ่งเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ร่างเปล่งประกาย
พิสดาร มือถือดาบยาวเก้าเชียะเก้านิ้ว ฟันดาบถูกแต้เต่งเต้ง
ผู้คนอีกหกคนกลุ้มจู่โจมใส่เตียซาปาอย่างเร่งร้อน
เนี่ยเซี่ยวปุยที่แบกร่างเตียซาปาอยู่คำรามก้องสะกดคนทั้งหก
เอาไว้ ตราดบินในมือกวาดทำร้ายผู้คนสามคนล้มลง
ที่หลงเหลืออีกสามคนถูกฉั่วเล่าโต๊ะรับช่วงไป
แต่คนที่ร่างเปล่งประกายพิสดาร พอฟาดฟันสังหารแต้เต่งเต้ง
ไปดาบเดียว ก็สะอึกเข้าหาเตียซาปา
คนผู้นี้ประดับดาวเจ็ดสีอยู่ตลอดทั้งร่าง ทำให้มันดูไปลี้ลับ
พิสดารยิ่ง รอยแสยะยิ้มของมันยังลี้ลับชั่วร้ายยิ่งกว่า ปากกล่าวว่า
"เรามาแล้ว"
ยามนั้น อาวุธรูปทรงกรวยแปดเหลี่ยมสามคมประดับเก้า
ห่วงเล่มหนึ่ง แหวกจู่โจมใส่เตียซาปา
เตียซาปาถลึงตาตวาดว่า
"ปาปี้ทั้ง ท่านฉวยโอกาสทำร้ายคน"
ยามนั้น อาวุธรูปทรงกรวยแหวกจู่โจมมาถึงแล้ว

เตียซาปาพลันจี้นิ้วปราดออก

วิชาดรรชนีของเตียซาปาพิเศษเฉพาะยิ่ง

เตียซาปาทิ่มสกัดนิ้วหัวแม่มือออก

ปาปี้ทั้งหมอบซุ่มอยู่ที่หลักหินเจ็ดโง่เขลาเป็นเวลานาน ตระเตรียมจ่โจมสังหารเตียซาปาในคราเดียว

เตียซาปามิใช่ถูกพิษหรอกหรือ? มิใช่ถูกหนอนปาปี้ทั้งทำร้ายหรอกหรือ? ไฉนฟื้นฟูความสามารถในการต่อสู้รวดเร็วปานนี้?

เห็นนิ้วหัวแม่มือของเตียซาปา ซ่อนอยู่ระหว่างนิ้วกลางกับนิ้วนางเปิดเผยข้อนิ้วข้อหนึ่ง ใช้พลังข้อนิ้วส่วนนั้นจู่โจม ดังนั้นดูไปมันคล้ายใช้หมัด ไม่ได้ใช้ดรรชนี

...เตียซาปายังสามารถใช้ดรรชนี**ฮงชิ้งจี้** *(ดรรชนีผนึกเทพ)* ออก?

ความแตกดื่นของปาปี้ทั้งใหญ่หลวงนัก แต่ไม่ทันรั้งกระบวนท่ากลับ

มันได้แต่หักใจจู่โจม

อาวุธทรงกรวยของมันยาวสิบเอ็ดเชียะเจ็ดหุน ต่อให้เตียซาปาสามารถทิ่มสกัดถูกมัน ก็ต้องถูกอาวุธทรงกรวยแปดเหลี่ยมสามคมประดับเก้าห่วงแทงทะลุร่างก่อน

...เมื่อถึงเวลานั้น เตียซาปายังสามารถมีชีวิตอีกหรือ?

...คนที่ไม่มีชีวิต ยังสามารถฆ่าคนหรือ?

ดังนั้นปาปี้ทั้งตกลงใจปะทะอย่างหักโหม

แต่มันละเลยคนผู้หนึ่งไป

...เป็นฉั่วเล่าโต๊ะ

ฉั่วเล่าโต๊ะพลันโถมไปเบื้องหน้า ใช้สองมือคว้าจับอาวุธทรงกรวยไว้

ปาปี้ทั้งหากลัวไม่

อาวุธทรงกรวยไม่อาจตะปบคว้าได้

แต่มันละเลยลืมเลือนอีกเรื่องหนึ่ง

นั่นคือ**ฉายามือปีศาจน้อย** และเป็นทายาทของ**ตระกูลฉั่วหน้าดำ**

ตระกูลฉั่วหน้าดำถนัดในการจัดสร้างอาวุธ

อาวุธที่ถนัดมือของชาวยุทธจักร มักเป็นตระกูลฉั่วจัดสร้างขึ้น มิหนำซ้ำภูมิใจที่ใช้อาวุธที่ตระกูลฉั่วจัดสร้างขึ้น

ฉั่วเล่าโต๊ะความจริงถนัดในการหลอมสร้างอาวุธ ยิ่งมีความสามารถในการแยกอาวุธ

...คนผู้หนึ่งเมื่อถนัดในการจัดสร้างวัตถุ สมควรแก้วัตถุได้ไม่ยากนัก

หลังจากผ่านการอบรมจากเตียซาปา ฉั่วเล่าโต๊ะสามารถประกอบทวนห้าส่วนในเวลาชั่วพริบตา และสามารถถอดกระบองสามท่อนในชั่วพริบตา

ดังนั้น อาวุธทรงกรวยแปดเหลี่ยมสามคมประดับเก้าห่วงเพิ่งจู่โจมถึง มันก็ถอดถอนออกในบัดดล

ปาปี้ทั้งพอพบว่าในมือตัวเองแทบกลายเป็นว่างเปล่าไร้วัตถุดรรชนีของเตียซาปาก็จ่อใส่หน้าผากของมันแล้ว

ปาปี้ทั้งส่งเสียงร้องคำหนึ่ง พลิกตัวถอยปราด ประกายบนร่างแทบดับสูญไป

มันยกมือกุมหน้าผาก ล่าถอยออกจากหลักหินเจ็ดโง่เขลาพร้อมกับมือดีอีกสามคน

มันถูกเตียซาปาจี้ใส่ดรรชนีหนึ่ง

นั่นเป็นท่าจู่โจมที่รุนแรงที่สุดของดรรชนีผนึกเทพนามเตี้ยมจู่เตี้ยม *(จี้ก็จี้ออก)*

แต่มันกลับยังรักษาชีวิตเอาไว้

นั่นเป็นเพราะดรรชนีของเดียซาปานั้น เพียงเปล่งอานุภาพฝีมือสี่ส่วน

เดียซาปาถูกหนอนปาปี้ทั้งกัดทำร้าย พิษจู่โจมจิตใจ แต่ชั่วระยะเวลาที่มันล่าถอยเข้าหลักหินเจ็ดโง่เขลา ก็ใช้กำลังภายในอันลึกล้ำรีดเร้นพิษออกมาสามส่วน บวกกับฉั่วเล่าโต๊ะคว้านพิษพอกทายาทันเวลาสะกดพิษไว้อีกสามส่วน

ดังนั้นเดียซาปาค่อยลงมือได้

พอลงมือก็ทำร้ายปาปี้ทั้งบาดเจ็บล่าถอย

หากมิใช่มันรับบาดเจ็บอยู่ก่อน ปาปี้ทั้งต้องไม่สามารถหลบหนีออกจากหลักหินเจ็ดโง่เขลาเด็ดขาด

ปาปี้ทั้งบาดเจ็บหลบหนี

การบุกจู่โจมยุติลง

หน่วยปฏิภาณฟ้าเฝ้าหลักหินเจ็ดโง่เขลาไว้

หน่วยปฏิภาณฟ้าตรวจนับจำนวนคนที่หลงเหลืออยู่

พวกมันหลงเหลือเครื่องคราดบินใหญ่เนี่ยเชี่ยวปุย มือปีศาจน้อยฉั่วเล่าโต๊ะ วชิระดวงโคมตั้งเชี่ย พลังดุจสายน้ำฮ่อได้ฮุ่ง และนางเซียนขลุ่ยหยกเดียเจ่กนึ่ง

ยังมีเดียซาปาซึ่งขจัดพิษไม่หมดสิ้น

นี่คือค่าตอบแทนของการทะลวงฝ่า

หน่วยซุ่มที่เบื้องนอกคล้ายจัดกำลังใหม่ อยู่ในระหว่างรวบรวมพลัง

เป็นความเงียบสงบก่อนพายุฝนกระหน่ำ

สำนึกฆ่าฟันปกคลุมทั่วแผ่นดิน

ที่เบื้องนอกปรากฏฟ้าแลบฟ้าร้อง ฝนตกลงมาแล้ว

เดียซาปาไม่อาจรีดเร้นพิษที่หลงเหลือออกมาได้

ทั้งนี้เพราะมันเศร้าเสียใจ

คราครั้งนี้ติดกับ ฝ่ายตรงข้ามทุ่มเทกำลังที่มากกว่าห้าสิบเท่า ตอบทำร้ายตัวเอง เป็นเหตุให้สูญเสียศิษย์ไปอีกสองคน

ตลอดรายทางปรากฏศิษย์ล้มตายเป็นจำนวนมาก แทบทุกคนแล้วนอยู่ในความทรงจำของเตียซาปา แต่แล้วตกตายต่อหน้าคนแล้วคนเล่า สาบสูญจากโลกคนแล้วคนเล่า ที่หลงเหลือไม่กี่คน สนิทสนมราวกับคนในครอบครัวเดียวกัน อย่างลำบากยากเย็น หลบหนีจนถึงที่ กลับสูญเสียเจี่ยจี้อย่งกับแต้เต่งเต้งไปอีกสองคน ความรู้สึกของเตียซาปา ยังปวดร้าวกว่ากลืนมีดปลายแหลมลงไป ถูกพิษร้ายเดี่ยวกำเดือก

การตายของเจี่ยจี้อย่งกับแต้เต่งเต้ง ทำให้มันบังเกิดความรู้สึก *"พวกมันเมื่อตายแล้ว เราก็ไม่ขอมีชีวิตสืบไป"*

เมื่อปราศจากความคิดต่อสู้ กำลังภายในก็ไม่สามารถผนึกรวมตัว ยามกะทันหันไม่อาจรีดเร้นพิษของปาปี้ทั้งออกได้

ความคิดต่อสู้ความจริงยังสำคัญกว่าวิทยายุทธ์ คนผู้หนึ่งต่อให้มีวิทยายุทธ์สูงเยี่ยมกว่านี้ ขอเพียงไม่มีความคิดต่อสู้ ต้องพ่ายแพ้แน่นอน แต่หากพลังฝีมือของคนผู้หนึ่งไม่สูงเยี่ยมนัก กลับมีความคิดต่อสู้ที่เข้มแข็ง ยังมีความหวังได้ชัย

เนี่ยเซี่ยวปุยกับฉั่วเล่าโต๊ะคนหนึ่งคุ้มครองเตียซาปาเข้าสู่วัดไบราณ อีกคนหนึ่งซุ่มอยู่หลังหลักหินหน้าเส้นทางคับแคบ ผู้ใดคิดบุกรุกโจมเข้ามา ยากจะผ่านด่านของพวกมันได้

แต่ทั้งสองมีข้อถกเถียง ระหว่างการรุกและรับ เนี่ยเซี่ยวปุยเสนอว่า

"นี่ไม่จำเป็นต้องเฝ้าหลักหินเจ็ดโง่เขลา ฉวยโอกาสที่ศัตรูวางกำลังไม่เรียบร้อย ให้ละทิ้งที่มั่น อาศัยทางน้อยเข้าสู่หมู่บ้านก็กก็กชึง"

เตียเจ่กนึ่งกับฉั่วเล่าโต๊ะไม่เห็นด้วย เตียเจ่กนึ่งกล่าวว่า

"ไม่อาจล่าถอย พิษภายใต้กายบิดายังไม่ขจัด ไม่สะดวกกับการเคลื่อนย้าย กำลังของพวกเราลดน้อยลงแล้ว หากเผชิญการซุ่มทำร้ายอีก เกรงว่าไม่อาจรับการสูญเสียได้"

ฉั่วเล่าโต๊ะก็เสนอว่า

"หากเฝ้ารักษาหลักหินเจ็ดโง่เขลา ขอเพียงพวกเราส่งสัญญาณออกไป ขุมกำลังของเชียวถั่วเท้าที่เมืองกี๋จิวจะรุดมาช่วยเหลือโดยเร็ว"

เนี่ยเซี่ยวปุยไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"นี่ไม่อาจเฝ้าอยู่นาน หนึ่งนั้นปราศจากเสบียง สอง พวกเราล้วนรับบาดเจ็บ ไม่อาจเสียเวลานานไป สาม กำลังหนุนของศัตรูต้องมาถึงก่อนของพวกเรา เมื่อถึงเวลาได้แต่ถูกทำร้ายสถานเดียว"

เดียซาปาพลันกล่าวว่า

"เราดกลงใจตอบโต้ ฉวยโอกาสที่แม่ทัพของพวกมันบาดเจ็บเสียขบวนรวนเร พวกเราแทนที่จะเฝ้าที่มั่น กลับย้อนตอบโต้ แทนที่จะล่าถอย กลับรุกจู่โจม เข่นฆ่าโดยไม่ให้พวกมันทันตั้งตัว พร้อมกับล้างแค้นให้แก่**เจี่ยเล่าโป๋ย** *(อันดับแปดแซ่เจี่ย)* และ**แต้จับอิด** *(อันดับสิบเอ็ดแซ่แต้)*"

ทั้งหมดล้วนสนับสนุน

นอกจากเดียซาปาแล้ว ทั้งหมดล้วนเยาว์วัยยิ่ง

ซึ่งความจริง ในฐานะผู้นำฝ่ายมิจฉาชีพ เดียซาปาเพิ่งมีอายุสี่สิบเอ็ดปี นับว่าเยาว์วัยยิ่ง

คนหนุ่มมีความกล้ามากกว่า

กล้าปะทะ กล้าต่อสู้และกล้าตาย

ฉั่วเล่าโต๊ะค่อนข้างรอบคอบกว่า ดังนั้นกล่าวว่า

"พิษภายในกายปาเตียยังไม่สลายคลาย ยังคงให้ท่านผู้เฒ่าเฝ้าที่นี่ เพื่อบัญชาการศึก ให้พวกเราทะลวงฝ่าไป"

เนี่ยเซี่ยวปุยค่อนข้างทะเยอทะยาน กล่าวว่า

"พวกเราไม่เพียงแต่ย้อนกลับไปยังหลุมไผ่ม่วง ยังจะแบ่งกำลังเป็นสองสาย บุกสู่หมู่บ้านก๊กก๊กซึง มาตรว่ามีขบวนหนึ่งประสบเภทภัยยังมีอีกขบวนหนึ่งรอดชีวิต"

ยามนั้น ที่เบื้องนอกบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่ง ดังมาว่า

"เตียซาปา พวกท่านยังคงยอมจำนนเถอะ กองทหารเราล้อมสถานที่นี้ไว้แล้ว พวกท่านล้วนหนีไม่รอด หากพวกท่านแสดงสถานการณ์ยอมจำนน เราจะให้ท่านดำรงตำแหน่งขุนนาง"

เตียซาปาพอฟังสุ้มเสียงก็จดจำออก กระทืบเท้ากล่าวว่า

"โง้วกงมาแล้ว จบสิ้นกัน"

ตั๋วเล่าโต๊ะกล่าวอย่างเคลือบแคลงสงสัยว่า

"เป็นมันหรือ ไม่แน่ว่าเป็นปาปี้ทั้งเสแสร้งข่มขู่"

เตียซาปาสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ตลอดรายทางมันซุ่มทำร้ายพวกเราไม่น้อย เข่นฆ่าสังหารพวกเราไม่น้อย เราจดจำสุ้มเสียงของมันออก มันเมื่อมาแล้ว ที่เบื้องนอกไม่เพียงจัดวางกำลังอยู่ทั้งสิบทิศ"

เที่ยเซี่ยวปุยพลุ่งพล่านใจขึ้น กล่าวว่า

"ตกลง ตายก็ตายเถอะ โง้วกงมาถึง จะได้เสี่ยงชีวิตสักครา ดูใจใยกันว่ามันวางกำลังทั้งสิบเอ็ดทิศ บิดาพวกเราจะทะลวงฝ่าออกไปได้ไหม?"

มันเตวามจริงเป็นศิษย์ตระกูลเนี่ยสำนักสันติทางมณฑลกวางตุ้ง ยามเพลุ่งพล่านดาลใจ ก็กล่าววาจาเป็นภาษากวางตุ้งออกมา

คุณสมบัติของหน่วยปฏิภาณฟ้าคือ รับศิษย์ของค่ายพรรคสำนักต่างๆ ไม่น้อย ให้แสดงจุดเด่นแก้ไขข้อด้อย ทั้งหมดล้วนร่วมแรงร่วมใจกู้ชาติหน่วยปฏิภาณฟ้า แม้ตายก็ไม่สำนึกเสียใจ

เตียซาปาพลันกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"มิใช่พวกเจ้า แต่เป็นเรา พวกเจ้าล่าถอยไปทั้งสิ้น หลบ

หนีสู่หมู่บ้านก๊กก๊กซึง เราจะบุกหลุมไผ่ม่วงเพียงลำพัง ใช้แผนหลอกซ้ายจู่โจมขวา พวกเจ้าต้องหนีรอดได้แน่นอน พวกเจ้าไม่ได้ยินหรือบุคคลที่พวกมันต้องการคือเรา ทั้งยังยกตำแหน่งให้แก่เรา พวกเจ้าไม่จำเป็นต้องสละชีวิตด้วย"

ฉั่วเล่าโต๊ะ เนี่ยเซี่ยวปย ตั้งเซี่ย ฮ่อไต้ฮ่ง และเตียเจ่กนึ่งล้วนคัดค้าน

เตียซาปากล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"นี่เป็นคำสั่ง ผู้ใดขัดคำสั่ง ผู้นั้นจะถูกขับออกจากหน่วยปฏิภาณฟ้า"

มันกล่าวโดยไม่มีการผ่อนปรนว่า

"พวกเจ้าไสหัวไป เรารอจนพวกเจ้าไสหัวไปหมดสิ้น ค่อยลงมือหาญหักได้อย่างเต็มที่"

คนทั้งหมดไม่ทราบทำอย่างไรดี

เตียซาปาออกคำสั่งว่า

"เราจะนับหนึ่งถึงสาม ผู้ใดไม่จากไป ผู้นั้นนับเป็นศิษย์ทรยศของหน่วยปฏิภาณฟ้า เราจะฟาดมันตายคามือ"

มันไม่ต้องการให้ผู้คนอยู่เป็นเพื่อน

มันคิดตอบโต้แต่ผู้เดียว

ที่มันยึดถือมิใช่ความคิดต่อสู้ มิใช่ความกล้าหาญ หากแต่เป็นปณิธานใฝ่ความตาย

เตียซาปาใช้น้ำเสียงที่เด็ดเดี่ยวอย่างยิ่ง เริ่มนับว่า

"หนึ่ง"

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออก มันเมื่อออกคำสั่ง แม้ตายเก้าครั้งยังไม่เปลี่ยนผัน

"สอง..."

คนทั้งหมดหันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบทำอย่างไรดี

"สาม"

ฉั่วเล่าโต๊ะกับเนี่ยเซี่ยวปุยสบตากันวูบ พากันคุกเข่าลงกับพื้นโขกศีรษะสามครั้งครา กล่าวว่า

"ปาเตียถนอมตัว"

"ปาเตียระวังให้มากไว้"

จากนั้นทั้งสองทยอยจากไปด้วยความอาลัยอาวรณ์

ทั้งสองเมื่อกระทำเช่นนี้ ตั้งเซี่ยและฮ่อได้ฮุ่งก็ไม่มีหนทางเลือกอื่นเลือก

คนทั้งสองก็คุกเข่ากราบกรานอำลาเตียซาปา เมื่อผุดลุกขึ้นต่างก็หลั่งน้ำตานองหน้า เปี่ยมแววอาลัยอาวรณ์

เตียเจ่กนึ่งร่ำไห้รำพันว่า

"บิดา ข้าพเจ้าเป็นบุตรธิดาของท่าน มิใช่ศิษย์ของท่าน ท่านสามารถฆ่าข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องปฏิบัติตามกฎของสำนักข้าพเจ้าไม่ไปเด็ดขาด..."

เตียซาปาหลับตาลงช้าๆ

น้ำตาประดับอยู่สองข้างแก้มของมัน

มันที่มีอายุสี่สิบเอ็ดปี แต่คล้ายกับผ่านโลกมาสี่ร้อยสิบเอ็ดปีรอยยิ้มแบนใบหน้าคล้ายหน้ากระดาษที่ถูกพลิกจนยับย่น

มันไม่ได้ยึดถือฉั่วเล่าโต๊ะและพวกทั้งสี่เป็นซือตี่หรือศิษย์ หากแต่ยึดถือเป็นสหายร่วมสมรภูมิ คนทั้งสี่กำลังจะไปจากมัน

นี่เป็นความปรารถนาของมัน

หลังจากขับไล่คนไป มันค่อยตายอย่างคลายใจ

หรือว่าต่อสู้จนตัวตาย

แต่บุตรีคนเล็กของมันกลับไม่ยอมจากไป

แม้ตายก็ไม่ยอมจากไป

มันกล่าวอย่างยากลำบากว่า

"เจ้าไป...ไปส่งพวกมันสักครา"

เตียเจ่กนึ่งผงกศีรษะด้วยน้ำตา

รอจนบุตรีออกจากประตูวัด เตียซาปาก็หาทางสงบจิตใจลง เมื่อคิดต่อสู้เสี่ยงตาย อย่างน้อยต้องรีดเร้นพิษภายในกายออกมาให้มากกว่านี้ จะได้เข่นฆ่าสังหารศัตรูให้มากกว่าเดิม

ขอเพียงตัวเองสู้พัวพันยิ่งนาน คนของหน่วยปฏิภาณฟ้ายิ่งมีโอกาสหนีรอดได้

แต่ยามกะทันหันมันไม่สามารถสงบจิตใจลง

ดังนั้นพิษภายในกายไม่สามารถรีดเร้นออกมา

เมื่อครู่มันสูญเสียความตั้งใจในการรีดเร้นพิษ ยามนี้บังเกิดความคิดต่อสู้ แต่จิตใจกลายเป็นว้าวุ่น คนผู้หนึ่งของเพียงว้าวุ่นใจ ก็ไม่อาจสำเร็จกิจการใดได้

ยามนั้น เตียเจ่กนึ่งกลับมาแล้ว ดลอดทั้งร่างกลายเป็นเปียกชุ่มโชก

นางกลับใช้ใบบัวบรรจุน้ำสะอาดมาด้วย

ยังมีเนื้อชิ้นหนึ่ง

เป็นน่องไก่

เตียเจ่กนึ่งกล่าวว่า

"ตั้งเชี่ยเก็บรักษาน่องไก่ให้ท่านข้างหนึ่ง ท่านรับประทานเถอะรอสักครู่ยังต้องต่อสู้เสี่ยงชีวิต ฮ่อได้ฮ่งก่อนจากไป ก็ใช้ใบบัวรองน้ำจากใต้ชายคา ให้ท่านดื่มกลั้วคอ"

เตียซาปายื่นมือที่สั่นระริกรับมา

มันทราบว่านี่ไม่เพียงเป็นเนื้อ ไม่เพียงเป็นน้ำ

แต่เป็นน้ำใจ

ยังมีคุณธรรม

ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงปั่นป่วนวุ่นวายดังมา

เตียเจ่กนึ่งกล่าวด้วยความสงบว่า

"กองทหารมาแล้ว หน่วยซุ่มที่เบื้องนอกคล้ายสับเปลี่ยนกำลังใหม่ โง้วกงคล้ายระดมกำลังทหารมาไม่น้อย"

เตียซาปากลับรู้สึกว่า บุตรีคนเล็กที่ตัวเองคุ้นเคยผู้นี้ สงบขึ้นกลายเป็นคนแปลกหน้าอยู่บ้าง คล้ายกับกวนอิมหยกรูปหนึ่ง ปากถึงถามว่า

"พวกมันไปแล้วกระมัง?"

"ไปแล้ว"

"พวกมันคงบรรลุถึงหมู่บ้านก๊กก๊กซึงแล้วกระมัง?"

"ใกล้แล้ว"

"เราก็สมควรลงมือแล้ว ไม่เช่นนั้นไม่อาจประสานเสริมกับพวกมัน"

เตียเจ่กนึ่งกล่าวว่า

"บิดาดื่มน้ำรับประทานเนื้อก่อน"

"ในเวลาเช่นนี้...ผู้ใดรับประทานลงคอ..."

"แต่ท่านต้องรับประทาน"

เตียซาปาสั่งว่า

"เจ้ารอจนเราลงมือ ก็จากไปในบัดดล ติดตามพวกมันให้ทันหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าไม่ไป"

"เจ้าไม่จำเป็นต้องตกตายพร้อมเรา"

"ท่านอย่าได้บีบบังคับข้าพเจ้าไป"

เตียซาปากล่าวว่า

"เจ้าเห็นใจเรา?"

"บิดาไม่ต้องการให้ผู้คนเห็นใจ"

"หากเจ้าเห็นใจเราจริงๆ ก็สมควรจากไปให้ไกลแสนไกลเช่น

เดียวกับพวกมัน อย่าได้แบ่งแยกสมาธิเรา อย่าได้เป็นเครื่องถ่วงเรา เรามีบุดรีเพียงคนเดียว วันหน้าภาระกอบกู้หน่วยปฏิภาณฟ้า ล้วนพึ่งพาเจ้าแล้ว"

"ไม่ หน่วยปฏิภาณฟ้าเป็นบิดาก่อตั้งขึ้น ความสำเร็จของหน่วยปฏิภาณฟ้าของบิดา หากล้มเหลวก็เป็นของบิดา ดังนั้นบิดาไม่อาจตาย ข้าพเจ้าไม่จากไป ทั้งหมดก็ไม่จากไป ซึ่งความจริงพวกเขาหาได้จากไปไม่"

"ว่ากระไร?"

เตียเจ่กนึ่งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"พวกเขาไม่ได้จากไป พวกเขาเพียงแต่ออกจากวัดโบราณดามคำสั่งของท่าน แต่ก็บุกทะลวงเข้าสู่หลุมไผ่ม่วง เสียงวุ่นวายเมื่อครู่เป็นเสียงที่พวกเขาเข่นฆ่าเข้าสู่วงล้อม พวกเขาให้ข้าพเจ้าบอกต่อท่าน ท่านต้องเกาะกุมโอกาสนี้จากไป"

เตียซาปาส่ายโงนเงนลุกขึ้น กล่าวว่า

"พวกเจ้า...กลับไม่เชื่อฟังวาจาเรา"

เตียเจ่กนึ่งกล่าวด้วยความเด็ดเดี่ยวกว่าบิดาอีกว่า

"เพียงครั้งนี้เท่านั้น ตอนนี้พวกเขาตกอยู่ในวงล้อม คาดว่าเริ่มสละชีวิดแล้ว ท่านเข้าร่วมก็ไม่มีประโยชน์ ยังคงหลบหนีเถอะ"

เตียซาปากล่าวด้วยความปวดร้าวใจว่า

"พวกมันสละชีวิตเพื่อเรา เราไหนเลยมีชีวิตอยู่เพียงลำพังได้?"

กล่าวจบเตะประตูวัดเปิดออก คิดโถมเข้าหาศัตรูในสายฝน

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเสียงกังวานว่า

"ไม่ว่าผู้ใดก็ร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมรุกร่วมถอย ไม่มีผู้ใดมีชีวิดอยู่เพียงลำพัง"

เสียงโครมครามหนึ่ง หลังคาโบสถ์พังทลาย คนผู้หนึ่งทิ้งตัวลงมา ทิ้งตัวลงที่ข้างพุทธรูปที่ชำรุดเสียหายภายในโบสถ์ทั้งเจ็ดรูป

มือขวาของคนผู้นี้ยังคว้าจับคนผู้หนึ่ง คนที่ถูกคว้าจับก็คว้าจับคนผู้หนึ่งเอาไว้ ในขณะที่คนที่สองที่ถูกคว้าจับ ก็คว้าจับมือของอีกคนหนึ่งเท่ากับว่ามือขวาของคนผู้นี้คว้าจับผู้คนสี่คน ส่วนมือซ้ายเพียงคว้าจับคนผู้หนึ่ง รวมทั้งตัวเองมีทั้งสิ้นหกคน ทิ้งตัวลงภายในโบสถ์

พริบตาที่เตียซาปาเตะประตูวัดเปิดออก พลันได้ยินสุ้มเสียงผิดปกติดังขึ้นที่ด้านหลัง มันกริ่งเกรงเตียเจ่กนึ่งได้รับอันตราย พลันหุนหันกลับไป ใช้*ดรรชนีผนึกเทพ*ออก จ่อดรรชนีกับหน้าผากของผู้ที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามกลับไม่ได้หลบหลีก หรืออาจบางทีหลบไม่พ้น

ได้ยินเตียเจ่กนึ่งกรีดร้องว่า

"อย่าได้..."

ขณะเดียวกัน บังเกิดสุ้มเสียงสี่เสียงดังโดยพร้อมเพรียงว่า

"ทำไม่ได้"

เตียซาปาหยุดดรรชนีไว้

ดรรชนีจ่อใส่หน้าผากของผู้มา แต่ไม่ได้แผ่พ่งพลังออก

ทั้งนี้เพราะไม่ว่าเตียเจ่กนึ่ง หรือว่าเป็นผู้หนึ่งผู้ใดในสุ้มเสียงทั้งสี่ล้วนเป็นบุคคลที่เตียซาปาไว้วางใจ ไม่ว่าสุ้มเสียงใดร้องบอกออกมา มันล้วนได้ยินได้ฟัง อย่าว่าแต่คนทั้งห้าล้วนห้ามไม่ให้มันลงมือ

สุ้มเสียงสี่เสียงนั้น ย่อมประกอบด้วยผู้คนสี่คน

ผู้คนที่เตียซาปากำลังห่วงใยกังวลสี่คน

พลังดุจสายน้ำย่อไต้ฮุ่ง

วชิระดวงโคมตั้งเชี่ย

เครื่องคราดบินใหญ่เนี่ยเชี่ยวปุย

มือปีศาจน้อยฉั่วเล่าโต๊ะ

คนทั้งสี่นี้มิใช่รุดไปเข่นฆ่าศัตรูหรอกหรือ?

คนทั้งสี่รุดไปเสี่ยงชีวิต ไปหาที่ตาย

พวกมัน “**รับฟัง**” คำสั่งของปาเตีย ไปจากเตียซาปาในบัดดล

ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ พวกมันเสี่ยงชีวิตก่อนเตียซาปาก้าวหนึ่ง

พวกมันยังเป็นศิษย์หน่วยปฏิภาณฟ้า พวกมันยังคิดกู้ชื่อให้แก่เตียซาปา

พวกมันโถมออกไป *ฝ่าสายฝนฆ่าศัตรู อาบเลือดสู้ศึก*

เตียเจ่กนึ่งทราบดี แต่นางต้องอยู่เป็นเพื่อนเตียซาปา

นางไม่อาจปล่อยให้บิดาของตัวเอง ตลอดจน “**ปาเตีย**” ของทั้งหมดผ่านช่วงเวลาอย่างเดียวดาย มาตรว่าเป็นช่วงสุดท้ายของชีวิตก็ตาม

นางทราบดีว่าซือเฮียตี๋และซือเจ่กทั้งหลายเสี่ยงชีวิตที่เบื้องนอก แต่ไม่กล้าบอกต่อบิดา

นางเพียงกล่าววาจาอย่างสงบ ทั้งที่ทุกประโยคที่กล่าว ฟังน้องของนางล้วนกำลังหลั่งโลหิต กำลังเข่นฆ่าศัตรู หรือว่ากำลังถูกศัตรูประหารฆ่า

รักสุดซึ้งไร้แค้น
น้ำใจที่แท้ไร้คำตำหนิ
คุณธรรมยิ่งใหญ่ไร้สำนึกเสียใจ

คนของหน่วยปฏิภาณฟ้าทั้งสี่ ก็สำนึกทราบว่าต้องตายแน่นอน พวกมันเข่นฆ่าออกไป ความจริงไม่มีความหวังได้พบกันอีก ดังนั้นผงกศีรษะให้แก่กัน ก็ถาโถมไปในสายลมกลางสายฝน

ผู้ที่กล้าสู้ศึก ไม่พรั่นที่เสียชีวิตกลางวงต่อสู้
แต่ผู้ที่กล้าทำศึก มักไม่เสียชีวิตกลางวงต่อสู้

ทั้งนี้เพราะขณะที่ทั้งสี่ถาโถมออกไป ก็มีคนผู้หนึ่งถลันวูบมา คนผู้นั้นร้องบอกให้ทั้งสี่ล่าถอยกลับไป

ทั้งสี่ทั้งไม่คิดล่าถอย และล่าถอยไปไม่ได้

ทั้งนี้เพราะศัตรูหนุนเนื่องมาดุจระลอกคลื่น
บวกกับกองทหารที่แม่ทัพร้อยขาโง้วกงยกมา นับเป็นศัตรู
เป็นแสนที่มีจำนวนมากกว่าหนึ่งร้อยยี่สิบเท่า
คนที่ร้องบอกให้ทั้งสี่ล่าถอย เพียงเป็นชายหนุ่มผู้หนึ่ง
เป็นบุรุษหนุ่มทิชิ่ว
ทิชิ่วเห็นนักบู๊ทั้งสี่แทนที่ล่าถอย กลับรุกหน้าไป ต่อให้ทั้งสี่มี
ฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ห้าวหาญชาญศึกกว่านี้ เท่ากับเสนอตัวเข้าหาเขี้ยวพิษ
ของพญามาร การเสียสละเช่นนี้ หามีส่วนช่วยต่อสถานการณ์ไม่
คนทั้งสี่แยกย้ายเป็นสี่ทิศ เข่นฆ่าไปในวงล้อมของศัตรู คล้าย
กับแมลงเม่าที่บินร่อนลงในรังมด กำลังจะถูกมนุษย์มดกลืนกินไป
วิธีเพียงหนึ่งเดียวของทิชิ่วคือโถมตามติดไป
ปรากฏศัตรูเจ็ดคนสกัดขวางทางไว้
พวกมันเห็นว่า ผู้มาเพียงเป็นชายหนุ่มคนหนึ่ง
ทิชิ่วกราดฟาดหนึ่งฝ่ามือ กระแทกคนทั้งเจ็ดล่าถอย รุดหน้าไป
โดยไม่เสียเวลา
ศัตรูสิบห้าคนดาหน้าเข้าขัดขวาง
พวกมันบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยอยู่บ้าง...ชายหนุ่มผู้นี้มีความ
เป็นมาอย่างไร?
ทิชิ่วผลักกระแทกสองมือกระแทกศัตรูทั้งสิบห้าคนถอยร่นไป
แต่แล้วปรากฏศัตรูอีกยี่สิบเอ็ดคนสกัดขวางหน้า
พวกมันก็บังเกิดความตื่นตระหนก...ชายหนุ่มผู้นี้เป็นใคร?
ทิชิ่วสะบัดกราดฟาดสองมือกระแทกศัตรูถอยห่างไปอีกสิบห้าคน
ความเคลื่อนไหวเหล่านี้รวดเร็วดุจสายฟ้า ในมือดีหน่วยปฏิภาณ
ไหวพริบก็เริ่มมีคนรับบาดเจ็บ ขณะเดียวกัน ก็เข่นฆ่าสังหารศัตรูไม่
น้อย

ทิชิ่วมุ่งเป้าจู่โจมใส่แม่ทัพร้อยขาโง้วกง

เขายังห่างจากโง้วกงถึงสามวา

โง้วกงค่อยบังเกิดความแตกตื่นพรั่งพรึง โบกมือคราหนึ่ง ข้างกายมันห้อมล้อมด้วยขุนทัพห้าวหาญสิบแปดคน ผู้คนทั้งสิบแปดคนพากันลงมือ

พวกมันสกัดจู่โจมใส่ทิชิ่ว

พริบตาที่ทิชิ่วเผชิญหน้ากับผู้คนทั้งสิบแปดคน พลันใช้ออกสิบแปดกระบวนท่า

กระบวนท่าทั้งสิบแปดท่าประกอบด้วยท่า**กิมเล้งท้ำเยี้ยว** *(มังกรทองกางเล็บ)* **เล้งเกี้ยเจ่กเส็ก** *(หนึ่งท่ามังกรท่อง)* **ชิวเทียนเลาะเฮีย** *(ลมชิวเทียนใบไม้ร่วง)* **เล้งมึ้งซาเค่กลั้ง** *(สามคลื่นซัดประตูมังกร)* **ฮวงซิงปั้วผะ** *(พลิกตัวฟาดขนด)* **กิมเตียวเตี้ยงชี้** *(อินทรีทองกางปีก)* **ซังเล้งกุยไฮ้** *(มังกรคืนสู่สมุทร)* **เฮ็กโฮ้วเทาซิม** *(เสือดำขโมยหัวใจ)* **จิ่งโป่วเลี่ยงฮ้วง** *(สืบเท้าสัมพันธ์)* **ตึกเพ็กฮั้วซัว** *(ฟาดฮั้วซัวด้วยพลัง)* **ต้อพะกิมเจ็ง** *(หงายรัวระฆังทอง)* **อึ้งเล้งก้วงบ๊วย** *(มังกรเหลืองม้วนหาง)* **ยู่ฮงสื่อปี่** *(คล้ายปิดคล้ายสกัด)* **ชุยเท็งม่องง้วย** *(ผลักหน้าต่างชมจันทร์)* **แป๊ะอ้วงเตี๊ยะก้วย** *(ค่างขาวปลิดผลไม้)* **เง็กตั่วอุ้ยเอีย** *(สาคาดหยกล้อมเอว)* **ทิวเทียกเลี่ยงฮ้วง** *(ถอนดึงต่อเนื่อง)* **ฮั่งโกยไป่ชุด** *(ไก่สักการะพระ)*

กระบวนท่าทั้งสิบแปดท่านี้ ไม่มีกระบวนท่าพิสดารแม้สักท่าเดียว ทุกกระบวนท่าล้วนเป็นท่าธรรมดาหาความพิสดารมิได้

องครักษ์ที่ห้าวหาญทั้งสิบแปดคนเห็นเช่นนั้น ล้วนคลายใจ

...ชายหนุ่มนี้ไม่มีอันใดยอดเยี่ยม

พวกมันย่อมไม่ทราบว่า เรื่องพิสดารที่สุดในโลกเป็นเรื่องธรรมดาสามัญที่สุด

วัตถุเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก ก็เป็นวัตถุเรื่องราวที่เรียบง่ายธรรมดาที่สุด

เช่นเดียวกับการเป็นคนผู้หนึ่งไม่มีอันใดโดดเด่น แต่คนผู้หนึ่ง
สามารถมีชีวิต กล่าววาจา ประกอบการงาน ใช้ความคิด ก็จะ
สร้างสรรค์ปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์นี้

องครักษ์ที่ห้าวหาญทั้งสิบแปดคน ย่อมไม่เข้าใจเหตุผลข้อนี้
ที่พวกมันกลัวเกรงเป็นกระบวนท่าพิสดาร กระบวนท่าไม้ตาย
แต่ฝ่ายตรงข้ามเพียงใช้ออกด้วยกระบวนท่าธรรมดาสามัญ
พวกมันบังเกิดความดูแคลน
พวกมันคิดรอให้ทิชั่วใช้ถึงที่สุด ค่อยจู่โจมสังหารในคราเดียว
มิคาดกระบวนท่าของทิชั่วพอใช้ถึงที่สุด ก็เปล่งประสิทธิภาพ
ที่ยิ่งใหญ่ออกมา
รอจนพวกมันพบเห็นข้อนี้ ก็สายเกินไปแล้ว
ทิชั่วโค่นพวกมันล้มลงจนหมดสิ้น
จากนั้นเขาสะอึกเข้าใกล้โง้วกง
โง้วกงยื่นมือออก ก็ปล่อยตะขาบออกร้อยตัว
ตะขาบทุกตัวล้วนมีพิษร้าย
แต่ตะขาบเหล่านั้นบรรลุถึงข้างกายทิชั่ว ยังห่างอยู่สามเชียะ ก็
ถูกทำลังภายในของเขากระแทกปลิวกระเด็น
มาตรว่าปรากฏตะขาบตกลงบนข้อแขนของทิชั่ว ก็กัดไม่เข้า
มือของทิชั่วหาเกรงกลัวพิษไม่
โง้วกงเป็นแม่ทัพ แต่ไม่รู้จักวิทยายุทธ์
ตำแหน่งหน้าที่ของมันได้จากการประจบสอพลอท้งก่วงและ
ท้งเกี๋ย
หากว่ามันเรียนรู้ยอดวิชา ประกอบความดีความชอบ ฉั่วเกียกับ
ท้งก่วงจึงไม่เลื่อนตำแหน่งให้แก่มัน
มันล่วงรู้ถึงข้อนี้ ดังนั้นไม่จำเป็นต้องฝึกวิชาบู๊
จะอย่างไรมันมีผู้คนให้ใช้สอย มิต้องให้มันลงไม้ลงมือ

แต่มันเป็น**ชาวเผ่าเอี้ยว** *(เผ่าเย้า...อยู่ทางมณฑลกวางสี ยูนนานและฮุ้นหนำ)* สามารถปล่อยแมลงคุณไสยตะขาบในห้วงคับขันเป็นตาย มันเปล่งประสิทธิภาพของ **"ร้อยขา"** ทางหนึ่งปล่อยตะขาบออกร้อยตัว ทางหนึ่งชักเท้าหลบหนี

ตะขาบที่มันปล่อยออก ไม่อาจกัดทำร้ายทิชิ่ว กลับลามทำร้ายถกบริวารที่รุดมาช่วยเหลือมันไม่น้อย ที่หลงเหลือก็แตกตื่นเตลิดหนี

มันหลบหนีอย่างรวดเร็ว

ขณะเดียวกัน ปรากฏคนผู้หนึ่งรุดมาอย่างรวดเร็ว

คนผู้นี้เปล่งประกายพิสดารราวแสงโคม ระหว่างที่เคลื่อนไหวก็สะท้านเป็นเงาพร่าพราย ระหว่างที่ผู้คนตาลายละลาน มันพลันลงมือ

คนผู้นี้คือปาปี้ทั้ง

ปาปี้ทั้งโถมเข้าช่วยเหลือโง้วกงอย่างไม่คิดชีวิต

ซึ่งความจริง จุดมุ่งหมายของมันมิใช่ช่วยคน หากแต่หวังเลื่อนตำแหน่ง

มันทราบว่าแม่ทัพที่ขลาดเขลาใช้การไม่ได้เช่นโง้วกง ได้เป็นคนใกล้ชิดกับขุนนางชั้นผู้ใหญ่ เพราะประจบฉั่วเกียและท้งก่วง หากมันช่วยเหลือโง้วกง เท่ากับกลายเป็นคน **"กึ่ง"** ใกล้ชิด มันคิดเป็นใหญ่เป็นโดในวงราชการ นี่เป็นโอกาสแสดงความจงรักภักดีแล้ว

เพียงอาศัยเรือนเก้าหุนครึ่ง ถือเป็นอำนาจปลายแถว หากคิดเติบใหญ่กล้าแข็ง ต้องได้รับแต่งตั้งจากทางการ

มาดร่ามันเป็นคนของเสี่ยงเอี้ย แต่จะอย่างไรเพียงเป็น **"รอบนอก"** หากคิดเข้าสู่วงใน ต้องจับจ่ายเงินทองมากกว่านี้ ส่งมอบของขวัญมากกว่านี้ ประกอบความดีความชอบให้ฉั่วเกียและพวกนิยมชมชื่นกว่านี้

ดังนั้นมันยื่นมือช่วยเหลือโง้วกง ด้วยความขันแข็งราวกับช่วยเหลือบิดามัน

เสียงโครมคราหนึ่ง เมื่อทิชั่วปะทะกับมันหนึ่งฝ่ามือ

ประกายพิสดารบนร่างปาปี้ทั้ง พลันแตกทำลายดังปงปง แตกดับไปจนหมดสิ้น ตลอดทั้งร่างมันก็หมองหม่นลง

ที่แท้บนร่างมันประดับด้วยมุกหลากสีกึ่งโปร่งใส ที่มาจากต่างแดนชนิดหนึ่ง ในมุกหลากสีล้วนจุดโคมไฟ พอต่อสู้กับผู้คน ขอเพียงฝ่ามือแผ่พุ่งกำลังภายใน ศัตรูจะถูกสีสันลี้ลับครอบงำ ถูกมันฉกฉวยโอกาสทำร้ายได้โดยง่าย

แต่ศัตรูเพียงปะทะกับมันหนึ่งฝ่ามือ ก็กระแทกอี้ใช่ฮัวยจู *(มุกปิดตีสีสันพิสดาร)* ของมันแตกระเบิดไปสิ้น

พริบตานั้น มันกลับกลายเป็นคนดำมืดที่ไร้ประกายผู้หนึ่ง

พร้อมกันนั้น ร่างของมันถูกกระแทกปลิวกระเด็นไป พอดีฟุงขาเถูกโง้วกงที่กำลังเตลิดหนี พุ่งชนโง้วกงล้มลงกับพื้น

ทิชั่วสืบเท้าปราดไปเบื้องหน้า ตะปบคร่ากุมโง้วกงเอาไว้

คาดว่าฉายาแม่ทัพร้อยขาของมัน สืบเนื่องจากมันหลบหนีได้ว่องไวเร็วนั่นเอง

โง้วกงแตกตื่นจนแผดด่าปาปี้ทั้ง พร้อมกับร้องขอความกรุณาต่อทิชั่วว่า

"ท่านปลดปล่อยเรา หากปลดปล่อยเรา จะได้เสพสุขวาสนาดังเป็นมือปราบ เพียงหวังเลื่อนยศ เราจะช่วยให้ท่านได้เลื่อนยศ"

ทิชั่วยังคงบีบเค้นลำคอมัน กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านได้เลื่อนเป็นแม่ทัพในลักษณะนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกเวทนาท่านแล้ว"

จากนั้นเขาตวาดว่า

"หยุดมือ ผู้ใดไม่หยุดมือ ข้าพเจ้าจะฆ่าโง้วเจียงกุน *(แม่ทัพแห่งโง้ว)*"

ไม่ว่าผู้ใดไม่กล้าไม่หยุดมือ

ทั้งนี้เพราะทุกผู้คนทราบว่า แม่ทัพร้อยขาโง้วกงเป็น *"บุตรบุญธรรม"* ของฉั่วเกีย

หากมีคนลงมือ โง้วกงพลาดพลั้งอันใด จะให้ผู้ใดรับโทษจากฉั่วเกีย?

ดังนั้นพวกมันหยุดมือ

แต่ดั้งเชี่ย เนี่ยเชี่ยวปุย ฮ่อได้ฮุ่งและฉั่วเล่าโต๊ะไม่คิดหยุดมือพากันกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของพวกเรา"

"พวกเราล้วนไม่คิดมีชีวิตสืบต่อ"

"ปาเตียแสวงหาความตาย พวกเราอยู่ไปจะมีความหมายใด?"

"หากฆ่าโง้วกง พวกเราแม้ตายก็ถอนทุนแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวเสียงกังวานว่า

"หากพวกท่านเห็นแก่หน่วยปฏิภาณฟ้า เห็นแก่เตียซาปา ก็ไม่อาจตาย พวกท่านพ่ายแพ้ แต่ยังไม่ตาย ตราบใดที่พวกท่านมีชีวิตอยู่ หน่วยปฏิภาณฟ้าต้องไม่ตาย พวกท่านต้องเชื่อถือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเกลี้ยกล่อมเตียซาปามีชีวิตสืบไปพร้อมกับพวกท่าน กอบกู้หน่วยปฏิภาณฟ้าขึ้นใหม่"

เขายื่นมือออก

มือแห่งน้ำใจ

มือแห่งน้ำมิตร

โง้วกงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ทิชิ่ว ท่านก็เป็นมือปราบ กลับกล้าปกป้องโจรกบฏ ท่าน..."

ทิชิ่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ท่านอย่าได้ข่มขู่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับหน่วยปฏิภาณฟ้า พบว่าพวกเขาไม่ได้เป็นคนตามที่ท่านกล่าวหา พอตรวจสอบหนังสือราชการ ค่อยทราบว่าเป็นฉั่วเสี่ยงเอี้ยสั่งการให้คร่ากุมคนผู้นี้ เมื่อปี

ไม่มีคำตัดสิน หน่วยปฏิภาณฟ้ายังเป็นราษฎรผู้บริสุทธิ์ พวกท่านไหนเลยฆ่าฟันตามอำเภอใจได้?"

เขายื่นมือที่ว่างเปล่าข้างหนึ่งออกไป กล่าวอีกว่า

"เรื่องนี้ข้าพเจ้าจะทำหนังสือขึ้นไป ขอให้สอบสวนใหม่ แต่คดีนี้พวกเขาล้วนเป็นสหายข้าพเจ้า"

ฉั่วเล่าโต๊ะใบหน้าซูบเซียว แต่ดวงตากลับเป็นประกาย กล่าวว่า

"ท่านไฉนช่วยเหลือพวกเรา? ท่านมีความเกี่ยวพันกับพวกเรา?"

ทิชิ่วย้อนถามว่า

"หน่วยปฏิภาณฟ้าท่านไฉนช่วยเหลือราษฎรผู้ตกทุกข์ได้ยาก? ฟ้ามีความเกี่ยวพันกับพวกมัน?"

เนี่ยเซี่ยวปุยเลิกคิ้วเบิกตา ร้องถามว่า

"ท่านไม่กลัวถูกภัยลาม *รับโทษประหารเก้าชั่วโคตร?*"

ทิชิ่วหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีญาติมิตร แต่ผู้คนทั้งสี่ทะเลล้วนเป็นพี่น้อง"

ฮ่อได้ฮุ่งถามอย่างพลุ่งพล่านว่า

"ท่านเรียกว่าอะไร?"

"ทิอิ้วแฮ่"

ฮ่อได้ฮุ่งเอียงศีรษะกล่าวว่า

"นามนี้ยากแก่การจดจำ"

"เรียกข้าพเจ้าเป็นทิชิ่วก็เป็นเช่นเดียวกัน"

ฮ่อได้ฮุ่งกลับกล่าวทีละคำว่า

"พี่น้องอันประเสริฐ"

ทิชิ่วหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"นามนี้จดจำได้ง่ายดายกว่าเดิมมากนัก"

ตั้งเซี่ยไม่กล่าววาจา

มันโถมออกไป ใช้มือข้างหนึ่งยึดกุมมือของทิชิ่วไว้

ฝนโหมตกหนัก

มือกลับอุ่นระอุ

หัวใจก็เช่นกัน

ฮ่อได้ฮุ่งก็ยึดจับมือของดั้งเชี่ยไว้

ฉั่วเล่าโต๊ะคว้าจับมือของฮ่อได้ฮุ่ง

เนี่ยเซี่ยวปุยยึดกุมมือของฉั่วเล่าโต๊ะ

พริบตานั้น ทั้งหมดล้วนอุ่นระอุขึ้นมา

เป็นหัวใจอุ่นระอุ

ทั้งหมดเคลื่อนขวางเป็นแถวเดียว พุ่งปราดกลับเข้าวัดโบราณ

ไม่มีผู้ใดกล้าลงมือต่อพวกเขา

ทั้งนี้เพราะแม่ทัพร้อยขายังตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเขา

มาตรว่าไม่เป็นเช่นนั้น เหล่ามือดีก็ไม่กล้าลงมือโดยพลการ

...ท่านเคยเห็นสภาพของการร่วมแรงร่วมใจ ก่อเป็นกำแพงอันแข็งแกร่งหรือไม่?

ยามนี้เป็นเช่นนี้เอง

มาตรว่าเนี่ยเซี่ยวปุยเบิกตาไม่ยินยอม เพราะแต้เต่งเด้งเสียชีวิต มาตรว่าใบหน้าของฮ่อได้ฮุ่งสลักเสลาเป็นเค้าความขุ่นข้อง เพราะการตายของเจี่ยจื้อย่ง มาตรว่าตั้งเชี่ยคับแค้นใจเพราะหน่วยปฏิภาณฟ้าถูกทำลายแทบย่อยยับ มาตรว่าฉั่วเล่าโต๊ะขมวดคิ้วแนบแน่น เพราะเตียซาปารับบาดเจ็บ อยู่เฝ้าวัดโบราณเพียงลำพัง

แต่ทั้งหมดมีจิตใจอุ่นระอุ

เพราะสืบเนื่องจากสหาย

นี่คือน้ำใจฉันพี่น้อง

นี่เป็นสหายน้ำมิตรยิ่งกว่าการสาบานเป็นพี่น้อง เป็นคุณธรรมที่ไม่คำนึงถึงผลได้ผลเสีย ไม่เกรงกลัวผู้คนเข้าใจผิด ไม่แยแสคำหัวเ

เป็นของผู้คนชนิดหนึ่ง

ไม่พรั่นต่อศัตรูเข้มแข็ง

พายุฝนทำให้ความรู้สึกนี้ลุกโชนกว่าเดิม ร้อนแรงกว่าเดิม

เป็นความรู้สึกที่ฮึกหาญ คล้ายกับบอกว่า *"มาเถอะ ลมฝน พวกเราหากลัวท่านไม่"*

ดังนั้นทั้งหมดปรากฏที่เบื้องหน้าผู้นำซึ่งรับบาดเจ็บเตียซาปาฮึกเหิม

เตียซาปาข่มความรู้สึกที่พลุ่งพล่านไว้ กล่าวว่า

"ท่านไปเถอะ เราไม่คิดสร้างความลำบากแก่ท่าน"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านสร้างความลำบากแก่ข้าพเจ้าแล้ว ยามนี้ยังให้ข้าพเจ้าไปได้ถือเป็นความเสียสละอันยิ่งใหญ่ เพียงต้องการให้ข้าพเจ้าตกตายเร็วกว่าเดิม"

เตียซาปาขุ่นแค้นแน่นอก ได้แต่กล่าวกับเนี่ยเชี่ยวปุยและพวกฟังสั่งว่า

"พวกเจ้าไปเถอะ ฉวยโอกาสที่ตอนนี้ยังสามารถจากไปได้"

ทิชิ่วกล่าววาจาอีกแล้ว

ความเงียบมิใช่จริยะอันประเสริฐ

เมื่อสมควรกล่าววาจาไม่กล่าววาจา หรือรอให้ผู้อื่นเอ่ยปากถือเป็นความขลาดเขลาชนิดหนึ่ง

ดังนั้นทิชิ่วกล่าวว่า

"พวกเขาก็ถูกท่านสร้างความยุ่งยากให้ ขณะเดียวกัน ท่านก็สร้างความเหน็ดเหนื่อยแก่พวกเขามากแล้ว ตอนนี้ไม่สมควรแบ่งเขาแบ่งเรา ให้จากไปด้วยกันจึงถูกต้อง"

เตียซาปาเบิกตาค้าง กล่าวว่า

"ท่านเป็นมือปราบ กลับช่วยเหลือโจรร้าย"

ทิชิ่วกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"ไม่มีการแบ่งแยกมือปราบโจรร้าย คนที่เที่ยงธรรมคือมือปราบฝ่ายที่ชั่วช้าคือโจรร้าย ไม่สนใจว่าโจรร้ายใช่เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่หรือไม่ ที่จับกมใช่เป็นโจรร้ายในแดนดินหรือไม่?"

ในที่สุดเตียซาปาอดกล่าวมิได้ว่า

"ท่านไฉนไว้วางใจเราปานนี้? ดอนนี้เราอับจนสิ้นหนทาง ถูกกล่าวหาจากทุกสารทิศ ท่านกลับยึดถือเราเป็นคนดี"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ไว้วางใจท่าน แด่ข้าพเจ้าเห็นพฤติการณ์ของท่าน ท่านยามตกยากยังไม่หยิบฉวยสิ่งของราษฎร ตอนขโมยไก่ถูกผู้คนราดรดปัสสาวะใส่โดยไม่ยอมตีโต้ ท่านมิใช่คนดี แด่เป็นผู้กล้า"

เตียเจ่กนึงหัวร่อคิกกล่าวว่า

"ท่านเห็นซึ้งยิ่ง"

ทิชิ่วกล่าวอย่างแช่มช้าอีกว่า

"การศึกษาเกียรติศักดิ์ของคนผู้หนึ่ง ขอเพียงดูจากความประพฤติของมัน นับเป็นที่ทราบได้"

หน่วยปฏิภาณฟ้าเป็นหน่วยงานที่มีน้ำหนักในยุทธจักรหน่วยหนึ่ง

ผู้ก่อตั้งหน่วยปฏิภาณฟ้าคือเตียซาปา

มันอ่านบันทึกประวัติศาสตร์ตั้งแต่อายุสิบขวบ ตั้งปณิธานใหญ่ทั้งที่เยาว์วัย ตอนนั้นประเทศไซแฮ่มักจัดส่งทหารข้ามเขตแดนมาปล้นชิง สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎรอย่างแสนสาหัส และผู้กำหนดนโยบายราชวงศ์ซ้องคือเฮ้งอันเจี๋ยะ ทั้งเป็นผู้แต่งตั้งให้แม่ทัพเฮ้งเสียวยกกำลังทหารตอบโต้ ช่วงชิงแผ่นดินกลับคืนมา ถือเป็นชัยชนะครั้งแรก นับตั้งแต่ราชวงศ์ซ้องทำสงครามกับไซแฮ่

ตอนนั้นเตียซาปาสมัครเข้าเป็นทหาร ก่อตั้งกองทหารหนุ่มจำนวนหลายร้อยคน ทำหน้าที่สอดแนมข่าว สู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับทหารซ้อง กองทหารหนุ่มใช้ความคล่องแคล่วประเปรียวทำศึกประสบชัยเฮ้งเสียวจึงตั้งชื่อเป็นหน่วยปฏิภาณฟ้า

เตียซาปาก็ขยายหน่วยงานของปฏิภาณฟ้า แบ่งเป็นหน่วยปลีกย่อยสิบหน่วย ทำหน้าที่สอดแนม ข่าวกรอง ซุ่มจู่โจม ส่งกำลังบำรุง ประกอบความดีความชอบอยู่เสมอ เมื่อมันมีอายุสิบสามปีกองทหารหนุ่มก็มีชื่อเสียงขจรขจาย หน่วยปฏิภาณฟ้าเติบโตกล้าแข็งอย่างรวดเร็ว

น่าเสียดายที่ไม่นานให้หลัง เฮ้งอันเจี๊ยะลาออกจากราชการเสนาบดีคนใหม่**ซีเบ๊กวง**กล่าวหาเฮ้งเสียวก่อเรื่องที่ชายแดน ถอดยศลดตำแหน่ง ความเพียรพยายามที่แล้วมาล้มเหลวสิ้น เตียซาปาพลอยรับโทษ ถูกตัดสินจำคุกสามปี

เมื่อมันมีอายุสิบเก้าปี ก็ฝึกวิทยายุทธ์สำเร็จ รวบรวมกำลังนักสู้ผู้กล้าทุกสารทิศ ลอบกำจัดขุนนางกังฉิน ยามนั้นหน่วยปฏิภาณฟ้าไม่ขึ้นตรงต่อบ้านเมือง แต่มีชื่อเสียงในยุทธจักร

จนใจที่ยามนั้นราชวงศ์ซ้องแต่งตั้งลี้เฮี่ยงที่ไม่มีความรู้ด้านการทหารเพียงรู้จักประจบสอพลอ นำกองทัพห้าสายบุกประเทศไซแฮ่ เตียซาปาก็อาสาร่วมปฏิบัติการ กลับถูกลี้เฮี่ยงระแวงสงสัยว่าเป็นข้าศึกส่งมา ชิงกำจัดฆ่าทิ้ง หน่วยปฏิภาณฟ้าไม่ทันระวัง ถูกประหารฆ่าไปกว่าครึ่ง

ที่น่าหัวร่อคือ กองทัพที่บุกไซแฮ่ทั้งห้าสาย มีอยู่สี่สายที่บรรลุถึงตามกำหนด คงขาดแต่กำลังหลักของลี้เฮี่ยง ที่แท้ลี้เฮี่ยงขลาดเขลากลัวตาย ละโมบสมบัติ ระหว่างทางเอาแต่กวาดทรัพย์ เคลื่อนทัพอย่างเชื่องช้า กองทัพที่บุกประชิดเมืองเล้งจิว ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศไซแฮ่ทั้งสี่สายขาดผู้นำ ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ ดังนั้น

เผชิญการตอบโต้จากกองทัพไชแฮ่ สังหารฆ่าทหารช้องไปยี่สิบกว่าหมื่นคน

เตียซาปาเห็นเช่นนั้น ก็รวบรวมทหารและราษฎรที่ชายแดนศัตรูด้วยสามารถ แต่ก็ไม่อาจตรึงสถานการณ์ได้ ปีต่อมาทหารไชแฮ่บุกตีเมืองย่งลัก ทหารช้องและราษฎรที่แข็งข้อต่อต้าน ถูกฆ่าตายไปยี่สิบกว่าหมื่นคน

หลังเหตุการณ์ครั้งนั้น ทหารช้องไม่ทบทวนแนวนโยบาย กลับกล่าวโทษหน่วยปฏิภาณฟ้าเป็นสายภายในให้แก่ประเทศไชแฮ่ มีคำสั่งให้กวาดล้างกากเดนของบู๊ลิ้มรายนี้

ตอนนั้นเตียซาปาอายุยี่สิบเอ็ดปี ยังคงนำหน่วยปฏิภาณฟ้าสู้ศึกอย่างฉาบฉวย ท่างหนึ่งจู่โจมทหารไชแฮ่ที่รุกรานชายแดน ทางหนึ่งต้องหลบหนีจากการตามล่าของทหารช้อง

ภายใต้การเผชิญศัตรูทั้งสองด้าน ขุมกำลังของเตียซาปายังคงกล้าแข็งต่อไป พร้อมกับขยายกำลังเข้าสู่ชายแดนตงง้วนและแผ่นดินตงง้วน ห้าปีให้หลัง กลายเป็นค่ายสำนักอันลึกลับ นอกเหนือจากสหพันธ์แนวร่วมใหญ่และเจ็ดพรรค แปดสมาคม เก้าสัมพันธมิตร มุ่งขจัดความอยุติธรรมให้แก่ส่วนรวม พร้อมกับต้านทานการรุกรานของอริราชศัตรู

แต่แล้วหน่วยปฏิภาณฟ้าประสบความเพลี่ยงพล้ำอีก ทั้งนี้เพราะเตียซาปาเมื่อวัยหนุ่ม เคยได้รับความชื่นชมจากมหาเสนาบดีเฮ้งฮันเจี๋ยะ เมื่อผู้มีอำนาจชุดใหม่บริหารราชการแผ่นดินแทน ก็คิดกำจัดหน่วยปฏิภาณฟ้าไป

เตียซาปามีแต่ความรักชาติ ห่างเหินจากแวดวงการเมือง คิดไม่ถึงว่าจะประสบเภทภัย บวกกับบริวารของมันส่วนหนึ่งคิดรับราชการหวังมีอนาคตก้าวหน้า กลับทรยศต่อมัน ดังนั้นเตียซาปาเผชิญการโอบล้อมจากทัพทหารจำนวนสองหมื่น หน่วยปฏิภาณฟ้า

เกลเจ็บล้มตายไปเจ็ดแปดส่วน

เช่นเนี้ผ่านไปสิบปีเต็ม สิบปีมานี้ เตียซาปาก็เคยท้อแท้ทอด
ถอน ในที่สุดปลุกปลอบความเข้มแข็ง กอบกู้หน่วยปฏิภาณฟ้าขึ้น
ใหม่ พร้อมกับแปรสภาพเป็นหน่วยงานที่จัดการกับขุนนางฉ้อราษฎร์
บังหลวง และผู้มีอิทธิพลท้องถิ่นโดยเฉพาะ

จวบกระทั่งเตียซาปามีอายุสี่สิบปี

ช่วงเวลานี้ ฮ่องเต้ราชวงศ์ซ้องทรงแต่งตั้งฉั่วเกียเป็นมหา
เสนาบดี เตียซาปากลับไม่ยอมประจบสอพลอต่อฉั่วเกีย ดังนั้นฉั่วเกีย
มีคำสั่งลับถึงผู้ใต้บังคับบัญชา ให้กวาดล้างหน่วยปฏิภาณฟ้า ทาง
ด้านเมืองและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นก็จัดส่งกำลังทหารสิบกว่าระลอก จู่โจม
หน่วยปฏิภาณฟ้า

หน่วยปฏิภาณฟ้าประสบเคราะห์กรรมซ้ำซ้อน สู้ศึกติดต่อกัน
เป็นเวลาที่หลงเหลือเพียงสองสามส่วนแตกสานซ่านเซ็น แยกย้ายหนี
เอาชีวิตรอด ผู้ที่ติดตามเตียซาปาหลบหนี มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

นี่คือหน่วยปฏิภาณฟ้า

และนี่คือเตียซาปา

ขอถามทิชิ่วจะจัดการกับหน่วยงานเช่นนี้อย่างไร?

ขอถามทิชิ่วจะคร่ากุมบุคคลเช่นนี้อย่างไร?

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกท่านไปก่อน ล่าถอยไปยังหมู่บ้านก๊กก๊กซึง ค่อย
ข้ามผ่านหมู่บ้านเฮ็กง้อจึง เข้าสู่ภูเขาตอโป้วซัว ขอเพียงเดินทางโดย
ปกปิด หลุดพ้นจากวงล้อมของกองทหาร และการติดตามของชาว
บุกเบิก ยังสามารถเริ่มต้นกระทำการใหม่"

เตียซาปายืนกรานคัดค้านกล่าวว่า

"ท่านเฝ้าอยู่ที่นี่เพียงลำพัง ไยมิใช่มีความคิดเช่นเดียวกับเรา
ที่เฝ้าอยู่ที่นี่แต่ผู้เดียว? ท่านคัดค้านให้เราทำเช่นนี้ เราก็ไม่สนับสนุน

ให้ท่านทำเช่นนี้"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ไม่เป็นเช่นเดียวกัน ยามนี้ข้าพเจ้ามีตัวประกันอยู่ในมือ พวกมันไม่กล้าบุกจู่โจมอย่างหักโหม พวกท่านบางคนรับบาดเจ็บ บางคนถูกพิษ เป้าหมายของพวกมันก็อยู่ที่พวกท่าน พวกท่านไม่ล่าถอยหรือว่าคิดดกตายในเงื้อมมือพวกมัน? ข้าพเจ้าลำพังคนเดียว สามารถจัดการกับวิชชุประหารและอสนีทลาย ทั้งยังคร่ากุมโง้วเจียงกุนไว้ สมควรถอนตัวล่าถอยไปได้ ยังมี ฟังว่ายอดมือปราบกลอนประดูเหล็กคักบักเล้งเต็งก็มาแล้ว ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ อาจสามารถพัวพันมันชั่วขณะแต่ท่านรับบาดเจ็บ ไม่อาจปะทะกับมันอย่างหักโหม"

ฉั่วเล่าโต๊ะกล่าวว่า

"น้องแซ่ทิ ให้เรารั้งอยู่ เราขอต่อสู้เคียงคู่กับท่าน"

ทิชิวกล่าวว่า

"ท่านก็จากไป หากท่านรั้งอยู่ ทั้งหมดล้วนไม่จากไป ยามนี้ท่านสมควรร่วมฟันฝ่าอันตรายกับผู้นำของพวกท่าน"

เดียเจ่กนึ่งกล่าวว่า

"เขากล่าวถูกต้อง"

เตียซาปาแหงนหน้าทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"อย่างนั้นหน่วยปฏิภาณฟ้าเราขอติดค้างน้ำใจของท่านแล้ว"

ทิชิวหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่ตาย พวกท่านยังจะติดค้างได้นานหรือ ข้าพเจ้าย่อมต้องไปทวงถามจากพวกท่าน ยามนี้ท่านไม่อาจตาย เป็นท่านติดค้างข้าพเจ้า ทั้งยังติดค้างทั้งหมด ท่านดู มีศิษย์มากน้อยเท่าใดตายเพื่อท่านและมีศิษย์มากน้อยเท่าใดยอมตายเพื่อท่าน ท่านแบกหน้าที่สำคัญติดค้างหนี้สินใหญ่หลวง ผู้อื่นสามารถตายได้ แต่ท่านไม่สามารถ"

เตียซาปายิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเรามีโลหิตอุ่นระอุ มีปณิธานและศีรษะมนุษย์ ท่านต้องการสิ่งใด ให้หยิบฉวยไปได้"

"ข้าพเจ้าต้องการไปไย ข้าพเจ้าก็มีเช่นกัน มีแต่บุคคลเช่นตัวเกีย ทั้งก่วงไม่มีสิ่งเหล่านี้ จึงทวงถามจากผู้อื่น"

เตียซาปามองดูชายหนุ่มผู้นี้ คล้ายกระบี่วิเศษเผชิญดาบเลิศล้ำ ในที่สุดกระตุ้นความห้าวหาญขึ้นมา กล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่านมีกำลังภายในกล้าแข็ง วิชชุประหารกับอสนีคลายแม้ผนึกกำลัง ยังไม่สามารถจัดการกับท่าน รอให้ข้าพเจ้าทุเลาจากอาการบาดเจ็บขจัดพิษหมดสิ้น จะขอชั่งน้ำหนักของท่านเอง"

ทิชิ่วตาเป็นประกายกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสมควรมีน้ำหนักสักร้อยชั่งกระมัง? ท่านยังคงเป็นท่านเตียซาปาสมเป็นผู้นำหน่วยปฏิภาณฟ้าจริงๆ"

เขาไม่ต้องการให้บังเกิดบรรยากาศอันเศร้าสลดของการพลัดพรากลาจาก ดังนั้นกล่าววาจาห้าวหาญ หยอกเย้าอย่างยิ้มแย้ม

เตียซาปาร้องดังๆ ว่า

"ประเสริฐ บุรุษหนุ่มเช่นนี้จึงเหมาะสมกับเป็นบุตรเขยเรา วันหน้าพบกันใหม่ ระวังเราจะยกบุตรีที่ไม่มีผู้คนต้องการนางนี้ให้แก่ท่าน"

เตียเจ่กนึ่งหน้าแดงสดใส

ฉั่วเล่าโต๊ะกับเนี่ยเซี่ยวปุยหน้าแดงก่ำด้วยความตื้นตัน

เตียซาปาพอกล่าวจบก็จากไป โดยไม่เหลียวหน้ากลับมาอีก

...ท่านตรึงสถานการณ์ให้แก่เรา

...เราจะจากไป

...เราติดค้างน้ำใจท่าน

...หากท่านไม่ตาย หากเรายังมีชีวิตอยู่ ต้องชดใช้ให้

เตียซาปาไม่ได้กล่าวคำพูดเหล่านี้ออกมา

ลูกผู้ชายชาวยุทธจักร มีคำพูดบางประโยคไม่จำเป็นต้องกล่าว

มาดรว่ายังเผชิญการสกัดจู่โจมเล็กน้อย แต่เดียซาปา ฮ่อได้ฮุ่ง ฉั่ว เล่าโต๊ะ เนี่ยเซี่ยวปุย ตั้งเชี่ยและเดียเจ่กนึ่ง ยังสามารถฝ่าวงล้อมโดยปลอดภัย

ทั้งหมดเข้าสู่หมู่บ้านก๊กก๊กซึง

เมื่อเข้าส่หม่บ้านก๊กก๊กซึง เท่ากับปลอดภัยครึ่งหนึ่ง

ขอเพียงหนีรอดได้ ทุกประการสามารถเริ่มต้นใหม่

*...ในชีวิตมนุษย์ สามารถ "**เริ่มต้นใหม่**" สักกี่ครั้ง?*

แต่ขอเพียงความเชื่อมั่นคงอยู่ ความจริงใจคงอยู่ สหายยังคงอยู่ จันทร์ที่แหว่งเว้ายังเต็มดวงได้ กำแพงเมืองพังทลายยังปลูกสร้างใหม่ได้ แม้แต่ตับไตที่เสียหาย ยังเกิดขึ้นใหม่ได้ มีอันใดที่สูญเสียไป ไม่สามารถเริ่มต้นใหม่ได้?

ย่อมยังมี

สมมติเช่นวัยหนุ่มสาว ช่วงชีวิต วันเวลาและผู้คน...

ที่เบื้องหน้าเป็นภูเขาร้าง เดือนเดียวดาย ทิวทัศน์วิเวก หมู่บ้านใกล้รุ่ง ยังมีพี่น้องและศิษย์ที่รับบาดเจ็บ ทั้งอดอยากหิวโหย หวนนึกถึงครั้งกระโน้นดื่มสุรารับประทานอาหารเอมโอช กรำศึกกลางสมรภูมิควบม้าสู้ศัตรู ยามเมามายหฤหรรษ์เต็มที่ วันเวลาเหล่านั้น กลับอยู่ห่างไกลเลือนรางลับหาย ไม่ทราบจะหวนกลับคืนมาหรือไม่?

ลมเย็นชำแรกเสื้อผ้า

น้ำค้างหนาหนัก

บาดเจ็บสาหัส

จิตใจบอบช้ำ

ยามนั้นเหรียญทองเหลืองสองเหรียญพุ่งผ่านไป

นั่นเป็น**แซฮูท้วนอิม** *(จักจั่นถ่ายทอดเสียง)* ใช้เหรียญทองเหลืองสองเหรียญ ดีดพุ่งออกด้วยกำลังนิ้วอันแยบคาย เกิดการเสียดสีสัมผัสบังเกิดเป็นเสียงดังเบาๆ

นี่เป็นวิธีส่งข่าวประการหนึ่งของหน่วยปฏิภาณฟ้า
สัญญาณนี้หมายความว่า พบเห็นร่องรอยศัตรูแล้ว

[illegible]เป็นเกองทหารเล็กๆ หน่วยหนึ่ง มีจำนวนสิบสองสิบสามคน อยู่[illegible]ใต้การนำของนายทัพคนหนึ่ง

พวกมันเลือกบ้านซ่องหลังหนึ่งเป็นเป้าหมาย
ในตรอกข้างของบ้านซ่องหลังนั้น พอดีเป็นที่ซ่อนตัวของเตียซาปาและพวก
คนส่งสัญญาณเป็นเนี่ยเชี่ยวปุย
มันมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ ทำหน้าที่เบิกทางล่วงหน้า ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เข้มแข็งกว่ามัน
ดังนั้นเตียซาปาและพวกหมอบซุ่มในความมืด จับตาดูความเคลื่อนไหว
นายทัพที่นำขบวนสั่งคนเคาะประตู เพียงเพราะคนในบ้านเปิดประตูสายไปบ้าง มันก็สั่งให้ทลายประตู ท่าทางเหิมเกริมยิ่ง
คนในบ้านรีบเปิดประตูออก นายทัพนั้นพอพบหน้า ก็ร้องตะโกนๆ ว่า
"พวกเราได้รับคำสั่งให้จับกุมเตียซาปาและพวกเราเหล่าโจรร้าย ระแวงสงสัยว่าพวกเจ้าให้ที่ซ่อนแก่ผู้ต้องหาบ้านเมือง พวกเราค้นดูสักครา"
เจ้าของบ้านนั้นเป็นสามีภรรยาสูงอายุคู่หนึ่ง พากันคุกเข่าโขกศีรษะวิงวอนว่า
"กุนเอี้ย *(ท่านนายทหาร)* **ปู่ตั่วนั้ง** *(ใต้เท้าแซ่ปู่)* อย่าได้สร้างความลำบากแก่พวกเราแล้ว พวกเราไหนเลยกล้าให้ที่ซ่อนแก่ผู้ต้องหาบ้านเมือง?"
ที่แท้สามีภรรยาคู่นี้ ล่วงรู้ธาตุแท้ใจคอของนายทัพนั้นเป็นอย่างดี

แต่มันหานำพาไม่ เหล่านายทหารก็ตรวจค้นเป็นการใหญ่ พอค้นได้เครื่องประดับของมีค่า ล้วนบอกว่าเป็นของโจร หยิบฉวยไปโดยที่หน้าไม่แดงแม้แต่น้อย

นายทัพนั้นเตะสามีภรรยาสูงอายุพ้นห่าง ได้ยินเสียงทารกร้องไห้จ้า สนั่นเห่ากรรโชก นายทัพนั้นโบกมือวบ ทหารในสังกัดก็ลงมือเสียงโฮ่งพอดัง สุนัขนั้นพลันเงียบเสียงไป

สตรีชรานั้นร่ำไห้รำพันว่า

"**อาอี้ง** *(เจ้าเหลือง)* พวกท่านฆ่าอาอี้ง"

นายทัพนั้นตวาดว่า

"หากร่ำร้องวุ่นวาย พลอยฆ่าเจ้าด้วย"

ชายชรานั้นรีบโอบอุ้มทารกแบเบาะขึ้น ใช้ผ้าอ้อมอุดปากไว้ กึ่งเกรงทหารเลวเหล่านี้พลอยฆ่าเด็กทารกด้วย

มิคาด นายทหารแซ่ปู่บังเกิดปฏิภาณวูบ ตะปบช่วงชิงทารกมากล่าวว่า

"**ชิวเล่าเตีย** *(คำเรียกชายชราแซ่ชิว)* ท่านเป็นคนมีเงินทองที่สุดของหมู่บ้าน คงต้องเคยจุนเจือโจรกบฏ ยังคงมอบเงินทองของมีค่าที่เก็บซ่อนไว้แก่เรา มิต้องให้เราเปิดโปงออกมา"

ชิวเล่าเตียคุกเข่าวิงวอนว่า

"กุนเอี้ย เราไหนเลยมีเงินทอง บุตรชายทั้งสามของเรา คนหนึ่งถูกพวกท่านจับตัวไป คนหนึ่งถูกท่านฆ่าทิ้ง ที่หลงเหลืออีกคนหนึ่งแตกตื่นจนเตลิดหนี พวกเรามีที่นาไร้คนไถคราด คิดประทังชีวิตยังเป็นปัญหา วิงวอนท่านปลดปล่อยเด็กผู้นี้เถอะ..."

นายทัพนั้นกล่าวหาว่า

"ปัญหาเกิดจากบุตรชายที่หลบหนีของท่าน มันคงต้องสมัครเข้าเป็นโจร หากเจ้าไม่ส่งมอบของมีค่าออกมา เราจะ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ เด็กทารกร้องไห้จ้าอีกครา

ตั้งเชี่ยขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน พึมพำด่าคำ "อุบาทว์ชาติชั่ว" คิดกาโกงออกไป

เตียซาปายื่นมือฉุดรั้งมันเอาไว้

ตั้งเชี่ยไม่เข้าใจ เตียซาปากล่าวว่า

"ห้ามมิให้สอดมือเข้าไป หากแม้นลงมือ กองทหารจะทราบว่าพวกเรายังอยู่ที่หมู่บ้านก๊กก๊กซึง เมื่อถึงเวลา พวกเราไม่อาจหนีรอดได้แม้แต่จะกอบกู้ฟื้นฟูทั้งมวลล้วนล้มเหลวทั้งสิ้น"

ย่อได้ฮุ่งกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"แต่พวกเราย่อมไม่อาจ..."

เตียซาปาปั้นหน้าเคร่งเครียด สั่งให้เร้นกายเดินทางต่อ

ขณะจะออกจากหมู่บ้าน พลันพบเห็นบริวารของเรือนเก้าหุนกำลังหลายคน ถลันเข้ารั้วไม้ไผ่ของบ้านเรือนเล็กๆ หลังหนึ่ง

เตียซาปาและพวกใจหายวาบ รีบหมอบซุ่มอยู่ใต้เงาไม้ ได้ยินคนของเรือนเก้าหนครึ่งเหล่านั้นกล่าวว่า

"ครอบครัวนี้มีสามบุปผา ล้วนงดงามไม่น้อย เราหมายตาเป็นเวลานานแล้ว"

"พวกเราทั้งห้าผลัดเปลี่ยนกันเสพสุข จะอย่างไรหนี้บัญชีนี้จดเป็นหนี้ของหน่วยปฏิภาณฟ้า หาเกี่ยวข้องกับพวกเราไม่"

"ทางบ้านเมืองให้พวกเราช่วยล้อมจับโจร พวกเราไม่ฉวยโอกาสหาประโยชน์ จึงเป็นตัวโง่งม"

คราครั้งนี้แม้แต่เนี่ยเชี่ยวปุยก็คิดพุ่งตัวออกไป

แต่มันถูกฉั่วเล่าโต๊ะฉุดรั้งไว้

เนี่ยเชี่ยวปุยกระซากเสียงว่า

"ท่าน..."

ฉั่วเล่าโต๊ะเหลียวหน้ามองเตียซาปา สีหน้าเปี่ยมแววมุ่งหวัง

กล้ามเนื้อใบหน้าเตียซาปาสั่นกระตุกหลายคราว ใต้แสงจันทร์

สาดส่อง ผมขาวหลายเส้นขาวเงินยวงเป็นพิเศษ ปากกล่าวว่า

"ทำไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"นี่จะแหวกหญ้าให้งูตื่น"

คราครั้งนี้เตียเจ่กนึ่งเอ่ยปากแล้ว นางจะอย่างไรเป็นบุตรีของผู้นำ มีความกล้าหาญกล่าววาจา ดังนั้นกล่าวว่า

"หากพวกเราเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ มาตรว่ามีชีวิตอยู่จะมีความหมายใด?"

เตียซาปายืดกายขึ้น

มันทราบว่าหากตัวเองไม่ไปก่อน ทั้งหมดต้องไม่ยอมจากไป หากแม้นไม่ไป เกรงว่าต้องจบชีวิตในที่นี้ มันเชื่อมั่นว่า จุดมุ่งหมายของเหล่าทหารและชาวมิจฉาชีพ คิดหลอกล่อให้มันปรากฏกาย

เตียเจ่กนึ่งขบกรามกรอด สกัดขวางหน้าไว้กล่าวว่า

"บิดา พวกเราทำเช่นนี้..."

เตียซาปาตวาดตัดบทว่า

"รีบไป"

เตียเจ่กนึ่งยังกล่าวว่า

"บิดา พวกเรามีชีวิตเช่นนี้ มิสู้..."

เสียงฉาดคราหนึ่ง เตียซาปาตบหน้าบุตรีฉาดหนึ่ง

ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น มันเห็นน้ำตาสองสายไหลรินลงอาบแก้มของบุตรี

เตียซาปากระทืบเท้า สะบัดหน้าจากไป

เดินทางชั่วขณะ มันค่อยเงยหน้าขึ้น

ดวงเดือนประดับฟ้า

ภูเขาร้างวังเวง

มันพลันชะงักเท้าลงถามว่า

"พวกเจ้าล้วนคิดไปช่วยคน?"

ผู้คนที่ด้านหลังตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า

"ถูกแล้ว"

"พวกเจ้าไม่กลัวตาย?"

"พวกเรากลัว แต่หากสามารถตายเพื่อคนที่ยังมีชีวิตอยู่ ตัวเองตกตายนับเป็นอย่างไรได้?"

เตียซาปากล่าวคำ "ประเสริฐ" หันขวับกลับไป ดวงตาเจิดจ้าเป็นประกาย กล่าวว่า

"พวกเจ้าล้วนไม่กลัวตาย หรือว่าเรายังกลัวด้วย? พวกเจ้าไปเถอะไปในนามหน่วยปฏิภาณฟ้า สั่งสอนเหล่าผู้กระพือความชั่วร้ายให้แก่เรา"

"ทราบแล้ว"

ทั้งหมดรับคำด้วยความเบิกบานใจ

พริบตานั้น เตียเจ่กนึ่ง เนี่ยเซี่ยวปุย ตั้งเซี่ย ฮ่อได้ฮุ่งพาพเพ็งย้อนกลับไปยังหมู่บ้านก๊กก๊กซึง ดูว่าผู้ใดรวดเร็วกว่า

ใบหน้าเตียซาปาค่อยปรากฏรอยยิ้มขึ้น

รอยยิ้มอันปลาบปลื้มประโลมใจ ฉั่วเล่าโต๊ะค่อนข้างสุขุมรอบคอบพูดกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

"คราครั้งนี้เป็นที่สมใจของผู้คนแล้ว"

เตียซาปาผงกศีรษะกล่าวว่า

"ความเป็นตายของคนผู้หนึ่งเป็นเรื่องเล็กน้อย หากปราศจากพลังการ สูญเสียจดยืน อย่างนั้นมีชีวิตมิสู้ตายอย่างสมใจ"

ฉั่วเล่าโต๊ะถอนใจเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านยังเป็นท่าน"

เตียซาปามือไพล่หลัง ได้ยินนายทัพที่แซ่ปู่ส่งเสียงร้องราวสุกรถูกเชือด และเสียงอุทานเสียงตวาดว่าของผู้อื่น จึงกล่าว

"เรายังเป็นเรา หาเปลี่ยนแปลงไม่"

เตียซาปากล่าวด้วยความรอบคอบว่า

"แต่การเปิดเผยร่องรอยเช่นนี้ จะประสบเคราะห์ร้ายจริงๆ"

เตียซาปายกมือลูบเครา กล่าวว่า

"กล่าวตามความสัตย์ ในชีวิตเราไม่เคยโชคดีมาก่อน และถือว่า มีชีวิตถึงตอนนี้แล้ว เราเคราะห์ร้ายจนชาชิน กลับไม่คุ้นกับโชคดี ดังนั้น ต่อให้เคราะห์ร้าย เรายังคงกระทำการ ยังต่อสู้ดิ้นรนและมีชีวิตสืบไป"

ที่ข้างหูมันแว่วเสียงขู่คำรามด้วยความเจ็บปวดของโจรเด็ดบุปผาเรือนเก้าหุนครึ่งทั้งห้านั้น ดังนั้นกล่าวสืบต่อ

"พวกเราไม่ว่าผู้ใดล้วนเป็นเช่นนี้ ความพ่ายแพ้เพียงทำให้ผู้คนท้อแท้ ไม่ได้ทำให้ผู้คนเสียชีวิต พวกเรายินยอมต่อสู้เสี่ยงอันตราย ไม่ขอมีชีวิตเช่นศพเดินได้ ทุกผู้คนถือกำเนิดเกิดมา ล้วนมีภาระหน้าที่ตัวเอง รู้ตัวและไม่รู้ตัว คนที่ไม่มีภาระหน้าที่ เท่ากับเป็นคนที่ไม่มีหน้าที่ที่แท้จริง เรื่องที่พึงกระทำด้วยคุณธรรมยังคงกระทำ หากเช่นนี้เป็นเหตุให้ประสบเคราะห์ร้าย ได้แต่ฝากไว้กับโชคชะตาแล้ว"

ทันใด ในหมู่บ้านที่มืดทึบ บังเกิดสุ้มเสียงดังมาว่า

"เตียซาปา ในที่สุดท่านเผยโฉมแล้ว"

ตอนที่ 3

สู้โดยไม่พรั่นพรึง

หากเป็นการต่อสู้ที่มีความจำเป็นสูง ข้าพเจ้า จะไม่หลบเลี่ยงเด็ดขาด

เสียงอุทานอย่างแตกตื่นดังขึ้น

เป็นสุ้มเสียงของเตียเจ่กนึ่ง

เตียซาปาพุ่งปราดไปยังต้นเสียงในบัดดล

นั่นเป็นร้านขายยาแห่งหนึ่ง

ลานตึกหน้าร้านขายยา ตากไว้ด้วยสมุนไพรตัวยา

ผู้คนสองคนอยู่ใต้แสงจันทร์ แยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา คร่า

เตียเจ่กนึ่งไว้

คนหนึ่งหน้าเขียว

คนหนึ่งหน้าสีคราม

คนทั้งสองล้วนสวมชุดหลวมกว้าง แต่เสื้อผ้าของคนหน้าสีคราม

ขาดวินสกปรกหลายแห่ง

เตียซาปากวาดมองแวบหนึ่ง ต้องสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาว

เหน็บ

ฝ่ายตรงข้ามเป็นอสนีทลายเจ็งฉุ่ย และวิชชุประหารใจ่ตัวน

คนทั้งสองกลับติดตามมาถึง ดูท่าเรื่องราวไม่อาจเลิกราโดยสันติ

มิหนำซ้ำคนทั้งสองเมื่อดิดดามมาถึง เกรงว่าหลบไม่พ้น

วิชชุประหารกล่าวว่า

"เราบอกแต่แรกแล้วว่า เมื่อจับตัวผู้เยาว์ไว้ ไม่กลัวผู้ชา
หลบหนี ทารกหญิงนี้ฆ่าไม่ได้ ฆ่าทิ้งน่าเสียดาย"

อสนีทลายกล่าวว่า

"ยามนี้จับตัวสตรีไว้ ไม่กลัวบุรุษหลบหนี เดียฆาปา ท่าน
หนีไม่รอดหรอก **จกจู้** *(หัวหน้าเผ่า)* บอกว่า ขอเพียงปล่อยให้เหล่า
ทหารกดขี่ขมเหงราษฎร ท่านต้องไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ **ฉ่าเล่าตั่ว**
(อันดับหนึ่งแซ่ฉ่า) คาดเดาไม่ผิดจริงๆ"

ฉ่าเล่าตั่วที่ว่าเป็นหัวหน้าเผ่าทรราชฉ่าหงี

เมื่อคืนพวกมันทั้งสองสะกดรอยตามคนของหน่วยปฏิภาณฟ้าสู
ศาลเจ้าร้าง ขณะจะลงมือ ก็ถูกทิชิ่วสกัดเอาไว้

ตอนนั้นอสนีทลายกับวิชชุประหารตกลงใจว่า จะจู่โจมสังหา
ชายหนุ่มที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำผู้นี้ก่อน

*วิชชุประหารใช้มือบิดพระพุทธรูปดินเผาหักเป็นสองท่อน จู่โจม
ใส่ทิชิ่ว*

ทิชิ่วรับไว้หนึ่งกระบวนท่า จากนั้นรับอีกหนึ่งกระบวนท่า ก็
หยุดยั้งลงครู่นึง

อสนีทลายทราบว่า **เล่าซา** *(อันดับสาม)* ผู้นี้มิใช่ชนชั้นดีงา
ครั้งนี้จู่โจมกระบวนท่าหนึ่ง ไฉนปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง
ไม่ฉวยโอกาสตะลุยไล่?

ผ่านไปครู่หนึ่ง วิชชุประหารพลันทิ้งพุทธรูปดินเผาไป

*มันยื่นมือโอบเสาโบสถ์ต้นหนึ่ง โยกคลอนแล้วบิดวูบ กลับใ
พลังอันมหาศาล ถอนเสาออกมา หักเป็นสองท่อน*

วิชชุประหารใช้วัตถุสิ่งของที่บิดหักเป็นอาวุธตลอดมา

มันใช้เสาหักจู่โจมใส่ทิชิ่ว

ทิชิ่วเพ่งตามองสภาวะจู่โจมด้วยความเยือกเย็นไม่ลนลาน สีหน้าเคร่งขรึมสำรวม คล้ายบังเกิดความคารวะต่อกระบวนท่านี้

รอจนเสาหักทั้งสองท่อนใกล้จู่โจมถึง ทิชิ่วค่อยย่อร่างลง ใช้ออกด้วยท่า**เจี่ยงโป้ยฮึง** *(วิกาลสู้แปดทิศ)*

แต่กระบวนท่านี้เพียงกระแทกถูกตัวเสา เสาไม้แฉลบวูบ วิชชุประหารแค่นเสียงหนักๆ ทรงกายเอาไว้

ทิชิ่วพอจู่โจมกระบวนท่านี้ออก ก็หลับตาครุ่นคิด

วิชชุประหารกลับไม่จู่โจมโหมรุก

อสนีทลายร้อนรุ่มใจขึ้นมา ร้องว่า

"ยี่กอ ทำลายมันในอึดใจเดียว ยังรออันใด?"

วิชชุประหารฝืนยิ้ม มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา กล่าวว่า

"มิใช่เราไม่จู่โจม หากแต่มันพอตีโต้กระบวนท่าหนึ่ง ผ่านไปเนิ่นนาน ปลายพลังยังไม่สิ้นสูญ เราไม่สามารถ...รวมพลังได้..."

อสนีทลายค่อยเข้าใจบัดดล ตวาดว่า

"อย่างนั้นให้เราจัดการมัน"

มันหยิบฉวยพุทธรูปดินเผาที่วิชชุประหารทิ้งไปขึ้นมาทุ่มฝ่าอากาศออก พุทธรูปดินเผาแตกระเบิดที่กลางอากาศ กลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่ละชิ้นแฝงพลังรุนแรงสายหนึ่ง สาดพุ่งใส่จุดสำคัญบนร่างทิชิ่วหลายสิบแห่ง

พลังฝีมือของอสนีทลาย พอกระทบวัตถุต้องแหลกสลาย ใช้เศษวัตถุจู่โจมศัตรู เศษวัตถุยิ่งเล็กละเอียด ยิ่งยากปิดป้องต้านรับ พอดีหนุนเสริมสภาวะจู่โจมของวิชชุประหาร ซึ่งหักวัตถุจู่โจมศัตรู

ทิชิ่วพอพบเห็นเศษชิ้นส่วนของพุทธรูป พลันแย้มยิ้มออกมา

เขายื่นสองมือออกอย่างแช่มช้า คล้ายสัมผัสมือกับผู้คน

ยามนั้น แสงจันทร์คล้ายภาพวาด สองมือของเขากลับ

บังเกิดเป็นอาวุธขยับเคลื่อนไหวอย่างสวยงาม และปกคลุมด้วยพลั
การฆ่าฟันที่สงบสันติชนิดหนึ่ง

เสียงฆ่าฟันและความสงบสันติ ความจริงไม่สามารถคงอ
ด้วยกัน แต่กลับปรากฏขึ้นในขณะที่สองมือของเขายื่นออกไป

*เศษชิ้นส่วนของพุทธรูป ก็คล้ายถูกพลังพิสดารชนิดหนึ่งดึงดู
ไว้กลับเปลี่ยนแปลงทิศทาง พุ่งเข้ามาในแขนเสื้อทั้งสองของทิชิ่ว*

*ทิชิ่วสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง ตลอดทั้งร่างคล้ายพองโตขึ้
เท่าตัว มองดูอสนีทลายอย่างยิ้มแย้ม ส่วนแขนเสื้อของเขาดูดรั้งเศ
ชิ้นส่วนเข้าไปหาได้เบ่งพองขึ้นไม่*

*เมื่อเป็นเช่นนี้ คล้ายกับเป็นทิชิ่วกลืนเศษชิ้นส่วนดินเผาลงไ
หาได้ใช้แขนเสื้อดึงดูดไว้ไม่*

ยามนั้นในใจอสนีทลายบังเกิดความคิดขึ้นอย่างรวดเร็วสอ
ประการ

หนึ่งคือล่าถอย

เลิกรามือในยามนี้ นับว่ามีเหตุผลข้ออ้างในการล่าถอย

อีกประการหนึ่งคือจู่โจมต่อไป

ชายหนุ่มผู้นี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยมถึงเพียงนี้ ยามนี้หากไม่ปลุก
ปลอบกำลังความห้าวหาญ จู่โจมสังหารฝ่ายตรงข้าม ภายหน้าเกร
ว่ายิ่งยากจัดการได้

ฝ่ายตรงข้ามเพียงยกมือวางเท้า ด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่
เปลี่ยนแปลง ทำลายท่าไม้ตายของมันไป ตามเหตุผลนับเป็นที่น่า
ประหวั่นพรั่นพรึงนัก

แต่อสนีทลายหากลัวไม่

มันทราบดีว่าความกลัวคืออะไร

*ความกลัวคือสิ่งทดสอบท่านประการหนึ่ง เมื่อท่านเผชิญหน้า
กับมัน ท่านจะกลายเป็นผู้ห้าวหาญโดยไม่พรั่น*

ดังนั้นมันคำรามด้วยโทสะ ถาโถมไปเบื้องหน้า
มันยื่นมือแตะกับสองไหล่ของทิชิ่วอย่างรวดเร็ว
มันคิดฉีกกระชากร่างทิชิ่วออก
...ฉีกกระชากศัตรูของมัน
เช่นเดียวกับที่ศิลาเนื้อไม้อิฐกระเบื้องที่ตกเข้ามาในเงื้อมมือมัน
ก็ถูกบดทำลายเป็นผุยผง
มันถาโถมออกไปราวพยัคฆ์พิโรธตัวหนึ่ง
มันใช้ความคิดฆ่าฟันอันเกรี้ยวกราด กระตุ้นความอาจหาญ
ของมันขึ้น
แต่มันยังบังเกิดความตื่นตัว
มันเหลือบเห็นวิชชุประหารสั่นศีรษะต่อมัน
ทิชิ่วก็ทอดถอนใจคำหนึ่ง
มันไม่สนใจแล้ว
มันต้องบุกตะลุยเข้าไปในอึดใจเดียว
มันใกล้โถมถึงเบื้องหน้าทิชิ่ว
ยามนี้ทั้งหมดยืนอยู่บนกระเบื้องหลังคา
ขณะที่ห่างจากทิชิ่วประมาณหกเชียะ กระเบื้องหลังคาทั้งแถบ
ผืนพังทลายลง
พังทลายลงอย่างสิ้นเชิง
อสนีทลายไม่อาจทรงกายมั่น ร่วงหล่นลงไปพร้อมกับเศษ
กระเบื้องดังกราวใหญ่
มันขู่คำรามตลอดทาง ลงมือเปะปะวุ่นวาย กริ่งเกรงว่าทิชิ่ว
จะโจมทำร้ายใส่
ยานนั้นทิชิ่วก็ทิ้งตัวลง
วิชชุประหารไล่ติดตามลงไปอย่างเร่งร้อน
วิชชุประหารชักกระบี่

มันหักกระบี่เป็นสองท่อน

กระบี่ทั้งสองท่อนแยกย้ายแทงใส่ทิชั่ว

ทิชั่วขยับสองมือ วิชชุประหารรั้งกระบี่ทั้งสองท่อน แต่คม กระบี่ก็ถูกทิชั่วตะปบคว้าด้วยมือเปล่าแล้ว

เสียงกร๊อบกร๊อบสองคราว ทิชั่วบิดกระบี่หัก แทงปราดใส่ใบหน้า วิชชุประหาร

ท่ามกลางเศษกระเบื้องร่วงพร่างพรู ขณะที่วิชชุประหารแตกตื่นลนลาน มันทางหนึ่งล่าถอยหลบเลี่ยง ทางหนึ่งใช้กระบี่หักสองท่อนเล็กๆ ที่หลงเหลือปิดป้องปะทะ

พลันรู้สึกว่าแผ่นหลังกระทบกระแทกอย่างรุนแรง ทราบว่าไม่มีหนทางถอยอีก ที่เบื้องหน้าปรากฏประกายเจิดจ้าสองสายวูบขึ้น ลมเร่งร้อนพุ่งมาปะทะหน้า วิชชุประหารขบกรามกรอด ปลุกปลอบความกล้าหาญที่หลงเหลือ เสือกกระบี่หักทั้งสองท่อนแทงย้อนกลับไป

กระบวนท่านี้ปราศจากระเบียบแบบแผน เพียงหวังต่อสู้กับศัตรูจนตกตายตามกัน

รู้สึกละลานตาวูบหนึ่ง ทิชั่วหายวับไปแล้ว

ทิชั่วบรรลุถึงเบื้องหน้าของอสนีทลาย

อสนีทลายเพิ่งตกถึงพื้นกลางศาลเจ้า ฟาดมือเดะเท้า ต้านทานรับมือศัตรูท่ามกลางเศษกระเบื้องที่ร่วงพรูดุจห่าฝน

ทิชั่วส่งเสียงตวาดคราหนึ่ง

หลังเสียงตวาด ทิชั่วก็กลับคืนสู่สภาพเดิม

อสนีทลายก็ถูกสะกดเอาไว้ ชะงักท่วงท่าหยุดร่างไว้

จากนั้นเศษกระเบื้องร่วงหล่นลงมา ซัดต้องศีรษะร่างกายของมัน แต่มันหารู้สึกตัวไม่

ทิชั่วหลังจากส่งเสียงตวาด ก็ไม่ลงมือ เพียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่แล้วมาหน่วยปฏิภาณฟ้าปราบคนพาลช่วยเหลือคนดี ผู้น

เตียซาปาขับไล่อริราชศัตรูเพื่อชาติ นักสู้ผู้กล้าชาวยุทธจักรสมควรปล่อยมันสักครา ไฉนฉวยโอกาสที่มันตกยากถมหินลงบ่อ? ได้ที่ไม่การออมมือแล้ว"

กล่าวจบปลีกตัวจากไป

รอจนเศษกระเบื้องร่วงหล่นหมดสิ้น อสนีทลายหน้าผากแตกเป็นบาดแผล โลหิตไหลเข้าสู่ลูกตา มันค่อยรู้สึกตัว

เหลียวดูวิชชุประหารก็ล่าถอยถึงเชิงกำแพง ใบหูทั้งสองล้วนปิดทึงด้วยกระบี่หัก

ทั้งสองค่อยพบว่า ในอกเสื้อยัดเต็มไปด้วยเศษดินเผา กลับเป็นพุทธรูปดินเผา ซึ่งอสนีทลายฟาดทำลายสาดซัดใส่ทิชิ่ว ไม่ทราบทิชิ่วยัดกลับเข้ามาในอกเสื้อพวกมันได้อย่างไร พวกมันล้วนไม่รู้สึกตัว

เมื่อครู่หากทิชิ่วคิดปลิดชีวิตพวกมัน พวกมันไหนเลยมีชีวิตอยู่ได้?

คนทั้งสองระงับขวัญอันแตกตื่น รีบรุดไปรายงานต่อเล่าตั๋วของเผ่าทรราชฉ่าหงี ซึ่งยังจัดวางกำลังอยู่ที่เอี้ยพุ่ยเตี่ยม

หัวหน้าเผ่าทรราชฉ่าหงีกล่าวว่า

"พวกเจ้าตกลงใจอย่างไร?"

อสนีทลายย้อนถามว่า

"ตกลงใจอันใด?"

วิชชุประหารกล่าวว่า

"พวกเราล้วนปฏิบัติตามเล่าตั๋ว"

หัวหน้าเผ่าทรราชกล่าวว่า

"คิดคร่ากุมเตียซาปาไม่ง่ายดาย คิดฆ่ามันยิ่งยากลำบาก ยามใดที่ทิชิ่วปรากฏสอดมือเข้ามา หากสามารถได้ตัวเตียซาปา จะเป็นความดีความชอบยิ่งกว่าเดิม"

วิชชุประหารถามว่า

"เมื่อมีทิชิ่วอยู่ด้วยไฉนกลับมีความดีความชอบกว่าเดิม? มันเป็นมือปราบเยาว์วัย ฟังว่าที่เมืองหลวงมีคนหนุนหลัง พวกเราไหนเลยตอแยมันได้?"

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า คนหนุนหลังทิชิ่วที่เมืองหลวงเป็นใคร?"

"คล้ายกับเป็นจูกัวะ...อะไรนั่น"

หัวหน้าเผ่าทรราชกล่าวว่า

"เป็นจูกัวะซิงแซ เจ้ายังทราบหรือไม่ว่า ศัตรูทางการเมืองของจูกัวะซิงแซเป็นใคร?"

วิชชุประหารฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ทราบ เรื่องของการเมือง มีแต่เล่าตั่วท่านล่วงรู้ความนัย พวกเราเหล่านักบู๊สามารถบุกน้ำลุยไฟ แต่ไม่อาจเข้าร่วมการช่วงชิงทางการเมือง"

อสนีทลายกล่าวเสริมว่า

"ดังนั้นเล่าตั่วเป็นเล่าตั่ว พวกเราได้แต่เป็นเล่ายี่และเล่าซา"

หัวหน้าเผ่าทรราชพึงพอใจยิ่ง กล่าวว่า

"ศัตรูทางการเมืองของจูกัวะซิงแซคือฉั่วเสี่ยงเอี้ย ฉั่วเสี่ยงเอี้ยเป็นนายเหนือของพวกเรา จูกัวะซิงแซกลับซ่องสุมกำลัง หลอกใช้ทิชิ่วที่อายุเยาว์วัยไม่รู้ความเป็นเครื่องมือ ยามนี้หากพวกเราสามารถทำลายล้างทิชิ่ว เข่นฆ่าเตียซาปาเสนอรายงานขึ้นไป การกำจัดโจรกบฏเป็นความดีความชอบหนึ่ง ปลิดปลงสังหารทิชิ่วเป็นความดีความชอบหนึ่ง ลิดรอนกำลังของศัตรูฉั่วเสี่ยงเอี้ย เป็นความดีความชอบหนึ่ง พวกเจ้าเห็นว่าสมควรมอบความดีความชอบทั้งสามประการนี้ต่อผู้อื่นหรือไม่?"

วิชชุประหารนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"ตอนนี้เตียซาปาหนีรอดได้ จิ้งจอกเฒ่านี้พอซ่อนตัวไว้ เกรง

ภายากเสาะพบ"

หัวหน้าเผ่าทรราชกล่าวว่า

"ภูเขาพอแก้ไข นิสัยยากเปลี่ยนแปร เตียซาปาอวดอ้างถือคุณธรรม พวกเราจะจู่โจมต่อความเป็น 'ผู้กล้า' ของมัน มันย่อมพาตัวมาติดกับเอง"

อสนีทลายกล่าวอย่างลังเลว่า

"แต่ทิชั่วมีพลังฝีมือร้ายกาจ ยามใดที่มันลงมือขัดขวาง เกรงพวกเราทั้งสองไม่อาจต้านทานรับได้"

วิชชุประหารรีบกล่าวว่า

"นี่ต้องให้เล่าตั๋วออกศึกด้วยตัวเอง"

อสนีทลายก็กล่าวว่า

"ความดีความชอบนี้หากปราศจากตั๋วกอ ไม่อาจกระทำได้"

หัวหน้าเผ่าทรราชหัวร่อฮาฮา กล่าวว่า

"พวกเราทั้งสามร่วมกันประกอบความดีความชอบ เมื่อถึงเวลาไม่เป็นห่วงเสี่ยงเอี้ยไม่ปูนบำเหน็จรางวัลให้"

ภายใต้การวางแผนของหัวหน้าเผ่าทรราช ทั้งหมดสืบทราบว่าเตียซาปาฝ่าออกจากหลักหินเจ็ดโง่เขลา เข้าสู่หมู่บ้านก๊กก๊กชึง ดังนั้นพวกมันกับเหล่าทหารหาข้ออ้างปล้นชิงทรัพย์ราษฎร ขอเพียงคนของหน่วยปฏิภาณฟ้าเสนอหน้าออกขัดขวาง ก็จะคร่ากุมคนไว้ บีบบังคับให้เตียซาปาปรากฏกาย

ในที่สุดเตียซาปาปรากฏกายขึ้นจริงๆ

ฉั่วเล่าโต๊ะตวาดว่า

"ปล่อยนาง"

วิชชุประหารยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไหนเลยมีเรื่องง่ายดายถึงเพียงนี้?"

เตียซาปาได้ยินเสียงรหัสสัญญาณของศิษย์ที่เผชิญศัตรูติดกับดักจากรอบข้าง ดังนั้นตวาดสั่งฉั่วเล่าโต๊ะว่า

"ให้พวกมันรีบรวมตัวในที่นี้?"

ฉั่วเล่าโต๊ะห่อปากเป่าเป็นสุ้มเสียงแหลมเล็กขึ้น

เสียงสัญญาณของมันไม่ดังกังวานพอ

ผู้อื่นยื่นนิ้วสองนิ้วเข้าไปภายในปาก ก็สามารถเป่าเป็นสุ้มเสียงแหลมเล็ก แต่มันพานทำไม่ได้ ต่อให้ห่อปากเป่าเป็นเสียงดัง ก็เป็นเสียงซี่ซี่ ไม่ว่าพยายามอย่างไรล้วนทำไม่ได้

แต่เพียงนี้ก็พอแล้ว

มันพอส่งรหัสสัญญาณออกไป เนี่ยเซี่ยวปุย ตั้งเชี่ยและฮ่อไต้ฮุ่งล้วนเร่งรุดมา

รหัสสัญญาณของหน่วยปฏิภาณฟ้ามีนามกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม

ตั้งเชี่ย ฮ่อไต้ฮุ่งและเนี่ยเซี่ยวปุยล้วนรับบาดเจ็บ แต่ดวงตากลับเป็นประกาย

ประกายที่คนประกอบวีรกรรมชนิดหนึ่งจึงพึงมี

ดูท่าทีทั้งหมดแม้ติดกับ ได้รับบาดเจ็บ แต่ก็กำจัดคนชั่วช้าที่ทั้งหมดเคียดแค้นชิงชังไป

มิหนำซ้ำยังช่วยคนเป็นผลสำเร็จ

รอจนทั้งหมดพบว่า เซี่ยวซือม่วยถูกคนร้ายสยบไว้ ประกายในดวงตาก็กลับกลายเป็นแตกตื่นลนลาน

เตียซาปาพลันกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"สามเหล่าทัพได้รับโดยง่ายดาย ยอดขุนพลยากเสาะแสวงหา"

เตียเจ่กนึ่งแม้ถูกสยบไว้ พอฟังยังขัดขืนดิ้นรน กล่าวเสริมว่า

"เส้นทางห้าสายเกิดอัคคีเพลิง บุรุษหนึ่งเดียวเฝ้ารักษาด่าน"

เตียซาปาผงกศีรษะ สองมือไพล่หลัง มองดูเงาของตัวเองใต้แสงจันทร์

อสนีทลายไม่ทราบพ่อลูกคู่นี้กล่าวว่ากระไร ในใจนึกขลาดเขลา
แต่ก็เงียบ กล่าวว่า
"เตียซาปา หากมิให้เราฆ่าบุตรีของท่าน รีบคุกเข่าวิงวอน
เถิด"
เตียซาปาพลันเงยหน้าขึ้น สายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า ย้อนถามว่า
"เราไยต้องวิงวอนท่าน?"
อสนีทลายอึ้งไปวูบ จึงร้องโพล่งว่า
"เพราะบุตรีท่านตกอยู่ในเงื้อมมือเรา"
เตียซาปาสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า
"ท่านฆ่านางเถอะ"
"ว่ากระไร?"
เตียซาปาสืบเท้าออกไปอีกหนึ่งก้าว กล่าวว่า
"รีบฆ่านาง"
อสนีทลายกลับถอยกายไปหนึ่งก้าว ร้องว่า
"ท่านเสียสติแล้ว"
เตียซาปายกมือขวาขึ้น งอนิ้วสี่นิ้ว แต่นิ้วหัวแม่มือยื่นออก
จากนิ้วกลางกับนิ้วนาง เป็นเคล็ดวิชาดรรชนีผนึกเทพเอง
อสนีทลายชมดูจนใจหายวูบ
วิชชุประหารรีบสะอึกกายออกไปหนึ่งก้าว เผชิญหน้ากับเตีย
ซาปา กล่าวว่า
"ท่านกระทั่งบุตรีตัวเองยังไม่..."
เตียซาปาตัดบทว่า
"ท่านไม่ฆ่านาง เราฆ่าเอง"
เสียงซี่ซี่เมื่อจี้พุ่งดรรชนีใส่เตียเจ่กนึ่ง
พริบตานั้น อสนีทลายกับวิชชุประหารบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย
ที่สุดเท่าที่เคย

ปฏิกิริยาของพวกมันก็ผิดแผกแตกต่าง

วิชชุประหารใจหายวูบ ถอยปราดไปอย่างเร่งร้อน กริ่งเกรงเตียซาปาจู่โจมลงมือต่อตัวเองอย่างไม่คาดหมาย

อสนีทลายมักมากกามคุณ เกรงว่าเตียซาปาไม่เสียดายกับการฆ่าบุตรีจริงๆ มันก็ไม่อาจหาความสุขได้ ดังนั้นคุ้มครองอยู่เบื้องหน้าเตียเจ่กนึ่ง คิดต้านทานดรรชนีนี้ไว้

แต่ดรรชนีนี้แหวกพุ่งมาอย่างรวดเร็ว อสนีทลายความจำใจคิดต้านทานรับไว้ แต่แล้วหวนนึกถึงพยัคฆ์แม้ดุร้าย ไม่กัดกินลูกในไข่ยังคงอย่าได้หลงกลของเตียซาปา ดังนั้นชุกงำพลังไว้ ตั้งท่ารอคอย

มิคาดดรรชนีนี้จี้พุ่งใส่เตียเจ่กนึ่งจริงๆ
เสียงซี่เมื่อเตียเจ่กนึ่งถูกดรรชนีพุ่งใส่
พลังดรรชนีพุ่งใส่ไหล่ซ้ายเตียเจ่กนึ่ง

สองแขนของเตียเจ่กนึ่ง ความจริงถูกอสนีทลายสยบไว้ แต่แล้วพละกำลังพลันเพิ่มพูนหักศอกกระทุ้งใส่ เสียงทึบเมื่อกระแทกกระดูกซี่โครงข้างซ้ายของอสนีทลายหักไปสองซี่

เตียเจ่กนึ่งฉวยโอกาสดิ้นหลุด

ฉั่วเล่าโต๊ะกับเนี่ยเซี่ยวปุยระวังป้องกันแต่แรก เมื่อครู่เตียซาปากล่าวกับบุตรีว่า *"สามเหล่าทัพได้รับโดยง่ายดาย ยอดขุนพลยากเสาะแสวงหา"* ความจริงเป็นรหัสลับ หมายความว่า*"เราแสร้งเป็นสละเจ้า แท้ที่จริงจัดการกับศัตรู"* เตียเจ่กนึ่งก็ตอบว่า *"เส้นทางห้าสายเกิดอัคคีเพลิง บุรุษหนึ่งเดียวเฝ้ารักษาด่าน"* แท้ที่จริงหมายความว่า *"โปรดฆ่าศัตรูอย่างสุดกำลัง ไม่ต้องสนใจข้าพเจ้า"*

ดังนั้นเตียซาปาพอลงมือ ฉั่วเล่าโต๊ะกับเนี่ยเซี่ยวปุยก็เคลื่อนไหวประสานเสริม

อสนีทลายยามชะล่าใจ ถูกเตียเจ่กนึ่งทำร้ายบาดเจ็บ ต้องถอยปราดไป ยามเดือดดาลคิดหมายตอบโต้ เนี่ยเซี่ยวปุยพลันตวาด

ก็องกระแทกเครื่องคราดลง

อสนีทลายแม้บาดเจ็บ ยังรวบรวมพละกำลัง ตะปบคว้าเครื่องคราดด้วยมือเปล่า กระชากดึงโดยแรง

เนี่ยเชี่ยวปุยไหนเลยปล่อยให้มันสมมาดปรารถนา พลอยแอกำลังกระชากดึง

เสียงปังคราหนึ่ง เครื่องคราดเหล็กถูกกระแทกหักเป็นสามท่อน ท่อนหนึ่งอยู่ในมือเนี่ยเชี่ยวปุย ท่อนหนึ่งตกไปในมืออสนีทลาย ท่อนกลางที่ยาวสองเชียะ ร่วงหล่นลงบนพื้นดังตัง

ส่วนหัวและปลายของเครื่องคราด ที่ตกอยู่ในมือเนี่ยเชี่ยวปุยกับอสนีทลาย กลับแหลกสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ขณะเดียวกัน อสนีทลายส่งเสียงร้องคำหนึ่ง กระดูกซี่โครงข้างขวาหักไปอีกสองซี่

ที่แท้อสนีทลายแผ่พุ่งพลังทำลายเครื่องคราด แต่เนี่ยเชี่ยวปุยก็ใช้พละกำลังอันเข้มแข็ง ศิษย์ตระกูลเนี่ยสำนักสันติแตกฉานวิชาตัวเบาเนี่ยเชี่ยวปุยยังฝึกปรือวิชากำลังภายใน มีความสำเร็จเหนือผู้อื่น อสนีทลายแม้ทำลายเครื่องคราดในมือมัน แต่ก็ถูกกำลังภายในของมันกระแทกเข้าอย่างจัง กระดูกซี่โครงข้างซ้ายมันหักไปก่อน ไม่สามารถปรับความสมดุล เป็นเหตุให้กระดูกซี่โครงข้างขวาหักไปอีกสองซี่

เมื่อเป็นเช่นนี้ อสนีทลายเจ็บปวดจนย่อตัวลง ใบหน้าสีดำคล้ำกลับกลายเป็นซีดขาว หอบหายใจไม่หยุดยั้ง

วิชชุประหารเห็นเตียเจ่กนึ่งดื้นหลุดได้ ขณะจะเข้ามาคร่ากุม ฉั่วเล่าโต๊ะก็บรรลุถึง วิชชุประหารชักดาบฟันใส่ ฉั่วเล่าโต๊ะยื่นมือออกไปแยกดาบนั้นออกเป็นเจ็ดแปดท่อน แต่แล้วคร่างหนักๆ ประกายไฟแตกสาดกระจาย ถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง

ที่แท้วิชามือปีศาจน้อยของฉั่วเล่าโต๊ะ แม้แยกดาบจากกัน แต่ก็ไม่ตายของวิชชุประหาร ก็อยู่ที่ดาบหักกระบวนท่าใช้ออก ดังนั้น

ทำร้ายฉั่วเล่าโต๊ะบาดเจ็บ เพียงแต่ดาบถูกแยกเป็นหลายชิ้น ได้แต่ทำร้ายคนไม่สามารถคร่าชีวิตได้

ยามนั้น เตียเจ่กนึ่งหนีรอดจากปากเสือแล้ว ขณะเดียวกันตั้งเชี่ยและฮ่อไต้ฮุ่งก็สกัดทหารบ้านเมืองและบริวารเผ่าทรราชที่ห้อมล้อมเข้ามาเอาไว้

วิชชุประหารเห็นว่าสูญเสียตัวประกัน อสนีทลายก็รับบาดเจ็บยากลงมือได้ ในใจบังเกิดความหวาดหวั่นขลาดเขลาอยู่บ้าง ร้องว่า

"เตียซาปา ท่านคิดขัดขืนการจับกุม?"

เตียซาปากล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านจึงเป็นโจร อาศัยอะไรจับกุมเรา?"

พลันได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"มันไม่สามารถจับกุมท่าน เราคงจับกุมท่านได้โดยชอบธรรมกระมัง?"

เห็นชายชราไว้ผมสั้น สวมชุดสีขาวผู้หนึ่งพลิ้วกายมาถึง คนผู้นี้ปราศจากใบหูซ้าย แต่ใบหูขวายาวยิ่ง ดังนั้นสะดุดตาเป็นพิเศษ

เตียซาปาสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง ร้องโพล่างว่า

"มือปราบพันลี้ตัวยื่อเจ็ง"

ชายชราชุดขาวมือถือพลั่วเหล็ก กล่าวด้วยน้ำเสียงอันเหว่ว้าว่า

"หากท่านยอมรามือรับการจับกุม เราจะปลดปล่อยศิษย์ของท่านโดยไม่ฆ่าทิ้ง พวกมันใช่หนีรอดได้หรือไม่ เราไม่สนใจ เราเพียงจับกุมท่าน"

เตียซาปาหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"หากเปลี่ยนเป็นท่าน ท่านยอมจำนนหรือคิดต่อสู้?"

มือปราบพันลี้สั่นศีรษะกล่าวว่า

"เรามิใช่ท่าน เราไม่มีวันเป็นท่าน ทุกครั้งที่มีคนพ่ายแพ้เรา

จะศึกษาว่าพวกมันพ่ายแพ้อย่างไร เรารักษาความตื่นตัวไว้ ไม่ซ้ำรอยเดิมของพวกมัน ขณะที่เราตามล่าผู้ต้องหา จะทำความเข้าใจก่อนว่าพวกมันอยู่ดีๆ ไฉนกลับกลายเป็นผู้ต้องหา เราจะยึดถือเป็นบทเรียน ดังนั้นจนบัดนี้เรายังคงเป็นมือปราบ ยังคงติดตามจับกุมผู้ต้องหา"

เตียซาปากล่าวว่า

"เพียงแต่ผู้มีอำนาจบอกว่า ตัวเองเป็นนักล่า ผู้เสียอำนาจกลายเป็นผู้ต้องหา โดยไม่จำแนกความผิดถูก ไม่คำนึงถึงคุณธรรมน้ำใจ"

"แต่เราถือคุณธรรมน้ำใจ"

เตียซาปายิ้มเย้ยหยัน มือปราบพันลี้กล่าวว่า

"ท่านไม่เชื่อใช่หรือไม่? หากเราไม่ถือคุณธรรมน้ำใจ ตอนอยู่ที่เอี้ยพุ่ยเตี่ยมก็สามารถลงมือแล้ว มือปราบน้อยแซ่ทิวิงวอนขอไมตรีให้แก่พวกท่าน เราก็คล้อยตาม ให้เวลาท่านสามวัน แต่สามวันให้หลังท่านยังคงตกอยู่ในเงื้อมมือเรา *น้ำใจของเราเพียงไม่ทำร้ายถึงตัวเอง หากหยิบยื่นต่อไป ก็จะกระทบกระเทือนถึงตัวเองแล้ว เราจึงไม่ประพฤติเป็นคนดีที่ดับไฟจนเผาตัวเอง*"

เตียซาปากล่าวว่า

"ท่านความจริงไม่ได้ติดค้างน้ำใจเรา เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ลงมืออย่างเต็มที่เถอะ"

มือปราบพันลี้กลับกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ซึ่งความจริง เราติดค้างน้ำใจท่าน"

"คืนนี้พวกเราเพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก"

"เรามีซือตี๋คนหนึ่ง เรียกว่า**ตัวงั่งนั้ง** *(มนุษย์ตาเดียว)* หลงรักหญิงงามนางหนึ่ง แต่ไม่ได้เชยชิดใกล้ เห็นครอบครัวของนางหลงเชื่อเรื่องงมงาย จึงหลอกลวงว่ารู้จักเขียนยันต์ขับไล่ปีศาจ จนกระทั่งพิชิตร่างกายของนางได้ เรื่องนี้ล่วงรู้ถึงหูวีรบุรุษอุ้ยแชแชแช คิดฆ่าซือตี๋เรา เป็นท่านวิงวอนขอไมตรีแทนมัน ตัวงั่งนั้งแม้ประพฤติผิดศีล

ธรรม แต่ก็รักใคร่สตรีนางนั้นอย่างจริงใจ หลังจากสมมาดปรารถนา ก็แต่งงานอยู่กินกับสตรีนางนั้น หาได้ทอดทิ้งไม่ ท่านเกลี้ยกล่อมทัดทานอุ้ยได้เฮียบ ซือตี๋เราค่อยรักษาชีวิตไว้ได้ นับว่าเราติดค้างน้ำใจท่าน"

เตียซาปากล่าวว่า

"เราไม่ทราบว่า ตัวงั่งนั้งเป็นซือตี๋ของท่าน"

"เกรงว่าท่านไม่คิดเอื้อนเอ่ยอ้างความดีความชอบเท่านั้น ท่านไม่ทราบว่าตัวงั่งนั้งเป็นซือตี๋เรา คงทราบว่า**ตักปี่ยี่เนี้ย** *(สตรีที่สองแซ่เดียว)* เป็นภรรยาเรากระมัง?"

เตียซาปาเพียงกล่าวว่า

"เราไม่ได้ถามไถ่นาง เรากับนางก็ไม่คุ้นเคยนัก เพียงพบหน้าครั้งเดียว"

"เพราะการพบหน้าครั้งนั้น นางถูกมือดีตระกูลปังกลุ้มจู่โจมที่สุสานอี้เล้ง ท่านทำลายกลไกกับดักของตระกูลปัง ช่วยชีวิตของนาง"

"คราครั้งนั้นคนของตระกูลปัง นามปังเบ๊ขโมยม้าทรงกั่วเซาเ*(เหงื่อหิมะ)* ไป ถูกท่านคร่ากุมไว้ ปังเตี่ยเอี้ยงและพวกอีกสิบเจ็ดคนคิดล้างแค้น ซุ่มจู่โจมฮูหยินท่าน เราเห็นว่าผู้ใดกระทำผู้นั้นรับผิดชอบ ไม่จำเป็นต้องลงมือต่อสตรี จึงสอดมือเข้าไป นั่นไม่นับเป็นอย่างไร"

มือปราบพันลี้หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"นั่นยังไม่นับเป็นอย่างไร หากปราศจากท่าน ภรรยาเราก็ไม่ได้กำเนิดบุตรชายให้แก่เรา ท่านยังบอกว่าไม่ทราบว่านางเป็นภรรยาเราอีก"

"จะอย่างไรไม่ได้กระทำเพื่อท่าน สิ่งที่กระทำก็ไม่คู่ควรแก่การเอ่ยอ้าง"

มือปราบพันลี้กล่าวว่า

"สรุปแล้ว เราติดค้างน้ำใจท่าน ดังนั้นปล่อยปละละเว้นท่านสามวัน ไม่อาจมากกว่านี้ได้ ท่านก็ทราบว่าพวกเราเป็นชาวยุทธจักร

ต่อให้เข้มแข็งกว่านี้ ก็ไม่มีเรี่ยวแรงเหนี่ยวรั้งฟ้า พวกเรากินเงินเดือนหลวง ไม่อาจล่วงเกินผู้ที่จ่ายเงินเดือนได้ ผู้อื่นวุ่นวายอย่างไรเลวร้ายปานใด น่าแค้นเพียงไหนเป็นเรื่องของผู้อื่น หากคิดแข็งข้อไม่เพียงกินแรง ทั้งยังเฉกเช่นขาตั๊กแตนต้านล้อรถ เราจึงไม่ล่วงเกินสิ่งเหล่านี้ เพียงปฏิบัติหน้าที่อย่างสุดความสามารถ ไม่ถามไถ่สาเหตุเพียงถามว่าทำอย่างไร ดังนั้นรับประทานเงินเดือนหลวงนี้อย่างมั่นคงจนถึงบัดนี้"

เตียซาปาทอดถอนใจกล่าวว่า

"ต่อให้รับประทานได้อย่างมั่นคง ก็ต้องรับประทานด้วยความสบายใจ นั่นไม่รวบง่ายจริงๆ"

มือปราบพันลี้ก็กล่าวด้วยความสะทกสะท้อนอยู่บ้างว่า

"นี่ยากจะรับประทานได้จริงๆ"

"เงินเดือนหลวงเช่นนี้เรารับประทานไม่ได้ เราจะอย่างไรเป็นชาวยุทธจักร เพียงตกอยู่ใต้มโนธรรมสำนึก หากให้รับใช้ผู้มีอำนาจในบ้านเมือง เราทำไม่ได้"

มือปราบพันลี้กล่าวว่า

"เรายึดถือเป็นเรื่องของบ้านเมือง ไม่สนใจใดอื่น ชนชาวเรามีหน้าที่รับใช้ชาติบ้านเมือง เราปฏิบัติหน้าที่อย่างมีความสุข"

ฉั่วเล่าโต๊ะอดกล่าวมิได้ว่า

"นกดีไม่เลือกคบไม้อาศัย เรียกว่าความจงรักอย่างโฉดเขลา"

มือปราบพันลี้สวนคำว่า

"สุนัขหุนหันพุ่งกระโจนโดยไม่ล่วงรู้อานุภาพพยัคฆ์ เรียกว่าความกล้าหาญอย่างโฉดเขลา"

ทั้งสองถลึงตาเข้าใส่ ฉั่วเล่าโต๊ะพลันบังเกิดความรู้สึกคล้ายถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง

ที่แท้พริบตาที่สู้สายตากัน มือปราบพันลี้ใช้ออกด้วยวิชาสี่ฮ่วย

ได้ฮวบ *(ยอดวิชาสี่สลาย)* พวยพุ่งออกทางสายตา ฉั่วเล่าโต๊ะไหนเลย ต้านทานรับได้ พริบตานั้นถึงกับตาลายพร่าพราย มองไม่เห็นสิ่งใด

เตียซาปาตวาดว่า

"มือปราบพันลี้ คนที่ท่านคิดจัดการเป็นเรา ไยต้องระบายโทสะใส่ผู้เยาว์?"

มือปราบพันลี้กล่าวว่า

"ผู้เยาว์ที่ไม่รู้จักสัมมาคารวะต่อผู้อาวุโส สมควรได้รับบทเรียนสั่งสอน"

ฮ่อไต้ฮุ่งกล่าวว่า

"ผู้อาวุโสที่ไม่มีคุณสมบัติเป็นผู้อาวุโสผู้คน ผู้เยาว์ก็ไม่จำเป็นต้องลดตัวเป็นผู้เยาว์"

มือปราบพันลี้พลันแค่นเสียหนักๆ คราหนึ่ง

เตียซาปายื่นนิ้วหัวแม่มือทั้งสองข้างออกจากนิ้วกลางและนิ้วนางกดใส่จุดเส้นบนร่างของฮ่อไต้ฮุ่งสองแห่ง

ได้ยินเสียงพึ่บพั่บ ปกเสื้อของฮ่อไต้ฮุ่งปรากฏผงคลีปลิวขึ้นมา มันเองก็รู้สึกว่าถูกกระแทกใส่สองครา แต่คล้ายไม่ได้รับบาดเจ็บ เพียงแต่แก้วหูลั่นอึงอลคราหนึ่ง

ที่แท้เตียซาปาคำนวณแน่ว่า มือปราบพันลี้จะลงมือ ดังนั้นใช้ดรรชนีผนึกเทพคุ้มครองฮ่อไต้ฮุ่งก่อน เป็นการสลายสภาวะจู่โจมที่มา

วิธีการลงมือของมือปราบพันลี้แปลกประหลาดยิ่ง ใช้ออกด้วยวิชาแก่ฮ่วย *(พลังสลาย)* ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ยอดวิชาสลาย ถ่ายเทพลังเข้าสู่องคาพยพทั้งเจ็ดบนใบหน้า พวยพุ่งออกมา กลายเป็นอาวุธลับที่ไร้สภาพยากระวังป้องกันได้

ฉั่วเล่าโต๊ะปรกติมีไหวพริบตื่นตัว แต่เพียงสบสายตากับมันดวงตาก็ถูกทำร้าย เป็นการพลาดท่าเสียทีใต้วิชาฝีมือนี้เอง

ยามนี้มือปราบพันลี้คิดใช้วิธีเดิม แต่เตียซาปาใช้ดรรชนีผนึก

เทพกระจายพลังเข้าสู่ร่างฮ่อไต้ฮุ่ง ชิงปิดสกัดไว้

มือปราบพันลี้กล่าวว่า

"เตียซาปา วันนี้หากมิใช่ท่านรับบาดเจ็บอยู่ก่อน บวกกับถูกพิษ เราคิดจัดการกับท่าน ก็ไม่มีความมั่นใจเปี่ยมล้น แต่ตอนนี้ท่านแข็งแกร่งมากหลงเหลือพลังฝีมือครึ่งหนึ่ง ดรรชนีผนึกเทพกับ**หวงฮ่วงซิ้งกง** *(ผนึกเทพย้อนกลับ)* ของท่าน สามารถปิดสกัดวิชาในยอดวิชาสี่สลายของเราได้สักกี่ประการ ท่านยังคงยอมจำนนเถอะ"

ตั้งเชี่ยวิงวอนว่า

"**ซิ้งปู้** *(ยอดมือปราบ)* ท่านก็เป็นชนชาวธัมมะ ไยไม่กระทำเรื่องดีงาม ปล่อยปละละเว้นพวกเราสักครา?"

มือปราบพันลี้กล่าวว่า

"เราบอกแล้วว่าเรามิใช่ผู้ยิ่งใหญ่ และไม่มีปณิธานเบิกฟ้าเปิดพสุธา เช่นนั้นเหน็ดเหนื่อยยิ่ง ชั่วชีวิตของคน ของเพียงมีความสุขมีความสำราญบานใจก็พอ นอกจากนั้นเราก็กระทำเรื่องดีงาม แต่การประกอบบุญกุศลของเรา เพียงจำกัดในขีดความสามารถที่มีอยู่ ประการสำคัญต้องไม่พาตัวเพลี่ยงพล้ำ เพาะศัตรูสำคัญขึ้น ตอนนี้หากปลดปล่อยพวกท่าน เราไยมิใช่เป็นศัตรูกับคนของเสี่ยงเอี้ย เรื่องเช่นนี้เราไม่กระทำเด็ดขาด"

เตียเจ่กนึ่งร้องว่า

"ท่านวิงวอนมันทำอะไร? มันให้ปาเตียยอมจำนน เพราะกริ่งเกรงว่าหากลงมือ ไม่อาจเอาชัยปาเตียได้ ต่อให้ได้ชัย ก็กริ่งเกรงเกิดการบาดเจ็บล้มตาย ถูกชาวธัมมะตำหนิติเตียน มันไม่กระทำเรื่องดีงามเพียงเอารัดเอาเปรียบ ยังวิงวอนมันไยกัน?"

มือปราบพันลี้หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ชาญฉลาดนัก จะอย่างไรเราไม่กระทำการใหญ่ และไม่หวังกระทำเพียงดีงาม ท่านกล่าวหาเราอย่างไรก็ได้ ท่านดูผู้คนมากน้อยเท่าใด

ตั้งปณิธานใหญ่ คิดกระทำเรื่องราวใหญ่โต พอถึงวัยกลางคนบังเกิดความท้อแท้ รอจนย่างเข้าวัยชรา ยิ่งตกต่ำยากไร้ อย่างนั้นไยต้องทำเช่นนี้?"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งกล่าวเสียงกังวานว่า

"ลูกผู้ชายถือกำเนิดเกิดมา ไหนเลยปล่อยให้พัดพาตามกระแสคลื่นไม่ประกอบวีรกรรม ฝากชื่อไว้แก่คนรุ่นหลังได้? คำพูดของข้าน้อย (ยอดมือปราบ) ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย"

แก้วตาของมือปราบพันลี้หดเล็กลง กล่าวว่า

"เป็นท่านอีก"

เตียเจ่กนึ่งกลับกล่าวด้วยความยินดีว่า

"เป็นท่านอีก"

ฮ่อไต้ฮุ่ง ฉั่วเล่าโต๊ะ ตั้งเชี่ยและเนี่ยเชี่ยวปุยพากันกล่าวว่า

"เป็นท่านอีกจริงๆ"

ผู้มาเป็นมือปราบหนุ่มทิชิ่ว

ทิชิ่วมีบุคลิกโอ่อ่าอาจหาญ แต่บนร่างมีรอยบาดแผลห้าหกแห่ง ดูท่าการต่อสู้ที่หลักหินเจ็ดโง่เขลา เขาแม้ขับไล่ศัตรูล่าถอย แต่ก็จ่ายค่าตอบแทนไม่น้อย

คนของหน่วยปฏิภาณฟ้ายามตกยาก พอพบเห็นทิชิ่ว ล้วนพลุ่งพล่านใจขึ้นมา

คล้ายกับทิชิ่วพอปรากฏกาย ธัมมะจะคงอยู่ ความปลอดภัยจะอยู่คู่กายแล้ว

มือปราบพันลี้กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ท่านอวดโอ่ความกล้าหาญส่วนตัวอันใด ในฐานะมือปราบกินเงินเดือนหลวง แทนที่จะจับโจร กลับช่วยเหลือโจรกบฏเป็นส่วนตัว"

ทิชิ่วกล่าวอย่างโอ่อ่าผ่าเผยว่า

"ข้าพเจ้าเพราะกินเงินเดือนหลวง ไม่คิดกระทำเรื่องราวที่เป็นความเสียหายต่อบ้านเมืองส่วนรวม คิดรักษาผู้มีความสามารถให้แก่ประเทศชาติ จึงไม่กระทำเรื่องเหลวไหล"

มือปราบพันลี้แค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านคิดแข็งข้อกับเราหรือ? ท่านอายุยังเยาว์กลับทำลายอนาคตตัวเองเพราะโจรร้ายเหล่านี้ ใช่คู่ควรหรือ? พลังการฝึกปรือของท่านยังไม่กล้าแข็งพอ คิดเป็นศัตรูกับเรา เกรงว่าไม่มีหนทางรอดได้"

ทิชิ่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

"มือปราบพันลี้มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน ปาเตียแห่งหน่วยปฏิภาณเฟ่า ก็เป็นวีรบุรุษที่ได้รับการยกย่อง ข้าพเจ้ามีกำลังน้อยนิดคิดเกี่ยงการช่วยเหลือปาเตีย แข็งข้อกับซิ้งปู้อันใด เพียงแต่เรื่องนี้ขอเพียงคู่ควรให้ข้าพเจ้ากระทำ ข้าพเจ้าจะกระทำ ต่อให้ท่านมีกำลังกล้าแข็งกว่านี้ ข้าพเจ้าก็จะต่อต้านกับท่าน โดยไม่คำนึงถึงความสำเร็จล้มเหลว ไม่สนใจผลแพ้ชนะ"

มือปราบพันลี้หัวร่อด้วยโทสะ กล่าวว่า

"ประเสริฐ ท่านกลับกล้าต่อสู้กับเรา? เราเห็นว่าท่านเป็นที่โปรดปรานของจูก๊วะซิงแซ ค่อยยืดเวลาไปสามวัน ครั้งนี้หากท่านกล้าขัดขวางอีกจะจับกุมท่านดำเนินคดีด้วย หากว่าท่านตกไปในเงื้อมมือข้าเมื่อใดเอ้ย ผลสุดท้ายจะเป็นอย่างไร สมควรทราบกระจ่าง ท่านเปลี่ยนความตั้งใจในตอนนี้ยังทันท่วงที"

ทิชิ่วกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"หากเป็นการต่อสู้ที่มีความจำเป็น ข้าพเจ้าจะไม่หลบเลี่ยงเด็ดขาด"

มือปราบพันลี้กระชากเสียงว่า

"ท่านเข้าใจว่าตัวเองกล้าหาญยิ่ง นั่นเพียงเป็นความห้าวหาญบ้าบิ่นของชนชั้นต่ำเท่านั้น"

ทิชิ่วกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"หากต่อสู้ชิงชัยกับผู้คน หวังสยบเหล่าผู้กล้า ข้าพเจ้าไม่กล้าหาญ หากทราบว่าไม่ควรกระทำ แต่พึงกระทำเพื่อคุณธรรม มาตรว่าผู้คนนับหมื่นไม่มุ่งหมาย ข้าพเจ้าจะขอรุดไปด้วยความกล้าหาญ"

มือปราบพันลี้ถลึงตาใส่ ทิชิ่วรีบโคจรพลัง คิดสลายการจู่โจมทางสายตาของมือปราบพันลี้

มิคาด แววตาที่เดือดดาลของมือปราบพันลี้ พลันแปรเปลี่ยนเป็นดวงตายิ้ม

ทิชิ่วยังไม่กล้าผ่อนคลาย ลอบระวังป้องกัน

เขามีพลังแขนมหาศาลมาแต่กำเนิด พื้นฐานกำลังภายในลึกล้ำ เพราะสะสางคดีด้วยความละเอียดรอบคอบ เป็นที่ชื่นชมของจูกัวะซิงแห่งเมืองหลวง เรียกตัวเข้าพบสามครั้ง พร้อมกับถ่ายทอดเคล็ดลับวิชาเจ่กอีก่วงจือซิ้งกง *(ลมปราณหนึ่งเรียงร้อยปรุโปร่ง)* ให้

วิชาลมปราณหนึ่งเรียงร้อยปรุโปร่งนี้ เป็นการฝึกลมหายใจอึดหนึ่งก่อเกิดเป็นพลังไม่สิ้นสุด ทิชิ่วพอฝึกปรือ เฉกเช่นพยัคฆ์เพิ่มปีก เพียงแต่ตอนนั้นอายุยังเยาว์ พอเผชิญหน้ากับมือปราบสูงอายุผู้ฉกาจอดหวั่นวิตกมิได้

เป็นมือปราบพันลี้ยิ้มอย่างพิกล มองไปที่ด้านหลังของเขา

ทิชิ่วเป็นคนสัตย์ซื่อ แต่ไม่โง่เขลา ยังคงรักษาความดื่นตัวไว้

มือปราบพันลี้ยิ้มอย่างลี้ลับกล่าวว่า

"เราความจริงก็ไม่มีความมั่นใจว่า สามารถกลืนกินขิงแก่ที่เผ็ดร้อนเช่นเดียเล้งเท้า *(ผู้นำแซ่เตีย)* และมือปราบโคถึกน้อยเช่นท่านคิดไม่ถึงกลับมีผู้คนเหล่านี้รุดมา คราครั้งพวกท่านไม่อาจหนีรอดแม้สักคนเดียว"

ทิชิ่วเห็นตั้งเชี่ยและพวกมองไปที่ด้านหลังของเขา ด้วยแววตาที่ดื่นเต้นสงสัย พลุ่งพล่านกังวล สีหน้าของเตียซาปายิ่งเต็มไปด้วยความ

ในความว่างที่ยากบรรยาย ต้องใจหายวูบ พลันได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดมีเสียงที่คล้ายไหแตกของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ที่นี้ผู้ใดเป็นเตียซาปา?"

จากนั้นเป็นเสียงร้องไห้จ้าของเด็กทารกดังขึ้น

ทิชิ่วทางหนึ่งระวังป้องกัน ทางหนึ่งเหลียวหน้าไป ที่ข้างหูก็ได้ยินเมื่อปราบพันลี้ทอดถอนใจคำหนึ่ง

นั่นเป็นสตรีใบหน้าขาวราวน้ำแข็ง คิ้วคางคล้ายภาพวาด รูปกายอ้อนแอ้นแน่งน้อย สวมเสื้อสีม่วงกระโปรงคราม ยืนอยู่ที่ด้านหลังของเขา ในอ้อมอกโอบอุ้มเด็กทารกผู้หนึ่ง ในมือถือสมุดแพรแดงเดินทองเล่มหนึ่ง

นางอยู่ห่างเพียงวาเศษ ทิชิ่วกลับไม่พบเห็นร่องรอยของนางแม้แต่น้อย

ที่ข้างกายสตรีนางนั้น ยังมีคนผู้หนึ่งสวมชุดยาวสีคราม ก้มศีรษะมองพื้นดิน คล้ายกับที่นั้นมีอันใดน่าชมดู แต่ที่นั้นมีแต่เงาร่างที่ทอดข้างงองุ้มของมันเท่านั้น

ศีรษะของคนผู้นี้ห่อหุ้มด้วยผ้าดำเป็นชั้นๆ คล้ายกับศีรษะของมันแตกแยกเป็นเสี่ยงๆ ต้องใช้ผ้าห่อหุ้มไว้ ไม่ให้มันปริแตกแยกออก

มาตรว่าไม่ได้เห็นรูปโฉมของมัน แต่ยังรู้สึกได้ว่าบุรุษผู้นี้อ้างว้างยังมีความหม่นหมองที่เข้มข้นชนิดหนึ่ง

ทิชิ่วพอพบเห็น ก็บังเกิดความสำรวมเลื่อมใสขึ้น

เขาแม้ไม่ทราบว่าพวกมันเป็นใคร แต่ก็รู้สึกได้ในบัดดล

บุรุษสตรีคู่นี้เป็นสามีภรรยาคู่หนึ่ง

บุรุษดีต่อสตรี

สตรีก็ดีต่อบุรุษยิ่ง

ทั้งสองล้วนรักใคร่ทารกของพวกมัน

ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ คู่สร้างคู่สมนี้ต้องเป็นชนชั้นยอดฝีมือ

แน่นอน

ยามนั้นทิชิ่วแม้มีอายุเพียงสิบเก้าปี แต่ก็เป็นชนชั้นยอดฝีมือ มีความรู้สึกที่ตื่นตัวต่อคู่มือ มองปราดเดียวก็ดูออกว่า คนทั้งสองนี้เกรงว่าเป็นศัตรูที่น่ากลัวที่สุด นับตั้งแต่เขาออกท่องเที่ยวมา

...หากว่าคนทั้งสองเป็นศัตรูของเขา

สตรีงามนั้นใช้สุ้มเสียงที่แหบพร่าเล็กน้อยถามย้ำว่า

"ผู้ใดเป็นเตียซาปา?"

เตียซาปาฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เราใช่"

ดูท่ามันทราบว่าผู้มาเป็นใครแล้ว

ใบหน้าของสตรีงามนั้นปราศจากความรู้สึกใด เพียงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เราสองสามีภรรยาได้รับหนังสือราชการ ให้จับกุมพวกท่านกลับเมืองหลวงดำเนินคดี"

นางหยุดเล็กน้อยจึงกล่าว

"สามีเราคือ**คักบักเล้งเต็ง**"

คักบักเล้งเต็งเป็นยอดมือปราบประจำ**เมืองเล้งจิว** ฉายา **กลอนประดูเหล็ก**

เตียซาปาทอดถอนใจยาวคำหนึ่ง

มันท่องทะยานยุทธจักรเกือบสามสิบปี แต่ทราบว่าคืนนี้คงต้องจบสิ้นชีวิตในที่นี้แล้ว

ดังนั้นมันกล่าวว่า

"น้องแซ่ทิ เรื่องในที่นี้ท่านไม่ต้องสนใจ เรามีบุตรีเพียงคนเดียว ขอไหว้วานให้ท่านดูแล หากท่านคิดคบหาเราเป็นสหาย ก็อย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ นี่หาเกี่ยวข้องกับท่านไม่"

ทิชิ่วพลันร่ำไห้ดังๆ สามครั้ง

เนี่ยเชี่ยวปุยสงสัยใจยิ่ง

มันไม่เข้าใจว่า ชายหนุ่มที่เข้มแข็งกว่ามันผู้นี้ ไฉนร่ำไห้ทั้งที่ยังไม่ต่อสู้

แต่มันไม่ถามไถ่

มันไม่ถามไถ่ผู้คนตลอดมา

มันเห็นว่าการถามไถ่ผู้คนเป็นความอัปยศชนิดหนึ่ง

ไม่รู้จึงถามไถ่ มันไหนเลยยอมรับว่า ตัวเองไม่ล่วงรู้

ตั้งเชี่ยหาเป็นเช่นนั้นไม่

มันเมื่อประสบเรื่องราวที่ไม่เข้าใจจะถามไถให้กระจ่างชัด ดังนั้นจึงถามว่า

"ท่านไฉนร่ำไห้?"

ทิชิ่วตอบว่า

"ข้าพเจ้าคงต้องจบชีวิตในที่นี้ ปณิธานยังไม่บรรลุ เส้นทางคุณธรรมยังยาวไกล ข้าพเจ้ากลับต้องตายในลักษณะนี้ ในใจบังเกิดความคับข้องยิ่งและเศร้าเสียใจยิ่ง เมื่อเศร้าเสียใจ ไยต้องไร้เรื่องราว ดังนั้นข้าพเจ้าจึงร่ำไห้"

เตียซาปากล่าวว่า

"ท่านความจริงไม่ตายได้ สามารถจากไปในบัดดล ท่านช่วยเหลือบุตรีเรา เราขอบคุณท่านยิ่งกว่าช่วยเหลือเราอีก"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคิดคบหาท่านเป็นสหาย เมื่อสหายประสบภัย ไหนเลยจะทอดทิ้งโดยไม่สนใจได้? ดูท่าการคบหาท่านเป็นสหาย ได้แต่คบหาถึงเพียงนี้ รอไว้ชาติหน้าค่อยสานต่อแล้ว"

เตียซาปากล่าวอย่างหดหู่ว่า

"เพียงแต่ท่านเป็นวีรบุรุษอายุเยาว์ เพราะเรื่องของเรา ทำให้ไม่สามารถสร้างวีรกรรมอันลือลั่น กลับตกตายในลักษณะนี้ ต้องรู้สึก

เสียใจยิ่ง"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่หวังกระทำการใหญ่ เพียงหวังกระทำเรื่องที่สมควรกระทำเท่านั้น กลับเป็นหน่วยปฏิภาณฟ้าของปาเตีย ไม่สามารถบรรลุถึงปณิธานที่วาดหวังไว้ จึงเป็นที่น่าเสียใจ"

ทั้งสองกล่าวอย่างเปิดเผย คล้ายกับตัวเองต้องตายแน่นอนแต่ยังคงกล่าวด้วยความโอ่อ่าผ่าเผย

ยามนั้น ฝ่ายตรงข้ามส่งข่าวถึงหน่วยซุ่มทุกสาย วิชชุประหารประคองอสนีทลายที่รับบาดเจ็บไปด้านข้าง ปาปี้ทั้งและบริวารของเรือนเก้าหุนครึ่ง แม่ทัพร้อยขานำกำลังทหารสามร้อยนาย ดาบรูปแปดพั้งอ้วนงั่ว หัวหน้าพรรคหอกสกัด ม้าวิเศษทวนเงินซิงได้ซิงยอดอาชาตาขอทองซิงได้โค่วและพวกล้วนโอบล้อมเข้ามา

ยังมีอีกคนหนึ่งรูปร่างผอมซูบ คล้ายกับถูกลมหอบพัดไปได้ทุกเมื่อ สวมชุดสีเงินแวววาว ยืนมือกอดอกชมดูเหตุการณ์อย่างเย็นชา

วิชชุประหารรักษาบาดเจ็บให้แก่อสนีทลายที่ข้างกายคนผู้นี้แน่

คนผู้นี้ย่อมเป็นหัวหน้าเผ่าทรราชฉ่าหงี

พวกมันล้วนมาแล้ว

ในสายตาของทิชิ่วและเดียซาปา คนเหล่านี้มีพวกมาก ไม่เป็นที่น่าหวาดหวั่น ที่น่ากลัวมีเพียงสองคน

เป็นมือปราบพันลี้

ยังมีกลอนประตูเหล็กคักบักเล้งเต็ง

คนทั้งสองนี้พอผนึกกำลัง ทิชิ่วทราบว่าตัวเองต้องบอกลาชีวิตของเขาทั้งคู่แล้ว

มือปราบอันดับหนึ่งแห่งเมืองป่าจิวคักบักเล้งเต็งมีภรรยาคู่ชีวิตได้รับขนานฉายาเป็น**อวงเอี่ยซิ้งปู้** *(มือปราบนกเป็ดน้ำ)*

แต่ดูท่าที มือปราบนกเป็ดน้ำคู่นี้แม้ปรองดองยิ่ง กลับอ้างว้าง

ที่ หม่นหมองอย่างยิ่ง

เตียซาปาเห็นทิชั่วไม่ยอมจากไป ได้แต่กล่าวว่า

"เราขอร้องพวกท่านเรื่องหนึ่ง เรายินดีน้อมสนองพวกท่านถึงที่สุด แต่ขอให้พวกท่านปลดปล่อยบุตรีและศิษย์ของเราสักครา เราผู้แซ่เตียจะสำนึกบุญคุณยิ่ง"

คนทั้งหมดล้วนหัวร่อแล้ว

เป็นแค่นหัวร่อ

เป็นหัวร่อเยาะ

มือปราบพันลี้กล่าวว่า

"เมื่อครู่เราหยิบยื่นเงื่อนไขให้ ท่านพานไม่ยอมรับ ยามนี้ต่อให้เราเป็นยอม ท่านชักนำนักสู้ผู้กล้ามามากมายปานนี้ เนื้อของท่านจะกินเข้า ยังมีไม่ถึงสิบสี่ตำลึง สามารถแบ่งปันทั่วหน้าหรือ?"

คนทั้งหมดหัวร่อออกมาอีก

ในเสียงหัวร่อของผู้ชนะ สามารถค้นพบสิ่งหนึ่งได้โดยง่าย... เป็นความเหิมเกริม

นี่เป็นเสียงหัวร่ออันเหิมเกริม

ในเสียงหัวร่อของทั้งหมด หญิงงามนั้นพลันถามว่า

"เตียซาปา ในปีเปี้ยอิ้ง ที่ริมแม่น้ำลิ่มกัง ท่านใช่ฆ่าคนฉายาเก้าเทพแฮ้ยงน้ำ *(บุรุษเก้าฟ้า)* ปิกแกซิ้งผู้หนึ่งหรือไม่?"

เตียซาปาขบคิดแล้วกล่าวว่า

"เราฆ่าคนไม่น้อย ไม่อาจจำได้หมดสิ้น แต่ปีที่อยู่ที่เมืองลิ่มกัง เราฆ่าคนที่มีไฝอยู่บนหน้าผากผู้หนึ่งจริง ไม่ทราบเป็นมันหรือไม่?"

"เป็นมัน มันเป็น**ทั้งเฮีย** *(พี่ชายร่วมปู่)* ของเรา"

เตียซาปางงงันวูบหนึ่ง หญิงงามนั้นถามอีกว่า

"เมื่อเจ็ดปีก่อน ท่านฆ่าคนอีกผู้หนึ่งที่เมืองติ๊กกุ่ย เรียกว่าโต๊ะ

ฮุ้นเล็ง *(กระพรวนปลิดวิญญาณ)* โต่วน่อมิ้ง มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

เตียซาปาทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ประการนี้เรากลับจำได้ เราความจริงไม่คิดฆ่า แต่เมื่อถึงตอนท้ายยังคงลงมือ"

หญิงงามนั้นใช้พู่กันทำเครื่องหมายลงบนสมุดที่ถืออยู่ในมือ ปากกล่าวว่า

"โต่วน่อมิ้งเป็น**โหงวซือตี๋** *(ศิษย์ผู้น้องคนที่ห้า)* ของสามีเรา"

เตียซาปาบังเกิดความท้อแท้ทอดอาลัย หญิงงามนั้นถามอีกว่า

"เมื่อปีก่อนที่ละแวกสุสานปึงเล้ง ท่านฆ่าสตรีนางหนึ่ง นางแซ่เบ๊นามหลี **ฉายาเยี่ยมฮ้วย** *(ชโลมเลือด)* เรื่องนี้ก็เป็นความจริงกระมัง?"

เตียซาปาฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ทราบนางมีความเกี่ยวดองใดกับท่าน?"

"นางเป็นหญิงรับใช้ประจำตัวเราก่อนที่เราจะแต่งงาน"

เตียซาปาพานตัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

"ยังมีหนี้บัญชีอันใด ฉวยโอกาสที่เรายังมีลมหายใจอยู่ ถามไถ่ให้กระจ่างชัดเถอะ"

หญิงงามนั้นก็ถามว่า

"ยังมียอดฝีมือตระกูลฮ่อแห่งชั้นต่ำที่สาม ฉายา**กิมเซียวจิ้วแช่** *(คืนนี้สร่างเมา)* **ฮ่อชู่** คนผู้นี้..."

เตียซาปาทราบว่าก่อนหน้านี้มันฆ่าผู้คนทั้งสาม นับว่าเพาะความแค้นกับสามีภรรยาคู่นี้อย่างลึกล้ำ ยามนี้พอได้ยินชื่อคนผู้นี้ กลับบังเกิดความยินดีกล่าวว่า

"เราไม่ได้ฆ่ามัน มันได้รับบาดเจ็บ ถูกผู้คนล้อมสังหาร เป็นเราช่วยเหลือมัน"

คราครั้งนี้หญิงงามนั้นผงกศีรษะต่อสามีของนาง กล่าวเสียง

หมเรียบว่า

"ฮ่อชู่ได้รับการช่วยเหลือจากมันจริงๆ"

จากนั้นนางเหลียวหน้ามา กล่าวกับเตียซาปาว่า

"มันเป็นศัตรูสำคัญของเราสองสามีภรรยา ครั้งกระโน้นบ้านช่องของพวกเราถูกมันจุดไฟเผาทำลาย"

เตียซาปาหัวร่ออย่างหดหู่ ยกมือแตะหน้าผาก กล่าวว่า

"เรามักฆ่าคนที่ไม่สมควรฆ่า ช่วยเหลือคนที่ไม่สมควรช่วยเหลือ สวรรค์ เราที่แท้ใช่เป็นตัวโง่งมอันยิ่งใหญ่หรือไม่?"

หญิงงามนั้นกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ไม่ ที่ท่านฆ่าเป็นคนที่สมควรฆ่า ที่ช่วยเหลือเป็นคนที่ไม่สมควรช่วยเหลือ"

นางพลิกเปิดสมุด กล่าวอีกว่า

"**บุรุษเก้าฟ้า**เป็นจอมปรักปรำในสังกัดฉั่วเกีย คนของฉั่วเกียหากคิดร้ายต่อคนผู้หนึ่ง คนผู้นั้นกลับซื่อสัตย์สุจริตไม่สามารถปรักปรำให้ร้าย *บุรุษเก้าฟ้าปักแกซิ้ง*จะคบค้าสมาคมกับคนผู้นั้น จากนั้นเขียนจดหมายชักชวนให้กบฏ ส่งถึงบ้านของมัน หาไม่ก็ทิ้งของกลางอยู่ที่บ้านของมัน ให้ร้ายคนผู้นั้นจนไม่มีวันผุดเกิดได้ คราครั้งนั้นมันทำร้ายนายอำเภอมือสะอาดแห่ง**เมืองลิ่มกังนามลิ้มปุกเด่ง**ทั้งครอบครัว ฟ้าไม่อาจสะกดอดกลั้นได้ ค่อยประหารฆ่ามัน"

ยามนั้นสามีของนางย่อกายลงแล้ว พลันกล่าววาจาออกมาประโยคหนึ่งว่า

"ฆ่าได้ประเสริฐ"

คำพูดนี้ย้ำอย่างเด็ดเดี่ยว

หญิงงามนั้นยิ้มออกมา หยอกล้อเด็กทารกในอ้อมอกเล็กน้อย ค่อยพลิกสมุดอีกหน้าหนึ่ง กล่าวว่า

"**โต่วน่อมึ้ง**ผู้นี้ อื่นๆ ไม่กล่าวถึง เพียงระยะเวลาหนึ่งปีของ

แปดปีก่อน ก็ใช้กระพรวนปลิดวิญญาณอันชั่วร้ายของมัน ทำลายพรหมจารีของหญิงสาวแรกรุ่นสิบเจ็ดนาง ตอนที่อยู่**เมืองน่ำชั้ง** มันคิดแตะต้องบุตรีท่าน ท่านทำร้ายมันโดยไม่ฆ่าทิ้ง ให้มันกลับตัวกลับใจ ก็คาดเมื่อถึง**เมืองดิ๊กกุ่ย** มันยังคิดข่มขืนเจ้าสาวที่ตระเตรียมส่งตัวนางหนึ่ง ท่านกลับสะกดตามหลัง เห็นมันไม่ยอมกลับตัว จึงลงมือฆ่าทิ้ง"

สามีของนางยกมือตบเงาร่างบนพื้น กล่าวว่า

"ฆ่าได้ประเสริฐ"

มันคล้ายกล่าวกับเงาร่างก็มิปาน

หญิงงามนั้นชำเลืองมองสามีของนางแวบหนึ่ง พลิกสมุดอีกหน้าหนึ่ง กล่าวว่า

"**ชโลมเลือดเบ๊หลี**ตอนแรกเป็นสตรีดีงาม แต่ภายหลังไม่ทราบเพราะเหตุใด ใบหน้าเกิดรอยฝีหนอง นางต้องการรักษาฝีหนองกลับฝึกปรือวิชาเร้นลับของ**ฮ้วยซึงฮุย** *(พระสนมเลือด)* เอียมบ้อต้องดูดเลือดของทารก ค่อยเปลี่ยนผิวหนังได้ ดังนั้นช่วงชิงเด็กทารกมา ฆ่าทิ้งอย่างโหดร้าย เมื่อเผชิญพบท่าน ย่อมไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป"

สามีของนางพลันผุดลุกขึ้น หันหน้าหาเงาร่าง กล่าวราวกับกำลังบอกลาว่า

"สมควรฆ่า"

หญิงงามนั้นแย้มยิ้มหยาดเยิ้ม กล่าวอย่างแช่มช้อยว่า

"คืนนี้สร่างเมาฮ่อชู่เป็น *'ศัตรู'* ของเราสองสามีภรรยาจริง มีอยู่หลายครั้งที่พวกเราคิดถอนตัวเร้นกาย มันกลับเพียรพยายามที่จะบังคับพวกเรากลับเข้าสู่ยุทธจักร ตระกูลของสามีเราเพาะความแค้นกับตระกูลฮ่อ แต่นับตั้งแต่พวกเราแต่งงานอยู่กินกัน ก็ไม่คิดม้วนเข้าสู่วังวนความแค้นในยุทธจักร หวังใช้ชีวิตอย่างสงบและเป็นสุข ตราบนั้นพลังฝีมือของพวกเราไม่สูงเยี่ยมนัก เคยถูกชั้นต่ำที่สามลอบทำร้าย

ตามตรังครา ล้วนเป็นฮ่อซู่ลอบช่วยเหลือเราสองสามีภรรยา มันบอก ว่า *'พวกท่านเอาแต่ซ่อนตัวมิใช่วิธีที่ถูกต้อง ผู้คนต้องช่วยตัวเอง จึง ช่วยผู้คนได้ คนควรช่วยเหลือคน มิใช่ขอความช่วยเหลือจากผู้คน พวกท่านเป็นผู้มีความสามารถ แต่เอาแต่หลบซ่อน มิน่าเล่าคนชั่วร้ายจึง ครองเมือง ล้วนสืบเนื่องจากความเห็นแก่ตัวของพวกท่านทั้งสิ้น'*

มันกริ่งเกรงเราสองสามีภรรยาซ่อนตัวต่อไป ถึงกับไม่เสียดาย กับการจุดไฟเผาบ้านช่องพวกเรา ให้พวกเราลุกฮือขึ้นมา มันเป็น ศัตรูของครอบครัวเราจริง · แต่ก็เป็นผู้มีพระคุณของเราสองสามีภรรยา ที่แก่ลับช่วยเหลือมัน..."

สามีของนางพลันตวาดว่า

"ช่วยได้ประเสริฐ"

เหตุการณ์ที่พลิกผันกลับกลาย นับว่าเหนือความคาดหมาย เตียซาปานัก

หญิงงามนั้นพลิกเปิดสมุดอย่างรวดเร็วกล่าวอีกว่า

"พวกเราตรวจสอบคดีเข่นฆ่าทำร้ายคนของท่านรวมหนึ่งร้อย สิบเอ็ดคดี ล้วนเป็นการขจัดเภทภัยแก่ส่วนรวม ฆ่าอริราชศัตรูให้ แก่ชาติบ้านเมือง แม้แต่สามคดีที่เข่นฆ่าสังหารญาติมิตรของพวกเรา ก็ พร้อมด้วยเหตุผล มีเพียงสองคดีที่มีข้อยกเว้น..."

เตียซาปาบังเกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้นมา ถามว่า

"เป็นสองคดีใด?"

"คดีหนึ่งคือท่านจัดการกับ**กอกอ** *(พี่ชาย)* ของตัวเอง**เตียยี่ เตีย** ท่านแค้นมันจอมปลอมอกตัญญู หลีกเลี่ยงภาระหน้าที่ปรนนิบัติ ดูแลบิดามารดา ปรกติปล่อยให้ท่านผู้เฒ่าอยู่โดดเดี่ยวโดยไม่เหลียวแล แต่พอถึงงานวันเกิดก็แสร้งเป็นบุตรกตัญญู ฝีมือจอมปลอมนี้ไม่อาจตบตา ท่านได้ รอจนบิดามารดาท่านสิ้นบุญ ท่านก็แตกหักกับเตียยี่เตีย มี อยู่หลายครั้งที่มันคิดร้ายต่อท่าน เมื่อมันประสบภัย ท่านก็เห็นการ

ตายโดยไม่ช่วยเหลือ”

สามีของนางพลันกล่าวว่า

“นั่นเป็นเรื่องส่วนตัวของมัน พวกเราไม่อาจสอดมือยุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น อย่าว่าแต่มันหาได้ทำร้ายคนไม่”

หญิงงามนั้นยิ้มออกมา

กลับเป็นเตียซาปาไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ถามว่า

“ยังมีอีกคดีหนึ่งเล่า?”

หญิงงามนั้นพลิกสมุดอีกหน้าหนึ่ง กล่าวว่า

“เลขากรมราชทัณฑ์อุ้ยทาเมี่ยถูกคนของท้งก่วงตามล่าคร่าชีวิตขอความช่วยเหลือจากท่าน ท่านกลับไม่ยอมยื่นมือเข้าไป”

เตียซาปาค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

“นั่นเป็นเพราะมันเคยฉวยโอกาสที่พวกเก่าได้อำนาจ ปรักปรำทำร้ายพวกใหม่หลายราย ในจำนวนนั้นบ้างเป็นเจ้าหน้าที่อันเที่ยงธรรม บ้างเป็นสหายของเรา”

หญิงงามนั้นกล่าวสั้นๆ ว่า

“เราทราบ”

สามีของนางกล่าวว่า

“มันเป็นคน”

“ดังนั้นก็มีข้อผิดพลาด”

“แต่ข้อผิดพลาดไม่ใหญ่หลวง ไม่สมควรลงโทษ”

หญิงงามนั้นกล่าวสืบต่อ

“ตรงกันข้าม พวกเราตรวจสอบคดีฆ่าคนของ*มือปราบฟ้าผ่า*สามสิบสามราย ในจำนวนนี้มีอยู่เจ็ดรายที่ฆ่าโดยไร้ความผิด สามรายฆ่าด้วยความแค้นส่วนตัว อีกสองรายเป็นการปรักปรำให้ร้าย”

มือปราบพันลี้ขยับใบหูที่หลงเหลือเพียงข้างเดียว กล่าวว่า

“ว่ากระไร?”

หญิงงามนั้นพลิกสมุดอีกหน้าหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อปีเต็งสุก **ลิ้วซัวกงจื้อ** *(คุณชายทรายหลั่ง)* ซือและปาหัวร่อเยาะท่านเป็นคนใบหูด้วน ท่านผูกใจอาฆาตคิดแก้แค้น ภายหลังซือกงจื้อ *(คุณชายแซ่ซือ)* ดื่มสุราเมามาย กล่าวหาราชวงศ์ซ้องอ่อนแอ ขุนนางบุ๋นละโมบสมบัติ ขุนนางบู๊ไม่กล้าออกศึก เบื้องบนสั่งให้สอบสวนเรื่องนี้ ท่านพานฆ่าซือกงจื้อที่ยอมรามือรับการจับกุม อ้างว่ามันคิดต่อสู้ขัดขืน ถือว่าอาศัยเรื่องส่วนรวมล้างแค้นเรื่องส่วนตัว"

หน้าผากมือปราบพันลี้ปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม กล่าวว่า

"นี่...พวกท่านทราบเรื่องนี้...ได้อย่างไร?"

สามีของนางเพียงกล่าวว่า

"หากให้คนไม่ทราบ นอกจากอย่าได้กระทำ"

หญิงงามนั้นกล่าวสืบต่อ

"เมื่อต้นปีนี้ ท่านพบว่ามือปราบน้อยแห่ง**เมืองตงจิว**ทั้งสองฉายาได้ต้าปู้ไขว่ *(มือปราบขวัญกล้า)* ลี้ต่อ กับ**โซ่ยซิมกงชา** *(เจ้าหน้าที่รอบคอบ)* **เทาเกียง**มีนามกระเดื่องเลื่องลือขึ้นมา ท่านกริ่งเกรงพวกมันคุกคามถึงตำแหน่งของท่าน ดังนั้นฟ้องร้องต่อ**เฮ้งโพ่ว** คนหนึ่งถูกจับกุมเข้าคุก ด้วยข้อหาติดต่อกับทหารเลี่ยวก๊ก คนหนึ่งถูกเนรเทศไปแดนไกลด้วยความผิดฐานสมคบคิดกับโจรกบฏ"

สามีของนางกล่าวว่า

"จิตใจอันคับแคบ กลับเป็นถึงเพียงนี้"

มือปราบพันลี้หลั่งเหงื่อลงมา โต้แย้งว่า

"เหลวไหล พวกมันทั้งสองได้รับการปลูกฝังจากเรา เราไหนเลยทำร้ายพวกมัน หากมิใช่เราปกป้อง พวกมันคงถูกตัดศีรษะแต่แรก พวกมันล้วนไม่รักดี คบหากับผู้ก่อความไม่สงบ ค่อยมีสภาพเช่นนี้เกี่ยวข้องใดกับเรา?"

หญิงงามนั้นกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"พวกมันก็เข้าใจว่าไม่เกี่ยวข้องกับท่าน คิดว่าท่านเสนอหน้าออกปกป้อง ยังสำนึกบุญคุณของท่าน ท่านประพฤติตนเป็นคนดี กระทำเรื่องชั่วร้ายถึงที่สุด ตบตาผู้คนทั้งแผ่นดินได้ แต่ไม่อาจตบตาพวกเราท่านยังต้องการให้เราอ่านต่อหรือไม่?"

มือปราบพันลี้กระซากเสียงว่า

"พวกท่านอย่าได้เข้าใจว่า เป็นมือปราบนกเป็ดน้ำ ก็สะกดข่มเราได้ เรามือปราบพันลี้ได้รับความกรุณาจากเสี่ยงเอ้ย วันนี้ถือหนังสือราชการให้จับกุมประหารหัวหน้าโจรเตียซาปา ทิชิ่วอาผู้เยาว์ไม่รู้ความ เข้าร่วมกับโจรร้าย ย่อมคร่ากุมไว้ด้วย คักบักเล้งเต็ง **แป๊ะฮวกเนี่ยจื้อ** *(นวลนางผมขาว)* หากพวกท่านชาญฉลาด ก็ร่วมกวาดล้างโจรพร้อมรับเรา หาไม่ให้ล่าถอยไปด้านข้าง...ทั้งหมดรับฟังไว้ ผู้ที่เข้าร่วมกับโจรร้ายก่อความวุ่นวาย ล้วนประหารฆ่าได้"

แม่ทัพร้อยขา ปาปี้ทั้งและพวกล้วนขานรับว่า

"ทราบแล้ว"

หญิงงามนั้นแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ชม้ายมองสามีของนาง

คักบักเล้งเต็งคล้ายเพิ่งมองดูเงาของตัวเองเสร็จสิ้น ยามเงยหน้ามองจันทร์ด้วยท่าทีอันอ้างว้าง กล่าวว่า

"พวกเรามีความกระดือรือร้นสนใจจับกุมท่านมากกว่า"

มือปราบพันลี้ขู่คำรามว่า

"จับกุมเรา? ท่านอาศัยอะไร? ใช่มีหนังสือราชการหรือไม่? เราเป็นคนใกล้ชิดกับเสี่ยงเอ้ย พวกท่านเป็นมือปราบนานปี เพียงทำงานไม่สำคัญ ใช้การไม่ได้ กลับกล้าตอแยเรา?"

คักบักเล้งเต็งสบตากับหญิงงามผู้เป็นภรรยาแวบหนึ่ง หญิงงามนั้นกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"ลูกผู้ชายที่เกิดผิดเวลา ย่อมใช้การไม่ได้ มีแต่คนต่ำช้าจึงเฟ้นเคลื่อนไหว ช่วยกระพือความชั่วร้าย"

มือปราบพันลี้กระซากเสียงว่า

"อย่างนั้นท่านไฉนเป็นมือปราบ?"

ทิชิ่วมองดูบุคลิกภาพของมือปราบคู่สร้างคู่สมนี้ ในใจบังเกิดความนิยมเลื่อมใส พอฟังคำร้องถามของมือปราบพันลี้ อดกล่าวมิได้ว่า

"คิดเป็นคนใช้การไม่ได้ เพียงแต่ไม่ปล่อยให้ขุนนางโฉดใช้สอยตามอำเภอใจ คิดเป็นมือปราบที่แท้จริงผู้หนึ่ง ให้ปราบคนพาลปลอบประชาชนดีงาม"

คักบักเล้งเต็งตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"ดูท่าน้องเรามีปณิธานดุจเดียวกับเรา"

ทิชิ่วกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"มิกล้า ผู้เยาว์ได้ยินนามของ**เฮียบหลือ** *(ผู้กล้าและคู่ครอง)* มานาน จนใจที่ไม่มีโอกาสกราบพบ วันนี้ได้ยลบุคลิก นับเป็นวาสนานัก"

มือปราบพันลี้ร้องเพ้ยคำหนึ่ง ร้องบอกต่อทหารกรมเมืองที่วางของค่ายพรรคที่รายล้อมเข้ามาว่า

"เรามีคำสั่งติดตัว ให้จับกุมโจรกบฏเหล่านี้ไว้ก่อน ผู้ใดคิดขัดขืนประหารฆ่าโดยไม่ละเว้น"

ทุกผู้คนรับคำโดยพร้อมเพรียง บังเกิดเป็นเสียงกระหึ่มกึกก้อง ในเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน ยังคงแว่วเสียงเอื่อยอิ่งของคักบักเล้งเต็งดังมาว่า

"เราผู้นี้ไม่มีคำสั่งติดตัว แต่มีคุณธรรมประจำใจ พานจะคร่าชีวิตท่านที่ได้รับคำสั่งมา"

กล่าวพลางเดินออกไป พร้อมกับมองดูฮูหยินของมันด้วยความรักอันลึกซึ้งแวบหนึ่ง

หลังจากนั้นมันก้มศีรษะมองดูทารกในอ้อมอกภรรยาด้วยใบหน้าอันนุ่มนวล

รอจนมันยืดตัวตรง ทั้งหมดค่อยดูออกว่ามันแม้ชูบผอม แต่ร่างสูงยิ่ง ช่วงแขนก็ยาวเป็นพิเศษ พอตกห้อยลงถึงกับเลยหัวเข่า **นิ้ว**มือก็ยาวกว่าฝ่ามือครึ่งหนึ่ง

มันเดินเข้าหามือปราบพันลี้ กล่าวว่า

"ฟังว่าท่านแตกฉานยอด**วิชาสี่สลาย**"

มือปราบพันลี้กล่าวว่า

"เราก็ฟังว่าท่านร่ำเรียน**ซาปุกซิ้งกง** *(ลมปราณสามไม่)*"

*"ยอดวิชาสี่สลายของท่าน เป็นการสลายพลัง สลายกำ**ลัง** สลายพ่ายแพ้ สลายลมปราณ"*

"ลมปราณสามไม่ของท่านเป็นไม่ผ่านพ้น ไม่ทำลาย ไม่ตกตาย"

"ประเสริฐ ท่านสี่สลาย เราสามไม่ พวกเรานับเป็นคู่**อัน**เหมาะสม"

มือปราบพันลี้สวนคำว่า

"ผู้ใดเป็นคู่อันเหมาะกับท่าน?"

มันสะกดอดกลั้นตลอดมา ยามนี้ค่อยระเบิดออก ตวาดว่า

"ท่านเป็นโจร เราเป็นเจ้าหน้าที่ พวกเราคร่ากุมให้หมด**สิ้น**อย่าได้ปล่อยให้หลบหนีแม้สักคนเดียว"

มันถาโถมออกไปเป็นบุคคลแรก

แต่เป้าหมายของมันมิใช่คักบักเล้งเต็ง หากแต่เป็นเตียซาปา

มันตกลงใจว่าจะให้โอกาสแก่คักบักเล้งเต็งสักครั้ง

...โอกาสที่อย่าได้ "ยุ่งเกี่ยวมากความ"

พร้อมกันนั้นยังเป็นการให้โอกาสแก่ตัวเองสักครั้ง

...โอกาสที่ไม่ต้องจัดการกับคู่มือที่ยากตอแยนี้ในบัดดล

วิญญูชนล้างแค้น สิบปียังไม่สาย

...สามีภรรยาคู่นี้จะช้าเร็วต้องกำจัด แต่มิใช่คืนนี้

มันมีวิธีกำจัดคนไม่รู้จักดีชั่วเช่นนี้อยู่มากหลาย

อย่าว่าแต่สามีภรรยาคู่นี้ทราบเรื่องมากเกินไปแล้ว

...ผู้ที่ล่วงรู้เรื่องราวมากเกินไป ยากจะมีชีวิตยืนยาว

เบื้องบนของมันก็เป็นเช่นเดียวกับมัน ไม่ต้องการให้ผู้คนล่วงมากเกินไป จนใจที่คักบักเล้งเต็งและนวลนางผมขาวล่วงรู้เรื่องราวมากหลายโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ

บุคคลเช่นนี้ไม่อาจละเว้นได้

...แต่ทางที่ดีมิใช่ลงมือในคืนนี้

คนที่ชาญฉลาดผู้หนึ่ง ต้องรู้จักหลีกเลี่ยงจากการจัดการกับศัตรูมากกว่าหนึ่งคนขึ้นไปในเวลาเดียวกัน

ดังนั้นมันโถมใส่เตียซาปา

เป้าหมายหลักคือคนผู้นี้

ยามนั้น คักบักเล้งเต็งพลันกระทำเรื่องหนึ่ง

มันยกมือแก้ผ้าดำที่ห้อหุ้มศีรษะออก เผยเห็นผมเงินที่ยาวถึงข้างเอว

แสงจันทร์ดั่งหิมะ

ผมเงินราวน้ำแข็ง

คนผู้นี้มีผมเงินที่ยาวยิ่ง

หญิงงามนั้นคล้ายล่วงรู้ว่า สามีจะกระทำเช่นนี้ นางยื่นมือไปผ้าดำที่ห่อหุ้มศีรษะนั้นไว้อย่างแช่มช้อย

ทิชิ่วชมดูจนตะลึงลาน

สีผมเงินสล้าง ยิ่งทำให้คักบักเล้งเต็งอ้างว้างสุดเปรียบปาน

มีแต่ตอนที่มันมองดูภรรยารักและบุตรชาย ดวงตาจึงเต็มไปด้วยความอบอุ่นนุ่มนวล

ยามนี้ทิชิ่วค่อยเข้าใจว่า หญิงงามนี้ไฉนเรียกว่านวลนางผมขาว

ที่แท้นางมีสามีที่มีผมขาวทั่วศีรษะผู้หนึ่ง

คักบักเล้งเต็งกู่ร้องดังยาวนานคำหนึ่ง

มันถอนผมเงินออกมาเส้นหนึ่ง

ผมเงินเหยียดตรงราวกับเข็ม

เป็นเข็มยาว

เข็มแทงใส่รหที่เหลืออยู่เพียงข้างเดียวของมือปราบพันลี้ ขู่ขู่

มือปราบพันลี้โคจรพลังทั่วร่าง แต่รูหูเป็นจุดอ่อนของมันพอดี

ความแตกดื่นของมือปราบพันลี้ครั้งนี้ ใหญ่หลวงนัก ฝ่ามือที่มันเกร็งกำลังพรักพร้อมอยู่ก่อนพลันจู่โจมออกไป

ผมเงินของคักบักเล้งเต็งโชยพัดพลิ้ว ผมเงินในมือแหวกฝ่าอากาศเป็นเสียงดังราวคมกระบี่ ใต้แสงจันทร์สาดส่อง คล้ายปรากฏประกายหิมะสีขาวโพลนกลุ่มหนึ่ง โอบล้อมมือปราบพันลี้ไว้

ผมเงินในมือมันเป็นกระบี่เข็ม

เส้นผมบนศีรษะเป็นกระบี่เข็มนับร้อยพันสาย

แต่มันยังไม่อาจทะลวงฝ่าไปในยอดวิชาสลายพลัง ของมือปราบพันลี้

ขอเพียงเห็นสภาวะจู่โจมที่แฝงพลัง มือปราบพันลี้ก็มีวิธีคลี่คลายสลาย พร้อมกับหยิบยืมพลังสะท้อนกลับ ย้อนจู่โจมใส่ฝ่ายตรงข้าม

การย้อนจู่โจมเริ่มต้นขึ้น

ทางด้านอสนีทลาย อาการบาดเจ็บของมันทุเลาลงเจ็ดส่วนแล้ว มันรีบร้อนประกอบความดีความชอบ หยิบฉวยดาบสองเล่มไม่ให้เข้าใกล้เตียซาปา

วิชชุประหารก็ตะปบคว้าทวนเล่มหนึ่ง กลุ้มจู่โจมใส่เตียซาปา

ทิชิ่วขวางอยู่เบื้องหน้าคนทั้งสอง

คนทั้งสองล้วนเป็นขุนพลพ่ายแพ้ในเงื้อมมือของเขา

แต่มีคนผู้หนึ่งไม่ใช่

นั่นเป็นเล่าตั่วของพวกมัน...หัวหน้าเผ่าทรราชฉ่าหงี

หัวหน้าเผ่าทรราชไม่เอ่ยปากกล่าววาจา ก็เปิดฉากจู่โจมต่อทิชิ่ว
การจู่โจมของมันลี้ลับพิสดารยิ่ง
มันสวมใส่เสื้อผ้าที่คล้ายอัคคีเงินชุดหนึ่ง พอแผ่พุ่งกำลังภายใน
ตลอดทั้งร่างก็เปล่งประกายที่เจิดจ้าบาดตาออกมา
พริบตาที่ทุกผู้คนตาลายพร่าพราย หัวหน้าเผ่าทรราชก็ลงมือ
ต่อทิชิ่ว
ลงมือด้วยอำมหิต
ทิชิ่วยามกะทันหันมองไม่เห็นสิ่งใด ได้แต่หลับตาโคจรพลัง
ปราณผสมจากปาก จู่โจมออกสองฝ่ามือ
คลื่นแยกแตกสลาย
ควันพุ่งดับสิ้นสูญ
พริบตานั้นทั่วพื้นพสุธากลับคืนสู่ความมืดมิดอีกครา
ทิชิ่วเซถอยไปสามก้าว ในที่สุดกระแทกนั่งลง ก้มศีรษะลง
ต่อพื้น
หัวหน้าเผ่าทรราชยกมือกุมอก ส่งเสียงหอบหายใจ
อสนีทลายและวิชชุประหารที่เป็นซือตี๋ทั้งสองของมัน ไม่ทราบ
ว่าทั้งสองฝ่ายประมือกันอย่างไร รับบาดเจ็บอย่างไร ผู้ใดแพ้ ผู้ใดชนะ
วิชชุประหารเพียงถามว่า
"เล่าตั่ว ท่านเป็นไรแล้ว?"
อสนีทลายถามว่า
"ต้องการให้พวกเราเข้าไปฆ่ามันหรือไม่?"
หัวหน้าเผ่าทรราชสั่นศีรษะ ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มที่แปลก
ประหลาดชนิดหนึ่งขึ้น
คล้ายร้องไห้คล้ายยิ้ม
แต่ยังคงแย้มยิ้ม
มันเดินเข้าใกล้ทิชิ่ว คล้ายบิดาที่จากไปเป็นเวลานาน ก้มลง

มองดูบุตรชายตัวเองด้วยความรักเมตตา

เมื่อมันเดินเข้าไปในระยะเจ็ดก้าว สีหน้าของมันพลันแปร
เปลี่ยนไป

แปรเปลี่ยนเป็นชั่วร้ายยิ่ง

แต่แล้วยามนั้นทิชิ่วพลันเงยหน้าขึ้น สบสายตากับหัวหน้า
เผ่าทรราชคราหนึ่ง

แทบเป็นเวลาเดียวกัน บนร่างของหัวหน้าเผ่าทรราชเปล่ง
ประกายเจิดจ้าเรืองรองขึ้นอีกครา คล้ายดาวตกสายหนึ่ง ถูกประกาย
สายฟ้าผ่าแยกเป็นร้อยพันเสี่ยง

เป็นประกายที่เจิดจ้ายิ่ง

ทิชิ่วหลับตาลง ผลักออกอีกฝ่ามือ

ฝ่ามือนี้ก็รวดเร็วจนสุดคาดคิดคำนวณ

ผู้คนทั่วไปเห็นทิชิ่วลงมือ เข้าใจว่าชายหนุ่มนี้มีกำลังภายในลึกล้ำ
พละกำลังหนักหน่วงดุดัน หาทราบไม่ว่า ทิชิ่วยามจู่โจมกระบวนท่า
กลับรวดเร็วปานนี้

ประกายเจิดจ้าดับวูบไป

ทิชิ่วใช้มือหนึ่งยันซากกำแพงชั้นหนึ่ง ทางหนึ่งจมอยู่ในภวังค์
ครุ่นคิด

คราครั้งนี้หัวหน้าเผ่าทรราชยกมือกุมท้องหอบหายใจออกมา
อสนีทลายยังคิดถามไถ่ วิชชุประหารรีบฉุดดึงมันไว้ กล่าวว่า
“อย่าได้รบกวนเล่าตั่ว มันคิดจัดการกับเด็กน้อยนี้เพียงลำพัง”
พลันได้ยินหัวหน้าเผ่าทรราชร้องเสียงแหบพร่าว่า
“รีบลงมือ หรือยังจะรอให้เด็กน้อยนี้รวมกำลังขึ้นใหม่อีก?”
อสนีทลายและวิชชุประหารพอฟัง พากันลงมือในบัดดล
ดาบที่แหลกสลายแต่ละชิ้น ล้วนกลับกลายเป็นกระบวนท่า
กระบี่ที่หักแต่ละท่อนล้วนกลับกลายเป็นอาวุธ

ทิชิ่วยังใช้ความคิด

เขาคล้ายจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด จนไม่อาจไถ่ถอนตัวเอง

กับสภาวะจู่โจมอันเกรี้ยวกราดของคนทั้งสอง เขาคล้ายมอง

ไม่เห็นก็มิปาน

แต่เขากลับกระทำเรื่องหนึ่ง

เขากดกระแทกฝ่ามือทั้งสองลงยังเบื้องล่าง

เบื้องล่างเป็นพสุธา

พื้นพสุธาอันลึกล้ำ

ทันใดนั้น สภาวะจู่โจมของอสนีทลายและวิชชุประหาร คล้าย

ถูกพื้นพสุธาดึงดูดไป พลังของพวกมันก็ถูกพสุธาโค่นทำลายไป

พลังเร้นลับสองสายแฝงเร้นมาจากพสุธา คล้ายเป็นพสุธา

ใช้แพวกมันล้มลง...ล้มลงกับพื้นพสุธา

นี่นับเป็นฝีมือที่พิสดารสุดคาดคิด

ยามนั้นหัวหน้าเผ่าทรราชเปิดฉากจู่โจมเป็นคำรบสาม

เป็นครั้งที่เจิดจ้าเรืองรองที่สุด

มันระเบิดพลังฝีมือชั่วชีวิต พละกำลังทั่วร่างออกมาจนเจิดจ้า

บาดตา

ขณะที่มันคิดเปล่งประกายเจิดจ้าถึงขีดสุด เพื่อจู่โจมสังหารทิชิ่ว

ทิชิ่วพลันหลับตาลง จู่โจมติดต่อกันสิบแปดฝ่ามือ

ในสิบแปดฝ่ามือนี้ ไม่มีฝ่ามือใดที่จู่โจมใส่หัวหน้าเผ่าทรราช

...หากจู่โจมใส่หัวหน้าเผ่าทรราช ยังดียิ่งกว่า

ที่น่ากลัวคือไม่ได้จู่โจมใส่มัน กระบวนท่านี้ไม่ได้ฆ่าคน หาก

แต่ปิดสกัดหนทางถอย สภาวะลงมือ และที่วางเท้าของฝ่ายตรงข้าม

จนหมดสิ้น

ชายหนุ่มยอดฝีมือที่เผชิญหน้ากับการจู่โจมสังหารอันน่ากลัวผู้นี้

เพียงชมดูเหตุเปลี่ยนแปลงอย่างสงบ ไม่เคลื่อนไหวดั่งขุนเขา

ความสงบยังน่ากลัวกว่าเคลื่อนไหวอีก
ยามนี้ทิชิ่วเคลื่อนไหวแล้ว
พอเคลื่อนไหวก็สะกดให้หัวหน้าเผ่าทรราชไม่อาจขยับเคลื่อนไหว
ทั้งไม่อาจจู่โจม
และไม่อาจล่าถอย
กระทั่งปิดป้องด้านรับยังทำไม่ได้
หัวหน้าเผ่าทรราชได้แต่ถูกตรึงกับที่
ท่าจู่โจมสังหารของมันไม่สามารถคืบหน้าออกไปแม้สักนิ้วเดียว
สิบแปดฝ่ามือของทิชิ่วพอผ่านพ้น ก็ปิดสกัดมันไว้โดยสิ้นเชิง
ปิดตายพลังของมัน เผาทำลายสภาวะจู่โจมของมัน
จากนั้นทิชิ่วกราดฟาดใส่ฟ้าหนึ่งฝ่ามือ
ยามนั้น แสงจันทร์ที่กลางฟ้าพลันสว่างวูบหนึ่ง

หัวหน้าเผ่าทรราชส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ยกมือปิดหน้าล่าถอย ทางหนึ่งร้องบอกต่อน้องร่วมสาบานทั้งสองว่า

"ถอย รีบถอย..."

จวบจนพวกมันทั้งสามล่าถอยจากไป หัวหน้าเผ่าทรราชยังไม่ลดแขนเสื้อที่ปิดบังใบหน้าลงมา

ทิชิ่วหลังจากกราดฟาดฝ่ามือใส่ฟ้า ก็คล้ายบังเกิดความเหน็ดเหนื่อย

เหน็ดเหนื่อยอย่างยิ่ง

ดังนั้นเขาทรุดนั่งลง พักผ่อนโคจรพลัง

ทิชิ่วรับบาดเจ็บ หลั่งโลหิต ยังไม่ต้องหยุดพักผ่อน แต่หลังจากที่กราดฟาดออกสิบเก้าฝ่ามือ ซึ่งไม่มีกระบวนท่าใดจู่โจมใส่ศัตรูตรงๆ ใบหน้ากลับกลายเป็นสีคราม่อมเขียว ราวกับก้อนเมฆข้างจันทราก็มิปาน

เขาขับไล่หัวหน้าเผ่าทรราชล่าถอย มาดว่าอาวุธไม่เปื้อนเลือดแต่จะอย่างไรอายุยังเยาว์ กำลังภายในไม่ลึกล้ำกล้าแข็งพอ หลังจากนั้น

เสียเลือดเสียพลังไม่น้อย ก็ไม่สามารถต่อสู้สืบไป

เขานั่งโคจรพลัง แต่ยังใช้สายตาสาดส่ายสี่ทิศ เงี่ยหูสดับแปดทาง

เห็นการต่อสู้ระหว่างคักบักเล้งเต็งกับมือปราบพันลี้บรรลุถึงที่แตกหักแล้ว

คักบักเล้งเต็งสยายผมเต็มฟ้า ผมเงินทุกเส้นคล้ายเกาทัณฑ์ จู่โจมใส่มือปราบพันลี้

มือปราบพันลี้ใช้ยอดวิชาสลายพลัง ทำให้ผมเงินของคักบักเล้งเต็งแทงย้อนใส่ตัวเอง

กระบวนท่าของคักบักเล้งเต็งพลันแปรเปลี่ยนไป

ท่วงท่าของมันก็แปรเปลี่ยนไป

ทุกครั้งที่มันจู่โจมกระบวนท่าออก ล้วนเปิดเผยช่องโหว่ บางครั้งเผยเห็นซอกแขน บางครั้งไม่คำนึงถึงร่างท่อนบน บางคราปล่อยให้ร่างท่อนล่างเลื่อนลอย ทุกกระบวนท่าที่ใช้ คล้ายเย้ยหยันยอดฝีมือในโลกเป็นสวะไร้ค่า

ที่น่าประหลาดคือมือปราบพันลี้พอเผชิญหน้ากับกระบวนท่าลี้ลับเช่นนี้ ยอดวิชาสลายพลังก็เสื่อมสูญประสิทธิภาพไป

มือปราบพันลี้เริ่มสับสนวุ่นวาย

แววตาของมันก็สับสนวุ่นวาย

เห็นแน่ชัดว่าคักบักเล้งเต็งจะประสบชัย แต่แล้วมือปราบพันลี้ก็ใช้ยอดวิชาสลายพลังออกมา

เพียงชั่วขณะยอดวิชาสลายพลังของมันก็สะกดลมปราณไม่ให้สลายของคักบักเล้งเต็งลง สร้างความตื่นตระหนักแก่ทิชิ่วยิ่ง ยอมรับว่า ยอดวิชาสี่สลายเป็นท่าไม้ตายในพิภพจบแดนจริงๆ

ยามนั้น เตียซาปาและพวกก็ไม่อยู่นิ่งเฉย

เครื่องคราดบินใหญ่เนี่ยเซี่ยวปุยต่อสู้กับซิงได้ซิง
มือปีศาจน้อยฉั่วเล่าโต๊ะพันตูกับซิงได้โค่ว
วชิระดวงโคมตั้งเซี่ยหักหาญกับหัวหน้าพรรคหอกสกัด
พลังดุจสายน้ำฮ่อได้ฮุ่งหาญสู้พั้งอ้วนงั่ว
แม้แต่เตียเจ่กนึ่งยังรับมือศัตร

เตียซาปาถึงแม้มีกำลังเพียงลำพัง ต่อสู้กับแม่ทัพร้อยขา ปาปี้ทั้งและทหารบ้านเมือง ตลอดจนบริวารค่ายพรรคหลายร้อยคน

เตียซาปาแม้มีกำลังเพียงลำพัง แต่พลังที่ก่อเกิด ทำให้คู่ต่อสู้หลายร้อยคนไม่สามารถบุกฝ่าเข้ามา คล้ายกับหางมังกรรวมกับหัวมังกรลำตัวงูไม่พันหัวงู ต่อให้มีผู้คนมากกว่านี้โถมจู่โจมรุนแรงกว่านี้ ก็ไม่อาจผ่านดรรชนีผนึกเทพ และพลังลมปราณย้อนกลับของเตียซาปาได้

นวลนางผมขาวเพียงคุมเชิงอยู่ด้านข้าง

ความหมายของ **“คุมเชิง”** คือ ผู้ใดคับขันอันตรายนางก็ช่วยเหลือผู้นั้น

วิธีช่วยคนของนางรวบรัดยิ่ง เพียง **“ยกมือวางเท้า”** เท่านั้น

นางพอลงมือ ก็สะท้านฟ้าสะเทือนดิน

หลังจากลงมือ ต้องประสบผล พอประสบผลก็ถอนตัวหนีมาหรือหยอกเย้าทารกในอ้อมอกต่อไป คล้ายกับท่าจู่โจมที่สะท้านฟ้าสะเทือนภูตเทพนั้นไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนางก็มิปาน

ดังนั้นเนี่ยเซี่ยวปุย ฉั่วเล่าโต๊ะ ตั้งเซี่ย ฮ่อได้ฮุ่ง รวมทั้งเตียเจ่กนึ่งล้วนไม่พ่ายแพ้

ทั้งนี้เพราะมีมารดาผู้เลอโฉมนางนี้คอย **“ดูแล”** นั่นเอง

พวกมันไม่พ่ายแพ้ ซิงได้ซิง ซิงได้โค่ว หัวหน้าพรรคหอกสกัด พั้งอ้วนงั่วและพวกก็ลำบากมากแล้ว

เตียซาปาเห็นศิษย์ทั้งหลายไร้อันตราย ตัวเองแม้รับบาดเจ็บหนักก่อน แต่ภายใต้ความฮึกหาญสู้ศึก ฝีมือของปาปี้ทั้งและพวก ไม่ก่อ

ฟาดย่างไรมันได้

ดังนั้นมันยังสามารถปลีกเวลาชมดูการต่อสู้ระหว่างคักบักเล้งเต็ง กับมือปราบพันลี้

โดยข้อเท็จจริงแล้ว คักบักเล้งเต็งลงมือเพราะปกป้องมัน หากเผชิญอันตราย ต่อให้มันสละชีวิต ก็ต้องรับสภาวะจู่โจมของมือปราบพันลี้เอาไว้

นั่นกลับไม่ต้อง

เตียซาปาไม่ชมดูก็แล้วกันไป พอชมดูค่อยทราบว่ายอดวิชาสี่ตายแม้น่ากลัว ลมปราณสามไม่ก็น่าครั่นคร้ามเช่นกัน

ยอดวิชาสลายพลังของมือปราบพันลี้ สะกดการลงมือของคักบักเล้งเต็งเอาไว้

คักบักเล้งเต็งพอถูกสะกด ก็เปลี่ยนเป็นใช้ออกด้วยลมปราณไปตาย

มันยิ่งถูกสะกดยิ่งกล้าแข็ง

พริบตานั้น พลังฝีมือของคักบักเล้งเต็งสะท้อนกลับ ตอบโต้ไปด้วยความน่ากลัวกว่าเดิม

การตอบโต้เช่นนี้ ก่อเกิดปฏิกิริยาอีกประการหนึ่ง

มือปราบพันลี้สะดุดลัมลง

มันคล้ายไม่อาจทนทานรับแรงกดดันของการตอบโต้ ต้องสะดุดล้มลง

นับแต่มันบัดเดี๋ยวล้มฟาด บัดเดี๋ยวสะดดล้ม รวมทั้งสิ้นสิบหกครั้ง

แต่ทุกครั้งที่ล้มลง ล้วนก่อเกิดเป็นท่าจู่โจมอันเกรี้ยวกราดสามหนึ่ง

นี่เป็นยอดวิชาสลายพ่ายแพ้

...พลิกสถานะจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย

การสะดุดล้มตีโต้ของมัน ทำให้การจู่โจมของคักบักเล้งเต็งถูกสยบไว้

หากมิใช่เป็นเดียซาปาที่คร่ำโลก กรำศึกอย่างโชกโชน เห็นคนทั้งสองหนึ่งถูกสะกดซ้ำแล้วซ้ำเล่า หนึ่งสะดดล้มลงดิดต่อกัน ย่อมไม่ทราบว่าทั้งสองกำลังก่อกวนเลศนัยใด

แด่สภาพการด่อสู้ในบริเวณรวมกันเข้า เกรงว่ายังไม่เทียมเท่าครึ่งท่าหนึ่งกระบวนเพลงของคนทั้งสอง

นี่จึงเป็นการด่อสู้ที่สั่นขวัญสะท้านวิญญาณ

แด่เด็กทารกที่อยู่ในอ้อมอกอันอบอุ่นของมารดา หาได้ถูกสภาพการต่อสู้รบกวนไม่ หากแต่ดื่นจากหลับมา

การด่อสู้ใน **"สายตา"** ของมัน หาเป็นเช่นนี้ไม่

มันเห็นบิดาผมเงินชุดครามของมันพลันกระแทกนั่งลง **ส่วนแป๊ะแป๊ะ** *(ลุง)* ที่มีใบหูเพียงข้างเดียว ร่างพลันเบ่งพองขึ้น ราวกับคางคกใหญ่ตัวหนึ่ง สืบเท้าเข้าหาบิดามันทีละก้าว

ผู้คนในบริเวณไม่ทราบเพราะเหตุใด ล้วนมีสีหน้าแตกต่างปวดร้าว ยกสองมืออุดหูไว้

มารดาของมันก็ใช้นิ้วสองนิ้วอุดรูหูของมัน เพราะเหตุนี้ท่านมารดาไม่สามารถใช้นิ้วมืออุดรูหูตัวเอง

ไม่นานให้หลัง ใบหที่ขาวสะอาดของมารดาก็แปดเปื้อนเม็ดโลหิตสองสาย

แต่มารดาไม่มีสีหน้าเจ็บปวดรวดร้าว เพียงใช้มือลูบคลำแก้มของมัน กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เด็กเอย เจ้าอดทนไว้ บิดาเจ้ากำลังจะจัดการกับศัตรูแล้ว"

...บิดาเพียงนั่งอยู่ที่นั้น จะจัดการกับศัตรูได้อย่างไร?

...อันใดเป็นศัตรู?

...เหตุใดต้อง **"จัดการ"** กับศัตรู ?
มันคิดถาม แต่ถามไม่ออก
ทั้งนี้เพราะมันเป็นใบ้
รูปร่างของมันเล็กยิ่ง แท้ที่จริงมันมีอายุสามขวบแล้ว

ไฟอาจสู้สืบต่อแล้ว

มือปราบพันลี้ใช้ออกด้วยไม้ตายสุดท้าย...ยอดวิชาสลายลมปราณ ออกไป

แต่ตัวประหลาดผมขาวนั้นเพียงนั่งอยู่ที่นั้น หากมันจู่โจมใส่ ฝ่ายตรงข้ามหนึ่งท่า เท่ากับทำร้ายตัวเองหนึ่งท่า นี่ถือเป็นการต่อสู้กับตัวเอง ไม่มีศัตรูต่อกรอีก ไหนเลยต่อสู้ได้

จนบัดนี้มือปราบพันลี้ค่อยทราบว่า อันใดเรียกว่า**ลมปราณไม่ฝาแพ้น**

ทั้งนี้เพราะเส้นทางสายนี้ผ่านไม่ได้
จู่โจมไม่ผ่าน
เข่นฆ่าไม่เข้า

มิน่าเล่าตัวประหลาดผมขาวนี้มีฉายานามว่ากลอนประตูเหล็ก
มือปราบพันลี้จู่โจมสิบเอ็ดกระบวนท่า กลับจู่โจมทำร้ายตัวเองเจ็ดแห่ง

นี่เป็นมันทำร้ายตัวเอง
เช่นนี้เพียงพอแล้ว

มือปราบพันลี้พลันขู่คำรามว่า
"ประเสริฐ *ขุนเขาไม่แปรเปลี่ยน สายน้ำยังหลั่งไหล ต้องมีสักวันที่เราจะทวงถามความแค้นกลับคืน"*

มันอ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง พร้อมกับกระอักโลหิตไปตลอดทาง ชั่วพริบตาก็หายลับสาบสูญ

มือปราบพันลี้พอจากไป ผู้คนทั้งหมดก็ถอนกำลังจากไปจนหมดสิ้น

เตียซาปาคิดแสดงความขอบคุณต่อคักบักเล้งเต็งสองสามีภรรยา

คักบักเล้งเต็งส่งเสียงไอ กระอักโลหิต เพียงกล่าวว่า

"เราไม่คิดช่วยเหลือท่าน เพียงขอบคุณท่านแทนผู้คนที่ท่านช่วยเหลือ เราความจริงคิดฆ่าท่าน แต่หากท่านยังคงอยู่ สามารถฆ่าคนที่สมควรฆ่าแทนเราได้มากกว่านี้"

จากนั้นมันมองดูทิชิ่วแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"บุรุษหนุ่ม สักวันหนึ่งพวกเราต้องได้พบกันอีก"

ทิชิ่วไม่ทันตอบคำ คักบักเล้งเต็งกับนวลนางผมขาวก็คลานเคลียกันจากไป ทั้งสองเดินพลางหยอกเย้าทารกพลาง ดูไปคล้ายกับว่าในความรักแฝงความอ้างว้าง ในความสะทกสะท้อนบังเกิดความอบอุ่น

ได้ยินเสียงเพลงหนึ่งแหบทุ้ม หนึ่งสดใสของคนทั้งสองดังมาว่า

"ผมขาวเงินยวงสามพันวา
วาสนาโศกศัลย์ยืนนานนิรันดร์
ไม่ทราบในคันฉายแจ่มกระจ่าง
คันพบความเคร่งครัดจากที่ใด"

ทิชิ่วเห็นว่าเภทภัยของหน่วยปฏิภาณฟ้าผ่านพ้นไปแล้วก็คิดย้อนกลับ

เตียซาปากล่าวว่า

"**ทิปู้เท้า** *(มือปราบแซ่ทิ)* พระคุณยิ่งใหญ่ไม่เอื้อนเอ่ยตอบแทน บุตรีของเราผู้นี้หากสามารถพักพิงกับต้นไม้ใหญ่ เราแม้ตายก็ไม่เสียดายชีวิตแล้ว"

ทิชิ่วไม่ทราบว่า ผู้อาวุโสชาวบู๊ลิ้มท่านนี้ ไฉนรีบผลักไสบุตรีแก่ตัวเอง ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีความสำเร็จในเรื่องราวใด ตลอดทั้งวันวิ่งเต้นวุ่นวายระเหเร่ร่อนถึงสุดของฟ้า ใช้ชีวิตเลียคมศัสตรา ไหนเลยกล้ามีห่วงกังวลกุศลเจตนาของปาเตีย ข้าพเจ้าขอรับด้วยใจ ไม่กล้าน้อมรับไว้"

เตียเจ่กนึ่งที่ด้านข้างก็ชยี้เท้า ร้องเรียกด้วยความเอียงอายว่า

"บิดา"

เตียซาปาหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ดกลง ท่านเป็นบุรุษหนุ่มเยาว์วัย วันข้างหน้ายังยาวนาน เจ็บท้อแท้ทอดอาลัย แต่นับว่ายังมีชีวิตอยู่ หากเราสามารถกอบกู้หน่วยปฏิภาณฟ้า เข้าสู่ยุทธจักรอีกครา ขอเพียงเป็นศิษย์หน่วยปฏิภาณฟ้ายินดีรับคำบัญชาจากท่าน"

ทิชั่วยืนกรานไม่ยินยอม

เตียซาปายืนยันจิตเจตนา ถ่ายทอดบอกรหัสลับของหน่วยปฏิภาณฟ้าต่อทิชั่ว

ทิชั่วเห็นว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีกุศลเจตนา ยากจะขัดขืนได้ มิหนำซ้ำยังมีรหัสลับบางประโยคเช่น *"ทรงพลังมหาศาลขอทานตกตาย" "พายุหิมะวอดตุ๋นแพะอ้วนพี"* น่าสนใจยิ่ง สะกิดความคิดรักสนุกของทิชั่วขึ้นมาโดยไม่ทันได้ท่องจำไว้ พร้อมกับจดจำรหัสมือ และวิธีการจำแนกแยกแยะของหน่วยปฏิภาณฟ้าจนขึ้นใจ

เตียซาปากล่าวอย่างจริงจังว่า

"หวังว่าภายหน้าท่านสามารถใช้สอยพวกเราสักครั้ง"

ทิชั่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็หวังว่า ท่านสามารถถือดาบฆ่าคน ใช้กระบี่คนเป็นแต่เนิ่นๆ"

จากนั้นเขาประสานมือกล่าวคำอำลาเนี่ยเซี่ยวปุย เตียเจ่กนึ่งฉัวเฉีย ฉั่วเล่าโต๊ะและฮ่อไต้ฮุ่ง

เนี่ยเซี่ยวปุยและพวกล้วนบังเกิดความอาลัยอาวรณ์ กล่าวว่า

"หวังว่าสามารถพบพานท่านอีก"

ทิชั่วกล่าวว่า

"หวังว่าสามารถเห็นหน่วยปฏิภาณฟ้าฟื้นคืนมาใหม่"

"หวังว่าแผ่นดินคืนสู่ความสดใส กำจัดความชั่วร้ายไปสิ้น"
"หวังว่าผู้คนมีชีวิตอย่างอิสรเสรี ปราศจากการควบคุมบังคับ"
"หวังว่าทุกแห่งหนสงบสันติ ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข"
"หวังว่า..."
ทั้งหมดล้วนดั่งความหวัง ให้อีกฝ่ายหนึ่งถนอมตัว
ทั้งหมดแยกจากกันกลางสายลม
แต่ในเรื่องราวที่ทุกผู้คนมุ่งหวังไว้ ล้วนไม่ลืมเลือนคุณธรรมแห่งน้ำใจของการทะลวงฝ่าใต้แสงจันทร์

นี่คือการคบหาระหว่างทิชิ่วเมื่อครั้งเยาว์วัยกับเตียซาปา

ตอนที่ 4

ศัตรูที่รักสนุก

คนที่ไม่เคยกระทำความผิดพลาดจึงเป็นความพ่ายแพ้ครั้งที่สุด คนผู้หนึ่งไม่เคยพ่ายแพ้มาก่อน ก็ไม่เคยประสบความสำเร็จ คนกระทำความผิดพลาดตั้งแต่เล็ก รู้ผิดพลาดสามารถแก้ไข เปรียบกับการที่ไม่เคยกระทำความผิดพลาดมาก่อน ยังคล้ำหาญยิ่งกว่า

ภูเขาหลุยงั่งซัว *(หยดน้ำตา)*

เมฆดำเริ่มรวมตัว ท้องฟ้ามืดสลัว
ไอน้ำยิ่งมายิ่งหนาหนัก
กลุ่มหมอกยิ่งมายิ่งหนาทึบ
อีกด้านหนึ่งของภูเขาคงเกิดฝนตก ดังนั้นเสียงน้ำของน้ำตกพุ่งลงมาดังเกรียวกราวชัดเจนเป็นเศษ
หอเจ็ดหุนครึ่งยังคงเอียง ในเมฆพายุที่เปลี่ยนสี คล้ายเรือลอยกลางลมฝนใต้ท้องนภาลำหนึ่ง
เงาแดดหลบซ่อนอยู่หลังก้อนเมฆ มักเร้นหายบางครั้งปรากฏทุกครั้งที่แสงแดดสาดส่องลงมา ล้วนเป็นความรู้สึกที่ลำบากยากเย็นเกินแน่นานชนิดหนึ่ง
ถังชิ้วก็ชม้ายมองทิชิ่วที่โอ่อ่าผ่าเผย
นางยิ้มพลางกล่าวว่า
"**ทิปู้เท้า** *(มือปราบแซ่ทิ)* ท่านสบาย"
ทิชิ่วก็กล่าวว่า

"ถังโกวเนี้ย ท่านสบาย?"

ทั้งสองความจริงปะทะคารมกันครั้งหนึ่ง แต่แล้วถังชิ้วพลันเปลี่ยนท่าทีเป็นทักทายทิชิ่วราวเพิ่งพบหน้า ด้วยรอยยิ้มอันเฉิดฉายชวนประทับใจ

ถังชิ้วเลิกคิ้วข้างหนึ่ง กล่าวด้วยท่าทีเย้ายวนว่า

"ข้าพเจ้าชมชอบบุรุษที่คล้าย*ต้นไม้หยกกลางสายลม* ท่านใช่"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ชมชอบมองดูสตรีที่งดงาม นอกจากนั้นท่านยังชาญฉลาด"

ถังชิ้วยิ้มยั่วเย้ากล่าวว่า

"ที่ท่านคิดกล่าวในใจคงคิดกล่าวว่าสตรีนางนี้ยังชั่วร้ายยิ่งกระมัง?"

ทิชิ่วสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคนสะสางคดี มิหนำซ้ำที่สะสางเป็นคดีใหญ่ คนที่ใจดำอำมหิต ข้าพเจ้าพบเห็นมามากหลาย สตรีที่งดงามปานนี้ แต่มีพิษร้ายเช่นท่าน กลับมีอยู่ไม่มาก ดังนั้นยิ่งรู้สึกน่าเสียดาย"

ถังชิ้วย่อมฟังออกว่า ทิชิ่วจงใจแดกดันนาง แต่นางยังรักษาสีหน้าเป็นปรกติ ยิ้มเห็นถึงความเฉิดฉาย กล่าวว่า

"ซึ่งความจริงข้าพเจ้าไหนเลยเพียงมีพิษร้าย ไม่เพียงแต่งดงาม ข้าพเจ้ายังชาญฉลาดยิ่ง เย้ายวนยิ่ง มีลักษณะประจำตัวยิ่ง ถือดีอย่างนี้ใช่หรือไม่?"

ทิชิ่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

"บุคคลที่เย่อหยิ่งถือดี ล้วนเข้าใจว่าตัวเองมีลักษณะประจำตัว คิดว่าตัวเองแสร้งแสดงได้โดดเด่นยิ่ง ซึ่งความจริง ทุกผู้คนล้วนมีเช่นนี้ ชมชอบต่อสู้ คิดหวังเอาชัย นิยมอวดโอ่ ไม่ยอมแสดงความอ่อนแอ บุคคลเช่นนี้ข้าพเจ้าพบเห็นมามากหลาย เรื่องเช่นนี้ก็ผ่านพบมามากหลาย โกวเนี้ยมีฝีมืออำมหิต ยึดถือเป็นความภาคภูมิ

ทราบไม่ว่าคล้ายเป็นสุนัขบ้านแยกเขี้ยวใส่กัน และคล้ายเด็กทารกแสดงความแง่งอนต่อหน้าผู้ใหญ่"

ถังชิ้วหน้าแปรเปลี่ยนไป ตวาดว่า

"แล้วท่านนับเป็นอะไร? อย่างมากเป็นสุนัขรับใช้ของบ้านเมืองอวดโอ่อำนาจในยุทธจักร ข่มเหงคะเนงร้ายต่อราษฎร"

ทิชิ่วหามีโทสะไม่ กล่าวว่า

"ด่าได้ประเสริฐ ในแผ่นดินมีสุนัขรับใช้ขุนนาง มีเขี้ยวเล็บของผู้มีอิทธิพลท้องถิ่นจริง ที่ท่านด่าทอเป็นพวกมัน พวกเราสี่ซือเฮียตี๋ไม่เคยกระทำเรื่องเช่นนี้มาก่อน คาดว่าท่านไม่เคยได้ยินเรื่องราวของพวกเราทั้งสี่ ข้าพเจ้าก็ไม่ตำหนิท่าน มาตรว่าผู้คนนับพันนับหมื่นไม่ยอมเพลี่ชีพบูชาธรรม ถือจริยะอันดีงาม แต่พวกเราจะกระทำ"

ถังชิ้วกล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า

"อย่าได้ยกอ้างวาจาของปราชญ์ผู้บรรลุโสดาอันใดต่อหน้าข้าพเจ้า ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ฝ่ายบ๋นฆ่าคนด้วยอำมหิตกว่าฝ่ายบ๊ มิหนำซ้ำเข่าจนสิ้นซาก เต็มไปด้วยเล่ห์เพทุบายต่างๆ นานา ข้าพเจ้าบังเกิดความคิดดูแคลนพวกมัน"

ทิชิ่วทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"โกวเนี้ยออกจะมีอคติไปแล้ว วันเวลาที่ผ่านมา นักปราชญ์ผู้ทรงคุณธรรมถูกเข้าใจผิดจำนวนมาก แต่ก็พิสูจน์เห็นถึงปณิธานบัณฑิตที่แล้วมามีคนหลั่งโลหิต ยินยอมให้ศีรษะถูกปลิดปลง เพื่อแสวงหาความเที่ยงธรรม แต่ก็มีผู้คนไม่น้อยที่ชูธงบัณฑิตหลอกลวงคน จวบจนได้อำนาจ ก็กำเริบเสิบสาน เช่นเดียวกับที่ในยุทธจักรก็มีผู้คนไม่น้อยแอบอ้างคุณธรรม แต่มีการกระทำเยี่ยงโจร พวกเราจะจัดการกับพวกมัน โดยไม่สนใจว่าหลังฉากพวกมันเป็นอะไร"

ถังชิ้วเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"ท่านเมื่อมีอุดมการณ์เช่นนี้ ไยไม่ไปจัดการกับพวกมัน กลับ

ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของข้าพเจ้า?"

"ท่านถูกพวกมันหลอกใช้ ข้าพเจ้าต้องจัดการกับท่านก่อน ค่อยกวาดล้างพวกมันทีละคน"

ถังชิ้วกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"ท่านมีความสามารถเช่นนี้?"

ทิชิ่วกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"ข้าพเจ้าไม่มี แต่พวกเราทั้งหมดพอรวมกำลังต้องมีแน่นอน"

ดวงตาของถังชิ้วทอประกายคุกคามคน ถามย้ำว่า

"ท่านต้องการยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในที่นี้แน่นอน?"

"นี่ความจริงเป็นหน้าที่ของพวกเรา"

อี้เตี่ยพลันกล่าวว่า

"หากพวกเราจากไปในบัดดลเล่า?"

คำพูดนี้เหนือความคาดหมายของผู้คนในบริเวณอยู่บ้าง

ทิชิ่วขบคิดแล้วกล่าว

"*หยุดม้าริมหน้าผา กลับใจจะพบฟากฝั่ง* นั่นเป็นที่น่าอิ่ม น่าอวยพร แต่ถังโกวเนี้ยลงมือฆ่าคน ฆ่าทั้งเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง และลี้ตั่วฝก แห่งร้านอาหารเนิ่นนาน พวกนางไม่อาจตายเปล่า"

ถังชิ้วเปลี่ยนสีหน้าเป็นเคียดขึ้งดุร้ายอย่างงดงาม กล่าวว่า

"กลัวอันใด หากท่านไม่จากไป ข้าพเจ้าพลอยฆ่าท่านด้วย"

ทิชิ่วยิ้มแล้ว ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าจับกุมคนร้าย ฝ่ายตรงข้ามล้วนกล่าวเช่นนี้"

ถังชิ้วก็ยิ้มแล้ว พลางชี้มือไปบนท้องฟ้า กล่าวว่า

"ท่านดู ท้องฟ้าไม่ดีนัก ท่านล่วงเกินข้าพเจ้า แม้แต่ฟ้าก็ไม่ช่วยเหลือท่าน ข้าพเจ้าเป็นสตรีที่โชคดีตลอดมา สวรรค์ประทานความงดงาม ความฉลาดให้แก่ข้าพเจ้า ทั้งยังส่งเสริมข้าพเจ้าประสบความสำเร็จ ได้รับชัยชนะ"

"น่าเสียดายที่ท่านสร้างความผิดหวังแก่สวรรค์"

ถังชิ้วแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"ท่านยืนกรานจริงๆ ข้าพเจ้าชมชอบบุรุษที่ยืนกราน แต่ท่านเกรงกลัวข้าพเจ้า เกรงกลัวความงามของข้าพเจ้า ไม่กล้าเข้าใกล้ของข้าพเจ้า กลัวข้าพเจ้าจะรับประทานท่าน กลัวว่าท่านเมื่อมีข้าพเจ้าจะสูญเสียตัวท่านไป"

ทิชิ่วสะกดกลั้นใจ ไม่กล่าวว่ากระไร

ถังชิ้วยิ้มอย่างเฉิดฉาย กล่าวด้วยสำเนียงที่คล้ายความฝันอันฟังพรายว่า

"ท่านไม่กล้าสู้หน้าข้าพเจ้า แท้ที่จริงลอบชมชอบข้าพเจ้า ท่านกลัวอันใด? ท่านยืนอยู่ฝ่ายข้าพเจ้าก็ใช้ได้แล้ว มีข้าพเจ้าชมชอบท่าน ท่านยังกลัวอันใด?"

ขณะที่นางกล่าว ประกายตา อิริยาบถ สำเนียงเสียงกล่าวของนางกอปรเป็นสีสันอันงดงามที่รี่ไหลชนิดหนึ่ง

ยามนั้น สตรีที่ร่ายระบำทั้งสามสิบเอ็ดนาง ก็ครวญเพลงออกมาเบาๆ ท่ามกลางเสียงพิณคลอเคล้า หล่อหลอมเป็นท่วงทำนองชวนหวามหวาม สั่นไหวจิตใจคน

พริบตานั้น เตียมกชก ลี้เลี้ยงชัง เฮ้งเลียกจั่งแห่งสมาคมดอกไม้เขียว ซุนเจี่ยเอี่ยง กงซุนเจี่ย ตงซุนเอี่ยงแห่งสหพันธ์กระเรียนขาวก็นั่งอยู่ฝ่ายถังชิ้วแล้ว

แต่ถังชิ้วหาได้กล่าวกับพวกมันไม่

คำพูดของนาง และสมาธิจิตใจของนางล้วนมุ่งอยู่ที่ทิชิ่ว

ทิชิ่วหาหวั่นไหวไม่

สองมือของเขากำเป็นหมัดแนบแน่น

ยามนั้น แม้แต่โต่วน่อฮกที่สูงด้วยคุณวุฒิและวัยวุฒิ เชี่ยงซุนกวงเฟิงที่ปลอดโปร่งเฉื่อยชา เนี่ยเตียง ฉั่วค้วงที่สืบทอดยอดวิชาสถาบัน

สงฆ์ แม้แต่หงส์โกวที่เป็นอิสตรี ยังถูกสุ้มเสียงอันนุ่มนวลนี้โน้มน้าวจิตใจ

ทิชิ่วกลับตวาดเสียงกังวานว่า

"ถังชิ้ว ไม่มีประโยชน์หรอก เคล็ดวิชา**มี่ชิ้งอิ้น** *(ชักจูงมอมประสาท)* ใน**เชียตั๊กได้ฮวบ** *(ยอดวิชาเสียงพิษ)* แม้ร้ายกาจ แต่ห่าเป็นผลต่อข้าพเจ้าไม่ เสียงพิษจัดอยู่อันดับแรกของสรรพพิษ เป็นวิชาที่ยากฝึกปรือ ดุจเดียวกับเสียงลักษณ์ในสรรพลักษณ์ แต่ขอเพียงท่านได้ยินคล้ายไม่ได้ยิน ใช้สำนึกวชิระขจัดความคิดฟุ้งซ่าน ราวกับคนที่ตื่นจากความฝัน ก็จะหลุดพ้นทั้งกายใจ ชะล้างโลกียวิสัยทั้งมวล ถังชิ้ว ท่านยกเลิกวิชานี้เถอะ"

เสียงดวาดครั้งนี้ ทำให้เนี่ยเตียง ฉั่วค้วง โต่วน่อฮกและหงส์โกวที่มีการบำเพ็ญภาวนาอย่างลึกล้ำพลันมีสติแจ่มใส ได้คิดขึ้นมา

ทั้งหมดรู้สึกมีเหงื่อซึมชุ่มโชกไปทั้งฝ่ามือ

"ถังชิ้ว หากท่านใช้อวิชชาอีก อย่าได้โทษว่าข้าพเจ้าดูแคลนท่านแล้ว"

ทิชิ่วกล่าววาจาออกมา ซึ่งความจริงขณะที่ถังชิ้วใช้วิชาชักจูงมอมประสาท เขาเองก็บังเกิดจิตฟุ้งซ่านขึ้นมา แต่ยังคงใช้เสียงทำลายเสียง ทั้งยังกล่าวสืบต่อ

"ท่านแม้งดงาม แต่ปราศจากความรักที่แท้ ดังนั้นหงส์โกวงามเรืองรองกว่าท่าน ท่านแม้เฉิดฉาย แต่ขาดน้ำใจที่แท้ เป็นเหตุให้ลี้เกี่ยฮวยชวนรัดรึงใจกว่าท่าน ท่านชื่นชมเองเวทนาตัวเองไปเถอะ หญิงสาวเยาว์วัยกลับปราศจากซึ่งความรักและน้ำใจ นับเป็นที่น่าเวทนาจริงๆ"

คราครั้งนี้ถังชิ้วมีโทสะแล้ว ร่ำร้องว่า

"เขี้ยวเล็บร้าย ท่านเข้าใจว่าเป็นตัวอะไร หากท่านรักหยกถานเหยบุปผา ไฉนไม่ไปช่วยเหลือลี้เกี่ยฮวย ซึ่งถูกพิษของข้าพเจ้า นางกลับ

ท่านเท้าโลงนับแต่โบราณกาลผู้ใดไม่ตาย กลับมาหาที่ตายในที่นี้?"

"เซียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวยย่อมมีเทพเจ้าขวานปีศาจ แปดสิบเอ็ดกูรฮาฮุดหาทางช่วยเหลือ"

ถังชิ้วกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"มันอาศัยอะไรช่วยคนให้แก่ท่าน?"

อี้เตี่ยที่ด้านข้างพลันกล่าวว่า

"ฮาฮุดเป็นหัวหน้าหน่วยปลีกย่อยของหน่วยปฏิภาณฟ้า"

ถังชิ้วกัดฟันกล่าวว่า

"เป็นคนของหน่วยปฏิภาณฟ้าแล้วจะเป็นอย่างไร? ยอดมือปราบถังมีการไปมาหาสู่กับหน่วยงานนักฆ่าหรือ?"

อี้เตี่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ผู้นำหน่วยปฏิภาณฟ้าเตียซาปา เคยได้รับพระคุณช่วยเหลือจากทิปู้เท้านี้"

ถังชิ้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เจ็งเซียมเม้งกับแบดังนาที่ข้าพเจ้าจัดส่งไป ก็มิใช่มือชั้นธรรมดาอย่าว่าแต่ทั้งเซียงกงใหญ่น้อยล้วนพลาดท่าเสียทีแก่ข้าพเจ้า"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคร่ากุมท่านไว้ ก็ไม่กังวลว่าพวกเขาไม่มียาขจัดแล้ว"

ถังชิ้วพลันปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้าขึ้นอีกครา กล่าวว่า

"ท่านสามารถคร่ากุมข้าพเจ้า?"

ทิชิ่วกล่าวเสียงทุ่มหนักว่า

"ท่านรู้สึกสนุกสนานยิง?"

ถังชิ้วหัวร่อเสียงสดใส กล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้ารักสนุกยิ่ง ข้าพเจ้าเป็นสตรีที่รักสนุกนางหนึ่ง"

"ที่ท่านเล่นสนุกสนานเป็นชีวิตของผู้อื่น ระวังจะเล่นสนุกจน

สูญเสียชีวิตของตัวเอง"

ถังชิ้วกล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

"มาเถอะ มาเล่นสนุกกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเป็นสตรีที่รักสนุก ต้องการบุรุษที่เล่นสนุกได้ผู้หนึ่ง ดูท่าท่านใช่กระมัง?"

ขณะที่นางกล่าววาจา ย่อมมีเสน่ห์น่าลุ่มหลงประการหนึ่ง คนในบริเวณตอนแรกยังไม่รู้สึกตัว พอได้สติ ความรู้สึกก็แทรกซึมไปในก้นบึ้งของหัวใจ บังเกิดความรักอย่างเลื่อนลอยต่อหญิงสาวนางนี้

นี่ไม่อาจถือเป็นความใคร่ชนิดหนึ่ง ทั้งนี้เพราะในความรู้สึกนี้เป็นความทะนุถนอมมากกว่าตัณหาราคะ เป็นความรักเวทนามากกว่าความหื่นกระหายในกาม

ผู้คนในบริเวณที่มีดบะข่มกลั้นอ่อนด้อยกว่า ล้วนถูกสุ้มเสียงอันนุ่มละมุนนี้ ชักจูงให้จิตใจกระสันรัญจวน คิดฟุ้งซ่านต่างๆ นานา ขึ้นมา

จวบกระทั่งสุ้มเสียงหนึ่งดังขึ้น

สุ้มเสียงดังจากพื้นผิวดิน สะท้อนถึงส่วนลึกหัวใจผู้คน

นั่นเป็นทิชิ่วย่อกายลง ยื่นมือดบพื้นผิวดินคล้ายจู้ยิ้น *(นาม)* ผู้ใจบุญ ลูบคลำสัตว์เลี้ยงตัวโปรด

มือของเขาตบใส่พื้นดิน บังเกิดเป็นสุ้มเสียงที่หนักแน่นเข้มแข็ง

นั่นเป็นเสียงแห่งพสุธา

สุ้มเสียงที่ไพเราะน่าฟังของถังชิ้วพลันแปรเปลี่ยนเป็นแหบพร่า

นางมองดูทิชิ่วด้วยความแตกตื่นพรั่นพรึง กล่าวว่า

"ท่าน...ท่านทำลายสุ้มเสียงของข้าพเจ้า..."

ทิชิ่วลุกขึ้นยืนช้าๆ กล่าวด้วยความเสียใจว่า

"นี่เป็นเรื่องอับจนปัญญา วิชาชักจูงมอมประสาทของท่านทำให้สมาธิจิตใจผู้คนเกินไป หากข้าพเจ้าไม่ใช้สำเนียงแห่งพสุธา คงไม่

อาจควบคุมตัวเองได้"

ถังชิ้วร่างสั่นระริกขึ้นมา

นางมิใช่หวาดกลัว

หากแต่มีโทสะ

ขณะที่นางมีโทสะ เรือนร่างอันแบบบางแทบไม่อาจทนทานรับความพิโรธดาลเดือด ดังนั้นทำให้สั่นระริกขึ้นมา นี่เป็นอาการสั่นระริกที่สวยงามชนิดหนึ่ง มาตรว่านางมีโทสะปานนั้น แต่ท่วงท่ายังน่าดูถึงเพียงนั้น

ทิชิ่วพบเห็นสตรีมากหลาย

เขาชมชอบมองดูสตรี

สตรีที่น่าดู ยังน่าดูกว่าบุปผาแย้มบาน และจันทร์สุกสกาวอีก

เขาน้อยครั้งจะตอแยสตรีมีโทสะ

ทั้งนี้เพราะตอนที่สตรีมีโทสะ ต่อให้นางงดงามอยู่ก่อน ก็เปลี่ยนเป็นไม่น่าดูแล้ว

สตรีบางนางพอมีโทสะ คล้ายถุงผ้าใบหนึ่ง บางครั้งคล้ายปี่แน สุรา บางครั้งคล้ายลูกพลับที่ตากแห้ง บางครั้งคล้ายขี้ผึ้งที่เช่แข็งก้อนหนึ่ง

แต่ถังชิ้วหาเป็นเช่นนั้นไม่

นางพอมีโทสะยิ่งงดงาม

ความขุ่นแค้นชิงชังของนางเป็นสภาพความงามชนิดหนึ่ง

ขณะที่สตรีนางหนึ่งแม้มีโทสะยังงดงาม นางจึงเป็นความงามที่แท้จริงชนิดหนึ่ง

แต่ถังชิ้วหาล่วงรู้ความนึกคิดของทิชิ่วที่ยืนหยัดดุจขุนเขาไม่

นางเพียงทราบว่าตัวเองเข้าสู่ยุทธจักร ก็ใช้รูปโฉมที่ยากลืมเลือนแห่งหนึ่ง เพาะความแค้นกับทุกผู้คน โดยรักษาความงามล่มเมืองของนางไว้ไม่เสื่อมคลาย

แต่วันนี้นางเพียงทราบว่า ผู้คนทั่วบริเวณล้วนจับจ้องมองนาง มีแต่เขาที่ไม่

เขาคือทิชิ่ว

เพียงประการนี้ นางตกลงใจว่าคราครั้งนี้จะเล่นให้เต็มที่

อี้เตี่ยพอเห็นแววตาของถังชิ้ว ก็ทราบว่านางคิดทำอะไร

...ความนึกคิดของคนผู้หนึ่ง มักแสดงออกทางแววตา

ก่อนที่จะประมือกับผู้คน มันชมชอบสังเกตแววตาของคู่มือ

หากฝ่ายตรงข้ามไม่กล้าจ้องมองมันตรงๆ มันเพียงอาศัยพลังสภาวะก็สามารถกลืนฝ่ายตรงข้ามลงไป

หากฝ่ายตรงข้ามสบสายตากับมัน ในที่สุดต้องถูกสายตาวิเศษสยบไว้ เช่นนี้ไม่ต้องลงมือก็กำชัยชนะได้

มันสังเกตแววตาของทิชิ่ว

แววตานี้ไม่ได้แสดงความคมกล้าเหนือผู้คนเป็นพิเศษ

คล้ายกับพสุธา

คล้ายกับบรรพต

พสุธากับบรรพตดูไปคล้ายไม่เคลื่อนไหว คล้ายไม่มีสิ่งใด แต่ที่ซุกซ่อนสรรพสิ่ง ทุกสรรพสิ่งล้วนผลิดอกออกผล เกิดการสืบพันธุ์จากที่นี่

อี้เตี่ยไม่อาจมองทะลุซึ้งถึงทิชิ่ว

บางครั้งมันสามารถจับเค้าถ้อยคำในดวงตาของถังชิ้ว บางครา ก็กลายเป็นเขาวงกตชนิดหนึ่ง ชักนำให้มันคำนวณผิดพลาด

มันรู้สึกว่าดวงตาของเซี่ยวซือม่วย *(ศิษย์ผู้น้องคนเล็กที่เป็นหญิง)* มีพิษ อย่างน้อยสามารถแพร่พิษออก

แต่ยามนี้อาจเป็นเพราะถังชิ้วจดจ่ออยู่กับทิชิ่วที่เป็นศัตรูเกินไป อี้เตี่ยสามารถอ่านความในใจของถังชิ้วจากแววตาของนางออกได้

นี่มีความสำคัญยิ่ง

หากท่านสามารถเข้าใจว่าผู้คนคิดอะไร ก็สามารถคาดการณ์ศัตรู

ได้ล่วงหน้า

ยอดฝีมือที่แท้จริง จะสยบศัตรูก่อนการลงมือ

อี้เตี่ยสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าว

มันพอยืดกายขึ้น ก็บดบังถังชิ้วอยู่ทางด้านหลัง

เนื่องด้วยมันสูงตระหง่านเกินไป ดูไปคล้ายกับว่าพอม้วนแขนเสื้อก็ซ่อนตัวถังชิ้วเอาไว้

มันเผชิญหน้ากับทิชิ่ว คำพูดประโยคแรกที่มันกล่าวคือ

"ขออภัย"

ทิชิ่วบังเกิดความสำรวมขึ้น

เขาทราบว่าตัวเองเผชิญศัตรูหมายเลขหนึ่งในชีวิตแล้ว

คนที่มีความมั่นใจในการจู่โจมสังหารศัตรูผู้หนึ่ง กลับสามารถสงบจิตใจ ลดเสียงอ่อนลง กล่าวคำขออภัยต่อศัตรู คนผู้นี้ต้องเป็นบุคคลที่มีความเชื่อมั่นอย่างยิ่งยวด และกล้าแข็งอย่างเปี่ยมล้น

มีแต่คนที่สูญเสียความเชื่อมั่น จึงหยิ่งยโส

มีแต่คนที่เชื่อมั่นอย่างยิ่งยวดจึงถ่อมตน

ดังนั้นทิชิ่วประสานมือกล่าวว่า

"ขอบคุณท่าน"

ขณะที่เขากล่าวคำพูดนี้ สีหน้าเคร่งขรึมยิ่ง

อี้เตี่ยพอฟัง ก็แสดงความเคารพออกทางสีหน้า

ขออภัย

ขอบคุณท่าน

...คนทีกล่าวคำ **"ขออภัย"** ความจริงไม่ได้ล่วงเกินฝ่ายตรงข้ามคนใด คู่ต่อสู้เผชิญหน้า ย่อมต้องลงมือด้วยอำมหิต ไม่มีอันใดต้องขออภัย

คำ **"ขออภัย"** นี้ *เป็นการแสดงความคารวะชนิดหนึ่ง*

เป็นมารยาทชนิดหนึ่ง

...ผู้ที่กล่าวคำ **"ขอบคุณท่าน"** ก็ไม่มีอันใดต้องขอบคุณฝ่ายตรงข้าม สองทัพตั้งประจัน ยอดฝีมือเผชิญหน้า ก่อนการลงมือ ฝ่ายตรงข้ามคารวะหนึ่งเชียะ ท่านรับน้ำใจนี้ ก็คารวะตอบต่อฝ่ายตรงข้ามหนึ่งวา

การขอบคุณท่าน เป็นการรับกศลเจตนาด้วยใจชนิดหนึ่ง
เป็นการตอบสนองชนิดหนึ่ง
ดังนั้นอี้เตี่ยพอกล่าวคำ **"ขออภัย"** ทิชิ่วก็กล่าว **"ขอบคุณท่าน"** ทั้งสองล้วนนิยมย่องกันและกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เสียมารยาทต่ออีกฝ่ายหนึ่ง

อี้เตี่ยกล่าวอีกว่า

"เราไม่ทราบว่าท่านอยู่ที่นี้ ก่อนหน้านี้พวกเราไม่ทราบว่าพวกท่านสอดมือเข้ามา"

มันประกาศจุดยืนของมันออกมา
มันไม่คิดตั้งตัวเป็นศัตรูกับทิชิ่ว
...อี้เตี่ย ถังชิ้ว เตี่ยฮ้อและตู้มึ่งล้วนไม่คิดจัดการกับสี่ยอดมือปราบ

ดังนั้นพวกมันรักษามารยาทอันดีไว้
ทิชิ่วกล่าวว่า
"สมาคมดอกไม้เขียวเป็นค่ายพรรคที่รักษาโรคภัยไข้เจ็บ สหพันธ์นางแอ่นและกระเรียน ก็ผดุงความยุติธรรมให้แก่ท้องถิ่น หากมีคนคิดร้ายต่อพวกเขา ไม่ว่าพวกเรามาก่อนหรือไม่ ต้องรุดมาแน่นอน"
อี้เตี่ยกล่าวว่า
"ท่านมักเอ่ยถึงความยุติธรรม ทราบหรือไม่ว่าในโลกไร้ความยุติธรรม?"
ทิชิ่วยิ้มเล็กน้อย ไม่แสดงความเห็นอันใด

อี้เตี่ยจึงกล่าว

"อันใดคือความยุติธรรม นกขมิ้นกินตัวหนอน ใช่ยุติธรรมต่อตัวหนอนหรือไม่? แมงมุมกินยุง ไหนเลยยุติธรรมต่อยุง? เสือร้ายกลืนกินสุนัขป่า สุนัขป่ากินสุนัขจิ้งจอก สุนัขจิ้งจอกจับหนูนากินเป็นอาหาร มุสิกกินแมลงสาบ มีสิ่งใดที่ยุติธรรม? ท่านดูผู้คน ฆ่าสัตว์ทำลายพืชพันธุ์ เพียงเพื่อความอิ่มท้องและความสุข พวกมันยังฆ่าคนแต่หากพวกมันไม่ฆ่า ตัวเองต้องถูกผู้คนฆ่าทิ้ง ท่านดูภัยพิบัติฟ้าพายุไต้ฝุ่น อุทกภัย อัคคีเพลิง มีสิ่งใดที่เลือกผู้คน กำหนดสถานที่ละเว้นต่อศีลธรรมจรรยา? ยังมีบางคนมีใจกุศล ไม่มีผลบั้นปลายฤดีบางคนประพฤติชั่วช้ากลับอยู่จนสิ้นอายุขัย ลองดูสมาคมดอกไม้เขียวและสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ต่างก็เป็นคน ทุกผู้คนประกอบความดีความชอบ แต่มีเพียงไม่กี่คนที่อยู่ในตำแหน่งสูง พวกมันออกคำสั่งฝูงหมดต้องรับใช้มัน นี่ไหนเลยเป็นความยุติธรรม? ท่านอยู่ในโลกแห่งความอยุติธรรม กลับแสวงหาความยุติธรรม จะพบได้อย่างไร?"

ทิชิ่วนิ่งเงียบงัน อี้เตี่ยยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ในโลกเมื่อเต็มไปด้วยเรื่องอยุติธรรม ท่านไยต้องยุ่งเกี่ยวทุกเรื่องราว ท่านคิดยุ่งเกี่ยว ก็ไม่อาจยุ่งเกี่ยวได้มากมาย มิสู้วางมือเถอะ อย่างน้อยอย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในวันนี้"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่ท่านกล่าวเป็นความสัตย์จริง แต่เนื่องด้วยในโลกเต็มไปด้วยความอยุติธรรม พวกเราจึงออกมาช่วงชิงความยุติธรรม เช่นนี้อาจไม่มีผลสรุปที่ดี แต่หากไม่ทำเช่นนี้ แม้แต่ขั้นตอนที่ผ่าน ก็ปราศจากความหมายแล้ว"

เขาทอดถอนใจ กล่าวอีกว่า

"จักรวาลกว้างไพศาล ประวัติศาสตร์ช่างยาวนาน อาจบางทีที่เพียงบ่งบอกเหตุผลประการหนึ่ง...ไม่ว่าผู้ใดก็มิใช่ผู้ชนะ พวกเรามี

ชีวิตอยู่เพียงเพื่อแสวงหาความยุติธรรมให้มากกว่านี้ เพื่อต่อต้านการคุกคามที่ไร้เหตุผล ใช้ความนอบน้อมถ่อมตน คลี่คลายเผด็จการที่ไร้ไมตรี"

อี้เตี่ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"เราก็ทราบว่าท่านเป็นบุคคลที่ไม่อาจเกลี้ยกล่อมได้"

"มิใช่ข้าพเจ้าไม่รับฟังคำเกลี้ยกล่อม หากแต่เหตุผลของท่านเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้าไม่สำเร็จ"

อี้เตี่ยกล่าวถามว่า

"ท่านคิดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้จริงๆ?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ท่านไม่คล้ายกับถังชิ้ว นางฆ่าคนแล้ว ส่วนท่านยังยั้งมือได้ทันท่วงที บุคคลเช่นยอดขุนพลสยองขวัญ ไม่คู่ควรให้ขายชีวิตแก่งไห ท่านคงไม่ลืมเลือนผลบั้นปลายของรองผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่จังซุ้ยฝังจนถึงสตรีอ้วนใหญ่กระมัง?"

อี้เตี่ยกล่าวว่า

"ท่านไฉนกลับเกลี้ยกล่อมเราขึ้นมา? ซึ่งความจริงเรามาที่นี่โดยมีจิตเจตนาอื่นอีก จุดประสงค์ของเราอยู่ที่**โสมสุขสมใจ**"

โต่วน่อฮกพลันกล่าวว่า

"ท่านต้องการโสมสุขสมใจทำอะไร"

อี้เตี่ยกล่าวว่า

"เพื่อรักษาคน ตัวยาของท่านมิใช่ใช้รักษาผู้คนหรอกหรือ?"

โต่วน่อฮกกล่าวว่า

"แต่สมุนไพรที่พันปียากพบพานชนิดนี้ ไม่อาจตกไปในเงื้อมมือคนชั่วร้าย เราเห็นว่าท่านไม่เพียงมีเจตนาอื่นอีก มิหนำซ้ำยังมีหนทางใช้เป็นประโยชน์อื่นอีก"

อี้เตี่ยย้อนถามว่า

"พวกท่านมิใช่คิดจัดการกับไต้เจียงกุนหรอกหรือ เราเห็นว่าโสมสุขสมใจนี้ มีส่วนเกี่ยวข้องกับบ่อที่เดินได้ของมัน"

โต่วน่อฮกกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"บ่อที่เดินได้?"

อี้เตี่ยยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"**โต่วหวยจู้**เป็นบุคคลที่ไม่เข้าร่วมแก่งแย่งช่วงชิงกับผู้คนจริงๆ"

หงส์โกวกล่าวเสริมขึ้น

"ฟังว่าไต้เจียงกุนไม่ว่าค้างแรมที่ใด ต้องสอบถามว่าที่นั้นมีบ่อหรือไม่ หากแม้นมี มันจะยืนอยู่ข้างบ่อยามวิกาล ไม่มีผู้ใดทราบว่ามันครุ่นคิดอันใด และทำอะไร"

โต่วน่อฮกเบิกตาค้างกล่าวว่า

"นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับโสมสุขสมใจ? โสมของเราใช้ช่วยชีวิตคนต่อให้สามารถใช้ฆ่าไต้เจียงกุน เราก็ไม่มอบให้"

อี้เตี่ยเลิกคิ้วดกหนา กล่าวว่า

"แต่หากฆ่าไต้เจียงกุน เท่ากับช่วยชีวิตผู้คนจำนวนมาก"

หงส์โกวย้อนถามเสียงเย็นชาว่า

"ท่านคิดฆ่าไต้เจียงกุน?"

อี้เตี่ยหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เราไหนเลยตอบคำถามของท่านข้อนี้ ต่อหน้าผู้คนที่ยังไม่ตายมากมายปานนี้?"

โต่วน่อฮกพึมพำว่า

"ไม่มอบให้ ต่อให้มอบให้ ก็ไม่มอบต่อบุคคลเช่นพวกท่าน เราไม่ไว้วางใจท่าน"

อี้เตี่ยหันมาทางทิชิ่ว กล่าวว่า

"ดูท่าเหตุการณ์ครั้งนี้ไม่สามารถไกล่เกลี่ยเลิกราได้"

ทิชิ่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

"อี้เฮียขอเพียงท่านกับศิษย์สตรีของท่านทั้งสิบเอ็ดคนไม่ลงมือ เรื่องนี้ยังไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน"

อี้เตี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"เป็นไร สี่ยอดมือปราบที่ผดุงคุณธรรม **ทิยี่เอี้ย** *(นายรงแซ่ทิ)* ที่เป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม กลับคิดยุยงเรากับถังซือม่วยให้แตกแยกกัน?"

ทิชิ่วหน้าแดงวูบกล่าวว่า

"ขออภัย ข้าพเจ้าไม่สมควรกล่าวเช่นนี้"

เขากล่าวเช่นนี้ อี้เตี่ยพลอยบังเกิดความเคร่งขรึมสำรวม

มันที่เคร่งขรึมสำรวม เพราะทิชิ่วไม่ได้ยึดถือตัวเองเป็นชนชาวธัมมะ

ทิชิ่วให้เกียรติแก่คู่ต่อสู้ ยิ่งให้ความเคารพต่อศัตรู

ดังนั้นทิชิวยอมรับความผิดพลาด กล่าวคำขออภัย

นี่ต้องมีจิตใจที่เปิดกว้าง การวางตัวเหนือธรรมดาจึงกระทำได้

ดังนั้นอี้เตี่ยบังเกิดความสำรวมตัวขึ้นมา

ทั้งนี้เพราะว่ามันทราบว่า ตัวเองเผชิญคู่มือแล้ว

เผชิญศัตรูสำคัญแล้ว

พลันได้ยินฉั่วค้วงกล่าวว่า

"เราลงมือ"

เนี่ยเตียงกลับกล่าวว่า

"เราลงมือก่อน"

ฉั่วค้วงกล่าวว่า

"นางเป็นสตรี พวกเราไม่อาจลงมือโดยพร้อมเพรียงทั้งสองคน"

"ดังนั้นท่านรอคอย หาไม่ก็จัดการกับอี้เตี่ย สตรีนางนี้ปล่อยให้เราจัดการเอง"

ฉั่วค้วงกระซากเสียงว่า

"นางฆ่าเอี่ยงเอี้ยง ความแค้นของเอี่ยงเอี้ยงสมควรให้เราชำระล้าง"

"เอี่ยงเอี้ยงเป็นบุตรีเรา ความแค้นของนางไม่ให้เราชำระล้าง กลับให้ท่านชำระล้างแทน ท่านรับบาดเจ็บสาหัส มิใช่คู่มือของนาง ครานี้ให้เราลงมือ"

ฉั่วค้วงพานไม่ยินยอม กล่าวว่า

"ท่านอายุสูงวัยแล้ว รอบนี้สมควรให้เราลงมือ ท่านจัดการกับเหล่าศิษย์สตรีของอี้เตี่ยเถอะ"

เนี่ยเตียงย่อมไม่ยินยอม พานระบายโทสะใส่อี้เตี่ย กล่าวว่า

"ผู้แซ่อี้ ฟังว่าท่านมีสามสิบเอ็ดผู้พลีชีวิต ไฉนล้วนเป็นหาวกหญิงเหล่านี้?"

ที่แล้วมาฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงไม่กล่าววาจา เพราะโคจรพลังฟื้นฟูลมปราณ

คนทั้งสองต่อสักันหลายครั้งชั่วระยะเวลาเพียงวันเดียว โดยเฉพาะฉั่วค้วงรับบาดเจ็บสาหัส ต้องโคจรพลังฟื้นฟูเรี่ยวแรง สำหรับเนี่ยเตียง เพราะกระทบถูกซากศพของบุตรี เป็นเหตุให้ถูกพิษเล็กน้อย ต้องนั่งลอบขจัดรีดเร้น

เมื่อได้รับบาดเจ็บ ย่อมไม่อาจทุเลาในบัดดล แต่ทั้งสองฝืนใจแกล้งแสดงอาการบาดเจ็บไว้ พร้อมกับลอบใช้เคล็ดวิชาสถาบันสงฆ์ ช่วยเหลือโต่วน่ออฮกกับหงส์โกว รีดเร้นพิษที่แทรกซึมเข้าสู่ร่าง

เนื่องด้วยถังชิ้วฉาบพิษสูญเสียความรู้สึกไว้บนซากศพของเนี่ยเตียงเอี้ยง พิษชนิดนี้แม้แต่ชนชั้นยอดฝีมือยังจำแนกไม่ออก เนื่องด้วยพิษไม่รุนแรง โต่วน่ออฮกมีพลังภรรยาตัวเองภรรยาผู้อื่นกล้าแข็งหงส์โกวก็ฝึกวิชาหงสาสามผงกหัวอย่างลึกล้ำ ค่อยๆ รีดเร้นพิษออกมากว่าครึ่ง

ทั้งสองความจริงไม่คิดลดตัวลงประมือกับสตรี แต่คราครั้งนี้มี

ข้อยกเว้น

ทั้งนี้เพราะสตรีนางนี้คือถังชิ้ว

ถังชิ้วใน**สี่จอมทมิพ**

ถังชิ้วที่ทำร้ายเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง

แต่ไม่ว่าอย่างไร ทั้งหมดยังไม่ต้องการใช้พวกมากเข้าเอาชนะ

อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามเพียงเป็นสตรีนางหนึ่ง

...มาตรว่าเป็นถังชิ้วที่มีวิชาพิษเลื่องลือก็ตาม

คำตอบของอี้เตี่ยคือ

"มิผิด เรามีผู้พลีชีวิตสตรีสามสิบเอ็ดนาง และมีผู้พลีชีวิตบุรุษสามสิบเอ็ดคน เราไม่เคยปล่อยให้พวกมันอยู่รวมกัน พวกท่านคงล่วงรู้สาเหตุเป็นอย่างดี"

...บุรุษกับสตรีอยู่รวมกัน จะหลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว หนึ่งจากหลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวจะปรากฏคนที่สามขึ้น อย่างนี้บุรุษสตรีนั้นก็ไม่เป็น "**ผู้พลีชีวิต**" แล้ว

เมื่อมีครอบครัวบุตรธิดา มีความรักความผูกพัน ไหนเลยเป็นผู้พลีชีวิตได้?

อี้เตี่ยยิ้มเล็กน้อย กล่าวอีกว่า

"แด่ศิษย์สตรีของเราทั้งสามสิบเอ็ดคนนี้ ก็เพียงพอให้พวกท่านชมดูแล้ว"

ทกผัคนพอฟัง ล้วนระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

...ผู้ที่สามารถจัดการกับสตรีที่สุด มีแต่สตรี

...สตรีที่ร้ายกาจ ต้องให้สตรีที่ร้ายกาจยิ่งกว่าเป็นคนจัดการ

ถังชิ้วกลับกล่าวว่า

"ท่านจัดการผู้พลีชีวิตสตรีสามสิบเอ็ดนางนี้ ยังจัดการข้าพเจ้าได้หรือ?"

ฉั่วค้วงชิงกล่าวว่า

"นางเป็นของเรา"

เนี่ยเตียงขู่คำรามว่า

"ไม่ นางเป็นของเรา"

ถังชิ้วหัวร่อเสียงสดใส เสียงหัวร่อของนางบริสุทธิ์จนแทบสดใส พ้อมกับแฝงความแหลมคมราวน้ำแข็งเย็น นางกล่าวว่า

"ของท่านของมันอันใด ข้าพเจ้าเป็นของข้าพเจ้าเอง"

จากนั้นนางชม้ายมองเชี่ยงซุนกวงเม้ง ชี้มือเรียวงามไปที่มัน กล่าวอีกว่า

"ท่านเป็นของข้าพเจ้า ท่านต้องช่วยเหลือข้าพเจ้า"

นางคล้ายกล่าววาจากับเด็กทารก

แต่เมื่อสตรีที่งดงามนางหนึ่งกล่าววาจากับบุรุษที่หลงรักนางเช่นนี้ เท่านั้นกลับรัดรึงใจยิ่ง

เชี่ยงซุนกวงเม้งฝืนยิ้มออกมา

หงส์โกวกล่าววาจาแล้ว

สีหน้าท่าทีที่นางกล่าววาจาสุภาพยิ่ง เรียบร้อยยิ่ง

แต่สุ้มเสียงของนางสั่นสะท้านเล็กน้อย

คล้ายกับบุปผาบนกิ่งกลางสายลมที่ไม่ยอมร่วงหลุด

คล้ายกับปลายแหลมของใบที่ริมน้ำ

นี่ทำให้ผู้คนนึกถึงเรือนร่างที่สั่นระริกเล็กน้อยของถังชิ้วดอนมี และ

นี่เป็นสตรีสะคราญโฉมสองนาง แต่ความงดงามของพวกนางไม่มีอันใดละม้ายเหมือนกัน

นอกจากความสั่นสะท้านเล็กน้อยที่เกิดจากส่วนลึกของหัวใจนี้

หงส์โกวกล่าวว่า

"กวงเม้งกอ ท่านสามารถช่วยเหลือนาง เราไม่ตำหนิ ท่านสามารถช่วยเหลือเรา เราไม่ขอบคุณท่าน แต่ท่านไม่ต้องฝืนใจยืนอยู่

ฝ่ายเรา ไม่ว่าท่านยืนอยู่ทางด้านใด เราไม่ต้องการเห็นท่านทรยศต่อ
สหายเป็นคำรบสอง"

ขณะที่นางกล่าววาจา กลับหันข้างให้ ไม่ได้มองดูเชี่ยงซุน
กวงเม้ง

นับตั้งแต่เชี่ยงซุนกวงเม้งปรากฏกายขึ้นอีก นางไม่ได้จับจ้อง
มองมันอย่างตรงๆ มาก่อน

ประการนี้ต่อให้ผู้อื่นไม่รู้สึก เชี่ยงซุนกวงเม้งต้องรู้สึกได้

เชี่ยงซุนกวงเม้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"หงส์โกว เราสามารถกล่าววาจาสักหลายประโยคหรือไม่?"

ที่มันถามเป็นหงส์โกว ที่ตอบคำกลับเป็นถังชิ้ว

ถังชิ้วที่รักส่นุกตลอดมา

สำหรับกับถังชิ้ว สิ่งที่น่าเล่นสนุกสนานที่สุด นอกจาก
อำนาจแล้วไม่มีสิ่งใดเกินความรัก

ดังนั้นนางกล่าวว่า

"ท่านกล่าวเถอะ ไม่ว่าท่านกล่าวกระไร ท่านล้วนช่วยเหลือ
ข้าพเจ้า ตอนนี้ข้าพเจ้าเพียงพึ่งพาท่านแล้ว"

วาจาประดานี้คล้ายบุปผาร่วงอันเลื่อนลอย ไม่มีที่พึ่งพิง แต่
ก็เป็นถ้อยคำที่สร้างความพลุ่งพล่านใจแก่ลูกชายชาตรีที่สุด

สตรีนางหนึ่งขอมอบทุกสิ่งของนางต่อท่านแล้ว

...หากว่าท่านเป็นบุคคลที่สามารถหวังพึ่งได้

และหากว่าท่านเชื่อคำพูดของนาง

เชี่ยงซุนกวงเม้งสูดลมหายใจคำหนึ่ง

มันต้องสงบจิตใจกล่าววาจากับหงส์โกว

...ไม่ว่าอย่างไร ในฐานะของลูกผู้ชายชาตรีคนหนึ่ง ในแต่ละ
ทางชีวิตอันยาวนาน ต้องเผชิญการทดสอบอันยากเย็น การเข้าแต่ละ

ดินแสนเข็ญ

มิหนำซ้ำล้วนต้องผ่านพันทีละด่านโดยปราศจากผู้คนอยู่เคียงข้าง การศึกที่แท้จริงล้วนต้องกัดฟันผ่านพัน ที่ดาหน้ามา ไม่ว่าเป็นความแข็งแกร่งที่สามารถตัดสังขาร หรือเป็นความนุ่มนวลที่กัดกร่อนปณิธาน ล้วนต้องให้ตัวเองเป็นผู้พิชิต

บางครั้งลูกผู้ชายที่แท้จริงไม่เกรงกลัวอุปสรรค ความกระทบกระเทือน ตลอดจนวิกฤตการณ์ที่พลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน

ที่มันเกรงกลัวคือความกลัดกลุ้มข้อยุ่งยากที่กัดทำลายปณิธาน ความผิดหวังที่ไม่เป็นไปตามที่มุ่งมาดปรารถนา

ลูกผู้ชายไม่เกรงกลัวการต่อสู้

การพลีชีพกลางสมรภูมิก็เป็นความสมใจประการหนึ่ง

ชายชาตรีไม่ระย่อต่อลมฝน

การพาตัวเข้าปะทะกับลมฝน นับเป็นความสมอยากชนิดหนึ่ง

แต่บุรุษที่เข้มแข็งต้องเกรงกลัวการลอบทำร้าย การสะดุดติดขัดยังมีความรักที่สะบั้นไม่ขาด

ดังนั้นคำพูดประโยคแรกที่เชี่ยงซุนกวงเม้งกล่าวกับหงส์โกวคือ

"เราเสียใจต่อท่าน"

หงส์โกวรับฟังจนใจหายวูบ

โดยปรกติแล้ว บุรุษผู้หนึ่งกล่าวกับสตรีเช่นนี้ มาตรว่ามันมีการกระทำที่ติดค้างน้ำใจจริงๆ มันก็ตระเตรียมติดค้างต่อไป

เช่นเดียวกับบุตรของตัวเองเดิบโตแล้ว รอให้กลับถึงบ้านค่อยปลอบโยน ผู้คนมักคุ้นกับการดูแลเด็กข้างบ้านที่ร้องไห้ก่อน

หงส์โกวได้แต่กล่าวว่า

"เรื่องของความรัก ไม่มีผู้ใดเสียใจต่อผู้ใด"

เชี่ยงซุนกวงเม้งพลันกล่าวว่า

"แต่ความรักนี้เป็นท่านสร้างความเสียใจแก่เราก่อน เราค่อย

เสียใจต่อท่าน"

หงส์โกวงงงันวูบ พร้อมกับความเคลือบแคลงสงสัย ก็บังเกิดเพลิงโทสะและความคับแค้นใจพลุ่งขึ้น กล่าวว่า

"เราสร้างความเสียใจแก่ท่านอย่างไร ท่านลองบอกมา"

เชี่ยงซุนกวงเม้งกล่าวว่า

"เรานับว่ามีอายุไม่น้อยแล้ว..."

หงส์โกวสอดคำขึ้น

"ไม่ ท่านยังไม่ถึงสี่สิบปี สำหรับกับบุรุษ นี่ยังเป็นวัยกำเรืองโรจน์ ท่านมิใช่เรา สตรีไม่อาจทนทานรับความชราได้"

เชี่ยงซุนกวงเม้งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านดู ท่านเข้าใจเราเกินไปแล้ว เรากล่าววาจาใด ไม่ทันกล่าวจบล้วนถูกท่านตัดบท ท่านไม่เคยรับฟังว่าเราคิดกล่าวอันใด"

หงส์โกวยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มขมขื่นยิ่ง กล่าวว่า

"ดังนั้นท่านเห็นว่าไม่มีความแปลกใหม่ ยินยอมเสาะหาสตรีอื่นแทน ใช่หรือไม่?"

เชี่ยงซุนกวงเม้งร้อนรุ่มจนเกาศีรษะ ไม่ทราบดอบอย่างไรดี หงส์โกวเข้าใจมันกระจ่างเกินไป เป็นเหตุให้เชี่ยงซุนกวงเม้งไม่ทันกล่าววาจาปฏิเสธได้

หงส์โกวกล่าวว่า

"ตกลง เราไม่ตัดบทของท่าน ท่านลองบอกมา เราสร้างความเสียใจแก่ท่านก่อนอย่างไร?"

เชี่ยงซุนกวงเม้งตะกุกตะกักว่า

"ซึ่งความจริง มิใช่ท่านสร้างความเสียใจแก่เรา หากแต่ "

หงส์โกวขุ่นเคืองใจขึ้นมา กล่าวด้วยความแค้นอยู่บ้างว่า

"กวงเม้ง ท่านทางที่ดีกล่าวให้กระจ่างชัด หากแม้แต่เราก็ไม่เข้าใจคำพูดของท่าน รังแต่เป็นที่หัวร่อเยาะของผู้คน"

เชี่ยงซุนกวงเม้งถูกคำพูดหลายประโยคนี้ ตัดบทจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้อีก

แต่ผู้อื่นกลับพบปมปัญหาแล้ว

หงส์โกวเข้าใจเชี่ยงซุนกวงเม้งเกินไปจริงๆ

นี่เป็นปัญหา

บุรุษที่มีความเป็นผู้กล้าคนหนึ่ง มุ่งหวังให้สตรีหลงรักมันเพียงใสมัน บูชามัน มิใช่ทำความเข้าใจกับอารมณ์ความรู้สึกของมันโดยกระจ่างดุจนิ้วบนฝ่ามือ

ถังชิ้วเห็นเช่นนั้น คล้ายเห็นเป็นที่ขัดตา คล้ายลืมเลือนว่าความขัดแย้งนี้เป็นนางก่อขึ้น ยิ่งคล้ายเป็นผู้ชมดูที่บังเกิดความคับข้องใจแทนเชี่ยงซุนกวงเม้ง กล่าวว่า

"นางเฒ่าที่ไร้เหตุผลนี้ ไม่เห็นท่านอยู่ในสายตา ท่านถกเหตุผลกับใครกับนาง ยังคงฆ่าทิ้งในดาบเดียวเถอะ"

ที่เหนือความคาดหมายผู้คนคือ เชี่ยงซุนกวงเม้งที่ถูกบีบคั้นจากสองด้านพลันตวาดว่า

"หยุดปาก"

สุ้มเสียงนี้ตวาดใส่ถังชิ้ว

ถังชิ้วถึงกับขุ่นแค้นจนหน้าซีดขาว

หางตาของนางเรียวแหลมราวมีดดาบ

มุมปากของนางก็เรียวแหลมราวมีดดาบ

ริมฝ่ามือของนิ้วก้อยนาง ก็คล้ายมีดดาบ

...มีดดาบที่ชักจากฝัก

เพียงแต่ดาบแม้ถืออยู่ในมือ แต่ยังไม่ใช้ออก

เชี่ยงซุนกวงเม้งกล่าววาจาแล้ว

มันพอกล่าววาจา ก็แสดงจุดยืนออกมา

มันจะอย่างไรเป็นหัวหน้าสหพันธ์กระเรียน

มันต่อสู้จากมือเปล่าหมัดเปลือย ผ่านเหตุการณ์อย่างโชกโชนมาตรว่านับแต่โบราณกาล วีรบุรุษยากผ่านด่านหญิงงาม แต่เมื่อถึงขั้นสำคัญ มันยังถูกบีบคั้นจนแสดงความห้าวหาญออกมา กล่าวว่า

"บอกต่อท่าน ด้านความรัก เราทรยศต่อหงส์โกว แต่เราไม่เป็นศัตรกับหงส์โกวเด็ดขาด"

มันกล่าวด้วยความเด็ดเดี่ยวและปวดร้าวใจว่า

"เราจะไม่ทำร้ายนาง เราจะไม่ยอมให้ผู้ใดแตะต้องนาง นางเป็นผู้รู้ใจที่บุกบั่นยุทธจักร เคียงคู่กับเรามาสิบแปดปี ต่อให้เราทรยศต่อความรักของนาง ก็ไม่อาจทรยศต่อคุณธรรมของนาง"

จากนั้นมันกล่าวกับหงส์โกวว่า

"ท่านเข้มแข็งไปแล้ว เราก่อตั้งสหพันธ์กระเรียน ท่านก็ก่อตั้งสหพันธ์นางแอ่น ไม่ว่าเรื่องราวใด ล้วนไม่อาจปิดบังท่าน ท่านเข้าใจเราเกินไป ผลจากการอยู่ร่วมอย่างยาวนาน พบว่าทุกประการของเราล้วนถูกท่านเปิดเผยสิ้น เราไม่ชมชอบเช่นนี้ เราเป็นลูกผู้ชาย ท่านเป็นสตรีที่พึ่งพาเรา รักบูชาเรา โอนอ่อนตามเรา เราอายุเกือบสี่สิบปีแล้วยังไม่มีบุตร ท่านกระดือรือร้นสนใจด่อยุทธจักรไม่กำเนิดบุตรให้แก่เรา เราเริ่มอ้างว้างเริ่มเดียวดาย บังเกิดความเบื่อหน่าย ในมือท่านมีขุนพลบุรุษทั้งลี้ก๊กฮวย อื้อก๊กเซ้ง ซ่งก๊กกี้ ในมือเราไหนเลยมีขุนพลสตรี? หากว่ามี ท่านไหนเลยยอมรับได้?

คราก่อนท่านใช้สอยฟันปีศาจยี่สิบแปดเนี่ยซู่อั้ว แต่มันกลับหลบลี้ไป ท่านใช้ให้ลี้ก๊กฮวยสะกดรอยตามมัน สุดท้ายทำให้ลี้เกี่ยวที่เป็นคนรักของลี้ก๊กฮวยบังเกิดความริษยา เข้าใจว่ามันหลงรักนางมามาผู้เป็นภรรยาของเนี่ยซู่อั้ว เป็นเหตุให้สหพันธ์นางแอ่นและสหพันธ์กระเรียนบังเกิดความขัดแย้งกับสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ลี้เกี่ยวก็บังเกิดความหึงหวง หรือว่าเราไม่ เราได้แต่เบิ่งตาหึงหวง ไม่กระทำเรื่องราวที่สร้างความหึงหวงแก่ท่าน เรายังนับเป็นบุรุษหรือ?"

หงส์โกวรับฟังจนตื่นเต้นสงสัยยิ่ง แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ลูกผู้ชายอันประเสริฐนัก เราเพียงใช้สอยเนี่ยซู่อั้ว ปราศจากใจส่วนตัวแม้แต่น้อย เราปฏิบัติต่อก๊กกี้ ก๊กเซ้ง ก๊กฮวยราวน้องพี่ ไม่มีความรักใคร่เจือปนแม้แต่น้อยนิด"

เชี่ยงซุนกวงเม้งหัวร่อด้วยโทสะกล่าวว่า

"เราทราบ ท่านไม่มีแต่เรามี เราชมชอบสตรีที่เยาว์วัยสะคราญโฉม เชื่อฟังวาจา..."

หงส์โกวชม้ายชายตำมองถังชิ้ว กล่าวว่า

"นางหรือ? นางเยาว์วัยสะคราญโฉมจริง ทั้งยังเย้ายวนยิ่ง แต่นางเชื่อฟังวาจาท่าน หรือว่าท่านเชื่อวาจานาง?"

เชี่ยงซุนกวงเม้งกระทืบเท้า กล่าวว่า

"เราไม่ได้ช่วยเหลือนางฆ่าท่าน แสดงว่าไม่เชื่อฟังวาจานาง"

หงส์โกวหน้าแดงก่ำขึ้นมากล่าวว่า

"นี่ขอรับน้ำใจแล้ว ยามนี้ท่านสามารถเปลี่ยนความตั้งใจ เชื่อฟังวาจานาง ลงมือฆ่าเรา หลังจากฆ่าเรา สามารถร่วมเรียงเคียงคู่ปราศจากความวิตกกังวลแล้ว"

เชี่ยงซุนกวงเม้งขุ่นแค้นจนแทบกระโดดปราดขึ้น กล่าวว่า

"หากเราคิดกระทำจริงๆ ก็ไม่จำเป็นต้องฆ่าท่าน ปล่อยให้ท่านมีชีวิตอย่างขุ่นเคือง ไยมิใช่ประเสริฐยิ่งกว่า?"

หงส์โกวขุ่นแค้นจนใช้จมูกกล่าววาจา แต่อิริยาบถยังงามสง่า เพียงแต่สีหน้าเย็นยะเยือก ราวกับปรากฏหิมะตกลงยังกลางใจ กล่าว

"ประเสริฐ พวกท่านทั้งสองนับว่าบุรุษหล่อเหลาสตรีสะคราญเป็นคู่อันเหมาะสม ทั้งยังมีพิษดุจเดียวกัน"

ยามนั้นไอน้ำรวมตัวกัน แสงอาทิตย์ลับหาย เมฆหมอกสุมคุมอยู่เหนือศีรษะทุกผู้คน ห่างเพียงครึ่งเชียะ

เชี่ยงซุนกวงเม้งขุ่นเคืองจนใบหูบิดเบี้ยว กล่าวว่า

"เรามีพิษ? เราเพียงแต่กล่าว เรากระทำเช่นนี้หรือ เมื่อครู่เรายังสนับสนุนท่านต่อทั้งหมด ท่านกลับ..."

หงส์โกวหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ท่านยิ่งใหญ่จริงๆ กลับแสดงออกถึงความยิ่งใหญ่ของท่าน ไม่อภัยต่อสตรีที่หึงหวงไม่รู้ความเช่นเรา..."

ยามนั้นถังชิ้วพลันกล่าวว่า

"เชี่ยงซุน ท่านอ่อนข้อแก่นางทำอะไร นางหาได้รับน้ำใจของท่านไม่ หากท่านไม่ให้นางทราบความร้ายกาจ ก็เป็นที่ผิดหวังของข้าพเจ้าไปแล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านเป็นลูกผู้ชาย หากแม้นไม่กล้า ข้าพเจ้า...จะดูแคลนท่าน"

เชี่ยงซุนกวงเม้งกระชากเสียงว่า

"หยุดปาก"

ถังชิ้วแบะปากน้อยๆ กล่าวว่า

"ท่านเพียงร่ำร้องให้ข้าพเจ้าหยุดปาก"

หงส์โกวแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะท่านใฝ่ต่ำเอง ท่านเมื่อเป็นคู่ขาใหม่ของเขา ก็ต้องรองรับธาตุแท้ลูกผู้ชายของเขา"

เชี่ยงซุนกวงเม้งไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป พลอยตวาดใส่หงส์โกวว่า

"หยุดปาก"

คราครั้งนี้มันล้วนร้องบอกให้สตรีทั้งสองนางหยุดปาก

ถังชิ้วยิ้มแล้ว

ท่ามกลางกลุ่มหมอก รอยยิ้มของนางยังคงแหลมคมเฉียบ

นางกล่าวด้วยความชื่นชมต่อคราเคราะห์ของผู้อื่นว่า

"ท่านก็ไม่มีข้อยกเว้น"

ยามนั้นโต่วน่อฮกกล่าววาจาแล้ว

มันจำต้องกล่าว ทั้งนี้เพราะมันไม่อาจหักใจทนดูคู่รักอันเหมาะสมเช่นเชี่ยงซุนกวงเม้งกับหงส์โกวต้องแตกแยก เพราะบุคคลที่สาม ซึ่งมีจิตเจตนาอื่นเคลือบแฝง

โต่วน่อฮกกล่าวว่า

"ถังชิ้ว ท่านมีพิษจริงๆ ท่านทำร้ายเอี่ยงเอี้ยงของเรา ทำร้ายจิตใจเรา ท่านเป็นเหตุให้เท่พคลุ้มคลั่งเกิดการเข้าใจผิด ต่อสู้จนแทบเสียชีวิต ยามนี้ท่านยังคิดทำลายความสัมพันธ์ระหว่างกวงเม้งกับหงส์โกว ทุกเรื่องราวล้วนสืบเนื่องจากท่าน ทั้งหมดอย่าได้หลงกลของนางผู้เป็นสตรีที่รักสนุก ถือการทำร้ายจิตใจทำร้ายความรักของผู้อื่นเป็นความสุข"

หงส์โกวกล่าวเบาๆ ว่า

"นั่นต้องเป็นบุรุษที่ยินยอมให้นางจัดการ ค่อยกระทำได้"

เชี่ยงซุนกวงเม้งก้มศีรษะ จากนั้นพลันเงยหน้าขึ้น

มันเงยหน้าขึ้นอย่างหนักแน่น ใช้น้ำเสียงที่มีน้ำหนักกล่าวว่า

"หงส์โกว ท่านไม่ต้องกระตุ้นเรา ไม่ว่าอย่างไร เราเพียงติดค้างน้ำใจท่าน ไม่ขอทรยศต่อคุณธรรมของท่าน"

หงส์โกวขอบตาเปียกชุ่ม กล่าวด้วยความหดหู่ว่า

"เราเข้าใจกุศลเจตนาของท่าน กล่าวตามความสัตย์ เราเข้าใจท่านเกินไป และเชื่อคำพูดของท่านแต่เราเป็นสตรี ต่อให้เราเข้มแข็งกว่านี้ ก็เพียงเป็นสตรีนางหนึ่ง สตรีเน้นอารมณ์ความรู้สึก ท่านแจ่มแจ้งถึงคุณธรรมกับเราทำอะไร? ท่านติดค้างน้ำใจเรา หากชดใช้ด้วยคุณธรรม ก็ไร้เรื่องราวหรือ?

ซึ่งความจริง เราก็เข้าใจ ท่านไม่เพียงเพราะทารกหญิงนี้ แต่ประการสำคัญท่านไม่ต้องการเป็นศัตรูกับได้เจียงกุน ปัญหาอยู่ที่ได้รัง

ย่อยยับไม่มีไข่สมบูรณ์ เราก็ทราบว่าท่านไม่ยอมรับฟังคำพูดของเรา แต่กวงเม้งกอ เรายังขอน้อมเตือนท่าน ผลของการหลีกหนี มีแต่ไม่กล้าเผชิญหน้ากับตัวเอง ความผิดพลาดหาเป็นไรไม่ สิ่งสำคัญยิ่งกว่าคือต้องมีความกล้าหาญเผชิญหน้ากับความผิดพลาด"

เชี่ยงซุนกวงเม้งรับฟังวาจานุ่มนวลของนาง หวนนึกถึงสิบแปดปีมานี้ ทั้งสองเคียงบ่าเคียงไหล่ครองรักร่วมกัน หัวใจพลอยหดหู่ถามเสียงสั่นสะท้านว่า

"เรา...เราผิดหรือ? ที่ไม่ตอแยได้เจียงกุน เป็นหนทางแห่งความอยู่รอด"

คราครั้งนี้ทิชิ่วกล่าววาจาแล้ว เขากล่าวว่า

"การหลบเลี่ยงไม่อาจหลบพ้น ท่านดู หากได้เจียงกุนมีความจริงใจ ก็ไม่ใช้ให้ถังชิ้วฆ่าเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงตั้งแต่แรก ยามนี้หากท่านไม่รุดมา ทั้งหมดไยมิใช่เข้าใจผิดว่าท่านมีส่วนร่วมด้วย จากความแตกแยกแสดงว่าสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ไม่มีความจริงใจ พวกมันตัดหนทางแห่งความอยู่รอดของท่าน เพียงเพื่อหลอกใช้ท่าน สหพันธ์พิราบ พรรครอยเกลียดสหพันธ์มังกรพยัคฆ์ ล้วนสวามิภักดิ์ต่อสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ไหนแลมีผลบั้นปลายที่ดี? ท่านแม้ผิดพลาด แต่มิใช่ไม่สามารถกลับตัวได้ *คนที่ไม่เคยกระทำความผิดพลาด จึงเป็นความพ่ายแพ้ถึงที่สุด คนสู้หนึ่งไม่เคยพ่ายแพ้มาก่อน ก็ไม่เคยประสบความสำเร็จ คนกระทำความผิดพลาดตั้งแต่เล็ก รู้ผิดพลาดสามารถแก้ไข เปรียบกับการที่ไม่เคยกระทำความผิดพลาดมาก่อน ยังกล้าหาญยิ่งกว่า"*

เขาเดินเข้าไป กุมมือของเชี่ยงซุนกวงเม้งไว้ กล่าวด้วยเสียงกระตือรือร้นว่า

"มา พวกเราเคียงบ่าเคียงไหล่กันขับไล่..."

เอ่ยถึงตอนนี้หน้าเคร่งเครียดลง กล่าวอย่างร้อนรนว่า

"รีบโคจรพลังคุ้มครองชีพจรหัวใจ ท่านถูกพิษแล้ว"

เชี่ยงซุนกวงเม้งใจหายวาบ โคจรพลังคุ้มครองจุดสำคัญต่างๆ ค่อยทราบว่าตัวเองถูกพิษจริงๆ ค่อยชี้มือไปยังถังชิ้ว กระซากเสียงว่า

"ท่าน...ท่านแพร่พิษต่อเรา?"

ถังชิ้วแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ระวังป้องกันท่านได้ ท่านดู เป็นท่านทยศต่อข้าพเจ้าก่อน ดีที่ข้าพเจ้าทิ้งความ 'ขาว' บนร่างท่านล่วงหน้า ขอเพียงข้าพเจ้าใช้จิตสำนึกเร่งเร้า ท่านก็ถูกข้าพเจ้าจัดการจนคิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดตายก็ไม่สมปรารถนา เป็นท่านไม่รู้จักดีชั่ว ค่อยให้รับกรรมสนองเช่นนี้"

นางกล่าวถึงกลางคัน สุ้มเสียงแปรเปลี่ยนเป็นแหบพร่า ค่อยๆคิดว่า เมื่อครู่ทิชิ่วทำลายเสียงพิษของนาง จนบัดนี้หลอดเสียงยังไม่ฟื้นฟูเป็นปรกติ

เห็นติ่งใบหูข้างขวาของเชี่ยงซุนกวงเม้งขาวโพลนไปแถบหนึ่ง ไม่นานก็ลุกลามถึงแก้มขวา จากจุดสีขาวเป็นด่างสีขาว จากด่างสีขาวเป็นก้อนสีขาว ก้อนสีขาวยิ่งมายิ่งเด่นชัด ยิ่งมายิ่งขยายใหญ่ ยิ่งมายิ่งเย็นเยือก ทั้งมีขนสีเขียวงอกเงยออกมา

พอฟังว่าเป็น**พิษทิ้งความขาว** ทิชิ่วต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน

หงส์โกวพอเห็นเชี่ยงซุนกวงเม้งถูกพิษ พลันแปรสภาพไปโดยฉับพลัน

ความหึงหวงไม่มีแล้ว ความแค้นที่มีต่อเชี่ยงซุนกวงเม้งพลันปลาสนาการสิ้น

ที่หลงเหลือเป็นความห่วงใยต่อเชี่ยงซุนกวงเม้ง ตลอดจนความเป็นศัตรูต่อถังชิ้ว

ความเป็นศัตรูแปรสภาพเป็นความแค้น นางชี้มือไป ตวาดว่า

"มอบยาขจัดพิษมา หาไม่เราจะฆ่าท่าน"

ถังชิ้วมีปฏิกิริยารวดเร็วยิ่ง ล้วงมือไปในอกเสื้อ ชักมือกลับออกมา โยนขวดเล็กๆ ให้ใบหนึ่ง กล่าวกับหงส์โกวว่า

"ท่านร้อนรุมอันใด เขาหาใช่สามีข้าพเจ้าไม่ ยาขจัดนี้มิอาจแก่ท่านไม่นับเป็นอย่างไร"

หงส์โกวยามร้อนร่มใจ เห็นนางยินยอมมอบยาขจัดให้ สำแดงความยินดียิ่ง รวบนิ้วทั้งห้าหมายรับเอาไว้

ทันใด มือใหญ่ข้างหนึ่งยื่นปราดเข้ามา ชิงรับขวดใบนั้นไว้

พริบตานั้นมือข้างนั้นเขียวเรืองวูบหนึ่ง

นั่นย่อมเป็นมือของทิชิ่ว

ยามนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า นี่เป็นขวดยาที่มีพิษใบหนึ่ง

ทิชิ่วตวัดมือวูบ โยนขวดยาออกไป

ด้วยพละกำลังของทิชิ่ว สามารถซัดขว้างขวดยาพิษไปยังสุดแดนไกล

ละอองน้ำเข้มข้นปานนั้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นภาพไกลเกินครึ่งวาได้

หากปราศจากทิชิ่ว หงส์โกวคงพลาดท่าเสียทีอีกครา

คงต้องถูกพิษ

ทิชิ่วพอโยนขวดทิ้ง ก็ตวาดว่า

"ทั้งหมดระวัง อย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ สตรีนางนี้เล่ห์เพทุบายนัก"

เขาพบเห็นแต่แรกว่าสีหน้าของเชี่ยงซุนกวงเม้งผิดท่า ต้องไม่อาศัยการสัมผัสมือกับเชี่ยงซุนกวงเม้งตรวจสอบทราบว่าอีกฝ่ายถูกพิษแล้ว

ถังชิ้วถลึงตาใส่ กล่าวด้วยความเสียดายอยู่บ้างว่า

"ท่านยุ่งเกี่ยวมากความ ทำลายพิษ**พั่วเชียฮวง** *(ลมหายใจ)* ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้ท่านชดใช้"

กล่าวจบนางก็ลงมือ
สมควรบอกว่าลงเท้าจึงถูกต้อง

สิ่งที่ถังชิ้วให้ความรู้สึกแก่ทิชิ่วคือ

นางงดงามยิ่ง
และมีพิษยิ่ง
ทั้งยังลลับสุดหยั่งคาด
ก่อนหน้านี้นางแย้มยิ้มพริ้งพรายต่อท่าน ราวกับจะกระชากวิญญาณของท่าน จากนั้นลงมือต่อท่านด้วยอำมหิต ซ่อนดาบในรอยยิ้มอย่างเปี่ยมล้น
นางทำให้ผู้คนหลงใหล ชวนให้ผู้คนเคลือบแคลง สะกิดให้ผู้คนเหวาดหวั่น คุกคามผู้คนกลัวเกรง ถึงกับหลอกซ้ายล่าขวา จู่โจมแช่วยเหลือนี่ จัดการคน ทำร้ายคน ฆ่าคนตามความคิดชั่ววูบของนาง
หากว่ามือของตัวเองมิใช่คงกระพันชาตรีหมื่นพิษไม่แทรกซึมเลือดรู้คงถูกพิษลมทำร้ายของนางทำลายไปแล้ว
สตรีนางนี้ชั่วร้ายจริงๆ
ไม่อาจปล่อยปละละเว้นได้
ทิชิ่วมีนิสัยอ่อนโยน น้อยครั้งจะไม่ไว้หน้า ไม่ไว้ไมตรี แต่ยามเนื้อดบังเกิดเพลิงอำมหิตมิได้
...บังเกิดเพลิงอำมหิตต่อหญิงสาวที่งดงามยวนใจนางนี้
ถังชิ้วพอใช้เท้าออก ไม่ทราบเพราะเหตุใด เชี่ยงชุนกวงเม้งแค่แส่งเสียงแผดร้อง ราวถูกผู้คนฉีกกระชากร่างก็มิปาน
เมื่อมองดูมันใหม่ พบว่าแก้มซ้ายมันปรากฏเป็นสีขาวโพลนเช่นกัน ทั้งยังมีขนงอกเงย
...นี่เป็นพิษอันน่ากลัวเพียงไหน กลับสามารถแพร่ระบาด แผ่ขยาย เจริญพันธุ์อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ มิหนำซ้ำยังอยู่ภายใต้การ

ควบคุมบังคับของคนแพร่พิษ

หงส์โกวเห็นเชี่ยงซุนกวงเม้งได้รับความเจ็บปวดเช่นนี้ พลอย
ปวดร้าวใจ ไม่ว่าความคับแค้นเคืองขุ่นอันใด ล้วนปลาสนาการสิ้น

นางร้อนรุ่ม

แต่ไม่สับสน

นางขุ่นเคือง

แต่ยังไม่ลนลาน

นางกล่าวกับเนี่ยเตียงและฉั่วค้วงว่า

"ท่านทั้งสองอย่าได้คำนึงถึงข้อแตกต่างระหว่างบุรุษสตรีแต่
เอี่ยงเอี้ยงตายใต้พิษร้ายของนาง เชียงกงใหญ่ เชียงกงน้อยล้วนถูก
พิษของนาง กวงเม้งก็อก็ถูกทำร้าย เลียกจั่ง เลี้ยงชัง มกซก ต่าง
ถูกนางยุยงจนออกห่าง พวกเราต้องคร่ากุมนางในบัดดล ค่อยล้างแค้น
ให้แก่ผู้ตาย และช่วยชีวิตของคนที่ยังมีชีวิตอยู่"

เนี่ยเตียงเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"ตกลง เราลงมือจัดการกับนางตัวต่อตัว"

ฉั่วค้วงคัดค้านในบัดดล กล่าวว่า

"จัดการตัวต่อตัว แต่ให้เราลงมือ"

เนี่ยเตียงกระชากเสียงว่า

"ท่านตายไปแล้วครึ่งหนึ่ง อาศัยอะไรสยบนาง ยังคงให้เรา
จัดการเถอะ"

ฉั่วค้วงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เรารับบาดเจ็บเพราะสืบเนื่องจากนาง เราไม่ลงมือควบคุม
ท่านจัดการนางได้ กระดูกของเอี่ยงเอี้ยงคงเย็นชืดแต่แรกแล้ว"

หงส์โกวขยี้เท้ากล่าวว่า

"เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ พวกท่านยังทุ่มเถียงเกี่ยงงอน"

ตามสถานการณ์เฉพาะหน้า ทิชิ่วที่มีกำลังภายในแก่กล้าแต่

กระทำการด้วยความหนักแน่น เหมาะสมกับการสู้พัวพันกับอี้เตี่ยที่มีความสามารถในการต่อสู้ ทั้งลึกล้ำสุดหยั่งคาดอย่างที่สุด ส่วนเนี่ยเตียงกับฉั่วต้วงผนึกกำลังจัดการกับถังชิ้ว บวกกับนางและโต่วน่ออกเฝ้าคุมเชิงสมควรกำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ แต่คนทั้งสองกลับถกเถียงไม่เลิกรา

ช่วงเวลานั้น พิษภายในกายเชี่ยงซุนกวงเม้งจู่โจมใส่หัวใจ ทำให้หงส์โกวไม่อาจรอคอยสืบไป

นางตกลงใจลงมือ

ยามนั้น นางได้ยินคำพูดที่เร่งร้อนและประหลาดพิกลดังติดต่อกันสามครั้งครา

"มาแล้ว"

นี่เป็นฉั่วต้วงกล่าวขึ้นก่อน

"ถึงแล้ว"

เป็นเนี่ยเตียงกล่าวเสริมขึ้น

"ลงมือเถอะ"

เป็นสุ้มเสียงของอี้เตี่ยดังขึ้น

มันไม่กล่าววาจาหากแต่ตวาดก้อง

มันพอตวาดว่า คนลัวนปรากฏขึ้น

เป็นชายฉกรรจ์สวมชุดขาวราวหิมะจำนวนสามสิบเอ็ดคน

พวกมันเคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็ว ดุร้ายและมีพลัง

พวกมันชิงบุกจู่โจมต่อหอเจ็ดหุนครึ่ง

แสดงแนชัด จุดมุ่งหมายของอี้เตี่ยอยู่บนหอ

บนหอเพาะปลูกด้วยต้นโสมสุขสมใจ

นี่เป็นสามสิบเอ็ดผู้พลีชีวิตของอี้เตี่ย

...เป็นผู้พลีชีวิตบุรุษ

อี้เตี่ยคอยถ่วงเวลา กระตุ้นให้เกิดการตอบโต้ ที่แท้รอให้

ศิษย์ของมันรุดมาโดยพร้อมเพรียง

แต่เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงรอคอยอันใด?

ขณะที่ผู้พลีชีวิตบุรุษของอี้เตี่ยทั้งสามสิบเอ็ดคนปรากฏกายขึ้น ขุมกำลังของสหพันธ์ห้าสมทร สำนักฟ้าทักษิณ พรรคเสื้อแพร พรรคเสื้อสกปรก ที่ขึ้นตรงต่อเนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงก็รุดถึงโดยพร้อมเพรียง

ขุมกำลังทั้งสี่สายต่อสู้กับผู้พลีชีวิดทั้งบุรุษสตรีในสังกัดอี้เตี่ยหกสิบสองคนเป็นพัลวัน

ขณะเดียวกัน เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงพากันกระทำเรื่องหนึ่ง

พากันจู่โจมใส่ถังชิ้ว

คราครั้งนี้แม้แต่ถังชิ้วก็คาดคิดไม่ถึง

หงส์โกวกับโต่วน่อฮกยิ่งรู้สึกเหนือความคาดหมายนัก

ฉั่วค้วงหน้าเขียวคล้ำ ผมพิโรธชี้ชันปานเส้นลวด เนี่ยเตียงตาแดงเพลิง สองมือเป็นสีทองจางๆ จู่โจมโหมใส่ถังชิ้วราวกับความแค้นลึกล้ำดุจห้วงสมุทร

ถังชิ้วยามไม่ทันระวัง กลับตกเป็นเบี้ยล่าง นางทางหนึ่งว่าทางหนึ่งกระซากเสียงว่า

"นี่นับเป็นเส้นทางธัมมะอันใด? ถือเป็นการต่อสู้ตัวต่อตัวอย่างไร?"

ฉั่วค้วงข่คำรามว่า

"พวกเรามิใช่เส้นทางธัมมะ หากแต่เป็นสถาบันสงฆ์ **พระพุทธกำราบมาร กวนอิมสิบเอ็ดพักตร์** กอปรด้วยพันกรพันเนตร สุดท้ายยังเป็นเพียงหนึ่งกวนอิม พระโพธิสัตว์มีทั้งจริงและมายา พวกเราสองต่อสู้กับท่าน ถือเป็นคนเดียว ท่านไม่ยอมรับนับถือ จะเป็นอย่างไร?"

ปากกล่าววาจา มือเท้าไม่อยู่นิ่ง ลงมือโดยไม่หยุดยั้ง

มือขวามันทำท่าคีบดอกบัว มือซ้ายทำท่าถือขวานจามใส่

ทำให้เมื่อมันปราศจากอาวุธ แต่ทุกครั้งที่จามออก แฝงความแหลมคมของขวานใหญ่ แฝงพลังของขวานมหึมา

ที่น่ากลัวยิ่งกว่ามิใช่ขวาน หากแต่เป็นดอกบัว

ดรรชนีดอกบัวจี้ใส่ทั้งสี่ทิศ ทุกดรรชนีสกัดสังหารถังชิ้ว

เนี่ยเตียงก็ร้องว่า

"ต่อสู้ตัวต่อตัวหรือ? หากเป็นคนดีที่โอ่อ่าเปิดเผย พวกเราต้องยึดถือ สำหรับกับบุคคลเช่นท่าน สมควรให้ท่านลิ้มรสชาติของความไม่ยุติธรรมดูบ้าง"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งชิงจู่โจม

มันไม่เพียงจู่โจมทั้งมือเท้า ทั้งยังเปิดฉากการรุกด้วยประกายดาบที่ก่อเกิดเสียงดังซี่ซี่

ที่น่ากลัวยิ่งกว่ามิใช่ดาบเนตรของมัน หากแต่เป็นดาบเสียงของมัน

มันทางหนึ่งลงมือ ทางหนึ่งร้องว่า

"ฟ้าไม่ยอมรับเจ้า"

สุ้มเสียงนี้สั่นสะท้านจิตใจของถังชิ้ว รบกวนความคิดต่อสู้ของนาง ทุกเสียงคล้ายอาวุธลับ แทรกผ่านช่องว่างเข้าไปทำลายชีวิตของถังชิ้ว

แต่ถังชิ้วมิใช่ชนชั้นธรรมดา นางกลับสามารถตีโต้

นางยังมีพลังตีโต้

ละอองน้ำกลับผนึกเป็นลูกเห็บน้ำแข็ง

เรือนร่างอันอ้อนแอ้น จนแทบอ่อนแอไม่อาจต้านแรงลมของนางเคลื่อนไหวอยู่ท่ามกลางลูกเห็บน้ำแข็งอย่างอ่อนช้อยงดงาม

แต่ลูกเห็บน้ำแข็งกลับกลายเป็นอาวุธลับของนาง

เป็นพิษของนาง

ในลูกเห็บน้ำแข็ง เสื้อผ้าสีดำของนางยิ่งขับเน้นความขาว

บริสุทธิ์ของนาง ดุจดั่ง*นางเชียนกลางหิมะ*

เป็นนางเชียนหิมะน้อย

เนี่ยเตียงส่งเสียงสัญญาณคำหนึ่ง จากนั้นตวาดว่า

“คนไม่ยอมรับคน”

พลันได้ยินเสียงมอ ผสานกับเสียงจิ๊กอย่างเร่งร้อน นกเขา
ตาทองตัวนั้นไม่ทราบโบยบินมาจากที่ใด จิกใส่ถังชิ้วอย่างเร่งร้อน ว่า
สีทองตัวนั้นก็พุ่งกระโจนออกจากหอเจ็ดหุนครึ่ง โถมใส่ถังชิ้ว

นั่นเป็นหอที่เอนเอียงหลังหนึ่ง

นี่เป็นวัวที่ดุร้ายตัวหนึ่ง

วัวสีทองเผ่นโผนออกจากชั้นล่างของหอ ถาโถมถึงกลาง
นกเขาบนหลังมันค่อยพุ่งจู่โจม

นั่นเป็นวิหคที่ปราดเปรียวกว่าผู้คนตัวหนึ่ง

ทวิบาทจัตุบาททั้งสองตัวนี้ล้วนไม่เกรงกลัวพิษ

พริบดานั้นฉั่วค้วงชักดาบออกแล้ว

เป็นดาบเจ็ดสี

เงาน้ำแข็งส่องต้องพลังดาบ สะท้อนเป็นประกายรุ้งอันเฉิด
ฉั่วค้วงตวาดว่า

“โอมมั้วนีปาบีงู้”

พลางฟันดาบลง ผิวน้ำแข็งพลันแยกออก เงาลูกเห็บแตก
ดาบของมันนี้พอใช้ออก ก็สักการะฟ้า สักการะดิน สักการะเทพ
สักการะคนพร้อมทั้งสักการะดาบ

ทั้งสองแค้นถังชิ้วถึงที่สุด

ยามนี้ ศัตรูที่ถังชิ้วเผชิญหน้า ไม่เพียงเนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงเท่า
ยังมีวัวสีทองกับนกเขา

ถังชิ้วดีโต้แล้ว

ภายใต้เคล็ดวิชาสถาบันสงฆ์ของเทพคลุ้มคลั่งกับผู้ฟั่นเฟือนพิษร้ายของถังชิ้วยากจะคุกคามศัตรูได้

แต่นางยังคงตีโต้ออก

ใช้อาวุธตีโต้

อาวุธลับของนางหากพุ่งใส่ศัตรูโดยตรง อาศัยเนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงยังรับไว้ได้ หลบหลีกรอดพ้น

แต่นั่นหาเป็นเช่นนั้นไม่

วิชาอาวุธลับของถังชิ้ว บรรลุถึงระดับมาตรฐานของตระกูลถังมณฑลเสฉวนแล้ว

ความน่าตระหนกของอาวุธลับถังชิ้ว ไม่ได้อยู่ที่รวดเร็ว ไม่ได้อยู่ที่แม่นยำ และไม่ได้อยู่ที่รุนแรง

หากแต่อยู่ที่การคำนวณ และการจัดแง่มุม

เป้าจู่โจมของนางหากเป็นฉั่วค้วง นางจะคำนวณพลังถาโถมพลังความเร็ว พลังรับเหตุเปลี่ยนแปลงของความเคลื่อนไหวขั้นต่อไปของฉั่วค้วงล่วงหน้า

จากนั้นนางซัดอาวุธลับออก

อาวุธลับไม่ได้พุ่งตรง หากแต่พุ่งหักเห

อาวุธลับของนางบางครั้งพุ่งใส่ต้นเสา บันได ชายคาตึกของหอเจ็ดหุนครึ่ง บางครั้งถึงกับพุ่งใส่อาวุธของศัตรู ค่อยกระดอนออกมา พุ่งหักเหใส่จุดสำคัญของฝ่ายตรงข้าม

นางคำนวณตำแหน่งแง่มุมเป็นมั่นเหมาะ

นางยังคำนวณความเคลื่อนไหวทุกประการของศัตรูเป็นอย่างดี

หากอาวุธลับพุ่งตรง ยังสามารถยึดหลักทหารมาตั้งทัพสู้ แต่อาวุธลับที่พุ่งหักเห การคำนวณศัตรูล่วงหน้าเช่นนี้ ยากที่จะระวังป้องกันได้

นางพอจู่โจมใส่เนี่ยเตียง ก็เป็นเช่นเดียวกัน

นางคำนวณกระแสพลัง ขอบข่ายเคลื่อนไหวและแนวทางรับเหตุเปลี่ยนแปลงของฝ่ายตรงข้ามล่วงหน้า จากนั้นค่อยลงมือ

อาวุธลับของนางไม่ได้พุ่งตรงใส่เนี่ยเตียง หากแต่พุ่งคดเคี้ยว

อาวุธลับพุ่งใส่ก้อนอิฐ ศิลา ต้นไม้ ตลอดจนเขาวัวแสะจะงอยปากนกก่อน ค่อยดีดสะท้อนกลับ พุ่งใส่ช่องว่างจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม

นางหยั่งคำนวณทุกประการก่อน

นางคาดเดาความเปลี่ยนแปลงทุกประการของฝ่ายตรงข้ามล่วงหน้า

หากมุ่งใส่ศัตรูโดยตรง ยังสามารถยืดหลักน้ำมาก่อทำนบกั้น แต่วิชาอาวุธลับที่พุ่งคดเคี้ยวเช่นนี้ แม้ภูตเทพยังคำนวณไม่ออก ยากะทันหันฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงยากรับมือได้

ทั้งสองล้วนไม่ทราบว่า อาวุธของถังชิ้วแต่ละสายซัดใส่ผู้ใด ซัดใส่ตำแหน่งใด และซัดถึงเมื่อใด

ขณะที่เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงลงมือต่อถังชิ้ว ทิชิ่วก็ต่อสู้กับอี้เตี่ย

อี้เตี่ยลอยตัวขึ้น มุ่งเป้าหมายไปที่หอเจ็ดหุนครึ่ง

ทิชิ่วสกัดมันไว้ในบัดดล

แต่ผู้พลีชีวิตบุรุษทั้งสามสิบเอ็ดคน พากันสกัดทิชิ่วเอาไว้

ขณะเดียวกันอี้เตี่ยก็เผชิญการสกัดขัดขวางจากมือดีพรรคแพร พรรคเสื้อสกปรก สหพันธ์ห้าสมุทร และสำนักฟ้าทักษิณจำนวนสี่สิบห้าคน

อีกด้านหนึ่ง ลี้เลี้ยงซัง เตียมกซกกับเฮ้งเลียกจั่งที่ทรยศสมาคมดอกไม้เขียว ก็ต่อสู้กับกงซุนเจี่ย ซุนเจี่ยเอี่ยงและตงซุนแห่งสหพันธ์กระเรียน

หงส์โกวออกคำสั่ง ให้ซ่งก๊กกี้กับอื้อก๊กเซ้งแห่งสหพันธ์นางแอ

ใบรุดไปช่วยเหลือ

โต่วน่อฮกเฝ้าอยู่หน้าหอเจ็ดหุนครึ่ง
มันไม่ยินยอมให้ผู้ใดช่วงชิงโสมสุขสมใจไป
ทิชิ่วถูกผู้พลีชีวิตบุรุษทั้งสามสิบเอ็ดคนโอบล้อมไว้
ทิชิ่วทราบว่าสถานการณ์คับขัน ไม่อาจอ่อนข้ออีกต่อไป
ยามคับขันสำคัญ การอ่อนข้อเกินควรคือความขลาดเขลา
เกินไป

ทิชิ่วชิงจู่โจมใส่ผู้คนทั้งสามสิบเอ็ดคน
เขาลงมือก่อนที่พวกมันจะจัดตั้งขบวนเสร็จสิ้น
เขาใช้ออกด้วยท่า**เฮ็กโฮ้วเทาซิม** *(เสือดำขโมยหัวใจ)*
ผู้พลีชีวิตบุรุษคนหนึ่งยกมือปิดป้องปะทะ
เสียงฉาดคราหนึ่ง คนผู้นั้นถูกหมัดทำร้ายล้มลง
มันไม่เสียชีวิต ทั้งไม่ได้รับบาดเจ็บ เพียงแต่ถูกหมัดของ
ทิชิ่วต่อย พละกำลังแตกซ่าน ล้มฟุบกับพื้น ไม่อาจลุกขึ้น
ยังคงมีคนสกัดขัดขวาง
ทิชิ่วใช้กระบวนท่าออก ยังคงเป็นท่าเสือดำขโมยหัวใจ
คนผู้นั้นคิดถลันหลบ คิดเลี่ยงหนี
แต่ว่าไม่มีประโยชน์
มันยังคงถูกหมัดต่อยใส่
ผู้พลีชีวิตบุรุษที่ถูกหมัดทำร้าย ทั้งไม่เสียชีวิต และไม่รับบาด
เจ็บเพียงล้มระทวยกับพื้น โครงกระดูกทั่วร่างคล้ายสลายจากกัน ไม่
อาจลุกขึ้น

คนที่สามสกัดจู่โจมต่อทิชิ่ว
ทิชิ่วยังคงต่อยหมัดออกด้วยท่าเสือดำขโมยหัวใจ
คนผู้นั้นใช้ธงผืนหนึ่งโอบตวัด คิดห่อหุ้มกระบวนท่าของทิชิ่วนี้
เอาไว้ หวังให้ความอ่อนพิชิตความแข็ง

แต่ก็ไม่มีประโยชน์

มันปลิวลิ่วออกไปเช่นกัน กลับกลายเป็นคนอ่อนระทวย

คนที่สี่ใช้ออกด้วยสากวชิระทรงพลัง

มันคิดโยกคลอนทิชิ่ว ใช้ความรุนแรงหักโค่นความแข็ง

ทิชิ่วยังคงใช้ออกด้วยท่าเสือดำขโมยหัวใจเป็นคำรบสี่

กระบวนท่านี้เป็นท่าพื้นฐานของผู้ฝึกวิชาบู๊ทั่วไปชัดๆ แต่ผู้พิ
ชีวิตบุรุษนั้นยังถูกหมัดต่อยใส่

มันปลิวลิ่วไปไกลโข ล้มลงกับพื้น

จากนั้นเป็นคนที่ห้า

อึดใจเดียวทิชิ่วใช้ท่าเสือดำขโมยหัวใจโค่นผู้คนล้มลงแปดคน
ค่อยกวาดมองไปยังอี้เตี่ย ต้องใจหายวาบ

*อี้เตี่ยพอดีมองมาทางด้านทิชิ่ว ต้องบังเกิดความดื่นตระหนก
เช่นกัน*

ตอนที่ 5

สู้สามจอมขมึง

เมื่อล้มลงต้องลุกขึ้นมา ไม่ว่าพลัดตกหกล้มกี่ครั้งครา ล้วนต้องลุกขึ้นมา ยามใดที่ท่านดุ้นกับการนอนลง จะไม่แตกต่างกับคนตาย มีเรื่องบางประการหากท่านไม่ลุกขึ้นเผชิญหน้า จะต้องหลบเลี่ยงมันไปชั่วชีวิต

พลังคือความสวยงาม

คนมีชีวิตอยู่ในโลก ที่แท้มีพลังอันใด?

บางคนเห็นว่า *การต่อสู้ของชีวิตคือพลัง*

อารมณ์ความรู้สึกและสำนึกอันดีงามของคน ล้วนแล้วแต่เป็นพลัง

สติปัญญาของคนแตกต่างจากทวิชาติจัตุบาท สามารถปกครองศักรวาล จึงเป็นพลังที่แท้จริง

ซึ่งความจริง พลังในตัวคนมีจำกัด พละกำลังของผู้คนทั่วไปยังไม่เทียบเท่าวัวตัวหนึ่ง ถึงกับไม่อาจเปรียบกับมดตัวเล็กๆ ที่สามารถยกของหนักกว่าตัวมันห้าสิบเท่า แม้แต่สุดยอดฝีมือที่เลิศภพจบแดน ต่อให้ทุ่มเทพลังการฝึกปรือชั่วชีวิต ใช้ออกด้วยยอดวิชาที่ร่ำเรียนมา ยังไม่อาจเปรียบกับประกายวิชชุที่แลบแปลบ ลมเฉื่อยฉิวที่พัดผ่านพสุธาตลอดจนระลอกคลื่นที่ก่อตัวขึ้นกลางห้วงสมุทร

แต่สำหรับกับชาวยุทธจักรที่ผู้เข้มแข็งคงอยู่ ผู้เข้มแข็งยิ่งกว่าใต้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน การที่สามารถโค่นทำลายศัตรู จึงเป็นพลังที่

แท้จริง

หากกล่าวจากทางด้านนี้ อี้เตี่ยล้วนมี **"พลัง"** อย่างยิ่ง
พลังของมันอยู่ที่แม่นยำ ดุดันและจู่โจมศัตรูอย่างได้ผล
ผู้คนที่ล้อมสกัดอี้เตี่ย ล้วนมิใช่มือชั้นธรรมดา
แต่ทุกผู้คนพอเผชิญพบมัน ล้วนประมือไม่ถึงหนึ่งกระบวนท่า...อย่างมากเพียงหนึ่งกระบวนท่า

นี่สมควรบอกว่า ไม่อาจทนทานรับการจู่โจมจากอี้เตี่ยแม้สักคราเดียว

กระบวนท่าของมันล้วนจู่โจมใส่กระดูกข้อต่อของศัตรู
กระบวนท่าของมันคล้ายมุ่งใส่กระดูกข้อต่อของศัตรูโดยเฉพาะ
มิหนำซ้ำเผชิญเข้มแข็ง พิชิตเข้มแข็ง

การ **"ฆ่า"** ศัตรูผู้หนึ่ง ไม่แน่ว่าต้องฆ่ามันจริงๆ ขอเพียงโค่นฝ่ายตรงข้ามล้มลง จนฝ่ายตรงข้ามไม่มีเรี่ยวแรงตอบโต้ อย่างนั้นศัตรูผู้นี้ก็ไม่ถือเป็น **"ศัตรู"** อีก บางครั้งยังได้ผลกว่าการฆ่าศัตรูจริงๆ ด้วย

ทั้งนี้เพราะการฆ่าศัตรู จะกระตุ้นให้ศัตรูอื่นคิดล้างแค้น ทำให้ศัตรูที่สูญเสียหนทางมีชีวิตรอด ปลุกปลอบความกล้าคิดเสี่ยงชีวิตขึ้น แต่หากโค่นศัตรูจนพิกลพิการ นอนระทวยกับพื้น ยังสามารถข่มขวัญศัตรูอื่นยิ่งกว่าอีก

อี้เตี่ยใช้ยุทธวิธีเช่นนี้
มันทางหนึ่งร่ายรำ ร้องเพลงหาวหาญ
ทางหนึ่งลงมือ ใช้ออกด้วยแนวทางที่โล่งโถง
ทุกครั้งที่ลงมือจะได้ยินเสียงกระดูกหัก
เสียงหักของกระดูกข้อต่อ

มันตวัดฝ่ามือขึ้นฟันลง ไม่ว่าศัตรูปิดป้องหรือไม่ปิดป้อง หลบหลีกหรือไม่หลบหลีก เลี่ยงหนีหรือไม่เลี่ยงหนี ล้วนถูกกระแทกกระทบข้อต่อหัก

สำหรับยุทธจักรที่ประทังชีวิตอยู่ริมคมดาบ เรื่องราวที่หวาดกลัวที่สุดคือความพิการ

...ยามใดที่พิการ จะสูญเสียที่พึ่งของการมีชีวิตอยู่ มิหนำซ้ำศัตรูคู่แค้นต้องสืบเสาะมาถึง เช่นนี้มีชีวิตมิสู้ตกตาย

มิหนำซ้ำอี้เตี่ยมุ่งกระแทกกระดูกข้อต่อผู้คนหักไป เท่ากับศัตรูทำลายความสามารถในการต่อสู้ของฝ่ายตรงข้าม แต่ไม่ได้ทำร้ายศัตรูถึงแก่ชีวิต เพียงทำให้มันมีชีวิตรอดไม่สำเร็จ คิดใคร่ตายก็ไม่สมปรารถนา โดยเฉพาะความสามารถในการต่อสู้ของฝ่ายตรงข้ามยิ่งกล้าแข็ง พลังตอบโต้ของอี้เตี่ยยิ่งรุนแรง การลงมือยิ่งหนักหน่วง

การลงมือของมันมุ่งจัดการกับ **"จุดสำคัญ"** ของฝ่ายตรงข้าม

...จุดสำคัญนี้ยังสาหัสสากรรจ์กว่า **"จุดเส้นสำคัญ"** *บนร่างผู้คนอีก*

ไม่มีผู้ใดต้านทานรับอี้เตี่ยได้

อี้เตี่ยขณะจะก้าวยาวๆ เข้าสู่หอเจ็ดหุนครึ่ง พลันรู้สึกว่ามีคนมองดูมัน

จับจ้องมองมันอย่างมีพลัง

สายตานั้นพอจ้องมองถึงร่างมัน คล้ายต่อยใส่ตำแหน่งนั้นสองหมัด

อี้เตี่ยรีบหมุนตัวกวาดมอง พอดีสบสายตากับทิชั่วคราหนึ่งยามนั้น ทิชั่วเพิ่งสำรวจดูสภาพการต่อสู้ทางด้านอี้เตี่ย

ขณะที่อี้เตี่ยรู้สึกถึง **"สายตา"** ของทิชั่ว ทิชั่วความจริงยังไม่เหลียวหน้ามองดูมัน อี้เตี่ยกลับรับรู้ถึง **"พลัง"** ชนิดนั้นก่อน

...เป็นพลังที่เปล่งจากสายตา

ยามนั้น **ผู้คนที่โอบล้อมอยู่ข้างกายทิชั่ว หากมิใช่ล้มลงก็ถอยห่างออกไป**

ทิชิ่วก้าวยาวๆ เข้าหาอี้เตี่ย

อี้เตี่ยหากมุ่งหน้าไปยังหอเจ็ดหุนครึ่ง ที่นั้นมีโต่วน่อยกเฝ้ารักษาอยู่

มันเชื่อมั่นว่าสามารถโค่นหัวหน้าสมาคมดอกไม้เขียวผู้นี้ลง แต่อย่างน้อยต้องลงมือเกินกว่าเจ็ดกระบวนท่า และภายในสิบห้ากระบวนท่า

ระหว่างสิบกระบวนท่านี้ มันกลับ **"ขาย"** ช่องว่างที่กลางหลังแก่ทิชิ่ว

...ทำไม่ได้

...แม้แต่กระบวนท่าเดียวก็ทำไม่ได้

อี้เตี่ยความจริงไม่คิดขอร้องผู้คน

มันไม่เคยขอร้องผู้คนมาก่อน

แต่มันต้องครอบครองโสมสุขสมใจ

มันต้องครอบครองให้จงได้

หากมันประมือกับทิชิ่ว เกรงว่าไม่ได้ครอบครองโสมสุขสมใจแล้ว

มันไม่มีหนทางเลือกเฟ้น

และไม่อาจเลือกเฟ้น

อี้เตี่ยส่งเสียงร้องว่า

"**ฮ้อนั้งยี้** *(คนดีงาม)* ท่านเมื่อมาแล้ว ไฉนอยู่นิ่งเฉย? ท่านสะกดมือเหล็กผู้นี้ให้แก่เรา อย่าให้ผู้อื่นหัวร่อเยาะว่า พวกเราสี่จอมทมิฬมาถึงสามคน ยังไม่อาจมีเปรียบได้"

ทิชิ่วพอฟัง ต้องชะงักเท้าลง

...หรือยังมียอดฝีมือหมอบซุ่มอยู่ละแวกใกล้เคียง โดยที่เราไม่พบเห็น?

...หาไม่เป็นอี้เตี่ยเล่นลวดลาย เพื่อหลอกลวงตัวเอง มิให้ตัวเองลงมืออย่างสุดกำลัง?

จนบัดนี้ทิชิ่วเผชิญหน้ากับอี้เตี่ยในสี่จอมทมิฬ แต่หามีความรู้สึกคล้อยตามคำพูดของบ้อเช้ง ที่กล่าวกับเขาก่อนออกเดินทางว่า

"เตี่ยฮ้อใจคับแคบ ถังชิ้วอำมหิต ตู้มึ่งเกรี้ยวกราด อี้เตี่ยลำพอง"

...อี้เตี่ยหนักแน่นยิ่ง ไฉนบอกว่าลำพอง?

อาจบางทีนั่นเพียงหมายถึงท่วงท่าอันลำพอง ระหว่างที่มันร้องเพลงร่ายรำพลางลงมือ

ยามนั้น ทิชิ่วได้ยินสุ้มเสียงตอบรับแล้ว

สุ้มเสียงที่แหลมเล็กเสียงหนึ่งดังว่า

"...เราช่วยเหลือท่าน มีผลดีอันใด?"

ทิชิ่วใจหายวาบ หรือว่าเตี่ยฮ้อมาแล้วจริงๆ?

...หากว่าสี่จอมทมิฬรุดมาสามคน ซึ่งประกอบด้วยถังชิ้ว อี้เตี่ยเตี่ยฮ้อ ตัวเองเป็นไม้ตันเดียว สามารถค้ำยันหอเจ็ดหุนครึ่งได้หรือ?

เห็นนักศึกษาชุดเทา โพกผ้าสีแดงผืนหนึ่ง เดินออกมาด้วยท่าทีที่ละห้อยหดหู่

สีหน้าของมันเป็นสีเดียวกับชุดยาวที่สวมใส่ .

ผ้าโพกศีรษะของมัน กลับเป็นสีสันเดียวกับริมฝีปากของมัน

สองมือของมันล้วนซุกซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ ท่าทางประหลาดพิกลยิ่ง บัดเดี๋ยวแย้มยิ้ม บัดเดี๋ยวปั้นสีหน้าเยือกเย็น

มันอย่างน้อยต่ำเตี้ยกว่าอี้เตี่ยสองช่วงศีรษะ รูปลักษณะไม่พิเศษพิสดาร แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันพอเดินออกจากละอองหมอกพิษของถังชิ้ว ทั้งหมดก็มุ่งความสนใจไปที่มันเป็นจุดเดียว

นั่นเป็นรังสีการฆ่าฟันชนิดหนึ่ง

รังสีการฆ่าฟันที่ปราศจากที่มา

รังสีการฆ่าฟันของยอดฝีมือทั่วไป คล้ายบรรยากาศคราชิวเทียน *(ดูใบไม้ร่วง)*

...ชิวเทียนที่เป็นฤดูประหารนักโทษ

รังสีการฆ่าฟันความจริงมีที่มา มีร่องรอยให้สืบสาว เช่นเดียวกับสิ้นฤดูร้อนใกล้ฤดูหนาว จะเป็นบรรยากาศคราชิวเทียน

แต่รังสีการฆ่าฟันของคนผู้นี้ คล้ายอยู่ท่ามกลางฤดูร้อนอันอบอ้าว ค่ำคืนหนึ่งปรากฏลมเย็นพัดผ่าน ดอกไม้เงินพลันบานสะพรั่งก็มิปาน

รังสีการฆ่าฟันนี้ไร้ซึ่งน้ำใจ ไม่ถามไถ่เหตุผล คิดฆ่าก็ฆ่า ฆ่าเพื่อระงับฆ่า

อี้เตี่ยเห็นเตี่ยฮ้อปรากฏกาย ก็กล่าวว่า

"ท่านมาแล้วจริงๆ"

เตี่ยฮ้อหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ที่แท้ท่านไม่พบเห็นเรา เพียงใช้คำพูดหลอกลวงเราออกมา"

ยามนั้น ถังชิ้วหยุดยั้งชะงักมือ แต่ยังถูกสองคนและหนึ่งว่างหนึ่งนกเขาโอบล้อมไว้ นางแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เตี่ยฮ้อ พวกเราต่อสู้ในที่นี้ ท่านคิดฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบกระมัง?"

เตี่ยฮ้อหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"คำพูดของท่านนี้หมายความว่าอย่างไร?"

ถังชิ้วสวนคำว่า

"ท่านเองก็ทราบ"

อี้เตี่ยไกล่เกลี่ยว่า

"ทั้งหมดเป็นพวกเดียวกัน มีวาจาสามารถว่ากล่าว ให้จัดการกับศัตรูก่อน"

เตี่ยฮ้อกลับกล่าวว่า

"พวกเราเป็นซือเฮียตี่ มิใช่พี่น้องร่วมสาบานฝ่ายธัมมะ ไม่

จำเป็นต้องขายชีวิตให้ เกลือกกลั้วกับปลักน้ำโดยไม่ได้รับผลตอบแทนอันใด"

อี้เตี่ยกลับสามารถข่มเพลิงโทสะ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ตกลง ผลเขียวเย็นในที่นี้ให้แก่ท่าน ยามเข้าพบได้เจียงกุนไพ่บอกว่าท่านเป็นคนบุกจู่โจมหอเจ็ดหุนครึ่ง"

เตี่ยฮ้อกล่าวอย่างไม่ยินยอมว่า

"ท่านคิดหลอกลวงทารกอมมือหรือ ท่านหยิบฉวยโสมสุขสมใจเพียงทิ้งผลเขียวเย็นให้แก่เรา"

อี้เตี่ยกระชากเสียงว่า

"ท่านคิดช่วงชิงโสมสุขสมใจด้วย?"

เตี่ยฮ้อชำเลืองมองถังชิ้วแวบหนึ่ง กล่าวว่า

"เรายังต้องการขวดเหมยทอง"

ถังชิ้วร้องเพ้ย กล่าวว่า

"**เตี่ยเชียวตี่** *(ใจแคบแซ่เตี่ย)* ขวดวิเศษอยู่ที่ตัวโกวเนี้ย หากมีความสามารถก็หยิบฉวยไป"

ดวงตาเตี่ยฮ้อทอประกายพิสดารขึ้น

นั่นไม่คล้ายเป็นแววตาของมนุษยชาติ

หากแต่เป็นความต้องการที่ถูกไฟละโมบเผาผลาญ แต่เยือกเย็นถึงขีดสุดชนิดหนึ่ง

ประกายพิสดารนั้นปรากฏขึ้นก็หายวับ มันเพียงกล่าวว่า

"นี่เป็นท่านกล่าวเอง"

หงส์โกวกับโต่วน่อฮกเห็นในบริเวณเพิ่มจอมทมิฬอีกผู้หนึ่งถึงกับปวดเศียรเวียนเกล้า จากนั้นพบว่าเตี่ยฮ้อคล้ายไม่ลงรอยกับจอมทมิฬอีกสองคน อี้เตี่ยพยายามเหนี่ยวรั้งมัน ถังชิ้วกลับขัดแย้งกับมันไแใจต้องลอบยินดี

อี้เตี่ยพลันกล่าวว่า

"**เซี่ยวซือม่วย** *(ศิษย์ผู้น้องคนเล็กที่เป็นหญิง)* **เดี่ยเล่าซา** *(ฝาดับสามแซ่เตี่ย)* อย่าได้วิวาทจนเป็นที่หัวร่อเยาะของคนนอกแล้ว"

เตี่ยฮ้อกล่าวด้วยความถือดีว่า

"หัวร่อเยาะ? ที่นี้มีผู้ใดสามารถมีชีวิตอยู่หัวร่อเยาะได้?"

อี้เตี่ยกล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านลงมือเถอะ"

คราครั้งนี้เตี่ยฮ้อกล่าววาจาสี่คำว่า

"โสมสุขสมใจ"

อี้เตี่ยกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"ทั้งหมดบุกจู่โจมหอเจ็ดหุนครึ่งก่อน แล้วค่อยแบ่งปัน เป็นอย่างไร?"

เตี่ยฮ้อกล่าวว่า

"ตกลง"

มันรับปากอย่างหมดจดยิ่ง

หมดจดจนทุกผู้คนงงงันวูบ

พริบตาที่งงงัน มันพลันลงมือ

มันความจริงยืนอยู่ระหว่างอี้เตี่ยกับทิชิ่ว ห่างจากหอเจ็ดหุนครึ่งช่วงหนึ่ง

มันพลันพุ่งปราดไปยังหอเจ็ดหุนครึ่ง

ท่าร่างของมันไม่นับว่ารวดเร็ว ทั้งยังขาเป๋เล็กน้อย

ดังนั้นท่าร่างของมันประหลาดพิกลอยู่บ้าง

ยามนั้น ที่ด้านหลังยังมีศิษย์ของพรรคเสื้อแพร พรรคเสื้อสกปรก สหพันธ์ห้าสมุทร สำนักฟ้าทักษิณจำนวนยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดคน พอเห็นมันคิดบุกเข้าหอเจ็ดหุนครึ่ง พากันสกัดจู่โจมใส่มัน

ศิษย์ของค่ายพรรคทั้งสี่นี้ ล้วนมีชื่อในทางยากตอแย

พลังฝีมือของพวกมัน ก็ยากจะตอแยได้จริงๆ

คนของสหพันธ์ห้าสมุทรประกาศว่า "สถานที่ซึ่งมีน้ำต้องมีศิษย์ของสหพันธ์ห้าสมุทร" ขณะที่เรืองโรจน์ถึงขีดสุด ฟังว่าพวกมันปฏิบัติการขัดขวางมิให้ขุนนางบ้านเมืองเก็บกวาดภาพวาดตัวหนังสือของแท้ทิ้งหมดไป กลับระดมกำลังผู้คนได้เกือบร้อยหมื่นจากในเจ็ดมณฑล

พวกมันใช้สิบแปดศัสตราวุธกอถัง กล่าวคือผู้ที่ใช้ทวนเรียกว่าทวนกอถัง ผู้ที่ใช้ดาบเรียกว่าดาบกอถัง ผู้ที่ใช้ง้าวเรียกว่าง้าวกอถัง ถึงกับมีคนใช้พาย ย่อมเรียกว่าพายกอถัง

ศิษย์สำนักฟ้าทักษิณยิ่งคุยโอ่ พวกมันบอกว่า "สถานที่ซึ่งเห็นแผ่นฟ้า ต้องมีคนของสำนักฟ้าทักษิณ" ขณะที่รุ่งโรจน์ถึงขีดสุด มีอยู่ทีหนึ่งพวกมันเรียกระดมศิษย์สำนักฟ้าทักษิณที่นครเชี่ยงอัน จุดเทียนไขทีละเล่ม ทั่วทั้งเมืองถึงกับสว่างไสวดุจกลางวัน

ที่พวกมันก่อตั้งเป็นค่ายกลแกะซัวพะงู้คี้ติ่ง *(ค่ายกลตีวัวข้ามภูเขา)*

มาตรว่ากองกำลังของค่ายสำนักทั้งสอง ผ่านการต่อสู้ระยะยาวต่างฝ่ายต่างกลืนอีกฝ่ายหนึ่ง จนมีสถานะตกต่ำลง แต่ยังมีขุมกำลังที่ไม่อาจซะล่าดูแคลนได้

หากเปรียบเทียบกัน กองกำลังของพรรคกระยาจกยิ่งไม่อาจประมาทดูแคลนได้

พรรคเสื้อแพร กับพรรคเสื้อสกปรก แม้เพียงเป็นสองสาขาที่แยกตัวออกจากพรรคกระยาจก แต่ก็เป็นสองในห้าสาขาที่มีความสำคัญที่สุด

พรรคเสื้อแพร เสื้อสกปรก เสื้อสะอาด ผลัดเสื้อผ้า เสื้อขาวทั้งห้า อยู่ภายใต้การนำของผู้อาวุโสพรรคกระยาจกท่านหนึ่ง ผู้อาวุโสทั้งห้ารวมทั้งผู้อาวุโสอีกครึ่งคน ให้การสนับสนุนหัวหน้าพรรคกระยาจกปกครองพรรคกระยาจก

ช่วงเวลานั้นขุมกำลังที่แท้จริงของพรรคกระยาจก ทุ่มเทไป

กับการต่อต้านอริราชศัตรู บวกกับเผชิญการคุกคามจากสหพันธ์แนวร่วมใหญ่และเก้าสัมพันธมิตร ทำให้ลดความเข้มแข็งลง

แต่พรรคกระยาจกมีโครงสร้างพิเศษเฉพาะ บวกกับต้นไม้ใหญ่หยั่งรากลึก หลายร้อยปีมานี้รักษาชื่อเสียงเอาไว้ มิหนำซ้ำยังมีคุณค่าตามสมควร

ดังนั้นผู้คนจำนวนมากยินดีให้การสนับสนุนพรรคกระยาจก

เพราะเหตุนี้พรรคกระยาจกแยกสาขาออกมาอีกห้าสาขา สองในห้าอยู่ภายใต้การนำของเทพศักดิ์สิทธิ์และผู้ฟั่นเฟือน เทพศักดิ์สิทธิ์และผู้ฟั่นเฟือนแม้ถือกำเนิดจากฟ้าทักษิณและสหพันธ์ห้าสมุทร แต่ก็ออกจากสำนักแต่แรก คิดสร้างชื่อเสียงในยุทธจักร กลายเป็นหัวหน้าพรรคเสื้อแพรและเสื้อสกปรก

ผู้อาวุโสพรรคกระยาจกครึ่งคนคือเตียซาปา มันก่อตั้งหน่วยปฏิภาณฟ้า กลายเป็นขุมกำลังอันกล้าแข็งอีกหน่วยหนึ่งของพรรคกระยาจก

ยามนี้ศิษย์พรรคกระยาจกไม่นิยมใช้ไม้ตีสุนัขอีก

ศิษย์พรรคเสื้อแพรใช้เครื่องดนตรีเป็นอาวุธ ประกอบด้วยซอขลุ่ย ปี่แป้และพิณ

ศิษย์พรรคเสื้อสกปรกใช้ไม้เท้าเป็นอาวุธ พวกมันส่วนใหญ่เป็นคนพิการ บางคนพานใช้มือเทียมและขาเทียมเป็นอาวุธ

พวกมันล้อมจู่โจมใส่เตี่ยฮ้อ

เตี่ยฮ้อพุ่งปราดไปยังหอเจ็ดหุนครึ่ง คล้ายไม่พบเห็นมือดีที่กรูมาจู่โจมใส่

แต่สองเท้ามันคล้ายมีดวงตางอกเงยก็มิปาน

มันพุ่งปราดเข้าหาคนเหล่านั้น จากนั้นบิดตัวดีดกาย หรือกระโดดปราด บางครั้งสะกิดหัวไหล่คนเหล่านั้น บางครั้งยันใส่หัวเข่าคนเหล่านั้น บางครั้งเหยียบใส่ข้อเท้าคนเหล่านั้น ถึงกับทิ้งเท้าลงมาแ

ศีรษะของพวกมัน หยิบยืมพลังกระโดดคราหนึ่ง ก็เหินข้ามไป

เตี่ยฮ้อไม่เห็นคนเหล่านี้อยู่ในสายตา

จ้าวบกระทั่งมันเผชิญผู้คนสามคน ค่อยหยุดยั้งลง

คนทั้งสาม หนึ่งตัวเบา หนึ่งซูบผอม หนึ่งเบาบาง

พวกมันเป็นสามผู้เชี่ยวชาญของสหพันธ์กระเรียน ประกอบด้วย

เชี่ยคงเจ่กเฮาะ *(กระเรียนท่องนภา)* ตงซุนเอี่ยง

ชงเทียนเจ่กเฮาะ *(กระเรียนพุ่งฟ้า)* กงซุนเจีย

ต็กโกวเจ่กเฮาะ *(กระเรียนเดียวดาย)* ซุนเจี่ยเอี่ยง

เตี่ยฮ้อยิ้มแล้ว

มันเหลียวหน้าไปยังถังชิ้ว กล่าวว่า

"ท่านมิใช่บอกว่า พวกมันเป็นคนของพวกเราหรอกหรือ?"

ยามนั้นถังชิ้วเร้นกายอยู่ในหมอกรางเลือน

ในกลุ่มหมอกปรากฏประกายอยู่สองกลุ่ม

กลุ่มสีเขียวเป็นกระบี่

กลุ่มสีขาวเป็นดาบ

ฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงล้วนใช้อาวุธแล้ว

ได้ยินถังชิ้วกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"เชี่ยงซุน ตอนนี้ขึ้นอยู่กับคำพูดของท่านแล้ว"

เชี่ยงซุนกวงเม้ง กล่าวว่า

"ไม่ได้ เราเพียงรับปากท่านว่าจะไปจากที่นี้ ไม่เป็นศัตรูกับได้เจ๊ยงกุน ยามนี้ท่านคิดฆ่าหงส์โกวกับโต่วหวยจู้ บุกหอเจ็ดทุนครึ่ง คิดฆ่งชิงโสมสุขสมใจ เรื่องเหล่านี้เราไม่ยอมรับได้ เราไม่ไปแล้ว อย่าแต่ตอนนี้เราคิดไปก็ไปไม่ได้"

มันดล้ายสะกดพิษภายในกายไว้อย่างสุดความสามารถ

ถังชิ้วยังกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"นั่นแล้วแต่ท่าน"

ฟังจากน้ำเสียงของนาง เนี่ยเตียงที่ใช้กระบี่เล็กแห่งเรา กับฉั่วค้วงที่ใช้ดาบใหญ่แห่งเรา ยังไม่อาจพิชิตถังชิ้วคนหนึ่งได้

เตี่ยฮ้อมองดูสามผู้เซ่นสรวงที่เบื้องหน้า กล่าวว่า

"เราทราบแล้ว"

เอ่ยถึงตอนนี้ ที่ด้านหลังบังเกิดเสียงร้องร่ำครำครวญ เสียงแผดร้องดังขึ้น

ทุกผู้คนแตกฮือล่าถอยออกไป

เห็นในบริเวณปรากฏผู้คนหกเจ็ดคน ที่เกิดโลหิตสายหนึ่งฉีดพุ่งออกจากจุดแป๊ะหวยบนขม่อม พลังสีแดงหม่นสายหนึ่งทลายขม่อมออกมา คนล้มตายลงเสียชีวิต

เมื่อดรู่คนหกเจ็ดคนนี้ ล้วนถูกเตี่ยฮ้อใช้ปลายเท้าแตะหยั่งฟุ่งผ่านไป ตำแหน่งที่ปลายเท้ากระทบถูก ก็หาใช่จุดแป๊ะหวยบนขม่อมไม่

นี่เป็นวิทยายุทธ์อันใด?

...ไฉนรุนแรงถึงเพียงนี้?

...ไฉนมีอำนาจการทำลายถึงขั้นนี้

เชี่ยงซุนกวงเม้งบังเกิดความตื่นเต้นสงสัย พริบตานั้นเตี่ยฮ้อลงมือแล้ว

มือขวามันขาวนวลราวสลักเสลาจากหยก ใช้ออกด้วยฝ่ามือ

มันฟาดฝ่ามือฝ่าอากาศออก

ซุนเจี่ยเอี่ยงใช้มือเปล่ารับฝ่ามือนี้เอาไว้

กงซุนเจี่ยฉวยโอกาสตีโต้กลับไป

เตี่ยฮ้อรวบมือซ้ายกำเป็นหมัด มือซ้ายของมันกลับปรากฏผิวหนังยับย่น

มันต่อยหมัดจู่โจมออก

กงซุนเจี่ยใช้มีดตัดหญ้ารูปปีกกระเรียนคู่หนึ่งเป็นอาวุธ

ดังนั้นมันยกอาวุธปิดสกัดและตัดใส่ รับสภาวะหมัดไว้
หมัดนั้นจึงต่อยใส่อาวุธ
ยามนั้น ดงซุนเอี่ยงก็โถมถึงเช่นกัน คิดหมายลงมือ
เตี่ยฮ้อพลันถลึงตาใส่มันคราหนึ่ง
ดงซุนเอี่ยงรู้สึกแดงวาบขึ้นที่เบื้องหน้าสายตา ดังนั้นรีบถอยปราดไป
เตี่ยฮ้อพอดลงมือ แตกเพียงสะกดถูกน่วกอยของมันคราหนึ่ง ดงซุนเอี่ยงก็ล่าถอยกลับไปทันท่วงที
ยามนั้นเชี่ยงซุนกวงเม้งเร่งรุดถึงเช่นกัน
เตี่ยฮ้อกับสามผู้เซ่นสรวงของสหพันธ์กระเรียนเพียงประมือกันท่าทนึ่ง
นี่เป็นเหตุการณ์ที่รวดเร็วดุจประกายไฟ อุบัติขึ้นแล้วสิ้นสูญ
เตี่ยฮ้อหยุดยั้งชะงักมือ พุ่งปราดไปยังหอเจ็ดหุนครึ่งสืบไป
เชี่ยงซุนกวงเม้งความจริงคิดสกัดขัดขวางเตี่ยฮ้อ แต่เพราะพิษภายในกาย ทำให้ชักช้าวูบหนึ่ง กลับเห็นผู้เซ่นสรวงทั้งสามยืนตะลึงลานกับที่ เชื่องซึมราวรูปปั้น
เชี่ยงซุนกวงเม้งสงสัยใจยิ่ง ไม่ทันแตะต้องสัมผัสผู้หนึ่งผู้ใดเพียงถามว่า
"เป็นอย่างไร..."
ทันใด บนขม่อมของกงซุนเจี่ย ดงซุนเอี่ยง ซุนเจี่ยเอี่ยงส่วนปริแตกแยกออก ปรากฏโลหิตสายหนึ่งฉีดพุ่งออกมา จากนั้นผู้คนล้มลง
พวกมันล้วนเสียชีวิตจนหมดสิ้น
เตี่ยฮ้อกลับพุ่งปราดไปเบื้องหน้าอย่างปลอดโปร่ง ราวกับไม่มีเรื่องราวใด
แต่อานุภาพที่พบเห็นศัตรู เข่นฆ่าศัตรูของมัน ทำให้เชี่ยง

ซุนกวงเม้งที่คับแค้นเดือดดาลปานคลุ้มคลั่ง ไม่กล้าสกัดฆ่าฟันในทัน

นี่เป็นวิชาฝีมืออันใด ขอเพียงกระทบถูกร่างของศัตรู

แตะสัมผัสถูกอาวุธของฝ่ายตรงข้าม ก็จะทลายขม่อมผู้คนไป?

ที่หน้าประตูใหญ่ของหอเจ็ดหุนครึ่ง อี้เตี่ยโค่นโต่วน่อฮกล

ลงแล้ว ทิชิ่วเห็นเตี่ยฮ้อฆ่าสามผู้เซ่นสรวงของสหพันธ์กระเรียนขาว

กริ่งเกรงมันเข่นฆ่าเชี่ยงซุนกวงเม้งด้วย รีบผละจากอี้เตี่ย โผนพุ่ง

เข้าหาเตี่ยฮ้อ

แต่เตี่ยฮ้อจับจ้องมองเชี่ยงซุนกวงเม้งเขม็งนิ่ง

เชี่ยงซุนกวงเม้งรู้สึกว่า สองแก้มถูกประกายสีแดงหม่นสาย

สายพวยพุ่งใส่ กลับส่งกลิ่นเหม็นไหม้ออกมา

วิชาตัวเบาของทิชิ่วไม่สูงเยี่ยมเท่าใด ดังนั้นคนยังไม่บรรลุถึง

ก็ส่งเสียงขู่คำรามคำหนึ่ง

เสียงขู่คำรามคล้ายวัตถุอันหนาหนักชนิดหนึ่งกดดุกคามใส่เตี่ยฮ้อ

เตี่ยฮ้อพลันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

จากนั้นมันส่งเสียงร้องแหลมเล็กออกมาคราหนึ่ง

อี้เตี่ยพอเห็นเตี่ยฮ้อลงมือ ก็ทราบว่าเตี่ยฮ้อต้องดึงดูดความสนใจของผู้คนในบริเวณทั้งหมด

ดังนั้นอี้เตี่ยคิดบุกเข้าหออย่างสุดกำลัง

ผู้คนที่เฝ้ารักษาอยู่หน้าหอคือโต่วน่อฮก

อี้เตี่ยตวาดว่า

"หลีกไป"

โต่วน่อฮกผมเผ้าหงอกขาว คราบโลหิตที่มุมปากยังไม่แห้งกรัง

แต่สั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว

อี้เตี่ยทราบว่าโอกาสอันดีจะล่วงลับผ่านพ้น โต่วน่อฮก หงส์โก

และเชี่ยงซุนกวงเม้งล้วนอยู่ในบัญชีฆ่าของยอดขุนพลสยองขวัญ

แต่จุดประสงค์ของมันอยู่ที่โสมสุขสมใจ หามีเจตนาเพาะความแค้นกับคนแห่งเจ็ดพรรค แปดสมาคม เก้าสัมพันธมิตรไม่

ดังนั้นมันกราดฟาดฝ่ามือออก

เสียงครืนดราหนึ่ง หอเจ็ดทุนครึ่งที่มีความสูงเจ็ดชั้นครึ่ง กลับเตี้ยลงลาดกว่าเดิมหลายทุน

นี่เป็นพลังฝ่ามือกล้าแข็งเพียงไหน?

โต่วน่อยกชมดจนใจสั่นสะท้าน

มันทราบว่าตัวเองต้านทานรับไม่ได้

มันสำนึกทราบว่า หากอี้เตี่ยฟาดฝ่ามือออกอย่างสุดกำลังเต็มแรงพอกับการโค่นทำลายหอเจ็ดทุนครึ่งทั้งหลัง

วิจารณ์ตามขุมกำลัง มันมิใช่คู่มือของฝ่ายตรงข้าม

แต่มันไม่ล่าถอยเด็ดขาด

ทั้งนี้เพราะในชีวิตมันปราศจากความอาลัยอาวรณ์อีก

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงผู้เป็นภรรยารักตายแล้ว มันต้องเฝ้ารักษาโสมสุขสมใจ

มันรับปากเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงว่า จะเพาะปลูกโสมต้นนี้เพื่อรักษาโรคเนื้องอกพิษของฉั่วค้วง มันเห็นว่าตัวเองสามารถตบแต่งเนี่ยเอี่ยงเต็มแต่งเป็นภรรยา นับเป็นความโชคดีอย่างใหญ่หลวง น่าเสียดายที่ความโชคดีไม่ได้หมายถึงความสุขชั่วชีวิต

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงมีลักษณะราศีสุขสมบูรณ์ น่าเสียดายที่ตำแหน่งเหนือริมฝีปากมีรอยแผลเป็นเส้นหนึ่ง มันกริ่งเกรงว่านางไม่มีอายุยืนยาวแม้นี้กลับเป็นความจริง

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงงดงามปานนั้น สมควรเป็นภรรยาของบุรุษรูปงามอย่างน้อยผู้เป็นสามีต้องมีบุคลิกภาพเช่นเชี่ยงซุนกวงเม้งจึงถูกต้อง แต่ตัวเองเป็นชายชราสูงอายุ เข้าใจว่าเช่นนี้สามารถยืดอายุขัยของเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง แต่แล้วยังไม่อาจคุ้มครองเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงได้

มันแค้นที่ตัวเองไร้ความสามารถ

เนี่ยเตียงเคยพ่ายแพ้แก่ฉั่วค้วง สมควรปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา
ยกเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงให้แก่ฉั่วค้วงจึงถูกต้อง แต่มันรักเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงเกินไป
เนี่ยเตียงก็จงใจขัดแย้งกับฉั่วค้วง ในที่สุดเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงแต่งเข้าสู่สวรรค์
ดอกไม้เขียว สุดท้ายยังถูกพิษเสียชีวิต หากนางแต่งให้แก่ฉั่วค้วง ก็จะ
ใต้วิชาสถาบันสงฆ์คุ้มครอง เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงสามารถผ่านพ้นเคราะห์
กรรมครั้งนี้หรือไม่?

ประการนี้อย่าได้เอ่ยถึง แต่ขณะที่มันกับเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงควงกันไป
ล้วนคิดขดใช้น้ำใจของฉั่วค้วง

ฉั่วค้วงมีเนื้องอกบนหน้าผาก ทั้งยังเป็นเนื้องอกพิษ

มันเห็นว่าตัวเองสามารถครองคู่กับเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงเป็นผลจาก
การประทานให้ของฉั่วค้วง ดังนั้นบังเกิดความเสียใจยิ่ง

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงกลับให้มันรับประทานต้นโสมสุขสมใจที่หาได้
ยิ่งนี้

แต่ตอนนี้ไม่ต้องการแล้ว

...เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงตายแล้ว มันมีชีวิตสืบไปยังมีความหมายใดๆ

...อย่าว่าแต่เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงตายแล้ว ไม่มีผู้ใดเกลี้ยกล่อมมันให้
ประทานตัวยาที่ยากเสาะหานี้อีก

...ทุกประการล้วนสืบเนื่องจากเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงตายแล้ว

ดังนั้นมันตัดใจไม่อาลัยชีวิต

มันเผชิญหน้ากับอี้เตี่ย

ทั้งยังเปิดฉากจู่โจม

มันกลับชิงจู่โจมต่อทลายโลงใหญ่อี้เตี่ย ที่มีชื่อสะท้านแผ่นดิน

มันจู่โจมมือขวาใส่อี้เตี่ย

อี้เตี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากวิจารณ์ตามพลังฝ่ามือ ท่านไหนเลยเป็นคู่มือของเ

จากนั้นกราดฟาดฝ่ามือออก

ท่านเคยเห็นท่าทางของลิปิถร ขณะที่เขียนตัวหนังสือหรือไม่?

การลงมือของอี้เตี่ยคล้ายจรดปลายพู่กันลง ท่าทางทั้งสูงสง่าผึ่งปลอดโปร่งสบาย

แต่ **"ตัวหนังสือ"** ที่มันเขียนออกมา ไม่เพียงหนักแน่นเข้มแข็งฝ่ามือนี้พอฟาดออก คล้ายธารน้ำตกโกรกกระแทกลง ให้ความรู้สึกที่ว้าเหว่หาญไร้ขอบเขต อ้างว้างไร้ที่สุด ชวนให้ผู้คนบังเกิดความพลุ่งพล่านทั้งเศร้า ถึงกับแทบร้องเพลงโศกออกมา

มันเพียงใช้ออกหนึ่งฝ่ามือ ท่าฝ่ามือเปิดเผยเที่ยงตรง ท่วงท่าแฝงทระนง สภาวะแกร่งกร้าวไม่เอนเอียง ฝ่ามือที่ใช้ออก ไม่คล้ายดังเป็นการใช้ฝ่ามือ หากแต่กำลังเขียนตัวหนังสือ

ผู้เชี่ยวชาญวิชาพู่กันท่านหนึ่ง เขียนตัวหนังสือได้อย่างถนัดดังตามใจนึก

ฝ่ามือนี้ไม่คล้ายเป็นความ **"เคลื่อนไหว"** กลับเป็นความ **"สงบ"**

ท่าจู่โจมด้วยความสงบชนิดหนึ่ง

แต่หากเอ่ยถึงสภาวะ กลับแกร่งกร้าวสุดเปรียบปาน แหลมคมแฝงถึงขีดสุด

ฝ่ามือนี้พอใช้ออก สมควรบังเกิดสุ้มเสียงชนิดหนึ่งขึ้น

สุ้มเสียงที่ขวานใหญ่จามใส่ไม้ฟืนชนิดหนึ่ง

ผลสุดท้ายกลับเหนือความคาดหมาย

อี้เตี่ยพลันพบว่า พลังฝ่ามือตัวเองบังเกิดเหตุประหลาดขึ้นเป็นครั้งแรก

พลังฝ่ามือของมันกลับถูกผู้คนดูดรั้งไป สาบสูญไป

จากนั้นโต่วน่อยกที่ไม่ได้ถูกกระแทกกระดูกข้อต่อหัก กลับ

กระแทกหมัดซ้ายตีโต้ออก

ที่ฟาดใส่หน้ามัน เป็นพลังฝ่ามือของอี้เตี่ยเอง

อี้เตี่ยค่อยได้คิดขึ้น

โต่วน่อยกมีไม้ตายที่สร้างชื่อให้แก่ตัวเองสามแขนง

เป็นแก่คุ้ง *(หมัดตบแต่ง)*

ชู่เจี้ย *(ฝ่ามือสู่ขอ)*

จื้อชีชีย้นชิ้งกง *(พลังภรรยาตัวเองภรรยาผู้อื่น)*

โต่วน่อยกใช้ฝ่ามือสู่ขอ "สู่ขอ" พลังฝ่ามือของมันไป ต่อมใช้หมัดแต่งออก "แต่ง" ให้แก่มัน

โต่วน่อยกมีความสามารถเช่นนี้ อี้เตี่ยถึงกับแทบพลาดท่าเสียที

ทั้งนี้เพราะนั่นเป็นพลังฝ่ามือของมันเอง

อี้เตี่ยไม่กลัวเกรงพลังฝ่ามืออื่น แต่มิอาจไม่เกรงกลัวพลังฝ่ามือที่ตัวเองฟาดออกไป

ท่านพอหวาดกลัวจะทำอย่างไร? ดำเนินการประการใด? มีความเคลื่อนไหวเยี่ยงไร?

เฮ้งเซี่ยวเจี้ยะพอตื่นเต้นตึงเครียด มือเท้าจะเย็นเฉียบ ตังใหม่จะสลัดเท้าทั้งสอง หักนิ้วทั้งสิบเป็นการผ่อนคลายประสาท

แป๊ะโช้วปวยพอตื่นเต้นตึงเครียด จะกะพริบตา ดังนั้นต้องสูดลมหายใจ เพื่อสะกดลมปราณภายในกาย

โซวมั่งจิ้มพอหวาดกลัว หากไม่ลงมือในบัดดล ก็จะเย่อหยิ่งกล่าววาจา

ยอดขุนพลสยองขวัญพอหวาดกลัวหรือตึงเครียดจะพิโรธเสียดาล วิธีระบายออกคือทุบตีคน ด่าทอคน หรือฆ่าคน หาไม่ก็ข่มขืนแต

ทิชิ่วยามตื่นเต้นตึงเครียด ชมชอบอ่านหนังสือ

ซูบ้อยี่พอหวาดกลัว ก็จะผายลม

เนี่ยเดียงยามหวาดหวั่นจะท่องคำสวด
ฉั่วค้วงยามพรั่นพรึง จะสลักตัวหนังสือ
ดุยเมี่ยพอตื่นเต้นตึงเครียดจะดื่มสุรา
แนฮ้วยพอหวาดกลัว จะอาบน้ำชำระกาย
...อี้เตี่ยเล่า?
มันร้องเพลง
มันลลาศ
อี้เตี่ยที่ร้องเพลงเริงลีลาศ
"บุปผาเลือนลับอับจนปัญญา
นางแอ่นคืนมาคล้ายเคยรู้จัก"
มันร้องเพลงเช่นนี้ออกมา ขณะที่ร้อง กลับแฝงท่วงท่าอันแต่นช้อยชนิดหนึ่ง

พร้อมกับอากัปกิริยาเยื้องย่างของมัน มันก็ **"หลีกเลี่ยง"** จากท่าจู่โจมของตัวเอง และ **"ละทิ้ง"** ท่าจู่โจมไป

ในความสง่างาม แฝงความอับจนปัญญาอยู่บ้าง แต่ก็ทำให้ท่าตบโต้ของโต่วน่อยกล้วนจู่โจมใส่อากาศธาตุ

จากนั้นในความโศกซึ้ง มันตีโต้กลับไป

คล้ายกับนางแอ่นโบยบินมาตามลม หลังพิรุณโปรยผ่านพ้น

มันร่างสูงใหญ่ตระหง่าน ท่วงท่าลีลาศกลับคล่องแคล่วสวยงาม

อิริยาบถคล้ายนางแอ่น
ท่าฝ่ามือยิ่งคล้ายนางแอ่น
นางแอ่นทีพุ่งแรง
ฝ่ามือนี้ประทับใส่โต่วน่อยก คล้ายขวานเล่มหนึ่งจามใส่โลงการจุศพ

เพลงลีลาศของอี้เตี่ย แตกต่างกับเพลงลีลาศทั่วไป
บทเพลงของมันคือท่าไม้ตายของมัน

ท่าลีลาศของมันเป็นอาวุธของมัน
โต่วน่อฮกรู้สึกตัวในบัดดล
มันไม่อาจรับฝ่ามือนี้ไว้
และหลบไม่พ้น
หมัดแต่งออก **“แต่ง”** ไม่ออก
ฝ่ามือสู่ขอ **“สู่ขอ”** ไม่สำเร็จ
นอกจากมันเคลื่อนห่างจากตำแหน่งที่มันยืนอยู่
แต่ขอเพียงมันเคลื่อนห่างจากตำแหน่งแห่งนี้ อี้เตี่ยก็จะเป็นหอเจ็ดหุนครึ่งแล้ว
ดังนั้นมันกระทำเรื่องประการหนึ่ง
มันฟาดออกหนึ่งฝ่ามือ
ฟาดใส่ร่างมันเอง
ฝ่ามือนี้ฟาดอย่างหนักหน่วงยิ่ง
ดังนั้นโต่วน่อฮก **“ลอย”** ขึ้นมา
มันถูกตัวเองกระแทกลอยลิ่วไป
การลอยลิ่วครั้งนี้ พอดีหลบรอดจากท่ากราดฟาดของอี้เตี่ยมิหนำซ้ำยังชนใส่ร่างอี้เตี่ย
พลังของฝ่ามือนั้น ล้วนกระแทกใส่ร่างอี้เตี่ย
นี่เป็นพลังภรรยาตัวเองภรรยาผู้อื่น
ทำร้ายตัวเองก่อน คือยทำร้ายคน
...ใช้ตัวเองทำร้ายคน
หากแม้นคู่มือของมันมิใช่อี้เตี่ย ที่มีเปลือกนอกพลุ่งพล่านลำพองที่สุด แท้ที่จริงลึกล้ำสุดหยั่งคาด พลังภรรยาตัวเองภรรยาผู้อื่นของมันนี้ต้องทำร้ายฝ่ายตรงข้ามถึงแก่ชีวิตแน่นอน
น่าเสียดายที่เป็นอี้เตี่ย
...อี้เตี่ยที่สามารถร้องเพลง ถนัดในการเริงลีลาศ

ท่านล่วงรู้รสชาติของการถูกกระแสสายฟ้าจี้ใส่หรือไม่?

แต่กระแสสายฟ้าพอเผชิญกับผ้าแพร ไม้ผุ หินทราย ก็ไม่สามารถถ่ายทอดกระแสสายฟ้าออกได้

ท่านใช่เคยลิ้มลองรสชาติของการถูกไฟลวกหรือไม่?

แต่อัคคีหากเผาลามถึงก้อนหิน ของเปียกชื้น หนองบึง ก็ไม่สามารถอาละวาดได้

ยามนี้โต่วน่อฮกมีความรู้สึกเช่นนี้

...ถ่ายทอดไม่ผ่าน

...พลังลมปราณไม่อาจถ่ายทอดผ่านได้

อี้เตี่ยชิงปิดสกัดจุดสำคัญ และเส้นชีพจรทั่วร่างไว้ก่อน

ดังนั้นพลังลมปราณของโต่วน่อฮกไม่อาจถ่ายทอดผ่านเข้าไป

เมื่อเป็นเช่นนี้ พลังลมปราณไม่มีที่ระบาย สุดท้ายได้แต่ **"แตกระเบิด"** ภายในร่างของมันเอง

โต่วน่อฮกส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ยกมือกุมหัวใจ กระอักโลหิตจุ

แล้วล้มลง

อี้เตี่ยฉวยโอกาสโถมขึ้นสู่หอเจ็ดหุนครึ่ง

มันทราบว่าตัวเองทำร้ายโต่วน่อฮกแล้ว

แต่มันไม่ได้ยินเสียงร้องของโต่วน่อฮก

ทั้งนี้เพราะในบริเวณมีแต่สุ้มเสียงสองเสียงดังประชันกัน

เป็นเสียงร้องแหลมเล็ก

และเสียงขู่คำราม

เสียงร้องแหลมเล็กราวอิสตรี แหลมสูงจนไม่สามารถแหลมสูงกว่านี้อีก

เสียงตวาดว่าแผ่วทุ้มยิ่ง หนักแน่นจนไม่สามารถหนักแน่นกว่านี้อีก

นั่นเป็นเตี่ยฮ้อ กับ ทิชิ่ว หักล้างกัน

เป็นการหักล้างด้วย **“เสียง”**

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออก โต่วน่อฮกในยามนี้ได้รับบาดเจ็บสาหัสยิ่ง

มันไม่เพียงรับบอบช้ำภายใน มิหนำซ้ำพิษภายในกาย เป็
งอกพิษในหัวใจ และความกระทบกระเทือนทางจิตใจล้วนปะทุขึ้น

ยามนั้น ปรากฏคนผู้หนึ่งโลดแล่นมาถึง

กระโดดคราเดียวถึงเบื้องหน้าโต่วน่อฮก

เป็นเนี่ยเตียง

เนี่ยเตียงหายใจกระหืดกระหอบ ดวงตาซ้ายเป็นสีทอง
ขวาแดงฉาน หมวกบนศีรษะแดงราวอัคคี ตลอดทั้งร่างคล้
ไฟแดงที่ลุกโชนก้อนหนึ่ง

มันยื่นส่งกระบี่ของมันต่อโต่วน่อฮก

เป็นกระบี่เล็กแห่งเรา ซึ่งผิวนอกคล้ายเหล็กผุชำรุด แต่เป็
นานมานี้ ทั้งหมดเห็นมันเปล่งอานุภาพหยุดธารน้ำตกได้

เนี่ยเตียงมอบกระบี่ให้แก่โต่วน่อฮก จากนั้นผละจากไป

มันยังคิดต่อสู้

การต่อสู้ยังไม่ยุติ

มันเพียงส่งมอบกระบี่ของมัน แก่บุตรเขยที่มัน
ดูแคลนตลอดมาผู้นี้

คำพูดที่มันคิดกล่าวกับโต่วน่อฮก ล้วนอยู่ในความเคลื่
อื่นๆ มันไม่จำเป็นต้องกล่าว

เนี่ยเตียงกลับเข้าสู่วงต่อสู้อีกครา

คงทิ้งไว้แต่ผู้สูงอายุที่เศร้าเสียใจ และกระบี่ที่คล้ายเหล็
ท่อนหนึ่ง

ผู้ที่โต่วน่อฮกเผชิญหน้า เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาที่โ
มาสามคน ซึ่งประกอบด้วย

เฮ้งเลียกจั่ง
ลี้เลี้ยงซัง
เตียมกซก

ผู้คนกลัวอะไรที่สุด?

ความกลัวของแต่ละคนแตกต่างกัน

บางคนกลัวตาย บางคนกลัวงู บางคนกลัวเจ็บปวด บางคนกลัวภูตผี บางคนกลัวพลาดรัก บางคนกลัวพ่ายแพ้ บางคนกลัวหวนรำลึก บางคนกลัวการร้องเพลง ถึงกับมีคนกลัวเกิดฝีหนอง กำเนิดบุตร มีคนกลัวรับประทานเนื้อติดมัน รับประทานอิ่มหนำเกินไป ยังมีคนที่ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน เพียงกลัวแมลงสาบ

มีความกลัวบางประการ ที่ผู้คนจำนวนมากคล้ายคลึงกันยิ่ง

สมมติเช่นกลัวเกิดอุบัติเหตุ กลัวถูกเข้าใจผิด กลัวภัยพิบัติจากฟ้า การศึกสงคราม การลอบทำร้าย

โต่วน่อฮกเป็นชนชั้นผู้นำผู้หนึ่ง
มันเป็นหัวหน้าสมาคมดอกไม้เขียว
...ผู้นำอันประเสริฐกลัวอะไร?
กลัวการเป็นศัตรูกับผู้ใต้บังคับบัญชาของตัวเอง
...เป็นเพราะกริ่งเกรงตัวเองมิใช่คู่มือฝ่ายตรงข้ามหรือ?
ย่อมมิใช่
ทั้งนี้เพราะผู้นำคนหนึ่งกริ่งเกรงคนที่ตัวเองให้การสนับสนุนจะหยงคมัน แข็งข้อมัน ทำร้ายมัน เข้าใจผิดต่อมัน ประทุษร้ายมัน ชนชั้นผู้นำที่แท้จริงคนหนึ่งยินยอมตายใต้คมดาบของศัตรู ไม่ต้องการตายในเงื้อมมือของพวกเดียวกัน ยินยอมต่อสู้กับฝ่ายตรงข้ามจนตกตายข้างหนึ่ง ไม่ขอแตกหักกับพี่น้องผองเพื่อนของตัวเอง

แต่ที่น่าเสียดาย ที่น่าเศร้าคือ โลกนี้เต็มไปด้วยเรื่องราว

อันคับแค้นจนปัญญาเช่นนี้

ต่อให้ท่านยอมรามือ อดทนกลั้นกลืน ไม่ตอบโต้ แต่ความ
ของการไร้น้ำใจยังคงประดังใส่

โต่วน่อฮกคล้ายเลิกล้มการต่อสู้ขัดขืน

มันก้มศีรษะต่ำ

ผมหงอกขาวปกคลุมทั่วศีรษะ

เพียงครึ่งค่อนวัน ผมหงอกขาวยึดครองพื้นที่บนศีรษะมาแ
แทบหมดสิ้น

โต่วน่อฮกสะทกสะท้อนยิ่ง

กระบี่ในมือคล้ายตกต่ำกว่ามัน คราบสนิมบนตัวกระบี่ ดู
คล้ายคราบน้ำตา

ยามนั้น เงาคนถลันวูบ พุ่งปราดถึงเบื้องหน้าของมัน
เป็นสตรีที่งามเฉิดฉัน แต่ก็เรียบร้อยยิ่งนางหนึ่ง

ต่อให้เป็นยามรีบร้อนลนลาน ท่วงท่าของนางยังคงงามรื่นเ
สีสันฝีปากของนางยังคงแดงสด

ประกายตาของนางยังคงเรืองรอง

นางยืนอยู่เบื้องหน้าโต่วน่อฮก

และขวางหน้าลี้เลี้ยงชัง เตียมกซก เฮ้งเลียกจั่งเอาไว้

คนทั้งสามพอพบเห็นนาง ล้วนชะงักเท้า ไม่กล้าเคลื่อนไ
หน้า แทบก้มศีรษะลง

**ท่านทราบหรือไม่ว่า เมื่อผู้คนบางคนฝืนมโนธรรมทรยศต่อนายเหนือ
ตัวเอง สิ่งที่ไม่กล้าเผชิญหน้าที่สุดคืออะไร?**

นั่นคือเพื่อนพ้องร่วมอุดมการณ์ที่จงรักภักดี ไม่ละอา
คุณธรรมเหตุผล

...หากว่ามโนสำนึกของคนทรยศยังไม่ลบเลือนไปสิ้น

ผู้ที่รุดมาทันท่วงที เป็นหัวหน้าสหพันธ์นางแอ่นหงส์โกว

นางไม่ได้รุดมาคนเดียว

ขุนพลอันเข้มแข็งของนางทั้งสอง ซึ่งประกอบด้วยอี๊อก๊กเช้งกับซ่งก๊กกี้ล้วนรุดถึงทันท่วงที

อี๊อก๊กเช้งยังประคองเชี่ยงซุนกวงเม้งไว้

พิษภายในกายเชี่ยงซุนกวงเม้งกำเริบเป็นคำรบสอง ถังชิ้วยามอยู่ในระหว่างการต่อสู้ ยังสามารถเร่งเร้าพิษทิ้งความขาวทำร้ายคนอีกคราซ่งก๊กกี้ฉวยโอกาสที่ดอกไม้เขียวสามพิโรธโอบล้อมโต่วน่อฮกไว้ลงมือตบคลายจุดที่ถูกสยบให้แก่ตั้งฮวงอุ้ย

ทั้งหมดรวมตัวกัน โอบล้อมเข้ามา

ทั้งนี้เพราะทั้งหมดความจริงอยู่ด้วยกัน

ทั้งหมดเป็นครอบครัวเดียวกัน

การร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมรุกร่วมถอย ไม่เพียงต้องเผชิญเภทภัยด้วยกัน ทั้งยังต้องผ่านการทดสอบของลาภยศสรรเสริญ

นี่เป็นเวลาทดสอบทั้งหมด มาตรว่าทั้งหมดตกอยู่ในสถานะอันเลวร้าย แต่ก็ยินดีต้อนรับการทดสอบเช่นนี้

พ่ายแพ้เป็นพ่ายแพ้ ตกตายเป็นตกตาย แต่ความคิดต่อสู้ไม่สิ้นสูญ ปณิธานสู้รบไม่ยอมสยบ

ทั้งหมดยินยอมให้ศีรษะถูกปลิดปลง ไม่ยอมขายมโนธรรมของตัวเอง ยินยอมให้ศัตรูถือเป็นตัวโง่งม ไม่อาจปล่อยให้แนวร่วมเห็นว่าขลาดเขลา

หงส์โกวก็ถูกพิษ สูญเสียความรู้สึก

เนื่องด้วยตอนแรกนางไม่เข้าร่วมวงต่อสู้ เพียงรีดเร้นพิษอย่างสุดกำลัง ดังนั้นรีดเร้นพิษออกมาได้เจ็ดแปดส่วน พิษที่หลงเหลือก็ถูกสะกดไว้ชั่วคราว

ยามนี้ในมือนางถือทวนเล่มหนึ่ง เฝ้าอยู่เบื้องหน้าโต่วน่อฮกด้วย

ความมองอาจ

นางหาได้เหลือบแลคนทรยศทั้งสามไม่
คล้ายกับว่าดอกไม้เขียวสามพิโรธไม่คู่ควรให้ชำเลืองแล
นางเพียงก้มกายลง กล่าวกับโต่วน่อฮกอย่างอ่อนโยน ว่า
"**โต่วหวยจู้** *(หัวหน้าสมาคมแซ่โต่ว)* ท่านจำได้หรือไม่ ว่า
ระหว่างที่เรากับกวงเม้งกอยังไม่ประสบความสำเร็จ ได้รับความฝึกฝน
ในยุทธจักร ท่านกล่าวกับเราอย่างไร?"

โต่วน่อฮกหาตอบคำไม่
มันเพียงกำกระบี่ในมือแนบแน่น
...กระบี่ที่คล้ายเหล็กผุชำรุดท่อนหนึ่ง
เซี่ยงซุนกวงเม้งกลับตอบวาจาแทนมัน
สามผู้เซ่นสรวงของมันล้วนตายใต้เงื้อมมือคนใจแคบเห็นแก่ตัว

แต่การตายของคนทั้งสาม กลับกระตุ้นความคิดต่อสู้ของมันขึ้น
...ความคิดต่อสู้ที่ขีดเส้นแบ่งเขตแดนกับสหพันธ์แนวร่วมใหญ่
ขอแลกชีวิตกับนางเซียนหิมะน้อยถังชิ้ว

หน้าที่ของมันในตอนนี้คือ ล้างแค้นให้แก่กงซุนเจี่ย ซุนเอี่ยง ตงซุนเอี่ยง

เซี่ยงซุนกวงเม้งกล่าวว่า

"ท่านบอกว่าเมื่อล้มลงต้องลุกขึ้นมาไม่ว่าพลัดตกหกล้มกี่ครา ล้วนต้องลุกขึ้นมา ยามใดที่ท่านคันกับการนอนลง จะไม่แตกต่างกับคนตาย มีเรื่องบางประการหากท่านไม่ลุกขึ้นเผชิญหน้า จะต้องหลบเลี่ยงมันไปชั่วชีวิต การหลบเลี่ยงรังแต่ก่อให้เกิดปัญหารุนแรงกว่าเดิม ยากลบล้างเงาทะมึนได้ ความพ่ายแพ้มิใช่ข้อยุติ ความพ่ายแพ้เป็นอีกจุดเริ่มหนึ่งของการค้นหาความสำเร็จ ผู้ที่ประสบความสำเร็จทุกคน ล้วนลุกขึ้นมาจากความพ่ายแพ้นับครั้งมิถ้วน คนผู้หนึ่งแม้พ่ายแพ้ ก็จะหยิบฉวยประสบการณ์อันล้ำค่า ทำให้มันเข้มแข็ง และ

ก็นยันความตั้งใจ ตลอดจนความอดทนของตัวเอง ผู้เข้มแข็งไม่กลัวความพ่ายแพ้ ยอดฝีมือยิ่งรับความพ่ายแพ้ได้ ผู้นำที่แท้จริงคนหนึ่งแม้สูญเสียโอกาสสูญเสียสภาวะ พ่ายแพ้ไปรอบหนึ่ง แต่ก็ได้มาซึ่งเกียรติศักดิ์ของคน ได้มาซึ่งคำชมเชยจากประวัติศาสตร์และผู้คนทั้งหมดคนต้องถูกฟ้าเคี่ยวกรำค่อยเป็นนักสู้"

ทั้งหมดไม่เห็นโฉมหน้าโต่วน่อฮก

แต่กระบี่ในมือมันพลันแปรเปลี่ยนไป

แปรเปลี่ยนเป็นกระบี่วิเศษที่เจิดจ้าจับตา วิจิตรงดงามเหลือประมาณเล่มหนึ่ง

ที่แท้กระบี่เล่มนี้สามารถมีสื่อสัมพันธ์กับผู้คนที่ยึดกุมมัน

ได้ยินโต่วน่อฮกกล่าวย้ำทีละคำว่า

"เราไม่ได้พ่ายแพ้ เราเพียงท้อแท้ต่อการตายของเอี่ยงเอี้ยง เราได้รับการสนับสนุนจากพวกท่าน เราไม่ได้พ่ายแพ้"

เชี่ยงซนกวงเม้งพอฟัง กลับคลายใจลง ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ที่เราด่าว่าเป็นตัวเอง คำพูดของท่านนี้กล่าวเมื่อสิบห้าปีก่อนจนปัดนี้ยังปลุกปลอบให้เราเริ่มต้นใหม่"

หงส์โกวร่ายทวนคราหนึ่ง ปักทวนกับพื้น ยกมือเท้าสะเอวเหลียวหน้าไปตวาดถามว่า

"พวกท่านทั้งสามคิดทำอย่างไรต่อผู้มีพระคุณของพวกท่าน?"

เฮ้งเลียกจั่ง ลี้เลี้ยงชัง เตียมกซกหันไปมองหน้ากัน

ตั้งฮวงอุ้ยหัวร่อด้วยความห้าวหาญรันทด กล่าวว่า

"เราอยู่ที่นี้ พวกท่านมีความสามารถก็โค่นเราที่เป็นเล่าตั๋ว *(อันดับหนึ่ง)* ล้มลงก่อน"

เตียมกซกกัมศีรษะลง

เฮ้งเลียกจั่งทอดถอนใจยาว

ลี้เลี้ยงชังสั่นศีรษะ

จากนั้นทั้งสามสลายตัวไปอย่างเงียบงัน ล้วนจากไปแล้ว

ตั้งฮวงอุ้ยพลุ่งพล่านใจ คิดติดตามไป โต่วน่อฮกทัดทาน

"อย่าได้ตามแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"การทรยศของทกผัคน ล้วนมีเหตผลและความคับแค้นจำเป็น ของตัวเอง ไม่ว่าเป็นการหลอกตัวเอง หลอกผู้อื่น ล้วนเข้าใจได้ ตัวเองถูกต้อง พวกเราอย่าได้บีบคั้นเกินไป **ลี้เล่ายี่** *(อันดับสองแซ่ลี้)* **เฮ้งเล่าซา** *(อันดับสามแซ่เฮ้ง)* **เตียเล่าสี่** *(อันดับสี่แซ่เตีย)* ล้วนมีไฟแห่ง สูญสิ้นมโนธรรม ให้เวลาแก่พวกมันเถอะ พวกมันอาจกลับใจได้สำเร็จ"

ตั้งฮวงอุ้ยหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"หวยจู้ไม่ถือโทษโกรธเคือง เราเล่าตั๋วที่ไม่สามารถควบคุมตนเอง น้องยังมีคำพูดใดจะกล่าว เพียงแต่พวกมันสะบัดหน้าจากไปโดยไม่แยแส ปล่อยให้พวกเราที่เหลืออยู่กอบกู้สถานการณ์ เกรงว่าผู้คนไม่ยอมรับ นับถือ"

โต่วน่อฮกขณะจะปลอบโยนสักหลายคำ พลันได้ยินเสียงดนตรีแผ่ว สดใส เงาร่างสีแดงพกพาประกายเจิดจ้าวูบขึ้น หงส์โกวร่ายรำท่วงท่าคู่ กับถังชิ้วเป็นพัลวัน

ที่แท้พริบตานั้นภายในวงเกิดการเปลี่ยนแปลงมากหลาย

ก่อนอื่นทิชิ่วใช้วิชา**ไชจื้อฮ่อ** *(ราชสีห์คำราม)* สะกดเตี่ยฮ้อไว้

เตี่ยฮ้อเพียงงงงันวูบ ก็ใช้วิชา**ลุ่งแซเซ่า** *(เสียงกู่อ่อนใหม่)* ตกแต่งกลับไป

เสียงขู่คำรามของทิชิ่วแม้ก้องกังวาน แต่คลื่นเสียงเพียงคู่ใช้กับเตี่ยฮ้อคนเดียว

เขาไม่ต้องการทำร้ายคนไร้ความผิด

มาตรว่าเตี่ยฮ้อดุร้ายอำมหิต ทิชิ่วเพียงคิดสยบมัน ไม่มีเจตนา

ทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต

แต่เตี่ยฮ้อผิดแผกแตกต่าง

เสียงกู่อ่อนใหม่ของมัน เข่นฆ่าสังหารโดยไม่จำแนกบุคคล

มันโคจรพลังเปล่งสุ้มเสียงตามแนวทางอธรรม ด้านพลังการฝึกปรือไม่เทียบเท่าทิชั่ว แต่แหลมคมรุนแรงกว่า ทิชั่วพอฟังก็ทราบว่าหากไม่สะกดเสียงกู่แหลมเล็กของมันไว้ ไม่เพียงแต่ตัวเองต้องถูกเสียงมารแหวะอกแยกปอด แม้แต่ผัคนในบริเวณที่มีพลังการฝึกปรืออ่อนด้อยกว่าก็ยากจะมีหนทางรอด ดังนั้นได้แต่เปล่งเสียงคำราม คิดสยบเตี่ยฮ้อในคราเดียว

นี่ต้องรวบรัดเผด็จศึก จึงไม่ทำร้ายถูกผู้อื่น

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสองแยกย้ายกู่ร้องคำรามคนละเสียง

ในที่สุดเสียงกู่ถูกเสียงคำรามสะกดไว้

แต่เสียงคำรามถูกเสียงกู่ทำลายไป

ใบหูทั้งสองของเตี่ยฮ้อปรากฏโลหิตไหลซึม จมูกก็มีเลือดกำเดาไหลออกมา

มันใช้หลังมือปาดเช็ดจมูก บนใบหน้าก็เพิ่มรอยเลือดเส้นหนึ่ง ทำให้เพิ่มความดุร้ายกว่าเดิม

ยามนั้น อี้เตี่ยโค่นโต่วน่อฮกล้มลง กำลังพุ่งปราดขึ้นสู่หอเจ็ดหุนครึ่ง ทิชั่วเห็นเช่นนั้น บังเกิดความร้อนรุ่มใจ ฟาดฝ่ามือออกแต่ไกล ปากตวาดว่า

"รับจู่โจม"

เขาจะอย่างไรมีจิตใจกระจ่างเปิดเผย มาตรว่าเผชิญศัตรูสองด้าน มิหนำซ้ำเป็นศัตรูเข้มแข็ง แต่เมื่อฟาดฝ่ามือใส่ศัตรูทางด้านหลังยังไม่ลืมร้องบอกก่อน

อี้เตี่ยทราบว่าทิชั่วมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ฝ่ามือนี้ไม่อาจดูแคลนได้ รีบถลันหลบเลี่ยง เกร็งกำลังหมายฟาดฝ่ามือตีโต้ มิคาดฝ่ามือ

ของทิชิ่วนี้ปราศจากเรี่ยวแรง กลับฟาดใส่อากาศธาตุ

อี้เตี่ยเข้าใจว่า ทิชิ่วเป็นคนสัตย์ซื่อ มิคาดทิชิ่วเล่นลวดลาย แสร้งเป็นฟาดฝ่ามือ จุดประสงค์เพื่อถ่วงเวลา เป็นเหตุให้หลงกล

แต่ผู้ที่ตื่นเต้นสงสัยยิ่งกว่าคือทิชิ่ว

ทิชิ่วไม่ได้เล่นลวดลาย

หากแต่ไม่อาจใช้กำลังได้

มิหนำซ้ำเสียงตวาดคำ **"รับจู่โจม"** สุ้มเสียงแหบพร่า ไม่คล้าย เป็นสำเนียงที่แกร่งกร้าวกังวานเช่นยามปรกติ

ที่แท้เสียงคำรามของเขา พอหักล้างกับเสียงกู่ของเตี่ยฮ้อ ก็ทำร้ายเตี่ยฮ้อรับบอบช้ำภายใน แต่ตัวเองก็สูญเสียลมปราณ ใน ความกระทบกระเทือนทางเส้นเสียง

เตี่ยฮ้อพลันพุ่งขวับคราหนึ่ง พุ่งปราดเข้าสู่หอเจ็ดหุนครึ่ง

อี้เตี่ยถูกทิชิ่วสะกดไว้ ต้องชะงักท่าร่างวูบหนึ่ง เห็นทิชิ่วตะลึง ลานกับที่ ก็ไม่ตีโต้ ขณะจะขึ้นหอไปช่วงชิงโสมสุขสมใจ ประจาก กับเตี่ยฮ้อพุ่งปราดมา จึงกล่าว

"ท่านเฝ้าอยู่ที่นี้ เราขึ้นหอไป จากนั้นลงมาสมทบ"

เตี่ยฮ้อรับคำคราหนึ่ง ต่อยหมัดใส่อี้เตี่ยอย่างไม่คาดหมาย

อี้เตี่ยยามร้อนรุ่ม รีบหงายร่างพลิกตัว แผ่นหลังแทบปะทะ ชนกับผนังศิลา ค่อยหลบรอดจากท่าจู่โจมที่ปราศจากวี่แววล่วงหน้าไป

อี้เตี่ยตวาดคำ "ท่าน..." เตี่ยฮ้อก็ถลันขึ้นหอไปดุจควันสีแดงผาย หนึ่ง

ยามนั้น ทิชิ่วติดตามมาถึง บุกขึ้นหอไปอย่างสุดกำลัง

อี้เตี่ยความจริงคิดรั้งท้ายให้แก่เตี่ยฮ้อ มิคาดเตี่ยฮ้อพาตัวขึ้นหอ ทิ้งให้มันจัดการกับทิชิ่ว คราครั้งนี้มิอาจไม่ต่อสู้ ต้องคำรามก้อง ใช้ วิชามือทลายโลงใหญ่ กราดฟาดใส่ทิชิ่ว

ทิชิ่วทราบว่า การต่อสู้ยากหลีกเลี่ยง ดังนั้นเกร็งกำลังเล็ก

ส่วน ใช้วิชา**ทิจะมึ้ง** *(ประตูกรงเหล็ก)* ปะทะกับพลังฝ่ามือของอี้เตี่ยอย่างหักโหม

ด้านศัตรูของถังชิ้ว กลับยิ่งมายิ่งมาก

เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงผนึกรวมกำลังกัน ร่ายเวทมนตร์ใช้จิตสำนึกจู่โจมโหมใส่ศัตรู

แต่ถังชิ้วก็เป็นชนชาวอธรรมที่ถือกำเนิดจากตระกูลถัง และทรยศต่อตระกูลถัง ใช้อาวุธลับตระกูลถังผสานกับวิชาพิษของนางทำร้ายศัตรู

อาวุธลับที่ถังชิ้วใช้ออกเป็นเม็ดหมากรุก

นางซัดเม็ดหมากรุกออก

เม็ดหมากรุกแหวกฝ่าอากาศมุ่งใส่ศัตรู

แต่ละเม็ดของนางล้วนเป็นการวางหมาก

หมากที่วางเป็นหมากสังหาร

เม็ดหมากรุกของนางหากจู่โจมพลาดผิด สามารถเปลี่ยนเส้นทางเคลื่อนขวางกลางอากาศ แหวกพุ่งเฉียงๆ วางกับดักทั้งสิบด้าน เพื่อกำจัดในคราเดียว

ดังนั้นการประมือของคนทั้งสาม นับเป็นการใช้ความพิสดารสู้ความพิสดาร คิดใช้ความพิสดารเข้าเอาชัย

เนี่ยเตียงแม้คลุ้มๆ คลั่งๆ ฉั่วค้วงดูไปคล้ายถือดี แต่ก็มีจิตใจละเอียดรอบคอบ ล้วนรู้สึกว่าอาวุธลับเม็ดหมากรุกของฝ่ายตรงข้ามดังมือยิง อย่าว่าแต่เม็ดหมากรุกยังมีพิษร้ายแรง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงไม่อาจจู่โจมทำร้ายถังชิ้วแต่ภายใต้เสียงตวาด **"ฟ้าคนไม่ยอมรับ"** และคำสวด **"โอมมั้วนีปาบีงู้"** ถังชิ้วก็ไม่สามารถทะลวงฝ่าออกจากวงล้อมเช่นกัน

นางร้อนรุ่มจนขยี้เท้า

การขยี้เท้าเช่นนี้ ทำให้พิษ “ทิ้งความขาว” ภายในกายเชี่ยงชุนกวงเม้งกำเริบขึ้นอีกครา

แต่แล้วยามนั้น พลันบังเกิดเสียงครืนครั่น หอเจ็ดหุนครึ่งเอนเอียงอยู่แล้ว คล้ายสตรีชราที่หนาวสั่นนางหนึ่ง เกิดการสั่นไหวขึ้นมา

จากนั้นเป็นเสียงขวับ เงาร่างสีแดงสายหนึ่งพุ่งทะลวงออกจากช่องแตกบนผนัง ซึ่งเนี่ยเตียงทะลวงทลายออกมาเพื่อไล่ติดตามฉั่วค้วงไป

คนผู้นี้คือเตี่ยฮ้อ

เตี่ยฮ้อพอตกถึงพื้น ก็วิ่งตะบึงลงจากเขาโดยไม่หยุดยั้งรั้งรอแม้แต่น้อย

นี่เป็นเหตุการณ์ในชั่วพริบตา แต่ทั้งหมดล้วนเห็นชัดตาว่า ในมือมันถือต้นไม้เล็กๆ สีเขียวชีด สูงเชียะเศษต้นหนึ่ง พาตัวหลบหนีลงจากเขา

จากนั้นเป็นเสียงครืนใหญ่ ในที่สุดหอเจ็ดหุนครึ่งล้มลงแล้ว

พังทลายลงแล้ว

ฝุ่นละอองคละคลุ้งอบอวล ทำให้ภูเขาหลุยงั่งซัวที่ปกคลุมด้วยเมฆหมอก ยิ่งสลัวเลอะเลือนกว่าเดิม

ที่แท้เตี่ยฮ้อพอบุกขึ้นหอเจ็ดหุนครึ่ง หงส์โกวก็นำซ่งก๊กกี้กับอี้อ๊กเซ่งพุ่งตัวขึ้นไป

พวกนางคิดยับยั้งไม่ให้เตี่ยฮ้อช่วงชิงโสมสุขสมใจ

ขณะเดียวกัน ทิชิ่วกับอี้เตี่ยก็ปะทะฝ่ามือกันภายในหอสามฝ่ามือ

ฝ่ามือแรกหอเริ่มเอนเอียง

ฝ่ามือสองหอพังทลายลงแล้ว

ส่วนฝ่ามือที่สาม อี้เตี่ยทราบว่าทิชิ่วรับบอบช้ำภายใน ทิชิ่งก

ทราบว่าอี้เตี่ยได้รับบาดเจ็ดบอบช้ำภายใน อี้เตี่ยทราบว่าตัวเองรับบอบช้ำภายใน ทิชิ่วก็ทราบว่าตัวเองได้รับบอบช้ำภายใน อี้เตี่ยและทิชิ่วล้วนทราบว่า ทั้งสองฝ่ายได้รับบอบช้ำภายใน

หลังสามฝ่ามือพ้นผ่าน ทั้งสองหยุดยั้งพักผ่อนคราหนึ่ง ทั้งสองหยุดยั้งลง มิใช่เป็นเพราะปราศจากเรี่ยวแรงต่อสู้ ยิ่งมิใช่เป็นเพราะสูญเสียความคิดต่อสู้

หากแต่โสมสุขสมใจถูกเตี่ยฮ้อช่วงชิงไปแล้ว

อี้เตี่ยต้องการครอบครองให้จงได้ ดังนั้นทุ่มเทฝีเท้าไล่ติดตาม อี้เตี่ยพอติดตาม ทิชิ่วก็เกร็งลมปราณติดตามไป

ทั้งนี้เพราะหงส์โกวกับอี้อก๊กเช้ง ซ่งก๊กกี้ติดตามไปโดยกระชั้นชิด ทิชิ่วทราบว่า เตี่ยฮ้อเป็นบุคคลที่น่าสะพรึงกลัว ไม่อาจให้หงส์โกวและพวกทั้งสามเสี่ยงอันตราย

อย่าว่าแต่คำนวณสภาพการต่อสู้ เพียงถังชิ้วคนหนึ่งและหกสิบสองผู้พลีชีวิต อาศัยเนี่ยเตียง ฉั่วค้วงและมือดีของสำนักฟ้าทักษิณ สหพันธ์ห้าสมุทร พรรคเสื้อแพร พรรคเสื้อสกปรก สหพันธ์นางแอ่น สหพันธ์กระเรียนยังจัดการได้

มิคาดขณะที่อี้เตี่ยพุ่งเคียงบ่าเคียงไหล่กับทิชิ่ว พุ่งผ่านวงต่อสู้ของถังชิ้วกับเนี่ยเตียง ฉั่วค้วง พลันได้ยินถังชิ้วร้องว่า

"เรื่องในที่นี้ขอมอบต่อท่านและผู้พลีชีวิตของท่านแล้ว"

กล่าวจบ นางซัดเม็ดหมากรุกใส่เนี่ยเตียงและฉั่วค้วง จากนั้นผละจากไป

เนี่ยเตียง ฉั่วค้วงเดือดดาลเป็นการใหญ่ นกเขาตัวนั้นพลันใช้จะงอยปาก จิกเม็ดหมากรุกเม็ดหนึ่งไว้ ใช้ปีกตีเม็ดหมากรุกอีกเม็ดหนึ่งร่วงหล่น เนี่ยเตียงและฉั่วค้วงพากันใช้ดาบกระบี่ จู่โจมใส่ด้านหลังถังชิ้ว

ถังชิ้วคล้ายไม่รู้สึกตัว หาได้แยแสสนใจไม่

นางไม่แยแสสนใจ อี้เตี่ยมิอาจไม่แยแสสนใจ
ระหว่างมันกับถังชิ้ว แสดงว่ามีความสัมพันธ์พิเศษเฉพาะ
ถังชิ้วคำนวณแน่ว่า ตอนนี้มันพอดีพุ่งผ่านมาและคำนวณแ
ว่ามันต้องไม่อยู่นิ่งเฉยแน่นอน
อี้เตี่ยไม่อาจนิ่งเฉยจริงๆ
อย่าว่าแต่มันไม่อาจทอดทิ้งผู้พลีชีวิตทั้งหกสิบสองคน ผ
จากไปเพียงลำพัง
เพราะเหตุนี้มันทอดถอนใจออกมาคำหนึ่ง
เมื่อคนผู้หนึ่งทราบว่า เรื่องที่ตัวเองกระทำเป็นเรื่องที่ไม่
กระทำ แต่มิอาจไม่กระทำ จะส่งเสียงทอดถอนใจเช่นนี้
มันได้แต่ชะงักท่าร่างลง ใช้ฝ่ามือทั้งสองของมัน รับดาบกระ
เอาไว้
เป็นดาบใหญ่แห่งเราของฉั่วค้วง
ยังมีกระบี่เล็กแห่งเรา ที่หลุดพ้นจากมือของเนี่ยเตียง
กระบี่นี้กลับหลุดจากฝักที่ถืออยู่ในมือของโต่วน่อฮก ภา
การชี้นิ้วบงการของเนี่ยเตียง บินจู่โจมใส่ศัตรู ราวกับถืออยู่ในมื
ผู้คนก็มิปาน

ทั้งหมดติดตามลงจากเขา ไม่นานให้หลังก็มาถึงเมืองอวกเส็กติ่ง

ยามนั้น ทิชิ่วกับหงส์โกว อื้อก๊กเซ้ง ซ่งก๊กกี้เหินเดียงม
เดียงไหล่กัน
หงส์โกวมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม
ผู้เซ่นสรวงแห่งสหพันธ์นางแอ่นซ่งก๊กกี้กับอื้อก๊กเซ้ง ย
วิชาตัวเบามิใช่ชั่ว
แต่วิชาตัวเบาของทิชิ่วไม่สูงเยี่ยมเท่าใด
จุดเด่นของเขาอยู่ที่มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำยาวนาน

เพียงแต่ในหนึ่งวันนี้ ทิชิ่วประลองกำลังกับเนี่ยเตียง ฉั่วค้วง หลายครา ทั้งยังโคจรพลัง ทำลายเสียงมารของเตี่ยฮ้อ จากนั้น ทุ่มเทกำลังหักล้างกับอี้เตี่ย สูญเสียกำลังภายในอักโข

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ผลจากการวิ่งตะบึงระยะยาว ทิชิ่วยัง ติดตามหงส์โกวและพวกจนทัน

วิชาตัวเบาของเตี่ยฮ้อก็ไม่ดีนัก

อย่างน้อยสัวิชาหมัดชรามือเยาว์วัยของมันไม่ได้

ระหว่างที่โลดแล่น ยิ่งสังเกตเห็นขาเป๋ของมันชัดเจนกว่าเดิม

มันเพียงล้ำหน้าหงส์โกวและพวกสิบเจ็ดสิบแปดวา

ทั้งสองรักษาระยะห่างเช่นนี้ไว้ตลอดเวลา

ที่น่าประหลาดคือ นักฆ่าสตรีถังชิ้วที่ติดตามมา กลับหาย สาบสูญไร้ร่องรอย

...เป็นนางติดตามไม่ทัน?

...หรือว่าจงใจหลบเลี่ยง?

...หาไม่นางมีเจตนาเคลือบแฝง?

ทั้งหมดติดตามถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งประกอบด้วยร้านรวง สามร้าน

ร้านรวงกึ่งกลางเป็นร้านค้าโลงแห่งหนึ่ง ที่หน้าร้านแขวนป้าย ยี่ห้อขนาดใหญ่ เขียนข้อความว่า

"นับแต่โบราณกาลผู้ใดไม่ตาย"

ร้านรวงหนึ่งหน้าหนึ่งหลังอีกสองร้าน ร้านหน้าเป็นร้านข้าวสาร ร้านหลังเป็นร้านผ้าแพรพรรณ

ร้านรวงด้านหน้าก็ตั้งป้ายยี่ห้อว่า

"ข้าวชามเดียวอิ่มสองคืน"

ร้านรวงด้านหลังก็แขวนป้ายขวางว่า

"แพรพรรณเพื่อวงศ์ตระกูล"

เตี่ยฮ้อที่วิ่งนำหน้า พลันชะลอท่าร่างลง

มันคล้ายถูกรังสีการฆ่าฟัน ที่แผ่ซ่านออกจากร้านรวงเบื้องหน้า ทั้งสามร้านสะกดไว้

...เป็นผู้ใดอยู่ภายใน ถึงกับสร้างความระย่นย่อแก่นักฆ่าที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตาผู้นี้?

ทิชิ่วก็ชะลอฝีเท้าลง กล่าวด้วยความยินดีว่า

“ดูท่าพวกมันตรึงสถานการณ์ไว้แล้ว”

อื้อก๊กเช้งทวนคำว่า

“พวกมัน?”

ซ่งก๊กกี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เป็นผู้ใด?”

ทิชิ่วไม่ทันตอบคำ หงส์โกวชิงกล่าวว่า

“พวกท่านทราบหรือไม่ว่า ในหน่วยปฏิภาณฟ้า นอกจากเตี่ยซาปาแล้ว ผู้ที่เข้มแข็งที่สุด ร้ายกาจที่สุดเป็นสี่คนใด?”

ซ่งก๊กกี้กล่าวว่า

“เป็น**สี่ไต้เทียนอ้วง** *(สี่โลกบาล)*”

หงส์โกวผงกศีรษะกล่าวว่า

“บอกต่อไป นับย้อนกลับมา”

อื้อก๊กเช้งกล่าวอย่างได้คิดว่า

“**สี่**ทิวา**เจ่กนึ่ง** *(หนึ่งหญิง)* สามวันฮาฮุด สองคืนโจ้วเฮี้ยง**หนึ่ง**ราตรี...”

หงส์โกวสอดคำขึ้น

“ใช่แล้ว เป็นอ้วงโจ้วเฮี้ยง”

ซ่งก๊กกี้กล่าวด้วยความยินดีว่า

“มันอยู่ที่นี้”

ทิชิ่วสอดคำขึ้น

“ดูจากสภาพการณ์ อ้วงโจ้วเฮี้ยงได้เผยโฉม พร้อมกับควบคุมสถานการณ์ไว้ เพียงไม่ทราบฮาฮุดและพวกช่วยเหลือลี้ก๊กฮวยกับลี้เกี่ยฮวยได้แล้วหรือไม่?”

หงส์โกวก็ทอดถอนใจกล่าวว่า

“นอกจากนั้นไม่ทราบว่า เนี่ยเตียงกับฉั่วด้วงบนภูเขาหลุยงั่งซัวจัดการกับอี้เตี่ยได้แล้วหรือไม่?”

ตอนที่ ๘

ใคมสุขสมใจ

เหตุผลส่วนใหญ่ในโลกล้วน
ดื้นเขิน เข้าใจได้โดยง่าย เพียง
แต่ไม่มีผู้คนประพฤติปฏิบัติ
เท่านั้น

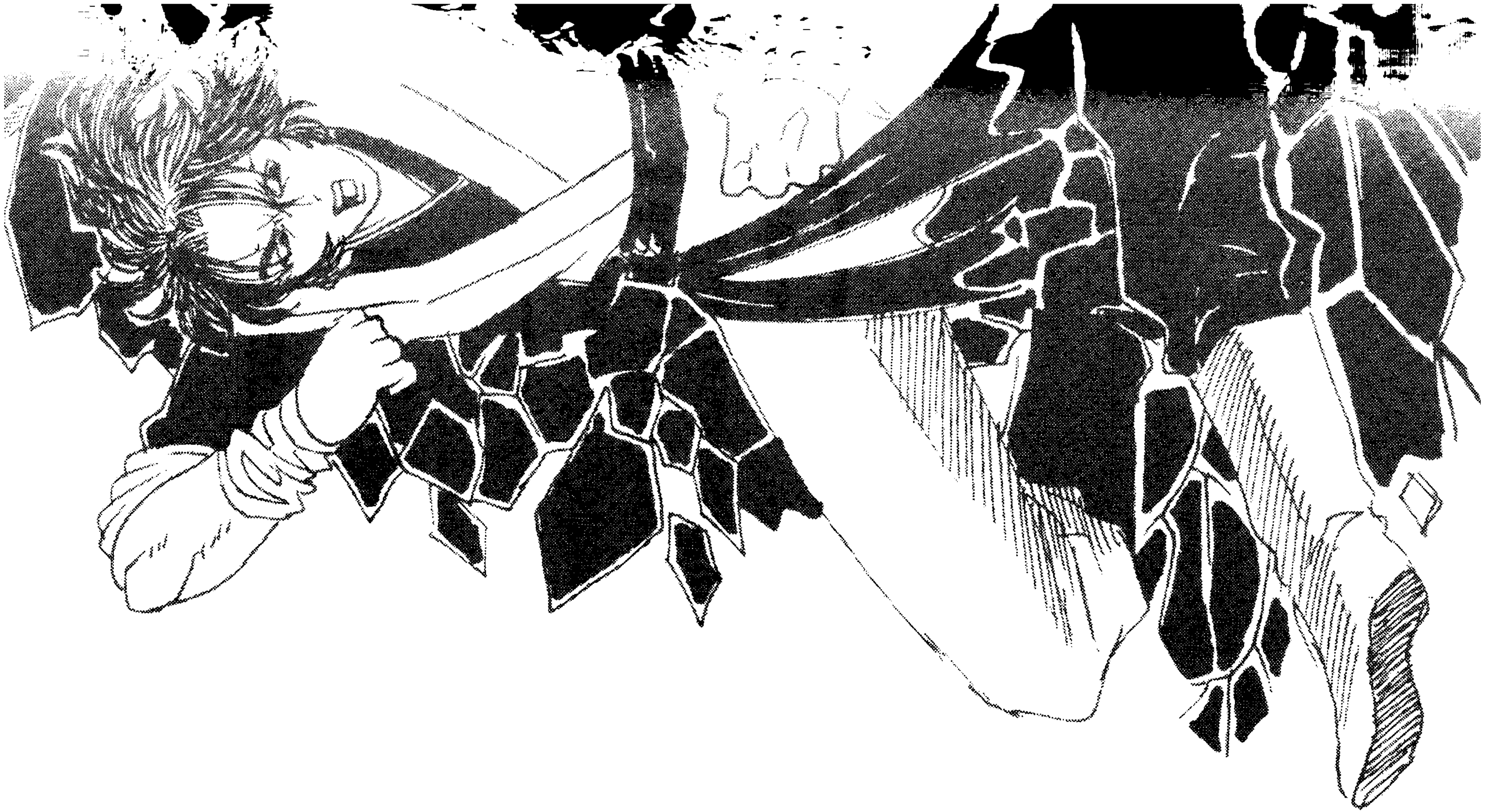

"นับแต่โบราณกาลผู้ใดไม่ตาย"

นั่นเป็นป้ายยี่ห้อของร้านค้าโลงร้านหนึ่ง

ทางด้านหน้ามีร้านข้าวสารร้านหนึ่ง ที่หน้าประตูขึงม่านมู่ลี่

เขียนอักษรใหญ่สะดุดตาว่า

"ข้าวชามเดียวอิ่มสองคืน"

ทางด้านหลังยังมีร้านขายผ้าร้านหนึ่ง แขวนป้ายขวางเขียน

ข้อความว่า

"แพรพรรณเพื่อวงศ์ตระกูล"

ที่หลังร้านยังมีแปลงผักที่เขียวชอุ่มสดใสแถบหนึ่ง

ดูท่าร้านรวงที่เมืองอวกเส็กติ่งทั้งสามร้านนี้ ครอบคลุมเรื่องการกินอยู่ เครื่องนุ่งห่ม ซึ่งเป็นสามปัจจัยใหญ่ของมนุษยชาติ

เตี่ยฮ้อชะลอท่าร่างเชื่องช้าลง จากนั้นส่งเสียงกู่ร้องที่แหลมเล็กพิกลคราหนึ่ง

นั่นคล้ายเป็นจระเข้ตัวหนึ่ง พลันส่งเสียงร้องราววิหคราตรีออกมา

ได้ยินมันร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"เรามาแล้ว พวกเจ้ายังไม่ไสหัวออกมาอีก?"

เสียงขาดคำ ประตูร้านค้าโลงพลันเปิดออก ปรากฏผู้คนสองคน **"กลิ้งเกลือก"** ออกมา

...หามโลงใบหนึ่งกลิ้งเกลือกออกมา

คนทั้งสองล้วนมีรูปร่างกลม

ใบหน้ากลม ดวงตากลม จมูกกลม ข้างแก้มกลม หน้าท้องกลม ตะโพกกลม ประหลาดน่ารักยิ่ง

เพียงแต่คนหนึ่งสูงใหญ่...กลมอย่างสูงใหญ่

อีกคนหนึ่งเตี้ยเล็ก...กลมอย่างเตี้ยเล็ก

ความอ้วนกลมของคนทั้งสอง หาได้กระทบกระเทือนถึงฝีมือที่เข้มแข็งประเปรียวของพวกมันไม่

สารรูปของคนทั้งสอง ดูไปน่าเล่นยิ่ง ทั้งยังน่าหัวร่อยิ่ง

ความน่าหัวร่อและน่าเล่น บางครั้งทำให้ผู้คนขาดการระวังป้องกัน...คนผู้หนึ่งสามารถทำให้ฝ่ายตรงข้ามละเลยการระวังป้องกันเท่ากับชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ประสบชัยกว่าครึ่ง

คนทั้งสองพอพบเห็นเตี่ยฮ้อพากันคุกเข่าลง แยกย้ายกันเรียกหาว่า

"กงจื้อ *(คุณชาย)*"

"เอี่ยเอี้ย *(ปู่)*"

เตี่ยฮ้อเพียงถามอย่างเยือกเย็นว่า

"คนเล่า?"

ชายฉกรรจ์อ้วนกลมสูงใหญ่รีบกล่าวว่า

"เซียงกงน้อยยังอยู่ พวกเราเฝ้าดูแลไว้ ภายในร้านค้าโลงมีคนของพวกมันปะปนอยู่ แต่ถูกพวกเราขับไล่ไป พวกเราเฝ้ารักษาอยู่ที่นี้เพื่อรอคอยท่านรุดมา"

คนอ้วนกลมเตี้ยเล็กกลับกล่าวว่า

“ท่านพอจากไป คนของร้านข้าวสารกับร้านขายผ้าล้วนบุกจู่โจมดีที่เราเฝ้ารักษาไว้ได้ หากท่านยังไม่มาถึง เกรงว่าไม่อาจเฝ้ารักษาไว้เมื่อถึงเวลา พวกเราขอตายเพื่อตอบแทนเอี่ยเอี้ยท่านแล้ว”

คนทั้งสองคนหนึ่งกล่าววาจาน่าฟัง ทางหนึ่งเปิดฝาโลงออกอย่างรีบร้อน

ภายในโลงมีคน

กลับเป็นเซียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวย

หงส์โกว อื้อก๊กเช้งกับซ่งก๊กกี้ล้วนหยุดชะงักลง

มิหนำซ้ำหมอบซุ่มอยู่ที่หลังเนินดิน

ทั้งหมดมองจากเบื้องสูงลงมา สามารถมองเห็นคนในโลงที่หน้าร้านเชิงเนิน

แต่หากคิดเร่งรดไป เกรงว่าไม่ทันการณ์แล้ว

ขณะเดียวกัน หากเร่งรุดไปเช่นนี้ กลับบีบบังคับให้เตี่ยฮ้อลงมือต่อลี้เกี่ยฮวย ที่ยังสลบไสลไม่ได้สติ หงส์โกวแสดงว่าไม่ต้องการให้ลี้ก๊กฮวยโทษว่าตำหนินางไปชั่วชีวิต

...คนผู้หนึ่งสามารถใช้พระเดชสะกดบริวาร

...และสามารถใช้พระคุณพิชิตผู้ใต้บังคับบัญชา

...แต่ต่อให้ใช้ทั้งพระเดชและพระคุณ อย่างน้อยไม่อาจกระทำความผิดพลาดประการหนึ่ง นั่นคือไม่อาจพรากทำลายวัตถุเรื่องราวที่ผู้ใต้บังคับบัญชาเห็นว่ามีค่าที่สุด

หงส์โกวย่อมเข้าใจถึงข้อนี้

นางมองดูทิชิ่ว

พลังฝีมือของนางยังอ่อนด้อย ไม่ทราบทางด้านทิชิ่วเป็นอย่างไร?

ได้ยินซ่งก๊กกี้กล่าวเบาๆ ว่า

"คนอ้วนสูงใหญ่นั้นเป็น**เกี้ยซีจุนเจี้ย** *(ผู้วิเศษผีดิบ)* แบะตังนา"

อื้อก๊กเซ้งกล่าวเสริมว่า

"คนอ้วนเตี้ยคือ**เจ้าเน็กเท้าเทาะ** *(ศพมนุษย์เดินได้)* เจ็งซิมเม้ง"

ซ่งก๊กกี้กล่าวว่า

"พวกมันล้วนเป็นบริวารของถังชิ้ว เรียกว่าสองบ่าวซื่อ**สัตย์**"

อื้อก๊กเซ้งกล่าวว่า

"เพลงหมัด**เกี้ยซีคุ้งฮวบ** *(เพลงหมัดผีดิบ)* ของแบะตังนา ความร้ายกาจอยู่ที่พอจู่โจมสังหารคนผู้หนึ่ง พลังหมัดของมันจะเพิ่มพูนถึงส่วนหนึ่ง ความร้ายกาจของเพลงฝ่ามือ**เจ้าเน็กเจี้ยฮวบ** *(เพลงฝ่ามือศพเดินได้)* อยู่ที่พอประมือกับผู้คน สามารถยักย้ายถ่ายเทพลังฝ่ามือของฝ่ายตรงข้ามมาเป็นของตัว"

หงส์โกวทราบกระจ่างแก่ใจ บริวารทั้งสองพูดจาโต้ตอบ เฟิงบอกกล่าวกับนางเอง

...บริวารที่ดีจะไม่ "**แนะนำสั่งสอน**" นายเหนือต่อหน้าผู้อื่นตรงกันข้าม จะหาโอกาสบอกใบ้สถานการณ์ที่แท้จริง ตลอดจน**ข้อมูล**ที่เป็นประโยชน์เพื่อให้นายเหนือตัดสินใจ

ดังนั้นนางแค่นเสียงเบาๆ กล่าวว่า

"ดูท่าคนทั้งสองประเปรียวยิ่ง ไม่คล้ายเป็นผีดิบศพเดินได้"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"แต่พวกมันชมชอบให้ผู้อื่นเรียกหาพวกมันเช่นนี้"

หงส์โกวถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"พวกมันเมื่อเป็นผีดิบ เป็นศพเดินได้ นายเหนือพวกมันก็ไม่ระแวดระวังพวกมัน ศัตรูก็จะไม่ระวังป้องกันพวกมัน"

เขาเป็นมือปราบผู้หนึ่ง ย่อมมีข้อมูลเกี่ยวกับชาวยุทธจักรบางกลุ่มโดยละเอียด

หงส์โกวกล่าวว่า

“ดูท่าคนที่ชาญฉลาดสุดยอดผู้หนึ่ง จะไม่ปล่อยให้ผู้คนล่วงรู้ถึงความชาญฉลาดของมัน ตรงกันข้าม กลับมุ่งหวังให้ผู้คนเข้าใจว่ามันเป็นตัวโง่งมตนหนึ่ง ในสี่จอมทมิฬ อี้เตี่ยปกครองผู้พลีชีวิตบุรุษสตรีหกสิบสองคน ไม่ทราบเตี่ยฮ้อกับตู้มึ่งมีขมกำลังอันใด?”

ซ่งก๊กกี้กล่าวว่า

“ตู้มึ่งไม่มีผู้ช่วยมันเป็นนักฆ่า ต้องครองตัวเพียงลำพัง เคลื่อนไหวแต่ผู้เดียว ผู้ที่เข้าใกล้มันล้วนต้องตาย”

อื้อก๊กเซ้งกล่าวเสริมว่า

“ดังนั้นตู้มึ่งไม่มีบริวาร แต่มีคนที่เสนอข้อมูลในการฆ่าคนให้แก่มัน”

ซ่งก๊กกี้กล่าวอีกว่า

“เตี่ยฮ้อไม่มีผู้ช่วย ทั้งนี้เพราะมันมีนิสัยริษยา ไม่ยอมรับผู้คนทั้งมีอารมณ์แปรปรวนไม่แน่นอน ชมชอบฆ่าคน เหล่าสหายล้วนถูกมันฆ่าตายหมดสิ้น”

อื้อก๊กเซ้งกล่าวเสริมอีกว่า

“ดังนั้นเตี่ยฮ้อก็ไม่มีบริวาร แต่มันก็เป็นคน บางครั้งคนต้องการผู้ช่วย ดังนั้นใช้บริวารของถังชิ้วกับอี้เตี่ยเป็นผู้ช่วย”

หงส์โกวผงกศีรษะกล่าวว่า

“แต่อี้เตี่ยกับถังชิ้วไม่แน่ว่าจะยินดี”

นางเข้าใจความรู้สึกนี้เป็นอย่างดี

ทั้งนี้เพราะนางก็เป็นผู้นำ สามารถเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้นำที่สุด

...บริวารเพียงจงรักภักดีต่อตัวเอง

...เมื่อความจงรักภักดีนี้ ไม่เพียงมีต่อมันแต่ผู้เดียว ในใจย่อมอาจทนทานรับได้

ดังนั้นผู้คนแสวงหาอำนาจยิ่งใหญ่กว่านี้

อำนาจทำให้ผู้อื่นเพียงจงรักภักดีต่อมันแต่ผู้เดียว

อำนาจที่ยิ่งใหญ่สามารถแลกกับความจงรักภักดีอย่างเต็มเปี่ยม

แต่อำนาจกัดกร่อนทำลายผู้คน

อำนาจยิ่งใหญ่โต ยิ่งกัดกร่อนทำลายผู้คนโดยสิ้นเชิง

เมื่อถึงตอนท้าย ทั้งหมดเพียงจงรักภักดีต่ออำนาจ...ซึ่งเป็นวังวนเรื่องราวอันเลื่อนลอย ทำให้สูญเสียอิสรเสรีไป

ช่วงเวลานั้น หงส์โกวพลันได้คิดถึงเหตุผลที่นางไม่เคยขบคิดใคร่ครวญโดยละเอียดมาก่อน

นางไฉนดิ้นรนแสวงหาสิ่งที่ความจริงไม่จำเป็นต้องมี เมื่อได้รับรังแต่เป็นความเลื่อนลอยตลอดมา?

การแสวงหาอำนาจ จะไม่มีวันรู้จักพอ

เมื่อได้รับอำนาจ เท่ากับกอดความฟอนเฟะไว้

ความสุขมิใช่อำนาจ

ความสุขเป็นดวงใจที่เสพรับกับความสุขสันต์ดวงหนึ่ง

คิดมีความสุข ต้องแสวงหาความสุขสันต์ก่อน

...แต่ว่าความสุขอยู่ที่ใด?

...สขสันต์อย่หนใด?

ใช่อยู่ข้างกายตัวเองตลอดเวลา หากแต่ตัวเองละเลยหมางเมินไปหรือไม่? สิ่งที่ได้มาไม่รู้จักทะนุถนอม พอสูญเสียค่อยบังเกิดความเสียใจ

หงส์โกวในยามนี้ พลันนึกถึงเชี่ยงซุนกวงเม้งอย่างรุนแรง พร้อมกับตั้งใจว่า จะช่วยเหลือลี้เกี่ยฮวยที่ดูไปปราศจากหนทางต่อสู้ขัดขืน เพื่อลี้ก๊กฮวยที่เป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของนาง

...ที่แล้วมานางไฉนไม่อยู่ร่วมกับเชี่ยงซุนกวงเม้งที่รักเลื่อมใสนางอย่างเบิกบานใจ? ไยต้องมีปากเสียงกับมันอยู่เสมอ? ไยต้องยกมันให้แก่ถังชิ้ว เหตุใดนางไม่แบ่งเวลากังวลสนใจมันบ้าง?

เพราะสายใยและความสำนึกเสียใจนี้ ทำให้นางพลอยบังเกิดความรู้สึกผูกพันต่อลี้เกี่ยฮวย ที่เป็นเพื่อนหญิงของลี้ก๊กฮวยขึ้นมา

...ที่แล้วมาลี้ก๊กฮวยเพียงติดสอยห้อยตามนาง บุกน้ำลุยไฟเพื่อนาง ลี้เกี่ยฮวยโกวเนี้ยน้อยนี้คงไม่ยินดีกระมัง?

...เมื่อครู่ถังชิ้วปรากฏกาย นางก็อดแค้นกวงเม้งกอมิได้ แต่นางยึดครองเวลาและชีวิตจิตใจของเซียงกงใหญ่ไป เซียงกงน้อยไหนเลยไม่แค้นนางได้?

นางตกลงใจว่าจะช่วยเหลือลี้เกี่ยฮวย

...ไม่เพราะเหตุใด เพียงเพื่อมีคำว่ากล่าวกับความรักชั่ววูบนี้

ความรักเป็นหนึ่งในความรู้สึกที่มีค่าที่สุดของมนุษยชาติ

ขอเพียงความรักไม่ชรา ผัคนจะไม่ชรา

อายุมิใช่สาเหตุที่ยากต่อต้านกับความชราที่สุด

แม้แต่สุขภาพก็มิใช่

...คนผู้หนึ่งหากปราศจากซึ่งความรัก ก็จะชราภาพอย่างแท้จริง

หงส์โกวขบคิดไม่เข้าใจว่า กาลก่อนนางไฉนไม่ได้คิดถึงเหตุผลข้อนี้

ซึ่งความจริง เหตุผลส่วนใหญ่ในโลกล้วนตื้นเขิน เข้าใจได้โดยง่าย เพียงแต่ไม่มีผู้คนประพฤติปฏิบัติเท่านั้น

ทิชิ่วไม่ได้กล่าวมากความ

เขาจับตามองดูกึ่งกลางวง

เขาโคจรพลังอย่างเงียบงัน

เขาตระเตรียมว่า ขอเพียงเตี่ยฮ้อลงมือต่อลี้เกี่ยฮวย เขาจะ

ใช้พลังฝ่ามือที่ยิ่งอยู่ห่างไกล ยิ่งสามารถเปล่งอานุภาพอย่างใหญ่หล

นั่นเป็นฝ่ามือลมที่แท้จริง

ชาวยุทธจักรแทบทุกคนสามารถใช้ฝ่ามือลม เพียงแต่ทิชิ่วทุ่มเท
ใช้ความเพียรพยายาม ฝึกฝ่ามือลมที่พื้นเพธรรมดาถึงขั้นยิ่งอยู่ห่างไกล
พลังฝีมือยิ่งกล้าแข็ง

ดังนั้นคนผู้หนึ่งไม่นำพาว่าฝึกปรือวิชาพิสดารหรือไม่ ร่ำเรียน
ท่าไม้ตายหรือไม่ หากแต่ทุ่มเทความพากเพียรพยายามหรือไม่
เช่นเดียวกับสุรา ไม่ได้เน้นที่รสชาติพิสดารหรือไม่ หากแต่อยู่ที่เมา
กล่อมหรือไม่

แต่ภาพที่ทิชิ่วพบเห็น กลับเป็นความแปลกพิสดาร

เป็นเรื่องแปลกพิสดาร

เตี่ยฮ้อล้วงโสมสุขสมใจออกมา

นี่เป็นโสมที่มีขนาดใหญ่จริงๆ

*ลักษณะของมันคล้ายมันเทศ โตเท่าศีรษะทารกแรกเกิด ก่อน
ข้างแคบยาว ยอดสุดมีใบหกใบ ออกดอกสามดอก ล้วนเป็นสีเขียว
ซีด*

สีหน้าของเตี่ยฮ้อเป็นสีเทาซีด ริมฝีปากกลับแดงสด

*ยามนี้พอถูกโสมสุขสมใจใต้แสงสีสายัณห์ขับเน้น ตลอดทั้ง
ร่างล้วนกลับกลายเป็นสีเขียว*

เป็นสีเขียวซีด

ที่แท้ต้นโสมนี้สามารถเปล่งประกาย

ผลการขับเน้น ทำให้ทิชิ่วกับหงส์โกวพบเห็นเรื่องราวหนึ่ง

...อาทิตย์ใกล้ลับฟ้าแล้ว

โดยไม่รู้สึกตัว ทั้งหมดต่อสู้กันเป็นเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว
รัตติกาลใกล้กรายมาอีกครา

คืนนี้ใช่มีจันทร์หรือไม่?

ความจริงมี เพียงแต่อากาศเลวยิ่ง

เมฆดำที่ไกลตา กับก้อนเมฆยามพลบค่ำพลุ่งพล่านปั่นป่วน จากนั้นรวมตัวกัน

ดังนั้นแสงสีสนธยาเฉิดฉายเป็นพิเศษ

คล้ายเป็นการระลึกถึงความโรยราครั้งหนึ่ง

ใต้แสงสีสายัณห์สาดส่อง เตี่ยฮ้อกระทำเรื่องแปลกพิสดารอีกประการหนึ่ง อย่างน้อยเป็นเรื่องที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึงว่ามันจะกระทำ

มันปลิดใบโสมออกมาใบหนึ่ง ส่งเข้าปากขบเคี้ยว

หงส์โกวขยับกายวูบ

นางคิดหมายขัดขวาง

แต่ทิชิ่วสะกดนางเอาไว้

เขาพบว่าเรื่องราวผิดปรกติอยู่บ้าง

จริงดังคาดหมาย เตี่ยฮ้อวางต้นโสมอยู่เหนือริมฝีปากใต้จมูกของลี้เกี่ยฮวยอย่างระมัดระวัง จากนั้นพอกใบโสมซึ่งมันขบเคี้ยวจนละเอียด ลงที่ก้านคอด้านขวาของนาง

ยามนั้นทิชิ่วพบว่าก้านคอด้านขวาที่ขาวผ่องราวหิมะของลี้เกี่ยฮวยมีรูเล็กๆ สามรู พาดเฉียงๆ เรียงจากบนลงล่าง

สีสันของรูปปรากฏเป็นสีคราม

สีครามที่แสดงว่า ฉาบพิษอยู่ชนิดหนึ่ง

ลี้เกี่ยฮวยหลับตาพริ้ม

นางไม่ได้หลับใหล หากแต่สลบไสลไป

หากมิใช่ทรวงอกยังสะท้อนขึ้นลงเล็กน้อย ผู้คนคงเข้าใจผิดคิดว่านางตายแล้ว

ดีที่ไม่ใช่

ทิชิ่วเพิ่งระบายลมหายใจอย่างโล่งอก จากนั้นได้คิดถึงเรื่องหนึ่ง

เตี่ยฮ้อไม่ได้ทำร้ายเซียงกงน้อย

ตรงกันข้าม มันใช้โสมสุขสมใจอันล้ำค่า รักษาบาดเจ็บให้แก่ลี้เกี่ยฮวย

หงส์โกวก็เห็นชัดตาแล้ว

นางนึกโชคดีที่เมื่อครู่ไม่ได้เคลื่อนไหวโดยพลการ

ดังนั้นนางเห็นว่า มีความจำเป็นต้องอธิบายต่อทิชิ่วว่า

"ต้นโสมสุขสมใจนี้ ดอกโสมสามารถขจัดพิษพิสดาร เพิ่มพูนพลังฝีมือ ใบโสมสามารถรักษาโรคร้ายทั้งมวล หนวดโสมใช้พอกทำรักษาบาดแผลภายนอก ต้นโสมแทบสามารถชุบชีวิตผู้คน ขจัดพิษบำบัดโรคร้าย เห็นผลอย่างรวดเร็ว"

ทิชิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เตี่ยฮ้อคิดขจัดพิษให้แก่เซียงกงน้อยแล้ว"

หงส์โกวเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า

"ประหลาด หัวใจของเตี่ยฮ้อมีชื่อเสียงเลื่องลือทั่วแผ่นดิน ยังอำมหิตกว่าถังชิ้วอีก เพียงแต่ไม่มีพิษเท่าถังชิ้ว วันนี้ไฉนจิตใจดีงามขึ้นมา?"

ทิชิ่วไม่ตอบคำ เพียงยิ้มเล็กน้อย

เขามองดูเตี่ยฮ้อ

เฝ้าสังเกตความเคลื่อนไหวของเตี่ยฮ้อ

เตี่ยฮ้อห่วงใยกังวลถึงเพียงนั้น แม้กระทั่งปอยผมตกห้อยลงมามันยังไม่มีเวลาปัดขึ้น ตรงกันข้าม บนหน้าผากของลี้เกี่ยฮวยมีเส้นผมหลายเส้น มันกลับยื่นมือออก จัดเส้นผมคืนสู่มวยผม

ทิชิ่วมองไม่เห็นใบหน้าของเตี่ยฮ้อ

มองไม่เห็นแววตาของเตี่ยฮ้อ

ทั้งนี้เพราะระยะห่างอยู่ห่างไกลเกินไป

แต่เพียงนี้ก็พอแล้ว

เพียงพอให้ผู้คนรู้สึกได้

หงส์โกวก็เข้าใจแล้ว

นางเข้าใจว่าเป็นเพราะเหตุใด

...นั่นสืบเนื่องจากความรักเช่นกัน

มิหนำซ้ำเป็นความรักชนิดที่ปราศจากต้นสายปลายเหตุที่สุดของมนุษยชาติ

เป็นชนิดที่สวยงามที่สุด

ยามนั้น ลี้เกี่ยฮวยลืมตาขึ้นอย่างแช่มช้า

นางคล้ายยังไม่เข้าใจทุกประการที่เกิดขึ้น

รูปโฉมของนางงดงามยิ่ง งดงามจนเปราะบางอยู่บ้าง

แต่นางที่ซีดขาว และระโหยโรยแรง ทำให้นางยิ่งงดงามกว่าเดิม

นางลืมตาขึ้น ก็พบเห็นเตี่ยฮ้อ

นางเผยอยิ้มเล็กน้อย

จากนั้นนางพบเห็นอาทิตย์สนธยา

อาทิตย์สนธยาบรรเจิดเพริศแพร้ว

สายตาของนางหยุดนิ่งอยู่ที่แปลงผักใต้อาทิตย์สนธยาสาดส่องเหม่อมองไปที่ไกลตา ไม่รั้งกลับคืนมา

นางกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า

"ช่าง...งดงามยิ่ง..."

นี่เป็นคำพูดประโยคแรก หลังจากที่นางฟื้นคืนสติมา

เตี่ยฮ้อพลันผุดลุกขึ้น เดินไปยังแปลงผักโดยไม่ลังเล

สีผักเขียวสดปานจะหยด ดอกผักเหลืองอร่ามราวกับอาทิตย์สนธยา

เตี่ยฮ้อก้าวเท้าไปในแปลงผัก

มันก้มกายลง

มันไม่ได้ถอนต้นผัก หากแต่เด็ดดอกผัก จากนั้นหวนกลับมา
ยามนั้นทั้งหมดล้วนเห็นประกายตาของมันอย่างชัดเจน
นั่นเป็นประกายตาในอาทิตย์สนธยา
ประกายตานั้นคล้ายอาทิตย์สนธยาที่แขวนอยู่เหนือขุนเขาไกลๆ
ด้วยความรักความอาลัย ไม่ยอมจากไป
แม้กระทั่งสายลมโชยลูบไล้ต้องร่างมัน ก็กลับกลายเป็นสายตา
ที่มากรัก
คราครั้งนี้ทิชิ่วกับหงส์โกวเข้าใจกระจ่างกว่าเดิม
ถึงกับบังเกิดความตื้นตันใจขึ้นมา

เตี่ยฮ้อเดินกลับเข้าหาลี้เกี่ยฮวย

มันคิดมอบดอกไม้ในมือต่อลี้เกี่ยฮวย
...มาตรว่านั่นเพียงเป็นดอกผักก็ตาม
ทันใด เงาคนถลันวูบ เงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดลงมา ที่
มือตะปบคว้าต้นโสมสุขใจที่วางอยู่เหนือริมฝีปากใต้จมูกของลี้เกี่ยฮวย
คราครั้งนี้แม้แต่ทิชิ่วและหงส์โกวก็คาดคิดไม่ถึง รวมทั้งเตี่ยฮ้อ
ก็ไม่ทันระวังป้องกัน
หงส์โกวอุทานเบาๆ ว่า
“ถังชิ้ว”
นางกับทิชิ่วอยู่ห่างไกลเกินไป คิดช่วงชิงต้นโสมกลับคืนก็ไม่ทัน
ท่วงที
พริบตานั้น เตี่ยฮ้อพลันแปรเปลี่ยนโดยสิ้นเชิง
มันกู่ร้องราวคลุ้มคลั่ง
เสียงกู่ทำให้**แบะตังนา**ยกมืออุดหูอย่างไม่คิดชีวิต **เจ็งซิมเฟ**ง
ยกมือกุมหัวใจถอยปราดไป
และทำให้ลี้เกี่ยฮวยลืมตาโพลง ขมวดคิ้วเรียวงาม มุม

ปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

แต่เตี่ยฮ้อหารู้สึกตัวไม่

มันต่อยหมัดใส่ด้านหลังของถังชิ้ว

หมัดไม่ทันต่อยถูก เสื้อผ้าที่กลางหลังถังชิ้วพลันยับย่นแล้ว

ปอยผมที่ด้านหลังถังชิ้วปลายปอยก็กลับกลายเป็นขาวโพลน

ทิชิ่วชมดูจนขมวดคิ้ว

นันเป็นวิชาเล่าคุ้ง *(หมัดชรา)*

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ ฟังจากเสียงกู่แหลมเล็กนั้นแสดงว่าอาการบาดเจ็บบอบช้ำของเตี่ยฮ้อ ที่เกิดจากการหักล้างกับเขา คล้ายทุเลาหายดีเจ็ดแปดส่วนแล้ว นี่ทำให้ทิชิ่วซึ่งมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำยาวนานจนแทบจัดอยู่อันดับหนึ่งของแผ่นดิน บังเกิดความตื่นเต้นตระหนกยิ่ง

ความแหลมคมรุนแรงของพลังการฝึกปรือเตี่ยฮ้อยังอยู่เหนือการคาดคำนวณของเขาอีก

เขากริ่งเกรงลี้เกี่ยฮวยได้รับอันตราย

ไม่ว่านางตกไปในเงื้อมมือถังชิ้ว หรือตกไปในเงื้อมมือเตี่ยฮ้อ คนหนึ่งคิดร้ายหมายชีวิตนาง คนหนึ่งมีอารมณ์แปรปรวนไม่แน่นอน ล้วนแต่ไม่ปลอดภัย

คราครั้งนี้เป็นหงส์โกวฉุดดึงทิชิ่วหมอบลง พร้อมกับกล่าวเบาๆ ว่า

“ปล่อยให้พวกมันหักล้างกันเอง พวกเราค่อยปรากฏออกไปยุติเรื่องราว”

ขณะกล่าว สายตาของนางกลับจ้องจับอยู่ที่นกกระทุงหัวขาวที่กินวนเวียนคิดคืนสู่รวงรังตัวหนึ่ง

ซึ่งความจริง ถังชิ้วกับเตี่ยฮ้อล้วนเป็นศัตรูเข้มแข็ง และล้วนเป็นคนชั่วร้าย

วิธีจัดการกับความชั่วร้าย ทางที่ดีปล่อยให้พวกมันต่อสู้กันเอง จนตกตายไปข้างหนึ่ง

ถังชิ้วหากช่วงชิงโสมสุขสมใจไป ต้องจ่ายค่าตอบแทนออกมา

นั่นคือรับหมัดเตี่ยฮ้อเอาไว้

แต่หมัดของเตี่ยฮ้อไม่อาจรับไว้ได้

ประการนี้ถังชิ้วทราบกระจ่างกว่าผู้ใด

ทั้งหมดจะอย่างไรมาจากสำนักอาจารย์เดียวกัน เป็นศิษย์พี่น้อง **สีฮุยเซ้งไป่ที่แอ๋เจ่ก** *(สำเร็จลัมเหลวเป็นหนึ่งแห่งแผ่นดิน)* เตียเจ่กโง้ว

ดังนั้นถังชิ้วละทิ้งโสมสุขสมใจ

หมัดของเตี่ยฮ้อจึงต่อยใส่อากาศธาตุ

ถังชิ้วหมุนตัวปราด ก็วกอ้อมไปอยู่ที่ตำแหน่งเหนือศีรษะของ ลี้เกี่ยฮวย

นางยื่นนิ้วมือข้างขวาทั้งห้า บีบคอลี้เกี่ยฮวยเอาไว้

จากนั้นนางไม่ได้เคลื่อนไหวอีก

อย่างน้อยมือเท้าไม่ได้เคลื่อนไหวอีก

นางไม่ต้องการให้เตี่ยฮ้อเข้าใจผิด คิดว่านางลงมือต่อสู้กับลี้เกี่ยฮวยด้วยอำมหิตแล้ว...ยามใดที่เตี่ยฮ้อเข้าใจผิดเช่นนี้ ทุกประการจะยากลำบากกว่าเดิมอีกมากนัก

ที่นางเคลื่อนไหว เพียงเป็นส่วนใบหน้า

นางเผยอยิ้ม

รอยยิ้มแสดงออกถึงความเป็นมิตร

นางเผยอยิ้มที่เฉิดฉายต่อเตี่ยฮ้อ

ยามนั้น แบะตังนากับเจ็งซิมเม้งค่อยเห็นผู้มาชัดตา พากันคุกเข่าลง เรียกขานว่า

"**ถังโกวโกว** *(อาหญิงแซ่ถัง)*"

ความเคลื่อนไหวของเตี่ยฮ้อและถังชิ้วล้วนหยุดยั้งชะงักลง
มือของถังชิ้วอยู่ที่ข้างลำคอของลี้เกี่ยฮวย
มือของเตี่ยฮ้อตะปบคว้าโสมสุขสมใจเอาไว้
มือของทั้งสองเพียงห่างกันชั่วระยะฝ่ามือหนึ่ง
แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคลื่อนไหวอีก
ไม่มีผู้ใดกล้าเคลื่อนไหวอีก

ระหว่างกันและกัน ล้วนเข้าใจขีดความสามารถในการต่อสู้ตลอดจนนิสัยใจคอของฝ่ายตรงข้ามเป็นอย่างดี

หากไม่คิดลงมือจริง ๆ ทั้งสองล้วนไม่ต้องการให้ฝ่ายตรงข้ามเข้าใจผิด คิดว่าตัวเองจะลงมือ

ถังชิ้วกล่าววาจาก่อน

นางแย้มยิ้มพริ้งพราย กล่าวกับบริวารของนางว่า

"พวกเจ้ามี**เตี่ยเอี้ย** *(นายแซ่เตี่ย)* ยังจดจำเราถังโกวโกวได้หรือ?"

แบะตังนากล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า

"ถังโกวโกวกล่าววาจาใด พวกเราเฝ้ารออยู่ทุกวัน ให้ถังโกวโกวรุดมาควบคุมสถานการณ์ เมื่อคืนท่านส่งมอบเชียงกงน้อยผู้นี้ต่อเรา พวกเราก็เฝ้าดูแลอย่างแข็งขัน ผู้คนที่ร้านขายผ้า ร้านข้าวสาร ตลอดจนแก่โรงเตี๊ยมเปิดฉากจู่โจมต่อพวกเรา พวกเราล้วนเฝ้ายันไว้"

เจ็งซิมเม้งยกมือปาดเช็ดเหงื่อ กล่าวว่า

"พวกเราเข้าใจว่าเตี่ยเอี้ยร่วมทางกับโกวโกว ดังนั้นจึง...ไม่เช่นนั้นพวกเราไหนเลยกล้า..."

มันมีวาจามากหลายไม่สะดวกกับการกล่าว
และไม่กล้ากล่าว
มันล่วงรู้นิสัยใจคอของ งนายหญิง
แต่มันก็ไม่คิดล่วงเกินเตี่ยฮ้อ
ถังชิ้วแค่นหัวร่อ

เสียงแค่นหัวร่อของนางสดใสราวน้ำแข็ง งดงามจนผู้คนเย็นวาบที่หัวใจ นางแค่นหัวร่อพลางกล่าวกับเตี่ยฮ้อว่า

"ท่านกลับยิ่งมายิ่งมากรัก คนที่ยิ่งมายิ่งมากรัก ใช่ยังจดจำข้าพเจ้าที่เป็น**ซือม่วย** *(ศิษย์ผู้น้องที่เป็นหญิง)* ของท่านได้หรือไม่ ใช่คร่นคิดหรือไม่ว่า เพื่อทารกหญิงนางนี้มีความค่ควรหรือ?"

ใบหน้าเตี่ยฮ้อปรากฏรอยสากเคราขึ้นครึ้ม

หน้าตาของมันคมคายยิ่ง แต่เศร้าหมองยิ่ง

สากเคราของมันสะท้อนเห็นถึงภาพลักษณ์ประการหนึ่ง

เป็นความยากไร้

บางครั้งความยากไร้ก็เป็นความงามชนิดหนึ่ง

เนื่องด้วยความยากไร้เกิดจากการละทิ้งของตัวเอง ดังนั้นความตกยากที่แสดงออก มักทำให้บุคคลที่มีความรู้สึกของความเป็นแม่เห็นว่าเด็กผู้นี้ต้องการที่ยึดเหนี่ยว

ดังนั้นจึงหวั่นไหวใจขึ้นมา

ลักษณะของถังชิ้วในตอนนี้ เป็นท่าทีที่หวั่นไหวใจ

ขณะที่สตรีหวั่นไหวใจ แววตาที่มองดูผู้คนสามารถกล่าววาจาได้

กล่าววาจามากหลาย

ยังมีเสน่ห์นับร้อยพันประการ ล้วนถ่ายทอดออกทางประกายตา

แต่เตี่ยฮ้อเย็นชายิ่ง

เยือกเย็นยิ่ง

มันมิใช่สงบเยือกเย็น หากแต่สงบแน่วนิ่ง ราวกับเสือดาวตัวหนึ่งตั้งท่าเตรียมจู่โจม

...สงบนิ่งเพื่อความเคลื่อนไหวที่รุนแรงกว่านี้

เตี่ยฮ้อกล่าวว่า

"ปลดปล่อยนาง"

ดวงตาของถังชิ้วปรากฏรอยยิ้มขึ้น

ยิ้มอย่างหึงหวง พลางถามว่า

“เพราะเหตุใด?”

เตี่ยฮ้อไม่ตอบคำ เพียงกล่าวย้ำคำเดิมว่า

“ปลดปล่อยนาง”

พร้อมกันนั้น บนหลังมือของมันข้างที่ยึดถือโสมสุขสมใจปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน

ถังชิ้วกลอกตาตลบหนึ่ง

นางมองดูสีหน้าของเตี่ยฮ้อ เอ็นเขียวบนหลังมือมัน โสมสุขสมใจในมือมัน และโลงใบนั้น ตลอดจนลี้เกี่ยฮวย จากนั้นกล่าวว่า

“ท่านต้องการช่วยเหลือนางแน่นอน”

เตี่ยฮ้อผงกศีรษะรับ

ถังชิ้วคล้ายสัตว์หึงหวงที่สวยงามตัวหนึ่ง กล่าวว่า

“เพราะเพื่อนางค่ควรหรือ? ในสตรีไม่มีคนที่ดีเลิศกว่านางหรือ?”

เตี่ยฮ้อกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ข่มกลั้น

ไม่เพียงข่มเพลิงโทสะ ทั้งยังข่มความพลุ่งพล่าน ทุกประการนี้ล้วนฟังออกได้ มันถามว่า

“ท่านใช้พิษ**ซามัอ** *(สามขน)* ทำร้ายนาง?”

ถังชิ้วยอมรับว่า

“ใช่”

“ชาวยุทธจักรมีคำกล่าวขวัญ หนึ่งขนกระทบกระเทือนคน สองขนทำร้ายคน สามขนฆ่าคน ท่านใช้สามขนแสดงว่าต้องการชีวิตนาง”

“ข้าพเจ้าต้องการชีวิตนาง ข้าพเจ้าคร่ากุมนางที่ร้านอาหารเนิ่นนาน ส่งมายังร้านค้าโลงนับแต่โบราณกาลผู้ใดไม่ตาย จุดประสงค์เพื่อชักนำทิชิ่วและพวกมา มิให้มันรุดสู่หอเจ็ดหุนครึ่ง ยุ่งเกี่ยวกับแผนจัดการ

กับสมาคมดอกไม้เขียวของพวกเรา ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ทิชั่วแต่
ฮาฮุดช่วยเหลือทารกหญิงนางนี้ได้"

เตี่ยฮ้อกล่าวว่า

"แต่เราต้องช่วยเหลือได้"

"ท่านสามารถหยิบฉวยยาขจัดจากข้าพเจ้า"

"เราไม่เคยขอร้องผู้คนมาก่อน"

ถังชิ้วกล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

"ด้วยไมตรีคบหาระหว่างเราท่าน ไยต้องใช้คำ *'ขอร้อง'* แต่
เพียงท่านต้องการ ข้าพเจ้าล้วนให้แก่ท่าน"

น้ำเสียงของเตี่ยฮ้อคล้ายอัคคีน้ำแข็ง เค้นเสียงออกมาว่า

"ด้วยไมตรีคบหาระหว่างเราท่าน เราล่วงรู้นิสัยใจคอของท่
เป็นอย่างดี หากเรามีข้อขอร้องต่อท่าน ต้องรับการข่มขู่จากท่าน"

ถังชิ้วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไยต้องกล่าวเช่นนี้ ท่านใช้โสมสุขสมใจช่วยเหลือนางแต่
จะน่าเสียดายไป"

เตี่ยฮ้อกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ตอนนี้ท่านกำลังข่มขู่"

ถังชิ้วใช้มือเปล่าอีกข้างหนึ่ง ชี้ไปยังต้นโสมในมือเตี่ยฮ้อ กล่
ว่า

"มอบต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะปล่อยนาง"

"ท่านปล่อยนางก่อน เราจะมอบโสมแก่ท่าน"

ถังชิ้วยิ้มแล้ว

นางยิ้มอย่างงดงาม สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านมิใช่ไม่มีค่าแห่งความเชื่อถือ หากแต่อารมณ์แปรปรวน
เกินไป เรื่องที่รับปากมักลืมเลือน ผู้อื่นไม่ล่วงรู้ พวกเราเป็นศิษย์
สำนักอาจารย์เดียวกัน ย่อมทราบกระจ่าง ท่านยังคงมอบโสมต่อข้าพเจ้า

ก่อนเถอะ”

เตี่ยฮ้อก็สั่นศีรษะกล่าวว่า

“ท่านก็มิใช่ไม่มีค่าแห่งความเชื่อถือ เพียงแต่ใจดำอำมหิตเกินไป ท่านชมชอบเห็นคนตาย ไม่ชมชอบเห็นคนมีชีวิตอยู่ ท่านสามารถตบตาผู้อื่น เราเป็นซือเฮียท่าน ท่านไม่อาจหลอกลวงเรา ท่านปล่อยลี้โกวเนี้ยก่อน”

ถังชิ้วเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

“ท่านต้องการทารกหญิงนี้ง่ายดายยิ่ง ไยต้องพากเพียรพยายามถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าเพียงใช้ยาผงเล็กน้อย ก็ช่วยให้ท่านสมมาดปรารถนาได้”

เตี่ยฮ้อหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า

“เราติดพันนาง โดยใช้ศักดิ์ฐานะของคนธรรมดา นางไม่ล่วงรู้ว่าเราเป็นเตี่ยฮ้อ และไม่ทราบว่าเรารู้จักวิชาฝีมือ เราชมชอบนาง เราจะใช้ตัวเราเองมิใช่อาศัยเกียรติภูมินอกกาย หรือพลังประจำกายเข้าพิชิตนาง”

ถังชิ้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ช่างน่าตื้นตันนัก มิน่าเล่าท่านไม่เสียดายกับการช่วงชิงโสมสุขสมใจเพื่อช่วยเหลือนาง”

เตี่ยฮ้อพลันเหลือบเห็นดวงตาของลี้เกี่ยฮวยปรากฏประกายน้ำตาขึ้น

ประกายน้ำตาสะท้อนแสงวูบวาบ

มันเข้าใจผิดคิดว่า ถังชิ้วสร้างความเจ็บปวดแก่นาง สีหน้าพลันกลับกลายเป็นเผือดขาว ตวาดว่า

“ปลดปล่อยนาง”

สีหน้าของถังชิ้วแปรเปลี่ยนเป็นงดงามจนน่าตระหนก กล่าวว่า

“คนตายแล้วก็ไม่อาจชุบชีวิตคืนมา ที่ท่านทำลายไปเพียงเป็น

ต้นโสมต้นหนึ่ง แต่ที่ข้าพเจ้าฆ่าทิ้งเป็นหญิงคนรักของท่าน"

เตี่ยฮ้อกลับกล่าวว่า

"ที่ท่านฆ่าทิ้งเพียงเป็นคนผู้หนึ่ง แต่วัตถุที่เราทำลายไป ฯ ชีวิตท่านไม่อาจหาพบได้อีก"

ทั้งสองล้วนกล่าววาจาข่มขู่ ชวนให้ผู้คนอกสั่นขวัญแขวน

ไม่ทราบเป็นเพราะทั้งสองเข้าใจกันและกันเกินไป หรือว่าระแ ระวังพฤติการณ์ของอีกฝ่ายหนึ่งเกินไป เมื่อสีหน้าเตี่ยฮ้อกลับก เป็นเผือดขาว ถังชิ้วก็ตระเตรียมลงมือ ขณะที่ถังชิ้วแปรเปลี่ยนเป็ งดงามจนน่าตระหนก เตี่ยฮ้อก็ตื่นตัวขึ้นมา

ทั้งสองระแวดระวังซึ่งกันและกัน เป็นเหตุให้ไม่สังเกตสนใจนก บินวนเวียนอยู่กลางท้องฟ้าตัวหนึ่ง

ทั้งนี้เพราะม่านพลบค่ำคลี่คลุมลง

ที่เบื้องหน้ามืดสลัวลงทีละน้อย

ยามนั้นถังชิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าท่านจะทำเช่นนี้ โสมสุขสมใจมีความส ต่อท่านเช่นกัน ข้าพเจ้าปล่อยนางไม่แน่ว่าท่านจะให้แก่ข้าพเจ้า..."

พลันได้ยินเสียงร้องเบาๆ คราหนึ่ง

ทันใด วัตถุสิ่งหนึ่งร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ

พอดีตกลงภายในโลง ซึ่งกั้นกลางระหว่างถังชิ้วกับเตี่ยฮ้อ

ผลแห่งการกระตุ้น การต่อสู้พลันปะทุขึ้น

ทิชิ่วและหงส์โกวที่อยู่ห่างไปสิบกว่าวา ไม่อาจเห็นชัดต ระหว่างคนทั้งสอง ผู้ใดเคลื่อนไหวก่อน ทั้งนี้เพราะท้องฟ้ามืดค่ำเก ไปแล้ว

แต่พริบตานั้น ทั้งสองประมือกันสามกระบวนท่า โลงไ พลันแตกทำลาย สิ่งมีชีวิตที่ข้างกายถังชิ้ว ที่กอปรเป็นเส้นโค้งยาวหล วา ถูกพิษกัดกร่อนตายไปสิ้น ของอ่อนและแข็งที่ด้านหลังถังชิ้วในร

หนึ่งวาก็ถูกถล่มทลายราบคาบ

แต่ว่าลี้เกี่ยฮวยยังไม่ตาย

นางยังตกอยู่ในเงื้อมมือถังชิ้ว

โสมสุขสมใจก็ยังไม่ถูกทำลาย

มันยังอยู่ในเงื้อมมือของเตี่ยฮ้อ

สิ่งที่ร่วงหล่นลงภายในโลง เพียงเป็นเม็ดข้าวเปลือกเม็ดหนึ่ง

เตี่ยฮ้อตัดยหมดขวาออก

ถังชิ้วใช้มือซ้ายเกาะกุมไว้

ทั้งสองไม่ชักมือกลับมาอีก

เนื่องด้วยมีดสลัวเกินไป ทำให้ไม่อาจเห็นสีหน้าของคนทั้งสอง

แต่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายบนร่างถังชิ้ว เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

กลายเป็นยับย่น

และหดสั้นลง

บางส่วนถึงกับถูกลมโชยพัดพาไป คล้ายถูกมีดดาบตัดขาดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย โบยบินหายลับกับม่านพลบค่ำ

ผิวพรรณที่ปรากฏนอกร่มผ้าของนางขาวผ่องยิ่ง

ความขาวยิ่งขับเน้นความดำมืดของม่านวิกาล

สีดำของม่านวิกาล ทำให้ผิวพรรณขาวผ่องยิ่งสะท้านอารมณ์กว่าเดิม

เสื้อผ้าของเตี่ยฮ้ออยู่ในระหว่างการเน่าเปื่อยสลาย

นั่นคล้ายกับแช่อยู่ในน้ำกัดกร่อน ส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งออกมา

กลิ่นเหม็นคลุ้งกระจายไปในม่านวิกาลอย่างรวดเร็ว

สีสันราตรีพลอยเหม็นคลุ้งขึ้นมา

คล้ายกับเป็นราตรีกาลที่กอปรขึ้นจากมุสิกตายตัวหนึ่ง

มาตรว่าม่านวิกาลยิ่งมายิ่งเข้มข้น แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ชมดูจน

ทราบกระจ่างแก่ใจ

คนทั้งสองประมือกันแล้ว

ถังชิ้วใช้พิษร้าย

เตี่ยฮ้อใช้ออกด้วยวิชาหมัดชรา

ทิชิ่วพลันถลึงตาใส่หงส์โกวคราหนึ่ง

หงส์โกวหน้าร้อนผะผ่าวอยู่บ้าง แต่ทิชิ่วดูไม่ออกว่านาง**หน้าแดง**

เนื่องด้วยม่านวิกาลมาเร็วเกินไป ต่อให้ทิชิ่วอยู่ใกล้กับ**หงส์โก**ว ปานนี้ ยังไม่อาจเห็นกันและกันอย่างชัดเจน

แต่ทิชิ่วทราบกระจ่างแก่ใจ

เสียงร้องเบาๆ ครานั้นมิใช่เสียงนกร้อง หากแต่เป็น**หงส์โก**ว ห่อปากเป่าเป็นเสียงดังขึ้น

นกกระทุงหัวขาวตัวนั้นก็คายวัตถุที่คาบอยู่ในจะงอยปาก**ร่วงหล่น**ลงมา

นี่แม้เป็นเหตุเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย แต่ก็กระตุ้นให้ถัง**ชิ้วกับ**เตี่ยฮ้อที่คล้ายเกาทัณฑ์พาดสาย เข้าใจผิดคิดว่าเป็นการลงมือ**ของฮึก**ฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นเปิดฉากจู่โจมในบัดดล

หมากของหงส์โกวตานี้ร้ายกาจยิ่ง เตี่ยฮ้อกับถังชิ้วมิอาจไม่**ต่อสู้**กันแน่นอน

แต่เช่นนี้เสี่ยงอันตรายยิ่ง ทั้งนี้เพราะลี้เกี่ยฮวยอาจต้อง**พลีชีวิต**

ดังนั้นทิชิ่วไม่พอใจยิ่ง

เขาเห็นว่าชีวิตมีความสำคัญที่สุด

*ที่แล้วมาเขาไม่ยินยอมให้ผู้ใดประพฤติเป็นผู้พลีชีวิต เพื่อ**บรรลุ**ถึงเรื่องราวหนึ่ง ต่อให้พลีชีพบูชารักก็ตาม*

เขาไม่เห็นด้วยที่หงส์โกวทำเช่นนี้

แต่หงส์โกวกระทำแล้ว

นางเป็นสตรีชาวบู๊ลิ้ม

สตรีชาวบู๊ลิ้มหากคิดอยู่ในยุทธจักรอย่างมั่นคง เรื่องประการแรกต้องตัดสินใจอย่างฉับพลัน ยามคับขันสำคัญต้องลงมือด้วยความดุดันกว่าบุรุษ

คนผู้หนึ่งอยู่ในยุทธจักรที่ฉ้อฉล น้ำใจมนุษย์จืดจาง มีหลักการมากเกินไป หงส์โกวเห็นซึ้งถึงข้อนี้ ดังนั้นแม้ไม่ถึงกับไม่เลือกวิธีใช้ แต่เมื่อถึงคราจำเป็นต้องเสียสละ และจำเป็นต้องเสี่ยงอันตราย ยังคงต้องกระทำ

แต่ว่าไม่ทราบเพราะเหตุใด นางรู้สึกละอายต่อบุรุษที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของลูกผู้ชาย และประกายตาที่โอ่อ่าผ่าเผยของเขาอยู่บ้าง

นางยอมรับว่าตัวเองที่ยิ่งมายิ่งไร้น้ำใจ กลับไม่อาจเผชิญกับด่านรักของเชี่ยงซุนกวงเม้ง และไม่สามารถข้ามเส้นทางแห่งเหตุผลของทิชิ่วไปได้

นางรู้สึกว่าตัวเองล้มเหลวยิ่ง

นางมุ่งหวังให้ตัวเองเป็นสตรีที่ยิ่งมายิ่งไร้น้ำใจ เช่นนี้จึงไม่เศร้าเสียใจเกินไป ผิดหวังเกินไป ต้องการให้ผู้คนจำนวนมากเข้าใจว่าตัวเองไร้ซึ่งน้ำใจ

แต่นางไม่สามารถควบคุมตัวเองได้...ควบคุมความรักที่มีแนวโน้มรุนแรงขึ้นได้

ที่น่าประหลาดคือ ผู้คนในร้านค้าโลงล้วนเดินออกมา พวกมันไม่จุดโคม ถือเป็นเรื่องธรรมดา

แต่ร้านข้าวสาร กับร้านขายผ้าก็ไม่ได้จุดโคม

เมฆดำแผ่ปกคลุม

ท้องฟ้าดำมืดรวดเร็วปานนั้น

มีแต่ความดำมืดกลบกลืนสีสันท้องฟ้า

ราตรีกาลความจริงเป็นสีสันท้องฟ้าชนิดหนึ่ง

สีสันแห่งฟ้าความจริงไม่แน่ว่าต้องเป็นแสงสว่าง

เพราะม่านวิกาลดำมืดปานนั้น พลังฝีมือของเตี่ยฮ้อกับถังชิ้วก็สูงเยี่ยมปานนั้น ผู้คนทั่วไปแทบไม่อาจเห็นสภาพการต่อสู้ของทั้งสองได้

แต่ไม่ว่าผู้ใด ล้วนรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันและพลังพิษอันรุนแรง

ทิชิ่ว หงส์โกว ซ่งก๊กกี้ อื้อก๊กเช้งทั้งสี่มีพลังการฝึกปรือกล้าแข็ง มีสายตาเหนือธรรมดา ยังพอจำแนกสภาพการต่อสู้ได้

แต่หากคล้อยดึกกว่านี้จะทำอย่างไร?

ยังมองเห็นได้หรือไม่?

ยังจำแนกวัตถุได้หรือไม่?

ยามนั้น พลันได้ยินถังชิ้วกล่าวเบาๆ ว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า พวกเรามีศัตรูเข้มแข็งรายล้อมรอบ?"

สุ้มเสียงของนางสั่นสะท้านอยู่บ้าง

มิใช่หวาดกลัว

แต่เป็นอ่อนล้า

สุ้มเสียงที่ความจริงสดใสไพเราะปานนั้น กลับ **"ชราภาพ"** อยู่บ้าง

เตี่ยฮ้อไม่ได้ตอบคำ ถังชิ้วจึงกล่าว

"อย่างนั้นพวกเราฆ่าฟันกันเองทำอะไร?"

สุ้มเสียงของนางสั่นระริก

มิใช่หนาวเย็น

แต่เป็นเหนื่อยล้า

ถังชิ้วแสดงว่ามีสติสัมปชัญญะกว่าเตี่ยฮ้อ

ซึ่งความจริง เมื่อเผชิญเรื่องราว สตรีส่วนใหญ่รักษาความเยือกเย็นมากกว่าบุรุษ

ชั่วครู่ให้หลัง เตี่ยฮ้อที่ใช้ผ้าแดงโพกศีรษะ ยืนอยู่ในความ

มืดค่อยกล่าววาจาประโยคหนึ่ง

มันกล่าวสั้นๆ ว่า

“ตกลง”

สุ้มเสียงของมันไม่สั่นสะท้าน

ทั้งไม่เหนื่อยล้า

เพียงแต่ไร้เรี่ยวแรง เป็นความไร้เรี่ยวแรงที่กระทั่งเรี่ยวแรงกล่าววาจา ยังแทบสญสิ้นไป

...ถังชิ้วยากต่อกรได้ พิษของนางยากระวังป้องกัน อย่าว่าแต่เตี่ยฮ้อยังต้องคุ้มครองลี้เกี่ยฮวย

แต่แล้วยามนั้น บังเกิดเสียงแอ๊ดอ๊าดโครมคราม ร้านข้าวสารกับร้านขายผ้าจุดโคมไฟและคบเพลิงสิบกว่าอันขึ้นโดยพร้อมเพรียง อาวุธหลายสิบเล่มเคลื่อนออกมาอย่างรวดเร็ว ก่อตั้งเป็นค่ายกลขึ้น

แสงไฟลุกโชติช่วง เสียงอัคนีดังซี่ซี่ ลมพัดดังพึ่บพั่บ กำลังคนคึกคักเข้มแข็ง รายล้อมแบะตังนา เจ็งซิมเม้ง โดยเฉพาะถังชิ้วเตี่ยฮ้อและลี้เกี่ยฮวยอยู่ในวงล้อมจนหมดสิ้น

หงส์โกวขุ่นแค้นจนขยี้เท้าคราหนึ่ง

อื้อก๊กเซ้งก็กล่าวว่า

“พวกมันไฉนปรากฏกายในตอนนี้?”

ซ่งก๊กกี้กล่าวเสริมว่า

“ปล่อยให้จอมโฉดชั่วทั้งสองแตกหักกันเอง ไยมิใช่ประเสริฐกว่า?”

ทิชิวกลับกล่าวว่า

“**อ้วงเทียนอ้วง** *(โลกบาลแซ่อ้วง)* เอี่ยมฮวงไต้ซือ **ฮาเจี้ยกุ่ย** *(เก้าแก่แซ่ฮา)* ล้วนมิใช่ชนชั้นธรรมดา พวกเขาปรากฏออกมา หากมิใช่มีจิตเจตนาอื่น คงต้องมีความคับแค้นจำเป็น”

เอี่ยมฮวงได้ชื่อเป็นหลวงจีนหนุ่มรูปหนึ่ง

ท่านครองกาสาวพัสตร์สีแดงเรืองรอง หว่างเอวสะพายดาบเ
เก้าเชียะเล่มหนึ่ง

แววตาของท่านลี้ลับยิ่ง แฝงประกายสีครามชนิดหนึ่ง

อ้วงโจ้วเฮี้ยงมีรูปร่างสูงใหญ่ห้าวหาญ

แต่ท่าทางสุภาพยิ่ง

ผิวกายมันเป็นสีขาว ใกล้เคียงกับถังชิ้ว

เมื่อเปรียบเทียบกัน **ฮาฮุด**กลับตลกขบขันยิ่ง

ความเคลื่อนไหวของมันคล้ายแพะอ้วนพีกระหยิ่มยิ้มย่องตัวหนึ่ง

ขณะที่กล่าววาจา คล้ายพระสังกัจจายน์ยิ้มรูปหนึ่ง

ผู้ที่ปรากฏกายยังมีอีก ยี่สิบสามสิบคน ในจำนวนนี้ประกอบ
ด้วยผู้รับใช้ร้านอาหารเนิ่นนานยังเกี่ย **งู้งั่ง** *(ตาวัว)* เด็กน้อยศีรษะใหญ่
คนปลายคางยืนยาว

ท่าทางของฮาฮุด คล้ายกำลังตกลงการค้า

มันมีอัธยาศัยไมตรีดียิ่ง

*...คนค้าขายถืออัธยาศัยไมตรี ทั้งนี้เพราะอัธยาศัยไมตรีจะนำ
โชคลาภมาให้*

ฮาฮุดเกลี้ยกล่อมว่า

"พวกท่านไม่ต้องแก่งแย่ง ล้วนปล่อยวางลง ล้วนมอบต่อเร
เราจะส่งมอบเซียงกงน้อยให้แก่เซียงกงใหญ่ สำหรับโสมสขสมใจ ก็
มอบต่อลี้ก็กฮวยด้วย"

ถังชิ้ว เตี่ยฮ้อสบตากันวูบ คลายมือออกราวกับนัดแนะกันไว้

ทั้งสองคล้ายรู้สึกน่าเล่นขึ้นมา

แต่หลังการต่อสู้ชั่ววูบ ทั้งสองดูไปคล้ายชราภาพลงมากนัก
จอนผมของถังชิ้วหงอกประปราย สากเคราของเตี่ยฮ้อก็กลายเป็นสีขาว

นี่นับเป็นการต่อสู้ที่น่ากลัวอย่างแท้จริง

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง มือขวาของถังชิ้วยังบีบคอลี้เกี่ยฮวยไว้เตี่ยฮ้อกลับกำโสมสุขสมใจแนบแน่น

พอฟังคำ **"เชียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวย"** ดวงตาของถังชิ้วคล้ายจุดโคมไฟขึ้น ประกายตาของเตี่ยฮ้อกลับลุกไหม้อย่างรุนแรง

มุมปากของถังชิ้วปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ขึ้น กล่าวว่า

"ลี้ก๊กฮวยมิใช่ถูกพิษเปีย *(น้ำแข็ง)* ของข้าพเจ้าหรอกหรือ?"

น้ำแข็งมิใช่หิมะ หากแต่เป็นพิษชนิดหนึ่ง

เป็นพิษร้ายแรง

นั่นเป็นพิษที่ตระกูลถังมณฑลเสฉวนกับร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนร่วมกันบัญญัติคิดค้นขึ้น

ถังชิ้วฉาบพิษชนิดนี้อยู่ บนกระดาษข้อความที่ทิ้งอยู่ในร้านอาหารเนิ่นนาน ทั้งยังแพร่พิษต่อลี้ก๊กฮวยที่ห่วงใยต่อลี้เกี่ยฮวยจนลืมตน

ฮาฮุดกล่าวอย่างยิ้มแย้ม ว่า

"มันถูกพิษของท่านล้มลง ยามนี้ยังอยู่ในร้านข้าวสาร ต้องใช้โสมสุขสมใจขจัดพิษ...ท่านเป็นคนแพร่พิษ แต่พิษของร้านเล่ายี่ห้อ ไม่แน่ว่าจะขจัดได้กระมัง?"

ถังชิ้วชม้ายมองเตี่ยฮ้อแวบหนึ่ง คล้ายเป็นความหมายว่า

...ท่านดู เรายังแพร่พิษโค่นศัตรูความรักของท่านล้มลง

จากนั้นนางจงใจถามว่า

"ลี้เกี่ยฮวยเล่า? ไฉนต้องส่งมอบต่อลี้ก๊กฮวย?"

นางพอถามเช่นนี้ แม้แต่ลี้เกี่ยฮวยที่ตกอยู่ในเงื้อมมือถังชิ้ว ก็กะพริบตาไม่หยุดยั้ง

กะพริบตาต่อฮาฮุด

มาตรว่ามองจากที่ไกลตา ภายใต้แสงไฟสาดส่อง สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน และเข้าใจความหมายของลี้เกี่ยฮวยได้

แต่ฮาฮุดกลับมองไม่เห็น

มันน้อมกายตอบว่า

“เชียงกงใหญ่กับเชียงกงน้อยความจริงเป็นคู่กัน”

ถังชิ้วชม้ายมองเตี่ยฮ้อแวบหนึ่ง

นางสลายรอยยิ้มไป

นางไม่ต้องการให้เตี่ยฮ้อระบายโทสะใส่นางอีกครา การต่อสู้เมื่อครู่นางถือ **“เผือกเผา”** ลูกหนึ่ง ทั้งเป็นคนมีชีวิต และเป็นยอดฝีมือยิ่งไม่อาจทำร้ายถึงแก่ชีวิต ทั้งกริ่งเกรงอีกฝ่ายหนึ่งฉวยโอกาสหลบหนี ดังนั้นขณะที่เผชิญหน้ากับเตี่ยฮ้อ เป็นฝ่ายเสียเปรียบอยู่บ้าง

คนต้องชาญฉลาด จึงเหมาะสมกับการออกท่องยุทธจักรที่เปี่ยมเล่ห์เพทุบาย หากเป็นคนโง่เขลา มิสู้กลับบ้านไปใช้ชีวิตเช่นคนธรรมดา

เตี่ยฮ้อพอฟัง ต้องก้มศีรษะลง มองดูสีหน้าที่วิตกกังวลของสี่เกี่ยฮวย พลันเข้าใจแล้ว ดังนั้นถามว่า

“ลี้ก๊กฮวยอยู่ที่ใด?”

ลี้เกี่ยฮวยยังถูกถังชิ้วบีบคอไว้ ไม่อาจส่งเสียงร้องได้ แต่ยังสั่นศีรษะอย่างสุดความสามารถ

เป็นถังชิ้วจงใจผ่อนคลายนิ้วมือ ให้นางเคลื่อนไหวลำคอได้เล็กน้อย

คราครั้งนี้แม้แต่เตี่ยฮ้อยังพบเห็น

แต่ฮาฮุดยังไม่พบเห็น

มันชี้มือไปยังร้านข้าวสาร กล่าวว่า

“มันมิใช่อยู่ภายในหรอกหรือ?”

คราครั้งนี้ปรากฏผู้คนหลายคนบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นมา

แม้แต่อื้อก๊กเซ้งและซ่งก๊กกี้ก็รู้สึกได้

หากฮาฮุดมิใช่สุนัขรับใช้ที่ขายสหาย กริ่งเกรงแผ่นดินไม่วุ่นวาย แสดงว่าจงใจกล่าวเช่นนี้ กระทำเช่นนี้ เพื่อกระตุ้นโทสะของเตี่ยฮ้อ

...แต่ฮาฮุดไฉนกระทำเช่นนี้?

..เมื่อกระตุ้นโทสะเตี่ยฮ้อ สามารถสะกดมันไว้ได้หรือ?

...นี่คู่ควรให้เสี่ยงอันตรายหรือ?

เตี่ยฮ้อพลันใช้ลูกตาที่มีตาขาวมากกว่าตาดำจับจ้องมองฮาฮุด แววตาของมันสวยงามยิ่ง กลับปรากฏอยู่บนใบหน้าของบุรุษเช่นนี้

มันกล่าวถามทีละคำว่า

"เจ้าไม่ได้หลอกลวงเรา?"

ฮาฮุดกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เราเป็นคนค้าขาย การค้าที่หลอกลวงคนมิจีรัง คนค้าขายที่หลอกลวงคนก็ไม่มีชีวิตยืนยาว"

เตี่ยฮ้อพลันใช้จมูกสูดดมคราหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"มีคนถูกพิษน้ำแข็ง นอนอยู่ทางด้านนั้น"

ฮาฮุดรีบกล่าวว่า

"เราบอกแล้วว่า เราไม่ได้หลอกลวงท่าน คนที่สูงเยี่ยมไม่ต้องหลอกลวงคนที่สูงเยี่ยม ขอเพียงบอกความจริงต่อมัน มันจะตกลงเลือกเฟ้นเอง"

เตี่ยฮ้อใช้แววตาของสุนัขป่าตัวหนึ่ง จับจ้องมองฮาฮุด กล่าวว่า

"ท่านไฉนทำเช่นนี้?"

ฮาฮุดหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เราเพียงคิดขอรับใบโสมจากท่านใบหนึ่ง เราไม่คล้ายกับนาง"

พลางชี้มือไปยังถังชิ้ว กล่าวเสริมว่า

"นางละโมบ ต้องการหมดสิ้น"

เตี่ยฮ้อกล่าวด้วยท่าทีดุร้ายว่า

"นั่นมิใช่วัตถุประสงค์เพียงหนึ่งเดียวของท่าน ท่านเรียกว่าอะไร?"

ฮาฮุดกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

"เราแซ่ฮานามฮุด เมื่ออยู่ร่วมกับเรา รับรองตลอดทั้งวันสรวลเส เฮฮา หมดทุกข์หมดโศก ไร้ความกังวล หากท่านเศร้าเสียใจ โปรดเสาะหาเรา รับรองว่าจะสุขสำราญบานใจ"

ดจากท่าที ฟังจากน้ำเสียงของมัน กลับแนะนำตัวเองอย่างแข็งขัน ปรารถนาใคร่ส่ง**เทียบ** *(นามบัตร)* ต่อฝ่ายตรงข้ามก็มิปาน

เตี่ยฮ้อซักถามต่อว่า

"อย่างนั้นท่านที่แท้คิดทำอะไร?"

ฮาฮุดโบกมือเป็นพัลวัน กล่าวว่า

"นี่ไม่เกี่ยวข้องกับเรา เราเพียงบอกความจริงต่อท่าน **เฟียง**แต่สหายที่ข้างกายเราผู้นี้ต้องการทดสอบฝีมือของท่าน พวกเรา**เรียก**เขาว่า**อ้วงยี่กอ** *(พี่รองแซ่อ้วง)*"

แก้วตาของเตียฮ้อหดเล็กลง กล่าวว่า

"**อ้วงเทียนอ้วง** *(โลกบาลแซ่อ้วง)*"

ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ห้าวหาญนั้นก้าวยาวๆ ออกมา **ขมวด**รัดผ้าคลุมเนื้อกำมะหยี่ไว้ที่ด้านหลังประสานมือด้วยความสุภา**พอ่อน**โยนกล่าวว่า

"เราอ้วงโจ้วเฮี้ยง"

เตี่ยฮ้อแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"**โลกบาลที่สองในสี่โลกบาล** สังกัดหน่วยปฏิภาณฟ้า"

อ้วงโจ้วเฮี้ยงน้อมกายเล็กน้อย กล่าวว่า

"**ฮาเจี้ยกุ่ย** *(เถ้าแก่แซ่ฮา)* ก็เป็น**โลกบาลที่สาม**ของปาเตีย **ฉายา**ฮา**ซาเทียน** *(ฮาสามวัน)* มันสามารถทำให้ผู้คนสรวลเสเฮฮา**สามวัน**สามคืน"

เตี่ยฮ้อถามอย่างระแวดระวังว่า

"ท่านคิดทำอะไร?"

“ลี้ก๊กฮวยอยู่ในร้านข้าวสารของเรา”
เตี่ยฮ้อกล่าวตรงๆ ว่า
“เราจะฆ่ามัน”
อ้วงโจ้วเฮี้ยงก็กล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า
“เราจะช่วยเหลือมัน”
“ท่านช่วยเหลือมัน เราจะฆ่าท่านด้วย”
“ท่านพอเข้าสู่ร้านข้าวสาร ก็ฆ่ามันไม่ได้และฆ่าเราไม่ได้”
คราครั้งนี้เตี่ยฮ้อเพียงกล่าวสั้นๆ ว่า
“ตกลง”
คำพูดพอกล่าว มันก็เคลื่อนไหวในบัดดล
ก่อนการเคลื่อนไหว มันยังสั่งต่อกับถังชิ้วอีกว่า
“หากท่านทำร้ายนางแม้สักขุมขนหนึ่ง เราจะคิดบัญชีกับท่าน”
กล่าวจบ มันโถมเข้าร้านข้าวสารไปดุจพายุหอบหนึ่ง
อ้วงโจ้วเฮี้ยงคลี่เสื้อคลุมเนื้อกำมะหยี่สีแดงสด ห่อหุ้มตลอดทั้งร่างไว้ ลอยตัวโลดข้ามประตูร้านข้าวสาร ทิ้งตัวลงที่ลานตึกหลัง ยามนั้นแสงไฟภายในร้านข้าวสารพลันดับวูบไป

จากนั้น ภายในร้านข้าวสารบังเกิดสุ้มเสียงประหลาดพิสดารเสียงหนึ่งดังขึ้น

สุ้มเสียงนี้ความจริงไม่ประหลาดพิสดาร ทั้งยังไพเราะน่าฟัง
แต่ในเวลาและสภาพแวดล้อมเช่นนี้ กลับบังเกิดสุ้มเสียงเช่นนี้ดังออกมา นับว่าประหลาดพิสดารจนลี้ลับ

ทั้งนี้เพราะสุ้มเสียงนี้ ไม่สมควรปรากฏขึ้นในยามนี้
นั่นเป็นเสียงพิณ
เสียงพิณโบราณเอื่อยอิ่งสดใส
หลังจากที่เตี่ยฮ้อชมชอบการฆ่าฟันบุกเข้าร้านข้าวสารไม่นาน

เสียงพิณที่สดใสเสนาะโสตก็ลอยล่องออกมา

ถังชิ้วสั่นศีรษะ

ขณะที่สั่นศีรษะ ไม่ได้ให้ความรู้สึกแก่ผู้คนว่าเป็นการปฏิเ
หากแต่เป็นการนัดหมายที่คล้ายปิดป้องแต่ตอบสนอง

ริมฝีปากของนางเบาบางยิ่ง เม้มเป็นเส้นเดียว ขณะที่เ
ริมฝีปากปลายคางค่อนข้างตึง กอปรเป็นความงามอย่างดื้อรั้นชนิดห

แสงไฟส่องต้องร่างนาง ทำให้นางยิ่งคล้ายธิดาสวรรค์ที่ขุ
ด้วยทองคำก็มิปาน

ถังชิ้วสั่นศีรษะด้วยความเสียดาย กล่าวว่า

“เตี่ยฮ้อไม่สมควรเข้าไป พลังฝีมือของเขายังสูงเยี่ยม
พวกท่านที่รวมตัวกัน น่าเสียดายหลังจากที่เข้าไป ไม่แน่ว่าจะรักษ
สภาพอันมีเปรียบไว้ได้”

ฮาฮุดหัวร่อฮิฮะพลางถามว่า

“ปลาไฉนดิดเบ็ด?”

ถังชิ้วผงกศีรษะรับ ราศีอันองอาจและกลิ่นอายแห่งมาร ร
ตัวอยู่บนร่างนางอย่างประหลาด ปากกล่าวว่า

“เป็นเหยื่อ มันคิดฆ่าศัตรูความรัก ศัตรูความรักเป็นเหตุ
ของมัน”

ฮาฮุดหยีตาสำรวจมองถังชิ้ว คล้ายกับจะกลืนกินนางลงท้องไ
กล่าวว่า

“ลี้ตั่วฉิกของร้านเราเสียชีวิตในเงื้อมมือท่านกระมัง?”

ถังชิ้วใช้แววตาที่ทรงเสน่ห์ของสตรีชนิดหนึ่ง มองดูฮาฮุดตอ
กล่าวว่า

“ตอนที่ข้าพเจ้าฆ่าคน ไม่เคยถามนามของผู้คนมาก่อน”

ฮาฮุดถูกนางมองดูเช่นนี้ ถึงกับใจเต้นระทึกขึ้น รีบเบือนสาย
ไปลอบร้อง *‘หวาดเสียว’* ในใจ

ฮาฮุดร่างต่ำเตี้ย ทั้งยังอ้วนอุ้ยอ้าย

มันปลงตกตั้งแต่แรกว่า ด้วยสารรูปของมันต้องไม่มีสตรีงดงามนิยมชมชอบ

ดังนั้นมันไม่นึกเพ้อฝัน

...หากได้รับการเหลือบแลจากหญิงงาม นางคงต้องมีจุดมุ่งหมายอื่นอีก

มันได้คิดเช่นนี้ จึงไม่เคยหวั่นไหวใจมาก่อน

แต่ต่อให้มันมีพลังสมาธิสูงเยี่ยม มีขันติหนักแน่นพอ เมื่อถูกถังชิ้วมองดูอยู่ครู่หนึ่ง ยังวาบหวิวหวั่นไหว จิตใจยุ่งเหยิงดุจกองปอ

ดีที่มันรีบระงับสติ เบือนสายตาไป

มันสังกัดหน่วยปฏิภาณฟ้า ทำหน้าที่ติดต่อกับผู้มีปณิธานในยุทธจักร ไม่ว่าสตรีสะคราญโฉมใด ล้วนเคยพบพานมา แต่สตรีที่บริสุทธิ์สดใสเช่นถังชิ้ว เพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรก

ฮาฮุดส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"เราเป็น**เล่าตั่ว** *(พี่ใหญ่)* ของลี้ตั่วฉิก เราต้องล้างแค้นให้แก่มัน"

ถังชิ้วยิ้มออกมา

รอยยิ้มคล้ายบุปผาเบ่งบาน

แม้แต่แสงไฟในความมืดก็สิ้นสีสัน

นางหยีตาลง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้าจะไม่ติดตามท่านเข้าห้อง ไม่ว่าเป็นเหยื่ออันใดข้าพเจ้าล้วนไม่รับปาก นอกจากเป็นท่านเชื้อเชิญข้าพเจ้า"

ฮาฮุดถอยกายไปหนึ่งก้าว

...ถูกความนุ่มนวลของนางคุกคามถอยไปหนึ่งก้าว

นั่นเป็นความนุ่มนวลที่ฆ่าคนตายได้

ฮาฮุดถึงกับยิ้มไม่ออก ต้องแลบลิ้นเลียริมฝีปากแห้งผาก

กล่าวว่า

"เราไม่นัดหมายท่าน เราไม่มีปัญญานัดหมายท่าน ผู้ที่นัดหมายท่านคือ ท่านเป็นเขา"

พลางชี้มือไปด้านหลัง

ผู้ที่เดินมาจากทางด้านหลัง เป็นหลวงจีนที่ผอมซูบรูปหนึ่ง แต่ท่าทางของท่านงามสง่ายิ่ง ที่หว่างเอวยังสะพายดาบยาวที่สวยงามเล่มหนึ่ง

หน้าผากของท่านสูงยิ่ง แววตาลี้ลับยิ่ง

ท่านคือเอี่ยมฮวงไต้ซือ

เอี่ยมฮวงไต้ซือประนมมือกล่าวว่า

"เป็นเราคิดต่อสู้กับท่านสักครั้ง"

ถังชิ้วเผยอยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ชมชอบหลวงจีน ไม่ว่ามันมีการบำเพ็ญภาวนาถึงขั้นใดก็ตาม"

เอี่ยมฮวงไต้ซือกลับสามารถสะกดจิตระงับใจไว้ได้ กล่าวว่า

"สตรีที่งดงามล้วนไม่ชมชอบบรรพชิต"

ถังชิ้วเพ่งตาคู่งาม จับจ้องมองท่านชั่วขณะ จึงกล่าว

"แต่ท่านคมคายถึงเพียงนี้ ปลงผมบวชเป็นหลวงจีน ออกจะน่าเสียดาย ท่านดูไป...คุ้นตาอยู่บ้าง"

เอี่ยมฮวงไต้ซือเอื้อนเสียงกังวานว่า

"ผู้มีปณิธานล่วงเข้าวัยชรา บุปผาล่วงลับในสายพิรุณ นภาไสยาสน์อยู่กลางแดนยุทธ์ ดุจหนุนกะโหลกของพยัคฆ์ร้าย"

ถังชิ้วสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"เป็นท่าน"

เอี่ยมฮวงไต้ซือรับคำว่า

"เป็นเรา หากมิใช่ท่าน เรายังไม่ออกบวช"

ถังชิ้วยังไม่คลายจากความสะท้านหวั่นไหว อย่างลำบากยาก เย็นค่อยฝืนแย้มยิ้มกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านความจริงไม่สมควรออกบวช..."

หลังจากนั้นนางค่อยระงับสติ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ในช่วงเวลาอันโดดเดี่ยวและยาวนานปานนั้น ท่านไม่ได้มาหาข้าพเจ้า ไม่ได้มาเป็นเพื่อนข้าพเจ้า"

น้ำเสียงนางสั่นสะท้านจิตใจคน แววตาของนางสร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้คน

เอี่ยมฮวงไต้ซือกล่าวว่า

"หากได้คิดก็วางดาบประหาร จากนั้นจากไป หาไม่ก็เชิญเถอะ"

ถังชิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ในมือข้าพเจ้ามีดาบหรือ? ที่หว่างเอวท่านจึงมีดาบ"

"โกวเนี้ยจึงเป็นดาบอันร้ายกาจเล่มหนึ่ง"

ถังชิ้วกะพริบตาค่งาม ถามอีกว่า

"อย่างนั้นเชิญอะไร"

"เชิญลงมือ"

ถังชิ้วกลับคืนสู่ความสดใจ เย็นชาและเฉิดฉันโดยเร็ว เลิกคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

"ลงมือ? ท่านคงไม่ไร้น้ำใจไมตรีปานนั้นกระมัง?"

เอี่ยมฮวงไต้ซือกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เรื่องที่ผ่านพ้น เอ่ยถึงทำอะไร? เราตัดชิ่งกิเลส ปลงผมบวชเป็นหลวงจีน ไม่มีความรักมอบต่อท่านอีกแล้ว"

ถังชิ้วเอียงหน้ามองดูท่าน คล้ายไม่เชื่อว่าบุคคลเช่นท่านจะกล่าวคำพูดเหล่านี้ ปากกล่าวว่า

"มาตรว่าไร้น้ำใจ ระหว่างพวกเราสมควรมีคุณธรรมกระมัง?"

หัวคิ้วจางๆ ของเอี่ยมฮวงไต้ซือขมวดมุ่น คล้ายคล้องกุญแจ

ดอกหนึ่งอยู่ตรงหว่างคิ้ว กล่าวว่า

"เราเพราะเชื่อในข้อนี้ จึงไม่มีบ้านให้กลับคืน"

ถังชิ้วยิ้มอย่างสวยงาม กล่าวว่า

"ดังนั้นท่านยังเป็นท่าน ท่านไม่ได้ลืมรัก ยังจดจำถึงเรื่องเก่าผ่านมา"

เอี่ยมฮวงไต้ซือหาได้ถูกกระตุ้นโทสะไม่ หัวคิ้วกลับคลายแผ่ใหม่กล่าวว่า

"หากท่านไม่ลงมือ ก็ปลดปล่อยเซียงกงน้อย จากนั้นไปแต่โดยดี"

ถังชิ้วเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ลงมือ แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่นี้ เซียงกงน้อยตกอยู่ในเงื้อมมือข้าพเจ้า ท่านสามารถทำอย่างไรข้าพเจ้า?"

"นี่สมกับเป็นถังชิ้วจริงๆ แต่หมากตานี้ไม่ได้ผลแล้ว ทั้งนี้เพราะเตียฮ้อบอกว่า หากท่านแตะต้องนางแม้สักขุมขนหนึ่ง เขาจะคิดบัญชีกับท่าน"

ถังชิ้วกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

"ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังวาจาของเขา?"

"ท่านต้องการโสมสุขสมใจ"

ถังชิ้วยิ้มอย่างปลอดโปร่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าต้องเกรงกลัวเขา?"

"เขาเป็นศัตรูที่น่ากลัวผู้หนึ่งจริงๆ"

ถังชิ้วทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ดูท่าท่านเกาะกุมเคล็ดลับในการจัดการกับข้าพเจ้าไว้จริงๆ"

เอี่ยมฮวงไต้ซือกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"คนผู้หนึ่งพลาดท่าเสียทีมากครั้ง สมควรรู้จักเกาะกุมวิธีที่ไม่พลาดท่าเสียทีอยู่บ้าง"

ถังชิ้วพานปั้นหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านคิดทำอย่างไร?”

คำพูดนี้พอกล่าว ก็แสดงออกถึงความมองอาจ เผยคมกระบี่ออกมา

เอี่ยมฮวงได้ซือกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลงว่า

“ปลดปล่อยเซียงกงน้อย”

ถังชิ้วยิ้มพลางกล่าวว่า

“พวกท่านชักนำความยุ่งยากใส่ตัว เตี่ยฮ้อจะใช้เลือดล้างสถานที่ของพวกท่าน”

“พวกเราย่อมมีวิธีจัดการกับมัน”

“อาศัยพวกท่าน?”

“เพียง**อ้วงเทียนอ้วง** *(โลกบาลแซ่อ้วง)* ก็พอแล้ว ยี่ตี๋ล้อมกักเขาอยู่ร้านข้าวสาร”

ถังชิ้วกลับไม่กล้าวู่วาม นับตั้งแต่เตี่ยฮ้อเข้าสู่ร้านข้าวสารล้วนไม่มีความเคลื่อนไหว แสดงว่าเรื่องราวผิดปรกติวิสัย จึงกล่าว

“อย่างนั้นท่านอาศัยอะไรจัดการกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหาได้เข้าสู่ร้านขายผ้าไม่”

เอี่ยมฮวงได้ซือไม่ตอบคำ เพียงกล่าวว่า

“ปล่อยคนเถอะ”

“ข้าพเจ้าไม่ปล่อย”

“อย่างนั้นเราไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว”

ถังชิ้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่คิดลงมือ...”

ไม่ทันขาดคำ *ผมยาวที่ด้านหลังของนางพลันตั้งชี้ชันขึ้น*

ในม่านวิกาล ผมเผ้าพันหมื่นเส้นแฝงอาวุธลับจู่โจมใส่เอี่ยมฮวงได้ซือดุจห่าฝน

นางบอกว่าไม่ลงมือ แต่กลับลงมือ

พอลงมือก็ใช้ออกด้วยวิชาอาวุธลับของตระกูลถัง นามฮวาไห่

(ผมพิรุณ)

ผมพิรุณแหวกพุ่งใส่เอี่ยมฮวงไต้ซือออย่างเร่งร้อน ทั้งยังส่งเสียงใส่มือดีของหน่วยปฏิภาณฟ้าอื่นอีก

แม้แต่หงส์โกวที่เพียงคำนึงถึงประสิทธิผล ไม่คำนึงถึงวิธีการ

ยังชมดูจนใจหายวาบ ด่าว่า

"ต่ำช้าสามานย์"

แต่เอี่ยมฮวงไต้ซือคล้ายระวังป้องกันแต่แรก

ท่านพลันเปลื้องกาสาวพัสตร์ชั้นนอกออก ม้วนตวัดตรงเข้า

เสียงพึ่บเมื่อครอบคลุมอาวุธลับไว้ ห่อหุ้มผมพิรุณไว้

ลมหวนที่เกิดจากกาสาวพัสตร์ ถึงกับกระโชกคบเพลิงทั้งหมดดับไป

ในบริเวณปราศจากแสงโคมไฟแม้สักจุดเดียว

เป็นความมืดมิดสนิททั่ว

ก่อนที่แสงไฟจะดับไป ทิชิ่วเหลือบเห็นฮาฮุดโบกมือบงการหน่วยปฏิภาณฟ้าล่าถอยไปทันท่วงที

ล่าถอยไปอย่างเงียบงัน

ดูท่าทุกประการล้วนวางแผนไว้แต่แรก

ในความมืดมองไม่เห็นอันใด

กลางวิกาล เกิดการต่อสู้เสี่ยงชีวิตรอบหนึ่ง

มิหนำซ้ำไม่เพียงรอบหนึ่ง

ทั้งหมดกลั้นลมหายใจรอคอย

การต่อสู้ในความมืดเพราะมองไม่เห็น ดังนั้นชวนอกสั่นขวัญแขวนกว่ามองเห็นอีก

อย่าว่าแต่ศัตรูคู่ต่อสู้ของคนเหล่านี้ เป็นสองจอมทมิฬของปู่ส่ง

คนหนึ่งใจดำ คนหนึ่งฝีมืออำมหิต

อื้อก๊กเซ้งอดเป็นห่วงมิได้ กล่าวว่า

"หากเล่าซา *(อันดับสาม)* อยู่ในร้านข้าวสารจริง ไม่ทราบมีอันตรายหรือไม่?"

หงส์โกวกล่าวว่า

"ก๊กฮวยอยู่ในร้านข้าวสาร เตี่ยฮ้อสูดพิษน้ำแข็งที่ทำร้ายก๊กฮวยออก ถังชิ้วก็ไม่ได้โต้แย้ง แสดงว่าก๊กฮวยอยู่ภายในจริงๆ"

ซ่งก๊กกี้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ผู้แซ่ฮาไฉนขายซาตี๋?"

หงส์โกวกล่าวว่า

"ฮาฮุดเป็นจิ้งจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์ มันทำเช่นนี้จุดประสงค์เพื่อชักนำเตี่ยฮ้อเข้าร้านไป แต่เราขบคิดไม่เข้าใจว่า มันจะจัดการกับมารมนุษย์นี้อย่างไร"

ทิชิ่วพลันกล่าวว่า

"ฮาฮุดยังมีจิตเจตนาอีกประการหนึ่ง นั่นคือแยกเตี่ยฮ้อกับถังชิ้วที่เป็นศัตรูสำคัญทั้งสองจากกัน"

อื้อก๊กเซ้งยิ่งไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"ไยไม่ปล่อยให้ถังชิ้วกับเตี่ยฮ้อต่อสู้กันเอง ยังประเสริฐยิ่งกว่า?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ตอนนั้นทั้งสองประมือกันหลายกระบวนท่า ต่างไม่อาจมีเปรียบพวกมันมิใช่คนโง่เขลา ไม่คิดต่อสู้สืบไป ดังนั้นฮาฮุดปรากฏออกมาชักนำเตี่ยฮ้อเข้าไปฆ่าลี้ก๊กฮวยที่เป็นศัตรูความรัก ทั้งยังทราบว่าเตี่ยฮ้อจะใช้คำพูดผูกมัดถังชิ้วไว้ ทั้งหมดค่อยจัดการกับถังชิ้ว"

ซ่งก๊กกี้ก็บังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยมากหลาย กล่าวว่า

"ต่อให้ภายในห้องติดตั้งกลไกกับดัก เตี่ยฮ้อเข้าไปง่ายดายออกมายากเย็น แต่เอี่ยมฮวงไต้ซือจัดการกับถังชิ้วได้หรือ?"

ทิชิ่วขบคิดแล้วเอื้อนเบาๆ ว่า

"สี่ทิวาหนึ่งหญิง สามวันฮาฮุด สองคืนโจ้วเฮี้ยง หนึ่งราตรีเอี่ยมฮวง"

หงส์โกวกล่าวเสริมว่า

"**สองคืนโจ้วเฮี้ยง**ไม่ทราบมีต้นกำเนิดอย่างไร แต่มือดีอันดับหนึ่งของหน่วยปฏิภาณฟ้าเอี่ยมฮวงได้ชื่อมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ เมื่อถึงยามค่ำคืน โดยเฉพาะคืนเดือนมืดมองไม่เห็นสิ่งใด **พลัง**ฝีมือของมันจะสูงล้ำกว่าเดิมสามถึงห้าเท่า"

ซ่งก๊กกี้อุทานดังอา กล่าวว่า

"ตอนนี้ไยมิใช่..."

อื้อก๊กเซ้งก็กล่าวเบาๆ ว่า

"ต่อให้มีแสงโคมไฟ ก็ถูกเอี่ยมฮวงได้ชื่อกระโชกดับไป"

ซ่งก๊กกี้กล่าวด้วยความยินดีว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ถังชิ้วยากจะจัดการกับมันแล้ว"

อื้อก๊กเซ้งค่อยเข้าใจ กล่าวว่า

"มิน่าเล่าเอี่ยมฮวงได้ชื่อฉายาหนึ่งราตรีเอี่ยมฮวง คำ **'ราตรี'** นี้คงหมายถึงความมืด..."

หงส์โกวพึมพำว่า

"เพียงไม่ทราบคำ *'สองคืน'* ของสองคืนโจ้วเฮี้ยงหมายความอย่างไร? อ้วงโจ้วเฮี้ยงสามารถสะกดเตี่ยฮ้อที่คลุ้มๆ คลั่งๆ **หรือไม่?**"

ยามนั้น บนพื้นที่ว่างอันมืดมิดหน้าร้านข้าวสารบังเกิด**สุ้มเสียง**ดังมา

สุ้มเสียงที่เกิดจากความเคลื่อนไหวประการหนึ่ง
ตอนแรกสุ้มเสียงเบายิ่ง และทวีความดังขึ้นทีละน้อย
เมื่อถึงตอนท้ายสุ้มเสียงดังยิ่ง
คล้ายกับเป็นกระสวยนับหมื่นตัว เคลื่อนไหวอยู่บน**เครื่องทอ**

ผ้าอย่างเร่งร้อน และกรีดผ่านเส้นไหมที่ขึงตึง บังเกิดเป็นเสียงแหลมเล็กขึ้น

ภายในร้านข้าวสารก็บังเกิดแสงสว่างรำไร พร้อมกับบังเกิดสุ้มเสียงดังลอดออกมา

ตอนแรกเป็นเสียงกู่

จากนั้นเป็นเสียงเพลง

นันเป็นเสียงเพลงของเตียฮ้อ

เสียงเพลงคลุ้มคลั่งและสับสน ดังรบกวนเสียงพิณ

แต่ว่าเสียงพิณ เสียงเพลงและเสียงกรีดผ่านบรรยากาศ ทำให้ผู้คนขนลุกเกรียวขึ้นมา

เตี่ยฮ้อในยามนี้ไฉนร้องเพลงออกมา?

ตอนที่ 7

ร่วมต้านศัตรูเข้มแข็ง

วีรบุรุษต้องเผชิญความทุกข์
เข็ญกว่าผู้คนทั่วไป ทั้งยังถือ
ความทุกข์เข็ญเป็นความสุข

เดี่ยฮ้อเข้าสู่ร้านข้าวสาร

จมูกของมันประเปรียวยิ่ง

กำลังขวัญกล้าแข็งยิ่ง

ความแค้นลึกล้ำยิ่ง

ทั้งหลายประการนี้รวมกันเข้า ทำให้เดี่ยฮ้อไม่คำนึงถึงการเสี่ยง**อันตราย** บุกเข้าสู่ร้านข้าวสารนี้

มันแค้นลี้ก๊กฮวย มันเห็นว่าที่ไม่สามารถพิชิตหัวใจลี้เกี่ยฮวย เพราะสืบเนื่องจากเชียงกงใหญ่ผู้นี้ ดังนั้นมันต้องฆ่าลี้ก๊กฮวย

มันขวัญกล้าแข็ง ไม่เห็นว่าอ้วงโจ้วเฮี้ยงเป็นคู่มือของมัน ดังนั้นบุกเข้าร้านข้าวสารอย่างหักโหม

มันสดได้กลิ่นอายบนร่างของศัตร โดยเฉพาะกลิ่นพิษน้ำแข็ง ผู้ที่ใช้พิษน้ำแข็งเป็นถังชิ้ว ถังชิ้วเป็นซือม่วยของมัน มันย่อมคุ้นเคยกับกลิ่นพิษน้ำแข็งเป็นอย่างดี

พอเข้าสู่ร้านข้าวสาร รอบข้างย่อมเป็นข้าวสาร ข้าวสารเป็นถุงๆ ข้าว

สารเป็นกระสอบ ๆ

มันสูดได้กลิ่นหอมของข้าวสาร

แน่นอน มันยังพบเห็นเรื่องประการหนึ่ง

ภายในร้านข้าวสารประดิษฐานป้ายสถิตวิญญาณ

ป้ายสถิตวิญญาณจำนวนมาก

...อย่างน้อยมีร้อยกว่าป้าย

เตี่ยฮ้อพลันรู้สึกไม่ใคร่สบาย

มันพบว่ามี **"ผู้คน"** จำนวนมากอยู่ในร้านข้าวสาร

"ผู้คน" จำนวนมากนี้ มีวิชาตัวเบาดีเลิศกว่ามัน กำลังภายใน สูงล้ำกว่ามัน ดังนั้นไร้สุ้มเสียงสำเนียง ลึกล้ำสุดหยั่งคาด

นี่สร้างความตื่นตระหนกแก่เตี่ยฮ้อยิ่ง

ทั้งนี้เพราะด้วยพลังฝีมือของมัน กลับไม่ล่วงรู้ว่ามียอดฝีมือ มากมายปานนี้ มิหนำซ้ำชุมนุมอยู่ที่นี้โดยปราศจากสุ้มเสียง นับเป็น เรื่องราวที่น่าตื่นเต้นตระหนกยิ่งกว่าเห็นจันทราตอนกลางวันอีก

หลังความตื่นตระหนก เตี่ยฮ้อบังเกิดความสำนึกเสียใจอยู่บ้าง

...มันไยต้องบุกฝ่าเข้ามาโดยพลการ?

ดีที่ยามนั้นบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"วางโสมสุขสมใจลง ท่านจะก้าวออกจากประตูนี้ได้โดย ปลอดภัย"

ปฏิกิริยาประการแรกของเตี่ยฮ้อคือ ทดลองบุกฝ่าออกไป

แต่ว่าไม่มีประโยชน์

มันออกไปไม่ได้

พลังไร้สภาพที่แปลกประหลาด มหาศาล ไม่เคยพบพาน มาก่อนชนิดหนึ่ง ผนึกรวมอยู่ทางเบื้องซ้ายขวาของมัน โอบล้อมกัน เอาไว้ ทำให้การบุกซ้ายทะลวงขวาของมัน ต้องเผชิญอุปสรรคติดขัด ไม่อาจบุกฝ่าออกไปได้

มันไม่เคยประสบเรื่องเช่นนี้มาก่อน
และไม่เคยเผชิญยอดฝีมือระดับนี้มาก่อน
ยามนี้มันกระทั่ง “**ศัตรู**” ยังไม่พบเห็น
“**ศัตรู**” หาได้ปรากฏกายไม่
เตี่ยฮ้อแก้ผ้าโพกศีรษะสีแดงออก เช็ดหยาดเหงื่อบนหน้าผาก
คำพูดประโยคแรกที่ถามคือ
“**อ้วงยี่** *(อันดับสองแซ่อ้วง)* ท่านก่อตั้งค่ายกลอันใด?”
“นี่มิใช่ค่ายกล ดังนั้นท่านทำลายไม่ได้”
...มีค่ายกล ค่อยทำลายค่ายกลได้
...ต่อให้เป็นค่ายกลที่ลึกล้ำที่สุด ก็มีวิธีทำลาย
...หากไร้ค่ายกล ก็ไม่อาจทำลายได้
เตี่ยฮ้อถูกคำพูดนี้กระตุ้นให้ได้คิด ถามว่า
“ท่านเชิญผู้ใดมา?”
อ้วงโจ้วเฮี้ยงตอบว่า
“เราไม่ได้เชิญผู้คนมา เรามีเพียงลำพัง บวกกับก๊กฮวยดีดพิณให้แก่เราทั้งที่ถูกพิษ ก็สามารถจัดการท่านได้”
เตี่ยฮ้อไม่ยอมเชื่อ
ทั้งนี้เพราะมันพลาดพลั้งในที่นี้
ที่น่ากลัวคือ “**ผู้คน**” ภายในห้องนี้ไม่นับเป็นผู้คน หากแต่เป็นความกดดันของ “**ยอดคน**” ชนิดหนึ่ง
“ท่านพูดปด”
อ้วงโจ้วเฮี้ยงกล่าวด้วยความทระนงถือดีว่า
“เราความจริงไม่ต้องบอกต่อท่าน พลังกดดันที่ท่านได้รับมิใช่เกิดจากผู้คน ที่นี้มีป้ายสถิตวิญญาณของบรรพบุรุษเรารวมเก้าสิบแปดท่าน ที่นี้เป็นบ้านของเรา เราจุดธูปบูชาพวกท่านทุกวัน ทุกวันที่หนึ่งและสิบห้าถือศีลกินเจ สวดมนต์ภาวนา ดวงวิญญาณของบรรพ-

บุรุษกอปรเป็นพลังขุมหนึ่ง ท่านเมื่อบุกรุกเข้าบ้านของเรา [illegible]
ถูกบรรพบุรุษเราสะกดไว้ ท่านเท่ากับใช้กำลังเพียงลำพัง เป็น[illegible]
กับบรรพบุรุษเราทั้งหมด บรรพบุรุษเรามักเป็นขุนพลชาญศึก เป็น
วีรบุรุษผู้กล้า ต่อให้ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่อาจต้าน[illegible]
เราทั้งหมดได้ ท่านผิดที่เข้ามายังที่นี้"

เตี่ยฮ้อกระซากเสียงว่า

"ท่านกล่าววาจาผีสาง"

อ้วงโจ้วเฮี้ยงกล่าวว่า

"มิใช่วาจาผีสาง คนถือกำเนิดจากบิดามารดา บิดา[illegible]
ก็มีบิดามารดา ยามใดที่บรรพชนเสียชีวิต เมื่อไม่กราบไหว้บูช[illegible]
เท่ากับลืมพระคุณที่เลี้ยงดูท่านมา วิญญาณของผู้ตายต้องไม่สงบ [illegible]
รวมพลังอิทธิฤทธิ์ของบรรพชนเหล่านั้น ผสมผสานกับพลังฝีมือที่ฝึกปรือ[illegible]
จะมีวิทยายุทธ์กล้าแข็งขึ้น แต่พลังฝีมือเช่นนี้ ท่านไม่มีวันฝึกปรือ[illegible]
ได้"

เตี่ยฮ้ออดถามไม่ได้ว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะท่านชั่วร้ายอำมหิต ก่อกรรมทำเข็ญ [illegible]
การฆ่าฟัน ละอายต่อการพบกับบรรพชน"

เตี่ยฮ้อร้องเพ้ยด้วยโทสะ อ้วงโจ้วเฮี้ยงกล่าวย้ำอีกว่า

"วางต้นโสมลง จะปล่อยตัวท่านออกจากประตูไป"

เตี่ยฮ้อตวาดว่า

"ตกลง"

ขาดคำลอยตัวขึ้น ต่อยหมัดไปยังต้นเสียง

การต่อสู้พอเปิดฉากขึ้น เตี่ยฮ้อก็พบว่าผิดท่า

มันกลับได้ยินเสียงพิณ

กระแสลมหมัดที่มันต่อยออกไปล้วนอันตรธาน

มันใช้ฝ่ามือหนุนเสริมในบัดดล

เป็นหมัดชราฝ่ามือเยาว์วัย

มันน้อยครั้งจะใช้หมัดฝ่ามือโดยพร้อมเพรียง แม้แต่เมื่อครู่ตอนจัดการกับถังชิ้ว ก็เพียงใช้หมัด ไม่ได้ใช้ฝ่ามือ

แต่ลมฝ่ามือก็ปราศจากสุ้มเสียง

หมัดฝ่ามือของมัน ล้วนถูกพลังลี้ลับพิสดารชนิดหนึ่งดูดกลืนไปคล้ายดินโคลนถมสู่ท้องทะเล

มันเสาะพบเป้าหมาย จู่โจมใส่ป้ายสถิตวิญญาณเหล่านั้น

จริงดังคาดหมาย มันพอลงมือ อ้วงโจ้วเฮี้ยงก็ปรากฏกายขึ้นขัดขวาง

มันเปิดฉากจู่โจมอย่างสุดกำลัง ดิดโค่นคนผู้นี้ล้มลงในคราเดียว

มันเชื่อมั่นว่าสามารถโค่นคนผู้นี้ลง

แต่ว่าโค่นไม่ลง

ทั้งนี้เพราะนี่ไม่เพียงเป็น **"คนผู้หนึ่ง"**

มันรู้สึกว่าพลังของฝ่ายตรงข้ามไม่เพียงมีคนเดียว หากแต่เป็นผู้คนกลุ่มใหญ่

ยังมีเสียงพิณสร้างความขุ่นข้องรำคาญแก่มัน ไม่สามารถเหลียวแลได้โดยทั่วถึง

มิหนำซ้ำอ้วงโจ้วเฮี้ยงลงมือตีโต้แล้ว

นี่มิใช่พลังของคนผู้หนึ่งเช่นกัน หากแต่เป็นขุมกำลังอันมากมายสุดคณานับ

เมื่อเผชิญกับพลังอันลี้ลับเช่นนี้ เตี่ยฮ้อไม่สามารถปิดป้องต้านรับได้

ต่อให้มันคิดล่าถอยออกไปก็ถูก **"พลัง"** อันประหลาดพิสดารนี้ขัดขวางไว้

แต่มันไม่ยอมรับการพ่ายแพ้
ยามนั้นมันกลับต่อสู้จนบังเกิดความคิดต่อสู้ยิ่งกว่า
มันลำพังคนเดียว ต่อสู้กับ **"คนที่มิใช่คน"** กลุ่มหนึ่ง
เตี่ยฮ้อทราบกระจ่างแก่ใจ
นี่เป็นบ้านของอ้วงโจ้วเฮี้ยง
มันกำลังต่อสู้กับคนตระกูลอ้วงทั้งหมด
มันกรำศึกอย่างโชกโชน แต่ไม่เคยผ่านการต่อสู้เช่นนี้มาก่อน
มันไม่สมควรมายังร้านข้าวสารแห่งนี้
นี่เป็นโลกของอ้วงโจ้วเฮี้ยง
เป็นโลกครอบครัว
ทันใด เตี่ยฮ้อกู่ร้องดังยาวนาน ร้องเพลงด้วยเสียงอันดัง
เสียงกู่แหลมเล็กตัดเสียงพิณขาดสะบั้น
เสียงเพลงก่อกวนสำนึกพิณจนสับสน
พลังในความมืดของอ้วงโจ้วเฮี้ยงพลันสิ้นสูญ
แต่แล้วยามนั้น ตะเกียงน้ำมันที่หน้าป้ายสถิตวิญญาณแสงเ
วูบโดยพร้อมเพรียง พลังฝีมือของอ้วงโจ้วเฮี้ยงพลันเพิ่มพูนทวีคูณ
เตี่ยฮ้อกระทำเรื่องประการหนึ่ง
มันทางหนึ่งร้องเพลง ทางหนึ่งจู่โจมสังหาร
อ้วงโจ้วเฮี้ยงแม้สับสน แต่ยังไม่พ่ายแพ้
มันสังหารไม่ได้
มิหนำซ้ำอำนาจการสังหารสะท้อนย้อนกลับมาเป็นทวีคูณ
เตี่ยฮ้อได้แต่รั้งมือกลับ พุ่งถอยไปด้านหลัง
มันกระแทกทลายผนังออกไป
เสียงโครมครามหนึ่ง ในที่สุดมันกลับออกมาถึงเบื้องนอกแล้
ยามนั้น ท้องฟ้าที่เบื้องนอกปรากฏแสงจันทร์รำไรขึ้น
ฝนที่ตั้งเค้าตกไม่สำเร็จแล้ว

ในชีวิตเดี่ยฮ้อเพียงรับฟังคู่ต่อสู้ร้องร่ำครำครวญ วิงวอนขอความกรุณา แต่คราครั้งนี้มันสามารถดิ้นรนหลุดรอดเห็นแสงจันทร์ใหม่ สร้างความตื้นตันใจแก่มันจนแทบคุกเข่าลงคารวะต่อฟ้า

มาตรว่ามันยังไม่ตาย
และไม่ถือว่าพ่ายแพ้
เมื่อครู่มันเพียงถูกกักอยู่ในร้านข้าวสาร
โสมสุขสมใจยังอยู่ในอกเสื้อมัน

ที่แล้วมาถังชิ้วชมชอบยามราตรีมากกว่า

นางที่กระทำการด้วยอำมหิต เป็นเพราะเคยพลาดท่าเสียที
เมื่ออยู่ในยุทธจักร หากท่านไม่ดุร้ายพอ ผู้อื่นจะจัดการกับท่าน
ดังนั้นนางใช้ความร้ายแรงจัดการกับความร้ายแรง
นางชาญฉลาดปราดเปรื่อง บวกกับความงดงามตามธรรมชาติ **และพลังฝีมือที่หายากยิ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ร้ายแรงเท่านาง**
ยามนี้ความชั่วร้ายของนางไม่สามารถสะกดควบคุมได้
หากไม่ชั่วร้ายพอ อาจถูกผู้คนล้างแค้น ถูกลอบทำร้าย ถูกแทนที่และกำจัดล้มล้าง
ดังนั้นต้องชั่วร้ายกว่านี้
อย่าว่าแต่ความชั่วร้ายกลายเป็นนิสัยประจำตัวประการหนึ่ง
เรื่องราวถึงขั้นนี้ ความชั่วร้ายมิใช่วิธีการดิ้นรนเอาชีวิตรอดของนาง หากแต่ความชั่วร้ายทำให้นางอยู่รอดสืบไป
นับแต่นางแบ่งแยกคนดีกับคนชั่ว ความดีงามและชั่วร้ายเป็นด้านเลวและฉ้อฉล นางชมชอบยามราตรีมากกว่า ไม่ชมชอบตอนกลางวัน
นี่เป็นการละทิ้งตัวเองชนิดหนึ่ง

แต่นางไม่อาจละทิ้งพิษ

...หากปราศจากพิษ นางไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป

...จะอย่างไรนางมีชื่ออื้อฉาว ต่อให้ชั่วร้ายสืบไป ก็หาเป็นไรไป ชีวิตนี้ขอให้เป็นเช่นนี้เถอะ

นี่เป็นความคิดของนาง เมื่อถึงตอนท้าย ไม่ว่าผู้ใดผ่านมา แล้วก็ต้องจากไป ไม่มีผู้ใดคิดฝากชื่อไว้ในประวัติศาสตร์แต่อย่างไร

แต่ว่านางรู้สึกว่า ชีวิตของตัวเองต้องมีการเปลี่ยนแปลงบ้าง

เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ผิดธรรมดา

จนบัดนี้นางแม้ยังไม่ทราบว่าเป็นโชคหรือเคราะห์ แต่นางรู้ว่าการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ไพศาล จนแม้กระทั่งนางเองยังไม่อาจทนทานรับได้ ต้องเกิดขึ้นแน่นอน

นางกลัวการเปลี่ยนแปลง

นางยิ่งกลัวการเปลี่ยนแปลงชนิดนี้

...นางแม้ชั่วร้าย แม้มีพิษร้าย แต่เห็นการเปลี่ยนแปลงของผู้คนและวัตถุ หรือว่าฟ้าดินสิ้นสุด ท้องทะเลเหือดแห้งหาย นางรู้สึกว่ามิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า

นั่นนับเป็นที่สะทกสะท้อนของผู้คนไปแล้ว

มาตรว่าวันเวลาที่ผ่านมา นางไม่ยอมรับว่าตัวเองเป็นคนอ่อนไหวได้โดยง่ายดายก็ตาม

...เราเป็นหนึ่งในสี่จอมทมิฬ มิหนำซ้ำเป็นทมิฬหญิงเพียงหนึ่งเดียว หากบอกว่าเป็นคนเจ้าทุกข์ มีผู้ใดยินยอมเชื่อ?

แต่บางครั้งนางเห็นสีสันอันเฉิดฉันของอาทิตย์สนธยาที่ส่องฟ้า อดหลั่งน้ำตาออกมามิได้

สภาพเช่นนี้ไร้เดียงสาเกินไป ไม่อาจให้ผู้คนล่วงรู้ได้

นางกลัวอายุขัยชรา

นางห้ามมิให้ผู้คนเรียกหานางเป็นเจ้เจ๊ *(พี่สาว)*

นางถึงกับคิดฆ่าคนที่เรียกหานางเป็นเจ้เจ๊ มาตรว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีเจตนาดีก็ตาม

นางชมชอบยามราตรี

นางเห็นว่าตัวเองเป็นสตรีของยามราตรี

เช่นนี้นางค่อยมั่นใจว่าไม่มีผู้คนพบเห็นโฉมหน้าแท้จริงของตัวเอง มิหนำซ้ำตัวเองก็มีพิษอย่างแท้จริง

ทั้งนี้เพราะนางเป็นนางมารผู้หนึ่ง

...แต่บางครั้งนางอดถามไถ่ตัวเองมิได้ว่า หญิงงามเช่นนางเมื่อถึงยามค่ำคืนไฉนไม่มีบุรุษอยู่เคียงข้าง?

ไม่เคยมีบุรุษอยู่เคียงข้างมาก่อน

มาตรว่านางชมชอบความมืด ชมชอบราตรีกาล แต่ต้องไม่ชมชอบราตรีมืดมิดเช่นนี้

...ราตรีมืดมิดเช่นนี้ แทบทำให้นางสูญเสียความสามารถในการคำนวณไป

เป็นความมืดมิดสนิททั่ว

ล้วนมองไม่เห็น

นางแม้สามารถแพร่พิษในยามราตรีที่มืดมิดเช่นนี้ แพร่พิษต่อศัตรูทั้งหมด แต่นางยังมีข้อกริ่งเกรงอยู่

หนึ่ง ไม่อาจพลาดพลั้งแพร่พิษต่อลี้เกี่ยฮวย หากว่าเกิดเรื่องแก่ลี้เกี่ยฮวย คนบ้าคลั่งเช่นเตี่ยฮ้อต้องไม่ปล่อยปละละเว้นนาง

สอง เอี่ยมฮวงได้ซือใช้ดาบแล้ว ไม่ว่าเป็นดาบเยี่ยงไร ล้วนเป็นดาบอันพิสดาร ทั้งนี้เพราะดาบนี้ทั้งเกรี้ยวกราดและแหลมคม ยามใช้ดาบปราศจากกระแสลมดาบ ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ ดาบเล่มนี้ขจัด ดูดรั้งคลี่คลายพิษที่นางแพร่กระจายออกไปสิ้น ทั้งยังตีโต้กลับมา

...นี่เป็นดาบอันใด?

ดาบกอซูเจียงกุนตอ *(ดาบแม่ทัพแซ่กอซู)*

นึกถึงตอนนี้ ถังชิ้วถึงกับใจหายวูบ มีหยาดเหงื่อไหลซึม จากใจกลางฝ่ามือ

นั่นเป็นดาบพิสดารเล่มหนึ่ง

นางไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นกอซูเจียงกุน และไม่ทราบว่าใช่มีคนเรียกกอซูเจียงกุนจริงหรือไม่ ดาบเล่มนี้ใช่เป็นดาบของกอซูเจียงกุนหรือไม่ แต่ดาบเล่มนี้เป็นหนึ่งในสามวัตถุที่ร้านเล่ายี่ห้อแห่งตระกูลอุนต้องการครอบครอง เพราะดาบเล่มนี้ ตระกูลอุนไม่ทราบสูญเสียมือดีมากน้อยเท่าใด ในยุทธจักรไม่ทราบเกิดการต่อสู้กี่ครั้ง แต่คืนนี้ดาบเล่มนี้กลับปรากฏขึ้น มิหนำซ้ำยังอยู่ในมือของเอี่ยมฮวงได้ซือซึ่งเป็นศัตรูของนาง

สำหรับกับนาง นี่ไม่อาจนับเป็นเรื่องดีงาม

นางสำนึกเสียใจที่คราครั้งนี้ไม่ได้พกพานึ่งยิ้นตอ *(ดาบสตรี)* ที่เป็นอาวุธสุดรักของตัวเองมาด้วย

สาม นางทราบว่าศัตรูไม่เพียงมีเอี่ยมฮวงได้ซือคนเดียว เดินย้อพอเข้าสู่ร้านข้าวสาร ก็สาบสูญไร้ข่าวคราว แสดงว่าผิดท่า ฝ่ายตรงข้ามยังมีผู้คนกลุ่มใหญ่ ในจำนวนนี้ฮาฮุดไม่อาจตอแยได้

ยังมี ที่หลังเนินดินหมอบซุ่มด้วยผู้คน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างเงียบงัน คนเหล่านั้นอยู่ที่นั้น แทบปราศจากสุ้มเสียงผิดปรกติ อาจเป็นทิชิ่ว หงส์โกวและพวก ดังนั้นนางต้องรักษาของวิเศษอยู่คู่กายเพื่อหนทางมีชีวิตรอด

วิกาลมืดมิดปานนี้ สถานการณ์ล้วนอยู่ในความควบคุมของเอี่ยมฮวงได้ซือ นั่นเป็นโลกของท่าน

โลกสีดำมืด

ที่แท้เอี่ยมฮวงได้ซืออยู่ในความมืด สายตายังจำแนกวัตถุได้

ดังนั้นถังชิ้วในตอนนี้ตกเป็นฝ่ายรับโดยสิ้นเชิง

เมื่อหลายปีก่อน นางยังเยาว์วัย ยังไม่ชั่วร้ายเท่าตอนนี้ แต่ก็ได้รับขนานยกย่องเป็นหญิงงามแล้ว

ตอนนั้นนางรู้จักกับบุรุษผู้นี้

บุรุษผู้นี้งดงามแจ่มใสยิ่ง รูปร่างสูงยิ่ง ประกายตาก็ลี้ลับ มีเสน่ห์โน้มน้าวใจชนิดหนึ่ง สตรีจำนวนมากชมชอบเขา นิยมเลื่อมใสเขา ในจำนวนนี้รวมทั้งวีรสตรีเลื่องชื่อด้วย

ดังนั้นนางยั่วยุบุรุษผู้นี้

นางล่อหลอกให้บุรุษผู้นี้ติดตามพัวพันนาง

มิหนำซ้ำเพื่อติดตามพัวพันนาง ต้องละทิ้งสตรีที่หลงรักเขาทั้งหมดคงเหลือนางแต่ผู้เดียว

บุรุษผู้นี้ถือกำเนิดจากตระกูลใหญ่

เป็นตระกูลอุนแห่งร้านเล่ายี่ห้อ

เขาเป็นกงจื้อคนโตของอุนล่วงซาแห่งหน่วยยี่ห้อเป็นนามอุนจั้ว

ถังชิ้วเป็นสตรีที่ออกจากตระกูลถังมณฑลเสฉวน

อุนล่วงซาห้ามมิให้บุตรชายตัวเองไปมาหาสู่กับนางปีศาจนี้

ถังชิ้วให้อุนจั้วตัดสินใจเลือกเฟ้น

สุดท้ายอุนจั้วละทิ้งทุกสิ่งที่มีอยู่ หลบหนีออกจากบ้าน นับแต่นั้นตระกูลอุนร้านเล่ายี่ห้อ ไม่มีคนชื่ออุนจั้วอีก

ถังชิ้วพิสูจน์ยืนยันถึงเสน่ห์ของนางอีกครั้ง

พร้อมกันนั้นนางเรียนรู้เคล็ดวิชาแพร่พิษจากอุนจั้วไม่น้อย

จากนั้นนางสลัดตัวรอนอุนจั้ว

เรื่องนี้สร้างความกระหยิ่มยิ้มย่องแก่นางยิ่ง

...หากเปลี่ยนเป็นตอนนี้ นางมีความสามารถสูงล้ำกว่านี้ นางอาจไม่ละเว้นชีวิตของอุนจั้ว

เพราะเหตุนี้จึงปรากฏเอี่ยมฮวงได้ชื่อของวันนี้ ยังมีดาบแม่

ทัพกอซู ที่สามารถขจัดร้อยพิษของท่าน

...ตอนนั้นนางไม่รู้ความเกินไป

นางบังเกิดความสำนึกเสียใจอยู่บ้าง

ซึ่งความจริง นางไม่อาจรับมือได้อยู่บ้าง

ดาบเล่มนั้นก็เป็นสีดำ ในยามราตรีที่มืดมิดไม่อาจมองเห็นได

ยามนั้น เตี่ยฮ้อทลายกำแพงของร้านข้าวสารออกมาแล้ว

มันพอบุกฝ่าออกมา ต่อให้มืดมิดกว่านี้ แสงสว่างของตะเกียง

น้ำมันบนป้ายสถิตวิญญาณในร้านข้าวสารยังสาดลอดออกมา

พริบตานั้น ถังชิ้วกระทำเรื่องหนึ่ง

นางเองค่อยทราบว่า ที่ตัวเองกระทำเป็นเรื่องราวใด

เตี่ยฮ้อพุ่งถอยออกมา พุ่งผ่านข้างกายถังชิ้ว

ยามนี้ทั้งสองล้วนเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ใช้คนน้อยสู้พวกมาก ไ

หนำซ้ำสูญเสียโอกาส เสียเปรียบด้านชัยภูมิ สมควรเป็นแนวร่วม

เคียงบ่าเคียงไหล่กัน

แต่แล้วเตี่ยฮ้อพลันต่อยหมัดใส่ถังชิ้ว

นี่เหนือความคาดหมายผู้คนอย่างใหญ่หลวง

แม้แต่ถังชิ้วก็ตวาดคำ **"ไร้ยางอาย"** พร้อมกับยืดกายขึ้น

เตี่ยฮ้อวกหมัดเข้าหาพวกเดียวกัน ลอบทำร้ายถังชิ้ว นี่

เป็นที่เหนือความคาดหมายผู้คน

แต่นี่ไม่เหนือความคาดหมายของถังชิ้ว

ถังชิ้วบิดพับเอว ดูไปคล้ายถูกหมัดของมันต่อยปลิวกระเด็น

แท้ที่จริงหมัดนี้ยังไม่กระทบถูกร่างของนาง

พริบตาก่อนที่นางจะถูก **"ต่อยปลิวกระเด็น"** นางก็ตกเข้า

เข้าไปตะปบคว้าโสมสุขสมใจในอ้อมอกของเตี่ยฮ้อ

เตี่ยฮ้อต่อยหมัดพลาดผิด ก็ผลักฝ่ามือออก

ถังชิ้วไม่กล้ารับฝ่ามือนี้ไว้
นางพลิกตัวถอยปราดไป
ในมือนางตะปบคว้าดอกโสมอยู่สองดอก
สีหน้านางปรากฏแววยินดีและผิดหวังขึ้นโดยพร้อมเพรียง
ทั้งสองประมือกันในชั่วพริบตา
การประมือดำเนินท่ามกลางแสงสว่างรำไร ที่สาดลอดออกจาก
ร้านข้าวสาร ตอนทีเตียฮ้อพุ่งถอยออกมา
เตี่ยฮ้อชิงตัวลี้เกี่ยฮวยกลับคืน
ถังชิ้วก็ตะปบช่วงชิงดอกโสมไปสองดอก
ยามนั้น พลันได้ยินเสียงตวาดคราหนึ่ง
เป็นทิชิ่ว
ทิชิ่วมาถึงแล้ว
ก่อนที่เขาจะลงมือ ยังส่งเสียงตวาดก้อง ให้ผู้คนระวังว่าเขาจะ
ลงมือแล้ว
เสียงโครมคราหนึ่ง เตี่ยฮ้อปะทะกับทิชิ่วหนึ่งฝ่ามือ
ทิชิ่วยื่นมือออก ก็ตะปบคว้าโสมสุขสมใจไว้
เตี่ยฮ้อขณะจะกระชากช่วงชิง พลันส่งเสียงร้องก้อง ฉีก
กระชากเสื้อผ้าตัวเองราวคลุ้มคลั่ง
ที่แท้เมื่อครู่ตอนที่ถังชิ้วช่วงชิงต้นโสมได้ฉาบพิษไว้บนเสื้อผ้า
ของมัน
พิษของถังชิ้วชั่วร้ายยิ่ง เตี่ยฮ้อไม่กล้าชะล่าใจ
แต่โสมสุขสมใจสามารถขจัดพิษ ดังนั้นไม่กลัวถูกพิษแทรกซึม
ทิชิ่วก็ไม่เกรงกลัว
มือของเขาเข้มแข็งแกร่งกร้าว หมื่นพิษยากกล้ำกราย
เขาใช้มือข้างหนึ่งรวบคว้าโสมสุขสมใจไว้
เตี่ยฮ้อกลับตะปบหนวดโสมไปกำหนึ่ง

ทิชิ่วอาศัยจังหวะเวลา สภาพแวดล้อม ความเคลื่อนไหว ของบุคคลช่วงชิงของวิเศษมาได้โดยง่ายดายแม้แต่ตัวเองก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย

ขณะเดียวกัน หงส์โกวชิงตัวลี้เกี่ยฮวยไป

เตี่ยฮ้อขู่คำรามราวพยัคฆ์คลุ้มคลั่งตัวหนึ่ง

ทันใด บังเกิดเสียงเพลง เสียงกลองอันห้าวหาญ ดุดัน จนจังหวะเยื้องย่างของคนร่ายรำดังแว่วมา

ไม่ว่าเป็นทิชิ่ว หงส์โกวหรือว่าถังชิ้ว เตี่ยฮ้อ ตลอดจนศัตรูโจ้วเฮี้ยง เอี่ยมฮวงได้ซือ ล้วนล่วงรู้เรื่องหนึ่ง

...อี้เตี่ยมาแล้ว

ในสี่จอมทมิฬเป็นมันที่โอ่อ่าภูมิฐานที่สุด มีขุมกำลังเกรียงไกรที่สุด

แสงสว่างลุกโชนขึ้น

แสงไฟเจิดจ้าสว่างไสว

อี้เตี่ยที่สูงใหญ่ตระหง่าน นำผู้พลีชีวิตทั้งบุรุษสตรีจำนวนหนึ่งสิบสองคน ไม่ขาดหายแม้สักคนเดียวมือถือคบเพลิงเดินทางมาถึง

ราตรีกาลไม่มืดมิดอีก

ความดำมืดมิใช่ราตรีกาล หากแต่เป็นสีหน้าของเตี่ยฮ้อ

ทรวงอกของมันกลับขาวโพลนอย่างประหลาด ตลับแผลถูกด้วยน้ำแข็งเบาบางชั้นหนึ่ง

เตี่ยฮ้อชี้มือไปยังถังชิ้ว แผดเสียงร้องว่า

"ท่าน...ท่านแพร่พิษต่อเรา?"

ถังชิ้วหยีตาลง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"น้ำแข็ง"

นางกล่าวเพียงประโยคหนึ่งเท่านั้น

อี้เตี่ยกระทืบเท้า กล่าวคำ "ประเสริฐ" เงาคนถลันวูบพุ่งไป

ก่อนที่อี้เตี่ยจะเข้ามาในบริเวณเสียอีก

มันถูกพิษ ต้องขจัดรักษาตัวเองก่อน

ในมือมันยังมีหนวดของโสมสุขสมใจอยู่

...ลี้เกี่ยฮวยตกอยู่ในมือหงส์โกวแล้ว

...อย่างน้อยลี้เกี่ยฮวยปลอดภัยแล้ว

เตี่ยฮ้อทราบว่าถังชิ้วเป็นศัตรูของตัวเอง

อี้เตี่ยต้องไม่ช่วยเหลือตัวเอง

มันอยู่ในสภาพโดดเดี่ยว

มันก็ไม่คิดช่วยเหลืออี้เตี่ยกับถังชิ้ว

ดังนั้นมันได้แต่จากไป

พกพาความแค้นและความไม่ยินยอมพร้อมใจจากไป

"ฝ่าลมทิมะตลอดราตรีกาล ธวัชแช่แข็งม้าศึกสงบงัน ทอดตาเห็นค่ายที่มั่นแดงฉาน ค่อยทราบเกิดการรบพุ่งประจัญ"

คนผู้หนึ่งเอื้อนเสียงกังวาน เดินทางมาถึง

ฮาฮุด อ้วงโจ้วเฮี้ยงและเอี่ยมฮวงได้ซือสบตากันวูบ

...เพิ่งขับไล่สุนัขป่าไป กลับปรากฏพยัคฆ์ร้ายมาแทนที่

เตี่ยฮ้อแม้ดุร้าย จะอย่างไรมีกำลังเพียงลำพัง ถังชิ้วแม้มีพิษร้าย แต่ยังเป็นสตรี ทั้งหมดอาศัยเวลา ชัยภูมิและตัวบุคคล ตรึงสถานการณ์เอาไว้ บวกกับถังชิ้วเกิดการแตกแยกกับเตี่ยฮ้อ บีบบังคับเตี่ยฮ้อจากไปกลับปรากฏอี้เตี่ยรุดมาแทนที่

อี้เตี่ยไม่เพียงมีพลังสภาวะกล้าแข็ง ทั้งยังมีกำลังพวกมาก พอปรากฏกายก็จุดคบเพลิงสว่างไสว

อี้เตี่ยก้าวยาวๆ มาถึง กวาดตามองรอบบริเวณ ที่ซอกแขนมันยังหนีบสุราไหหนึ่ง กล่าวเสียงกังวานว่า

"ที่แท้เรามาสายก้าวหนึ่ง สถานที่นี้ครึกครื้นสนุกสนานยิ่ง"

ฮาฮุดหยีตาลง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านรุดมาค่อยสนุกสนานอย่างแท้จริง ท่านเตูดนเฟ็ง ปรากฏกาย ทั้งกรีดกรายร่ายรำทั้งร้องเพลงกังวาน พวกเราที่ทำไดแต่ ในความมืดไหนเลยทัดเทียบเปรียบได้"

อี้เตี่ยหัวร่อดังๆ ยกไหดื่มสุราอึกใหญ่ กล่าวว่า

"พวกเรามีแนวทางผิดแผกแตกต่าง เอี่ยมฮวงได้ชีวิต [illegible] อาศัยพลังของราตรี เพิ่มพลังฝีมือสยบศัตรู อ้วงโจ้วเยี้ยงนักเจ [illegible] สามารถรวมพลังศักดิ์สิทธิ์ของบรรพบุรุษ ใช้ต่อต้านศัตรูแส [illegible] วิชาแพทย์สูงเยี่ยม ฟังว่าขอเพียงให้เวลามันสองคืน สามารถช่ [illegible] คนป่วยที่หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยรินให้ฟื้นคืนมา ท่านไทเห [illegible] ศัตรูอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ฟังว่าขอเพียงให้เวลาท่านสามวัน [illegible] กลายจากศัตรูเป็นสหาย หมัดเจียยี่คุ้ง *(หมัดเจียระไน)* ของท่าน [illegible] ยากพบพานคู่มือเปรียบติด ส่วนเราปราศจากความสำเร็จ ได้แต่ใช้ [illegible] รำทำเพลง เอื้อนกวียามเมามาย..."

ฮาฮุดกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

"เกรงอกเกรงใจไปแล้ว ท่านเรียกว่ากวีแผ่นดิน [illegible] เอื้อนกวี ร้องเพลงห้าวหาญ ร่ายรำเช่นผู้กล้า"

อี้เตี่ยยกมือเช็ดคราบสุราบนเคราครึ้ม ยิ้มพลางกล่าว [illegible]

"ท่านจึงเกรงอกเกรงใจ เราเพียงร่ำดื่มร้องเพลงผ่านวันเ [illegible] เหิมเกริมลำพองยอมรับผู้ใด เรากระทำการตามอำเภอใจ มีขวัญ [illegible] เทียมฟ้า นี่ไม่เรียกว่าผู้กล้า อย่างมากเพียงเป็นอาคันตุกะตุ [illegible]"

ใบหน้าผุดผาดของหงส์โกวบังเกิดเพลิงอำมหิตเป็นแสง [illegible] กล่าวว่า

"ท่านทำอย่างไรกับโต่วหวยจู้และเชี่ยงซุนกอแล้ว?"

อี้เตี่ยโบกมือกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้เข้าใจผิด เราไม่ได้ทำร้ายมัน กล่าวตามแ [illegible]

สัตย์หากเราฆ่าพวกมันผู้หนึ่งผู้ใด ต่อให้สามารถถอนตัวจากมา ผู้พลีชีวิตที่ข้างกายเรา จะไม่ประสบความสูญเสียหรือ? พวกท่านพอจากมา พิษของโต่วน่อฮกและเชี่ยงซุนกวงเม้งล้วนกำเริบ เนี่ยเตียง ฉั่วค้วงล้วนไม่มีกะใจสู้สืบไป เราฉวยโอกาสเสนอให้เลิกรามือ จะอย่างไรทั้งสองฝ่ายไม่มีความแค้นลึกล้ำ การต่อสู้นี้รอไว้วันหน้าค่อยพิสูจน์ฝีมือกันใหม่ เป้าหมายของเราอยู่ที่โสมสุขสมใจ จุดประสงค์ของพวกมันอยู่ที่ช่วยชีวิตสหาย ดังนั้นเนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงจุนว่ายกับการช่วยคน เราก็ฉวยโอกาสนำกำลังติดตามพวกท่านมา"

หงส์โกวทราบว่า ที่มันกล่าวเป็นความสัตย์
ยามนี้โสมสุขสมใจอยู่ในมือทิชิ่วแล้ว
ถังชิ้วเพียงตะปบดอกโสมไปสองดอก
ดังนั้นมันตวาดใส่ถังชิ้วว่า
"ท่านมอบคืนแก่เรา"
ถังชิ้วเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า
"ท่านออกจะมีใจคับแคบไป นี่เพียงเป็นดอกโสมสองดอกเท่านั้น"

หงส์โกวเบิกตาขึ้น แผ่พุ่งประกายความแค้นออกมา กล่าวว่า

"ท่านยังติดค้างขวดเหมยทองใบหนึ่ง และชีวิตของเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง"

ทิชิ่วที่ด้านข้างทบทวนหวนนึก อี้เตี่ยโอ่อ่าตระการ ปรากฏกายคราใดล้วนร้องเพลงเริงลีลาศ เตี่ยฮ้อดุร้ายอำมหิต พอลงมือก็จัดการต่อพวกเรา ถังชิ้วกลับแพร่พิษโดยไร้เสียง อย่างน้อยมีลี้ตั่วฉิก เนี่ยเอี่ยงเอี้ยง ลี้เกี่ยฮวย ลี้ก๊กฮวย โต่วน่อฮก เชี่ยงซุนกวงเม้งที่บาดเจ็บล้มตายในเงื้อมมือนาง

...ดูท่าสตรีนางนี้จะเป็นเภทภัยร้ายแรงของบู๊ลิ้ม

ทิชิ่วบังเกิดความคิดกำจัดนางขึ้น แต่พอเห็นรูปโฉมอันสดใสสะคราญของนาง ก็ไม่อาจหักใจลงมือ

...สตรีที่หมดจดงดงามเช่นนี้ หากเข้าสู่เส้นทางธัมมะ ไม่ทราบประเสริฐเลิศปานใด

ทิชิ่วอดนึกเสียดายแทนนางมิได้

จากนั้นเขาได้คิด ไม่ว่าเรื่องราวทางโลกเปลี่ยนแปลงอย่างใด สตรียังคงน่าเศร้ากว่าบุรุษ เพียงรูปโฉมโนมพรรณ สวรรค์เนรมิต ความงดงามขี้ริ้ว ผู้คนไม่มีหนทางเลือกได้ แต่โชคชะตากลับผิดแผกแตกต่าง บุรุษแม้ไม่หล่อเหลามาแต่กำเนิด ตัวเองยังสามารถสร้างชื่อลือเลื่อง ต่อให้ขี้ริ้ว ก็มีรูปลักษณะของขี้ริ้ว บุรุษที่มีสารรูปประหลาดพิกล กลับเป็นที่นิยมชมชอบของผู้คน

แต่สตรีหาเป็นเช่นนั้นไม่ หากว่ารูปโฉมไม่น่าดู ก็สูญเสียโอกาสไปกว่าครึ่ง มิหนำซ้ำยากที่จะขายความขี้ริ้วได้ ข้อแตกต่างของบุรุษสตรีอยู่ที่นี้เอง

ถังชิ้วมีรูปโฉมเฉิดฉาย อิริยาบถรัดรึงใจ เป็นความงามครอบคลุมแผ่นดิน จนใจที่โฉมสะคราญไม่รักดี

ทิชิ่วอดทอดถอนใจมิได้

ยามนั้น ถังชิ้วหัวร่อฮิฮะต่อหงส์โกว กล่าวว่า

"ขวดเหมยทองถูกข้าพเจ้าเก็บซ่อนไว้ หากให้ข้าพเจ้าคืนแก่ท่านก็ได้ ท่านต้องนำโสมสุขสมใจมาแลกเปลี่ยน"

นางในยามนี้เห็นว่า สถานการณ์ไม่อยู่เหนือกว่าเท่าใด

...อี้เตี่ยแม้เป็นกำลังหนุนอันเข้มแข็ง แต่นางเป็นหนี้น้ำใจมันนับครั้งไม่ถ้วน มันใช่จะช่วยเหลือนางอย่างสุดกำลังหรือไม่ ยังเป็นปัญหาอยู่

...ต่อให้อี้เตี่ยยอมช่วยเหลืออย่างสุดกำลัง แต่เตี่ยฮ้อจากไปตู้มึ่งไม่รุดมา อาศัยพวกนางทั้งสอง ต้องรับมือหงส์โกว อื้อกิกเซ็งซ่งก๊กกี้ เอี่ยมฮวงไต้ซือ อ้วงโจ้วเฮี้ยง ฮาฮุดและพวก ยังมีมือปราบ

ทิชิ่ว ทั้งไม่ทราบว่าคนคลุ้มคลั่งฟันเฟือนทั้งคู่นั้นจะรุดมาเมื่อใด

คำพูดของนางนี้ เป็นการแสวงหาหนทางถอย

ทิชิ่วพลันกล่าวว่า

"นี่ไม่มีใดต้องแลกเปลี่ยน โสมสุขสมใจอยู่ในมือข้าพเจ้า โต่วหวยจู้ทำความตกลงกับข้าพเจ้าแล้ว ขอเพียงข้าพเจ้าช่วงชิงมาได้ มันจะเป็นของข้าพเจ้าแล้ว"

หงส์โกวรับฟังจนงงงันวูบ

ทิชิ่วยืนอยู่ใกล้กับนาง ขณะกล่าววาจาประดานี้ ก็ลอบเหยียดนิ้วก้อยออก

พลังดรรชนีที่อ่อนโยนสายหนึ่ง ลูบไล้ข้อศอกหงส์โกวโดยไร้เสียงคราหนึ่ง

หงส์โกวพลันรู้สึกตัว กล้ำกลืนคำพูดที่ระคายหูเอาไว้

ถังชิ้วเม้มริมฝีปาก...มีแต่ตอนที่นางเม้มปากสนิท ค่อยพบว่าสตรีนางนี้มีนิสัยดื้อรั้นเด็ดเดี่ยวยิ่ง

นางแค้นทิชิ่วถึงที่สุด ต้องกล่าวว่า

"อย่าได้เข้าใจว่าเมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือท่าน ข้าพเจ้าช่วงชิงกลับมาไม่ได้ ผู้อื่นเกรงกลัวสี่ยอดมือปราบ ข้าพเจ้าหากลัวไม่"

ทิชิ่วยกมือตบอก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่าได้ขู่ขวัญข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขวัญอ่อนยิ่ง"

ถังชิ้วมีโทสะกว่าเดิม อี้เตี่ยเห็นเช่นนั้นพลันกล่าวว่า

"ทิเฮีย วิญญูชนไม่ช่วงชิงสิ่งอันเป็นที่รักของผู้คน"

ทิชิวกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่นางช่วงชิงสิ่งอันเป็นที่รักของผู้คนโดยเฉพาะ"

อี้เตี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไยต้องทำเช่นนี้ ทิเฮียก็เป็นลูกผู้ชายที่ยืนหยัดท้าฟ้าดิน ไยไม่คบหาสหายสักคนหนึ่ง? ฟังว่าท่านมี**ซือตี่** *(ศิษย์ผู้น้อง)* คนหนึ่ง เป็น

ผู้ห้าวหาญที่ผ่านโลกมาอย่างช่ำชอง เรียกว่าตุยเมี่ย มันเหมาะสมที่
บทกลอน *'ร่ำดื่มร้องเพลงผ่านวันเวลา'* ที่สุด เราคิดอุ่นสุราสนทนา
กับมันสักครา"

ทิชิ่วพอฟัง ต้องนึกถึงตุยเมี่ยขึ้นมา ภารกิจของทิชิ่วมีอ
ประการหนึ่งคือ ให้การสนับสนุนตุยเมี่ยต่อกรกับยอดขุนพลสยองขวัญ
เพียงไม่ทราบตุยเมี่ยปลอดภัยดีหรือไม่?

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารอบรู้จำกัด แต่เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ร่ำดื่มสุรา
เพลงผ่านวันเวลาก็เป็นท่าไม้ตายหนึ่งของท่าน ใช้ท่าไม้ตายคบหาสหาย
หากเพลี่ยงพล้ำไยมิใช่ตัดหนทางรอดของตัวเอง? ซือตี๋เราร่ำดื่มสุรา
ร้องเพลงดังๆ จริง ขณะเดียวกันก็กระทำเรื่องสำคัญด้วย"

อี้เตี่ยเกลี้ยกล่อมว่า

"มิสู้ร่ำดื่มสักไหเถอะ ชีวิตคนกระชั้นสั้น เต็มไปด้วยความ
ทุกข์ตรมหม่นหมอง มิสู้ร่ำดื่มสุราร่ายรำสนุกสนาน"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ขอบคุณมากแล้ว ข้าพเจ้าเพียงคิดรับประทานโสมป่าพุง
ร่างกายหากเป็นไปได้ ข้าพเจ้ายังคิดทวงถามขวดเหมยทองจากนาง"

ถังชิ้วอดร้องมิได้ว่า

"ท่านอย่าได้เข้าใจว่า เมื่อมีกำลังพวกมาก ข้าพเจ้าก็เกรง
กลัวท่าน..."

ทิชิ่วสอดคำขึ้น

"โกวเนี้ย ตอนนี้พวกท่านมีพวกมาก พวกเรามีกำลังน้อย
กว่า ท่านทำความเข้าใจให้กระจ่างแล้วค่อยว่ากล่าว"

จริงดังที่ว่า ฮาฮุดและคนของหน่วยปฏิภาณฟ้า แม้มีผู้คน
ยี่สิบเจ็ดคน แต่อี้เตี่ยนำพาผู้พลีชีวิตมาหกสิบสองคน บวกกับแบะตังน
และเจ็งซิมเม้ง นับว่ามีกำลังพวกมากกว่าแล้ว

อี้เตี่ยเงียบงันชั่วขณะ พลันกล่าวถามหงส์โกวว่า

"ท่านคิดหยิบฉวยขวดเหมยทองของนาง?"

หงส์โกวกล่าวว่า

"ขวดเหมยทองความจริงเป็นสมบัติของสมาคมดอกไม้เขียว นี่มิใช่หยิบฉวย หากแต่ทวงถามจากนาง"

"แต่ท่านมิใช่คนของสมาคมดอกไม้เขียว"

"สมาคมดอกไม้เขียวเป็นแนวร่วมกับสหพันธ์นางแอ่นกระเรียนแต่แรกแล้ว"

อี้เตี่ยหันไปถามถังชิ้วว่า

"ท่านคิดช่วงชิงโสมสุขสมใจกลับคืนจากนาง?"

ถังชิ้วคิดไม่ถึงว่า อี้เตี่ยจะถามเช่นนี้ ต้องนึกแค้นมันไฉนทำหน้าที่คนกลางไกล่เกลี่ยขึ้นมา ปากกลับกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน โสมสุขสมใจความจริงอยู่ในมือเตี่ยฮ้อ เขาความจริงเป็นคนของพวกเรา"

หงส์โกวยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เมื่อครู่เป็นผู้ใดแพร่พิษน้ำแข็งต่อ *'พวกเดียวกัน'* อย่างไม่คาดหมาย?"

ถังชิ้วตีฝีปากตอบว่า

"โสมสุขสมใจก็มิใช่สหพันธ์นางแอ่นท่านเพาะปลูกขึ้น"

อี้เตี่ยกล่าวกับถังชิ้วว่า

"เมื่อมิใช่สมบัติของท่าน ท่านต้องการมันทำอะไร?"

ถังชิ้วแทบด่าทอออกไป แต่แล้วสะกดข่มไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าถังชิ้ว มีความสามารถแพร่พิษ ข้าพเจ้าทั้งมีพิษทั้งใช้อาวุธลับ ไหนเลยไม่มีของวิเศษเช่นโสมสุขสมใจอยู่ข้างกายเพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัยได้?"

จากนั้นนางออดอ้อนถามอี้เตี่ยว่า

"ท่านเล่า? ท่านเป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรม มิใช่ต้องการด้วยหรือ?"

อี้เตี่ยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เราต้องการ แต่ไม่ได้มา ไม่ว่าสมุนไพรใบไม้วิเศษนั่นใด หากเสียชีวิตเพราะมัน ล้วนไม่คู่ควร ใช่หรือไม่?"

จากนั้นมันกล่าวเสียงกังวานว่า

"เรื่องในวันนี้เลิกราแต่เพียงนี้ เรากับถังชิ้วม่วยมีเรื่องต้องกระทำ พวกท่านคงมีภารกิจสำคัญเช่นกัน ผู้ใดต้องการขวดวิเศษนั่นใดคิดช่วงชิงต้นโสม ให้รอไว้ภายหน้าเป็นอย่างไร?"

มันกล่าวเช่นนี้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ทั้งหมดยิ่ง

ถังชิ้วคิดคัดค้านเป็นบุคคลแรก

แต่นางพลันรู้สึกชาวูบที่เท้าคราหนึ่ง

อี้เตี่ยขณะกล่าววาจา ก็ตวัดแขนเสื้อข้างซ้ายขึ้นเล็กน้อย ปรากฏกระแสลมอ่อนหยุ่นสายหนึ่ง ปาดใส่เท้าของถังชิ้ว

...นี่หมายความว่าอย่างไร?

สถานการณ์ไม่เป็นผลดีต่อนาง ถังชิ้วได้แต่กลั้นโทสะเก็บนี้เอาไว้

...หากอี้เตี่ยไม่ช่วยเหลือนาง นางไม่อาจช่วงชิงโสมสุขสมใจกลับคืนเด็ดขาด

...อย่างน้อยนางยังมีดอกโสมสองดอก นับว่าไม่เสียเที่ยวแล้ว

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ดูท่าได้แต่ทำเช่นนี้ โสมสุขสมใจอยู่ที่ข้าพเจ้า หากมีความสามารถให้ช่วงชิงอย่างเต็มที่"

ความตื่นเต้นสงสัยของคนทั้งหมดค่อยสงบลง

ทั้งนี้เพราะสภาพในวงต่อสู้ชัดแจ้งยิ่ง

หนึ่ง อี้เตี่ย ถังชิ้วกับแบะดังนา เจ็งซิมเม้งบวกกับผู้พลีชีวิตทั้งหกสิบสองคน ไม่แน่ว่าจะเอาชัยทิชิ่ว หงส์โกว เอี่ยมฮวงได้ซือฮ้วงโจ้วเฮี้ยง ฮาฮุด อื้อก๊กเช้ง ซ่งก๊กกี้และศิษย์หน่วยปฏิภาณฟ้าทั้งยี่สิบเจ็ดคนได้ เรื่องที่ไม่มีความมั่นใจ พวกมันย่อมไม่กระทำ

สอง โดยเหตุผลเดียวกัน ทิชิ่วและพวกก็ไม่มีความมั่นใจจัดการกับถังชิ้ว อี้เตี่ยและผู้พลีชีวิตทั้งหกสิบสองคน มาตรว่าได้ชัย ก็ต้องหลั่งโลหิตเนืองนอง สูญเสียอย่างใหญ่หลวง

ดังนั้นอี้เตี่ยคิดล่าถอย
ทิชิ่วก็ไม่เหนี่ยวรั้งไว้
นี่เป็นวิธีกระทำเรื่องราวของคนชาญฉลาด
...ไม่ชนะไม่ลงมือ
และเป็นฝีมือของผู้ที่กอปรด้วยสติปัญญาอย่างแท้จริง
...ตัดสินใจโดยพลัน
ยามนั้นทิชิ่วกล่าวว่า
"ขวดเหมยทองต้องทวงถามกลับมา"
อี้เตี่ยก็กล่าวว่า
"เราก็ต้องครอบครองโสมสุขสมใจ"

คนทั้งสองกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่ล้วนเด็ดเดี่ยวยิ่ง เป็นความมั่นคงราวกับรากของต้นไม้พันปียึดเกาะเนื้อดินไว้ ทั้งสองล้วนล่วงรู้ถึงความเด็ดเดี่ยวของอีกฝ่ายหนึ่ง

ทิชิวประสานมือกล่าวว่า
"อย่างนั้นก็เชิญ"
อี้เตี่ยก็ประสานมือกล่าวว่า
"โอกาสหน้าพบกันใหม่"
การประสานมือของคนทั้งสองนี้ แสดงออกถึงความคารวะ

อย่างจริงใจ เปรียบกับตอนที่ทั้งสองอยู่บนภูเขาหลุยงั่งชัว หนึ่งกล่า
คำ "ขอบคุณท่าน" หนึ่งกล่าวคำ "ขออภัย" บังเกิดความยกย่องกันแล
กันเพิ่มขึ้นอีกขั้นหนึ่ง

แต่ในความยกย่องกันและกัน บังเกิดความคิดต่อสู้ที่ไม่เสียด แ
กับการแลกชีวิตสักครั้ง

อี้เตี่ยทราบว่า ทิชิ่วมองปราดเดียวก็สังเกตหมากของตัวเอง
ออก

ทิชิ่วเข้าใจว่า อี้เตี่ยล่วงรู้จิตเจตนาของตัวเองแต่แรก

นี่เรียกว่ายอดฝีมือเผชิญยอดฝีมือ

นี่จึงเป็นดาบวิเศษปะทะกับกระบี่วิเศษ

วีรบุรุษยกย่องวีรบุรุษ

ผู้กล้าเลื่อมใสผู้กล้า

อี้เตี่ยโบกมือวูบ เหล่าผู้พลีชีวิตพากันตั้งแถวล่าถอยไป

ถังชิ้วไม่ยินยอมพร้อมใจ แต่นางเป็นเสาต้นเดียวยากค้ำฟ้า
อาคารทั้งหลังได้

ทิชิ่วพลันกล่าวว่า

"อี้เฮีย"

อี้เตี่ยเหลียวหน้ามากล่าวว่า

"เรื่องอันใด?"

"เมื่อคร่ท่านเอื้อนบทกลอน ประโยคต่อไปคือ..."

อี้เตี่ยเอื้อนว่า

"เหิมเกริมลำพอง ยอมรับผู้ใด"

ทิชิ่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ลูกผู้ชายชาตรีถือกำเนิดเกิดมา ไม่ขลาดเขลากลัวตาย ไม่
รักสมบัติ ชั่วชีวิตประพฤติเปิดเผย กระทำเรื่องราวระบือลือลั่น ก็
เพียงพอกับการยืนหยัดท้าฟ้าดิน ด้วยคุณสมบัติของพี่ท่าน ไยไม่ทำ

ใช้ชาติบ้านเมืองสร้างประโยชน์สุขแก่ราษฎร?"

อี้เตี่ยกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า

"นับแต่โบราณกาลมา วีรบุรุษผู้กล้าก้มเอวเพื่อผู้ใด? นักสู้ผู้ห้าวหาญแม้มีมากหลาย ยากจะมีผลบั้นปลายที่ดี ความจงรักโดดเดี่ยว รังแต่พาขมขื่น มิสู้สุขสำราญบานใจ คลุ้มคลั่งลำพองไป ชนชั้นทิเฮียทำหน้าที่ผดุงคุณธรรม ยังลำบากยากใจ เราไหนเลยประเสริฐเลิศกว่าได้ ยังคงเป็นอี้เตี่ยที่ร้องเพลงผ่านวันเวลา..."

เอ่ยถึงตอนนี้ คนจากไปไกล พอเอื้อนถึงคำ "เหิมเกริมลำพอง" ผู้คนสาบสูญสุ้มเสียงขาดหายแล้ว

คงเหลือทิชิ่วยืนอยู่กับที่เดิม จมอยู่กับภวังค์ครุ่นคิด

พสุธามืดมิดสนิททั่ว

เมื่อแสงโคมไฟสว่างไสวขึ้นใหม่ ทั้งหมดก็นั่งล้อมวงหารือกันในร้านข้าวสาร

ฮาฮุดกล่าวว่า

"**ทิปู้เท้า** *(มือปราบแซ่ทิ)* ท่านเห็นว่าเมื่อครู่พวกเราไม่อาจเอาชัยได้?"

คำพูดนี้แม้แต่เอี่ยมฮวงไต้ซือและอ้วงโจ้วเฮี้ยงก็คิดถามไถ่

ทั้งหมดรู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ

หากมิใช่ทั้งหมดเลื่อมใสเกียรติภูมิของสี่ยอดมือปราบ ให้การยกย่องพฤติการณ์ของทิชิ่ว คราครั้งนี้ทั้งหมดต้องไม่ปล่อยให้อี้เตี่ยกับถังชิ้วพาตัวรอดไปได้โดยง่ายดาย

คำพูดประโยคแรกที่ทิชิ่วกล่าวคือ

"พวกท่านไว้วางใจต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอบคุณยิ่ง"

หงส์โกวกล่าวว่า

"เราเห็นว่าพวกเราสามารถต่อสู้สักครา"

การตัดสินใจนี้สร้างความไม่พอใจแก่หงส์โกวที่สุด

ทั้งนี้เพราะเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง ลี้ก๊กฮวย เชี่ยงซุนกวงเม้งล้วน ถูกถังชิ้วทำร้าย ทั้งหมดล้วนเป็นญาติสนิทมิตรสหายของหงส์โกว

ทิชิ่วกล่าวว่า

"หากมีแต่อี้เตี่ยและถังชิ้วสองคน ยังสามารถต่อสู้สักครา"

เอี่ยมฮวงได้ซือถามโพล่งว่า

"ท่านหมายความว่า..."

ทิชิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า

"เตี่ยฮ้อชมชอบต่อสู้ กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ มันยังอยู่ละแวกใกล้เตียงไม่ได้จากไปไกล คิดฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบ"

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล

...ดีที่ไม่ได้เปิดฉากการต่อสู้ขึ้น

ถังชิ้ว เตี่ยฮ้อ อี้เตี่ยล้วนอยู่ครบถ้วน ก็ไม่มีความมั่นใจเอาชัยแล้ว

ทั้งหมดก็ไม่ต้องการให้พี่น้องของตัวเองจ่ายค่าตอบแทนที่อเนจอนาถเกินไป

ทิชิ่วกล่าวกับหงส์โกวว่า

"ข้าพเจ้าบอกว่าโสมสุขสมใจเป็นของข้าพเจ้า เพราะต้องการหันเหเป้าหมายของพวกมัน ขออภัยด้วย"

พลางส่งมอบโสมสุขสมใจต่อหงส์โกว

หงส์โกวบังเกิดความละอายอยู่บ้าง แต่ยังขบคิดไม่เข้าใจอยู่บ้าง

ทิชิ่วจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบว่า ท่านต้องการใช้ของนี้ขจัดพิษให้แก่โต่วหวงกับเชี่ยงซุนเม่งจู้ ข้าพเจ้าบอกว่านี่เป็นสมบัติของข้าพเจ้า เพื่อให้พวกมันตามล่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ชักจูงพวกมันไป"

หงส์โกวบังเกิดความละอายใจกว่าเดิม

นางร้อนรุ่มคิดขจัดพิษรักษาบาดเจ็บให้แก่โต่วน่อยกและเชี่ยงซุนกวงเม้งจริง ทำให้สูญเสียความเยือกเย็นและความละเอียดรอบคอบที่เคยมี

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ท่านยังคงกลับภูเขาหลุยงั่งซัวเถอะ พิษของถังชิ้วไม่รวบรัดธรรมดา ส่วนข้าพเจ้าจะไปยังเมืองลักลักฉี เพื่อชักนำพวกมันไป"

ฮาฮุดขันอาสาว่า

"พวกเราสามารถคุ้มครองส่งหงส์โกวระยะหนึ่ง"

หงส์โกวบังเกิดความกระดากกว่าเดิม

มีอยู่ครั้งหนึ่งนางเข้าใจในตัวทิชิ่วผิดไป คิดว่าทิชิ่วตระเตรียมยึดครองโสมสุขสมใจไว้จริงๆ ดังนั้นกล่าวอย่างเสียใจว่า

"ไม่ต้องแล้ว พวกมันเข้าใจว่าท่านหยิบฉวยโสมไป ทั้งหมดสมควรคุ้มครองส่งท่านจึงถูกต้อง"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าไม่แน่ว่าจะตบตาถังชิ้วกับอี้เตี่ยได้ โสมสุขสมใจไม่อาจตกไปในมือคนต่ำช้า ฮาเจี้ยกุ่ยรุดไปสักคราก็ประเสริฐ"

หงส์โกวกล่าวอย่างลังเลว่า

"แต่พิษภายในกายก็กฮวย..."

อ้วงโจ้วเฮี้ยงชิงกล่าวว่า

"ทิ้งใบโสมไว้ใบหนึ่ง ให้เวลาเราสองคืน เรารับรองว่าจะขจัดพิษรักษาบาดเจ็บให้แก่เชียงกงใหญ่จนทุเลา"

หงส์โกวเห็นชาวยุทธจักรเหล่านี้ให้การช่วยเหลือถึงเพียงนี้สร้างความตื้นตันใจยิ่ง เพียงกล่าวว่า

"นี่...เกรงว่าไม่ดีนัก..."

อ้วงโจ้วเฮี้ยงเลิกคิ้วกล่าวว่า

"หงส์เม่งรู้ไม่ไว้วางใจเรา หรือไม่เชื่อถือความสามารถของเรา?"

หงส์โกวกริ่งเกรงเกิดการเข้าใจผิด รีบกล่าวว่า

"**วิชาเลี่ยงมึ่งได้ฮวบ** *(ยอดวิชาสองคืน)* **ของอ้วงเทียนอ้วง** *(ไคบาลแซ่อ้วง)* มีนามกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม ไม่เป็นที่น่าเคลือบแคลงสงสัย เราเพียงเห็นว่ารบกวนทั้งหมดถึงเพียงนี้ ออกจะไม่สบายใจ..."

เอี่ยมฮวงได้ชื่อสอดคำขึ้น

"ต่างเป็นสหายร่วมแนว มีเลือดข้นกว่าน้ำเฉกเช่นเหงียและฟันพึ่งพากัน ไม่จำเป็นต้องจดจำใส่ใจ เพียงไม่ทราบทิไต้เฮียบคิดไปที่ใด?"

ทิชิ่วกล่าว

"ข้าพเจ้าจะไปสมทบกับ**ซาซือตี่** *(ศิษย์ผู้น้องที่สาม)*"

ฮาฮุดกล่าวเสริมขึ้น

"เพื่อผนึกกำลังจัดการกับไต้เจียงกุน?"

ทิชิ่วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ฮาเจี้ยกุ่ยไฉนคาดการณ์ได้ราวกับเทพยดาคำนวณ?"

ฮาฮุดยิ้มพลางกล่าวว่า

"แนฮ้วยกับตุยเมี่ยเสนอหน้าออกจัดการกับไต้เจียงกุน เป็นที่สมใจของผู้คน"

เอี่ยมฮวงได้ชื่อกล่าวเสริมว่า

"เรื่องนี้ทั้งหมดล้วนทราบดี"

อ้วงโจ้วเฮี้ยงก็กล่าวว่า

"ทิไต้เฮียบต้องการใช้สอยผู้คนหรือไม่?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ไม่ต้องแล้ว ข้าพเจ้าสมทบกับสี่ซือตี่และซาซือตี่ก่อนแล้ว ค่อยว่ากล่าว"

ลี้เกี่ยฮวยพลันกล่าวว่า

"เราขอร่วมทางกับ**ทิปู้เอี้ย** *(ท่านมือปราบแซ่ทิ)*"

นางพอดิ้นหลุดจากเงื้อมมือถังชิ้ว ก็ใช้ดอกโสมของโสมสุขสมใจพอกลงบนลำคอ รีดเร้นพิษสามขนออกมา อาการดีขึ้นมากนัก แต่สีหน้ายังซีดขาวยิ่ง

ทิชิ่วกล่าวว่า

"โกวเนี้ยยังขจัดพิษไม่หมดสิ้น สมควรพักรักษาตัวจึงถูกต้อง ไม่ควรเสี่ยงอันตราย..."

ลี้เกี่ยฮวยตัดบทว่า

"เพราะเราค่อยเกิดคดีเลือดล้างบ้านตระกูลฮ่อ เป็นเหตุให้แนเสียวเฮียบถูกปรักปรำ เพราะเราทำให้สตรีอ้วนใหญ่เปิดเผยศักดิ์ศรีตายในเงื้อมมือได้เจียงกุน ผู้ผูกกระพรวนควรเป็นคนแก้กระพรวน เราสมควรรุดไปสักครา"

คนทั้งหมดสงสัยใจยิ่ง ถามไถ่รายละเอียด ค่อยล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุ

ทิชิ่วพอฟังลี้เกี่ยฮวยเอ่ยถึงคดีที่แนฮ้วยถูกปรักปรำ ทราบว่าต้องให้นางเสนอหน้าออกยืนยัน จึงกล่าว

"ตกลง พวกเรารุดไปสักครา"

ลี้เกี่ยฮวยได้รับการเกลี้ยกล่อมจากทิชิ่ว คลายความขุ่นข้องต่อลี้ก๊กฮวย นับว่าติดค้างน้ำใจทิชิ่ว ยามนี้ลี้ก๊กฮวยแม้ถูกพิษสิ้นสติ แต่เมื่อมีโสมสุขสมใจ บวกกับได้รับการรักษาจากอ้วงโจ้วเฮี้ยง ย่อมต้องทุเลาหายดี ดังนั้นนางตกลงใจว่าจะไปยังที่ทำการยอดขุนพล ซึ่งตั้งอยู่ที่หมู่ตึกสักการะฟ้าสักครา

นางตกลงใจว่าจะกระทำเรื่องราวบ้าง

...อย่างน้อยต้องกระทำเรื่องนี้ให้ดี

ดังนั้นทั้งหมดแยกทางกัน

ฮาฮุดและเหล่าศิษย์คุ้มครองส่งหงส์โกว อี้อักเช้ง ซ่งก๊กกี่ พร้อมด้วยโสมสุขสมใจกลับหอเจ็ดทุนครึ่ง บนภูเขาหลุยงั่งชัว

เอี่ยมฮวงได้ซือพิทักษ์คุ้มครองอ้วงโจ้วเฮี้ยง ซึ่งขจัดพิษรักษาอาการบาดเจ็บให้แก่ลี้ก๊กฮวย

ทิชิ่วแสร้งเป็นพกพาโสมสุขสมใจ ออกจากเมืองอวกเส็กตั๋ง เดินทางสู่ที่ทำการยอดขุนพล

ทิชิ่วจงใจให้ฮาฮุดจัดหากล่องแพรรูปยาวรีใบหนึ่งแก่เขาสะพายอยู่บนร่าง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาคล้ายพกพาโสมสุขสมใจติดตัวจริงๆ

เขายินยอมให้ลี้เกี่ยฮวยติดตาม

ลี้เกี่ยฮวยตั้งใจทำอะไรให้แก่เหล่าผู้กล้า เพื่อชดเชยความผิดของตัวเอง

ทิชิ่วให้นางรับปากเรื่องหนึ่ง ค่อยยินยอมให้นางร่วมทาง

เมื่อเผชิญศัตรู เขาจะคุ้มครองนางหลบหนีไปก่อน

เขาต้องการให้นางหนีเอาชีวิตรอดก่อน

ลี้เกี่ยฮวยถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

ทิชิ่วกล่าวตรงๆ ว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านช่วยเหลือข้าพเจ้าไม่ได้"

ลี้เกี่ยฮวยค่อยรับปาก

นางไม่ต้องการเป็นเครื่องถ่วงของผู้อื่น

จิตเจตนาของทิชิ่ว ไม่ต้องการให้นางเสี่ยงอันตราย

จะอย่างไรขอเพียงจุดเริ่มต้นเกิดจากกุศลเจตนา เขาไม่สนใจว่าผู้อื่นจะเข้าใจผิดหรือไม่

ทิชิ่วรุดไปสมทบกับดุยเมี่ย

เขาเสาะหาบัณฑิตโซวชิวฮ้วงก่อน

ที่อยู่ของโซวชิวฮ้วง ห่างจากที่ทำการยอดขุนพลเพียงสองลี้ครึ่ง

ทิชิ่วต้องทุ่มเทวิชาตัวเบา ไม่ต้องการให้สะดุดตาเกินไป ดังนั้นอ้อมทางรุดไป มิคาดเมื่อผ่านสุสานอนาถาแห่งหนึ่ง กลับได้ยินสุ้มเสียงทุ่มเถียงและเสียงการต่อสู้ดังมา

ทิชิ่วความจริงไม่ดิดยุ่งเกี่ยวมากความ แต่เขามีนิสัยยุ่งเกี่ยวเรื่องราวมาแต่กำเนิด

มิหนำซ้ำโดยตำแหน่งหน้าที่ เขามิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว

ทั้งนี้เพราะเขาเป็นมือปราบ

ขณะเดียวกัน เขาเป็นผู้กล้า

ดังนั้นเขาหยุดยั้งลง

ลี้เกี่ยฮวยยิ่งมิต้องกล่าว นางชมชอบยุ่งเกี่ยวยิ่งกว่าเขา มิหนำซ้ำต้องการยุ่งเกี่ยวยิ่งกว่าเขาอีก

ฝ่ายตรงข้ามมีผู้คนห้าคน

ในจำนวนนั้นมีผู้คนสามคน ทางหนึ่งทุ่มเถียง ทางหนึ่งต่อสู้กัน

พวกมันประกอบด้วยสองบุรุษหนึ่งสตรี

บุรุษสองคนกลุ้มรุมสตรีนางหนึ่ง

ยังมีผู้คนอีกสองคน คนหนึ่งถูกจับกุม คนหนึ่งจับกุมคน

ผู้ถูกจับกุมเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา สีหน้าเปี่ยมแววคับแค้นเสียใจ

ผู้ที่จับกุมมันก็มือไม้ปั่นป่วน มิใช่จับกุมไม่อยู่ หากแต่คิดฆ่ากลับไม่กล้าฆ่า ไม่ทราบสมควรทำอย่างไรดี

ทิชิ่วฟังจากคำโต้ตอบของพวกมัน พอจับเค้าใจความออกได้

ชายหนุ่มที่ถูกจับกุมร้องถามว่า

"บิดาไฉนคิดฆ่าข้าพเจ้า?"

ผู้ที่จับกุมคนตอบด้วยจิตใจที่ไม่ปรกติสุขว่า

"พวกเราได้รับคำสั่งไต้เจียงกุนให้ดำเนินการ ผู้ใดให้ท่านเป็นบุตรชายของแนอ่วยเสียง?"

สตรีที่ถูกกลุ้มรุมมีใบหน้าน้อยๆ ที่โศกซึ้ง รูปร่างผอมเล็กลงมือด้วยอำมหิต แต่ภายใต้การกลุ้มรุมของหนึ่งนักพรตหนึ่งชายฉกรรจ์ที่ดุร้ายได้รับบาดเจ็บไม่น้อย

แต่มีอยู่หลายครั้งที่นางยังคิดช่วยเหลือชายหนุ่มนั้น

นางใช้ทั้งอาวุธลับ และยังใช้พิษ

สตรีนางนี้ทำให้ทิชิ่วนึกถึงถังชิ้ว

...นางก็ใช้อาวุธลับ และใช้พิษ

นักพรตนั้นก็รับบาดเจ็บ ด่าทอว่า

"**ถังเชี่ยวเจี้ยว** *(นกน้อย)* เจ้ากล้าทรยศต่อไต้เจียงกุน?"

สตรีนางนั้นกัดฟันต่อสู้ ปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงคุ้มครองบุตรชายของไต้เจียงกุน"

ชายฉกรรจ์ที่ผนึกกำลังกับนักพรตนั้น กลุ้มจู่โจมต่อถังเชี่ยวเจี้ยวพลอยหลั่งโลหิตเช่นกัน ตวาดด้วยโทสะว่า

"เจ้าหลงรักเชี่ยวกุกตลอดมา เข้าใจว่าเราไม่ทราบ?"

ชายหนุ่มนามเชี่ยวกุกถูกสยบไว้แล้ว แต่ยังร้องว่า

"**เชี่ยวเจี้ยวเจ้** *(พี่นกน้อย)* ท่านรีบหนี อย่าได้สนใจข้าพเจ้า"

นักพรตนั้นร้องว่า

"ซ่งบ้อฮือ รีบลงมือฆ่ามัน"

คนที่จับกุมเชี่ยวกุกไว้ตวัดดาบขึ้น แต่แล้วยกค้างเติ่งไว้กล่าวอย่างลังเลว่า

"นี่..."

ชายฉกรรจ์นั้นกระชากเสียงว่า

"ท่านยังรีรอลังเล หากเชี่ยวกุกถูกแนฮ้วย ตุยเมี่ยเหล่าสุนัขรับใช้ช่วยเหลือไป กลายเป็นพวกเดียวกัน ดูว่าไต้เจียงกุนจะถลกหนังดึงเส้นเอ็น หักกระดูกของท่านหรือไม่?"

คนที่จับกุมเชี่ยวกุกไม่มีหนทางเลือกอีกต่อไป พลันฟันดาบลง

คนที่ฟันดาบเป็นบริวารในสังกัดยอดขุนพลสยองขวัญนามซ่งบ้อฮือ

มันได้รับคำสั่งลับจากยอดขุนพลสยองขวัญ ให้ชักนำเชี่ยวกุกจากแท่นสี่หุนครึ่งมายังสุสานอนาถานี้ **ถังเชี่ยวเจี้ยว** *(นกน้อยแซ่ถัง)* **เก้าเต้าหยิน** *(นักพรตสุนัข)* **ลุ้ยไต้เก็ง** *(เกาทัณฑ์แซ่ลุ้ย)* สามมือสังหารพลันปรากฏกายขึ้น

พวกมันความจริงได้รับคำสั่งให้ซุ่มสังหาร แต่แล้วถังเชี่ยวเจี้ยวกลับยื่นมือช่วยเหลือเชี่ยวกุก

นางใช้วิชาทลายโลงน้อย ซึ่งได้รับถ่ายทอดจากอี้เตี่ย ลอบจู่โจมอย่างไม่คาดหมาย ทำร้ายเก้าเต้าหยินกับลุ้ยไต้เก็งก่อน

น่าเสียดายที่ตอนแรกเชี่ยวกุกไม่ยอมจากไป

เชี่ยวกุกไม่เข้าใจว่า ยอดขุนพลสยองขวัญไฉนคิดฆ่ามัน

...มันเป็นบุตรชายของยอดขุนพลสยองขวัญชัดๆ

มันไม่เชื่อว่ายอดขุนพลสยองขวัญจะสั่งฆ่ามัน

...ท่านผู้เฒ่าเป็นบิดาของมันชัดๆ

พริบตาที่ชักช้า เก้าเต้าหยินและลุ้ยไต้เก็งที่รับบาดเจ็บก็กลุ้มรุมจู่โจมใส่ถังเชี่ยวเจี้ยว

ถังเชี่ยวเจี้ยวอาศัยหนึ่งต้านรับสอง ในที่สุดได้รับบาดเจ็บ

นางกับลุ้ยไต้เก็ง เก้าเต้าหยิน รวมทั้งโถ่วไต้ชือที่ตายในเงื้อมมือตู้มึ่ง ความจริงเป็นมือสังหารนก เกาทัณฑ์ กระต่าย สุนัขยามนี้กลับต่อสู้กันเอง

นางรับบาดเจ็บแล้วบาดเจ็บเล่า เห็นแน่ชัดว่าต้องตายใต้

เงื้อมมือสุยได้เกี่ยงกับเก้าเต้าหยิน มิหนำซ้ำก่อนตายยังต้องเบิกตาดู
เซี่ยวกุกตายในเงื้อมมือซ่งบ้อฮือ

แต่แล้วยามนั้น พลันปรากฏคนผู้หนึ่งขึ้น
เป็นทิชิ่ว
ทิชิ่วตกลงใจว่าจะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้

ในเวลาเช่นนี้ ทิชิ่วความจริงไม่สมควรแส่หาเรื่องราวใส่ตัว
เพียงแต่เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ เขาไหนเลยนิ่งดูดายได้

ต่อให้นี่เป็นการกระทำที่ผิดพลาด เขาก็ขอผิดพลาดอีกครั้ง

อย่าว่าแต่การขับไล่ชนชั้นชั่วร้าย ช่วยชีวิตผู้คน ต้องเป็น
เรื่องไม่ผิดพลาดเด็ดขาด

ไม่เพียงแต่ทิชิ่วลงมือ ลี้เกี่ยฮวยก็ลงมือโดยพร้อมเพรียง

นางชิงชังความชั่วร้ายดุจความแค้นส่วนตัวยิ่งกว่า
แต่นางพอลงมือ ก็ทราบว่าตัวเองกระทำความผิดพลาดแล้ว
เป็นความผิดอย่างมหันต์

นางพบว่าพิษภายในกายกำเริบขึ้นอีก ตลอดทั้งร่างกายแข็ง
ตัวเป็นน้ำแข็ง มิหนำซ้ำเย็นเฉียบไปส่วนแล้วส่วนเล่า

ทิชิ่วก็พบเห็นในบัดดล
เขากระทำความผิดพลาดเช่นกัน
ที่แท้ถังชิ่วฉวยโอกาสตอนที่เตี่ยฮ้อโถมออกจากร้านเข้า
ถ่ายทอดพิษน้ำแข็งใส่ร่างนาง

เขาไม่สมควรนำพานางมาด้วย
เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาได้แต่ลงมือโดยไม่ไว้ไมตรี
ทิชิ่วผลักฝ่ามือ กระแทกทำร้ายเก้าเต้าหยิน เก้าเต้าหยิน
ต้องกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

ทิชิ่วต่อยหมัดตามติด กระแทกทำร้ายลุ้ยได้เกี่ยง ลุ้ยได้เกี่ย

ก็กระอักโลหิตเช่นกัน

ทิชิ่วหมุนตัวไปยังซ่งบ้อฮือ ซ่งบ้อฮือพลันปลดปล่อยเซี่ยวกุกเตลิดหลบหนีไป

คนทั้งสามทยอยล่าถอยไปสิ้น

ยังคงรักษาชีวิตตัวเองไว้สำคัญกว่า

แต่ทิชิ่วไม่คิดฆ่าพวกมัน หากไม่ถึงคราคับขันเป็นตาย มิใช่คนชั่วช้าสุดสามานย์ เขาเพียงคร่ากุมคนเมื่อถึงคราจำเป็น ก็เพียงทำร้ายคน พยายามไม่ฆ่าคน

คนไม่มีสิทธิ์ฆ่าคนได้

แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ ทิชิ่วต้องแบกห่อภาระรวมสามห่อ

เป็นลี้เกี่ยฮวยที่ถูกพิษ

ถังเซี่ยวเจี้ยวที่ไม่อาจประคองตนสืบไป ล้มลงสิ้นสติสมประดี

ยังมีเล่งเซี่ยวกกที่ตกอยู่ในห้วงความเศร้าเสียใจและตื่นตระหนกจนใจที่ยามนั้น กลับมีคนมาแล้ว

ผู้มาย่อมเป็นถังชิ้วกับอี้เตี่ย

อี้เตี่ยไม่ได้นำพาผู้คนติดตาม

ถังชิ้วก็ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์

นางดูไปยิ่งเย้ายวนกว่าเดิม

นางยังพกพาดาบ...ดาบที่เหมาะสมกับสตรียิ่งเล่มหนึ่ง

ดวงตานางทอประกายลิงโลดยินดีสุดระงับ กล่าวว่า

"ทิปู้เท้า *(มือปราบแซ่ทิ)* ท่านก็มีวันนี้"

ทิชิ่วสงบจิตใจกล่าวว่า

"ถังโกวเนี้ย โปรดขจัดพิษให้แก่เซียงกงน้อย"

ถังชิ้วแย้มยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวราวเปลือกหอยมุก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะมอบยาขจัดให้แก่นาง? ข้าพเจ้ายังจะแพร่พิษต่อท่านร้อยพันเที่ยว"

จากนั้นนางลงมือต่อทิชิ่ว

ทิชิ่วทางหนึ่งรับมือด้วยความเยือกเย็น ทางหนึ่งตวาดต่อเซี่ยวกุกว่า

"พาพวกนางหลบหนีไป"

นี่เป็นห้วงคับขันเป็นตาย ต่อให้เซี่ยวกุกไม่มีประสบการณ์บู๊ล้ำกว่านี้ก็รู้สึกออก

มันใช้มือซ้ายหนีบร่างถังเซี่ยวเจี้ยว มือขวาประคองลี้เกี่ยวหลบหนีอย่างไม่คิดชีวิต

ถังชิ้วกับอี้เตี่ยสะกดติดตามทิชิ่วด้วยเหตุผลสามประการ

หนึ่ง ทั้งสองเข้าใจว่าทิชิ่วละโมบโลภหลงต่อโสมสุขสมใจ...เมื่อช่วงชิงยอดสมุนไพรเช่นนี้มาได้ ไหนเลยยอมมอบคืนต่อผู้อื่น ถังชิ้วใช้จิตใจตัวเองเข้าเปรียบเทียบ ลงความเห็นเช่นนี้

สอง ทั้งสองคำนวณแน่ว่า ทิชิ่วต้องไม่มอบโสมสุขสมใจต่อหงส์โกวหรือผู้อื่น ทั้งนี้เพราะด้วยพลังฝีมือของทั้งสอง ยังไม่อาจรักษายอดสมุนไพรนี้ได้ ดังนั้นอี้เตี่ยพอเห็นทิชิ่วปลีกตัวจากมา สร้างความยินดียิ่ง ทั้งยังเห็นว่าทิชิ่วชะล่าใจเกินไป

สาม ทั้งสองได้รับคำสั่งยอดขุนพลสยองขวัญ รีบเดินทางสู่ที่ทำการยอดขุนพล รับมือสี่ยอดมือปราบ พร้อมกับช่วยเหลือมือสังหารนก เกาทัณฑ์ สุนัขจู่โจมสังหารเซี่ยวกุก

ด้วยศักดิ์ศรีของทั้งสอง กลับลงมือสังหารเด็กหนุ่มที่ไร้ชื่อแซ่แต่เรียงนามผู้หนึ่งในยุทธจักร ย่อมสร้างความขุ่นข้องหมองใจแก่ทั้งสอง แต่ฟังว่าคนผู้นี้กลับเป็นบุตรชายของยอดขุนพลสยองขวัญ พฤติกรรมดุร้ายไม่กลืนกินลูกในไส้ วันนี้กลับปรากฏบิดาสั่งฆ่าลูกในไส้ ดังนั้น

อี้เตี่ยกับถังชิ้วคิดรุดมาชมดูให้รู้แน่

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสองลงมือต่อทิชิ่ว พร้อมกับคิดกระทำเรื่องทั้งสองประการนี้พร้อมกัน

ทิชิ่วเป็นห่วงความปลอดภัยของเชี่ยวกุก

เขาไม่ทราบว่าที่เบื้องหน้ายังมีหน่วยซุ่มหรือไม่

หากเชี่ยวกุกได้รับอันตราย เกรงว่าลี้เกี่ยฮวยกับถังเชี่ยวเจี้ยวก็ไม่อาจมีชีวิตรอดได้

ดังนั้นทิชิ่วต่อสู้พลางล่าถอยพลาง

อี้เตี่ยรับหน้าที่จู่โจมด้านตรง

มันคิดลิดรอนพละกำลังในการต่อสู้ของทิชิ่ว

ถังชิ้วคอยลอบทำร้าย

นางต้องการให้ทิชิ่ววุ่นวายกับการรับมือ

ทิชิ่วไม่คิดสัพัวพัน

เขาพลันโยนของสิ่งหนึ่งออก

เป็นกล่องแพร

อี้เตี่ยกับถังชิ้วบล้วนเข้าใจว่า โสมสุขสมใจอยู่ในกล่องแพรนี้

วัตถุนี้อดสร้างความหวั่นไหวใจแก่ทั้งสองมิได้

ทิชิ่วฉวยโอกาสที่ทั้งสองว้าวุ่นใจ เปลี่ยนจากการผนึกกำลังเป็นจับจ้องคุมเชิงกัน ถอนตัวล่าถอยไป

ทิชิ่วติดตามเชี่ยวกุกจนทันโดยเร็ว

วิชาตัวเบาของทิชิ่วไม่อาจนับว่าดีเลิศ

เขามิใช่ตุยเมี่ย ยิ่งมิใช่บ้อเช้ง

ตุยเมี่ยมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม โดยไม่เป็นที่เคลือบแคลงสงสัย บ้อเช้งกลับอาศัยสองเท้าที่พิการไม่เป็นเครื่องถ่วงร่าง บวกกับการหนุนเสริมของกลไก ผสมผสานกับพลังซอกแขนและข้อมือ ใช้วิชาตัวเบา

ได้อย่างแยบคาย เพียงแต่ไม่อาจดำรงอยู่นานได้

เซี่ยวกุกกลับมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

เขาลำพังคนเดียว คิดช่วยเหลือสตรีสองนางจากไป นั่น
เป็นเรื่องดึงมือจริงๆ

ทิชิ่วตวาดว่า

"ในเวลาเช่นนี้ ยังคำนึงถึงข้อห้ามระหว่างบุรุษสตรีอันใด?"

ยามนั้น อี้เตี่ยกับถังชิ้วติดตามมาถึงแล้ว

ทิชิ่วได้แต่หมุนตัวกลับไปสู้ศึกใหม่

การต่อสู้ครั้งนี้ก่อกวนจนหินทรายคละคลุ้ง บนพื้นถูกกด
กระแทกเป็นหลุมลึกหลายแห่ง ซากศพโครงกระดูกที่ฝังอยู่ ล้วนเปิด
เผยเป็นที่อุจาด

ทิชิ่วเพราะหลบเลี่ยงอาวุธลับของถังชิ้ว ทั้งระวังป้องกันการใช้
พิษของนาง ดังนั้นแบ่งแยกสมาธิ จนถูกอี้เตี่ยกระแทกใส่คราหนึ่ง

ทิชิ่วกระอักโลหิตคำหนึ่ง แต่ยังกัดฟันต่อสู้ กล่าวว่า

"ท่านทั้งสองไยต้องบีบคั้นบังคับ?"

ถังชิ้วกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"เป็นท่านเองคิดอวดโอ่ความเข้มแข็ง ประพฤติเป็นวีรบุรุษ วีร
บุรุษต้องเผชิญทุกข์เข็ญกว่าผู้คนทั่วไป ทั้งยังถือความทุกข์เข็ญเป็น
ความสุข ตอนนี้เราโกวเนี้ยจะให้ท่านสุขสบายสักครา"

นางลงมือด้วยอำมหิต

ทิชิ่วดีโต้ทั้งที่บาดเจ็บ

พลังการต่อสู้ของเขาน่าตระหนกยิ่ง

ความคิดต่อสู้ของเขาเป็นที่ข่มขวัญผู้คน

เขาใช้ฝ่ามือโค่นป้ายสุสานหักลง สกัดยับยั้งการติดตามของ
ทั้งสอง

เขาฉวยโอกาสล่าถอย ติดตามเซี่ยวกุกจนทัน

เซี่ยวกุกประคองสตรีสองนาง มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

ทิชิ่วชักนำพวกมันลดเลี้ยวเข้าทางดอกไม้ อี้เตี่ยกับถังชิ้วก็ไล่ล่าตามมาอีกครา

ทิชิ่วถูกมือทลายโลงใหญ่ของอี้เตี่ยกระแทกใส่ซ้ำสอง

แต่เขายินยอมรับพลังฝ่ามืออันกล้าแกร่งของอี้เตี่ยไว้ ไม่ให้ถังชิ้วกระทบถูกแม้สักคราเดียว

ทิชิ่วรับบาดเจ็บสาหัส กระอักโลหิตติดต่อกัน ส่งเสียงไออย่างรุนแรง

แต่เขายังคุ้มครองเซี่ยวกุก ลี้เกี่ยฮวย ถังเซี่ยวเจี้ยวหลบหนีในที่สุดหลบหนีเข้าศาลเจ้าปราบภูตผี

ถังชิ้วกับอี้เตี่ยก็ติดตามมา ทิชิ่วรวบรวมเรี่ยวแรงต่อสู้กับทั้งสองจวบจนเซี่ยวกุกและพวกทั้งสามล่าถอยเข้าถ้ำแบกภูตผี เขาค่อยล่าถอยตาม

รอจนทิชิ่วถอยร่นเข้าถ้ำ พลันได้ยินถังชิ้วตวาดว่า

"ศัตรูติดกับแล้ว เปิดกลไก"

คนผู้หนึ่งถลันวูบออกมา กลับเป็นซ่งบ้อฮือที่ **"หายสาบสูญ"** ไปครู่หนึ่ง

ทิชิ่วพลันพบว่า *ผนังด้านในของถ้ำล้วนหล่อหลอมจากเหล็กศิลา มิหนำซ้ำบังเกิดเสียงครืดครืดผนังถ้ำทั้งสองด้านเลื่อนเข้าหากันค่อยทราบว่าหลงกล*

มิน่าเล่าจอมทมิฬทั้งสองปล่อยให้พวกเขาล่าถอยเข้าถ้ำแบกภูตผี

ที่แท้สถานที่นี้ติดตั้งกลไกไว้

ทิชิ่วคำรามก้อง กราดฟาดฝ่ามือแต่ไกล กระแทกถูกซ่งบ้อฮือ ซ่งบ้อฮือแผดร้องพลางล้มลง

แต่เขาไม่ทันยับยั้งการเคลื่อนไหวของกลไก

เขาได้แต่อาศัยพละกำลัง และพลังการฝึกปรือที่เหนือมนุษย์ยกสองมือยันผนังถ้ำ มิให้เลื่อนเข้าหากัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทิชิ่วทั้งต้องทุ่มเทกำลังยันผนังถ้ำ ยังต้องระวังป้องกันอาวุธลับที่ซัดพุ่งจากเบื้องบนของถังชิ้ว และปะทะหาญกับมีดเตี่ยทำให้พลังของเขาเสื่อมสูญไปอย่างมากมาย

แม้แต่เซี่ยวกุกยังถูกอาวุธลับของถังชิ้วพุ่งเฉียดผ่านเสื้อผ้าผมเผ้า ถูกพิษล้มลงกับพื้น

ทิชิ่วยืนหยัดไม่ล้มลง

...เขาไม่อาจล้มลง

หากแม้ล้มลง คนทั้งสี่ต้องจบสิ้นแล้ว

ทิชิ่วฉวยโอกาสที่แยกผนังถ้ำออกเล็กน้อย พุ่งทะยานขึ้นไปปะทะกับถังชิ้วและอี้เตี่ย คิดฝ่าเป็นทางออกสายหนึ่ง

...หนทางรอดมักเป็นทางโลหิต

ขณะที่ทิชิ่วตกอยู่ในห้วงคับขัน ตุยเมี่ยกับเซี่ยวตอ ยี่จ้วงจื่อก็สืบเสาะมาถึงแล้ว

ตุยเมี่ยพบเห็นพลังฝ่ามือทำลายวัตถุตลอดทางก็ระแวงสงสัย อาจเป็นทิชิ่วได้รับอันตราย

แต่ทิชิ่วไม่ทราบว่าตุยเมี่ยมาถึง แทบเข้าใจว่าเป็นกำลังหนุนของศัตรู

อย่างน้อยสารรูปของทิชิ่ว ก็ขู่ขวัญเซี่ยวตอจนตื่นตระหนก

แต่ตุยเมี่ยจะอย่างไรมาแล้ว

ตุยเมี่ยและพวกรุดมาทันท่วงที

ตุยเมี่ยสมทบกับทิชิ่วแล้ว

สี่ยอดมือปราบมาถึงสองคน

ถังชิ้วกับอี้เตี่ยล่าถอยไปในบัดดล

ทั้งสองไม่ทราบว่า มือปราบอีกสองคนจะรุดมาสมทบกันหรือไม่

อย่าว่าแต่ทั้งสองก็รับบาดเจ็บ หลังจากต่อสู้ติดต่อกัน ถังชิ้วยิ่งอ่อนล้าทั้งกายและจิตใจ

ทั้งสองไม่กล้าทุ่มเทเดิมพัน

อย่าว่าแต่ทั้งสองทราบแล้วว่า โสมสุขสมใจไม่ได้อยู่ที่ทิชิ่ว

ทั้งสองจะอย่างไรหลงกลแล้ว

ตอนที่ 8

กำหนดแผนเคลื่อนไหว

บางคนบอกว่ามันเหนื่อยเหนื่อย
มันโอดไม่ดี มันมีความสามารถ
แต่ไม่สบโอกาส...ขณะที่พวกเรา
ได้ยินคำพูดเหล่านี้ สมควร
เข้าใจว่า ปัญหาที่แท้จริงอยู่ที่มัน
ไม่กล้าเผชิญหน้า และหลบหลบ
ตัวเอง เพียงแต่คิดหลีกหนี

ตุ๊ยเมี่ยพบกับทิชั่วแล้ว

ทิชั่วกล่าวด้วยรสชาติที่ขมขื่นว่า

"เรื่องราวเป็นเช่นนี้เอง ความจริงเพราะเพื่อขวดเหมยทอง ภายหลังเพราะเพื่อโสมสุขสมใจ ตอนแรกต่อสู้กับเนี่ยเตียง ฉั่วค้วง ภายหลังต้องหักหาญกับถังชิ้ว อี้เตี่ยกับเตี่ยฮ้อหลายรอบ รับบาดเจ็บทั่วร่าง เรื่องราวกลับไม่สำเร็จลุล่วง นับเป็นที่ละอายจริงๆ"

ยามนั้นทั้งหมดกลับมาสมทบกับโซวชิวฮ้วงที่เมืองงุ่ยเซี้ย ทิชั่วโคจรพลังสะกดอาการบาดเจ็บบอบช้ำไว้ชั่วคราว ค่อยเดินลมปราณใหม่ โดยมี**ตุ๊ยเมี่ย**พิทักษ์คุ้มครองอยู่ด้านข้าง สามารถฟื้นฟูพลังฝีมือกว่าครึ่ง

จาก**นั้นทิชั่ว**ใช้พลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ เปิดเนตรสวรรค์ชักนำหลัก**โป๊ยข่วย** *(ยันต์แปดทิศ)* เข้ามาหลอมรวมกับอวัยวะภายในดึงดูดธาตุทั้งห้าแห่งจักรวาลเข้าสู่ร่าง ทำให้อาการบาดเจ็บทุเลาหายดีถึงเจ็ดแปดส่วน ยอดวิชานี้เป็นที่เปิดหูเปิดตาของคนทั้งหมดแล้ว

คนทั้งหมดประกอบด้วยอาสี้ ลังจี้อิด ยี่จ้วงจื้อ เนี่ยชู่อั้ว

เชี่ยวตอ เทพทมิฬ มารดุร้าย ถังเชี่ยวเจี้ยว ลี้เกี่ยฮวย และเตียจือเซ็ง *(บัณฑิตแซ่เตีย)*

เตียจือเซ็งนำเหล่าบัณฑิตขึ้นสู่เมืองหลวง เพื่อยื่นหนังสือร้องทุกข์ ยอดขุนพลสยองขวัญก็ส่งคนออกซุ่มสังหารในระหว่างทาง เป็นเหตุให้เกิดเหตุการณ์เลือดล้างเมืองเล่าคื้อ เตียจือเซ็งมีชีวิตรอดจากห้วงความตาย รวบรวมกำลังที่หลงเหลือ เดินทางถึงเมืองหลวง กลับไม่มีผู้ใดอนุญาตให้เข้าพบ ตรงกันข้าม ยังถูกเสือกไสไล่ส่ง ดังนั้นเตียจือเซ็งลอบกลับเข้าเมืองงุ่ยเซี้ย สาบานว่าจะต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเหล่าผู้กล้า

ทิชิ่วมียอดวิชาเช่นนี้ มีบุคคลสองคนที่ไม่ตื่นเต้นสงสัย
เขาย่อมเป็นตุยเมี่ย
ยังมีแนฮ้วย

ขณะที่ทิชิ่วใช้พลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ รักษาอาการบาดเจ็บให้แก่ตัวเอง ตุยเมี่ยก็รักษาบาดเจ็บให้แก่เชี่ยวกุก ถังเชี่ยวเจี้ยว ลี้เกี่ยฮวย มิหนำซ้ำโชคดีที่มีโชว่ชิวฮ้วงช่วยขจัดพิษพอกทายาอยู่ด้านข้าง

ก่อนที่หงส์โกวจะแยกทางกับทิชิ่ว ก็แบ่งปันใบของโสมสุขสมใจให้แก่ทิชิ่วสามใบ

ทิชิ่วเห็นโสมสุขสมใจคงเหลือใบเพียงสี่ใบ ยืนกรานไม่ยอมรับไว้

หงส์โกวอาศัยเหตุผลที่ลี้เกี่ยฮวยหน้าซีดขาวเกลี้ยกล่อมทิชิ่วรับไว้ กล่าวว่า

"หากระหว่างทาง พิษภายในกายเชียงกงน้อยกำเริบขึ้น เมื่อมีสมุนไพรวิเศษเช่นนี้ จะมีส่วนช่วยมากนัก..."

นางกล่าวเสริมว่า

"ในความเห็นเรา โต่วหวยจู้ก็มีเจตนาเช่นนี้ ทิยี่เอ้ยไยต้องปฏิเสธน้ำใจผู้คนด้วย?"

ดีที่ทิชิ่วไม่ได้ปฏิเสธถึงที่สุด

ทั้งนี้เพราะเขาก็ได้ยินว่า ยอดขุนพลสยองขวัญเชื้อเชิญอุนละจื้อแห่งร้านเล่ายี่ห้อ พร้อมด้วยยอดฝีมือในการใช้พิษของตระกูลอุนอีกสี่คน รุดมาจัดการกับตุยเมี่ยและแนฮ้วย ตลอดจนบัณฑิตทั้งหลาย

ใบของโสมสุขสมใจนี้อาจใช้เป็นประโยชน์ได้

...คิดไม่ถึงจะมีโอกาสใช้ในบัดดล

แนฮ้วยคอยคุ้มครองคนที่ถูกพิษ ได้รับบาดเจ็บ ทั้งที่อาการบาดเจ็บของตัวเองยังไม่ทุเลาหายสิ้น

แต่คนผู้นี้คล้ายหล่อหลอมจากเหล็กจริงๆ

การต่อสู้ศัตรูของเขาทุกครั้ง แทบเผชิญกับศัตรูเข้มแข็งทั้งสิ้น

การต่อสู้ทุกครั้ง แทบได้รับบาดเจ็บทั้งสิ้น

มิหนำซ้ำมีอยู่หลายครั้งที่ได้รับบาดเจ็บปางตาย

แต่เขาไม่ตาย

เขาแทบยึดถืออาการบาดเจ็บเป็นความสุข เช่นเดียวกับผู้คนจำนวนมากยึดถือความทุกข์ยากเป็นความสุข การฝึกวิชาบู๊ นับเป็นความทุกข์ที่สุด แต่หากสามารถผ่านทุกข์ยากเหล่านี้ จะฝึกปรือวิชาฝีมืออันสูงส่งสำเร็จ เช่นเดียวกับตอนแรกที่หัดเครื่องดนตรี สุ้มเสียงที่ดีดบรรเลงออกมา ก็ระคายหูสุดทนฟัง แต่ยามใดที่ชำชองชำนาญ จะบรรเลงเป็นท่วงทำนองที่ไพเราะเสนาะโสตขึ้น

สภาพของแนฮ้วยเป็นเช่นนี้เอง

การได้รับบาดเจ็บกลายเป็นความบันเทิงของเขา

เขาถืออาการบาดเจ็บเป็นเรื่องปรกติธรรมดา

ตุยเมี่ยเคยสัพยอกแนฮ้วยว่า

"ภพหน้าของท่านคงต้องเป็นหมอรักษาโรค ที่เยียวยาผู้คนมากมายสุดคณานับ"

แนฮ้วยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า "ไฉนเป็นหมอ?"

ตุยเมี่ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ทั้งนี้เพราะชีวิตนี้ของท่านรับบาดเจ็บนับครั้งมิถ้วน แต่พานมีชีวิตรอดออกมา คาดว่าภพหน้าท่านต้องรักษาเยียวยาผู้คน ชาตินี้เพียงสร้างสมผลสำหรับภพหน้า ท่านเป็นมือปราบที่ฆ่าไม่ตายจริงๆ"

ทิชิ่วซักถามว่า

"ไฉนต้องเป็นภพหน้า ตามวัฏสงสาร ก่อเวรสร้างกรรมเมื่อชาติปางก่อน จะถูกตามสนองในชาตินี้ ชาตินี้ข้าพเจ้ารับบาดเจ็บไฉนกลายเป็นช่วยชีวิตผู้คนในชาติหน้า?"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ตามวัฏสงสารเห็นว่า ผลที่ได้รับในชาตินี้ เป็นเหตุมาจากชาติปางก่อน อย่างนั้นชาติปางก่อนสร้างกรรมไว้ ชาตินี้ค่อยประสบความทุกข์ยาก หากชาตินี้กระทำความดี ต้องรอถึงชาติหน้าค่อยได้รับการตอบสนอง ที่น่าเสียดายคือมีชาติปางก่อนหรือไม่ มีภพหน้าหรือไม่ พวกเราล้วนไม่ทราบ อย่างนั้นชาตินี้ไม่ว่ากระทำคุณงามความดีอันใด ไม่ทราบว่าจะได้รับการตอบสนองในภพหน้าหรือไม่ ยังกระทำไปไย?

ในความเห็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีภพหน้า ซึ่งได้รับผลสะท้อนจากชาตินี้ ดังนั้นระหว่างที่พวกเรามีชีวิตอยู่ให้กระทำเรื่องดีงามให้มากไว้เช่นนี้จะได้บังเกิดความสบายใจกว่าเดิม"

ยี่จ้วงจื้อเป็นนักโต้แย้ง พอฟังอดกล่าวมิได้ว่า

"เช่นนี้เพียงเป็นการกล่าวย้อนกลับ ไยมิใช่ไร้เหตุผลไป?"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ต่อให้เป็นการกล่าวย้อนกลับ ไม่แน่ว่ามิใช่เหตุผลที่แท้ ทั้งนี้เพราะตอนที่สูญเสียเหตุผลที่แท้ไป ค่อยเห็นถึงความแน่ชัดของมัน ขอเพียงมีความคิดเช่นนี้ จะกระตุ้นให้พวกเรามุ่งมั่นไปตามทิศทางที่ดี

เองวางไว้ อย่างนั้นก็ไม่ต้องการสนใจว่าเป็นการกล่าวย้อนกลับหรือไม่"

อาลี้หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ท่านไม่เสียทีที่เป็นมือปราบที่ดื่มสุราผู้หนึ่งจริงๆ"

นับตั้งแต่อาลี้สูญเสียญาติผู้อาวุโสในเหตุการณ์เลือดล้างบ้าน ตระกูลฮ่อ มันไม่ว่ากล่าวไม่แย้มยิ้มเป็นเวลานานแล้ว

ระหว่างนี้อารมณ์ของมันค่อยสงบลงบ้าง

ทั้งนี้เพราะมันรู้จักคนผู้หนึ่ง

เป็นสตรีนางหนึ่ง

นั่นเป็นความลับของมัน มันตั้งใจว่าจะไม่บอกออกมาเด็ดขาด

ตุยเมี่ยบังเกิดความประหลาดใจอยู่บ้าง ยิ้มพลางกล่าวว่า

"หมายความว่าอย่างไร วันนี้ข้าพเจ้ายังไม่ได้ดื่มสุรา"

อาลี้กล่าวว่า "ท่านไม่ได้ดื่มสุรา แต่ที่กล่าวยังเป็นวาจาเมามาย"

ตุยเมี่ยกลับไม่ถือสา กล่าวว่า

"บางครั้งวาจาเมามายกลับแจ่มใสยิ่ง ข้าพเจ้าเพียงเป็นมือปราบที่ระเหเร่ร่อนในโลกมนุษย์เท่านั้น"

แนฮ้วยรับหน้าที่รักษาเยียวยาถังเซี่ยวเจี้ยว

เนื่องด้วยเขาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการรับบาดเจ็บ เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นเวลานาน ย่อมสามารถรักษาตัวเอง

ถังเซี่ยวเจี้ยวความจริงถนัดในการใช้พิษ แต่เป้าหมายของนางเป็นลุ้ยไต้เก็งและเก้าเต้าหยิน คนทั้งสองล่วงรู้วิธีการใช้พิษของนางเช่นเดียวกับที่นางรู้จักฝีมืออันต่ำช้าของคนทั้งสอง เพียงแต่นางชิงลงมือโดยไม่คาดหมาย ลุ้ยไต้เก็งและเก้าเต้าหยินจึงรับบาดเจ็บไม่น้อย

มาตรว่ารับบาดเจ็บ แต่ไม่ถึงกับเสียชีวิต

แนฮ้วยนำยาสมานแผลเอี่ยงเมี่ยเก็ก *(เบญจมาศยืดชีวิต)* ผสมผสานกับตัวยารักษาบาดเจ็บยิ้มชุนฮวย *(ดอกไม้ข่มวสันต์)* ที่ตัวเองคิดค้นขึ้นจนเป็นยอดตัวยารักษาบาดเจ็บนามกุกเน็กแต้ *(โอสถเนื้อ*

กระดูก) ไม่ว่ารับประทานหรือพอกทา ล้วนได้ผลยิ่ง

ถังเซี่ยวเจี้ยวฟื้นคืนสติมาอย่างรวดเร็ว

อาการบาดเจ็บก็ทุเลาหายดีโดยเร็ว

ถังเซี่ยวเจี้ยวหลังจากฟื้นคืนสติ บังเกิดความระแวดระวังต่อผัดนเบื้องหน้า

...นอกจากเซี่ยวกุกเท่านั้น

นางไม่ได้จัดอยู่ในกลุ่มบุคคลเดียวกัน

นางเป็นมือสังหาร

...ชีวิตของมือสังหารสมควรโดดเดี่ยวเดียวดาย

...มือสังหารที่ไม่โดดเดี่ยวเดียวดาย ไม่นับเป็นมือสังหารที่ดี

ทั้งนี้เพราะการฆ่าคนเป็นวิธีการผลักไสผู้คนสู่ตำแหน่งที่เปล่าเปลี่ยวอ้างว้างที่สุด ดังนั้นเป็นเรื่องราวที่โดดเดี่ยวเดียวดาย ผู้คนที่ดำเนินการเรื่องเช่นนี้ ก็ต้องเป็นบุคคลที่โดดเดี่ยวเดียวดาย หากไม่โดดเดี่ยวเดียวดาย รังแต่ถูกคนฆ่า

นางไม่มีความฝันใฝ่

ไม่มีความหวัง

ยิ่งไม่มีอุดมการณ์

นางช่วยเหลือเซี่ยวกุก ยิ่งมิใช่สืบเนื่องจากคุณธรรมความเมตตานางลงมือช่วยเหลือเซี่ยวกุก เพียงเพราะคิดช่วยเหลือเซี่ยวกุก

นางไม่อาจปล่อยให้เซี่ยวกุกตกตาย

ทั้งนี้เพราะนางชมชอบเซี่ยวกุก ดังนั้นนางรั้งอยู่ในสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ รับใช้ยอดขุนพลสยองขวัญ เพื่อใกล้ชิดกับเซี่ยวกุก นางไม่สนใจว่านี่เป็นความรักข้างเดียวหรือไม่ ยิ่งไม่คำนึงว่าเซี่ยวกุกชมชอบหรือไม่ ถึงกับไม่ถามไถ่ว่า เซี่ยวกุกล่วงรู้ความในใจของนางหรือไม่

ล้วนไม่ต้องการ

สำหรับกับสตรีที่ฆ่าคนโดยไม่ถามไถ่สาเหตุ การรักคนตลอด

จนช่วยคน ก็ไม่ถามไถ่สาเหตุเช่นกัน

นางสูญเสียความบริสุทธิ์ไปแล้ว

นางไม่ร้องขอให้ผู้อื่นรักนางด้วย

...ผู้อื่นรักนาง นางกลับขมขื่น นางไม่คิดรักนวลสงวนตัวเพื่อผู้ใด

นางขอเพียงรักคนเท่านั้น ไม่สนใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งคู่ควรให้นางรักหรือไม่

นางไม่ได้ทรยศต่อยอดขุนพลสยองขวัญ

ทั้งนี้เพราะไม่มีผู้ใดคู่ควรให้นางทรยศ

นางเพียงคิดช่วยเหลือเชี่ยวกุก

ดังนั้นถังเชี่ยวเจี้ยวหลังจากที่มีสติแจ่มใส กลับคล้ายคนที่ถูกตั้งรางวัลนำจับ ถูกตามล่าคร่าชีวิตผู้หนึ่ง บังเอิญเดินหลงไปในขบวนมือสังหาร ปฏิกิริยามีแต่ระแวดระวัง และระวังป้องกัน

ตุยเมี่ยรับหน้าที่รักษาพยาบาลเชี่ยวกุก

เชี่ยวกุกเพียงถูกอาวุธลับของถังชิ้วพุ่งเฉียดผ่าน ไม่ได้ถูกซัดใส่อย่างถนัดถนี่ ดังนั้นสภาพการณ์ไม่หนักหนาสาหัส

ตุยเมี่ยใช้ใบของโสมสุขสมใจชิ้นเล็กๆ ช่วยเหลือมันฟื้นคืนสติมา

แต่โซวชิวฮ้วงที่รักษาลี้เกี่ยฮวยกล่าวคำเตือนว่า

"ให้มันอาบน้ำชำระกาย"

มันสั่งโดยปราศจากเหตุผล

เชี่ยวกุกสูดดมเสื้อผ้าตัวเอง พบว่ายังไม่เหม็นคลุ้ง

โซวชิวฮ้วงดุว่า "ยังมิรีบไปอาบน้ำชำระกายอีก?"

ตุยเมี่ยก็ไม่เข้าใจสาเหตุความนัย ทวนคำว่า

"อาบน้ำชำระกาย?"

โซวชิวฮ้วงร้องเพ้ยกล่าวว่า

"พวกท่านเข้าใจว่า พิษของถังชิ้วรวบรัดธรรมดาหรือ? พิษได้รับการขจัดแต่ไม่สิ้นสูญ สี่จอมทมิฬล้วนดุร้าย เมื่อแพร่พิษใส่ ก็เป็นพิษสุดชั่วร้าย รีบไปชำระกายที่ข้างบ่อ หากชักช้าพิษจะกำเริบอีก"

เซี่ยวกุกไม่กล้าไม่ปฏิบัติตาม

...บัณฑิตมักรอบรู้กว่าผู้คนทั่วไป

โซวชิวฮ้วงเป็นบัณฑิต มิหนำซ้ำเป็นบัณฑิตที่มีชื่อเสียง คำพูดของมันทำให้ชาวยุทธจักรที่มีเหตุผล ไม่กล้าไม่รับฟัง

...ชาวยุทธจักรที่ไม่มีเหตุผล จะไม่เปิดโอกาสให้บัณฑิตกล่าววาจาในขณะที่บัณฑิตก็ไม่ชมชอบอธิบายเหตุผลต่อผู้คนชนิดนี้

ดังนั้นเซี่ยวกุกรุดไปชำระกายที่ข้างบ่อ

มันตักน้ำขึ้นจากบ่อ ราดรดลงยังศีรษะติดต่อกันหลายถัง

น้ำความจริงใสสะอาด แต่พอสาดถึงพื้น ก็กลับกลายเป็นสีดำ

ทั้งนี้เพราะน้ำไหลผ่านร่างของเซี่ยวกุก

ขณะที่น้ำใสไหลผ่านผิวกายมัน มันบังเกิดความรู้สึกที่ปลอดโปร่ง คล้ายได้รับการชะล้างทั้งกายและใจชนิดหนึ่ง

...พิษของถังชิ้วมีพิษถึงเพียงนี้จริงๆ ก่อนที่จะได้รับการชำระล้างจากน้ำ ยังไม่มีความรู้สึกสกปรกโสโครกของพิษร้ายที่เคลือบคลุมร่างกาย

เซี่ยวกุกอาบน้ำชำระกายเสร็จสิ้น อดกวาดมองลงไปภายในบ่อแวบหนึ่งมิได้

ภายในบ่อมีคนกวาดมองขึ้นมาเช่นกัน

นั่นย่อมเป็นมันเอง เพียงแต่คลับคล้ายคลับคลาว่าภายในบ่อยังมีคนผู้หนึ่ง

เซี่ยวกุกรู้สึกแปลกหน้าไม่คุ้นเคยอยู่บ้าง

มันงงงันวูบแล้วเดินจากมา

แต่แล้วมันเหลียวหน้ากลับไปอีกครา

...นั่นเป็นตัวมันจริงๆ?

หากเงาในบ่อเป็นมันเอง ตามเหตุผลเงาร่างนั้นสมควรมองลงไปที่ก้นบ่อด้วย ไฉนกลับแหงนมองขึ้นมา

เซี่ยวกุกเกาะขอบบ่อมองลงไปใหม่

ภายในบ่อมีคนจริงๆ

...เป็นเซี่ยวกุกเอง กำลังมองลงไปที่ก้นบ่อ หามีสภาพผิดปรกติไม่

เซี่ยวกุกตะลึงลานวูบ เข้าใจว่าเมื่อครู่ตัวเองบังเกิดความรู้สึกหลอน

มันกวาดตาไปภายในบ่ออีกครา มิคาดยามไม่ทันระวัง ปัดถังน้ำร่วงหล่นในบ่อ ยามกะทันหันสะเก็ดน้ำสาดกระจาย เงาร่างของเซี่ยวกุกก็แตกสลายไป

มันคลับคล้ายคลับคลาว่า ภายในบ่อคล้ายมีบุคคลอีกคนหนึ่งพานพบกับมัน แต่ยังไม่สบโอกาสเหมาะ

เซี่ยวกุกยืนอยู่ข้างบ่อ บังเกิดความเลอะเลือนเลื่อนลอย คล้ายได้คิดอันใด และคล้ายลืมเลือนอันใด

โชวชิวฮ้วงกีขจัดพิษให้แก่ลี้เกี่ยฮวย

ในคนทั้งสาม ลี้เกี่ยฮวยถูกพิษหนักหนาสาหัสที่สุด

นางเพิ่งถูกพิษของถังชิ้ว จากนั้นเตียฮ้อใช้โสมสุขสมใจ แก้ไขให้ฟื้นคืนสติมา แต่แล้วถูกถังชิ้วแพร่พิษซ้ำสอง หากมิใช่ถังชิ้วกริ่งเกรงเตียฮ้อลงมือต่อนาง พยายามลดทอนพิษร้ายให้อ่อนจางที่สุด พิษภายในกายลี้เกี่ยฮวยนี้ยากที่จะขจัดได้

ยามนี้ที่สามารถขจัดพิษหมดสิ้น สาเหตุสำคัญสืบเนื่องจากใช้ใบของโสมสุขสมใจแทบทั้งใบไป

ทั้งยังมีโชวชิวฮ้วงอยู่ด้วย

โชวชิวฮ้วงเป็นบัณฑิตผู้รู้ พลังฝีมือไม่นับเป็นอย่างไร แต่ความสามารถในการขจัดพิษ ตบคลายจุดคลี่คลายค่ายคูประตูกลล้วนสูงเยี่ยม

มันท่มเทเวลาและความเพียรพยายามไม่น้อย ขจัดพิษร้ายให้แก่ลี้เกี่ยฮวย

ดุยเมี่ยบังเกิดความตื่นเต้นสงสัยต่อโชวชิวฮ้วงขึ้นมา

ดุยเมี่ยพบว่า โชวชิวฮ้วงมีนิสัยพิเศษเฉพาะชนิดหนึ่ง

มันชมชอบ **"ขจัด"**

คลี่คลาย **"เงื่อนปม"** ทุกประการ

นี่ครอบคลุมทั้งวิชาความรู้ การแพทย์ อารมณ์ ความรู้สึกยังมีสิ่งที่ลึกลับ สิ่งที่คุ้นเคย

มันคล้ายมีการค้นคว้าต่อพิษร้าย

มันใช้ใบโสมของโสมสุขสมใจกว่าครึ่ง ขจัดพิษให้แก่ลี้เกี่ยฮวย กำชับลี้เกี่ยฮวยว่า

"ท่านไปยังหลังบ้าน มุ่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ที่ห่างไปสามสิบวา มีลำธารสายหนึ่ง เรียกว่า**เอี่ยงโคย** ท่านไปแช่ร่างสักคราว"

เซี่ยวตอกริ่งเกรงลี้เกี่ยฮวยบังเกิดความไม่สะดวก จึงกล่าว

"มิสู้ไปยังลานตึก ตักน้ำสักหลายถัง ยกไปยังห้องน้ำชะล้างเถอะ"

โชวชิวฮ้วงตัดบทว่า

"ไม่ได้ นางมิใช่เซี่ยวกุก ซึ่งเพียงถูกอาวุธลับเฉียดผ่านผมเผ้า นางถูกพิษสามขนก่อน จากนั่นถูกพิษน้ำแข็ง หากคิดขจัดพิษให้หมดสิ้นต้องแช่อยู่ในน้ำที่มีการไหลวนสักคราว"

ดังนั้นเซี่ยวตอและ**โชวฮูหยิน** *(ภรรยาของคนแซ่โชว)* เป็นเพื่อนนำลี้เกี่ยฮวย ไปยังลำธารเอี่ยงโคยทางด้านหลัง แช่ร่างคราหนึ่ง

ผลสุดท้ายบนลำธารแข็งตัวด้วยน้ำแข็งเบาบางชั้นหนึ่ง

ยังมีปลาที่ลำน้ำตอนล่างล้วนหงายท้อง ลอยขึ้นบนผิวน้ำ ถูกพิษตายหมดสิ้น

ลี้เกี่ยฮวยค่อยฟื้นฟูอย่างแท้จริง

เหล่าผู้กล้าหารือสถานการณ์ใหญ่ ตุยเมี่ยกล่าวขึ้นก่อนว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่า หากคิดจัดการกับได้เจียงกุน ก่อนอื่นต้องชิงตัวอูเจ่กเปียงก่อน หากอูเจ่กเปียงไม่ให้การสนับสนุนได้เจียงกุน ขอเพียงไม่ส่งกำลังทหารช่วยเหลือมัน ได้เจียงกุนคงเหลือขุมกำลังบู๊ลิ้ม ซึ่งประกอบด้วยหมู่ดึกสักการะฟ้า สหพันธ์แนวร่วมใหญ่และสี่จอมทมิฬ พวกเราจะไม่ปะทะกับกำลังทหารของมันแล้ว"

เตียจือเซ็งกล่าวว่า

"ท่านคิดทำให้ได้เจียงกุนอยู่โดดเดี่ยว?"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า "หากท่านคิดจัดการกับผู้คนกลุ่มหนึ่ง หรือขุมกำลังหนึ่ง หนึ่งนั้นต้องทำให้มันฟอนเฟะภายใน สอง ทำให้ศัตรูสำคัญอยู่โดดเดี่ยว จึงจะประสบชัยได้ ได้เจียงกุนเป็นศัตรูที่น่ากลัวเกินไป มันฉลาดหลักแหลมโหดเหี้ยมอำมหิต มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งกุมอำนาจใหญ่ไว้ และสามารถรักษาสติอันแจ่มใส คิดจัดการกับมันลำบากกินแรงยิ่ง มิสู้ปล่อยให้พวกมันเหล่าภูตผีต่อสู้กับภูตผีเอง"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเสนอให้ใช้วิธีรวบรัดตรงๆ"

เตียจือเซ็งกล่าวว่า

"ท่านลองบอกมาฟังดู"

แนฮ้วยมองดูเซี่ยวตอกับเซี่ยวกุก ไม่ทราบกล่าวกระไรดี

เซี่ยวตอกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ท่านคิดฆ่าบิดาเรา?"

แนฮ้วยผงกศีรษะรับ เตียจือเซ็งถามว่า "ใช้วิธีอันใด?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"เข้าไปโดยตรง ลงมือฆ่ามัน จะได้ไม่ทำร้ายคนไร้ความผิด"

เตียจือเซ็งกล่าวว่า

"ไต้เจียงกนมีผู้ติดตามคับคั่ง ท่านจะเข้าใกล้มันอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าจะรอคอย มันต้องมีช่วงเวลาที่ผ่อนคลาย"

"บุคคลเช่นมันยากจะชะล่าใจ ท่านคิดรอคอยถึงเมื่อใด?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"คนต้องมีเวลาชะล่าใจ มิหนำซ้ำมันช้าเร็วไม่อาจข่มกลั้นสืบไป"

"ไม่อาจข่มกลั้นอันใด?"

"มันอดเปิดฉากจู่โจมต่อพวกเรามิได้"

เตียจือเซ็งถามว่า

"ท่านคิดรอให้พวกมันบุกจู่โจม ค่อยทำการตอบโต้?"

"ไม่ว่าผู้ใด ขณะที่บุกจู่โจมต่อผู้อื่น ต้องเปิดเผยช่องโหว่ให้ผู้คนตอบโต้"

"แต่เช่นนี้เกรงว่าท่านต้องรอคอยเป็นเวลานาน ผ่านพ้นยิ่งนานไต้เจียงกุนทำร้ายผู้คนยิ่งมาก การรอคอยเช่นนี้ กลับทำให้มีคนตายมากขึ้น"

แนฮ้วยกล่าวว่า "อย่างนั้นได้แต่ไม่รอคอยแล้ว ผู้ใดขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้าฆ่ามัน ข้าพเจ้าจะฆ่าผู้นั้นก่อน"

"หากเป็นเช่นนี้ เกรงว่ามีผู้คนตกตายมากมายเช่นกัน"

"จะอย่างไรเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้ากำจัดฆ่าฟันสุนัขรับใช้ของไต้เจียงกุนก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

เตียจือเซ็งมองดูทิชิ่ว ทิชิ่วจึงกล่าว

"ข้าพเจ้ารับฟังคำบ่งบอกบรรยายของพวกท่าน จอมมาร ร้ายนั้นหักใจทำร้ายกระทั่งบุตรชายของตัวเอง แผนการเฉพาะหน้า

สมควรคุ้มครองเล่งฮูหยินก่อนจึงถูกต้อง"

เซี่ยวตอหวั่นไหวคล้อยตาม สนับสนุนว่า

"กล่าวถูกต้อง"

เซี่ยวกุกขันอาสาว่า

"ข้าพเจ้าไปเอง"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ท่านไม่อาจไป"

เซี่ยวกุกถามโพล่งไป

"เพราะเหตุใด?"

คำถามพอกล่าว ค่อยเข้าใจในบัดดล ต้องก้มศีรษะต่ำ หักนิ้วมือตัวเอง

เซี่ยวตอกล่าวว่า "อย่างนั้นข้าพเจ้ากลับไปก่อน"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ไต้เจียงกุนอยู่ในสภาพคลุ้มคลั่ง ท่านรุดไปเกรงว่าไม่ปลอดภัยเช่นกัน"

เซี่ยวตอร้อนรุ่มใจขึ้นมา กล่าวว่า

"อย่างนั้นให้ผู้ใดดูแลมารดาข้าพเจ้า?"

โซวชิวฮ้วงพลันกล่าวว่า

"เตียจี่ผู้นี้ไม่รวบรัดธรรมดา หากมันอยู่ด้วย อาจสามารถคุ้มครองมารดาท่าน ขอเพียงได้รับความช่วยเหลือจากคนผู้นี้ ก็จะช่วยเหลือเล่งฮูหยินออกมาได้"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ไต้เจียงกุนได้รับการสนับสนุนจากสี่จอมทมิฬ พวกเรายากจะจัดการมันได้ นอกจากจัดการกับอี้เตี่ย ตู้มึ่งและถังชิ้วก่อน"

เนี่ยซู่อั้วสนับสนุนว่า

"ถูกต้อง"

ค่ำคืนที่มันพบกับภรรยาหลังพลัดพรากเป็นเวลานาน ภรรยา
มันกลับตกตายในเงื้อมมือตู้มึ่ง ดังนั้นพลุ่งพล่านใจยิ่ง

เตียจือเซ็งถามว่า

"ท่านมีวิธีจัดการกับพวกมันทั้งสี่?"

ทิชิ่วตอบว่า

"ข้าพเจ้าไม่มี"

เตียจือเซ็งฟังออกว่า ทิชิ่วยังกล่าวไม่จบความ ดังนั้นถาม
ว่า

"ผู้ใดมี?"

"บ้อเช้ง"

ทุกผู้คนยินดียิ่ง พากันถามว่า

"บ้อเช้งจะรุดมาหรือ?"

แนฮ้วยมองดูตุยเมีย ตุยเมียเหลียวดูทิชิว ทิชิวชำเลืองมองแนฮ้วย

แนฮ้วยกล่าวขึ้นก่อนว่า

"หากตั่วซือเฮียเรารุดมา พอดีเป็นสภาพสี่ต่อสี่ ข้าพเจ้าจะรอให้เขามาถึง"

ตุยเมียกลับกล่าวว่า

"หากเขารุดมา จะให้ผู้ใดคุ้มครองสี่เจ่ก *(ท่านอา)* ที่วังเจ้าฐกัวะยามนี้หมู่มารกำเริบเสิบสาน ซุ่มรอโอกาสลงมือ ตั่วซือเฮียเคลื่อนไหวไม่สะดวก เคลื่อนไหวมิสู้สงบนิ่ง"

ทิชิ่วค่อยกล่าวว่า

"ตั่วซือเฮียก็ทราบเรื่องที่สี่จอมทมิฬช่วยเหลือได้เจียงกุน ตอนที่ข้าพเจ้าออกจากเมืองหลวง ตั่วซือเฮียยังอยู่ข้างกายสี่เจ่ก ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาจะรุดมาหรือไม่?"

ทุกผู้คนบังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง

ทั้งหมดล้วนมุ่งหวังให้บ้อเช้งรุดมา...บ้อเช้งมีนามกระเดื่องเลื่องลือยิ่ง อย่าว่าแต่ยังเป็นบุรุษหนุ่มที่สองเท้าพิการ ทั้งหมดต้องการเห็นโฉมหน้าแท้จริงของบ้อเช้ง ดูว่าบ้อเช้งมีฝีมืออย่างไร

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไร พวกเราไม่สมควรพึ่งพาตั่วซือเฮีย พวกเรามีกำลังมากพอแล้ว ไม่ต้องหวังพึ่งแรงสนับสนุนจากภายนอกอีก"

ตุยเมียกล่าวว่า

"ถูกต้อง ข้าพเจ้ายังคงไปเกลี้ยกล่อมอูเจ่กเปียง มันนับเป็นหมากตาที่ทั้งสองฝ่ายคิดช่วงชิง"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนเชี่ยวตอ ไปรับตัวเล่งฮูหยินมา"

ตุยเมี่ยทัดท่านว่า

"ท่านไม่สะดวกกับการรุดไป วันเวลาที่ผ่านมา ท่านออกเคลื่อนไหวไม่ว่าผู้ใดล้วนรู้จักท่าน คนของไต้เจียงกุนล้วนคิดจัดการกับท่าน มาตรว่าตอนนี้มีเนี่ยเล่ากอ *(พี่ผู้ชราแซ่เนี่ย)* เป็นพยานให้แก่ท่าน เชียงกงน้อยก็สามารถยืนยันว่า ท่านมิใช่ฆาตกรที่ล้มล้างบ้านตระกูลฮ่อ แต่หากท่านคิดรุดไปคุ้มครองเล่งฮูหยิน รังแต่แหวกหญ้าให้งูตื่น ไม่แน่ว่า กลับเป็นเหตุให้ไต้เจียงกุนลงมือต่อฮูหยินด้วยอำมหิต"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"แต่ว่า...ท่านก็ไม่สะดวกกับการรุดไป ท่านเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงต่อหน้าผู้คน คนของหมู่ตึกสักการะฟ้าล้วนทราบว่า ชุยกักฉั่งเป็นตุยเมีย"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"พวกท่านไม่สะดวกกับการรุดไป ข้าพเจ้าไปเอง"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ท่านรุดไป..."

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"กล่าวถูกต้อง หนึ่งนั้นทิซือเฮียยังไม่ได้เผชิญหน้ากับไต้เจียงกุนโดยตรง สอง ทิซือเฮียยังไม่แตกหักกับคนของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ด้วยศักดิ์ศรีมือปราบของเขายังสามารถต่อกรได้ สาม ทิซือเฮียสุขุมหนักแน่น ทั้งเป็นคนแปลกหน้า ค่อนข้างสะดวกกว่า"

แนฮ้วยกล่าวอย่างไม่เห็นด้วยว่า

"แต่ยี่ซือเฮียรับบาดเจ็บสาหัสเกินไป..."

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาการบาดเจ็บของสี่ซือตี๋ก็ไม่ทุเลาหายดี"

ตุยเมี่ยหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง พวกเราล้วนไม่กลัวรับบาดเจ็บ การรับบาดเจ็บบางครั้งคล้ายเผชิญอุปสรรคขวากหนาม กลับกระตุ้นให้พวกเราเสี่ยงชีวิตกว่าเดิม พวกท่านทั้งสอง หนึ่งสามารถรักษาพยาบาลขณะที่รับบาดเจ็บ หนึ่งสามารถฟื้นฟูขณะที่ทำการต่อสู้ อาการบาดเจ็บเพียงนี้ไหนเลยเป็นปัญหาต่อพวกท่าน?"

แนฮ้วยร้อนรุ่มใจอยู่บ้าง

เซี่ยวตอใบหน้าแดงก่ำ มองดูเซี่ยวกุก

เซี่ยวกุกกำหมัดแนบแน่น ก้มศีรษะท้อแท้

ตุยเมี่ยเข้าใจแล้ว ยิ้มพลางกระซิบที่ข้างหูทิชิ่วหลายประโยค

ทิชิ่วผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง มองดูแนฮ้วย เหลียวดูเซี่ยวตอ ใบหน้าสี่เหลี่ยมที่สัตย์ซื่อถือมั่นพลันปรากฏรอยยิ้มขึ้น

ทิชิ่วกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เช่นนี้ดีหรือไม่? ข้าพเจ้ากับซาซือตี๋แยกย้ายดำเนินการ ซาซือตี๋ทดลองเกลี้ยกล่อมอูเจ่กเปียง ข้าพเจ้าจะไปยังหมู่ตึกสักการะฟ้า เชื้อเชิญเล่งฮูหยินออกมา ให้เซี่ยวตอ เซี่ยวกุกกับแนฮ้วยไปรอคอยยังสถานที่อันปลอดภัย เมื่อถึงเวลาค่อยเกลี้ยกล่อมนางผละจากความมืดสู่แสง

สว่าง"

ตุยเมี่ยสนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว สี่ซือตี๋เซี่ยวตอเซี่ยวกุก ล้วนมีความผูกพันกับเล่งฮูหยินเป็นพิเศษ เล่งฮูหยินก็เป็นวีรสตรี ขอเพียงไม่อยู่ข้างกายได้เจียงกุน พวกเราก็ปราศจากข้อกริ่งเกรงแล้ว"

เซี่ยวตอยินดียิ่ง อดมองดูทิชิ่วมิได้

แนฮ้วยประจวบกับมองดูเซียวตอ

ทั้งสองสบสายตากันคราหนึ่ง

สายตาทั้งสี่พอประสานสบ คล้ายถ่ายทอดความในใจต่อกันและกัน พริบตานั้นในใจทั้งสองบังเกิดระลอกคลื่น

...เราเคยถูกหยามอัปยศเพราะเขา เขาเคยช่วยเหลือเราขณะที่เราถูกหยามอัปยศ

...นางเคยถูกหยามอัปยศเพราะเรา เราเห็นนางถูกหยามอัปยศกับตา

เพราะผ่านเหตุการณ์ครั้งนั้นร่วมกัน ทั้งสองล้วนบังเกิดความหวานชื่นที่สนิทสนมและลึกลับ พร้อมทั้งเกิดความละอายและเอียงอายขึ้น

ตุยเมี่ยกลับสังเกตสีหน้าท่าทีของเซี่ยวกุก

ขวัญวิญญาณของเซี่ยวกุกคล้ายไม่อยู่กับตัวก็มิปาน

ตุยเมี่ยยังพบเห็นสีหน้าท่าทีของถังเซี่ยวเจี้ยว

แววตาที่นางมองดูเซี่ยวกุก คล้ายพบเห็นสถานที่สถิตดวงวิญญาณของตัวเองก็มิปาน

ตุยเมี่ยอดลอบทอดถอนใจมิได้

เขานึกถึงดอกไม้ดอกหนึ่ง

และคนผู้หนึ่ง

...ดอกไม้ที่สามารถเปลี่ยนสีดอกหนึ่ง

...โกวเนี้ยนามเชี่ยวเถานางหนึ่ง

เตียจือเซ็งพลันถามเชี่ยวกุกว่า

"ท่านยังยึดถือได้เจียงกุนเป็นบิดาบังเกิดเกล้าหรือไม่?"

เชี่ยวกุกกำหมัดแนบแน่น ชั่วครู่จึงกล่าว

"บิดาบังเกิดเกล้าจะฆ่าบุตรชายหรือ?"

โซวชิวฮ้วงตอบอย่างรวบรัดหมดจดว่า

"ประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา มีคนฆ่าบุตรในสายเลือดจริง"

เชี่ยวกุกหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"จะอย่างไรเขาไม่ยึดถือข้าพเจ้าเป็นบุตรชายของเขาแล้ว"

เตียจือเซ็งถามอีกว่า

"หากว่ามันจัดการกับมารดาท่านเล่า?"

เชี่ยวกุกกล่าวด้วยจิตใจที่ว้าวุ่นว่า

"เขาจะจัดการกับมารดา? ท่านว่าเขาจะจัดการกับนางอย่างไร?"

โซวชิวฮ้วงพลันกล่าวว่า

"สมมติเช่นฆ่านาง"

เชี่ยวกุกกล่าวด้วยความตระหนกว่า

"ไม่หรอก..."

เตียจือเซ็งกล่าวว่า

"มันกล้าฆ่าท่าน ยังไม่กล้าฆ่าภรรยาหรือ? มีคนชนิดหนึ่งผู้ใดขวางทางของมัน มันจะกำจัดสิ่งกีดขวางทั้งหมด"

เชี่ยวกุกกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าสามารถทำอะไร ข้าพเจ้ามิใช่คู่มือของบิดา ข้าพเจ้าไร้เรี่ยวแรง ข้าพเจ้า...เหน็ดเหนื่อยไปแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เชี่ยวกุก ท่านยังหนุ่มฉกรรจ์ มาตรว่าไม่อยู่ใต้ร่มเงาของ

บิดา ก็สามารถกระทำเรื่องราวอันลือลั่น ไม่ต้องท้อแท้ถึงเพียงนี้"

เซี่ยวกุกกล่าวอย่างละล้าละลังว่า

"ข้าพเจ้าอาศัยอะไรออกท่องยุทธจักร? ข้าพเจ้าอาภัพอับโชค แม้แต่เงียวเงียว...ยังเสียชีวิต ผู้มีความสามารถในโลกยังไม่สบโอกาส อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าที่เป็นคนไร้ความสามารถ ข้าพเจ้าอยู่ในหมู่ตึกสักการะฟ้า ไม่เป็นที่โปรดปรานของบิดา...ของได้เจียงกุน คนของบิดาหากมิใช่ประจบสอพลอข้าพเจ้า ก็กล่าววาจาหลอกลวง ไม่เช่นนั้นก็ถือว่าไม่มีข้าพเจ้าอยู่ ข้าพเจ้าปราศจากสหาย ไร้มนุษยสัมพันธ์ ไหนเลยฝ่าคลื่นลมในยุทธจักรได้?"

ถังเซี่ยวเจี้ยวพลันตวาดว่า

"ท่านมีความสามารถและมีสหาย"

สุ้มเสียงของนางแหบทุ้ม แต่แฝงพลังซ่อนเร้นอย่างเปี่ยมล้น

เตียจือเซ็งกับโซวชิวฮ้วงสบตากันวูบ เตียจือเซ็งกล่าวว่า

"ทั้งหมดได้ยินแล้วกระมัง? บางคนบอกว่ามันเหน็ดเหนื่อย มันโชคไม่ดี มันมีความสามารถแต่ไม่สบโอกาส

โซวชิวฮ้วงกล่าวเสริมขึ้น

"ขณะที่พวกเราได้ยินคำพูดเหล่านี้ สมควรเข้าใจว่า ปัญหาที่แท้จริงอยู่ที่มันไม่กล้าเผชิญหน้า และทบทวนตัวเอง เพียงแต่คิดหลีกหนีเมื่อหลีกหนี ปัญหารังแต่ใหญ่โตขึ้น ยังจะหลีกหนีถึงเมื่อใด? หากแม้นเผชิญหน้า ตัวเองยังใหญ่กว่าปัญหา ต่อให้ยิ่งต่อสู้ยิ่งพ่ายแพ้ ยังสามารถต่อสู้สืบไป ท่านอ่อนแอปานนี้ ไหนเลยล้างแค้นให้แก่มังกรเทพยดาไม่ตายแน่อ่วยเสียงได้?"

เซี่ยวกุกก้มศีรษะลง

หัวไหล่มันสั่นสะท้าน กลับร่ำไห้ออกมา

มันสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการล้างแค้น ข้าพเจ้าความจริงไม่รู้จักแน...

แนเล่าเม้งจู้ *(ผู้นำสหพันธ์คนก่อนแซ่แน)*...เขาไม่ว่าอย่างไร ก็เป็นบิดาที่เคยเลี้ยงดูข้าพเจ้า..."

เตียจือเซ็งทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นตอนที่แนเล่าเม้งจู้กุมอำนาจ มีความกล้าหาญปานใด บารมีเกริกไกรเพียงไหน ยากนักที่มีผู้สืบตระกูลคนหนึ่ง กลับไม่รักดีถึงเพียงนี้"

มันกล่าวด้วยความคับแค้นใจว่า

"แนเล่าเม้งจู้เอยแนเล่าเม้งจู้ หัวใจของท่านสมควรเย็นเฉียบแล้วกระมัง มังกรเทพยดาไม่ตาย ยามนี้มังกรเทพยดาคงตายสนิทแล้ว"

เซี่ยวกุกร่างสั่นระริกขึ้นมา

เซี่ยวตอรีบปลอบโยนมัน

นางเหลือบเห็นถังเซี่ยวเจี้ยวขยับกายคิดหมายเข้ามา แต่แล้วหยุดยั้งไว้ ดังนั้นนางฉุดดึงมือถังเซี่ยวเจี้ยว ร้องขอว่า

"เซี่ยวเจี้ยวเจ้ ท่านเข้ามาปลอบโยน"

ถังเซี่ยวเจี้ยวค่อยเดินเข้ามา แต่ไม่อาจกล่าววาจาแม้สักคำเดียว

หากให้นางยั่วยวนผู้คน ยังกระทำได้
ให้นางจัดการกับผู้คน ง่ายดายยิ่งนัก
ให้นางลงมือฆ่าคน เป็นความถนัดจัดเจน
แต่การปลอบโยนคน โดยเฉพาะปลอบโยนคนที่นางรัก ไม่ทราบเอ่ยปากอย่างไร

ทิชิ่วรีบกล่าวกับเตียจือเซ็งว่า

"คนต่างมีปณิธาน ไม่อาจคุกคามบังคับ เซี่ยวกุกไม่จดจำความแค้นเก่าก่อน คิดคลี่คลายบุญคุณความแค้นรุ่นก่อน กลับเป็นน้ำใจอันประเสริฐ เป็นที่ละอายของพวกเรานัก"

เตียจือเซ็งความจริงเป็นบัณฑิต มีจิตใจเกื้อการุณย์ แต่ได้รับความกระทบกระเทือนใจจากการเดินทางขึ้นเมืองหลวง ค่อยเปลี่ยนท่าที่ใช้วิธีการอันรุนแรงแทน

มันแค้นเซี่ยวกุกอ่อนแอ ขาดความหนักแน่น จึงกล่าววาจาแดกดัน แท้ที่จริงผู้คนที่ด่าทอเป็นตัวมันเมื่อกาลก่อน

เห็นเซี่ยวกุกใกล้พังทลาย มันค่อยรู้สึกตัวว่าใช้คำพูดรุนแรงไป ย่อมไม่กล่าวเกินเลย หันเหหัวเรื่องว่า

"ในความเห็นเรา การปะทะแตกหักระหว่างธัมมะและอธรรมจะช้าเร็วยากหลีกเลี่ยงได้ หากคิดกำจัดไต้เจียงกุน สมควรลิดรอนสุนัขรับใช้อันเข้มแข็งของมันก่อน"

โซวชิวฮ้วงกล่าวว่า

"กล่าวถูกต้อง พวกเราลองยกตัวอย่างสุนัขรับใช้ที่จงรักภักดีต่อไต้เจียงกุน ยากที่จะจัดการได้สักหลายคน ในจำนวนนี้นับเจ้าสำนักหมื่นกัลป์ เป็นบุคคลคล้ายวิญญาณร้ายดวงหนึ่ง"

เทพทมิฬก็รู้จักคุ้นเคยกับคนสนิทของยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวเสริมขึ้น

"หัวหน้าเผ่าทรราชทั้งสามตั้งได้ต้า ฮ่อยี่ต้าและบุ้นซาต้าล้วนยากตอแย"

มารดุร้ายก็เป็นบริวารของยอดขุนพลสยองขวัญ ล่วงรู้โครงสร้างภายในของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ จึงกล่าว

"ในความเห็นเรา คราครั้งนี้ซือเอี้ย *(ที่ปรึกษา)* ของไต้เจียงกุนนามโซวฮวยกง เดินทางไปขอกำลังหนุนที่ร้านเล่ายี่ห้อ อุนละจื้อและพวกล้วนเป็นผู้ชำนาญการใช้พิษ จึงยากระวังป้องกัน"

ถังเซี่ยวเจี้ยวเพียงกล่าวว่า

"ที่น่ากลัวที่สุดคือ ผู้รักษาการตำแหน่งหัวหน้าหมู่ตึกสักการะฟ้าเอี้ยกัง มันจึงเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของไต้เจียงกุน นอก

เหนือจากสตรีอ้วนใหญ่ เสียงไท้ซือและเจี่ยไท้ซือ"

ถังเซี่ยวเจี้ยวเป็นมือสังหารในสังกัดยอดขุนพลสยองขวัญ

นางลงมือต่อลุยได้เก็งและเก้าเต้าหยิน เพื่อช่วยเหลือเซี่ยวทุเ หาได้คิดทรยศต่อยอดขุนพลสยองขวัญไม่

ดังนั้นนางไม่ทราบว่า เอี้ยกังเป็นไส้ศึกที่จูกวัะซิงแซ่ส่งไป

ซึ่งความจริง ผู้คนจำนวนมากล้วนไม่ล่วงรู้เรื่องนี้

ตุยเมี่ยกับอาลี้ ยี่จ้วงจื้อ ลังจี้อิดยิ่งไม่บ่งบอก

...สำหรับกับบุคคลที่ขายชีวิตให้แก่หน้าที่ **"ไส้ศึก"** *ผู้หนึ่ง ผู้ที่ล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของมันยิ่งน้อย ยิ่งปลอดภัยต่อมัน*

เตียจือเซ็งกลับกล่าวว่า

"ได้เจียงกุนยังมีขุมกำลังอีกสายหนึ่ง นั่นคือตระกูลปัง ผู้นำ ตระกูลปังนามปังไหนซิ่งเป็นบุคคลเหนือธรรมดา คราครั้งนี้ห้าเสือตระกูลปังตายได้เงื้อมมือตุยเมี่ยซาเอี้ย ปังไหนซิ่งเพราะเพื่อล้างแค้น อาจพาตัวเข้าเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้"

ปังแช ปังอั้ง ปังโฮ้ว ปังเล็ก ปังฮวยความจริงไม่ได้ถูกตุยเมี่ยฆ่าทิ้ง

สี่ยอดมือปราบมีความเห็นสอดคล้องต้องกันประการหนึ่ง

ต่อให้ตัวเองเป็นผู้รักษากฎหมาย มีหน้าที่ปราบภัยพาล ก็ไม่อาจบอกว่าคิดฆ่าก็ฆ่า คิดสังหารก็สังหาร

หน้าที่ของพวกเขาคือ จับกุมผู้กระทำผิด หาใช่ฆ่าคนไม่

มาตรว่าพวกเขาพกพาหยกปราบกลียุค มีสิทธิ์ประหารแล้วค่อยกราบทูล แต่หากไม่ถึงคราจำเป็น พวกเขาล้วนไม่ต้องการฆ่าคน

เพียงแต่คนทั้งสี่แม้มีความยึดมั่นตรงกัน แต่ก็มีข้อแตกต่างอยู่บ้าง

แนฮัวยอายุเยาว์เลือดลมร้อนแรง เห็นว่าการจัดการกับคนชั่วช้าสุดสามานย์ การเข่นฆ่าเป็นเรื่องยากหลีกเลี่ยง *การฆ่าคนบาง*

ครั้งไม่เพียงเป็นความสมอยาก ยังเป็นศิลปะชนิดหนึ่ง

...หากถึงคราจำเป็น สมควรฆ่าเพื่อระงับฆ่า

ตุยเมี่ยเจนจัดครำโลก เห็นว่าเรื่องราวที่เคร่งขรึม สามารถกระทำด้วยความปลอดโปร่ง ต่อให้จัดการกับคนร้ายที่ฟ้าไม่อโหสิ ก็มิต้องก่อการฆ่าฟัน

...สามารถไม่ฆ่าก็จะไม่ฆ่า

ทิชิ่วเป็นคนเที่ยงธรรม มีความกล้ารับผิดชอบ เคยใช้กำลังเพียงลำพังตามล่าโจรร้ายสิบแปดคนที่ภูเขาจับบ้วนได้ซัว พร้อมกับคุมตัวพวกมันทั้งสิบแปดคนกลับเมืองหลวง ตลอดรายทางขับไล่ผู้คนที่คิดช่วยเหลือและคิดฆ่าโจรร้ายทั้งสิบแปดคนล่าถอยไป ปฏิบัติหน้าที่โดยเคร่งครัด

...การฆ่าไม่อาจแก้ไขปัญหาได้

บ้อเช้งอับจนปัญญา เขาไม่ชมชอบฆ่าคน เขาทราบว่าไม่สมควรประกอบการฆ่าฟันมากความ และไม่เห็นว่าการฆ่าสามารถแก้ปัญหาได้ แต่เขายังคงฆ่าโดยไม่ไว้ไมตรี

...ทั้งนี้เพราะเขาไม่สามารถควบคุมตัวเอง เขาร่างกายพิการพานเผชิญพบชนชั้นชั่วช้าสุดสามานย์ มิหนำซ้ำเขาไม่อาจบังคับอาวุธลับที่ซัดออกกลับคืน

ตุยเมี่ยทราบว่า ห้าเสือตระกูลปังถูกผู้ใดฆ่าทิ้ง
แต่เขาไม่อาจบอกออกมา
ห้าเสือตระกูลปังพอเสียชีวิต สหพันธ์ทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน
ของยอดขุนพลสยองขวัญแทบถึงกาลล่มสลาย
แต่นี่กลับเพาะความแค้นกับตระกูลปัง
แสดงแน่ชัด การ "ฆ่า" ไม่อาจแก้ปัญหาจริงๆ
ใช้การฆ่าฟันทำให้ผู้คนกลัวเกรง แต่จะเกรงกลัวถึงเมื่อใด?
วันใดที่ฆ่าไม่ได้ ศัตรูจะย้อนจู่โจม ต่อให้สามารถฆ่ามันปิดปาก อย่าง

มากเพียงขู่ขวัญผู้คน แต่ไม่อาจสะกดปณิธานผู้คน ต่อให้ท่านดุร้ายมาตรว่าท่านล่ำพอง เพียงประลองว่าผู้ใดอดทนนานกว่า หากมีสักวันสบโอกาสเหมาะ จะก่อกวนขึ้นอีกครา

ยอดขุนพลสยองขวัญในสายตาตุยเมี่ยเป็นเช่นนี้เอง

แต่เขาไม่อาจปล่อยให้เป็นเช่นนี้สืบไป

ทั้งนี้เพราะราษฎรมิใช่ผักปลา

วีรบุรุษผู้กล้าไม่อาจสูญเสียอีก

ตุยเมี่ยไม่นำพาต่อเรื่องอื่น แต่หากเป็นเรื่องสำคัญ เขาไม่อาจเพิกเฉยได้ ดังนั้นกล่าวว่า

"ดูท่าเรื่องจัดการกับไต้เจียงกุน ยังคงต้องรีบดำเนินการ อื่นๆ ไม่กล่าวถึง หากแม้นฉั่วเกียส่งคนจากเมืองหลวงมาช่วยเหลือ เรื่องราวก็จะลุกลามบานปลาย เพราะความแค้นก็เพิ่มพูนแล้ว"

โซวชิวฮ้วงประกาศว่า

"คราครั้งนี้พวกเราตัมสุนัขถกผู้กล้า ดูว่าผู้ใดฆ่าสุนัขรับใช้ได้ก่อน การโค่นศัตรูต้องกระทำในอึดใจเดียว โดยเฉพาะฝ่ายของฉั่วเกีย ไม่อาจออมมือเด็ดขาด ยามใดที่ปล่อยให้พวกมันพลิกฟื้นตัว ราษฎรก็ไม่มีวันพลิกฟื้นตัว ดังนั้นเราร้องขอต่อท่านทั้งสาม..."

กล่าวพลางประสานมือต่อทิชิ่ว

ทิชิ่วรีบหลบเลี่ยง กล่าวว่า

"เป็นไร..."

โซวชิวฮ้วงประสานมือคารวะต่อตุยเมี่ย

ตุยเมี่ยรีบผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

"นี่เป็น..."

โซวชิวฮ้วงยังคารวะต่อแนฮ้วย

แนฮ้วยมีการตระเตรียมตัว ชิงถลันไปด้านข้างกล่าวว่า

"ทำไม่ได้"

โซวชิวฮ้วงกล่าวด้วยน้ำตาคลอหน่วยว่า

"พวกเราเหล่าบัณฑิตขึ้นเมืองหลวงไปยื่นหนังสือร้องทุกข์ กลับถูกซุ่มสังหารล้มตายเกลื่อนกลาด มาตรว่าถึงเมืองหลวง ยังคงไม่อาจยื่นหนังสือได้ ท่านทั้งสาม ได้เจียงกุนและเหล่าสุนัขรับใช้ของมันล้วนมีความผิดร้ายแรง ไม่อาจอภัยละเว้น เราขอเป็นตัวแทนราษฎรทั้งแผ่นดิน เรียกร้องให้ท่านทั้งสามประหารฆ่ามาร อย่าได้ผ่านผันเด็ดขาด"

ดังนั้นทั้งหมดแยกย้ายดำเนินการ

ทิชิ่วเดินทางสู่หมู่ตึกสักการะฟ้า หาทางติดต่อกับเอี้ยกังชักนำเล่งฮูหยินออกมา เพื่อสมทบกับแนฮ้วย เชี่ยวตอ เชี่ยวกุก ซึ่งเฝ้าอยู่ที่แท่นสี่หุนครึ่ง

เทพทมิฬมารดุร้าย ห้อม้าเดินทางสู่หอเจ็ดหุนครึ่ง ภูเขาหลุยงั่งซัว สอบถามสภาพของสหพันธ์นางแอ่น กระเรียน และสมาคมดอกไม้เขียวพร้อมกับทำความเข้าใจกับแนวทางของเอี่ยมฮวงไต้ซือ อ้วงโจ้วเฮี้ยงและฮาฮุด

ส่วนตุยเมี่ยเดินทางสู่แก่งหินเลาะเจี๊ยะก็เพียงลำพัง เพื่อเกลี้ยกล่อมรองแม่ทัพชายแดนอูเจ่กเปียงหันหลังให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญ

ขุมกำลังราษฎรที่นำโดยโซวชิวฮ้วงและเตียจือเซ็ง ล้วนชุมนุมอยู่ที่ร้านอาหารตลอดกาล นอกจากรักษาขุมกำลังที่มีอยู่แล้ว ยังต้องคุ้มครองเนี่ยซู่อั้ว ลี้เกี่ยฮวย ถังเชี่ยวเจี้ยว ซึ่งยอดขุนพลสยองขวัญคิดใคร่กำจัดฆ่าทิ้ง

ทั้งหมดตระเตรียมต่อต้านถึงที่สุด

โดยไม่เสียดายกับการหลั่งเลือดเป็นท้องธาร

ทิชิ่วกับแนฮ้วยแยกทางกันที่แท่นสี่หุนครึ่ง

แท่นสี่หุนครึ่งเป็นซากปรักหักพัง มีแต่นกกระจอกทำรังอยู่บนกำแพง

ระหว่างทางทิชิ่วกับแนฮ้วยควบม้าเคียงคู่ ทิชิ่วกล่าวขึ้นก่อนว่า

"สี่ตี่ท่านดูฤดูใบไม้ร่วงใกล้กราย ใบไม้ร่วงหล่นแน่นหนากว่าเดิม"

แนฮ้วยกล่าวด้วยความสะทกสะท้อนอยู่บ้างว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้กลับเมืองหลวงไปกราบพบสี่เจ่กเป็นเวลานานแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวสืบต่อ

"นกเหล่านี้วุ่นวายกับการคาบใบหญ้าดินโคลน เพื่อทำรังสำหรับต่อต้านกับความหนาว"

แนฮ้วยฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่านกเหล่านี้เปรียบกับพวกเราเหล่าคนร่อนเร่ในยุทธจักรยังมีรังอันอบอุ่น"

ทิชิ่วทราบว่าแนฮ้วยยังฟังคำบอกใบ้ของตัวเองไม่ออก จึงกล่าวอย่างชัดแจ้งกว่าเดิมว่า

"หากเพียงเป็นนกกระจอกตัวผู้คาบดินโคลนมาทำรัง ออกจะเหน็ดเหนื่อยเกินไป แต่หากพวกมันมีเป็นคู่ ตัวผู้ตัวเมียแบ่งงานกันทำ ท่านฟังเสียงร้องของพวกมัน คาดว่าคงมีความสุขยิ่ง"

แนฮ้วยนิ่งเงียบงันไป ชั่วครู่ค่อยเลิกคิ้ว กล่าวด้วยความยินดีว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อยี่ซือเฮีย"

ทิชิ่วงงงันวูบจึงกล่าว

"มีอันใดน่ายินดี?"

"คาดว่าซือเฮียมีนางในดวงใจ ข้าพเจ้าใกล้มีซือซ้อ (พี่สะใภ้) แล้ว"

ทิชิ่วตะลึงลานวูบ นิ่งอึ้งไปชั่วขณะ จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าไม่ได้เอ่ยถึงข้าพเจ้า"

แนฮ้วยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"มิใช่ท่าน เป็นผู้ใด?"

จากนั้นกล่าวอย่างได้คิดว่า

"ข้าพเจ้าทราบแล้ว เป็นซาซือเฮีย"

ทิชิ่วกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"ข้าพเจ้าหมายถึงท่าน ท่านกับเซี่ยวตอโกวเนี้ยเป็นคู่อันเหมาะสม ฟังว่าพวกท่านทั้งสองเคยเผชิญทุกข์บนภูเขาสี่ปั้งซัว ข้าพเจ้ากับเล่าซาล้วนเห็นว่านางมีนิสัยใจคอดีงาม ท่านก็นิยมชมชอบนาง เพียงไม่ทราบนางล่วงรู้ความสนใจของท่านหรือไม่?"

แนฮ้วยหน้าแดงฉานขึ้นมา ทิชิ่วจึงกล่าว

"ไม่ต้องกระดากใจ *เรื่องการแต่งงานขึ้นอยู่กับวาสนา หากโอกาสมาถึง ไม่เกาะกุมเอาไว้ พอสำนึกเสียใจก็สายเกิน* อย่าได้เป็นเช่นข้าพเจ้ากับเล่าซาที่นอนหนุนหมอนเพียงเดียวดาย"

แนฮ้วยตะกุกตะกักว่า

"ไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่มีคุณสมบัติอันใด คิดสู่ขอเสียวเจี้ยะผู้อื่น..."

ทิชิ่วแทบส่งเสียงร้องออกมาว่า

"มีอันใดไม่ได้?"

แนฮ้วยรีบส่งเสียงซู่คำหนึ่ง ร้อนรุ่มจนหน้าแดงฉานกว่าเดิม ยกมือปิดปากทิชิ่วเอาไว้

ทิชิ่วยังกล่าวว่า

"สี่ซือตี่เราเป็นอัจฉริยบุรุษที่ยากพบพาน เซี่ยวตอโกวเนี้ยก็เป็นหญิงงามในแดนดิน พอดีเหมาะสมกับท่าน"

แนฮ้วยบังเกิดความยินดีมิได้ แต่ยังทอดถอนใจกล่าวว่า

"พวกเรากรำแดดลม เผชิญความหิวโหย หลั่งเลือดเลียคมดาบตลอดทั้งวัน ไหนเลยสร้างความลำบากให้แก่โกวเนี้ยดีงามได้..."

ทิชิ่วไม่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"แม้แต่นกกระจอกกลางไพรยังออกหากินเลี้ยงดูลูกด้วยกัน หากพวกท่านผูกสมัครรักใคร่ มาตรว่าลำบากหิวโหยก็มีความสุข ท่านต้องการภรรยาที่ดี ควรพากเพียรช่วงชิง หาไม่ปล่อยให้ของวิเศษหลุดลอยไป คงคิดผูกคอตายแล้ว"

แนฮ้วยจงใจกล่าวว่า

"การตบแต่งภรรยาเป็นผลดีปานนี้ ยี่ซือเฮียไยไม่ตบแต่งสักนางหนึ่ง?"

ทิชิ่วยิ้มแล้ว...เป็นฝืนยิ้ม

ทิชิ่วตบไหล่ของแนฮ้วย กล่าวว่า

"อย่าได้เห็นท่านเงียบขรึม พอกล่าววาจา ปากคอกลับแหลมคมยิ่ง สภาพของข้าพเจ้าแตกต่างกับท่าน ข้าพเจ้าไม่คล้ายท่านที่หนุ่มแน่นคมคาย วันเวลาที่ผ่านมา เหตุการณ์ทางโลกผันผวน ข้าพเจ้าโชคดีที่ได้ติดสอยห้อยตามสี่เจ่ก รับใช้ชาติบ้านเมืองบำบัดทุกข์แก่ราษฎรสละละทิ้งความรักส่วนตัวไปแต่แรก พร้อมกับปรับตัวคุ้นเคยแล้ว"

แนฮ้วยเลิกคิ้วดกหนากล่าวว่า

"ซือเฮียสมควรนึกถึงอนาคตชั่วชีวิตของตัวเองจึงถูกต้อง เรื่องของชาติบ้านเมืองแม้สำคัญ แต่หากปราศจากตัวเอง ไหนเลยยังมีชาติบ้านเมือง ตัวเองไม่มีความเป็นอยู่ที่ดี ยังสนใจเรื่องของชาติบ้านเมืองไยกัน?"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"สี่ซือตี๋กล่าวเช่นนี้ หากถูกผู้อื่นได้ยินกล่าวปรักปรำให้ร้ายอาจชักนำเภทภัยใส่ตัว"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ขุนนางกังฉินก็ไม่มุ่งหวังให้ทุกผู้คนยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของชาติบ้านเมือง แต่พานมีคำกล่าว ชาติบ้านเมืองรุ่งเรือง

เสื่อมโทรม ทุกผู้คนล้วนมีภาระ ในความเห็นข้าพเจ้า ความรุ่งเรือง เป็นความดีความชอบของพวกมัน ความเสื่อมโทรมให้ท่านกอบกู้แก้ไข"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"พวกมันมองอย่างไร เป็นเรื่องของพวกมันหากพวกเรามีความรักต่อชาติบ้านเมืองนี้ ประชาราษฎร์นี้ ก็สมควรตั้งใจเสียสละ แต่พวกเราไม่บังคับให้ผู้อื่นทำเช่นนี้ด้วย ทั้งนี้เพราะไม่มีเหตุผลที่ให้ผู้อื่นยอมเสียสละ ตัวเองกลับเสพรับความสำเร็จ ไม่ว่าเป็นเรื่องของชาติบ้านเมือง ประชาราษฎร์ ความรักและอิสรเสรี ล้วนเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่ตบแต่งภรรยา เพราะวาสนายังไม่มาถึง วาสนาของท่านมาถึงแล้วสมควรไขว่คว้าเอาไว้"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ยี่ซือเฮียไหนบอกว่าไร้วาสนา ข้าพเจ้าเห็นว่าเซียงกงน้อยลี้โกวเนี้ยกับท่าน..."

ทิชิ่วหน้าเคร่งเครียดลง สอดคำขึ้น

"อย่าได้กล่าวเหลวไหล ลี้โกวเนี้ยกับเซียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวยจึงเป็นคู่อันเหมาะสม ไหนเลยมีเรื่องของข้าพเจ้า?"

แนฮ้วยพอฟัง บังเกิดความเลื่อนลอยขึ้นมา กล่าวว่า

"แต่ว่าบิดาของเซี่ยวตอโกวเนี้ยคือได้เจียงกุน พวกเรากำลังเผชิญหน้ากับได้เจียงกุน ดูท่าความสัมพันธ์รายนี้..."

ทิชิ่วขบคิดดู รู้สึกว่ายากผ่านด่านนี้ได้ ยอดขุนพลสยองขวัญเฉกเช่นดาบใหญ่เล่มหนึ่ง ระเตรียมฟันลงบนสายใยความรักของเซี่ยวตอกับแนฮ้วย

ทิชิ่วได้แต่กล่าวว่า

"หากพวกท่านมีรัก มีวาสนาผูกพันจริงๆ ก็ไม่สมควรเกรงกลัวการรบกวนจากผู้อื่น"

แนฮ้วยตะกุกตะกักว่า

"แต่ว่าข้าพเจ้ายังเยาว์วัย เพิ่งออกท่องเที่ยวก็มีครอบครัว เกรงว่าข้าพเจ้า...ข้าพเจ้านิยมเลื่อมใสเซี่ยวตอโกวเนี้ย แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการผูกมัดตัวเองโดยเร็ว ละเลยปณิธานใหญ่ไป"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"การตบแต่งภรรยาไม่แน่ว่าจะสูญเสียปณิธานใหญ่ ตรงกันข้ามยังสามารถสงบจิตใจ กระทำเรื่องสำคัญที่ไม่ละอายแก่ใจ..."

เขากล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจจิตเจตนาของท่าน ท่านไม่ต้องการมีห่วงภาระเร็วเกินไป บุรุษหนุ่มมักมีความคิดเช่นนี้ จวบกระทั่งอยู่ในวัยเช่นข้าพเจ้า จึงเริ่มสำนึกเสียใจ..."

ยามนี้ทั้งหมดมาถึงบ้านชำรุด ซึ่งยังมีหลังคาแห่งหนึ่งของแท่นสี่หุนครึ่ง ดูท่าก่อนที่จะกลายเป็นซากปรักหักพัง ที่นี้เคยโอ่อ่าภูมิฐาน ยามนี้มีแต่แมวป่าออกหาซากผีเสื้อในกองปรักหักพัง

ทั้งหมดแยกทางกันในที่นี้ พร้อมกับกำหนดรหัสรวมกำลังเป็นมั่นเหมาะ

ดังนั้นทิชิ่วควบม้าเดินทางสู่หมู่ตึกสักการะฟ้า

จิตเจตนาของทิชิ่ว ตุยเมี่ย เตียจือเซ็งและโซวชิวฮ้วง ต้องการให้แนฮ้วยบ่งบอกต่อเซี่ยวกุกให้กระจ่างชัด

แน่นอน นี่ยังเปิดโอกาสให้แนฮ้วยกับเซี่ยวตอได้อยู่ร่วมกัน

แนฮ้วยก็มุ่งหวังสนทนากับเซี่ยวตอ

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ขอเพียงอยู่ร่วมกับนาง สนทนากับนาง จะมีความสุขยิ่ง

คล้ายกับว่าทุกคำที่กล่าว ล้วนมีค่าควรแก่การทะนุถนอม มีคุณค่าให้จดจำ

แต่แนฮ้วยไม่ทราบเริ่มต้นกล่าวอย่างไรดี

เขาถึงกับไม่ทราบว่าสมควรกล่าวอย่างไร

...กล่าวคำพูดใดก่อนดี?

เพื่อที่จะได้มีโอกาสกล่าววาจากับเชี่ยวตอ เขาจึงกล่าวคำพูดที่สมควรกล่าวต่อเชี่ยวกุกโดยเร็ว

เมื่อกล่าวกับเชี่ยวกุก ย่อมเป็นธรรมชาติกว่ามากนัก

แนฮ้วยกล่าวอย่างรวบรัดตรงๆ ว่า

"เชี่ยวกุก ท่านอย่าได้ท้อแท้ ข้าพเจ้ากับท่านล้วนเคยเข้าใจผิดคิดว่าตัวเองเป็นบุตรชายของไต้เจียงกุน แท้ที่จริงพวกเราล้วนมิใช่บุตรชายของไต้เจียงกุน ถูกมันทำร้ายถึงแก่ชีวิต พวกเราไม่ต้องแบกภาระจอมปลอมอันหนักอึ้งนี้ไปชั่วชีวิต ท่านเป็นบุตรชายของมังกรเทพยดาไม่ตายแนอ่วยเสียง ท่านผู้เฒ่าเคยมีชื่อเสียงเกริกไกร ท่านล้างแค้นหรือไม่ล้วนไม่สำคัญ แต่อย่าได้ท้อแท้ ทอดทิ้งตัวเอง เสื่อมเสียเกียรติภูมิของแนเล่าเม่งจู้ คนผู้หนึ่งคิดตกต่ำง่ายดายยิ่ง ท่านดูบันไดนั้น เพียงกลิ้งลงมาก็ใช้ได้แล้ว แต่คิดขึ้นไปยากเย็นยิ่งต้องไต่ขึ้นไปทีละขั้น เปลืองเรี่ยวแรงเพียงไหน ดังนั้นอย่าได้ปล่อยให้ตัวเองพลัดตกลงมาโดยง่ายดาย"

เชี่ยวกุกกล่าวราวกับจะร่ำไห้ว่า

"ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่เคยมีเกียรติภูมิมาก่อน ข้าพเจ้าแตกต่างกับท่าน ท่านอายุไล่เลี่ยกับข้าพเจ้า กลับเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ ข้าพเจ้าเพียงเป็นบุตรชายของไต้เจียงกุนนามเล่งเชี่ยวกุก มิหนำซ้ำวันเวลาที่ผ่านมา ข้าพเจ้าล้วนเป็นบุตรชายของเขา ข้าพเจ้าไม่คล้ายกับท่านที่เคลือบแคลงสงสัยอยู่ชั่วขณะ ปราศจากความปวดร้าวที่ถูกขุดรากถอนโคน"

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันได้ยินเสียงกระพรวนผูกคอม้าดังขึ้น

เสียงกระพรวนสดใสเสนาะโสต

เห็นเกี้ยวงดงาม ปล่อยม่านปักลายหงส์คันหนึ่งเคลื่อนมาถึง คนแบกเกี้ยวแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง แนฮ้วยดูไปรู้สึก

คุ้นตาอยู่บ้าง

คนนำหน้าเป็นชายฉกรรจ์สวมอาภรณ์หรูหรา รัดสายรัดหลากสี ที่กลางหลังเสียบธงขลิบทองปักลวดลายนางแอ่นทองผู้หนึ่ง พอพบเห็นแนฮ้วย ก็รั้งบังเหียนหยุดม้า ตวาดว่า

"ท่านใช่แซ่แนหรือไม่?"

แนฮ้วยเห็นคนผู้นี้ใบหน้าแคบยาว หว่างคิ้วแฝงแววหยิ่งยโส แฝงเค้าหม่นหมอง จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าแซ่แน"

คนผู้นั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ซ่ง"

ทั้งสองฝ่ายแลกเปลี่ยนกันประกาศแซ่ในลักษณะนี้

แต่เรื่องราวหลังจากนี้ล้วนไม่มีเหตุผล ทั้งนี้เพราะคนผู้นั้นพลันลงมือ

แนฮ้วยก็ดีโต้ในบัดดล

คล้ายกับแนฮ้วยทราบแต่แรกว่า คนผู้นั้นจะลงมือต่อเขาก็มิปาน

คนผู้นั้นชักธงออกมา

บนคันธงมีเหล็กเหลี่ยมปลายแหลม

มันแทงปราดใส่แนฮ้วย

ผืนธงโบกกระพือ คลี่ขวับออกมา บดบังสายตาของแนฮ้วย ต่อให้แนฮ้วยมีการระวังป้องกันอยู่ก่อน ยังแทบพลาดท่าเสียที

แนฮ้วยชักกระบี่

ชักกระบี่ที่หว่างเอวของเชี่ยวกุกออกมา

กระบี่แรกของเขาก็จ้วงแทงใส่ช่องโหว่ที่ผืนธงกระพือพลิ้วขึ้น

คนผู้นั้นกลับวุ่นวายขึ้นมา

ทั้งนี้เพราะมันต้องตกลงใจในบัดดล
มันสามารถทิ่มแทงทำร้ายแนฮวย แต่มันต้องถูกกระบี่แทงใส่ก่อน
นี่จะได้อย่างไร?
ดังนั้นมันได้แต่รั้งกระบวนท่ากลับ
มันวกธงกลับมาปิดป้อง
แนฮ้วยเลือกกระบี่ตีโต้ ชิงเป็นฝ่ายรุก ด้วยสภาวะกระบี่และนิสัยใจคอของเขา ความจริงสามารถจู่โจมสังหาร แต่เขากลับทอดถอนใจยาวออกมา
เขาไม่คิดต่อสู้สืบไป
มีเพียงคนผู้หนึ่งที่เข้าใจความหมายที่เขาทอดถอนใจ
เป็นเชี่ยวตอ
ทั้งนี้เพราะแนฮ้วยทราบว่าผู้มาเป็นใครคิดฆ่าเขาด้วยสาเหตุใด
แนฮ้วยไม่คิดต่อสู้
แต่ฝ่ายตรงข้ามต้องการต่อสู้
ผืนธงม้วนวูบอีกครา บดบังสายตาของแนฮ้วยเป็นคำรบสอง
คนผู้นั้นชักกระบี่แคบเรียว ซึ่งมีความกว้างเพียงเล็บนิ้วก้อยออกมาอีกเล่มหนึ่ง
ท่ามกลางผืนธงกระพือพลิ้ว คมกระบี่แทงปราดใส่แนฮ้วยอย่างเร่งร้อน
ขณะเดียวกัน ภายในเกี้ยวบังเกิดสุ้มเสียงเจื้อยแจ้วอ่อนเยาว์เสียงหนึ่งดังว่า
"บุคคลเช่นมัน ท่านยังอยู่ร่วมกับมัน?"
คนในเกี้ยวไม่ได้บ่งบอกว่ากล่าวกับผู้ใด
แต่เชี่ยวตอทราบว่าคนในเกี้ยวกล่าวถามนาง ดังนั้นนางตอบว่า
"ท่านผิดแล้ว เขามิใช่คนเช่นนี้"

สุ้มเสียงนั้นแปรเปลี่ยนเป็นแหลมเล็กขึ้นมา ทั้งเต็มไปด้วยความคับแค้นอาฆาต กล่าวว่า

"มันใช้ฝีมืออันโหดเหี้ยมอำมหิตปานนั้น ไล่ล่าฆ่าคนที่รับบาดเจ็บทั่วร่าง มันยังมิใช่คนเช่นนี้"

จากนั้นนางกล่าวสรุปว่า

"มันเป็นเดียรัจฉาน"

เซี่ยวตอกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวบ้าง

"เขามิใช่ กอกอท่านจึงเป็นเดียรัจฉาน ท่านทราบหรือไม่ว่ามันทำร้ายผู้คนมากน้อยเท่าใด ทั้งทำร้ายคนไร้ความผิด และสหายที่เป็นแนวร่วมของมันแนปู้เท้า *(มือปราบแซ่แน)* ค่อยฆ่ามัน"

สตรีนางนั้นพลอยบังเกิดความขุ่นเคืองต่อเซี่ยวตอ กล่าวว่า

"ท่านเข้ามา ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะฆ่าท่านด้วย"

เซี่ยวตอยิ้มเล็กยิ้มน้อย

รอยยิ้มของนางเป็นการปฏิเสธชนิดหนึ่ง

เป็นการปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยว

ชายฉกรรจ์ที่หล่อหลอมแววหยิ่งยโส และหม่นหมองอยู่ที่หว่างคิ้วนั้น เปิดฉากจู่โจมต่อแนฮ้วยสืบต่อ

ทุกครั้งที่แทงออกหนึ่งกระบี่ ผืนธงจะโบกกระพือขึ้น

ผืนธงบดบังสายตาของแนฮ้วยเอาไว้

แนฮ้วยได้แต่ถอยร่น

ด้านหลังของเขาเป็นบันไดของซากปรักหักพัง

เขารับหนึ่งกระบวนท่า ก็ถอยขึ้นไปหนึ่งก้าว

รับอีกหนึ่งกระบวนท่า ถอยขึ้นไปอีกหนึ่งก้าว

รับติดต่อกันหลายกระบวนท่า ถอยขึ้นไปหลายชั้น

คนผู้นั้นบุกขึ้นไปไม่หยุดยั้ง

แนฮ้วยพลันตวาดว่า

"อย่าได้บุกจู่โจมอีก ข้าพเจ้าจะตีโต้แล้ว"

คนผู้นั้นไม่แยแสสนใจ ยังคงจู่โจมโหมรุกใส่แนฮ้วย

แนฮ้วยไม่ล่าถอยต่อไป

เขาเปิดฉากตีโต้

คนผู้นั้นกลับเป็นฝ่ายล่าถอย

แนฮ้วยจู่โจมออกหนึ่งกระบี่ คนผู้นั้นกลายเป็นฝ่ายถอยร่นลงไป

มันอยู่เบื้องล่าง คิดบุกขึ้นมายากเย็น

แนฮ้วยอยู่บนบันได กดคุกคามจากบนลงล่างง่ายดายกว่า

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า คนผู้นี้ไม่อาจจัดการกับแนฮ้วย แนฮ้วยก็ไม่ได้รับมือศัตรูอย่างสุดกำลัง

คนผู้นั้นทอดถอนใจยาว ล่าถอยจากไป

สีหน้ามันเปี่ยมแววละอาย ก้มศีรษะกล่าวกับสตรีภายในเกี้ยวว่า

"อ้ายฮี้โกวเนี้ย เราละอาย ที่ไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งท่าน...ไม่ต้องแต่งให้แก่ข้าพเจ้าตามข้อตกลงแล้ว"

แนฮ้วยสูดลมหายใจลึกๆ กล่าวว่า

"ท่านคือ**ซ่งก๊กกี้** *(ธงประจำชาติแซ่ซ่ง)* แห่งสหพันธ์นางแอ่น?"

คนผู้นั้นหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เราเพียงทราบว่าท่านแซ่แน แต่ดูจากสภาวะกระบี่ หากเราคาดเดาไม่ผิด ท่านคือแนฮ้วย ซึ่งมีนามกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม"

ยามนั้นแมวป่าที่หาอาหารในซากปรักหักพังส่งเสียงร้องหลายครา

ซ่งก๊กกี้กีขุ่นแค้นไม่คลาย มันพ่ายแพ้อย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ แต่หยามดูแคลนในตัวศัตรู กล่าวอีกว่า

"ท่านดูไปองอาจกล้าหาญ ทั้งมีชื่อสะท้านบู๊ลิ้ม กลับ

กระทำเรื่องไล่ล่าฆ่าคนที่รับบาดเจ็บสาหัส ท่านดูแมวเหล่านี้เปลือกนอกอ่อนโยน แต่ขณะที่มันจับกินสัตว์เล็กๆ สภาพที่ดุร้ายตะกลามไม่แตกต่างกับเสือร้าย"

ขณะกล่าว แมวตัวนั้นส่งเสียงร้องเมี้ยว ทำให้เซี่ยวกุกที่ด้านข้างนึกถึงเงียวเงียว *(แมวน้อย)* ขึ้นมา

เงียวเงียวโกวเนี้ยที่ตายในเงื้อมมือตู้มึ่ง

แนฮ้วยมองดูเกี้ยวคันนั้น กล่าวว่า

"อ้ายฮี้โกวเนี้ย การตายของกอกอ *(พี่ชาย)* ท่านมีความผิดสาสม ข้าพเจ้าฆ่ามัน ทั้งไม่สำนึกเสียใจ และไม่ละอายแก่ใจ เพียงแค้นที่ไม่ได้ประหารฆ่ามันโดยเร็ว ทำให้เกิดการบาดเจ็บล้มตายอย่างใหญ่หลวง หากมันมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้ายังคงฆ่ามัน"

เซี่ยวตอกล่าวเสริมขึ้น

"แม่ทัพกุหลาบหนูอูชุนทังกระทำเรืองชั่วร้ายถึงที่สุด คำคืนที่ภูเขาสี่ปั้งซัว มีคนตายมากมายสุดคณานับ ล้วนเป็นฝีมือของมันแต่ผู้เดียว..."

อ้ายฮี้ภายในเกี้ยวกล่าวอย่างดื้อรั้นยืนกรานว่า

"ข้าพเจ้าไม่สนใจ เขาเป็นกอกอข้าพเจ้า เขาตายแล้วข้าพเจ้าต้องล้างแค้นให้แก่เขา อย่าว่าแต่วันนั้นข้าพเจ้าเห็นกับตาว่าเขารับบาดเจ็บสาหัส แต่พวกท่านยังไม่ปล่อยปละละเว้นเขา ยังตามล่าเขาทำร้ายเขา และฆ่าเขา...พวกท่านหากไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าล้างแค้นให้แก่เขานอกจากฆ่าข้าพเจ้าก่อน"

แนฮ้วยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีเหตุผลที่ฆ่าท่าน"

อ้ายฮี้กล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าจะช้าเร็วต้องฆ่าท่าน"

เซี่ยวตอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เด็ดเดี่ยวว่า

"หากท่านคิดฆ่าเขา ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน"

อ้ายฮี้ใช้น้ำเสียงที่เหยียดหยามชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านคิดฆ่าข้าพเจ้า เกรงว่าท่านเองยากเอาตัวรอดได้"

ดวงตาเซี่ยวตอทอประกายสุกใสดุจคมดาบ ขับสะท้อนใบหน้าที่ขาวหิมะ ปากกล่าวว่า

"ท่านทดลองดู"

ขณะกล่าว แม้แต่รอยแผลเป็นที่ข้างแก้มนางก็ปรากฏแววอันองอาจชนิดหนึ่งขึ้น

ทันใด ภายในเกี้ยวบังเกิดสุ้มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น

น้ำเสียงนั้นไม่ชราภาพ แต่ให้ความรู้สึกชราภาพยิ่ง

คนกล่าววาจาแสดงว่ามีอายุไม่สูงวัย แต่วิธีการกล่าววาจาให้ความรู้สึกว่ามีอายุสูงวัยยิ่ง

คนผู้นั้นพอเอ่ยปากก็ทักทายว่า

"ตอโกวเนี้ย กุกกงจื้อ มารดาท่านสบายดีหรือ?"

เซี่ยวตอกับเซี่ยวกุกพอได้ยินสุ้มเสียงนี้ ตอนแรกบังเกิดความสนิทสนม จากนั้นใจหายวาบ

...ที่ใจหายวาบเพราะสืบเนื่องจากคนผู้นี้

พวกนางทราบว่ามันเป็นใคร

ดังนั้นบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นมา

...ที่ตื่นตระหนกเพราะคนผู้นั้นกล่าวว่า "มารดาท่านสบายดีหรือ?"

คำทักทายถามไถ่ที่พิเศษเฉพาะนี้ หมายความว่าคนผู้นี้มีจิตเจตนาเคลือบแฝงหรือไม่

คนผู้นั้นมุดออกจากเกี้ยวมา

แม้แต่ซ่งก๊กกี้ก็ยังเกิดความตื่นเต้นสงสัย

กระทั่งมันก็ไม่ทราบว่า ภายในเกี้ยวนอกจากอ้ายฮี้โกวเนี้ย แล้วยังมีบุคคลอื่นอีก

คนผู้นั้นมีอายุไม่มากนัก แต่ให้ความรู้สึกแก่ผู้คนว่าชราภาพยิ่ง คำพูดของคนผู้นั้นไม่นับเป็นอย่างไร แต่ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ามันทรงอำนาจยิ่ง

คนผู้นั้นเลิกม่านเกี้ยวเดินออกมาอย่างแช่มช้าเนิบนาบ ท่าทางสุภาพเยือกเย็น ไม่รีบร้อนลนลาน คล้ายเดินทางมาชมดูงิ้วเรื่องหนึ่ง

มันพอออกจากเกี้ยว ก็ล้วงกล้องยาเส้นออกมาจุดสูบ

จวบจนใบยาแดงวาบขึ้น มันค่อยหยีตาลง หางตาปรากฏรอยย่นราวมุมผ้าที่พับย่น ชำเลืองมองแนฮ้วยแวบหนึ่ง พ่นควันยาออกมา กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"แนเสียวเฮียบย่อมไม่รู้จักคนว่างงานเช่นเรา"

มันเคาะกล้องยาเส้นกับข้อแขนตัวเอง ส่งเสียงกระแอม กล่าวอย่างอ่อนแรงว่า

"เราแซ่โซว ได้รับความรักเมตตาจากเล่งไต้เจียงกุน อนุญาตเราร่วมแสดงความคิดเห็น ผู้คนเห็นแก่หน้าไต้เจียงกุน เรียกขานเราเป็นโซวซือเอี้ย *(ที่ปรึกษาแซ่โซว)*"

มันพ่นควันยาออกมาอีกคำหนึ่ง กล่าวอย่างเคลิบเคลิ้มงมงายว่า

"เราคือโซวฮวยกง"

จบเล่ม 1

ติดตามตอนต่อไปในเล่ม 2

ชุด 4 มือปราบพญายม ตอน

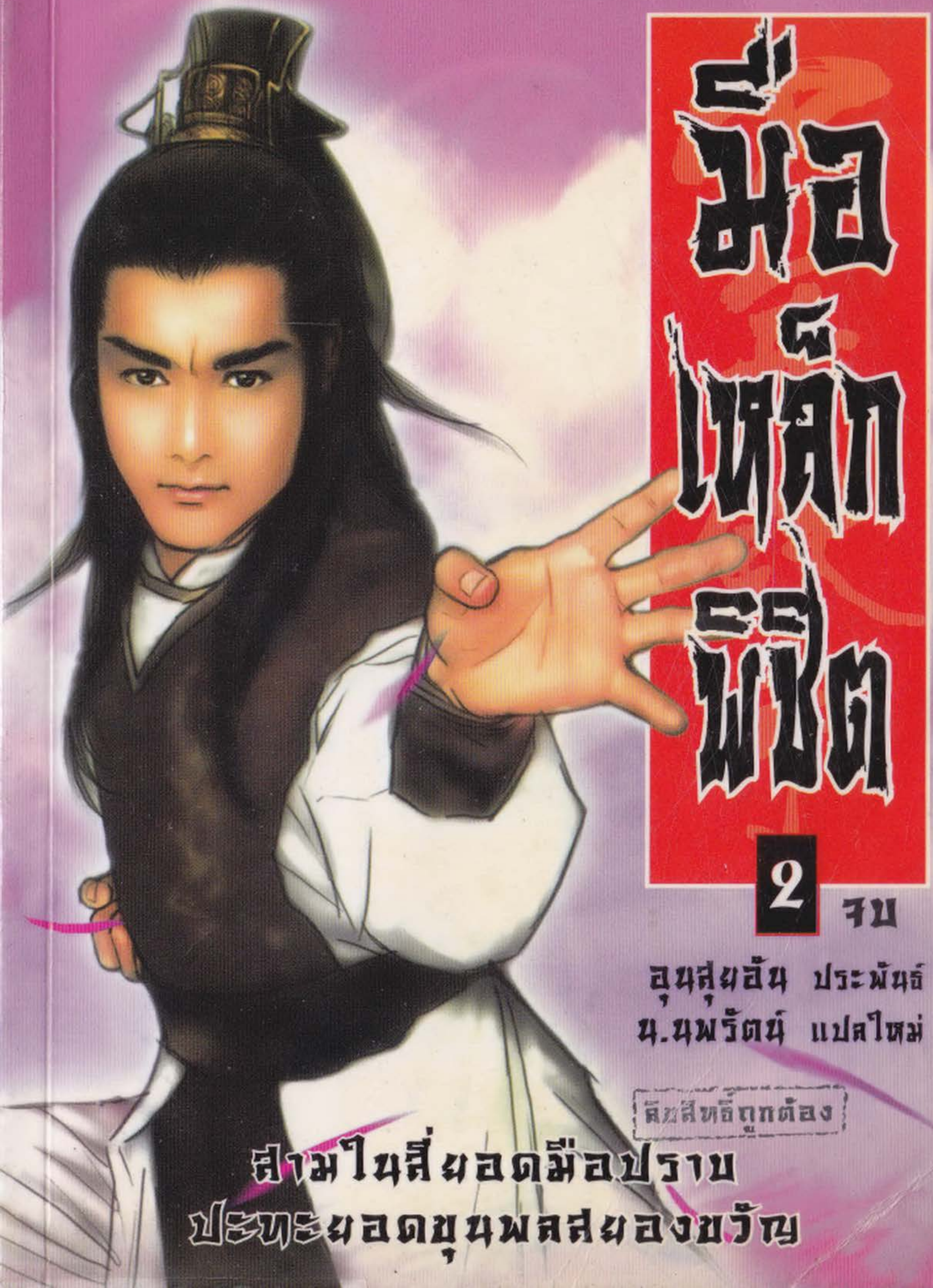

มือ
เหล็ก
ทิ้ง

2 จบ

อุนสุยอัน ประพันธ์
น.นพรัตน์ แปลใหม่

ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

สามในสี่ยอดมือปราบ
ปะทะยอดขุนพลสยองขวัญ

ตอนที่ 5 (ต่อ)

สู้สามจอมหมิฟี

เมื่อล้มลงต้องลุกขึ้นมา ไม่ว่าพลัดตกหกล้มกี่ครั้งครา ล้วนต้องลุกขึ้นมา ยามใดที่ท่านคุ้นกับการนอนลง จะไม่แตกต่างกับคนตาย มีเรื่องบางประการ หากท่านไม่ลุกขึ้นเผชิญหน้า จะต้องหลบเลี่ยงมันไปชั่วชีวิต

เตี่ยพอเห็นเตี่ยฮ้อลงมือ ก็หราบว่าเตี่ยฮ้อต้องดึงดูดความสนใจของผู้คนในบริเวณทั้งหมด

ดังนั้นอี้เตี่ยคิดบุกเข้าหออย่างสุดกำลัง

ผู้คนที่เฝ้ารักษาอยู่หน้าหอคือโต่วน่อฮก

อี้เตี่ยตวาดว่า

“หลีกไป”

โต่วน่อฮกผมเผ้าหงอกขาว คราบโลหิตที่มุมปากยังไม่แห้งกรัง แต่สั่นศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว

อี้เตี่ยทราบว่าโอกาสอันดีจะล่วงลับผ่านพ้น โต่วน่อฮก หงส์โกว และเชี่ยงชุนกวงเม้งล้วนอยู่ในบัญชีฆ่าของยอดขุนพลสยองขวัญ แต่

จุดประสงค์ของมันอยู่ที่โสมสุขสมใจ หามีเจตนาเพาะความแค้นกับคนของเจ็ดพรรค แปดสมาคม เก้าสัมพันธมิตรไม่

ดังนั้นมันกราดฟาดฝ่ามือออก

เสียงครืนคราหนึ่ง หอเจ็ดหุนครึ่งที่มีความสูงเจ็ดชั้นครึ่ง กลับเอียงลาดกว่าเดิมหลายหุน

นี่เป็นพลังฝ่ามือกล้าแข็งเพียงไหน?

โต่วน่อยกชมดูจนใจสั่นสะท้าน

มันทราบว่าตัวเองต้านทานรับไม่ได้

มันสำนึกทราบว่า หากอี้เตี่ยฟาดฝ่ามือออกอย่างสุดกำลังเพียงพอกับการโค่นทำลายหอเจ็ดหุนครึ่งทั้งหลัง

วิจารณ์ตามขุมกำลัง มันมิใช่คู่มือของฝ่ายตรงข้าม

แต่มันไม่ล่าถอยเด็ดขาด

ทั้งนี้เพราะในชีวิตมันปราศจากความอาลัยอาวรณ์อีก

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงผู้เป็นภรรยารักตายแล้ว มันต้องเฝ้ารักษาโสมสุขสมใจ

มันรับปากเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงว่า จะเพาะปลูกโสมต้นนี้เพื่อรักษาโรคเนื้องอกพิษของฉั่วค้วง มันเห็นว่าตัวเองสามารถดบแต่งเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงเป็นภรรยา นับเป็นความโชคดีอย่างใหญ่หลวง น่าเสียดายที่ความโชคดีไม่ได้หมายถึงความสุขชั่วชีวิต

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงมีลักษณะราศีสุขสมบูรณ์ น่าเสียดายที่ตำแหน่งเหนือริมฝีปากมีรอยแผลเป็นเส้นหนึ่ง มันกริ่งเกรงว่านางไม่มีอายุยืนยาวยามนี้กลับเป็นความจริง

เนียเอียงเอี้ยงงดงามปานนั้น สมควรเป็นภรรยาของบุรุษรูปงามอย่างน้อยผู้เป็นสามีต้องมีบุคลิกภาพเช่นเชี่ยงชุนกวงเม้งจึงถูกต้อง แต่ตัวเองเป็นชายชราสูงอายุ เข้าใจว่าเช่นนี้สามารถยืดอายุขัยของเนียเอียงเอี้ยง แต่แล้วยังไม่อาจคุ้มครองเนียเอียงเอี้ยงได้

มันแค้นที่ตัวเองไร้ความสามารถ

เนียเตียงเคยพ่ายแพ้แก่ฉั่วค้วง สมควรปฏิบัติตามคำมั่นสัญญายกเนียเอียงเอี้ยงให้แก่ฉั่วค้วงจึงถูกต้อง แต่มันรักเนียเอียงเอี้ยงเกินไป เนียเตียงก็จงใจขัดแย้งกับฉั่วค้วง ในที่สุดเนียเอียงเอี้ยงแต่งเข้าสู่สมาคมดอกไม้เขียว สุดท้ายยังถูกพิษเสียชีวิต หากนางแต่งให้แก่ฉั่วค้วง ภายใต้วิชาสถาบันสงฆ์คุ้มครอง เนียเอียงเอี้ยงสามารถผ่านพ้นเคราะห์กรรมครั้งนี้หรือไม่?

ประการนี้อย่าได้เอ่ยถึง แต่ขณะที่มันกับเนียเอียงเอี้ยงครองรักกันล้วนคิดชดใช้น้ำใจของฉั่วค้วง

ฉั่วค้วงมีเนื้องอกบนหน้าผาก ทั้งยังเป็นเนื้องอกพิษ

มันเห็นว่าตัวเองสามารถครองคู่กับเนียเอียงเอี้ยงเป็นผลจากการประทานให้ของฉั่วค้วง ดังนั้นบังเกิดความเสียใจยิ่ง

เนียเอียงเอี้ยงกลับให้มันรับประทานต้นโสมสุขใจที่หายากยิ่งนี้แต่ดอนนี้ไม่ด้องการแล้ว

...เนียเอียงเอี้ยงตายแล้ว มันมีชีวิตสืบไปยังมีความหมายอันใด?

...อย่าว่าแต่เนียเอียงเอี้ยงตายแล้ว ไม่มีผู้ใดเกลี้ยกล่อมมันรับประทานด้วยาที่ยากเสาะหานี้อีก

...ทุกประการล้วนสืบเนื่องจากเนียเอียงเอี้ยงตายแล้ว

ดังนั้นมันดัดใจไม่อาลัยชีวิต
มันเผชิญหน้ากับอี้เตี่ย
ทั้งยังเปิดฉากจู่โจม
มันกลับชิงจู่โจมต่อทลายโลงใหญ่อี้เตี่ย ที่มีชื่อสะท้านแผ่นดิน
มันจู่โจมมือขวาใส่อี้เตี่ย
อี้เตี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า
“หากวิจารณ์ตามพลังฝ่ามือ ท่านไหนเลยเป็นคู่มือของเรา?”
จากนั้นกราดฟาดฝ่ามือออก

.....

ท่านเคยเห็นท่าทางของนักเขียนลายพ่กัน ขณะที่เขียนตัวหนังสือหรือไม่?

การลงมือของอี้เตี่ยคล้ายจรดปลายพู่กันลง ท่าทางทั้งสูงสง่า ทั้งปลอดโปร่งสบาย

แต่ “ตัวหนังสือ” ที่มันเขียนออกมา ไม่เพียงหนักแน่นเข้มแข็ง ฝ่ามือนี้พอฟาดออก คล้ายธารน้ำดกโกรกกระแทกลง ให้ความรู้สึกที่ห้าวหาญไร้ขอบเขต อ้างว้างไร้ที่สุด ชวนให้ผู้คนบังเกิดความพลุ่งพล่านรันทด ถึงกับแทบร้องเพลงโศกออกมา

มันเพียงใช้ออกหนึ่งฝ่ามือ ท่าฝ่ามือเปิดเผยเที่ยงตรง ท่วงท่าอยโสทระนง สภาวะแกร่งกร้าวไม่เอนเอียง ฝ่ามือที่ใช้ออก ไม่คล้ายกับเป็นการใช้ฝ่ามือ หากแต่กำลังเขียนตัวหนังสือ

ผู้เชี่ยวชาญวิชาพู่กันท่านหนึ่ง เขียนตัวหนังสือได้อย่างถนัดมือ

ตามใจนึก

ฝ่ามือนี้ไม่คล้ายเป็นความ “เคลื่อนไหว” กลับเป็นความ “สงบ”

ท่าจู่โจมด้วยความสงบชนิดหนึ่ง

แต่หากเอ่ยถึงสภาวะ กลับแกร่งกร้าวสุดเปรียบปาน แหลมคม รุนแรงถึงขีดสุด

ฝ่ามือนี้พอใช้ออก สมควรบังเกิดชุ่มเสียงชนิดหนึ่งขึ้น

ชุ่มเสียงที่ขวานใหญ่จามใส่ไม้ฟืนชนิดหนึ่ง

.....

ผลสุดท้ายกลับเหนือความคาดหมาย

อี้เตียพลันพบว่า พลังฝ่ามือตัวเองบังเกิดเหตุประหลาดขึ้นเป็นครั้งแรก

พลังฝ่ามือของมันกลับถูกผู้คนดูดรั้งไป สาบสูญไป

จากนั้นโต่วน่อฮกที่ไม่ได้ถูกกระแทกกระดูกข้อต่อหักกลับกระแทกหมัดซ้ายดีโด้ออก

ที่ฟาดใส่หน้ามัน เป็นพลังฝ่ามือของอี้เตียเอง

อี้เตียค่อยได้คิดขึ้น

โต่วน่อฮกมีไม้ตายที่สร้างชื่อให้แก่ตัวเองสามแขนง

เป็นแก่คุ้ง (หมัดดบแด่ง)

ชู่เจี้ย(ฝ่ามือสู่ขอ)

จื้อชีชียิ้นชิ้งกง (พลังภรรยาตัวเอง ภรรยาผู้อื่น)

โต่วน่อฮกใช้ฝ่ามือสู่ขอ “สู่ขอ” พลังฝ่ามือของมันไป ค่อยใช้

หมัดแต่งออก “แต่ง” ให้แก่มัน

โต้วน่อฮกมีความสามารถเช่นนี้ อี้เตี่ยถึงกับแทบพลาดท่าเสียที

ทั้งนี้เพราะนั่นเป็นพลังฝ่ามือของมันเอง

อี้เตี่ยไม่กลัวเกรงพลังฝ่ามืออื่น แต่มิอาจไม่เกรงกลัวพลังฝ่ามือที่ตัวเองฟาดออกไป

.....

ท่านพอหวาดกลัว จะทำอย่างไร? ดำเนินการประการใด? มีความเคลื่อนไหวเยี่ยงไร?

เย้งเชี่ยวเจี้ยะ (ตัวเอกดาบเสียดฟ้า) พอดื่นเด้นดึงเครียด มือเท้าจะเย็นเฉียบ ดังนั้นจะสลัดเท้าทั้งสอง หักนิ้วทั้งสิบเป็นการผ่อนคลายประสาท

แป๊ะโช้วปวย (ตัวละครในดาบเสียดฟ้า) พอดื่นเด้นดึงเครียด จะกะพริบตา ดังนั้นต้องสูดลมหายใจเพื่อสะกดลมปราณภายในกาย

โชวมั่งจิ้ม (ตัวละครในดาบเสียดฟ้า) พอหวาดกลัว หากไม่ลงมือในบัดดล ก็จะเอ่ยปากกล่าววาจา

ยอดขุนพลสยองขวัญพอหวาดกลัวหรือดึงเครียดจะพิโรธเดือดดาล วิธีระบายออกคือทุบดีคน ด่าทอคน หรือฆ่าคน หาไม่ก็ข่มขืนคน

ทิชิ่วยามดื่นเด้นดึงเครียด ชมชอบอ่านหนังสือ

ชูบ้อหี่พอหวาดกลัว ก็จะผายลม

เนี่ยเตียงยามหวาดหวั่นจะท่องคำสวด

ฉั่วค้วงยามพรั่นพรึง จะสลักตัวหนังสือ

ตุยเมี่ยพอตื่นเต้นตึงเครียดจะดื่มสุรา

แนฮ้วยพอหวาดกลัว จะอาบน้ำชำระกาย

...อี้เดียเล่า?

มันร้องเพลง

มันลีลาศ

อี้เดียที่ร้องเพลงเริงลีลาศ

“บุปผาเลือนลับอับจนปัญญา

นางแอ่นคืนมาคล้ายเคยรู้จัก”

มันร้องเพลงเช่นนี้ออกมา ขณะที่ร้อง กลับแฝงท่วงท่าอันอ่อนช้อยชนิดหนึ่ง

พร้อมกับอากัปกิริยาเยื้องย่างของมัน มันก็ “หลีกเลี่ยง” จากท่าจู่โจมของตัวเอง และ “ละทิ้ง” ท่าจู่โจมไป

ในความสง่างาม แฝงความอับจนปัญญาอยู่บ้าง แต่ก็ทำให้ท่าตอบโต้ของโต่วน่อฮก ล้วนจู่โจมใส่อากาศธาตุ

จากนั้นในความโศกซึ้ง มันดีโต้กลับไป

คล้ายกับนางแอ่นโบยบินมาตามลม หลังพิรุณโปรยผ่านพ้น

มันร่างสูงใหญ่ตระหง่าน ท่วงท่าลีลาศกลับคล่องแคล่วสวยงาม

อิริยาบถคล้ายนางแอ่น

ท่าฝ่ามือยิ่งคล้ายนางแอ่น

นางแอ่นที่พุ่งแรง

ฝ่ามือนี้ประทับใส่โต่วน่อฮก คล้ายขวานเล่มหนึ่งจามใส่โลงบรรจุศพ

เพลงลีลาศของอี้เตี่ย แตกต่างกับเพลงลีลาศทั่วไป
บทเพลงของมันคือท่าไม้ตายของมัน
ท่าลีลาศของมันเป็นอาวุธของมัน
โต่วน่อยกรู้สึกตัวในบัดดล
มันไม่อาจรับฝ่ามือนี้ไว้
และหลบไม่พ้น
หมัดแต่งออก “แต่ง” ไม่ออก
ฝ่ามือสู่ขอ “สู่ขอ” ไม่สำเร็จ
นอกจากมันเคลื่อนห่างจากตำแหน่งที่มันยืนอยู่
แต่ขอเพียงมันเคลื่อนห่างจากตำแหน่งแห่งนี้ อี้เตี่ยก็จะเข้าสู่หอเจดหุนครึ่งแล้ว
ดังนั้นมันกระทำเรื่องประการหนึ่ง
มันฟาดออกหนึ่งฝ่ามือ
ฟาดใส่ร่างมันเอง
ฝ่ามือนี้ฟาดอย่างหนักหน่วงยิ่ง
ดังนั้นโต่วน่อยก “ลอย”ขึ้นมา
มันถูกตัวเองกระแทกลอยลิ่วไป
การลอยลิ่วครั้งนี้ พอดีหลบรอดจากท่ากราดฟาดของอี้เตี่ย
มิหนำซ้ำยังชนใส่ร่างอี้เตี่ย
พลังของฝ่ามือนั้น ล้วนกระแทกใส่ร่างอี้เตี่ย
นี่เป็นพลังภรรยาตัวเองภรรยาผู้อื่น
ทำร้ายตัวเองก่อน ค่อยทำร้ายคน

...ใช้ตัวเองทำร้ายคน

หากแม้นคู่มือของมันมิใช่อี้เตี่ย ที่มีเปลือกนอกพลุ่งพล่านลำพองที่สุด แท้ที่จริงลึกล้ำสุดหยั่งคาด พลังภรรยาตัวเองภรรยาผู้อื่นของมันนี้ต้องทำร้ายฝ่ายตรงข้ามถึงแก่ชีวิตแน่นอน

น่าเสียดายที่เป็นอี้เตี่ย

...อี้เตี่ยที่สามารถร้องเพลง ถนัดในการเริงลีลาศ

.....

ท่านล่วงรู้รสชาติของการถูกกระแสสายฟ้าจี้ใส่หรือไม่?

แต่กระแสสายฟ้าพอเผชิญกับผ้าแพร ไม้ผุ หินทราย ก็ไม่สามารถถ่ายทอดกระแสสายฟ้าออกได้

ท่านใช่เคยลิ้มลองรสชาติของการถูกไฟลวกหรือไม่?

แต่อัคคีหากเผาลามถึงก้อนหิน ของเปียกชื้น หนองบึง ก็ไม่สามารถอาละวาดได้

ยามนี้โต่วน่อฮกมีความรู้สึกเช่นนี้

...ถ่ายทอดไม่ผ่าน

...พลังลมปราณไม่อาจถ่ายทอดผ่านได้

อี้เตี่ยชิงปิดสกัดจุดสำคัญ เส้นชีพจรทั่วร่างไว้ก่อน

ดังนั้นพลังลมปราณของโต่วน่อฮกไม่อาจถ่ายทอดผ่านเข้าไป

เมื่อเป็นเช่นนี้ พลังลมปราณไม่มีที่ระบาย สุดท้ายได้แต่ "แตกระเบิด" ภายในร่างของมันเอง

โต่วน่อฮกส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ยกมือกุมหัวใจ กระอักโลหิต ถลา

ล้มลง

อี๋เตี่ยฉวยโอกาสโถมขึ้นสู่หอเจ็ดหุนครึ่ง
มันทราบว่าตัวเองทำร้ายโต่วน่อฮกแล้ว
แต่มันไม่ได้ยินเสียงร้องของโต่วน่อฮก
ทั้งนี้เพราะในบริเวณมีแต่ซุ่มเสียงสองเสียงดังประชันกัน
เป็นเสียงร้องแหลมเล็ก
และเสียงขู่คำราม
เสียงร้องแหลมเล็กราวอิสตรี แหลมสูงจนไม่สามารถแหลมสูงกว่านี้อีก
เสียงดวาดว่าแผ่วทุ้มยิ่ง หนักแน่นจนไม่สามารถหนักแน่นกว่านี้อีก
นั่นเป็นเตี่ยฮ้อ กับ ทิชิ่ว หักล้างกัน
เป็นการหักล้างด้วย “เสียง”

.....

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออก โต่วน่อฮกในยามนี้รับบาดเจ็บสาหัสยิ่ง

มันไม่เพียงรับบอบช้ำภายใน มิหนำซ้ำพิษภายในกาย เนื้องอกพิษในหัวใจ และความกระทบกระเทือนทางจิตใจล้วนปะทุขึ้น

ยามนั้น ปรากฏคนผู้หนึ่งโลดแล่นมาถึง
กระโดดคราเดียวถึงเบื้องหน้าโต่วน่อฮก
เป็นเนี่ยเตียง
เนี่ยเตียงหายใจกระหืดกระหอบ ดวงตาซ้ายเป็นสีทอง ดวงตา

ขวาแดงฉาน หมวกบนศีรษะแดงราวอัคคี ตลอดทั้งร่างคล้ายถ่านไฟแดงที่ลุกโชนก้อนหนึ่ง

มันยื่นส่งกระบี่ของมันต่อโต่วน่อฮก

เป็นกระบี่เล็กแห่งเรา ซึ่งผิวนอกคล้ายเหล็กผุชำรุด แต่เมื่อไม่นานมานี้ ทั้งหมดเห็นมันเปล่งอานุภาพหยุดธารน้ำดกได้

เนี่ยเตียงมอบกระบี่ให้แก่โต่วน่อฮก จากนั้นผละจากไป

มันยังคิดต่อสู้

การต่อสู้ยังไม่ยุติ

มันเพียงส่งมอบกระบี่ของมัน แก่บุตรเขยที่มัน “คล้าย” ดูแคลนตลอดมาผู้นี้

คำพูดที่มันคิดกล่าวกับโต่วน่อฮก ล้วนอยู่ในความเคลื่อนไหวนี้

อื่นๆมันไม่จำเป็นต้องกล่าว

เนี่ยเตียงกลับเข้าสู่วงต่อสู้อีกครา

คงทิ้งไว้แต่ผู้สูงอายุที่เศร้าเสียใจ และกระบี่ที่คล้ายเหล็กสนิมท่อนหนึ่ง

ผู้ที่โต่วน่อฮกเผชิญหน้า เป็นผู้ได้บังคับบัญชาที่โอบล้อมเข้ามาสามคน ซึ่งประกอบด้วย

เฮ้งเลียกจั่ง

ลี้เลี้ยงชัง

เตียมกชก

.....

ผู้คนกลัวอะไรที่สุด?

ความกลัวของแต่ละคนแตกต่างกัน

บางคนกลัวตาย บางคนกลัวงู บางคนกลัวเจ็บปวด บางคนกลัวภูตผี บางคนกลัวพลาดรัก บางคนกลัวพ่ายแพ้ บางคนกลัวหวนรำลึกบางคนกลัวการร้องเพลง ถึงกับมีคนกลัวเกิดฝีหนอง กำเนิดบุตร มีคนกลัวรับประทานเนื้อติดมัน รับประทานอิ่มหนำเกินไป ยังมีคนที่ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน เพียงกลัวแมลงสาบ

มีความกลัวบางประการ ที่ผู้คนจำนวนมากคล้ายคลึงกันยิ่ง

สมมุติเช่นกลัวเกิดอุบัติเหตุ กลัวถูกเข้าใจผิด กลัวภัยพิบัติจากฟ้า การศึกสงคราม การลอบทำร้าย

โต่วน่อฮกเป็นชนชั้นผู้นำผู้หนึ่ง

มันเป็นหัวหน้าสมาคมดอกไม้เขียว

...ผู้นำอันประเสริฐกลัวอะไร?

กลัวการเป็นศัตรูกับผู้ได้บังคับบัญชาของตัวเอง

...เป็นเพราะกริ่งเกรงตัวเองมิใช่คู่มือฝ่ายตรงข้ามหรือ?

ย่อมมิใช่

ทั้งนี้เพราะผู้นำคนหนึ่งกริ่งเกรงคนที่ตัวเองให้การสนับสนุน จะทรยศมัน แข็งข้อมัน ทำร้ายมัน เข้าใจผิดต่อมัน ประทุษร้ายมัน ชนชั้น ผู้นำที่แท้จริงคนหนึ่ง ยินยอมตายใต้คมดาบของศัตรู ไม่ต้องการตายในเงื้อมมือของพวกเดียวกัน ยินยอมต่อสู้กับฝ่ายตรงข้ามจนตกตายข้างหนึ่ง ไม่ขอแตกหักกับพี่น้องผอง

เพื่อนของตัวเอง

แต่ที่น่าเสียดาย ที่น่าเศร้าคือ โลกนี้เต็มไปด้วยเรื่องราวอันคับแค้นอับจนปัญญาเช่นนี้

ต่อให้ท่านยอมรามือ อดทนกล้ำกลืน ไม่ตอบโต้ แต่สภาพของการไร้น้ำใจยังคงประดังใส่

โต่วน่อฮกคล้ายเลิกล้มการต่อสู้ขัดขืน

มันก้มศีรษะต่ำ

ผมหงอกขาวปกคลุมทั่วศีรษะ

เพียงครึ่งค่อนวัน ผมหงอกขาวยึดครองพื้นที่บนศีรษะมันไปแทบหมดสิ้น

โต่วน่อฮกสะทกสะท้านยิ่ง

กระบี่ในมือคล้ายตกต่ำกว่ามัน คราบสนิมบนตัวกระบี่ ดูไปคล้ายคราบน้ำตา

ยามนั้น เงาคนถลันวูบ พุ่งปราดถึงเบื้องหน้าของมัน

เป็นสตรีที่งามเฉิดฉัน แต่ก็เรียบร้อยยิ่งนางหนึ่ง

ต่อให้เป็นยามรีบร้อนลนลาน ท่วงท่าของนางยังคงงามรื่นรมย์

สีสันฝีปากของนางยังคงแดงสด

ประกายตาของนางยังคงเรืองรอง

นางยืนอยู่เบื้องหน้าโต่วน่อฮก

และขวางหน้าลี้เลี้ยงชัง เตียมกซก เฮ้งจั่งเลียกเอาไว้

คนทั้งสามพบเห็นนาง ล้วนชะงักเท้า ไม่กล้าเคลื่อนรุดหน้าแทบยังก้มศีรษะลง

.....

ท่านหราบหรือไม่ว่า เมื่อผู้คนบางคนฝืนมโนธรรม ทรยศต่อนายเหนือตัวเอง สิ่งที่ไม่กล้าเผชิญหน้าที่สุดคืออะไร?

นั่นคือเพื่อนพ้องร่วมอุดมการณ์ที่จงรักภักดี ไม่ละอายต่อคุณธรรมเหตุผล

...หากว่ามโนสำนึกของคนทรยศยังไม่ลบเลือนไปสิ้น

ผู้ที่รุดมาทันท่วงที เป็นหัวหน้าสหพันธ์นางแอ่นหงส์โกว

นางไม่ได้รุดมาคนเดียว

ขุนพลอันเข้มแข็งของนางทั้งสอง ซึ่งประกอบด้วยอี๊อก๊กเช้ง กับช่งก๊กกี้ล้วนรุดถึงทันท่วงที

อี๊อก๊กเช้งยังประคองเชี่ยงชุนกวงเม้งไว้

พิษภายในกายเชี่ยงชุนกวงเม้งกำเริบเป็นคำรบสอง ถังชิ้วยามอยู่ในระหว่างการต่อสู้ ยังสามารถเร่งเร้าพิษทิ้งความขาวทำร้ายคนอีกครา

ช่งก๊กกี้ฉวยโอกาสที่ดอกไม้เขียวสามพิโรธโอบล้อมโต่วน่อยกไว้ ลงมือตบคลายจุดที่ถูกสยบให้แก่ตั้งฮวงอุ้ย

ทั้งหมดรวมตัวกัน โอบล้อมเข้ามา

ทั้งนี้เพราะทั้งหมดความจริงอยู่ด้วยกัน

ทั้งหมดเป็นครอบครัวเดียวกัน

การร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมรุกร่วมถอย ไม่เพียงต้องเผชิญเภทภัยด้วยกัน ทั้งยังต้องผ่านการทดสอบของลาภยศสรรเสริญ

นี่เป็นเวลาทดสอบทั้งหมด มาตรว่าทั้งหมดตกอยู่ในสถานะอันเลวร้าย แต่ก็ยินดีต้อนรับการทดสอบเช่นนี้

พ่ายแพ้เป็นพ่ายแพ้ตกตายเป็นตกตาย แต่ความคิดต่อสู้ไม่สิ้นสูญ ปณิธานสู้รบไม่ยอมสยบ

ทั้งหมดยินยอมให้ศีรษะถูกปลิดปลง ไม่ยอมขายมโนธรรมของตัวเอง ยินยอมให้ศัตรูถือเป็นตัวโง่งม ไม่อาจปล่อยให้แนวร่วมเห็นว่าขลาดเขลา

หงส์โกวก็ถูกพิษ สูญเสียความรู้สึก

เนื่องด้วยตอนแรกนางไม่เข้าร่วมวงต่อสู้ เพียงรีดเร้นพิษอย่างสุดกำลัง ดังนั้นรีดเร้นพิษออกมาได้เจ็ดแปดส่วน พิษที่หลงเหลือก็ถูกสะกดไว้ชั่วคราว

ยามนี้ในมือนางถือทวนเล่มหนึ่ง เฝ้าอยู่เบื้องหน้าโต่วน่อฮกด้วยความองอาจ

นางหาได้เหลือบแลคนทรยศทั้งสามไม่

คล้ายกับว่าดอกไม้เขียวสามพิโรธไม่คู่ควรให้ชำเลืองแล

นางเพียงก้มกายลง กล่าวกับโต่วน่อฮกอย่างอ่อนโยนว่า

"โต่วหวยจู้ (หัวหน้าสมาคมแช่โต่ว) ท่านจำได้หรือไม่ว่า ระหว่างที่เรากับกวงเม้งกอยังไม่ประสบความสำเร็จ ได้รับความผิดหวังในยุทธจักร ท่านกล่าวกับเราอย่างไร?"

โต่วน่อฮกหาตอบคำไม่

มันเพียงกำกระบี่ในมือแนบแน่น

...กระบี่ที่คล้ายเหล็กผุชำรุดท่อนหนึ่ง

เชี่ยงซุนกวงเม้งกลับตอบวาจาแทนมัน

สามผู้เช่นสรวงของมันล้วนตายใต้เงื้อมมือคนใจแคบเดียยฮ้อ

แต่การตายของคนทั้งสาม กลับกระตุ้นความคิดต่อสู้ของมันขึ้น

...ความคิดต่อสู้ที่ขีดเส้นแบ่งเขตแดนกับสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ขอแลกชีวิตกับนางเชียนหิมะน้อยถังชิ้ว

หน้าที่ของมันในตอนนี้คือ ล้างแค้นให้แก่กงชุนเจีย ชุนเจี่ยเอี่ยง ตงชุนเอี่ยง

เชี่ยงชุนกวงเม้งกล่าวว่า

"ท่านบอกว่าเมื่อล้มลงต้องลุกขึ้นมา ไม่ว่าพลัดตกหกล้มกี่ครั้งคราล้วนต้องลุกขึ้นมา ยามใดที่ท่านคุ้นกับการนอนลง จะไม่แตกต่างกับคนตาย มีเรื่องบางประการ หากท่านไม่ลุกขึ้นเผชิญหน้า จะต้องหลบเลี่ยงมันไปชั่วชีวิต การหลบเลี่ยงรังแต่ก่อให้เกิดปัญหารุนแรงกว่านี้ ยิ่งยากลบล้างเงาทะมึนได้ ความพ่ายแพ้มิใช่ข้อยุติ ความพ่ายแพ้เพียงเป็นอีกจุดเริ่มหนึ่งของการค้นหาความสำเร็จ ผู้ที่ประสบความสำเร็จทุกคน ล้วนลุกขึ้นมาจากความพ่ายแพ้นับครั้งมิถ้วน คนผู้หนึ่งเมื่อพ่ายแพ้ ก็จะหยิบฉวยประสบการณ์อันล้ำค่า ทำให้มันเข้มแข็ง และยืนยันความตั้งใจตลอดจนความอดทนของตัวเอง ผู้เข้มแข็งไม่กลัวความพ่ายแพ้ ยอดฝีมือยิ่งรับความพ่ายแพ้ได้ ผู้นำที่แท้จริงคนหนึ่ง แม้สูญเสียโอกาสสูญเสียสภาวะ พ่ายแพ้ไปรอบหนึ่ง แต่ก็ได้มาซึ่งเกียรติศักดิ์ของคน ได้มาซึ่งคำชมเชยจากประวัติศาสตร์และผู้คนทั้งหมด คนต้องถูกฟ้าเคี่ยวกรำค่อยเป็นนักสู้"

ทั้งหมดไม่เห็นโฉมหน้าโต่วน่อฮก
แต่กระบี่ในมือมันพลันแปรเปลี่ยนไป
แปรเปลี่ยนเป็นกระบี่วิเศษที่เจิดจ้าจับตา วิจิตรงดงามเหลือประ-

มาณเล่มหนึ่ง

ที่แท้กระบี่เล่มนี้สามารถมีสื่อสัมพันธ์กับผู้คนที่ยึดกุมมัน

ได้ยินโต่วน่อยกกล่าวย้ำทีละคำว่า

“เราไม่ได้พ่ายแพ้ เราเพียงท้อแท้ต่อการตายของเอี่ยงเอี้ยง เราได้รับการสนับสนุนจากพวกท่าน เราไม่ได้พ่ายแพ้”

เซี่ยงชุนกวงเม้งพอฟัง กลับคลายใจลง ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ที่เราด่าว่าเป็นตัวเอง คำพูดของท่านนี้กล่าวเมื่อสิบห้าปีก่อน จนบัดนี้ยังปลุกปลอบให้เราเริ่มต้นใหม่”

หงส์โกวร่ายทวนคราหนึ่ง ปักทวนกับพื้น ยกมือเท้าสะเอว เหลียวหน้าไปตวาดถามว่า

“พวกท่านทั้งสามคิดทำอย่างไรต่อผู้มีพระคุณของพวกท่าน?”

เฮ้งเลียกจั่ง ลี้เลี้ยงชัง เตียมกชกหันไปมองหน้ากัน

ตั้งฮวงอุ้ยหัวร่อด้วยความห้าวหาญรันทด กล่าวว่า

“เราอยู่ที่นี้ พวกท่านมีความสามารถ ก็โค่นเราที่เป็นเล่าตั่ว (อันดับหนึ่ง) ล้มลงก่อน”

เตียมกชกก้มศีรษะลง

เฮ้งเลียกจั่งทอดถอนใจยาว

ลี้เลี้ยงชังสั่นศีรษะ

จากนั้นทั้งสามสลายตัวไปอย่างเงียบงัน ล้วนจากไปแล้ว

ตั้งฮวงอุ้ยพลุ่งพล่านใจ คิดติดตามไป โต่วน่อยกทัดทานว่า

“อย่าได้ตามแล้ว”

“เพราะเหตุใด?”

"การทรยศของทุกผู้คน ล้วนมีเหตุผลและความคับแค้นจำเป็นของตัวเองไม่ว่าเป็นการหลอกตัวเอง หลอกผู้อื่น ล้วนเข้าใจว่าตัวเองถูกต้อง พวกเราอย่าได้บีบคั้นเกินไป ลี้เล่ายี (อันดับสองแซ่ลี้) เฮ้งเล่าซา (อันดับสามแซ่เฮ้ง) เดียเล่าสี่ (อันดับสี่แซ่เตีย) ล้วนมิใช่คนสูญสิ้นมโนธรรม ให้เวลาแก่พวกมันเถอะ พวกมันอาจกลับใจได้สำนึก"

ตั้งฮวงอุ้ยหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"หวยจู่ไม่ถือโทษโกรธเคือง เราเล่าตั่วที่ไม่สามารถควบคุมผู้น้องยังมีคำพูดใดจะกล่าว เพียงแต่พวกมันสะบัดหน้าจากไปโดยไม่แยแส ปล่อยให้พวกเราที่เหลืออยู่กอบกู้สถานการณ์ เกรงว่าผู้คนไม่ยอมรับนับถือ"

โต่วน่อฮกขณะจะปลอบโยนสักหลายคำ พลันได้ยินเสียงตวาดดังสดใส เงาร่างสีแดงพกพาประกายเจิดจ้าวูบขึ้น หงส์โกวร่ายรำทวนต่อสู้กับถังชิ้วเป็นพัลวัน

.....

ที่แท้พริบตานั้นภายในวงเกิดการเปลี่ยนแปลงมากหลาย

ก่อนอื่นทิชิ่วใช้วิชาไซจื้อฮ่อ (ราชสีห์คำราม) สะกดเตียฮ้อไว้

เตียฮ้อเพียงงงงันวูบ ก็ใช้วิชาลุ่งแซเซ่า (เสียงกู่อ่อนใหม่) ตอบโต้กลับไป

เสียงขู่คำรามของทิชิ่วแม้ก้องกังวาน แต่คลื่นเสียงเพียงจู่โจมใส่เตียฮ้อคนเดียว

เขาไม่ต้องการทำร้ายคนไร้ความผิด

มาดว่าเดียฮ้อดุร้ายอำมหิต ทิชั่วเพียงคิดสยบมัน ไม่มีเจตนาทำร้ายมันถึงแก่ชีวิต

แต่เดียฮ้อผิดแผกแตกต่าง

เสียงกู่อ่อนใหม่ของมัน เข่นฆ่าสังหารโดยไม่จำแนกบุคคล

มันโคจรพลังเปล่งชุ่มเสียงตามแนวทางอธรรม ด้านพลังการฝึกปรือไม่เทียบเท่าทิชั่ว แต่แหลมคมรุนแรงกว่า ทิชั่วพอฟังก็ทราบว่าหากไม่สะกดเสียงกู่แหลมเล็กของมันไว้ ไม่เพียงแต่ตัวเองต้องถูกเสียงมารแหวะอกแยกปอด แม้แต่ผู้คนในบริเวณที่มีพลังการฝึกปรืออ่อนด้อยก็ยากจะมีหนทางรอด ดังนั้นได้แต่เปล่งเสียงคำราม คิดสยบเดียฮ้อในคราเดียว

นี่ด้องรวบรัดเผด็จศึก จึงไม่ทำร้ายถูกผู้อื่น

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสองแยกย้ายกู่ร้องคำรามคนละเสียง

ในที่สุดเสียงกู่ถูกเสียงคำรามสะกดไว้

แต่เสียงคำรามถูกเสียงกู่ทำลายไป

ใบหูทั้งสองของเดียฮ้อปรากฏโลหิตไหลซึม จมูกก็มีเลือดกำเดาไหลออกมา

มันใช้หลังมือปาดเช็ดจมูก บนใบหน้าก็เพิ่มรอยเลือดเส้นหนึ่งทำให้เพิ่มความดุร้ายกว่าเดิม

ขามนั้น อี้เดียโค่นโต่วน่อยกลับลง กำลังพุ่งปราดขึ้นสู่หอเจ็ดหุนครึ่ง ทิชั่วเห็นเช่นนั้น บังเกิดความร้อนรุ่มใจ ฟาดฝ่ามือออกแต่ไกลปากดวาดว่า

"รับจู่โจม"

เขาจะอย่างไรมีจิตใจกระจ่างเปิดเผย มาตรว่าเผชิญศัตรูสองด้าน มิหนำซ้ำเป็นศัตรูเข้มแข็ง แต่เมื่อฟาดฝ่ามือใส่ศัตรูทางด้านหลัง ยังไม่ลืมร้องบอกก่อน

อี้เดียทราบว่าทิชั่วมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ฝ่ามือนี้ไม่อาจดูแคลนได้ รีบถลันหลบเลี่ยง เกร็งกำลังหมายฟาดฝ่ามือตีโต้ มิคาดฝ่ามือของทิชั่วนี้ปราศจากเรี่ยวแรง กลับฟาดใส่อากาศธาตุ

อี้เดียเข้าใจว่า ทิชั่วเป็นคนสัตย์ซื่อ มิคาดทิชั่วเล่นลวดลาย แสร้งเป็นฟาดฝ่ามือ จุดประสงค์เพื่อถ่วงเวลา เป็นเหตุให้หลงกล

แต่ผู้ที่ตื่นเต้นสงสัยยิ่งกว่าคือทิชั่ว

ทิชั่วไม่ได้เล่นลวดลาย

หากแต่ไม่อาจใช้กำลังได้

มิหนำซ้ำเสียงดวาดคำ “รับจู่โจม”ซุ่มเสียงแหบพร่า ไม่คล้ายเป็นสำเนียงที่แกร่งกร้าวกังวานเช่นยามปรกติ

ที่แท้เสียงคำรามของเขา พอหักล้างกับเสียงกู่ของเดียฮ้อ ก็ทำร้ายเดียฮ้อรับบอบช้ำภายใน แต่ตัวเองก็สูญเสียลมปราณ รับความกระทบกระเทือนทางซุ่มเสียง

เดียฮ้อพลันพุ่งควับคราหนึ่ง พุ่งปราดเข้าสู่หอเจ็ดหุนครึ่ง

อี้เดียถูกทิชั่วสะกดไว้ ต้องชะงักท่าร่างวูบหนึ่ง เห็นทิชั่วตะลึงลานกับที่ ก็ไม่ดีโด้ ขณะจะขึ้นหอไปช่วงชิงโสมสุขสมใจ ประจวบกับเดียฮ้อพุ่งปราดมา จึงกล่าว

“ท่านเฝ้าอยู่ที่นี้ เราขึ้นหอไป จากนั้นลงมาสมทบ”

เดียฮ้อรับคำคราหนึ่ง ต่อยหมัดใส่อี้เดียอย่างไม่คาดหมาย

อี้เตี่ยยามร้อนรุ่ม รีบหงายร่างพลิกตัว แผ่นหลังแทบปะทะชนกับผนังศิลา ค่อยหลบรอดจากท่าจู่โจมที่ปราศจากวี่แววล่วงหน้านี้

อี้เตี่ยดวาดคำ “ท่าน...” เตี่ยฮ้อก็ถลันขึ้นหอไปดุจควันสีแดงสายหนึ่ง

ยามนั้น ทิชั่วติดตามมาถึง บุกขึ้นหอไปอย่างสุดกำลัง

อี้เตี่ยความจริงคิดรั้งท้ายให้แก่เตี่ยฮ้อ มิคาดเตี่ยฮ้อพาตัวขึ้นหอทิ้งให้มันจัดการกับทิชั่ว คราครั้งนี้มิอาจไม่ต่อสู้ ต้องคำรามก้อง ใช้วิชามือทลายโลงใหญ่ กราดฟาดใส่ทิชั่ว

ทิชั่วทราบว่า การต่อสู้ยากหลีกเลี่ยง ดังนั้นเกร็งกำลังสิบส่วน ใช้วิชาทิจะมึ้ง (ประตูกรงเหล็ก) ปะทะกับพลังฝ่ามือของอี้เตี่ยอย่างหักโหม

.....

ด้านศัตรูของถังชิ้ว กลับยิ่งมายิ่งมาก

เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงผนึกรวมกำลังกัน ร่ายเวทมนตร์ใช้จิตสำนึกจู่โจมโหมใส่ศัตรู

แต่ถังชิ้วก็เป็นชนชาวอธรรมที่ถือกำเนิดจากตระกูลถัง และทรยศต่อตระกูลถัง ใช้อาวุธลับตระกูลถังผสานกับวิชาพิษของนางทำร้ายศัตรู

อาวุธลับที่ถังชิ้วใช้ออกเป็นเม็ดหมากรุก

นางชัดเม็ดหมากรุกออก

เม็ดหมากรุกแหวกฝ่าอากาศมุ่งใส่ศัตรู

แต่ละเม็ดของนางล้วนเป็นการวางหมาก

หมากที่วางเป็นหมัดสังหาร

เม็ดหมากรุกของนางหากจู่โจมพลาดผิด สามารถเปลี่ยนเส้นทางเคลื่อนขวางกลางอากาศ แหวกพุ่งเฉียงๆ วางกับดักทั้งสิบด้าน เพื่อกำจัดในคราเดียว

ดังนั้นการประมือของคนทั้งสาม นับเป็นการใช้ความพิสดารสู้ความพิสดาร คิดใช้ความพิสดารเข้าเอาชัย

เนียเดียงแม่คลุ้มๆคลั่งๆ ฉั่วค้วงดูไปคล้ายถือดี แต่ก็มีจิตใจละเอียดรอบคอบ ล้วนรู้สึกว่าอาวุธลับเม็ดหมากรุกของฝ่ายตรงข้ามดีงมือยิ่ง อย่าว่าแต่เม็ดหมากรุกยังมีพิษร้ายแรง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เนียเดียงกับฉั่วค้วงไม่อาจจู่โจมทำร้ายถังชิ้ว แต่ภายใต้เสียงดวาด “ฟ้าคนไม่ยอมรับ” และคำสวด “อำมั้วนีปาบีงู้” ถังชิ้วก็ไม่สามารถทะลวงฝ่าออกจากวงล้อมเช่นกัน

นางร้อนรุ่มจนขยี้เท้า

การขยี้เท้าเช่นนี้ ทำให้พิษ “ทิ้งความขาว” ภายในกายเชี่ยง-ซุนกวงเม้งกำเริบขึ้นอีกครา

แต่แล้วยามนั้น พลันบังเกิดเสียงครืนครัน หอเจ็ดหุนครึ่งที่เอนเอียงอยู่แล้ว คล้ายสตรีชราที่หนาวสั่นนางหนึ่ง เกิดการสั่นไหวขึ้นมา

จากนั้นเป็นเสียงควับ เงาร่างสีแดงสายหนึ่งพุ่งทะลวงออกจากช่องแตกบนผนัง ซึ่งเนียเดียงทะลวงทลายออกมา เพื่อไล่ติดตามฉั่วค้วงไป

คนผู้นี้คือเตี่ยฮ้อ

เตี่ยฮ้อพอตกถึงพื้น ก็วิ่งตะบึงลงจากเขาโดยไม่หยุดยั้งรั้งรอแม้แต่น้อย

นี่เป็นเหตุการณ์ในชั่วพริบตา แต่ทั้งหมดล้วนเห็นชัดตาว่า ในมือมันถือต้นไม้เล็กๆสีเขียวซีด สูงเชียะเศษต้นหนึ่ง พาตัวหลบหนีลงจากเขา

จากนั้นเป็นเสียงครืนใหญ่ ในที่สุดหอเจ็ดหุนครึ่งล้มลงแล้ว

พังทลายลงแล้ว

ฝุ่นละอองคละคลุ้งอบอวล ทำให้ภูเขาหลุยงั่งชัวที่ปกคลุมด้วยเมฆหมอก ยิ่งสลัวเลอะเลือนกว่าเดิม

.....

ที่แท้เตี่ยฮ้อพอบุกขึ้นหอเจ็ดหุนครึ่ง หงส์โกวก็นำซ่งกิกกี้กับอี๊อกิกเซ้งพุ่งตัวขึ้นไป

พวกนางคิดยับยั้งไม่ให้เตี่ยฮ้อช่วงชิงโสมสุขสมใจ

ขณะเดียวกัน ทิชั่วกับอี้เตี่ยก็ปะทะฝ่ามือกันภายในหอสามฝ่ามือ

ฝ่ามือแรก หอเริ่มเอนเอียง

ฝ่ามือสอง หอพังทลายลงแล้ว

ฝ่ามือที่สาม อี้เตี่ยทราบว่าทิชั่วรับบอบช้ำภายใน ทิชั่วก็ทราบว่าอี้เตี่ยได้รับบาดเจ็บบอบช้ำภายใน อี้เตี่ยทราบว่าตัวเองรับบอบช้ำภายใน ทิชั่วก็ทราบว่าตัวเองได้รับบอบช้ำภายใน อี้เตี่ยและทิชั่วล้วนทราบว่า ทั้งสองฝ่ายได้รับบอบช้ำภายใน

หลังสามฝ่ามือพ้นผ่าน ทั้งสองหยุดยั้งพักผ่อนคราหนึ่ง

ทั้งสองหยุดยั้งลง มิใช่เป็นเพราะปราศจากเรี่ยวแรงต่อสู้

ยิ่งมิใช่เป็นเพราะสูญเสียความคิดต่อสู้

หากแต่โสมสุขสมใจถูกเตี่ยฮ้อช่วงชิงไปแล้ว

อี้เตียต้องการครอบครองให้จงได้ ดังนั้นทุ่มเทฝีเท้าไล่ติดตาม
อี้เตียพอติดตาม ทิชั่วก็เกร็งลมปราณติดตามไป
ทั้งนี้เพราะหงส์โกวกับอื้อก๊กเช้ง ช่งก๊กกี้ติดตามไปโดยกระชั้นชิด
ทิชั่วทราบว่า เตียฮ้อเป็นบุคคลที่น่าสะพรึงกลัว ไม่อาจให้หงส์โกวและพวกทั้งสามเสี่ยงอันตราย

อย่าว่าแต่คำนวณจากสภาพการต่อสู้ เพียงถังชิ้วคนหนึ่งและหกสิบสองผู้พลีชีวิต อาศัยเนี่ยเตียงฉั่วค้วงและมือตีของสำนักฟ้าทักษิณสหพันธ์ห้าสมุทร พรรคเสื้อแพร พรรคเสื้อสกปรก สหพันธ์นางแอ่นสหพันธ์กระเรียนยังจัดการได้

มิคาดขณะที่อี้เตียพุ่งเตียงบ่าเตียงไหล่กับทิชั่ว พุ่งผ่านวงต่อสู้ของถังชิ้วกับเนี่ยเตียงฉั่วค้วง พลันได้ยินถังชิ้วร้องว่า

“เรื่องในที่นี้ขอมอบต่อท่านและผู้พลีชีวิตของท่านแล้ว”

กล่าวจบ นางชัดเม็ดหมากรุกใส่เนี่ยเตียงและฉั่วค้วง จากนั้นผละจากไป

เนี่ยเตียง ฉั่วค้วงเดือดดาลเป็นการใหญ่ นกเขาตัวนั้นพลันใช้จะงอยปาก จิกเม็ดหมากรุกเม็ดหนึ่งไว้ ใช้ปีกตีเม็ดหมากรุกอีกเม็ดหนึ่งร่วงหล่น เนี่ยเตียงและฉั่วค้วงพากันใช้ดาบกระบี่ จ้วงใส่ด้านหลังถังชิ้ว

ถังชิ้วคล้ายไม่รู้สึกตัว หาได้แยแสสนใจไม่

นางไม่แยแสสนใจ อี้เตียมิอาจไม่แยแสสนใจ

ระหว่างมันกับถังชิ้ว แสดงว่ามีความสัมพันธ์พิเศษเฉพาะ

ถังชิ้วคำนวณแน่ว่า ตอนนี้มันพอตีพุ่งผ่านมาและคำนวณแน่ว่ามันต้องไม่อยู่นิ่งเฉยแน่นอน

อี้เดี่ยไม่อาจนิ่งเฉยจริงๆ

อย่าว่าแต่มันไม่อาจทอดทิ้งผู้พลีชีวิตทั้งหกสิบสองคน ผละจากไปเพียงลำพัง

เพราะเหตุนี้ มันทอดถอนใจออกมาคำหนึ่ง

เมื่อคนผู้หนึ่งทราบว่า เรื่องที่ตัวเองกระทำ เป็นเรื่องที่ไม่พึงกระทำ แต่มิอาจไม่กระทำ จะส่งเสียงทอดถอนใจเช่นนี้

มันได้แต่ชะงักท่าร่างลง ใช้ฝ่ามือทั้งสองของมัน รับดาบกระบี่เอาไว้

เป็นดาบใหญ่แห่งเราของฉั่วค้วง

ยังมีกระบี่เล็กแห่งเรา ที่หลุดพ้นจากมือของเนี่ยเตียง

กระบี่นี้กลับหลุดจากฝักที่ถืออยู่ในมือของโต่วน่อฮก ภายใต้การชี้นิ้วบงการของเนี่ยเตียง บินจู่โจมใส่ศัตรู ราวกับถืออยู่ในมือผู้คนก็ปาน

.....

ทั้งหมดติดตามลงจากเขา ไม่นานให้หลังก็มาถึงเมืองอวกเส็กติ่ง

ยามนั้น ทิชิ่วกับหงส์โกว อื้อก๊กเซ้ง ซ่งก๊กกี้เหินเคียงบ่าเคียงไหล่กัน

หงส์โกวมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม

ผู้เซ่นสรวงแห่งสหพันธ์นางแอ่นซ่งก๊กกี้กับอื้อก๊กเซ้ง ย่อมมีวิชาตัวเบามิใช่ชั่ว

แต่วิชาตัวเบาของทิชิ่วไม่สูงเยี่ยมเท่าใด

จุดเด่นของเขาอยู่ที่มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำยาวนาน

เพียงแต่ในหนึ่งวันนี้ ทิชิ่วประลองกำลังกับเนี่ยเตียง ฉั่วต้วง หลายครา ทั้งยังโคจรพลัง ทำลายเสียงมารของเตี่ยฮ้อ จากนั้นทุ่มเทกำลังหักล้างกับอี้เตี่ย สูญเสียกำลังภายในอักโข

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ผลจากการวิ่งตะบึงระยะยาว ทิชิ่วและพวกยังติดตามหงส์โกวและพวกจนทัน

วิชาตัวเบาของอี้เตี่ยก็ไม่ดีนัก

อย่างน้อยสู้วิชาหมัดชรามือเยาว์วัยของมันไม่ได้

ระหว่างที่โลดแล่น ยิ่งสังเกตเห็นขาเป๋ของมันชัดเจนกว่าเดิม

มันเพียงล้ำหน้าหงส์โกวและพวกสิบเจ็ดสิบแปดวา

ทั้งสองรักษาระยะห่างเช่นนี้ไว้ตลอดเวลา

ที่น่าประหลาดคือ นักฆ่าสตรีถังชิ้วที่ติดตามมา กลับหายสาบสูญไร้ร่องรอย

...เป็นนางติดตามไม่ทัน?

...หรือว่าจงใจหลบเลี่ยง?

...หาไม่นางมีเจตนาเคลือบแฝง?

ทั้งหมดติดตามถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งประกอบด้วยร้านรวงสามร้าน

ร้านรวงกึ่งกลางเป็นร้านค้าโลงแห่งหนึ่ง ที่หน้าร้านแขวนป้ายยี่ห้อขนาดใหญ่ เขียนข้อความว่า

“นับแต่โบราณกาลผู้ใดไม่ตาย”

ร้านรวงหนึ่งหน้าหนึ่งหลังอีกสองร้าน ร้านหน้าเป็นร้านข้าวสาร

ร้านหลังเป็นร้านผ้าแพรพรรณ

ร้านรวงด้านหน้าก็ตั้งป้ายยี่ห้อว่า

“ข้าวชามเดียวอิ่มสองคืน”

ร้านรวงด้านหลังก็แขวนป้ายขวางว่า

“แพรพรรณเพื่อวงศ์ตระกูล”

เดียฮ้อที่วิ่งนำหน้า พลันชะลอท่าร่างลง

มันคล้ายถูกรังสีการฆ่าฟัน ที่แผ่ซ่านออกจากร้านรวงเบื้องหน้าทั้งสามร้านสะกดไว้

...เป็นผู้ใดอยู่ภายใน ถึงกับสร้างความระย่นย่อแก่นักฆ่าที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตาผู้นี้?

ทิชิ่วก็ชะลอฝีเท้าลง กล่าวด้วยความยินดีว่า

“ดูท่าพวกมันตรึงสถานการณ์ไว้แล้ว”

อื๊อก๊กเช้งทวนคำว่า

“พวกมัน?”

ซ่งก๊กกี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เป็นผู้ใด?”

ทิชิ่วไม่ทันตอบคำ หงส์โกวชิงกล่าวว่า

“พวกท่านทราบหรือไม่ว่า ในหน่วยปฏิภาณฟ้า นอกจากเดีย-ซาปาแล้ว ผู้ที่เข้มแข็งที่สุด ร้ายกาจที่สุดเป็นสี่คนใด?”

ซ่งก๊กกี้กล่าวว่า

“เป็นสี่ได้เทียนอ้วง(สี่โลกบาล)”

หงส์โกวผงกศีรษะกล่าวว่า

“บอกต่อไป นับย้อนกลับมา”

อี๊อก๊กเช้งกล่าวอย่างได้คิดว่า

“สี่ทิวาเจ่กนึ่ง(หนึ่งหญิง) สามวันฮาฮุด สองคืนโจ้วเฮี้ยง หนึ่งวาตรี...”

หงส์โกวสอดคำขึ้น

“ใช่แล้ว เป็นอ้วงโจ้วเฮี้ยง”

ซ่งก๊กกี้กล่าวด้วยความยินดีว่า

“มันอยู่ที่นี้”

ทิชิ่วสอดคำขึ้น

“ดูจากสภาพการณ์ อ้วงโจ้วเฮี้ยงได้เผยโฉม พร้อมกับควบคุมสถานการณ์ไว้ เพียงไม่ทราบฮาฮุดและพวกช่วยเหลือลี้ก๊กฮวยกับสี่เกียฮวยได้แล้วหรือไม่?”

หงส์โกวก็ทอดถอนใจกล่าวว่า

“นอกจากนั้นไม่ทราบว่า เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงบนภูเขาหลุยงั่งชัวจัดการกับอี้เตียได้แล้วหรือไม่?”

ตอนที่ 6

โสมสุขสมใจ

เหตุผลส่วนใหญ่ในโลกล้วนตื้นเขิน เข้าใจได้โดยง่าย
เพียงแต่ไม่มีผู้คนประพฤติปฏิบัติเท่านั้น

“ปู่บแต่โบราณกาลผู้ใดไม่ตาย”

นั่นเป็นป้ายยี่ห้อของร้านค้าโลงร้านหนึ่ง

ทางด้านหน้ามีร้านข้าวสารร้านหนึ่ง ที่หน้าประตูขึงม่านมู่ลี่ เขียนอักษรใหญ่สะดุดตาว่า

“ข้ามชามเดียวอิ่มสองคืน”

ทางด้านหลังยังมีร้านขายผ้าร้านหนึ่ง แขวนป้ายขวางเขียนข้อความว่า

“แพรพรรณเพื่อวงศ์ตระกูล”

ที่หลังร้านยังมีแปลงผักที่เขียวชอุ่มสดใสแถบหนึ่ง

ดูท่าร้านรวงที่เมืองอวกเส็กติ่งทั้งสามร้านนี้ครอบคลุมเรื่องการกิน

อยู่ เครื่องนุ่งห่ม ซึ่งเป็นสามปัจจัยใหญ่ของมนุษยชาติ

เดียฮ้อชะลอท่าร่างเชื่องช้าลง จากนั้นส่งเสียงกู่ร้องที่แหลมเล็กพิกลคราหนึ่ง

นั่นคล้ายเป็นจระเข้ตัวหนึ่ง พลันส่งเสียงร้องราววิหคราตรีออกมา

ได้ยินมันร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"เรามาแล้ว พวกเจ้ายังไม่ไสหัวออกมาอีก?"

. เสียงขาดคำ ประตูร้านค้าโลงพลันเปิดออก ปรากฏผู้คนสองคน "กลิ้งเกลือก" ออกมา

...หามโลงใบหนึ่งกลิ้งเกลือกออกมา

คนทั้งสองล้วนมีรูปร่างกลม

ใบหน้ากลม ดวงตากลม จมูกกลม ข้างแก้มกลม หน้าท้องกลม ตะโพกกลม ประหลาดน่ารักยิ่ง

เพียงแต่คนหนึ่งสูงใหญ่ ... กลมอย่างสูงใหญ่

อีกคนหนึ่งเตี้ยเล็ก ... กลมอย่างเตี้ยเล็ก

ความอ้วนกลมของคนทั้งสอง หาได้กระทบกระเทือนถึงฝีมือที่เข้มแข็งประเปรียวของพวกมันไม่

สารรูปของคนทั้งสอง ดูไปน่าเล่นยิ่ง ทั้งยังน่าหัวร่อยิ่ง

ความน่าหัวร่อและน่าเล่น บางครั้งทำให้ผู้คนขาดการระวังป้องกัน ...คนผู้หนึ่งสามารถทำให้ฝ่ายตรงข้ามละเลยการระวังป้องกัน เท่ากับชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ประสบชัยกว่าครึ่ง

คนทั้งสองพอพบเห็นเตียฮ้อ พากันคุกเข่าลง แยกย้ายกันเรียกหาว่า

"กงจื้อ(คุณชาย)"

“เอี่ยเอี้ย (ปู่)”

เตี่ยฮ้อเพียงถามอย่างเยือกเย็นว่า

“คนเล่า?”

ชายฉกรรจ์อ้วนกลมสูงใหญ่รีบกล่าวว่า

“เชียงกงน้อยยังอยู่ พวกเราเฝ้าดูแลไว้ ภายในร้านค้าโลงมีคนของพวกมันปะปนอยู่ แต่ถูกพวกเราขับไล่ไป พวกเราเฝ้ารักษาอยู่ที่นี่เพื่อรอคอยท่านรุดมา”

คนอ้วนกลมเตี้ยเล็กกลับกล่าวว่า

“ท่านพอจากไป คนของร้านข้าวสารกับร้านขายผ้าล้วนบุกจู่โจมดีที่เราเฝ้ารักษาไว้ได้ หากท่านยังไม่มาถึง เกรงว่าไม่อาจเฝ้ารักษาไว้เมื่อถึงเวลา พวกเราขอตายเพื่อตอบแทนเอี่ยเอี้ยท่านแล้ว”

คนทั้งสองคนหนึ่งกล่าววาจาน่าฟัง ทางหนึ่งเปิดฝาโลงออกอย่างรีบร้อน

ภายในโลงมีคน

กลับเป็นเชียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวย

.....

หงส์โกว อี้อกีกเซ้งกับซ่งกักกี้ล้วนหยุดชะงักลง

มิหนำซ้ำหมอบซุ่มอยู่ที่หลังเนินดิน

ทั้งหมดมองจากเบื้องสูงลงมา สามารถมองเห็นคนในโลงที่หน้าร้านเชิงเนิน

แต่หากคิดเร่งรุดไป เกรงว่าไม่ทันการณ์แล้ว

ขณะเดียวกัน หากเร่งรุดไปเช่นนี้ กลับบีบบังคับให้เตี่ยฮ้อลงมือต่อลี้เกียฮวย ที่ยังสลบไสลไม่ได้สติ หงส์โกวแสดงว่าไม่ต้องการให้ลี้ก๊กฮวยโทษว่าตำหนินางไปชั่วชีวิต

...คนผู้หนึ่งสามารถใช้พระเดชสะกดบริวาร

...และสามารถใช้พระคุณพิชิตผู้ใต้บังคับบัญชา

...แต่ต่อให้ใช้ทั้งพระเดชและพระคุณ อย่างน้อยไม่อาจก่อให้เกิดความผิดพลาดประการหนึ่งนั่นคือไม่อาจพรากทำลายวัตถุเรื่องราวที่ผู้ใต้บังคับบัญชาเห็นว่ามีค่าที่สุด

หงส์โกวย่อมเข้าใจถึงข้อนี้

นางมองดทิชั่ว

พลังฝีมือของนางยังอ่อนด้อย ไม่ทราบทางด้านทิชั่วเป็นอย่างไร?

ได้ยินช่งก๊กกี้กล่าวเบาๆว่า

“คนอ้วนสูงใหญ่นั้นเป็นเกี้ยชีจุนเจี้ย(ผู้วิเศษผีดิบ)แบะดังนา”

อื้อก๊กเช้งกล่าวเสริมว่า

“คนอ้วนเตี้ยคือเจ้าเน็กเท้าเทาะ(ศพมนุษย์เดินได้) เจ็งชิมเม้ง”

ช่งก๊กกี้กล่าวว่า

“พวกมันล้วนเป็นบริวารของถังชิ้ว เรียกว่าสองบ่าวชื่อสัตย์”

อื้อก๊กเช้งกล่าวว่า

“เพลงหมัดเกี้ยชีคุ้งฮวบ(เพลงหมัดผีดิบ)ของแบะดังนา ความร้ายกาจอยู่ที่พอจู่โจมสังหารคนผู้หนึ่ง พลันหมัดของมันจะเพิ่มพูนอีกส่วนหนึ่ง ความร้ายกาจของเพลงฝ่ามือเจ้าเน็กเจี้ยฮวบ (เพลงฝ่ามือ

ศพเดินได้) อยู่ที่พอประมือกับผู้คน สามารถยักย้ายถ่ายเทพลังฝีมือของฝ่ายตรงข้ามมาเป็นของตัว”

หงส์โกวทราบกระจ่างแก่ใจ บริวารทั้งสองพูดจาโต้ตอบ เพื่อบอกกล่าวกับนางเอง

...บริวารที่ดีจะไม่ “แนะนำสั่งสอน” นายเหนือต่อหน้าผู้อื่น ตรงกันข้าม จะหาโอกาสบอกใบ้สถานการณ์ที่แท้จริง ตลอดจนข้อมูลที่เป็นประโยชน์ เพื่อให้นายเหนือตัดสินใจ

ดังนั้นนางแค่นเสียงเบาๆกล่าวว่า

“ดูท่าคนทั้งสองประเปรียวยิ่ง ไม่คล้ายเป็นผีดิบศพเดินได้”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“แต่พวกมันชมชอบให้ผู้อื่นเรียกหาพวกมันเช่นนี้”

หงส์โกวถามว่า

“เพราะเหตุใด?”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“พวกมันเมื่อเป็นผีดิบ เป็นศพเดินได้ นายเหนือพวกมันก็ไม่ระแวดระวังพวกมัน ศัตรูก็จะไม่ระวังป้องกันพวกมัน”

เขาเป็นมือปราบผู้หนึ่ง ย่อมมีข้อมูลเกี่ยวกับชาวยุทธจักรบางกลุ่มโดยละเอียด

หงส์โกวกล่าวว่า

“ดูท่าคนที่ชาญฉลาดสุดยอดผู้หนึ่ง จะไม่ปล่อยให้ผู้คนล่วงรู้ถึงความชาญฉลาดของมัน ตรงกันข้าม กลับมุ่งหวังให้ผู้คนเข้าใจว่า มันเป็นตัวโง่งมตนหนึ่ง ในสี่จอมทมิฬ อี้เตี๋ยปกครองผู้พลีชีวิตบุรุษสตรี

หกสิบสองคน ไม่ทราบเดียฮ้อกับดู้มึงมีชุมกำลังอันใด?"

ช่งก็กกี้กล่าวว่า

"ดู้มึงไม่มีผู้ช่วย มันเป็นนักฆ่า ต้องครองตัวเพียงลำพัง เคลื่อนไหวแต่ผู้เดียว ผู้ที่เข้าใกล้มันล้วนต้องตาย"

อื้อก๊กเช้งกล่าวเสริมว่า

"ดังนั้นดู้มึงไม่มีบริวาร แต่มีคนที่เสนอข้อมูลในการฆ่าคนให้แก่มัน"

อื้อก๊กกี้กล่าวอีกว่า

"เดียฮ้อไม่มีผู้ช่วย ทั้งนี้เพราะมันมีนิสัยริษยา ไม่ยอมรับผู้คนทั้งมีอารมณ์แปรปรวนไม่แน่นอน ชมชอบฆ่าคน เหล่าสหายล้วนถูกมันฆ่าตายหมดสิ้น"

ออกกเชงกลาวเสรมอกวา

"ดังนั้นเดียฮ้อก็ไม่มีบริวาร แต่มันก็เป็นคน บางครั้งคนต้องการผู้ช่วย ดังนั้นใช้บริวารของถังชิ้วกับอี้เดียเป็นผู้ช่วย"

หงส์โกวผงกศีรษะกล่าวว่า

"แต่อี้เดียกับถังชิ้วไม่แน่ว่าจะยินดี"

นางเข้าใจความรู้สึกนี้เป็นอย่างดี

ทั้งนี้เพราะนางก็เป็นผู้นำ สามารถเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้นำที่สุด

...บริวารเพียงจงรักภักดีต่อตัวเอง

...เมื่อความจงรักภักดีนี้ ไม่เพียงมีต่อมันแต่ผู้เดียว ในใจย่อมไม่อาจทนทานรับได้

ดังนั้นผู้คนแสวงหาอำนาจยิ่งใหญ่กว่านี้

อำนาจทำให้ผู้อื่นเพียงจงรักภักดีต่อมันแต่ผู้เดียว
อำนาจที่ยิ่งใหญ่สามารถแลกกับความจงรักภักดีอย่างเต็มเปี่ยม
แต่อำนาจกัดกร่อนทำลายผู้คน
อำนาจยิ่งใหญ่โต ยิ่งกัดกร่อนทำลายผู้คนโดยสิ้นเชิง

เมื่อถึงตอนท้าย ทั้งหมดเพียงจงรักภักดีต่ออำนาจ...ซึ่งเป็นวัตถุเรื่องราวอันเลื่อนลอย ทำให้สูญเสียอิสรเสรีไป

ช่วงเวลานั้น หงส์โกวพลันได้คิดถึงเหตุผลที่นางไม่เคยขบคิดใคร่ครวญโดยละเอียดมาก่อน

นางไฉนดิ้นรนแสวงหาสิ่งที่ความจริงไม่จำเป็นต้องมี เมื่อได้รับรังแต่เป็นความเลื่อนลอยตลอดมา?

การแสวงหาอำนาจ จะไม่มีวันรู้จักพอ
เมื่อได้รับอำนาจ เท่ากับกอดความฟอนเฟะไว้
ความสุขมิใช่อำนาจ
ความสุขเป็นดวงใจที่เสพรับกับความสุขสันต์ดวงหนึ่ง
คิดมีความสุข ต้องแสวงหาความสุขสันต์ก่อน
...แต่ว่าความสุขอยู่ที่ใด?

...สุขสันต์อยู่หนใด?

ใช่อยู่ข้างกายตัวเองตลอดเวลา หากแต่ตัวเองละเลยหมางเมินไปหรือไม่? สิ่งที่ได้มาไม่รู้จักทะนุถนอม พอสูญเสียค่อยบังเกิดความเสียใจ

หงส์โกวในยามนี้ พลันนึกถึงเชี่ยงชุนกวงเม้งอย่างรุนแรง พร้อมกับตั้งใจว่า จะช่วยเหลือลี้เกี่ยฮวยที่ดูไปปราศจากหนทางต่อสู้ขัดขืน เพื่อลี้กักฮวยที่เป็นผู้ได้บังคับบัญชาของนาง

...ที่แล้วมานางไฉนไม่อยู่ร่วมกับเชี่ยงซุนกวงเม้งที่รักเลื่อมใสนางอย่างเบิกบานใจ? ไยต้องมีปากเสียงกับมันอยู่เสมอ? ไยต้องยกมันให้แก่ถังชิ้ว เหตุใดนางไม่แบ่งเวลากังวลสนใจมันบ้าง?

เพราะสายใยและความสำนึกเสียใจนี้ ทำให้นางพลอยบังเกิดความรู้สึกผูกพันต่อลี้เกี่ยฮวย ที่เป็นเพื่อนหญิงของลี้ก๊กฮวยขึ้นมา

...ที่แล้วมาลี้ก๊กฮวยเพียงติดสอยห้อยตามนาง บุกน้ำลุยไฟเพื่อนาง ลี้เกี่ยฮวยโกวเนี้ยน้อยนี้คงไม่ยินดีกระมัง?

...เมื่อครู่ถังชิ้วปรากฏกาย นางก็อดแค้นกวงเม้งกอมิได้ แต่นางยึดครองเวลาและชีวิตจิตใจของเชียงกงใหญ่ไป เชียงกงน้อยไหนเลยไม่แค้นนางได้?

นางตกลงใจว่าจะช่วยเหลือลี้เกี่ยฮวย

...ไม่เพราะเหตุใด เพียงเพื่อมีคำว่ากล่าวกับความรักชั่ววูบนี้

ความรักเป็นหนึ่งในความรู้สึกที่มีค่าที่สุดของมนุษยชาติ

ขอเพียงความรักไม่ชรา ผู้คนจะไม่ชรา

อายุมิใช่สาเหตุที่ยากต่อต้านกับความชราที่สุด

แม้แต่สุขภาพก็มิใช่

...คนผู้หนึ่งหากปราศจากซึ่งความรัก ก็จะชราภาพอย่างแท้จริง

หงส์โกวขบคิดไม่เข้าใจว่า กาลก่อนนางไฉนไม่ได้คิดถึงเหตุผลข้อนี้

ซึ่งความจริง เหตุผลส่วนใหญ่ในโลกล้วนตื้นเขิน เข้าใจได้โดยง่าย เพียงแต่ไม่มีผู้คนประพฤติปฏิบัติเท่านั้น

.....

ทิชิ่วไม่ได้กล่าวมากความ

เขาจับตามองดูกึ่งกลางวง

เขาโคจรพลังอย่างเงียบงัน

เขาตระเตรียมว่า ขอเพียงเดี๋ยฮ้อลงมือต่อลี้เกี๋ยฮวย เขาจะใช้พลังฝ่ามือที่ยิ่งอยู่ห่างไกล ยิ่งสามารถเปล่งอานุภาพอย่างใหญ่หลวง

นั่นเป็นฝ่ามือลมที่แท้จริง

ชาวยุทธจักรแทบทุกคนสามารถใช้ฝ่ามือลม เพียงแต่ทิชิ่วทุ่มเทใช้ความเพียรพยายาม ฝึกฝ่ามือลมที่พื้นเพธรรมดาถึงขั้นยิ่งอยู่ห่างไกล พลังฝีมือยิ่งกล้าแข็ง

ดังนั้นคนผู้หนึ่งไม่นำพาว่าฝึกปรือวิชาพิสดารหรือไม่ ร่ำเรียนท่าไม้ตายหรือไม่ หากแต่ทุ่มเทความพากเพียรพยายามหรือไม่....เช่นเดียวกับสุรา ไม่ได้เน้นที่รสชาติพิสดารหรือไม่ หากแต่อยู่ที่กลมกล่อมหรือไม่

แต่ภาพที่ทิชิ่วพบเห็น กลับเป็นความแปลกพิสดาร

เป็นเรื่องแปลกพิสดาร

เดี๋ยฮ้อล้วงโสมสุขสมใจออกมา

นี่เป็นโสมที่มีขนาดใหญ่จริงๆ

ลักษณะของมันคล้ายมันเทศ โตเท่าศีรษะทารกแรกเกิด ค่อนข้างแคบยาว ยอดสุดมีใบหกใบ ออกดอกสามดอก ล้วนเป็นสีเขียวชีด

สีหน้าของเดี๋ยฮ้อเป็นสีเทาชีด ริมฝีปากกลับแดงสด

ยามนี้พอถูกโสมสุขสมใจใต้แสงสีสายัณห์ขับเน้น ตลอดทั้งร่าง

ด้วนกลับกลายเป็นสีเขียว

เป็นสีเขียวชีด

ที่แท้ต้นโสมนี้สามารถเปล่งประกาย

ผลการขับเน้น ทำให้ทิชั่วกับหงส์โกวพบเห็นเรื่องราวหนึ่ง

....อาทิตย์ใกล้ลับฟ้าแล้ว

โดยไม่รู้สึกตัว ทั้งหมดต่อสู้กันเป็นเวลาหนึ่งวันหนึ่งคืนแล้ว

รัฒติกาลใกล้กรายมาอีกครา

คืนนี้ใช่มีจันทร์หรือไม่?

ความจริงมี เพียงแต่อากาศเลวยิ่ง

เมฆดำที่ไกลตา กับก้อนเมฆยามพลบค่ำพลุ่งพล่านปั่นป่วน จากนนรวมตวกน

ดังนั้นแสงสีสนธยาเฉิดฉายเป็นพิเศษ

คล้ายเป็นการระลึกถึงความโรยราครั้งหนึ่ง

ใต้แสงสีสายัณห์สาดส่อง เดียฮ้อกระทำเรื่องแปลกพิสดารอีกประการหนึ่ง อย่างน้อยเป็นเรื่องที่ผู้คนคาดคิดไม่ถึงว่ามันจะกระทำ

มันปลิดใบโสมออกมาใบหนึ่ง ส่งเข้าปากขบเคี้ยว

หงส์โกวขยับกายวูบ

นางคิดหมายขัดขวาง

แต่ทิชั่วสะกดนางเอาไว้

เขาพบว่าเรื่องราวผิดปกติอยู่บ้าง

จริงดังคาดหมาย เดียฮ้อวางด้นโสมอยู่เหนือริมฝีปากใต้จมูกของลี้เกียฮวยอย่างระมัดระวัง จากนั้นพอกใบโสมชิ่งมันขบเคี้ยวจน

ละเอียด ลงที่ก้านคอด้านขวาของนาง

ยามนั้นทิชิ่วพบว่าก้านคอด้านขวาที่ขาวผ่องราวหิมะของลี้เกี่ยฮวย มีรูเล็กๆสามรู พาดเฉียงๆเรียงจากบนลงล่าง

สีสันของรูปปรากฏเป็นสีคราม

สีครามที่แสดงว่า ฉาบพิษอยู่ชนิดหนึ่ง

ลี้เกี่ยฮวยหลับตาพริ้ม

นางไม่ได้หลับไหล หากแต่สลบไสลไป

หากมิใช่ทรวงอกยังสะท้อนขึ้นลงเล็กน้อย ผู้คนคงเข้าใจผิด คิดว่านางตายแล้ว

ดีที่ไม่ใช่

ทิชิ่วเพิ่งระบายลมหายใจอย่างโล่งอก จากนั้นได้คิดถึงเรื่องหนึ่ง

เดี่ยฮ้อไม่ได้ทำร้ายเซียงกงน้อย

ตรงกันข้าม มันใช้โสมสุขสมใจอันล้ำค่า รักษาบาดเจ็บให้แก่ลี้เกี่ยฮวย

หงส์โกวก็เห็นชัดตาแล้ว

นางนึกโชคดีที่เมื่อครู่ไม่ได้เคลื่อนไหวโดยพลการ

ดังนั้นนางเห็นว่า มีความจำเป็นต้องอธิบายต่อทิชิ่วว่า

"ต้นโสมสุขสมใจนี้ ดอกโสมสามารถขจัดพิษพิสดาร เพิ่มพูนพลังฝีมือ ใบโสมสามารถรักษาโรคร้ายทั้งมวล หนวดโสมใช้พอกทารักษาบาดแผลภายนอก ต้นโสมแทบสามารถชุบชีวิตผู้คน ขจัดพิษบำบัดโรคร้าย เห็นผลอย่างรวดเร็ว"

ทิชิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า

"เช่นนี้เป็นว่า เดียฮ้อคิดขจัดพิษให้แก่เชียงกงน้อยแล้ว"

หงส์โกวเปิดปากน้อยๆกล่าวว่า

"ประหลาด หัวใจของเดียฮ้อมีชื่อเสียงเลื่องลือทั่วแผ่นดิน ยังอำมหิตกว่าถังชิ้วอีกเพียงแต่ไม่มีพิษเท่าถังชิ้ววันนี้ไฉนมีจิตใจดีงามขึ้นมา?"

ทิชิ่วไม่ตอบคำ เพียงยิ้มเล็กน้อย

เขามองดูเดียฮ้อ

เฝ้าสังเกตความเคลื่อนไหวของเดียฮ้อ

เดียฮ้อห่วงใยกังวลถึงเพียงนั้น แม้กระทั่งปอยผมตกห้อยลงมามันยังไม่มีเวลาปัดขึ้น ตรงกันข้าม บนหน้าผากของลี้เกียฮวยมีเส้นผมหลายเส้น มันกลับยื่นมือออก จัดเส้นผมคืนสู่มวยผม

ทิชิ่วมองไม่เห็นใบหน้าของเดียฮ้อ

มองไม่เห็นแววตาของเดียฮ้อ

ทั้งนี้เพราะระยะห่าง อยู่ห่างไกลเกินไป

แต่เพียงนี้ก็พอแล้ว

เพียงพอให้ผู้คนรู้สึกได้

หงส์โกวก็เข้าใจแล้ว

นางเข้าใจว่าเป็นเพราะเหตุใด

....นั่นสืบเนื่องจากความรักเช่นกัน

มิหนำซ้ำเป็นความรักชนิดที่ปราศจากต้นสายปลายเหตุที่สุดของมนุษยชาติ

เป็นชนิดที่สวยงามที่สุด

.....

ยามนั้น ลี้เกี่ยฮวยลืมตาขึ้นอย่างแช่มช้า

นางคล้ายยังไม่เข้าใจทุกประการที่เกิดขึ้น

รูปโฉมของนางงดงามยิ่ง งดงามจนเปราะบางอยู่บ้าง

แต่นางที่ชีดขาว และระโหยโรยแรง ทำให้นางยิ่งงดงามกว่าเดิม

นางลืมตาขึ้น ก็พบเห็นเตี่ยฮ้อ

นางเผยอยิ้มเล็กน้อย

จากนั้นนางพบเห็นอาทิตย์สนธยา

อาทิตย์สนธยาบรรเจิดเพริศแพร้ว

สายตาของนางหยุดนิ่งอยู่ที่แปลงผักใต้อาทิตย์สนธยาสาดส่องเหม่อมองไปที่ไกลตา ไม่รั้งกลับคืนมา

นางกล่าวเสียงอ่อนล้าว่า

“ช่าง...งดงามยิ่ง.....”

นี่เป็นคำพูดประโยคแรก หลังจากที่นางฟื้นคืนสติมา

เตี่ยฮ้อพลันผุดลุกขึ้น เดินไปยังแปลงผักโดยไม่ลังเล

สีผักเขียวสดปานจะหยดดอกผักเหลืองอร่ามราวกับอาทิตย์สนธยา

เตี่ยฮ้อก้าวเท้าไปในแปลงผัก

มันก้มกายลง

มันไม่ได้ถอนต้นผัก หากแต่เด็ดดอกผัก จากนั้นหวนกลับมา

ยามนั้นทั้งหมดล้วนเห็นประกายตาของมันอย่างชัดเจน

นั่นเป็นประกายตาในอาทิตย์สนธยา

ประกายตานั้นคล้ายอาทิตย์สนธยาที่แขวนอยู่เหนือขุนเขาไกลตา ด้วยความรักความอาลัย ไม่ยอมจากไป

แม้กระทั่งสายลมโชยลูบไล้ต้องร่างมัน ก็กลับกลายเป็นสายลมที่มากรัก

คราครั้งนี้ทิชั่วกับหงส์โกวเข้าใจกระจ่างกว่าเดิม

ถึงกับบังเกิดความดื้นตันใจขึ้นมา

.....

เตี่ยฮ้อเดินกลับเข้าหาลี้เกี่ยฮวย

มันคิดมอบดอกไม้ในมือต่อลี้เกี่ยฮวย

.... มาตรว่านั่นเพียงเป็นดอกผักก็ตาม

ทันใด เงาคนถลันวูบ เงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดลงมา ยื่นมือตะปบคว้าต้นโสมสุขใจที่วางอยู่เหนือริมจมูกของลี้เกี่ยฮวย

คราครั้งนี้แม้แต่ทิชั่วและหงส์โกวก็คาดคิดไม่ถึง รวมทั้งเตี่ยฮ้อก็ไม่ทันระวังป้องกัน

หงส์โกวอุทานเบาๆว่า

"ถังชิ้ว"

นางกับทิชั่วอยู่ห่างไกลเกินไป คิดช่วงชิงต้นโสมกลับคืนก็ไม่ทันท่วงที

พริบตานั้น เตี่ยฮ้อพลันแปรเปลี่ยนโดยสิ้นเชิง

มันกู่ร้องราวคลุ้มคลั่ง

เสียงกู่ทำให้แบะดังนายกมืออุดหูอย่างไม่คิดชีวิต เจ็งชิมเม้งยกมือกุมหัวใจถอยปราดไป

และทำให้ลี้เกี่ยฮวยลืมตาโพลง ขมวดคิ้วเรียวงาม มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

แต่เตี่ยฮ้อหารู้สึกตัวไม่

มันต่อยหมัดใส่ด้านหลังของถังชิ้ว

หมัดไม่ทันต่อยถูก เสื้อผ้าที่กลางหลังถังชิ้วพลันยับย่นแล้ว

ปอยผมที่ด้านหลังถังชิ้วหลายปอยก็กลับกลายเป็นขาวโพลน

ทิชิ่วชมดูจนขมวดคิ้ว

นั่นเป็นวิชาเล่าคุ้ง (หมัดชรา)

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ ฟังจากเสี่ยงกู่แหลมเล็กนั้นแสดงว่า อาการบาดเจ็บบอบช้ำของเตี่ยฮ้อ ที่เกิดจากการหักล้างกับเขา คล้ายทุเลาหายดีเจ็ดแปดส่วนแล้ว นี่ทำให้ทิชิ่วซึ่งมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำยาวนานจนแทบจัดอยู่อันดับหนึ่งของแผ่นดิน บังเกิดความตื่นเต้นตระหนกยิ่ง

ความแหลมคมรุนแรงของพลังการฝึกปรือเตี่ยฮ้อยังอยู่เหนือการคาดคำนวณของเขาอีก

เขากริ่งเกรงลี้เกี่ยฮวยได้รับอันตราย

ไม่ว่านางตกไปในเงื้อมมือถังชิ้ว หรือตกไปในเงื้อมมือเตี่ยฮ้อ คนหนึ่งคิดร้ายหมายชีวิตนาง คนหนึ่งมีอารมณ์แปรปรวนไม่แน่นอน ล้วนแต่ไม่ปลอดภัย

คราครั้งนี้เป็นหงส์โกวฉุดดึงทิชิ่วหมอบลง พร้อมกับกล่าวเบาๆว่า

“ปล่อยให้พวกมันหักล้างกันเอง พวกเราค่อยปรากฏออกไปยุติเรื่องราว”

ขณะกล่าว สายตาของนางกลับจ้องจับอยู่ที่นกกระทุงหัวขาวที่บินวนเวียนคิดคืนสู่รวงรังตัวหนึ่ง

ซึ่งความจริง ถังชิ้วกับเตี่ยฮ้อล้วนเป็นศัตรูเข้มแข็ง และล้วนเป็น

คนชั่วร้าย

วิธีจัดการกับความชั่วร้าย ทางที่ดีปล่อยให้พวกมันต่อสู้กันเอง งนตกตายไปข้างหนึ่ง

.....

ถังชิ้วหากช่วงชิงโสมสุขสมใจไป ต้องจ่ายค่าตอบแทนออกมา

นั่นคือรับหมัดเตี่ยฮ้อเอาไว้

แต่หมัดของเตี่ยฮ้อไม่อาจรับไว้ได้

ประการนี้ถังชิ้วทราบกระจ่างกว่าผู้ใด

ทั้งหมดจะอย่างไรมาจากสำนักอาจารย์เดียวกัน เป็นศิษย์ของสิฤยเช้งไป่ที่แอ่เจ่ก (สำเร็จล้มเหลวเป็นหนึ่งแห่งแผ่นดิน) เตียเจ่กม้ง

ดังนั้นถังชิ้วละทิ้งโสมสุขสมใจ

หมัดของเตี่ยฮ้อจึงต่อยใส่อากาศธาตุ

ถังชิ้วหมุนตัวปราด ก็วกอ้อมไปอยู่ที่ตำแหน่งเหนือศีรษะของลี้เกี่ยฮวย

นางยื่นนิ้วมือข้างขวาทั้งห้า บีบคอลี้เกี่ยฮวยเอาไว้

จากนั้นนางไม่ได้เคลื่อนไหวอีก

อย่างน้อยมือเท้าไม่ได้เคลื่อนไหวอีก

นางไม่ต้องการให้เตี่ยฮ้อเข้าใจผิด คิดว่านางลงมือต่อลี้เกี่ยฮวยด้วยอำมหิตแล้ว....ยามใดที่เตี่ยฮ้อเข้าใจผิดเช่นนี้ ทุกประการจะยากลำบากกว่าเดิมอีกมากนัก

ที่นางเคลื่อนไหว เพียงเป็นส่วนใบหน้า

นางเผยอยิ้ม

รอยยิ้ม แสดงออกถึงความเป็นมิตร

นางเผยอยิ้มที่เฉิดฉายต่อเดียฮ้อ

ยามนั้น แบะดังนากับเจ้งชมเมงคอยเห็นผู้มาชิดตา พากันคุกเข่าลง เรียกขานว่า

“ถังโกวโกว (อาหญิง แช่ถัง)”

ความเคลื่อนไหวของเดียฮ้อและถังชิ้วล้วนหยุดยั้งชะงักลง

มือของถังชิ้วอยู่ที่ข้างลำคอของลี้เกียฮวย

มือของเดียฮ้อตะปบคว้าโสมสุขสมใจเอาไว้

มือของทั้งสองเพียงห่างกันชั่วระยะฝ่ามือหนึ่ง

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคลื่อนไหวอีก

ไม่มีผู้ใดกล้าเคลื่อนไหวอีก

ระหว่างกันและกัน ล้วนเข้าใจขีดความสามารถในการต่อสู้ตลอดจนนิสัยใจคอของฝ่ายตรงข้ามเป็นอย่างดี

หากไม่คิดลงมือจริงๆ ทั้งสองล้วนไม่ต้องการให้ฝ่ายตรงข้ามเข้าใจผิด คิดว่าตัวเองจะลงมือ

ถังชิ้วกล่าววาจาก่อน

นางแย้มยิ้มพริ้มพราย กล่าวกับบริวารของนางว่า

“พวกเจ้ามีเดียเอี้ย(นายแช่เดีย) ยังจดจำเราถังโกวโกวได้หรือ?”

แบะดังนากล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า

“ถังโกวโกวกล่าววาจาใด พวกเราเฝ้ารออยู่ทุกวัน ให้ถังโกวโก

รุดมาควบคุมสถานการณ์ เมื่อคืนท่านส่งมอบเซียงกงน้อยผู้นี้ต่อเรา พวกเราก็เฝ้าดูแลอย่างแข็งขัน ผู้คนที่ร้านขายผ้า ร้านข้าวสาร ตลอดจนเถ้าแก่โรงเตี๊ยมเปิดฉากจู่โจมต่อพวกเรา พวกเราล้วนเฝ้ายันไว้"

เจ็งซิมเม้งยกมือปาดเช็ดเหงื่อ กล่าวว่า

"พวกเราเข้าใจว่าเตี่ยเอี้ยร่วมทางกับโกวโกว ดังนั้นจึง...ไม่เช่นนั้นพวกเราไหนเลยกล้า..."

มันมีวาจามากหลายไม่สะดวกกับการกล่าว

และไม่กล้ากล่าว

มันล่วงรู้นิสัยใจคอของนายหญิง

แต่มันก็ไม่คิดล่วงเกินเตี่ยฮ้อ

ถึงชิ้วแค่นหัวร่อ

เสียงแค่นหัวร่อของนางสดใสราวน้ำแข็ง งดงามจนผู้คนเย็นวาบที่หัวใจ นางแค่นหัวร่อพลางกล่าวกับเตี่ยฮ้อว่า

"ท่านกลับยิ่งมายิ่งมากรัก คนที่ยิ่งมายิ่งมากรัก ใช่ยังจดจำข้าพเจ้าที่เป็นซือม่วย (ศิษย์ผู้น้องที่เป็นหญิง) ของท่านได้หรือไม่ ใช่ครุ่นคิดหรือไม่ว่า เพื่อทารกหญิงนางนี้ มีความคู่ควรหรือ?"

ใบหน้าเตี่ยฮ้อปรากฏรอยสากเคราขึ้นครึ้ม

หน้าตาของมันคมคายยิ่ง แต่เศร้าหมองยิ่ง

สากเคราของมันสะท้อนเห็นถึงภาพลักษณ์ประการหนึ่ง

เป็นความยากไร้

บางครั้งความยากไร้ก็เป็นความงามชนิดหนึ่ง

เนื่องด้วยความยากไร้เกิดจากการละทิ้งของตัวเอง ดังนั้น

ความตกยากที่แสดงออก มักทำให้บุคคลที่มีความรู้สึกของความเป็นแม่
เห็นว่าเด็กผู้นี้ต้องการที่ยึดเหนี่ยว

ดังนั้นจึงหวั่นไหวใจขึ้นมา

ลักษณะของถังชิ้วในดอนนี้ เป็นท่าทีที่หวั่นไหวใจ

ขณะที่สตรีหวั่นไหวใจ แววตาที่มองดูผู้คนสามารถกล่าววาจาได้

กล่าววาจามากหลาย

ยังมีเสน่ห์นับร้อยพันประการ ล้วนถ่ายทอดออกทางประกายตา

แต่เดียฮ้อเย็นชายิ่ง

เยือกเย็นยิ่ง

มันมิใช่สงบเยือกเย็น หากแต่สงบแน่วนิ่ง ราวกับเสือดาวตัวหนึ่ง
ดั้งท่าเตรียมจู่โจม

...สงบนิ่งเพื่อความเคลื่อนไหวที่รุนแรงกว่านี้

เดียฮ้อกล่าวว่า

“ปลดปล่อยนาง”

ดวงตาของถังชิ้วปรากฏรอยยิ้มขึ้น

ยิ้มอย่างหึงหวง พลางถามว่า

“เพราะเหตุใด?”

เดียฮ้อไม่ตอบคำ เพียงกล่าวย้ำคำเดิมว่า

“ปลดปล่อยนาง”

พร้อมกับนั้น บนหลังมือของมือข้างที่ยึดถือโสมสุขสมใจปรากฏ
เอ็นเขียวขึ้นโปน

ถังชิ้วกลอกตาตลบหนึ่ง

นางมองดูสีหน้าของเดียฮ้อ เอ็นเขียวบนหลังมือมัน โสมสุขสมใจในมือมัน และโลงใบนั้น ตลอดจนลี้เกี่ยฮวย จากนั้นกล่าวว่า

"ท่านต้องการช่วยเหลือนางแน่นอน"

เดียฮ้อผงกศีรษะรับ

ถงชวคลายสตวหงหวงทสวยงามตวหนง กลาววา

"เพราะเพื่อนางคู่ควรหรือ? ในสตรีไม่มีคนที่ดีเลิศกว่านางหรือ?"

เดียฮ้อกล่าวด้วยน้ำเสียงที่ข่มกลั้น

ไม่เพียงข่มเพลิงโทสะ ทั้งยังข่มความพลุ่งพล่าน ทุกประการนี้ด้วนฟังออกได้ มันถามว่า

"ท่านใช้พิษชาม้อ(สามขน) ทำร้ายนาง?"

ถงชวยอมรบวา

"ใช่"

"ชาวยุทธจักรมีคำกล่าวขวัญ หนึงขนกระทบกระเทือนคน สองขนทำร้ายคน สามขนฆ่าคน ท่านใช้สามขน แสดงว่าต้องการชีวิตนาง"

"ข้าพเจ้าต้องการชีวิตนาง ข้าพเจ้าคร่ากุมนางที่ร้านอาหารเนิ่นนาน ส่งมายังร้านค้าโลงนับแต่โบราณกาลผู้ใดไม่ตาย จุดประสงค์เพื่อชักนำทิชั่วและพวกมา มิให้มันรุดสู่หอเจ็ดหุนครึ่ง ยุ่งเกี่ยวกับแผนจัดการบุปผาสมาคมดอกไม้เขียวของพวกเรา ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ทิชั่วและเหยุดช่วยเหลือทารกหญิงนางนี้ได้"

เดียฮ้อกล่าวว่า

"แต่เราต้องช่วยเหลือได้"

"ท่านสามารถหยิบฉวยยาขจัดจากข้าพเจ้า"

"เราไม่เคยขอร้องผู้คนมาก่อน"

ถังชิ้วกล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

"ด้วยไมตรีคบหาระหว่างเราท่าน ไยต้องใช้คำ "ขอร้อง" ขอเพียงท่านต้องการ ข้าพเจ้าล้วนให้แก่ท่าน"

น้ำเสียงของเตี่ยฮ้อคล้ายอัคคีน้ำแข็ง เค้นเสียงออกมาว่า

"ด้วยไมตรีคบหาระหว่างเราท่าน เราล่วงรู้นิสัยใจคอของท่านเป็นอย่างดี หากเรามีข้อขอร้องต่อท่าน ต้องรับการข่มขู่จากท่าน"

ถังชิ้วยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไยต้องกล่าวเช่นนี้ ท่านใช้โสมสุขสมใจช่วยเหลือนางออกจะน่าเสียดายไป"

เตี่ยฮ้อกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ตอนนี้ท่านกำลังข่มขู่"

ถังชิ้วใช้มือเปล่าอีกข้างหนึ่ง ชี้ไปยังต้นโสมในมือเตี่ยฮ้อ กล่าวว่า

"มอบต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะปลดปล่อยนาง"

"ท่านปลดปล่อยนางก่อน เราจะมอบโสมแก่ท่าน"

ถังชิ้วยิ้มแล้ว

นางยิ้มอย่างงดงาม สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านมิใช่ไม่มีค่าแห่งความเชื่อถือ หากแต่อารมณ์แปรปรวนเกิ
ไป เรื่องที่รับปากมักลืมเลือน ผู้อื่นไม่ล่วงรู้ พวกเราเป็นศิษย์สำนักอา
จารย์เดียวกัน ย่อมทราบกระจ่าง ท่านยังคงมอบโสมต่อข้าพเจ้าก่อนเถอะ

เตี่ยฮ้อก็สั่นศีรษะกล่าวว่า

"ท่านก็มิใช่ไม่มีค่าแห่งความเชื่อถือ เพียงแต่ใจดำอำมหิตเกินไ

ท่านชมชอบเห็นคนตาย ไม่ชมชอบเห็นคนมีชีวิตอยู่ ท่านสามารถตบตาผู้คน เราเป็นชือเฮียท่าน ท่านไม่อาจหลอกลวงเรา ท่านปลดปล่อยลี้โกว-เนี้ยก่อน"

ถังชิ้วเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

"ท่านต้องการทารกหญิงนี้ง่ายดายยิ่ง ไยต้องพากเพียรพยายามเช่นเพียงนี้ ข้าพเจ้าเพียงใช้ยาผงเล็กน้อย ก็ช่วยให้ท่านสมมาดปรารถนาได้"

เตี่ยฮ้อหน้าเคร่งขรึมลง กล่าวว่า

"เราติดพันนาง โดยใช้ศักดิ์ฐานะของคนธรรมดา นางไม่ล่วงรู้ว่าเราเป็นเตี่ยฮ้อ และไม่ทราบว่าเรารู้จักวิชาฝีมือ เราชมชอบนาง เราจะใช้ตัวเราเอง มิใช่อาศัยเกียรติภูมินอกกาย หรือพลังประจำกายเข้าพิชิตนาง"

ถังชิ้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"ช่างน่าดื้นดันนัก มิน่าเล่าท่านไม่เสียดายกับการช่วงชิงโสมขุนเสมใจเพื่อช่วยเหลือนาง"

เตี่ยฮ้อพลันเหลือบเห็นดวงตาของลี้เกียฮวยปรากฏประกายน้ำตาขึ้น

ประกายน้ำตาสะท้อนแสงวูบวาบ

มันเข้าใจผิดคิดว่า ถังชิ้วสร้างความเจ็บปวดแก่นาง สีหน้าพลันแปลับกลายเป็นเผือดขาว ตวาดว่า

"ปลดปล่อยนาง"

สีหน้าของถังชิ้วแปรเปลี่ยนเป็นงดงามจนน่าตระหนก กล่าวว่า

"คนตายแล้ว ก็ไม่อาจชุบชีวิตคืนมา ที่ท่านทำลายไป เพียงเป็น

ต้นโสมต้นหนึ่ง แต่ที่ข้าพเจ้าฆ่าทิ้ง เป็นหญิงคนรักของท่าน”

เตี่ยฮ้อกลับกล่าวว่า

“ที่ท่านฆ่าทิ้งเพียงเป็นคนผู้หนึ่ง แต่วัตถุที่เราทำลายไป ชั่วชีวิตท่านไม่อาจหาพบได้อีก”

ทั้งสองล้วนกล่าววาจาข่มขู่ ชวนให้ผู้คนอกสั่นขวัญแขวน

ไม่ทราบเป็นเพราะทั้งสองเข้าใจกันและกันเกินไป หรือว่าระแวดระวังพฤติการณ์ของอีกฝ่ายหนึ่งเกินไป เมื่อสีหน้าเตี่ยฮ้อกลับกลายเป็นเผือดขาว ถังชิ้วก็ตระเตรียมลงมือ ขณะที่ถังชิ้วแปรเปลี่ยนเป็นงดงามจนน่าตระหนก เตี่ยฮ้อก็ตื่นตัวขึ้นมา

ทั้งสองระแวดระวังซึ่งกันและกัน เป็นเหตุให้ไม่สังเกตสนใจนกที่บินวนเวียนอยู่กลางท้องฟ้าตัวหนึ่ง

ทั้งนี้เพราะม่านพลบค่ำคลี่คลุมลง

ที่เบื้องหน้ามืดสลัวลงทีละน้อย

ยามนั้นถังชิ้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าท่านจะทำเช่นนี้ โสมสุขสมใจมีความสำคัญต่อท่านเช่นกัน ข้าพเจ้าปลดปล่อยนางไม่แน่ว่าท่านจะให้แก่ข้าพเจ้า....”

พลันได้ยินเสียงร้องเบาๆคราหนึ่ง

ทันใด วัตถุสิ่งหนึ่งร่วงหล่นลงจากกลางอากาศ

พอดีตกลงภายในโลง ซึ่งกั้นกลางระหว่างถังชิ้วกับเตี่ยฮ้อ

ผลแห่งการกระตุ้น การต่อสู้พลันปะทุขึ้น

ทิชิ่วและหงส์โกวที่อยู่ห่างไปสิบกว่าวา ไม่อาจเห็นชัดตาว่าระหว่างคนทั้งสอง ผู้ใดเคลื่อนไหวก่อน ทั้งนี้เพราะท้องฟ้ามืดค่ำเกินไป

แล้ว

แต่พริบตานั้น ทั้งสองประมือกันสามกระบวนท่า โลงไม้พลันแตกทำลาย สิ่งมีชีวิตที่ข้างกายถังชิ้ว ที่กอปรเป็นเส้นโค้งยาวหนึ่งวา ถูกพิษกัดกร่อนตายไปสิ้น ของอ่อนและแข็งที่ด้านหลังถังชิ้วในรัศมีหนึ่งวาก็ถูกถล่มทลายราบคาบ

แต่ว่าลี้เกียฮวยยังไม่ตาย
นางยังตกอยู่ในเงื้อมมือถังชิ้ว
โสมสุขสมใจก็ยังไม่ถูกทำลาย
มันยังอยู่ในเงื้อมมือของเตี่ยฮ้อ
สิ่งที่ร่วงหล่นลงภายในโลง เพียงเป็นเม็ดข้าวเปลือกเม็ดหนึ่ง
เตี่ยฮ้อต่อยหมัดขวาออก
ถังชิ้วใช้มือซ้ายเกาะกุมไว้
ทั้งสองไม่ชักมือกลับมาอีก
เนื่องด้วยมีดสลัวเกินไป ทำให้ไม่อาจเห็นสีหน้าของคนทั้งสอง
แต่เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายบนร่างถังชิ้ว เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว
กลายเป็นยับย่น
และหดสั้นลง
บางส่วนถึงกับถูกลมโชยพัดพาไป คล้ายถูกมีดดาบตัดขาดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย โบยบินหายลับกับม่านพลบค่ำ
ผิวพรรณที่ปรากฏออกร่มผ้าของนางขาวผ่องยิ่ง
ความขาวยิ่งขับเน้นความดำมืดของม่านวิกาล

สีดำของม่านวิกาล ทำให้ผิวพรรณขาวผ่องยิ่งสะท้านอารมณ์กว่าเดิม

เสื้อผ้าของเตียฮ้ออยู่ในระหว่างการเน่าเปื่อยสลาย
นั่นคล้ายกับแช่อยู่ในน้ำกัดกร่อน ส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งออกมา
กลิ่นเหม็นคลุ้งกระจายไปในม่านวิกาลอย่างรวดเร็ว
สีสันราตรีพลอยเหม็นคลุ้งขึ้นมา
คล้ายกับเป็นราตรีกาลที่กอปรขึ้นจากมุสิกตายตัวหนึ่ง
มาตรว่าม่านวิกาลยิ่งมายิ่งเข้มข้น แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ชมดูจนทราบกระจ่างแก่ใจ
คนทั้งสองประมือกันแล้ว
ถังชิ้วใช้พิษร้าย
เตียฮ้อใช้ออกด้วยวิชาหมัดชรา

.....

ทิชิ่วพลันถลึงตาใส่หงส์โกวคราหนึ่ง

หงส์โกวหน้าร้อนผะผ่าวอยู่บ้าง แต่ทิชิ่วดูไม่ออกว่านางหน้าแดง
เนื่องด้วยม่านวิกาลมาเร็วเกินไปต่อให้ทิชิ่วอยู่ใกล้กับหงส์โกวปานนี้ ยังไม่อาจเห็นกันและกันอย่างชัดเจน

แต่ทิชิ่วทราบกระจ่างแก่ใจ

เสียงร้องเบาๆครานั้นมิใช่เสียงนกร้อง หากแต่เป็นหงส์โกวห่อปากเป่าเป็นเสียงดังขึ้น

นกกระทุงหัวขาวตัวนั้นก็คายวัตถุที่คาบอยู่ในจะงอยปาก

ร่วงหล่นลงมา

นี่แม้เป็นเหตุเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย แต่ก็กระตุ้นให้ถังชิ้วกับเตียฮ้อที่คล้ายเกาทัณฑ์พาดสาย เข้าใจผิดคิดว่าเป็นการลงมือของอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นเปิดฉากจู่โจมในบัดดล

หมากของหงส์โกวดานี้ร้ายกาจยิ่ง เตียฮ้อกับถังชิ้วมิอาจไม่ต่อสู้กันแน่นอน

แต่เช่นนี้เสี่ยงอันตรายยิ่ง ทั้งนี้เพราะลี้เกียฮวยอาจต้องพลีชีวิต

ดังนั้นทิชิ่วไม่พอใจยิ่ง

เขาเห็นว่าชีวิตมีความสำคัญที่สุด

ที่แล้วมา เขาไม่ยินยอมให้ผู้ใดประพฤติเป็นผู้พลีชีวิต เพื่อบรรลุถึงเรื่องราวหนึ่ง ต่อให้พลีชีพบูชารักก็ตาม

เขาไม่เห็นด้วยที่หงส์โกวทำเช่นนี้

แต่หงส์โกวกระทำแล้ว

นางเป็นสตรีชาวบู๊ลิ้ม

สตรีชาวบู๊ลิ้มหากคิดอยู่ในยุทธจักรอย่างมั่นคง เรื่องประการแรกต้องดัดสินใจอย่างฉับพลัน ยามคับขันสำคัญต้องลงมือด้วยความดุดันกว่าบุรุษ

คนผู้หนึ่งอยู่ในยุทธจักรที่ฉ้อฉล น้ำใจมนุษย์ จืดจาง มีหลักการมากเกินไป หงส์โกวเห็นซึ้งถึงข้อนี้ ดังนั้นแม้ไม่ถึงกับไม่เลือกวิธีใช้ แต่เมื่อถึงคราจำเป็นต้องเสียสละ และจำเป็นต้องเสี่ยงอันตราย ยังคงต้องกระทำ

แต่ว่าไม่ทราบเพราะเหตุใด นางรู้สึกละอายต่อบุรุษที่เด็มไปด้วย

กลิ่นอายของลูกผู้ชาย และประกายตาที่โอ่อ่าผ่าเผยของเขาอยู่บ้าง

นางยอมรับว่าตัวเองที่ยิ่งมายิ่งไร้น้ำใจ กลับไม่อาจเผชิญกับด่านรักของเชี่ยงชุนกวงเม้ง และไม่สามารถข้ามเส้นทางแห่งเหตุผลของทิชิ่วไปได้

นางรู้สึกว่าตัวเองล้มเหลวยิ่ง

นางมุ่งหวังให้ตัวเองเป็นสตรีที่ยิ่งมายิ่งไร้น้ำใจ เช่นนี้จึงไม่เศร้าเสียใจเกินไป ผิดหวังเกินไป ต้องการให้ผู้คนจำนวนมากเข้าใจว่าตัวเองไร้ซึ่งน้ำใจ

แต่นางไม่สามารถควบคุมตัวเองได้...ควบคุมความรักที่มีแนวโน้มรุนแรงขึ้นได้

ที่น่าประหลาดคือ ผู้คนในร้านค้าโลงล้วนเดินออกมา พวกมันไม่จุดโคม ถือเป็นเรื่องธรรมดา

แต่ร้านข้าวสาร กับร้านขายผ้าก็ไม่ได้จุดโคม

เมฆดำแผ่ปกคลุม

ท้องฟ้าดำมืดรวดเร็วปานนั้น

มีแต่ความดำมืดกลบกลืนสีสันท้องฟ้า

วาดรีกาลความจริงเป็นสีสันท้องฟ้าชนิดหนึ่ง

สีสันแห่งฟ้าความจริงไม่แน่ว่าต้องเป็นแสงสว่าง

เพราะม่านวิกาลดำมืดปานนั้น พลังฝีมือของเตี่ยฮ้อกับถังชิ้วก็สูงเยี่ยมปานนั้น ผู้คนทั่วไปแทบไม่อาจเห็นสภาพการต่อสู้ของทั้งสองได้

แต่ไม่ว่าผู้ใด ล้วนรู้สึกถึงรังสีการฆ่าฟันและพลังพิษอันรุนแรง

ทิชิ่ว หงส์โกว ช่งก๊กกี้ อื้อก๊กเซ้งทั้งสี่มีพลังการฝึกปรือกล้าแข็ง มี

สายตาเหนือธรรมดา ยังพอจำแนกสภาพการต่อสู้ได้
แต่หากคล้อยดึกกว่านี้จะทำอย่างไร?
ยังมองเห็นได้หรือไม่?
ยังจำแนกวัตถุได้หรือไม่?
.....

ยามนั้น พลันได้ยินถังซิ้วกล่าวเบาๆว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่า พวกเรามีศัตรูเข้มแข็งรายล้อมรอบ?”
ซุ่มเสียงของนางสั่นสะท้านอยู่บ้าง
มิใช่หวาดกลัว
แต่เป็นอ่อนล้า
ซุ่มเสียงที่ความจริงสดใสไพเราะปานนั้น กลับ “ชราภาพ”อยู่บ้าง
เดียฮ้อไม่ได้ตอบคำ ถังซิ้วจึงกล่าว
“อย่างนั้นพวกเราฆ่าฟันกันเองทำอะไร?”
ซุ่มเสียงของนางสั่นระริก
มิใช่หนาวเย็น
แต่เป็นเหนื่อยล้า
ถังซิ้วแสดงว่ามีสติสัมปชัญญะกว่าเดียฮ้อ
ซึ่งความจริง เมื่อเผชิญเรื่องราว สตรีส่วนใหญ่รักษาความเยือกเย็นมากกว่าบุรุษ
ชั่วครู่ให้หลัง เดียฮ้อที่ใช้ผ้าแดงโพกศีรษะ ยืนอยู่ในความมืดพลันกล่าววาจาประโยคหนึ่ง

มันกล่าวสั้นๆว่า

“ตกลง”

ชุ่มเสียงของมันไม่สั่นสะท้าน

ทั้งไม่เหนื่อยล้า

เพียงแต่ไร้เรี่ยวแรง เป็นความไร้เรี่ยวแรงที่กระทั่งเรี่ยวแรงกล่าววาจา ยังแทบสูญสิ้นไป

...ถังชิ้วยากต่อกรได้ พิษของนางยากระวังป้องกัน อย่าว่าแต่เตี่ยฮ้อยังต้องคุ้มครองลี้เกี่ยฮวย

แต่แล้วยามนั้น บังเกิดเสียงแอ๊ดอ๊าดโครมคราม ร้านข้าวสารกับร้านขายผ้าจุดโคมไฟและคบเพลิงสิบกว่าอันขึ้นโดยพร้อมเพรียง อาวุธหลายสิบเล่มเคลื่อนออกมาอย่างรวดเร็ว ก่อตั้งเป็นค่ายกลขึ้น

แสงไฟลุกโชติช่วง เสียงอัคคีดังฉี่ฉี่ ลมพัดดังพึบพับ กำลังคนคึกคักเข็มแข็ง รายล้อมแบะดังนา เจ็งซิมเม้ง โดยเฉพาะถังชิ้ว เตี่ยฮ้อ และลี้เกี่ยฮวยอยู่ในวงล้อมจนหมดสิ้น

หงส์โกวขุ่นแค้นจนขยี้เท้าคราหนึ่ง

อื้อก๊กเช้งก็กล่าวว่า

“พวกมันไฉนปรากฏกายในตอนนี้?”

ช่งก็กกี้กล่าวเสริมว่า

“ปล่อยให้จอมโฉดชั่วทั้งสองแตกหักกันเองไยมิใช่ประเสริฐกว่า?”

ทิชิ่วกลับกล่าวว่า

“อ้วงเทียนอ้วง(โลกบาลแซ่อ้วง) เอี่ยมฮวงได้ชือ ฮาเจี้ยกุ่ย (เถ้าแก่แซ่ฮา) ล้วนมิใช่ชนชั้นธรรมดา พวกเขาปรากฏออกมา หากมิใช่

มีจิตเจตนาอื่น คงต้องมีความคับแค้นจำเป็น”

.....

เอี่ยมฮวงไต้ฮือเป็นหลวงจีนหนุ่มรูปหนึ่ง .

ท่านครองกาสาวพัสตร์สีแดงเรืองรอง หว่างเอวสะพายดาบยาว เก้าเชียะเล่มหนึ่ง

แววตาของท่านลี้ลับยิ่ง แฝงประกายสีครามชนิดหนึ่ง

อ้วงโจ้วเฮียงมีรูปร่างสูงใหญ่ห้าวหาญ

แต่ท่าทางสุภาพยิ่ง

ผิวกายมันเป็นสีขาว ใกล้เคียงกับถังชิ้ว

เมื่อเปรียบเทียบกัน ฮาฮุดกลับดลกขบขันยิ่ง

ความเคลื่อนไหวของมันคล้ายแพะอ้วนที่กระหยิ่มยิ้มย่องตัวหนึ่ง

ขณะที่กล่าววาจา คล้ายพระสังกัจจายน์ยิ้มองค์หนึ่ง

ผู้ที่ปรากฏกายยังมีอีก ยี่สิบสามสิบคน ในจำนวนนี้ประกอบด้วย ผู้รับใช้ร้านอาหารเนิ่นนานยังเกี่ย งู้งั่ง(ตาวัว)เด็กน้อยศีรษะใหญ่ คนปลายคางยื่นยาว

ท่าทางของฮาฮุด คล้ายกำลังตกลงการค้า

มันมีอัธยาศัยไมตรีดียิ่ง

...คนค้าขายถืออัธยาศัยไมตรี ทั้งนี้เพราะอัธยาศัยไมตรีจะนำโชคลาภมาให้

ฮาฮุดเกลี้ยกล่อมว่า

“พวกท่านไม่ต้องแก่งแย่ง ล้วนปล่อยวางลง ล้วนมอบต่อเรา เรา

จะส่งมอบเชียงกงน้อยให้แก่เชียงกงใหญ่ สำหรับโสมสุขสมใจ ก็มอบต่อลี้ก๊กฮวยด้วย”

ถังชิ้ว เดียฮ้อสบตากันวูบ คลายมือออกราวกับนัดแนะกันไว้

ทั้งสองคล้ายรู้สึกน่าเล่นขึ้นมา

แต่หลังการต่อสู้ชั่ววูบ ทั้งสองดูไปคล้ายชราภาพลงมากนัก จอนผมของถังชิ้วหงอกประปราย สากเคราของเดียฮ้อก็กลายเป็นสีขาว

นี่นับเป็นการต่อสู้ที่น่ากลัวอย่างแท้จริง

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง มือขวาของถังชิ้วยังบีบคอลี้เกี่ยฮวยไว้

เดียฮ้อกลับกำโสมสุขสมใจแนบแน่น

พอฟังคำ “เชียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวย” ดวงตาของถังชิ้วคล้ายจุดโคมไฟขึ้น ประกายตาของเดียฮ้อกลับลุกไหม้อย่างรุนแรง

มุมปากของถังชิ้วปรากฏรอยยิ้มน้อยๆขึ้น กล่าวว่า

“ลี้ก๊กฮวยมิใช่ถูกพิษเปีย(น้ำแข็ง)ของข้าพเจ้าหรอกหรือ?”

น้ำแข็งมิใช่หิมะ หากแต่เป็นพิษชนิดหนึ่ง

เป็นพิษร้ายแรง

นั่นเป็นพิษที่ตระกูลถังมณฑลเสฉวนกับร้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนร่วมกันบัญญัติคิดค้นขึ้น

ถังชิ้วฉาบพิษชนิดนี้อยู่บนกระดาษข้อความที่ทิ้งอยู่ในร้านอาหารเนิ่นนาน ทั้งยังแพร่พิษต่อลี้ก๊กฮวยที่ห่วงใยต่อลี้เกี่ยฮวยจนลืมตน

ฮาฮุดกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“มันถูกพิษของท่านล้มลง ยามนี้ยังอยู่ในร้านข้าวสาร ต้องใช้โสมสุขสมใจขจัดพิษ...ท่านเป็นคนแพร่พิษ แต่พิษของร้านเล่ายี่ห้อ ไม่แน่ว่า

จะขจัดได้กระมัง?”

ถังชิ้วชะม้ายมองเดียฮ้อแวบหนึ่ง คล้ายเป็นความหมายว่า

...ท่านดู เรายังแพร่พิษโค่นศัตรูความรักของท่านล้มลง

จากนั้นนางจงใจถามว่า

“ลี้เกี่ยฮวยเล่า? ไฉนต้องส่งมอบต่อลี้ก๊กฮวย?”

นางพอถามเช่นนี้ แม้แต่ลี้เกี่ยฮวยที่ดกอยู่ในเง็อมมือถังชิ้ว ก็กะพริบตาไม่หยุดยั้ง

กะพริบตาต่อฮาฮุด

มาตรว่ามองจากที่ไกลตา ภายใต้แสงไฟสาดส่อง สามารถเห็นได้อย่างชัดเจน และเข้าใจความหมายของลี้เกี่ยฮวยได้

แต่ฮาฮุดกลับมองไม่เห็น

มันน้อมกายดอบว่า

“เชียงกงใหญ่กับเชียงกงน้อยความจริงเป็นคู่กัน”

ถังชิ้วชะม้ายมองเดียฮ้อแวบหนึ่ง

นางสลายรอยยิ้มไป

นางไม่ต้องการให้เดียฮ้อระบายโทสะใส่นางอีกคราการต่อสู้เมื่อครู่นางถือ “เผือกเผา”ลกหนึ่ง ทั้งเป็นคนมีชีวิต และเป็นยอดฝีมือ ยิ่งไม่อาจทำร้ายถึงแก่ชีวิต ทั้งกริ่งเกรงอีกฝ่ายหนึ่งฉวยโอกาสหลบหนี ดังนั้นขณะที่เผชิญหน้ากับเดียฮ้อ เป็นฝ่ายเสียเปรียบอยู่บ้าง

คนด้องชาญฉลาด จึงเหมาะสมกับการออกท่องยุทธจักร ที่เปี่ยมเล่ห์เพทุบาย หากเป็นคนโง่เขลา มิสู้กลับบ้านไปใช้ชีวิตเช่นคนธรรมดา

เดียฮ้อพอฟัง ด้องก้มศีรษะลง มองดูสีหน้าที่วิตกกังวลของลี้เกี่ย-

ฮวย พลันเข้าใจแล้ว ดังนั้นถามว่า

"ลี้ก็กฮวยอยู่ที่ใด?"

ลี้เกี่ยฮวยยังถูกถังชิ้วบีบคอไว้ ไม่อาจส่งเสียงร้องได้ แต่ยังสั่นศีรษะอย่างสุดความสามารถ

เป็นถังชิ้วจงใจผ่อนคลายนิ้วมือให้นางเคลื่อนไหวลำคอได้เล็กน้อย

คราครั้งนี้แม้แต่เดียฮ้อยังพบเห็น

แต่ฮาฮุดยังไม่พบเห็น

มันชี้มือไปยังร้านข้าวสาร กล่าวว่า

"มันมิใช่อยู่ภายในหรอกหรือ?"

คราครั้งนี้ปรากฏผู้คนหลายคนบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นมา

แม้แต่อื้อก๊กเช้งและซ่งก๊กกี้ก็รู้สึกได้

หากฮาฮุดมิใช่สุนัขรับใช้ที่ขายสหาย กริ่งเกรงแผ่นดินไม่วุ่นวาย แสดงว่าจงใจกล่าวเช่นนี้ กระทำเช่นนี้ เพื่อกระตุ้นโทสะของเดียฮ้อ

...แต่ฮาฮุดไฉนกระทำเช่นนี้?

...เมื่อกระตุ้นโทสะเดียฮ้อ สามารถสะกดมันไว้ได้หรือ?

...นี่คู่ควรให้เสี่ยงอันตรายหรือ?

เดียฮ้อพลันใช้ลูกตาที่มีตาขาวมากกว่าตาดำจับจ้องมองฮาฮุด

แววตาของมันสวยงามยิ่ง กลับปรากฏอยู่บนใบหน้าของบุรุษเช่นนี้

มันกล่าวถามทีละคำว่า

"เจ้าไม่ได้หลอกลวงเรา?"

ฮาฮุดกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"เราเป็นคนค้าขาย การค้าที่หลอกลวงคนไม่จีรัง คนค้าขายที่

หลอกลวงคนก็ไม่มีชีวิตยืนยาว”

เดียฮ้อพลันใช้จมูกสูดดมคราหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

“มีคนถูกพิษน้ำแข็ง นอนอยู่ทางด้านนั้น”

ฮาฮุดรีบกล่าวว่า

“เราบอกแล้วว่า เราไม่ได้หลอกลวงท่าน คนที่สูงเยี่ยมไม่ต้องหลอกลวงคนที่สูงเยี่ยม ขอเพียงบอกความจริงต่อมัน มันจะตกลงเลือกเฟ้นเอง”

เดียฮ้อใช้แววตาของสุนัขป่าตัวหนึ่ง จับจ้องมองฮาฮุด กล่าวว่า

“ท่านไฉนทำเช่นนี้?”

ฮาฮุดหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“เราเพียงคิดขอรับใบโสมจากท่านใบหนึ่ง เราไม่คล้ายกับนาง”

พลางชี้มือไปยังถังชิ้ว กล่าวเสริมว่า

“นางละโมบ ต้องการหมดสิ้น”

เดียฮ้อกล่าวด้วยท่าทีดุร้ายว่า

“นั่นมิใช่วัตถุประสงค์เพียงหนึ่งเดียวของท่าน ท่านเรียกว่าอะไร?”

ฮาฮุดกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

“เราแซ่ฮานามฮุด เมื่ออยู่ร่วมกับเรา รับรองตลอดทั้งวันสรวลเสเฮฮา หมดทุกข์หมดโศก ไร้ความกังวล หากท่านเศร้าเสียใจ โปรดเสาะหาเรารับรองว่าจะสุขสำราญบานใจ”

ดูจากท่าที ฟังจากน้ำเสียงของมัน กลับแนะนำตัวเองอย่างแข็งขัน ปรารถนาใคร่ส่งเทียบ (นามบัตร) ต่อฝ่ายตรงข้ามก็ปาน

เดียฮ้อซักถามต่อว่า

"อย่างนั้นท่านที่แท้คิดทำอะไร?"

ฮาฮุดโบกมือเป็นพัลวัน กล่าวว่า

"นี่ไม่เกี่ยวข้องกับเรา เราเพียงบอกความจริงต่อท่าน เพียงแต่สหายที่ข้างกายเราผู้นี้ต้องการทดสอบฝีมือของท่าน พวกเราเรียกเขาว่าอ้วงยี่กอ (พี่รองแซ่อ้วง)"

แก้วตาของเดียฮ้อหดเล็กลง กล่าวว่า

"อ้วงเทียนอ้วง (โลกบาลแซ่อ้วง)"

ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ห้าวหาญนั้นก้าวยาวๆออกมา ขมวดรัดผ้าคลุมเนื้อกำมะหยี่ไว้ที่ด้านหลังประสานมือด้วยความสุภาพอ่อนโยนกล่าวว่า

"เราอ้วงโจ้วเฮี้ยง"

เดียฮ้อแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"โลกบาลที่สองในสี่โลกบาล สังกัดหน่วยปฏิภาณฟ้า"

อ้วงโจ้วเฮี้ยงน้อมกายเล็กน้อย กล่าวว่า

"ฮาเจี้ยกุ่ย (เถ้าแก่แซ่ฮา) ก็เป็นโลกบาลที่สามของปาเดีย ฉายาฮาซาเทียน(ฮาสามวัน) มันสามารถทำให้ผู้คนสรวลเสเฮฮาสามวันสามคืน"

เดียฮ้อถามอย่างระแวดระวังว่า

"ท่านคิดทำอะไร?"

"ลี้ก๊กฮวยอยู่ในร้านข้าวสารของเรา"

เดียฮ้อกล่าวตรงๆว่า

"เราจะฆ่ามัน"

อ้วงโจ้วเฮี้ยงก็กล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

“เราจะช่วยเหลือมัน”

“ท่านช่วยเหลือมัน เราจะฆ่าท่านด้วย”

“ท่านพอเข้าสู่ร้านข้าวสาร ก็ฆ่ามันไม่ได้และฆ่าเราไม่ได้”

คราครั้งนี้เดียฮ้อเพียงกล่าวสั้นๆว่า

“ตกลง”

คำพูดพอกล่าว มันก็เคลื่อนไหวในบัดดล

ก่อนการเคลื่อนไหว มันยังสั่งต่อกับถังชิ้วอีกว่า

“ท่านหากทำร้ายนางแม้สักขุมขนหนึ่ง เราจะคิดบัญชีกับท่าน”

กล่าวจบ มันโถมเข้าร้านข้าวสารไปดุจพายุหอบหนึ่ง

อ้วงโจ้วเฮี้ยงคลี่เสื้อคลุมเนื้อกำมะหยี่สีแดงสด ห่อหุ้มตลอดทั้งร่างไว้ ลอยตัวโลดข้ามประดูร้านข้าวสาร ทิ้งตัวลงที่ลานดึกหลัง ยามนั้นแสงไฟภายในร้านข้าวสารพลันดับวูบไป

.....

จากนั้นภายในร้านข้าวสารบังเกิดซุ่มเสียงประหลาดพิสดารเสียงหนึ่งดังขึ้น

ซุ่มเสียงนี้ความจริงไม่ประหลาดพิสดาร ทั้งยังไพเราะน่าฟัง

แต่ในเวลาและสภาพแวดล้อมเช่นนี้ กลับบังเกิดซุ่มเสียงเช่นนี้ดังออกมา นับว่าประหลาดพิสดารจนลี้ลับ

ทั้งนี้เพราะซุ่มเสียงนี้ ไม่สมควรปรากฏขึ้นในยามนี้

นั่นเป็นเสียงพิณ

เสียงพิณโบราณเอื่อยอิ่งสดใส

หลังจากที่เดียฮ้อชมชอบการฆ่าฟันบุกเข้าร้านข้าวสารไม่นาน เสียงพิณที่สดใสเสนาะโสตก็ลอยล่องออกมา

ถังชิ้วสั่นศีรษะ

ขณะที่สั่นศีรษะ ไม่ได้ให้ความรู้สึกแก่ผู้คนว่าเป็นการปฏิเสธ หาก แต่เป็นการนัดหมายที่คล้ายปิดป้องแต่ตอบสนอง

ริมฝีปากของนางเบาบางยิ่ง เม้มเป็นเส้นเดียว ขณะที่เม้มริมฝีปาก ปลายคางค่อนข้างตึง กอปรเป็นความงามอย่างดื้อรั้นชนิดหนึ่ง

แสงไฟสองต้องร่างนาง ทำให้นางยิ่งคล้ายธิดาสวรรค์ที่ชุบกาย ด้วยทองคำก็ปาน

ถังชิ้วสั่นศีรษะด้วยความเสียดาย กล่าวว่า

“เดียฮ้อไม่สมควรเข้าไป พลังฝีมือของเขายังสูงเยี่ยมกว่าพวกท่านที่รวมตัวกัน น่าเสียดายหลังจากที่เข้าไป ไม่แน่ว่าจะรักษาสภาพอันมีเปรียบไว้ได้”

ฮาฮุดหัวร่ออิฮะพลางถามว่า

“ปลาไฉนดิดเบ็ด?”

ถังชิ้วผงกศีรษะรับ ราศีอันองอาจและกลิ่นอายแห่งมาร รวมตัวอยู่บนร่างนางอย่างประหลาด ปากกล่าวว่า

“เป็นเหยื่อ มันคิดฆ่าศัตรูความรัก ศัตรูความรักเป็นเหยื่อของมัน”

ฮาฮุดหยีตาสำรวจมองถังชิ้ว คล้ายกับจะกลืนกินนางลงท้องไป กล่าวว่า

“ลี้ตั่วฉิกของร้านเราเสียชีวิตในเงื้อมมือท่านกระมัง?”

ถังชิ้วใช้นววตาที่ทรงเสน่ห์ของสตรีชนิดหนึ่ง มองดูฮาฮุดตอบกล่าวว่า

"ตอนที่ข้าพเจ้าฆ่าคน ไม่เคยถามนามของผู้คนมาก่อน"

ฮาฮุดถูกนางมองดูเช่นนี้ ถึงกับใจเต้นระทึกขึ้น รีบเบือนสายตาไปลอบร้อง "หวาดเสียว"ในใจ

ฮาฮุดร่างต่ำเตี้ย ทั้งยังอ้วนอุ้ยอ้าย

มันปลงตกตั้งแต่แรกว่า ด้วยสารรูปของมันต้องไม่มีสตรีงดงามนิยมชมชอบ

ดังนั้นมันไม่นึกเพ้อฝัน

...หากได้รับการเหลือบแลจากหญิงงาม นางคงต้องมีจุดมุ่งหมายอื่นอีก

มันได้คิดเช่นนี้ จึงไม่เคยหวั่นไหวใจมาก่อน

แต่ต่อให้มันมีพลังสมาธิสูงเยี่ยม มีขันติหนักแน่นพอ เมื่อถูกถังชิ้วมองดูอยู่ครู่หนึ่ง ยังวาบหวิวหวั่นไหว จิตใจยุ่งเหยิงดุจกองปอ

ดีที่มันรีบระงับสติ เบือนสายตาไป

มันสังกัดหน่วยปฏิภาณฟ้า ทำหน้าที่ติดต่อกับผู้มีปณิธานในยุทธจักร ไม่ว่าสตรีสะคราญโฉมใด ล้วนเคยพบพานมา แต่สตรีที่บริสุทธิ์สดใสเช่นถังชิ้ว เพิ่งพบเห็นเป็นครั้งแรก

ฮาฮุดส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"เราเป็นเล่าตั๋ว (พี่ใหญ่) ของลี้ตั่วฉิก เราต้องล้างแค้นให้แก่มัน"

ถังชิ้วยิ้มออกมา

รอยยิ้มคล้ายบุปผาเบ่งบาน

แม้แต่แสงไฟในความมืดก็สิ้นสีสัน

นางหยีตาลง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้าจะไม่ติดตามท่านเข้าห้อง ไม่ว่าเป็นเหยื่ออันใด ข้าพเจ้าล้วนไม่รับปาก นอกจากเป็นท่านเชื้อเชิญข้าพเจ้า"

ฮาฮุดถอยกายไปหนึ่งก้าว

...ถูกความนุ่มนวลของนางคุกคามถอยไปหนึ่งก้าว

นั่นเป็นความนุ่มนวลที่ฆ่าคนตายได้

ฮาฮุดถึงกับยิ้มไม่ออก ต้องแลบลิ้นเลียริมฝีปากแห้งผาก กล่าวว่า

"เราไม่นัดหมายท่าน เราไม่มีปัญญานัดหมายท่าน ผู้ที่นัดหมายท่านเป็นเขา"

พลางชี้มือไปด้านหลัง

ผู้ที่เดินมาจากทางด้านหลัง เป็นหลวงจีนที่ผอมซูบรูปหนึ่ง

แต่ท่าทางของท่านงามสง่ายิ่ง ที่หว่างเอวยังสะพายดาบยาวที่สวยงามเล่มหนึ่ง

หน้าผากของท่านสูงยิ่ง แววตาลี้ลับยิ่ง

ท่านคือเอี่ยมฮวงไต้ซือ

เอี่ยมฮวงไต้ซือประนมมือกล่าวว่า

"เป็นเราคิดต่อสู้กับท่านสักครั้ง"

ถังชิ้วเผยอยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ชมชอบหลวงจีน ไม่ว่ามันมีการบำเพ็ญภาวนาถึงขั้นใดก็ตาม"

เอี่ยมฮวงไต้ซือกลับสามารถสะกดจิตระงับใจไว้ได้ กล่าวว่า

"สตรีที่งดงามล้วนไม่ชมชอบบรรพชิต"

ถังชิ้วเพ่งตาคู่งาม จับจ้องมองท่านชั่วขณะ จึงกล่าว

"แต่ท่านคมคายถึงเพียงนี้ ปลงผมบวชเป็นหลวงจีน ออกจะน่าเสียดาย ท่านดูไป...คุ้นตาอยู่บ้าง"

เอี่ยมฮวงได้ชือเอื้อนเสียงกังวานว่า

"ผู้มีปณิธานล่วงเข้าวัยชรา บุปผาล่วงลับในสายพิรุณ นอนไสยาสน์อยู่กลางแดนยุทธ์ ดุจหนุนกะโหลกของพยัคฆ์ร้าย"

ถังชิ้วสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"เป็นท่าน"

เอี่ยมฮวงได้ชือรับคำว่า

"เป็นเรา หากมิใช่ท่าน เรายังไม่ออกบวช"

ถังชิ้วยังไม่คลายจากความสะท้านหวั่นไหว อย่างลำบากยากเย็นค่อยฝืนแย้มยิ้มกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านความจริงไม่สมควรออกบวช..."

หลังจากนั้นนางค่อยระงับสติ กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ในช่วงเวลาอันโดดเดี่ยวและยาวนานปานนั้น ท่านไม่ได้มาหาข้าพเจ้า ไม่ได้มาเป็นเพื่อนข้าพเจ้า"

น้ำเสียงนางสั่นสะท้านจิตใจคน แววตาของนางสร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้คน

เอี่ยมฮวงได้ชือกล่าวว่า

"หากได้คิดก็วางดาบประหาร จากนั้นจากไป หาไม่ก็เชิญเถอะ"

ถังชิ้วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ในมือข้าพเจ้ามีดาบหรือ? ที่หว่างเอวท่านจึงมีดาบ"

"โกวเนี้ยจึงเป็นดาบอันร้ายกาจเล่มหนึ่ง"

ถังชิ้วกะพริบตาคู่งาม ถามอีกว่า

"อย่างนั้นเชิญอะไร?"

"เชิญลงมือ"

ถังชิ้วกลับคืนสู่ความสดใส เย็นชาและเฉิดฉันโดยเร็ว เลิกคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

"ลงมือ? ท่านคงไม่ไร้น้ำใจไมตรีปานนั้นกระมัง?"

เอี่ยมฮวงได้ซือกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"เรื่องที่ผ่านพ้น เอ่ยถึงทำอะไร? เราตัดซึ่งกิเลส ปลงผมบวชเป็นหลวงจีน ไม่มีความรักมอบต่อท่านอีกแล้ว"

ถังชิ้วเอียงหน้ามองดูท่าน คล้ายไม่เชื่อว่าบุคคลเช่นท่านจะกล่าวคำพูดเหล่านี้ ปากกล่าวว่า

"มาตรว่าไร้น้ำใจ ระหว่างพวกเราสมควรมีคุณธรรมกระมัง?"

หัวคิ้วจาง ๆของเอี่ยมฮวงได้ซือขมวดมุ่น คล้ายคล้องกุญแจดอกหนึ่งอยู่ตรงหว่างคิ้ว กล่าวว่า

"เราเพราะเชื่อในข้อนี้ จึงไม่มีบ้านให้กลับคืน"

ถังชิ้วยิ้มอย่างสวยงาม กล่าวว่า

"ดังนั้นท่านยังเป็นท่าน ท่านไม่ได้ลืมรัก ยังจดจำถึงเรื่องที่ผ่านมา"

เอี่ยมฮวงได้ซือหาได้ถูกกระตุ้นโทสะไม่ หัวคิ้วกลับคลายออกใหม่กล่าวว่า

"หากท่านไม่ลงมือ ก็ปลดปล่อยเซียงกงน้อย จากนั้นไปเถอะ"

ถังชิ้วเม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ลงมือ แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่นี้ เชียงกงน้อยดกอยู่ในเงื้อมมือข้าพเจ้า ท่านสามารถทำอย่างไรข้าพเจ้า?”

“นี่สมกับเป็นถังชิ้วจริงๆ แต่หมากตานี้ไม่ได้ผลแล้ว ทั้งนี้เพราะเดียฮ้อบอกว่า หากท่านแตะต้องนางแม้สักขุมขนหนึ่ง เขาจะคิดบัญชีกับท่าน”

ถังชิ้วกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

“ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังวาจาของเขา?”

“ท่านต้องการโสมสุขสมใจ”

ถังชิ้วยิ้มอย่างปลอดโปร่ง กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าต้องเกรงกลัวเขา?”

“เขาเป็นศัตรูที่น่ากลัวผู้หนึ่งจริงๆ”

ถังชิ้วทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

“ดูท่าท่านเกาะกุมเคล็ดลับในการจัดการกับข้าพเจ้าไว้จริงๆ”

เอี่ยมฮวงได้ชือกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“คนผู้หนึ่งพลาดท่าเสียทีมากครั้ง สมควรรู้จักเกาะกุมวิธีที่ไม่พลาดท่าเสียทีอยู่บ้าง”

ถังชิ้วพานปั้นหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านคิดทำอย่างไร?”

คำพูดนี้พอกล่าว ก็แสดงออกถึงความองอาจ เผยคมกระบี่ออกมา

เอี่ยมฮวงได้ชือกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลงว่า

“ปลดปล่อยเชียงกงน้อย”

ถังชิ้วยิ้มพลางกล่าวว่า

“พวกท่านชักนำความยุ่งยากใส่ตัว เดี่ยฮ้อจะใช้เลือดล้างสถานที่ของพวกท่าน”

“พวกเราย่อมมีวิธีจัดการกับมัน”

“อาศัยพวกท่าน?”

“เพียง อ้วงเทียนอ้วง (โลกบาลแซ่อ้วง) ก็พอแล้ว ยี่ตี่ล้อมกักเขาอยู่ในร้านข้าวสาร”

ถังชิ้วกลับไม่กล้าวู่วาม นับตั้งแต่เดี่ยฮ้อเข้าสู่ร้านข้าวสาร ล้วนไม่มีความเคลื่อนไหว แสดงว่าเรื่องราวผิดปรกติวิสัย จึงกล่าว

“อย่างนั้นท่านอาศัยอะไรจัดการกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหาได้เข้าสู่ร้านขายผ้าไม่”

เอี่ยมฮวงได้ชือไม่ตอบคำ เพียงกล่าวว่า

“ปล่อยคนเถอะ”

“ข้าพเจ้าไม่ปล่อย”

“อย่างนั้นเราไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว”

ถังชิ้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่คิดลงมือ...”

ไม่ทันขาดคำ ผมยาวที่ด้านหลังของนางพลันตั้งชี้ชันขึ้น

ในม่านวิกาล ผมเผ้าพันหมื่นเส้นแฝงอาวุธลับจู่โจมใส่เอี่ยมฮวง-ไต้ชือดุจห่าฝน

นางบอกว่าไม่ลงมือ แต่กลับลงมือ

พอลงมือก็ใช้ออกด้วยวิชาอาวุธลับของตระกูลถัง นามฮวกโหว

(ผมพิรุณ)

ผมพิรุณแหวกพุ่งใส่เอี่ยมฮวงได้ซืออย่างเร่งร้อน ทั้งยังสาดพุ่งใส่มือดีของหน่วยปฏิภาณฟ้าอื่นอีก

แม้แต่หงส์โกวที่เพียงคำนึงถึงประสิทธิผล ไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ ยังชมดูจนใจหายวาบ ด่าว่า

“ต่ำช้าสามานย์”

แด่เอี่ยมฮวงได้ซือคล้ายระวังป้องกันแด่แรก

ท่านพลันเปลื้องกาสาวพัสตร์ชั้นนอกออก ม้วนดวัดคราหนึ่ง

เสียงพืบเมื่อครอบคลุมอาวุธลับไว้ ห่อหุ้มผมพิรุณไว้

ลมหวนที่เกิดจากกาสาวพัสตร์ ถึงกับกระโชกคบเพลิงทั้งหมดดับไป

ในบริเวณปราศจากแสงโคมไฟแม้สักจุดเดียว

เป็นความมืดมิดสนิททั่ว

ก่อนที่แสงไฟจะดับไป ทิชิ่วเหลือบเห็นฮาฮุดโบกมือบงการศิษย์หน่วยปฏิภาณฟ้าล่าถอยไปทันท่วงที

ล่าถอยไปอย่างเงียบงัน

ดูท่าทุกประการล้วนวางแผนไว้แด่แรก

.....

ในความมืดมองไม่เห็นอันใด

กลางวิกาล เกิดการต่อสู้เสี่ยงชีวิตรอบหนึ่ง

มิหนำซ้ำไม่เพียงรอบหนึ่ง

ทั้งหมดกลั้นลมหายใจรอคอย

การต่อสู้ในความมืดเพราะมองไม่เห็น ดังนั้นชวนอกสั่นขวัญแขวนกว่ามองเห็นอีก

อย่าว่าแต่ศัตรูคู่ต่อสู้ของคนเหล่านี้ เป็นสองจอมทมิฬของบู๊ลิ้มคนหนึ่งใจดำ คนหนึ่งฝีมืออำมหิต

อื้อก๊กเช้งอดเป็นห่วงมิได้ กล่าวว่า

"หากเล่าชา (อันดับสาม) อยู่ในร้านข้าวสารจริง ไม่ทราบมีอันตรายหรือไม่?"

หงส์โกวกล่าวว่า

"ก๊กฮวยอยู่ในร้านข้าวสาร เดี่ยฮ้อสูดพิษน้ำแข็งที่ทำร้ายก๊กฮวยออก ถังชิ้วก็ไม่ได้โต้แย้ง แสดงว่าก๊กฮวยอยู่ภายในจริงๆ"

ช่งก๊กกี้กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ผู้แช่ฮาไฉนขายชาตี่?"

หงส์โกวกล่าวว่า

"ฮาฮุดเป็นจิ้งจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์ มันทำเช่นนี้จุดประสงค์เพื่อชักนำเดี่ยฮ้อเข้าร้านไป แต่เราขบคิดไม่เข้าใจว่า มันจะจัดการกับมารมนุษย์นี้อย่างไร"

ทิชิ่วพลันกล่าวว่า

"ฮาฮุดยังมีจิตเจตนาอีกประการหนึ่ง นั่นคือแยกเดี่ยฮ้อกับถังชิ้วที่เป็นศัตรูสำคัญทั้งสองจากกัน"

อื้อก๊กเช้งยิ่งไม่เข้าใจ กล่าวว่า

"ไยไม่ปล่อยให้ถังชิ้วกับเดี่ยฮ้อต่อสู้กันเอง ยังประเสริฐยิ่งกว่า?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ตอนนั้นทั้งสองประมือกันหลายกระบวนท่า ต่างไม่อาจมีเปรียบ พวกมันมิใช่คนโง่เขลา ไม่คิดต่อสู้สืบไป ดังนั้นฮาฮุดปรากฏออกมาชักนำเดียฮ้อเข้าไปฆ่าลี้ก๊กฮวยที่เป็นศัตรูความรัก ทั้งยังทราบว่าเดียฮ้อจะใช้คำพูดผูกมัดถังชิ้วไว้ ทั้งหมดค่อยจัดการกับถังชิ้ว”

ช่งก๊กกี้ก็บังเกิดความเคลือบแคลงสงสัยมากหลาย กล่าวว่า

“ต่อให้ภายในห้องติดดั้งกลไกกับดัก เดียฮ้อเข้าไปง่ายดายออกมายากเย็น แต่เอี่ยมฮวงได้ชือจัดการกับถังชิ้วได้หรือ?”

ทิชิ่วขบคิดแล้วเอื้อนเบาๆว่า

“สี่ทิวาหนึ่งหญิง สามวันฮาฮุด สองคืนโจ้วเฮี้ยง หนึ่งราตรีเอี่ยมฮวง”

หงส์โกวกล่าวเสริมว่า

“สองคืนโจ้วเฮี้ยง ไม่ทราบมีต้นกำเนิดอย่างไร แต่มือดีอันดับหนึ่งของหน่วยปฏิภาณฟ้าเอี่ยมฮวงได้ชือมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ เมื่อถึงยามค่ำคืน โดยเฉพาะคืนเดือนมืดมองไม่เห็นสิ่งใด พลังฝีมือของมันจะสูงล้ำกว่าเดิมสามถึงห้าเท่า”

ช่งก๊กกี้อุทานดังอา กล่าวว่า

“ตอนนี้ไยมิใช่...”

อื้อก๊กเช้งก็กล่าวเบาๆว่า

“ต่อให้มีแสงโคมไฟ ก็ถูกเอี่ยมฮวงได้ชือกระโชกดับไป”

ช่งก๊กกี้กล่าวด้วยความยินดีว่า

“เช่นนี้เป็นว่า ถังชิ้วยากจะจัดการกับมันแล้ว”

อื้อกักเช้งค่อยเข้าใจ กล่าวว่า

"มิน่าเล่าเอี่ยมฮวงได้ชื่อฉายาหนึ่งราตรีเอี่ยมฮวง คำ "ราตรี" นี้คงหมายถึงความมืด..."

หงส์โกวพึมพำว่า

"เพียงไม่ทราบคำ "สองคืน" ของสองคืนโจ้วเฮี้ยงหมายความอย่างไร? อ้วงโจ้วเฮี้ยงสามารถสะกดเดี่ยฮ้อที่คลุ้มๆคลั่งๆหรือไม่?"

ยามนั้น บนพื้นที่ว่างอันมืดมิดหน้าร้านข้าวสารบังเกิดซุ่มเสียงดังมา

ซุ่มเสียงที่เกิดจากความเคลื่อนไหวประการหนึ่ง

ตอนแรกซุ่มเสียงเบายิ่ง และทวีความดังขึ้นทีละน้อย

เมื่อถึงตอนท้าย ซุ่มเสียงดังยิ่ง

คล้ายกับเป็นกระสวยนับหมื่นตัว เคลื่อนไหวอยู่บนเครื่องทอผ้าอย่างเร่งร้อน และกรีดผ่านเส้นไหมที่ขึงตึง บังเกิดเป็นเสียงแหลมเล็กขึ้น

ภายในร้านข้าวสารก็บังเกิดแสงสว่างรำไรพร้อมกับบังเกิดซุ่มเสียงดังลอดออกมา

ตอนแรกเป็นเสียงกู่

จากนั้นเป็นเสียงเพลง

นั่นเป็นเสียงเพลงของเดี่ยฮ้อ

เสียงเพลงคลุ้มคลั่งและสับสน ดังรบกวนเสียงพิณ

แต่ว่าเสียงพิณ เสียงเพลงและเสียงกรีดผ่านบรรยากาศ ทำให้ผู้คนขนลุกเกรียวขึ้นมา

เดี่ยฮ้อในยามนี้ไฉนร้องเพลงออกมา?

ตอนที่ 7

ร่วมต้านศัตรูเข้มแข็ง

วีรบุรุษต้องเผชิญความทุกข์เข็ญกว่าผู้คนทั่วไป ทั้งยังถือความทุกข์เข็ญเป็นความสุข

เตี่ยฮ้อเข้าสู่ร้านข้าวสาร

จมูกของมันประเปรียวยิ่ง

กำลังขวัญกล้าแข็งยิ่ง

ความแค้นลึกล้ำยิ่ง

ทั้งหลายประการนี้รวมกันเข้า ทำให้เตี่ยฮ้อไม่คำนึงถึงการเสี่ยงอันตราย บุกเข้าสู่ร้านข้าวสารนี้

มันแค้นลี้ก๊กฮวย มันเห็นว่าที่ไม่สามารถพิชิตหัวใจลี้ก๊กฮวยเพราะสืบเนื่องจากเซียงกงใหญ่ผู้นี้ ดังนั้นมันต้องฆ่าลี้ก๊กฮวย

มันขวัญกล้าแข็ง ไม่เห็นว่าอ้วงโจ้วเฮี้ยงเป็นคู่มือของมัน ดังนั้นบุกเข้าร้านข้าวสารอย่างหักโหม

มันสูดได้กลิ่นอายบนร่างของศัตรู โดยเฉพาะกลิ่นพิษน้ำแข็ง ผู้ที่ใช้พิษน้ำแข็งเป็นถังชิ้ว ถังชิ้วเป็นชีอม่วยของมัน มันย่อมคุ้นเคยกับกลิ่นพิษน้ำแข็งเป็นอย่างดี

.....

พอเข้าสู่ร้านข้าวสาร รอบข้างย่อมเป็นข้าวสาร ข้าวสารเป็นถุงๆ ข้าวสารเป็นกระสอบๆ

มันสูดได้กลิ่นหอมของข้าวสาร

แน่นอน มันยังพบเห็นเรื่องประการหนึ่ง

ภายในร้านข้าวสารประดิษฐานป้ายสถิตวิญญาณ

ป้ายสถิตวิญญาณจำนวนมาก

....อย่างน้อยมีร้อยกว่าป้าย

เดียฮ้อพลันรู้สึกไม่ใคร่สบาย

มันพบว่ามี “ผู้คน” จำนวนมากอยู่ในร้านข้าวสาร

“ผู้คน” จำนวนมากนี้ มีวิชาตัวเบาดีเลิศกว่ามัน กำลังภายในสูงล้ำกว่ามัน ดังนั้นไร้ชุ่มเสียงสำเนียง ลึกล้ำสุดหยั่งคาด

นี่สร้างความดื่นตระหนกแก่เดียฮ้อยิ่ง

ทั้งนี้เพราะด้วยพลังฝีมือของมัน กลับไม่ล่วงรู้ว่ามียอดฝีมือมากมายปานนี้ มิหนำซ้ำชุมนุมอยู่ที่นี้โดยปราศจากชุ่มเสียง นับเป็นเรื่องราวที่น่าดื่นเต้นตระหนกยิ่งกว่าเห็นจันทราตอนกลางวันอีก

หลังความดื่นตระหนก เดียฮ้อบังเกิดความสำนึกเสียใจอยู่บ้าง

....มันไยต้องบุกฝ่าเข้ามาโดยพลการ?

ดีที่ยามนั้นบังเกิดชุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

“วางโสมสุขสมใจลง ท่านจะก้าวออกจากประตูนี้ได้โดยปลอดภัย”

ปฏิกิริยาประการแรกของเดียฮ้อคือ ทดลองบุกฝ่าออกไป

แต่ว่าไม่มีประโยชน์

มันออกไปไม่ได้

พลังไร้สภาพที่แปลกประหลาด มหาศาล ไม่เคยพบพานมาก่อนชนิดหนึ่ง ผนึกรวมอยู่ทางเบื้องซ้ายขวาของมัน โอบล้อมมันเอาไว้ ทำให้การบุกซ้ายทะลวงขวาของมัน ต้องเผชิญอุปสรรคติดขัด ไม่อาจบุกฝ่าออกไปได้

มันไม่เคยประสบเรื่องเช่นนี้มาก่อน

และไม่เคยเผชิญยอดฝีมือระดับนี้มาก่อน

ยามนี้มันกระทั่ง “ศัตรู” ยังไม่พบเห็น

“ศัตรู” หาได้ปรากฏกายไม่

เดียฮ้อแก้ผ้าโพกศีรษะสีแดงออก เช็ดหยาดเหงื่อบนหน้าผาก คำพูดประโยคแรกที่ถามคือ

“อ้วงยี่ (อันดับสองแซ่อ้วง) ท่านก่อตั้งค่ายกลอันใด?”

“นี่มิใช่ค่ายกล ดังนั้นท่านทำลายไม่ได้”

....มีค่ายกล ค่อยทำลายค่ายกลได้

....ต่อให้เป็นค่ายกลที่ลึกล้ำที่สุด ก็มีวิธีทำลาย

....หากไร้ค่ายกล ก็ไม่อาจทำลายได้

เดียฮ้อถูกคำพูดนี้กระตุ้นให้ได้คิด ถามว่า

“ท่านเชิญผู้ใดมา?”

อ้วงโจ้วเฮี้ยงตอบว่า

“เราไม่ได้เชิญผู้คนมา เรามีเพียงลำพัง บวกกับก๊กฮวยดีดพิณให้แก่เราทั้งที่ถูกพิษ ก็สามารถจัดการท่านได้”

เตี่ยฮ้อไม่ยอมเชื่อ

ทั้งนี้เพราะมันพลาดพลั้งในที่นี้

ที่น่ากลัวคือ “ผู้คน” ภายในห้องนี้ไม่นับเป็นผู้คน หากแต่เป็นความกดดันของ “ยอดคน” ชนิดหนึ่ง

ดังนั้น เตี่ยฮ้อกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ท่านพูดปด”

อ้วงโจ้วเฮี้ยงกล่าวด้วยความทระนงถือดีว่า

“เราความจริงไม่ต้องบอกต่อท่าน พลังกดดันที่ท่านได้รับ มิใช่เกิดจากผู้คน ที่นี้มีป้ายสถิดวิญญาณของบรรพบุรุษเรารวมเก้าสิบแปดท่าน ที่นี้เป็นบ้านของเรา เราจุดธูปบูชาพวกท่านทุกวัน ทุกวันที่หนึ่งและสิบห้าถือศีลกินเจ สวดมนต์ภาวนา ดวงวิญญาณของบรรพบุรุษกอปรเป็นพลังขุมหนึ่ง ท่านเมื่อบุกรุกเข้าบ้านของเรา ย่อมต้องถูกบรรพบุรุษเราสะกดไว้ ท่านเท่ากับใช้กำลังเพียงลำพัง เป็นศัตรูกับบรรพบุรุษเราทั้งหมด บรรพบุรุษเรามักเป็นขุนพลชาญศึก เป็นวีรบุรุษผู้กล้า ต่อให้ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่อาจต้านทานพวกเราทั้งหมดได้ ท่านผิดที่เข้ามายังที่นี้”

เตี่ยฮ้อกระชากเสียงว่า

“ท่านกล่าววาจาผีสาง”

อ้วงโจ้วเฮี้ยงกล่าวว่า

"มิใช่วาจาผีสาง คนถือกำเนิดจากบิดามารดา บิดามารดาก็มีบิดามารดา ยามใดที่บรรพชนเสียชีวิต เมื่อไม่กราบไหว้บูชา เท่ากับลืมพระคุณที่เลี้ยงดูท่านมา วิญญาณของผู้ตายต้องไม่สงบ หากรวมพลังอิทธิฤทธิ์ของบรรพชนเหล่านั้น ผสมผสานกับพลังฝีมือที่ฝึกปรือ จะมีวิทยายุทธ์กล้าแข็งขึ้น แต่พลังฝีมือเช่นนี้ ท่านไม่มีวันฝึกปรือสำเร็จได้"

เดี่ยฮ้ออดถามมิได้ว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะท่านชั่วร้ายอำมหิต ก่อกรรมทำเข็ญ ชมชอบการฆ่าฟัน ละอายต่อการพบกับบรรพชน"

เดี่ยฮ้อร้องเพ้ยด้วยโทสะ อ้วงโจ้วเฮี้ยงกล่าวย้ำอีกว่า

"วางต้นโสมลง จะปล่อยตัวท่านออกจากประตูไป"

เดี่ยฮ้อตวาดว่า

"ตกลง"

ขาดคำลอยตัวขึ้น ต่อยหมัดไปยังต้นเสียง

.....

การต่อสู้พอเปิดฉากขึ้น เดี่ยฮ้อก็พบว่าผิดท่า

มันกลับได้ยินเสียงพิณ

กระแสลมหมัดที่มันต่อยออกไปล้วนอันตรธาน

มันใช้ฝ่ามือหนุนเสริมในบัดดล

เป็นหมัดชราฝ่ามือเยาว์วัย

มันน้อยครั้งจะใช้หมัดฝ่ามือโดยพร้อมเพรียง แม้แต่เมื่อครู่ตอน

จัดการกับถังชิ้ว ก็เพียงใช้หมัด ไม่ได้ใช้ฝ่ามือ

แต่ลมฝ่ามือก็ปราศจากซุ่มเสียง

หมัดฝ่ามือของมัน ล้วนถูกพลังลี้ลับพิสดารชนิดหนึ่งดูดกลืนไปคล้ายดินโคลนถมสู่ท้องทะเล

มันเสาะพบเป้าหมาย จู่โจมใส่ป้ายสถิตวิญญาณเหล่านั้น

จริงดังคาดหมายมันพอลงมืออ้วงโจ้วเฮี้ยงก็ปรากฏกายขึ้นขัดขวาง

มันเปิดฉากจู่โจมอย่างสุดกำลัง คิดโค่นคนผู้นี้ล้มลงในคราเดียว

มันเชื่อมั่นว่าสามารถโค่นคนผู้นี้ลง

แต่ว่าโค่นไม่ลง

ทั้งนี้เพราะนี่ไม่เพียงเป็น “คนผู้หนึ่ง”

มันรู้สึกว่าพลังของฝ่ายตรงข้ามไม่เพียงมีคนเดียว หากแต่เป็นผู้คนกลุ่มใหญ่

ยังมีเสียงพิณสร้างความขุ่นข้องรำคาญแก่มัน ไม่สามารถเหลียวแลได้โดยทั่วถึง

มิหนำซ้ำอ้วงโจ้วเฮี้ยงลงมือตีโต้แล้ว

นี่มิใช่พลังของคนผู้หนึ่งเช่นกัน หากแต่เป็นขุมกำลังอันมากมายสุดคณานับ

เมื่อเผชิญกับพลังอันลี้ลับเช่นนี้ เตี่ยฮ้อไม่สามารถปิดป้องด้านรับได้

ต่อให้มันคิดล่าถอยออกไป ก็ถูก “พลัง”อันประหลาดพิสดารนี้ขัดขวางไว้

แต่มันไม่ยอมรับการพ่ายแพ้

ยามนั้น มันกลับต่อสู้จนบังเกิดความคิดต่อสู้ยิ่งกว่า
มันลำพังคนเดียว ต่อสู้กับ “คนที่มิใช่คน” กลุ่มหนึ่ง
เดียฮ้อทราบกระจ่างแก่ใจ
นี่เป็นบ้านของอ้วงโจ้วเฮี้ยง
มันกำลังต่อสู้กับคนตระกูลอ้วงทั้งหมด
ทันกรำศึกอย่างโชกโชน แต่ไม่เคยผ่านการต่อสู้เช่นนี้มาก่อน
มันไม่สมควรมายังร้านข้าวสารแห่งนี้
นี่เป็นโลกของอ้วงโจ้วเฮี้ยง
เป็นโลกครอบครัว
ทันใด เตียฮ้อกู่ร้องดังยาวนาน ร้องเพลงด้วยเสียงอันดัง
เสียงกู่แหลมเล็กดัดเสียงพิณขาดสะบั้น
เสียงเพลงก่อกวนสำนึกพิณจนสับสน
พลังในความมืดของอ้วงโจ้วเฮี้ยงพลันสิ้นสูญ
แต่แล้วยามนั้น ตะเกียงน้ำมันที่หน้าป้ายสถิตวิญญาณสว่างวูบ
โดยพร้อมเพรียง พลังฝีมือของอ้วงโจ้วเฮี้ยงพลันเพิ่มพูนทวีคูณ
เตียฮ้อกระทำเรื่องประการหนึ่ง
มันทางหนึ่งร้องเพลง ทางหนึ่งจู่โจมสังหาร
อ้วงโจ้วเฮี้ยงแม้สับสน แต่ยังไม่พ่ายแพ้
มันสังหารไม่ได้
มิหนำซ้ำอำนาจการสังหารสะท้อนย้อนกลับมาเป็นทวีคูณ
เตียฮ้อได้แต่รั้งมือกลับ พุ่งถอยไปด้านหลัง
มันกระแทกทลายผนังออกไป

เสียงโครมคราหนึ่ง ในที่สุดมันกลับออกมาถึงเบื้องนอกแล้ว
ยามนั้น ท้องฟ้าที่เบื้องนอกปรากฏแสงจันทร์รำไรขึ้น
ฝนที่ตั้งเค้าตกไม่สำเร็จแล้ว
ในชีวิตเดียฮ้อ เพียงรับฟังคู่ต่อสู้ร้องร่ำครร่ำครวญ วิงวอน
ขอความกรุณาแต่คราครั้งนี้มันสามารถดิ้นรนหลุดรอดเห็นแสงจันทร์ใหม่
สร้างความตื้นตันใจแก่มันจนแทบคุกเข่าลงคารวะต่อฟ้า

มาตรว่ามันยังไม่ตาย
และไม่ถือว่าพ่ายแพ้
เมื่อครู่มันเพียงถูกกักอยู่ในร้านข้าวสาร
โสมสุขสมใจยังอยู่ในอกเสื้อมัน

.....

ที่แล้วมาถังฮั้วซมซอบยามราตรีมากกว่า
นางที่กระทำการด้วยอำมหิต เป็นเพราะเคยพลาดท่าเสียที
เมื่ออยู่ในยุทธจักร หากท่านไม่ดุร้ายพอ ผู้อื่นจะจัดการกับท่าน
ดังนั้นนางใช้ความร้ายแรงจัดการกับความร้ายแรง
นางชาญฉลาดปราดเปรื่อง บวกกับความงดงามตามธรรมชาติ
และพลังฝีมือที่หายากยิ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ร้ายแรงเท่านาง

ยามนี้ความชั่วร้ายของนางไม่สามารถสะกดควบคุมได้

หากไม่ชั่วร้ายพอ อาจถูกผู้คนล้างแค้น ถูกลอบทำร้าย ถูกแทนที่และกำจัดล้มล้าง

ดังนั้นต้องชั่วร้ายกว่านี้

อย่าว่าแต่ความชั่วร้ายกลายเป็นนิสัยประจำตัวประการหนึ่ง

เรื่องราวถึงขั้นนี้ความชั่วร้ายมิใช่วิธีการดิ้นรนเอาชีวิตรอดของนาง หากแต่ความชั่วร้ายทำให้นางอยู่รอดสืบไป

นับแต่นางแบ่งแยกคนดีกับคนชั่ว ความดีงามและชั่วร้าย เป็นด้านเลวและฉ้อฉล นางชมชอบยามราตรีมากกว่า ไม่ชมชอบตอนกลางวัน

นี่เป็นการละทิ้งตัวเองชนิดหนึ่ง

แต่นางไม่อาจละทิ้งพิษ

....หากปราศจากพิษ นางไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป

....จะอย่างไรนางมีชื่ออื้อฉาว ต่อให้ชั่วร้ายสืบไป ก็หาเป็นไรไม่ ชีวิตนี้ขอให้เป็นเช่นนี้เถอะ

นี่เป็นความคิดของนาง เมื่อถึงตอนท้าย ไม่ว่าผู้ใดผ่านมาแล้วก็ต้องจากไป ไม่มีผู้ใดคิดฝากชื่อไว้ในประวัติศาสตร์แต่อย่างไร

แต่ว่านางรู้สึกว่า ชีวิตของตัวเองต้องมีการเปลี่ยนแปลงอยู่บ้าง

เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ผิดธรรมดา

จนบัดนี้นางแม้ยังไม่ทราบว่าเป็นโชคหรือเคราะห์ แต่นางรู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ไพศาล จนแม้กระทั่งนางเองยังไม่อาจทนทานรับได้ ต้องเกิดขึ้นแน่นอน

นางกลัวการเปลี่ยนแปลง

นางยิ่งกลัวการเปลี่ยนแปลงชนิดนี้

....นางแม้ชั่วร้าย แม้มีพิษร้าย แต่เห็นการเปลี่ยนแปลงของผู้คนและวัตถุ หรือว่าฟ้าดินสิ้นสุด ท้องทะเลเหือดแห้งหาย นางรู้สึกว่ามิสู้

ดายเสียประเสริฐกว่า

นั่นนับเป็นที่สะทกสะท้อนของผู้คนไปแล้ว

มาดรว่าวันเวลาที่ผ่านมา นางไม่ยอมรับว่าตัวเองเป็นคนอ่อนไหวได้โดยง่ายดายก็ตาม

....เราเป็นหนึ่งในสี่จอมทมิฬ มิหนำซ้ำเป็นทมิฬหญิงเพียงหนึ่งเดียว หากบอกว่าเป็นคนเจ้าทุกข์ มีผู้ใดยินยอมเชื่อ?"

แต่บางครั้งนางเห็นสีสันอันเฉิดฉันของอาทิตย์สนธยาที่ลับฟ้า อดหลั่งน้ำตาออกมามิได้

สภาพเช่นนี้ไร้เดียงสาเกินไป ไม่อาจให้ผู้คนล่วงรู้ได้

นางกลัวอายุขัยชรา

นางห้ามมิให้ผู้คนเรียกหานางเป็นเจ้เจ์ (พี่สาว)

นางถึงกับคิดฆ่าคนที่เรียกหานางเป็นเจ้เจ์ มาดรว่าอีกฝ่ายหนึ่งมีเจตนาดีก็ตาม

นางชมชอบยามราตรี

นางเห็นว่าตัวเองเป็นสตรีของยามราตรี

เช่นนี้นางค่อยมั่นใจว่าไม่มีผู้คนพบเห็นโฉมหน้าแท้จริงของตัวเองมหาชาติตัวเองกมพิษอย่างแท้จริง

ทั้งนี้เพราะนางเป็นนางมารผู้หนึ่ง

...แต่บางครั้งนางอดถามไถ่ตัวเองมิได้ว่า หญิงงามเช่นนาง เมื่อถึงยามค่ำคืนไฉนไม่มีบุรุษอยู่เคียงข้าง

ไม่เคยมีบุรุษอยู่เคียงข้างมาก่อน

มาดรว่านางชมชอบความมืด ชมชอบราตรีกาล แต่ต้องไม่

ชมชอบราตรีมืดมิดเช่นนี้

...ราตรีมืดมิดที่มืดมิดเช่นนี้ แทบทำให้นางสูญเสียความสามารถในการคำนวณไป

เป็นความมืดมิดสนิททั่ว

ล้วนมองไม่เห็น

นางแม้สามารถแพร่พิษในยามราตรีที่มืดมิดเช่นนี้ แพร่พิษต่อศัตรูทั้งหมด แต่นางยังมีข้อกริ่งเกรงอยู่

หนึ่ง ไม่อาจพลาดพลั้งแพร่พิษต่อลี้เกี่ยฮวย หากว่าเกิดเรื่องแก่ลี้เกี่ยฮวย คนบ้าคลั่งเช่นเดียฮ้อต้องไม่ปล่อยปละละเว้นนาง

สอง เอี่ยมฮวงได้ชือใช้ดาบแล้ว ไม่ว่าเป็นดาบเยี่ยงไร ล้วนเป็นดาบอันพิสดาร ทั้งนี้เพราะดาบนี้ทั้งเกรี้ยวกราดและแหลมคม ยามใช้ดาบปราศจากกระแสลมดาบ ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ ดาบเล่มนี้ขจัด ดูดรั้งคลี่คลายพิษที่นางแพร่กระจายออกไปสิ้น ทั้งยังดีโต้กลับมา

...นี่เป็นดาบอันใด?

ดาบกอซูเจียงกุนตอ (ดาบแม่ทัพแซ่กอซู)

นึกถึงตอนนี้ ถังชิ้วถึงกับใจหายวูบ มีหยาดเหงื่อไหลซึมจากใจกลางฝ่ามือ

นั่นเป็นดาบพิสดารเล่มหนึ่ง

นางไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นกอซูเจียงกุน และไม่ทราบว่าใช่มีคนเรียกว่ากอซูเจียงกุนจริงหรือไม่ ดาบเล่มนี้ใช่เป็นดาบของกอซูเจียงกุนหรือไม่ แต่ดาบเล่มนี้เป็นหนึ่งในสามวัตถุที่ร้านเล่ายี่ห้อแห่งตระกูลอุนต้องการครอบครอง เพราะดาบเล่มนี้ ตระกูลอุนไม่ทราบสูญเสียมือดี

มากน้อยเท่าใด ในยุทธจักรไม่ทราบเกิดการต่อสู้กี่ครั้ง แต่คืนนี้ดาบเล่มนี้กลับปรากฏขึ้น มิหนำซ้ำยังอยู่ในมือของเอี่ยมฮวงได้ซือซึ่งเป็นศัตรูของนาง

สำหรับกับนาง นี่ไม่อาจนับเป็นเรื่องดีงาม

นางสำนึกเสียใจที่คราครั้งนี้ไม่ได้พกพานึงยิ้นดอ (ดาบสตรี) ที่เป็นอาวุธสุดรักของตัวเองมาด้วย

สาม นางทราบว่าศัตรูไม่เพียงมีเอี่ยมฮวงได้ซือคนเดียว เดี่ยยฮ้อพอเข้าสู่ร้านข้าวสาร ก็สาบสูญไร้ข่าวคราว แสดงว่าผิดท่า ฝ่ายตรงข้ามยังมีผู้คนกลุ่มใหญ่ ในจำนวนนี้ฮาฮุดไม่อาจดอแยได้

ยังมี ที่หลังเนินดินหมอบชุ่มด้วยผู้คน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างเงียบงัน คนเหล่านั้นอยู่ที่นั้น แทบปราศจากชุ่มเสียงผิดปรกติ อาจเป็นทิชิ่ว หงส์โกวและพวก ดังนั้นนางต้องรักษาของวิเศษอยู่คู่กายเพื่อหนทางมีชีวิตรอด

วิกาลมืดมิดปานนี้ สถานการณ์ล้วนอยู่ในความควบคุมของเอี่ยมฮวงได้ซือ นั่นเป็นโลกของท่าน

โลกสีดำมืด

.....

ที่แท้เอี่ยมฮวงได้ซืออยู่ในความมืด สายตายังจำแนกวัตถุได้

ดังนั้นถังชิ้วในตอนนี้ตกเป็นฝ่ายรับโดยสิ้นเชิง

เมื่อหลายปีก่อน นางยังเยาว์วัย ยังไม่ชั่วร้ายเท่าตอนนี้ แต่ก็ได้

รับขนานยกย่องเป็นหญิงงามแล้ว

ดอนนั้นนางรู้จักกับบุรุษผู้นี้

บุรุษผู้นี้งดงามแจ่มใสยิ่ง รูปร่างสูงยิ่ง ประกายตาก็ลี้ลับ มีเสน่ห์โน้มน้าวใจชนิดหนึ่ง สตรีจำนวนมากชมชอบเขา นิยมเลื่อมใสเขา ในจำนวนนี้รวมทั้งวีรสตรีเลื่องชื่อด้วย

ดังนั้นนางยั่วยุบุรุษผู้นี้

นางล่อหลอกให้บุรุษผู้นี้ติดตามพัวพันนาง

มิหนำซ้ำเพื่อติดตามพัวพันนาง ต้องละทิ้งสตรีที่หลงรักเขาทั้งหมด คงเหลือนางแต่ผู้เดียว

บุรุษผู้นี้ถือกำเนิดจากตระกูลใหญ่

เป็นตระกูลอุนแห่งร้านเล่ายี่ห้อ

เขาเป็นกงจื้อคนโตของอุนล่วงชาแห่งหน่วยยี่ห้อเป็นนามอุนจั้ว

ถังชิ้วเป็นสตรีที่ออกจากตระกูลถังมณฑลเสฉวน

อุนล่วงชาห้ามมิให้บุตรชายตัวเองไปมาหาสู่กับนางปีศาจนี้

ถังชิ้วให้อุนจั้วตัดสินใจเลือกเฟ้น

สุดท้ายอุนจั้วละทิ้งทุกสิ่งที่มีอยู่ หลบหนีออกจากบ้าน นับแต่นั้นตระกูลอุนร้านเล่ายี่ห้อ ไม่มีคนชื่ออุนจั้วอีก

ถังชิ้วพิสูจน์ยืนยันถึงเสน่ห์ของนางอีกครั้ง

พร้อมกับนั้นนางเรียนรู้เคล็ดวิชาแพร่พิษจากอุนจั้วไม่น้อย

จากนั้นนางสลัดดัดรอนอุนจั้ว

เรื่องนี้สร้างความกระหยิ่มยิ้มย่องแก่นางยิ่ง

...หากเปลี่ยนเป็นตอนนี้ นางมีความสามารถสูงล้ำกว่านี้ นาง

กาจไม่ละเว้นชีวิตของอุนจั้ว

เพราะเหตุนี้จึงปรากฏเอี่ยมฮวงได้ซือของวันนี้ ยังมีดาบแม่ทัพกอซู ที่สามารถขจัดร้อยพิษของท่าน

...ตอนนั้นนางไม่รู้ความเกินไป

นางบังเกิดความสำนึกเสียใจอยู่บ้าง

ซึ่งความจริง นางไม่อาจรับมือได้อยู่บ้าง

ดาบเล่มนั้นก็เป็นสีดำ ในยามราตรีที่มืดมิดไม่อาจมองเห็นได้

ยามนั้น เตี่ยฮ้อทลายกำแพงของร้านข้าวสารออกมาแล้ว

มันพอบุกฝ่าออกมา ต่อให้มืดมิดกว่านี้ แสงสว่างของตะเกียงน้ำมันบนป้ายสถิดวิญญาณในร้านข้าวสารยังสาดลอดออกมา

พริบตานั้น ถังชิ้วกระทำเรื่องหนึ่ง

นางเองค่อยทราบว่า ที่ตัวเองกระทำเป็นเรื่องราวใด

.....

เตี่ยฮ้อพุ่งถอยออกมา พุ่งผ่านข้างกายถังชิ้ว

ยามนี้ทั้งสองล้วนเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ใช้คนน้อยสู้พวกมาก มิหนำซ้ำสูญเสียโอกาส เสียเปรียบด้านชัยภูมิ สมควรเป็นแนวร่วม สู้เคียงบ่าเคียงไหล่กัน

แต่แล้วเตี่ยฮ้อพลันต่อยหมัดใส่ถังชิ้ว

นี่เหนือความคาดหมายผู้คนอย่างใหญ่หลวง

แม้แต่ถังชิ้วก็ตวาดคำ “ไร้ยางอาย” พร้อมกับยืดกายขึ้น

เตี่ยฮ้อวกหมัดเข้าหาพวกเดียวกัน ลอบทำร้ายถังชิ้ว นับเป็นที่

เหนือความคาดหมายผู้คน

แต่นี่ไม่เหนือความคาดหมายของถังชิ้ว

ถังชิ้วบิดพับเอว ดูไปคล้ายถูกหมัดของมันต่อยปลิวกระเด็น แท้ที่จริงหมัดนี้ยังไม่กระทบถูกร่างของนาง

พริบตาก่อนที่นางจะถูก “ต่อยปลิวกระเด็น” นางก็สะอึกเข้าไปดะปบคว้าโสมสุขสมใจในอ้อมอกของเดียฮ้อ

เดียฮ้อต่อยหมัดพลาดผิด ก็ผลักฝ่ามือออก

ถังชิ้วไม่กล้ารับฝ่ามือนี้ไว้

นางพลิกตัวถอยปราดไป

ในมือนางดะปบคว้าดอกโสมอยู่สองดอก

สีหน้านางปรากฏแววยินดีและผิดหวังขึ้นโดยพร้อมเพรียง

ทั้งสองประมือกันในชั่วพริบตา

การประมือดำเนินท่ามกลางแสงสว่างรำไร ที่สาดลอดออกจากร้านข้าวสาร ตอนที่เดียฮ้อพุ่งถอยออกมา

เดียฮ้อชิงตัวลี้เกี่ยฮวยกลับคืน

ถังชิ้วก็ดะปบช่วงชิงดอกโสมไปสองดอก

ยามนั้น พลันได้ยินเสียงดวาดคราหนึ่ง

เป็นทิชิ่ว

ทิชิ่วมาถึงแล้ว

ก่อนที่เขาจะลงมือ ยังส่งเสียงดวาดก้อง ให้ผู้คนระวังว่าเขาจะลงมือแล้ว

เสียงโครมคราหนึ่ง เดียฮ้อปะทะกับทิชิ่วหนึ่งฝ่ามือ

ทิชิ่วยื่นมือออก ก็ตะปบคว้าโสมสุขสมใจไว้

เดียฮ้อขณะจะกระชากช่วงชิง พลันส่งเสียงร้องก้อง ฉึกกระชากเสื้อผ้าตัวเองราวคลุ้มคลั่ง

ที่แท้เมื่อครู่ตอนที่ถังชิ้วช่วงชิงต้นโสมได้ฉาบพิษไว้บนเสื้อผ้าของมัน พิษของถังชิ้วชั่วร้ายยิ่ง เดียฮ้อไม่กล้าชะล่าใจ

แต่โสมสุขสมใจสามารถขจัดพิษ ดังนั้นไม่กลัวถูกพิษแทรกซึม

ทิชิ่วก็ไม่เกรงกลัว

มือของเขาเข้มแข็งแกร่งกร้าว หมื่นพิษยากกล้ำกราย

เขาใช้มือข้างหนึ่งรวบคว้าโสมสุขสมใจไว้

เดียฮ้อกลับตะปบหนวดโสมไปกำหนึ่ง

ทิชิ่วอาศัยจังหวะเวลา สภาพแวดล้อม ความเคลื่อนไหวของบุคคลช่วงชิงของวิเศษมาได้โดยง่ายดาย แม้แต่ตัวเองก็รู้สึกเหนือความคาดหมาย

ขณะเดียวกัน หงส์โกวชิงตัวลี้เกียฮวยไป

เดียฮ้อขู่คำรามราวพยัคฆ์คลุ้มคลั่งตัวหนึ่ง

ทันใด บังเกิดเสียงเพลง เสียงกลองอันห้าวหาญ ตลอดจนจังหวะเยื้องย่างของคนร่ายระรำดังแว่วมา

ไม่ว่าเป็นทิชิ่ว หงส์โกวหรือว่าถังชิ้ว เดียฮ้อ ตลอดจนอ้วงโจ้วเฮี้ยงเอี่ยมฮวงได้ชือ ล้วนล่วงรู้เรื่องหนึ่ง

...อี้เดียมาแล้ว

ในสี่จอมทมิฬ เป็นมันที่โอ่อ่าภูมิฐานที่สุด มีขุมกำลังเกริกไกรที่สุด

แสงสว่างลุกโชนขึ้น

แสงไฟเจิดจ้าสว่างไสว

อี้เตี่ยที่สูงใหญ่ตระหง่าน นำผู้พลีชีวิตทั้งบุรุษสตรีจำนวนหกสิบสองคน ไม่ขาดหายแม้สักคนเดียวมือถือคบเพลิงเดินทางมาถึง

ราตรีกาลไม่มืดมิดอีก

ความดำมืดมิใช่ราตรีกาล หากแต่เป็นสีหน้าของเตี่ยฮ้อ

ทรวงอกของมันกลับขาวโพลนอย่างประหลาด คล้ายผนึกด้วยน้ำแข็งเบาบางชั้นหนึ่ง

เตี่ยฮ้อชี้มือไปยังถังชิ้ว แผดเสียงร้องว่า

“ท่าน...ท่านแพร่พิษต่อเรา?”

ถังชิ้วหยีตาลง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“น้ำแข็ง”

นางกล่าวเพียงประโยคหนึ่งเท่านั้น

อี้เตี่ยกระทืบเท้า กล่าวคำ “ประเสริฐ” เงาคนถลันวูบ จากไปก่อนที่อี้เตี่ยจะเข้ามาในบริเวณเสียอีก

มันถูกพิษ ต้องขจัดรักษาตัวเองก่อน

ในมือมันยังมีหนวดของโสมสุขสมใจอยู่

....ลี้เกี่ยฮวยตกอยู่ในมือหงส์โกวแล้ว

....อย่างน้อยลี้เกี่ยฮวยปลอดภัยแล้ว

เตี่ยฮ้อทราบว่าถังชิ้วเป็นศัตรูของตัวเอง

อี้เตี่ยต้องไม่ช่วยเหลือตัวเอง

มันอยู่ในสภาพโดดเตี่ยว

มันก็ไม่คิดช่วยเหลืออี้เตี่ยกับถังชิ้ว

ดังนั้นมันได้แต่จากไป

พกพาความแค้นและความไม่ยินยอมพร้อมใจจากไป

.....

"ฝ่าลมหิมะตลอดราตรีกาล ธวัชแซ่แข็งม้าศึกสงบงัน หอดตาเห็นค่ายที่มั่นแดงฉาน ค่อยทราบเกิดการรบพุ่งประจัญ"

คนผู้หนึ่งเอื้อนเสียงกังวาน เดินทางมาถึง

ฮาฮุด อ้วงโจ้วเฮี้ยงและเอี่ยมฮวงได้ชือสบตากันวูบ

....เพิ่งขับไล่สุนัขป่าไป กลับปรากฏพยัคฆ์ร้ายมาแทนที

เดียฮ้อแม้ดุร้าย จะอย่างไรมีกำลังเพียงลำพัง ถังชิ้วแม้มีพิษร้าย แต่ยังเป็นสตรี ทั้งหมดอาศัยเวลา ชัยภูมิและตัวบุคคล ตรึงสถานการณ์เอาไว้ บวกกับถังชิ้วเกิดการแตกแยกกับเดียฮ้อ บีบบังคับเดียฮ้อจากไป กลับปรากฏอี้เตียรุดมาแทนที

อี้เตียไม่เพียงมีพลังสภาวะกล้าแข็ง ทั้งยังมีกำลังพวกมาก พอปรากฏกายก็จุดคบเพลิงสว่างไสว

อี้เตียก้าวยาวๆมาถึง กวาดตามองรอบบริเวณ ที่ซอกแขนมันยังหนีบสุราไหหนึ่ง กล่าวเสียงกังวานว่า

"ที่แท้เรามาสายก้าวหนึ่ง สถานที่นี้ครึกครื้นสนุกสนานยิ่ง"

ฮาฮุดหยีตาลง กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านรุดมาค่อยสนุกสนานอย่างแท้จริง ท่านดู คนเพิ่งปรากฏกาย ทั้งกรีดกรายร่ายรำ ทั้งร้องเพลงกังวาน พวกเราที่ดับโคมอยู่ในความมืดไหนเลยทัดเทียบเปรียบได้"

อี้เตียหัวร่อดังๆ ยกไหดื่มสุราอึกใหญ่ กล่าวว่า

“พวกเรามีแนวทางผิดแผกแตกต่าง เอี่ยมฮวงได้ชื่อสามารถอาศัยพลังของราตรี เพิ่มพลังฝีมือสยบศัตรูอ้วงโจ้วเฮี้ยง นอกจากสามารถรวมพลังศักดิ์สิทธิ์ของบรรพบุรุษ ใช้ต่อด้านศัตรูแล้ว ยังมีวิชาแพทย์สูงเยี่ยม ฟังว่าขอเพียงให้เวลามันสองคืน สามารถช่วยเหลือคนป่วยที่หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยรินให้ฟื้นคืนมา ท่านรับหน้าศัตรูอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ฟังว่าขอเพียงให้เวลาท่านสามวัน ก็จะกลับกลายจากศัตรูเป็นสหาย หมัดเจียยี่คุ้ง (หมัดเจียระไน) ของท่าน ก็ยากพบพานคู่มือเปรียบดิด ส่วนเราปราศจากความสำเร็จ ได้แต่ร้องรำทำเพลงเอื้อนเอ่ยกวียามเมามาย....”

ฮาฮุดกล่าวอย่างยิ้มแย้มแจ่มใสว่า

“เกรงอกเกรงใจไปแล้ว ท่านเรียกว่ากวีแผ่นดิน ดื่มสุราเอื้อนกวี ร้องเพลงห้าวหาญ ร่ายรำเช่นผู้กล้า”

อี้เตี่ยยกมือเช็ดคราบสุราบนเคราครึ้ม ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านจึงเกรงอกเกรงใจ เราเพียงร่ำดื่มร้องเพลงผ่านวันเวลาเหิมเกริมลำพองยอมรับผู้ใด เรากระทำการตามอำเภอใจ มีขวัญบังอาจเทียมฟ้า นี่ไม่เรียกว่าผู้กล้า อย่างมากเพียงเป็นอาคันตุกะดุร้าย”

ใบหน้าผุดผาดของหงส์โกวบังเกิดเพลิงอำมหิตเปี่ยมล้น กล่าวว่า

“ท่านทำอย่างไรกับโต่วหวยจู้และเชี่ยงชุนกอแล้ว?”

อี้เตี่ยโบกมือกล่าวว่า

“ท่านอย่าได้เข้าใจผิด เราไม่ได้ทำร้ายมัน กล่าวตามความสัตย์หากเราฆ่าพวกมันผู้หนึ่งผู้ใด ต่อให้สามารถถอนตัวจากมา ผู้พลีชีวิตที่ข้างกายเรา จะไม่ประสบความสูญเสียหรือ? พวกท่านพอจากมา พิษ

ทองโด่วน่อฮกและเชียงชุนกวงเม้งล้วนกำเริบ เนี่ยเตียง ฉั่วค้วงล้วนไม่มีกะใจสู้สืบไป เราฉวยโอกาสเสนอให้เลิกรามือ จะอย่างไรทั้งสองฝ่ายไม่มีความแค้นลึกล้ำ การต่อสู้นี้รอไว้วันหน้าค่อยพิสูจน์ฝีมือกันใหม่ เป้าหมายของเราอยู่ที่โสมสุขสมใจ จุดประสงค์ของพวกมันอยู่ที่ช่วยชีวิตสหาย ดังนั้นเนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงวุ่นวายกับการช่วยคน เราก็ฉวยโอกาสนำกำลังติดตามพวกท่านมา”

หงส์โกวทราบว่า ที่มันกล่าวเป็นความสัตย์
ยามนี้โสมสุขสมใจอยู่ในมือทิชั่วแล้ว
ถังชิ้วเพียงดะปบดอกโสมไปสองดอก
ดังนั้นนางดวาดใส่ถังชิ้วว่า
“ท่านมอบคืนแก่เรา”
ถังชิ้วเชิดปากน้อยๆ กล่าวว่า
“ท่านออกจะมีใจคับแคบไป นี่เพียงเป็นดอกโสมสองดอกเท่านั้น”
หงส์โกวเบิกดาขึ้น แผ่พุ่งประกายความแค้นออกมา กล่าวว่า
“ท่านยังดิดค้างขวดเหมยทองใบหนึ่ง และชีวิดของเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง”
ทิชั่วที่ด้านข้างทบทวนหวนนึก อี้เตี่ยโอ่อ่าตระการ ปรากฏกายคราใด ล้วนร้องเพลงเริงลีลาศเตี่ยฮ้อดุร้ายอำมหิต พอลงมือก็จัดการต่อพวกเราถังชิ้วกลับแพร่พิษโดยไร้เสียง อย่างน้อยมีลี้ตั่วฉิก เนี่ยเอี่ยงเอี้ยง ลี้เกี่ย-ฮวย ลี้ก๊กฮวย โด่วน่อฮก เชียงชุนกวงเม้งที่บาดเจ็บล้มตายในเงื้อมมือนาง

...ดูท่าสตรีนางนี้จึงเป็นเภทภัยร้ายแรงของบู๊ลิ้ม

ทิชั่วบังเกิดความคิดกำจัดนางขึ้น แต่พอเห็นรูปโฉมอันสดใสสะคราญของนาง ก็ไม่อาจหักใจลงมือ

...สตรีที่หมดจดงดงามเช่นนี้ หากเข้าสู่เส้นทางธัมมะ ไม่ทราบประเสริฐเลิศปานใด

ทิชั่วอดนึกเสียดายแทนนางมิได้

จากนั้นเขาได้คิด ไม่ว่าเรื่องราวทางโลกเปลี่ยนแปลงอย่างไร สตรียังคงน่าเศร้ากว่าบุรุษ เพียงรูปโฉมโนมพรรณ สวรรค์เนรมิตความงดงามขี้ริ้ว ผู้คนไม่มีหนทางเลือกได้ แต่โชคชะดากลับผิดแผกแตกต่าง บุรุษแม้ไม่หล่อเหลามาแต่กำเนิด ตัวเองยังสามารถสร้างชื่อลือเลื่อง ต่อให้ขี้ริ้ว ก็มีรูปลักษณะของขี้ริ้ว บุรุษที่มีสารรูปประหลาดพิกล กลับเป็นที่นิยมชมชอบของผู้คน

แต่สตรีหาเป็นเช่นนั้นไม่ หากว่ารูปโฉมไม่น่าดู ก็สูญเสียโอกาสไปกว่าครึ่ง มิหนำซ้ำยากที่จะขายความขี้ริ้วได้ ข้อแตกต่างของบุรุษสตรีอยู่ที่นี้เอง

ถังชิ้วมีรูปโฉมเฉิดฉาย อิริยาบถรัดรึงใจ เป็นความงามครอบคลุมแผ่นดิน จนใจที่โฉมสะคราญไม่รักดี

ทิชั่วอดทอดถอนใจมิได้

ยามนั้น ถังชิ้วหัวร่อฮิฮะต่อหงส์โกว กล่าวว่า

“ขวดเหมยทองถูกข้าพเจ้าเก็บซ่อนไว้ หากให้ข้าพเจ้าคืนแก่ท่านก็ได้ ท่านต้องนำโสมสุขสมใจมาแลกเปลี่ยน”

นางในยามนี้เห็นว่า สถานการณ์ไม่อยู่เหนือกว่าเท่าใด

...อี้เตี่ยแม้เป็นกำลังหนุนอันเข้มแข็ง แต่นางเป็นหนี้น้ำใจมันนับครั้งไม่ถ้วน มันใช่จะช่วยเหลือนางอย่างสุดกำลังหรือไม่ ยังเป็นปัญหาอยู่

...ต่อให้อี้เตี่ยยอมช่วยเหลืออย่างสุดกำลัง แต่เตี่ยฮ้อจากไป

ผู้มีมิ่งไม่รุดมา อาศัยพวกนางทั้งสอง ต้องรับมือหงส์โกว อื้อก๊กเซ้ง ช่งก๊กกี้ เที่ยมฮวงได้ชือ อ้วงโจ้วเฮี้ยง ฮาฮุดและพวก ยังมีมือปราบทิชิ่ว ทั้งไม่ทราบว่าคนคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนทั้งคู่นั้นจะรุดมาเมื่อใด

คำพูดของนางนี้ เป็นการแสวงหาหนทางถอย

ทิชิ่วพลันกล่าวว่า

"นี่ไม่มีใดต้องแลกเปลี่ยน โสมสุขสมใจอยู่ในมือข้าพเจ้า ไต่วหวยจู้ทำความตกลงกับข้าพเจ้าแล้ว ขอเพียงข้าพเจ้าช่วงชิงมาได้ มันจะเป็นของข้าพเจ้าแล้ว"

หงส์โกวรับฟังจนงงงันวูบ

ทิชิ่วยืนอยู่ใกล้กับนาง ขณะกล่าววาจาประดานี้ ก็ลอบเหยียดนิ้วถอยออก

พลังดรรชนีที่อ่อนโยนสายหนึ่ง ลูบไล้ข้อศอกหงส์โกวโดยไร้เสียงคราหนึ่ง

หงส์โกวพลันรู้สึกตัว กล่ำกลืนคำพูดที่ระคายหูเอาไว้

ถังชิ้วเม้มริมฝีปาก...มีแต่ดอนที่นางเม้มปากสนิท ค่อยพบว่าสตรีนางนี้มีนิสัยดื้อรั้นเด็ดเดี่ยวยิ่ง

นางแค้นทิชิ่วถึงที่สุด ต้องกล่าวว่า

"อย่าได้เข้าใจว่าเมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือท่าน ข้าพเจ้าช่วงชิงกลับมาไม่ได้ ผู้อื่นเกรงกลัวสี่ยอดมือปราบ ข้าพเจ้าหากลัวไม่"

ทิชิ่วยกมือตบอก ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อย่าได้ขู่ขวัญข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขวัญอ่อนยิ่ง"

ถังชิ้วมีโทสะกว่าเดิม อี้เตียเห็นเช่นนั้นพลันกล่าวว่า

"ทิเฮีย วิญญูชนไม่ช่วงชิงสิ่งอันเป็นที่รักของผู้คน"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่นางช่วงชิงสิ่งอันเป็นที่รักของผู้คนโดยเฉพาะ"

อี้เตี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ไยต้องทำเช่นนี้ ทิเฮียก็เป็นลูกผู้ชายที่ยืนหยัดท้าฟ้าดิน ไยไม่คบหาสหายสักคนหนึ่ง? ฟังว่าท่านมีซือตี๋(ศิษย์ผู้น้อง) คนหนึ่ง เป็นผู้ห้าวหาญที่ผ่านโลกมาอย่างช่ำชอง เรียกว่าตุยเมี่ย มันเหมาะสมกับบทกลอน "ร่ำดื่มร้องเพลงผ่านวันเวลา" ที่สุด เราคิดอุ่นสุราสนทนากับมันสักครา"

ทิชิ่วพอฟัง ต้องนึกถึงตุยเมี่ยขึ้นมา ภารกิจของทิชิ่วอีกประการหนึ่งคือ ให้การสนับสนุนตุยเมี่ยต่อกรกับยอดขุนพลสยองขวัญ เพียงไม่ทราบตุยเมี่ยปลอดภัยดีหรือไม่?

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารอบรู้จำกัด แต่เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ร่ำดื่มร้องเพลงผ่านวันเวลาก็เป็นท่าไม้ตายหนึ่งของท่าน ใช้ท่าไม้ตายคบหาสหาย หากเพลี่ยงพล้ำไยมิใช่ตัดหนทางรอดของตัวเอง? ซือตี๋เราร่ำดื่มสุราร้องเพลงดังๆจริง ขณะเดียวกันก็กระทำเรื่องสำคัญด้วย"

อี้เตี่ยยังเกลี้ยกล่อมว่า

"มิสู้ร่ำดื่มสักไหเถอะ ชีวิตคนกระชั้นสั้น เต็มไปด้วยความทุกข์ตรมหม่นหมอง มิสู้ร่ำดื่มสุราร่ายรำสนุกสนาน"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ขอบคุณมากแล้ว ข้าพเจ้าเพียงคิดรับประทานโสมบำรุงร่างกาย

หากเป็นไปได้ ข้าพเจ้ายังคิดทวงถามขวดเหมยทองจากนาง”

ถังชิ้วอดร้องมิได้ว่า

“ท่านอย่าได้เข้าใจว่า เมื่อมีกำลังพวกมาก ข้าพเจ้าก็เกรงกลัวท่าน...”

ทิชิ่วสอดคำขึ้น

“โกวเนี้ย ตอนนี้พวกท่านมีพวกมาก พวกเรามีกำลังน้อยกว่า ท่านทำความเข้าใจให้กระจ่างแล้วค่อยว่ากล่าว”

จริงดังที่ว่า ฮาฮุดและคนของหน่วยปฏิภาณฟ้า แม้มีผู้คนยี่สิบ-เจ็ดคน แต่อี้เตี่ยนำพาผู้พลีชีวิตมาหกสิบสองคน บวกกับแบะดังนาและเจ็งชิมเม้ง นับว่ามีกำลังพวกมากกว่าแล้ว

อี้เตี่ยเงียบงันชั่วขณะ พลันกล่าวถามหงส์โกวว่า

“ท่านคิดหยิบฉวยขวดเหมยทองของนาง?”

หงส์โกวกล่าวว่า

“ขวดเหมยทองความจริงเป็นสมบัติของสมาคมดอกไม้เขียว นี่มิใช่หยิบฉวย หากแต่ทวงถามจากนาง”

“แต่ท่านมิใช่คนของสมาคมดอกไม้เขียว”

“สมาคมดอกไม้เขียวเป็นแนวร่วมกับสหพันธ์นางแอ่น กระเรียนแต่แรกแล้ว”

อี้เตี่ยหันไปถามถังชิ้วว่า

“ท่านคิดช่วงชิงโสมสุขสมใจกลับคืนจากนาง?”

ถังชิ้วคิดไม่ถึงว่า อี้เตี่ยจะถามเช่นนี้ ต้องนึกแค้นมันไฉนทำหน้าที่คนกลางไกล่เกลี่ยขึ้นมา ปากกลับกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน โสมสุขสมใจความจริงอยู่ในมือเตี่ยฮ้อ เขา
ความจริงเป็นคนของพวกเรา"

หงส์โกวยิ้มอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เมื่อครู่เป็นผู้ใดแพร่พิษน้ำแข็งต่อ "พวกเดียวกัน" อย่างไม่คาด
หมาย?"

ถังชิ้วตีฝีปากตอบว่า

"โสมสุขสมใจก็มิใช่สหพันธ์นางแอ่นท่านเพาะปลูกขึ้น"

อี้เตี่ยกล่าวกับถังชิ้วว่า

"เมื่อมิใช่สมบัติของท่าน ท่านต้องการมันทำอะไร?"

ถังชิ้วแทบด่าทอออกไป แต่แล้วสะกดข่มไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"เพราะเหตุใด? ทำอะไร? ข้าพเจ้าแซ่ถังถนัดในการใช้อาวุธลับ
ข้าพเจ้าเรียกว่าถังชิ้ว มีความสามารถแพร่พิษ ข้าพเจ้าทั้งมีพิษทั้งใช้อาวุธ
ลับ ไหนเลยไม่มีของวิเศษเช่นโสมสุขสมใจอยู่ข้างกาย เพื่อป้องกันเหตุ
สุดวิสัยได้?"

จากนั้นนางออดอ้อนถามอี้เตี่ยว่า

"ท่านเล่า? ท่านเป็นวิญญูชนอันเที่ยงธรรมมิใช่ต้องการด้วยหรือ?"

อี้เตี่ยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

"เราต้องการ แต่ไม่ได้มา ไม่ว่าสมุนไพรใบไม้วิเศษอันใด หาก
เสียชีวิตเพราะมัน ล้วนไม่คู่ควร ใช่หรือไม่?"

จากนั้นมันกล่าวเสียงกังวานว่า

"เรื่องในวันนี้เลิกราแต่เพียงนี้ เรากับถังชิ้วม่วยมีเรื่องอื่นต้อง
กระทำ พวกท่านคงมีภารกิจสำคัญเช่นกัน ผู้ใดต้องการขวดวิเศษ ผู้ใด

คิดช่วงชิงดันโสม ให้รอไว้ภายหน้าเป็นอย่างไร?"

มันกล่าวเช่นนี้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ทั้งหมดยิ่ง

ถังชิ้วคิดคัดค้านเป็นบุคคลแรก

แต่นางพลันรู้สึกชาวูบที่เท้าคราหนึ่ง

อี้เตี่ยขณะกล่าววาจา ก็ตวัดแขนเสื้อข้างซ้ายขึ้นเล็กน้อย ปรากฏกระแสลมอ่อนหยุ่นสายหนึ่ง ปาดใส่เท้าของถังชิ้ว

...นี่หมายความว่าอย่างไร?

สถานการณ์ไม่เป็นผลดีต่อนาง ถังชิ้วได้แต่กล้ำกลืนโทสะครั้งนี้เอาไว้

...หากอี้เตี่ยไม่ช่วยเหลือนางนางไม่อาจช่วงชิงโสมสุขสมใจกลับคืนได้ดังใจ

...อย่างน้อยนางยังมีดอกโสมสองดอก นับว่าไม่เสียเที่ยวเปล่าแล้ว

ทิชิ่วก็กล่าวว่า

"ดูท่าได้แต่ทำเช่นนี้โสมสุขสมใจอยู่ที่ข้าพเจ้าหากมีความสามารถให้ช่วงชิงอย่างเต็มที่"

ความตื่นเต้นสงสัยของคนทั้งหมดค่อยสงบลง

ทั้งนี้เพราะสภาพในวงต่อสู้ชัดแจ้งยิ่ง

หนึ่ง อี้เตี่ย ถังชิ้วกับแบะตังนา เจ็งชิมเม้งบวกกับผู้พลีชีวิตทั้งหกสิบสองคน ไม่แน่ว่าจะเอาชัยทิชิ่ว หงส์โกว เอี่ยมฮวงได้ชือ อ้วงโจ้ว-เที้ยง ฮาฮุด อื้อก๊กเช้ง ช่งก๊กกี้และศิษย์หน่วยปฏิภาณฟ้าทั้งยี่สิบเจ็ดคน เรื่องที่ไม่มีความมั่นใจ พวกมันย่อมไม่กระทำ

สอง โดยเหตุผลเดียวกัน ทิชิ่วและพวกก็ไม่มีความมั่นใจจัดการ

กับถังชิ้ว อี้เตียและผู้พลีชีวิดทั้งหกสิบสองคน มาตรว่าได้ชัย ก็ต้องหล
โลหิตเนืองนอง สูญเสียอย่างใหญ่หลวง

ดังนั้นอี้เตียคิดล่าถอย
ทิชิ่วก็ไม่เหนียวรั้งไว้
นี่เป็นวิธีกระทำเรื่องราวของคนชาญฉลาด
...ไม่ชนะไม่ลงมือ
และเป็นฝีมือของผู้ที่กอปรด้วยสดิปัญญาอย่างแท้จริง
...ตัดสินใจโดยพลัน
ยามนั้นทิชิ่วกล่าวว่า
“ขวดเหมยทองต้องทวงถามกลับมา”
อี้เตียก็กล่าวว่า
“เราก็ต้องครอบครองโสมสุขสมใจ”
คนทั้งสองกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่ล้วนเด็ดเดี่ยวยิ่ง
เป็นความมั่นคงราวกับรากของต้นไม้พันปียึดเกาะเนื้อดินไว้
ทั้งสองล้วนล่วงรู้ถึงความเด็ดเดี่ยวของอีกฝ่ายหนึ่ง
ทิชิ่วประสานมือกล่าวว่า
“อย่างนั้นเชิญ”
อี้เตียก็ประสานมือกล่าวว่า
“โอกาสหน้าพบกันใหม่”

การประสานมือของคนทั้งสองนี้ แสดงออกถึงความคารว
อย่างจริงใจ เปรียบกับตอนที่ทั้งสองอยู่บนภูเขาหลุยงั่งชัว หนึ่งกล่าวค
“ขอบคุณท่าน”หนึ่งกล่าวคำ “ขออภัย” บังเกิดความยกย่องกันและกั

เพิ่มขึ้นอีกขั้นหนึ่ง

แต่ในความยกย่องกันและกัน บังเกิดความคิดต่อสู้ที่ไม่เสียดาย
กับการแลกชีวิตสักครั้ง

อี้เตี่ยทราบว่า ทิชิ่วมองปราดเดียวก็สังเกตหมากของตัวเองออก
ทิชิ่วเข้าใจว่า อี้เตี่ยล่วงรู้จิตเจตนาของตัวเองแต่แรก
นี่เรียกว่ายอดฝีมือเผชิญยอดฝีมือ
นี่จึงเป็นดาบวิเศษปะทะกับกระบี่วิเศษ
วีรบุรุษยกย่องวีรบุรุษ
ผู้กล้าเลื่อมใสผู้กล้า
อี้เตี่ยโบกมือวูบ เหล่าผู้พลีชีวิตพากันตั้งแถวล่าถอยไป
ถังชิ้วไม่ยินยอมพร้อมใจ แต่นางเป็นเสาต้นเดียวยากค้ำยัน
อาคารทั้งหลังได้

ทิชิ่วพลันกล่าวว่า

“อี้เฮีย”

อี้เตี่ยเหลียวหน้ามากล่าวว่า

“เรื่องอันใด?”

“เมื่อครู่ท่านเอื้อนบทกลอน ประโยคต่อไปคือ...”

อี้เตี่ยเอื้อนว่า

“เหิมเกริมลำพอง ยอมรับผู้ใด”

ทิชิ่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ลูกผู้ชายชาตรีถือกำเนิดเกิดมา ไม่ขลาดเขลากลัวตาย ไม่รักสมบัติ ชั่วชีวิตประพฤติเปิดเผย กระทำเรื่องราวระบือลือลั่น ก็เพียงพอ

กับการยืนหยัดท้าฟ้าดินด้วยคุณสมบัติของพี่ท่านไยไม่รับใช้ชาติบ้านเมือง สร้างประโยชน์สุขแก่ราษฎร?”

อี้เตี่ยกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า

นับแต่โบราณกาลมา วีรบุรุษผู้กล้าก้มเอวเพื่อผู้ใด? นักสู้ผู้ห้าวหาญแม้มีมากหลาย ยากจะมีผลบั้นปลายที่ดี ความจงรักโดดเดี่ยว รังแต่พาขมขื่น มิสู้สุขสำราญบานใจ คลุ้มคลั่งลำพองไป ชนชั้นทิเฮียทำหน้าที่ผดุงคุณธรรม ยังลำบากยากใจ เราไหนเลยประเสริฐเลิศกว่าได้ ยังคงเป็นอี้เตี่ยที่ร้องเพลงห้าวหาญรันทดสืบไป

มันเอื้อนดังยาวนานว่า

“รักยิ่งใหญ่ไร้น้ำใจ แค้นยิ่งใหญ่ไร้เหตุผล เมื่อไร้วาสนาเมตตา ไยต้องนึกถึงกรุณา? เราร่ำดื่มร้องเพลงผ่านวันเวลา...”

เอ่ยถึงตอนนี้ คนจากไปไกล พอเอื้อนถึงคำ “เหิมเกริมลำพอง”ผู้คนสาบสูญซุ่มเสียงขาดหายแล้ว

คงเหลือทิชิ่วยืนอยู่กับที่เดิม จมอยู่กับภวังค์ครุ่นคิด

พสุธามีตมิตสนิททั่ว

.....

เมื่อแสงโคมไฟสว่างไสวขึ้นใหม่ ทั้งหมดก็นั่งล้อมวงหารือกันในร้านข้าวสาร

ฮาฮุดกล่าวว่า

“ทิปู้เท้า(มือปราบแซ่ทิ) ท่านเห็นว่าเมื่อครู่พวกเราไม่อาจเอาชัยได้?”

คำพูดนี้แม้แต่เอี่ยมฮวงไต้ซือและอ้วงโจ้วเฮี้ยงก็คิดถามไถ่

ทั้งหมดรู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ

หากมิใช่ทั้งหมดเลื่อมใสเกียรติภูมิของสี่ยอดมือปราบ ให้การ
ยกย่องพฤติการณ์ของทิชิ่ว คราครั้งนี้ทั้งหมดต้องไม่ปล่อยให้อี้เตี่ยกับ
ถังชิ้วพาตัวรอดไปได้โดยง่ายดาย

คำพูดประโยคแรกที่ทิชิ่วกล่าวคือ

“พวกท่านไว้วางใจต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอบคุณยิ่ง”

หงส์โกวกล่าวว่า

“เราเห็นว่าพวกเราสามารถต่อสู้สักครา”

การดัดสินใจนี้สร้างความไม่พอใจแก่หงส์โกวที่สุด

ทั้งนี้เพราะเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง ลี้ก๊กฮวย เชี่ยงซุนกวงเม้งล้วนถูกถังชิ้ว
ทำร้าย ทั้งหมดล้วนเป็นญาติสนิทมิตรสหายของหงส์โกว

ทิชิ่วกล่าวว่า

“หากมีแต่อี้เตี่ยและถังชิ้วสองคน ยังสามารถต่อสู้สักครา”

เอี่ยมฮวงไต้ซือถามโพล่งว่า

“ท่านหมายความว่า...”

ทิชิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า

“เตี่ยฮ้อชมชอบต่อสู้ กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ มันยังอยู่ละแวกใกล้เคียง
ไม่ได้จากไปไกล คิดฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบ”

ทุกผู้คนค่อยเข้าใจในบัดดล

...ดีที่ไม่ได้เปิดฉากการต่อสู้ขึ้น

ถังชิ้ว เตี่ยฮ้อ อี้เตี่ยล้วนอยู่ครบถ้วน ก็ไม่มีความมั่นใจเอาชัยแล้ว

ทั้งหมดก็ไม่ต้องการให้พี่น้องของตัวเองจ่ายค่าตอบแทนที่อเนจอนาถเกินไป

ทิชิ่วกล่าวกับหงส์โกวว่า

"ข้าพเจ้าบอกว่าโสมสุขสมใจเป็นของข้าพเจ้า เพราะต้องการหันเหเป้าหมายของพวกมัน ขออภัยด้วย"

พลางส่งมอบโสมสุขสมใจต่อหงส์โกว

หงส์โกวบังเกิดความละอายอยู่บ้าง แต่ยังขบคิดไม่เข้าใจอยู่บ้าง

ทิชิ่วจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าทราบว่า ท่านต้องการใช้ของนี้ขจัดพิษให้แก่โต่วหวยจู้กับเชี่ยงซุนเม่งจู้ ข้าพเจ้าบอกว่านี่เป็นสมบัติของข้าพเจ้า เพื่อให้พวกมันตามล่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ชักจูงพวกมันไป"

หงส์โกวบังเกิดความละอายใจกว่าเดิม

นางร้อนรุ่มคิดขจัดพิษรักษาบาดเจ็บให้แก่โต่วน่อฮกและเชี่ยง-ซุนกวงเม้งจริง ทำให้สูญเสียความเยือกเย็นและความละเอียดรอบคอบที่เคยมี

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ท่านยังคงกลับภูเขาหลุยงั่งซัวเถอะพิษของถังชิ้วไม่รวบรัดธรรมดา ส่วนข้าพเจ้าจะไปยังเมืองลักลักฉีเพื่อชักนำพวกมันไป"

ฮาฮุดขันอาสาว่า

"พวกเราสามารถคุ้มครองส่งหงส์โกวระยะหนึ่ง"

หงส์โกวบังเกิดความกระดากกว่าเดิม

มีอยู่ครั้งหนึ่งนางเข้าใจในตัวทิชิ่วผิดไป คิดว่าทิชิ่วตระเตรียมยึด

ตรองโสมสุขสมใจไว้จริงๆ ดังนั้นกล่าวอย่างเสียใจว่า

"ไม่ต้องแล้ว พวกมันเข้าใจว่าท่านหยิบฉวยโสมไป ทั้งหมดสมควรคุ้มครองส่งท่านจึงถูกต้อง"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าไม่แน่ว่าจะตบตาถังชิ้วกับอี้เตี่ยได้ โสมสุขสมใจไม่อาจตกไปในมือคนต่ำช้า ฮาเจี้ยกุ่ยรุดไปสักคราก็ประเสริฐ"

หงส์โกวกล่าวอย่างลังเลว่า

"แต่พิษภายในกายกักฮวย..."

อ้วงโจ้วเฮี้ยงชิงกล่าวว่า

"ทิ้งใบโสมไว้ใบหนึ่ง ให้เวลาเราสองคืน เรารับรองว่าจะขจัดพิษรักษาบาดเจ็บให้แก่เชียงกงใหญ่จนทุเลา"

หงส์โกวเห็นชาวยุทธจักรเหล่านี้ ให้การช่วยเหลือถึงเพียงนี้ สร้างความตื้นตันใจยิ่ง เพียงกล่าวว่า

"นี่...เกรงว่าไม่ดีนัก..."

อ้วงโจ้วเฮี้ยงเลิกคิ้วกล่าวว่า

"หงส์เม่งจู้ไม่ไว้วางใจเรา หรือไม่เชื่อถือความสามารถของเรา?"

หงส์โกวกริ่งเกรงเกิดการเข้าใจผิด รีบกล่าวว่า

"วิชาเลี่ยงมึ่งได้ฮวบ(ยอดวิชาสองคืน) ของอ้วงเทียนอ้วง (โลก-บาลแซ่อ้วง) มีนามกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม ไม่เป็นที่น่าเคลือบแคลงสงสัย เราเพียงเห็นว่ารบกวนทั้งหมดถึงเพียงนี้ ออกจะไม่สบายใจ..."

เอี่ยมฮวงได้ชือสอดคำขึ้น

"ต่างเป็นสหายร่วมแนว มีเลือดข้นกว่าน้ำเฉกเช่นเหงือกและฟัน

พึ่งพากัน ไม่จำเป็นต้องจดจำใส่ใจ เพียงไม่ทราบทิได้เฮียบคิดไปที่ใด?”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะไปสมทบกับชาซือดี่(ศิษย์ผู้น้องที่สาม)”

ฮาฮุดกล่าวเสริมขึ้น

“เพื่อผนึกกำลังจัดการกับได้เจียงกุน?”

ทิชิ่วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ฮาเจี้ยกุ่ยไฉนคาดการณ์ได้ราวกับเทพยดาคำนวณ?”

ฮาฮุดยิ้มพลางกล่าวว่า

“แนฮ้วยกับตุยเมี่ยเสนอหน้าออกจัดการกับได้เจียงกุน เป็นที่สมใจของผู้คน”

เอี่ยมฮวงได้ชือกล่าวเสริมว่า

“เรื่องนี้ทั้งหมดล้วนทราบดี”

อ้วงโจ้วเฮี้ยงก็กล่าวว่า

“ทิได้เฮียบต้องการใช้สอยผู้คนหรือไม่?”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ไม่ต้องแล้ว ข้าพเจ้าสมทบกับสี่ซือดี่และซาซือดี่ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว”

ลี้เกี่ยฮวยพลันกล่าวว่า

“เราขอร่วมทางกับทิปู้เอี้ย(ท่านมือปราบแซ่ทิ)”

นางพอดิ้นหลุดจากเงื้อมมือถังชิ้ว ก็ใช้ดอกโสมของโสมสุขสมใจพอกลงบนลำคอ รีดเร้นพิษสามขนออกมา อาการดีขึ้นมากนัก แต่สีหน้ายังซีดขาวยิ่ง

ทิชิ่วกล่าวว่า

"โกวเนี้ยยังขจัดพิษไม่หมดสิ้น สมควรพักรักษาตัวจึงถูกต้อง ไม่ควรเสี่ยงอันตราย..."

ลี้เกี่ยฮวยตัดบทว่า

"เพราะเราค่อยเกิดคดีเลือดล้างบ้านตระกูลฮ่อ เป็นเหตุให้แนเสียวเฮียบถูกปรักปรำ เพราะเราทำให้สตรีอ้วนใหญ่เปิดเผยศักดิ์ศรีตายในเงื้อมมือได้เจียงกุน ผู้แก้กระพรวนควรเป็นคนผูกกระพรวน เราสมควรรุดไปสักครา"

คนทั้งหมดสงสัยใจยิ่ง ถามไถ่รายละเอียด ค่อยล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุ

ทิชิ่วพอฟังลี้เกี่ยฮวยเอ่ยถึงคดีที่แนฮ้วยถูกปรักปรำ ทราบว่าต้องให้นางเสนอหน้าออกยืนยัน จึงกล่าว

"ตกลง พวกเรารุดไปสักครา"

ลี้เกี่ยฮวยได้รับการเกลี้ยกล่อมจากทิชิ่ว คลายความขุ่นข้องต่อลี้ก๊กฮวย นับว่าดิดค้างน้ำใจทิชิ่ว ยามนี้ลี้ก๊กฮวยแม้ถูกพิษสิ้นสติ แต่เมื่อมีโสมสุขสมใจบวกกับได้รับการรักษาจากอ้วงโจ้วเฮี้ยง ย่อมต้องทุเลาหายดี ดังนั้นนางตกลงใจว่าจะไปยังที่ทำการยอดขุนพล ซึ่งตั้งอยู่ที่หมู่ตึกสักการะฟ้าสักครา

นางตกลงใจว่าจะกระทำเรื่องราวบ้าง

...อย่างน้อยต้องกระทำเรื่องนี้ให้ดี

ดังนั้นทั้งหมดแยกทางกัน

ฮาฮุดและเหล่าศิษย์คุ้มครองส่งหงส์โกว อื้อก๊กเช้ง ช่งก๊กกี้

พร้อมด้วยโสมสุขสมใจกลับหอเจ็ดหุนครึ่ง บนภูเขาหลุยงั่งชัว

เอี่ยมฮวงไต้ซือพิทักษ์คุ้มครองอ้วงโจ้วเฮี้ยง ซึ่งขจัดพิษรักษาอาการบาดเจ็บให้แก่ลี้ก๊กฮวย

ทิชิ่วแสร้งเป็นพกพาโสมสุขสมใจ ออกจากเมืองอวกเส็กติ่ง เดินทางสู่ที่ทำการยอดขุนพล

ทิชิ่วจงใจให้ฮาฮุดจัดหากล่องแพรรูปยาวรีใบหนึ่งแก่เขา สะพายอยู่บนร่าง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาคล้ายพกพาโสมสุขสมใจติดตัวจริงๆ

เขายินยอมให้ลี้เกี่ยฮวยติดตาม

ลี้เกี่ยฮวยตั้งใจทำอะไรให้แก่เหล่าผู้กล้า เพื่อชดเชยความผิดของตัวเอง

ทิชิ่วให้นางรับปากเรื่องหนึ่ง ค่อยยินยอมให้นางร่วมทาง

เมื่อเผชิญศัตรู เขาจะคุ้มครองนางหลบหนีไปก่อน

เขาต้องการให้นางหนีเอาชีวิตรอดก่อน

ลี้เกี่ยฮวยถามว่า

“เพราะเหตุใด?”

ทิชิ่วกล่าวตรงๆว่า

“ทั้งนี้เพราะท่านช่วยเหลือข้าพเจ้าไม่ได้”

ลี้เกี่ยฮวยค่อยรับปาก

นางไม่ต้องการเป็นเครื่องถ่วงของผู้อื่น

จิตเจตนาของทิชิ่ว ไม่ต้องการให้นางเสี่ยงอันตราย

จะอย่างไรขอเพียงจุดเริ่มต้นเกิดจากกุศลเจตนา เขาไม่สนใจว่าผู้

ส์นงะเข้าใจผิดหรือไม่

.....

ทิชิ่วรุดไปสมทบกับตุยเมี่ย

เขาเสาะหาบัณฑิตโชวชิวฮ้วงก่อน

ที่อยู่ของโชวชิวฮ้วง ห่างจากที่ทำการยอดขุนพลเพียงสองลี้ครึ่ง

ทิชิ่วต้องทุ่มเทวิชาตัวเบา ไม่ต้องการให้สะดุดตาเกินไป ดังนั้นจ้อมทางรุดไป มิคาดเมื่อผ่านสุสานอนาถาแห่งหนึ่ง กลับได้ยินชุมเสียงทุ่มเถียงและเสียงการต่อสู้ดังมา

ทิชิ่วความจริงไม่คิดยุ่งเกี่ยวมากความ แต่เขามีนิสัยยุ่งเกี่ยวเรื่องราวมาแต่กำเนิด

มิหนำซ้ำโดยตำแหน่งหน้าที่ เขามิอาจไม่ยุ่งเกี่ยว

ทั้งนี้เพราะเขาเป็นมือปราบ

ขณะเดียวกัน เขาเป็นผู้กล้า

ดังนั้นเขาหยุดยั้งลง

ลี้เกี่ยฮวยยิ่งมิต้องกล่าว นางชมชอบยุ่งเกี่ยวยิ่งกว่าเขา มิหนำซ้ำต้องการยุ่งเกี่ยวยิ่งกว่าเขาอีก

ฝ่ายตรงข้ามมีผู้คนห้าคน

ในจำนวนนั้นมีผู้คนสามคน ทางหนึ่งทุ่มเถียง ทางหนึ่งต่อสู้กัน

พวกมันประกอบด้วยสองบุรุษหนึ่งสตรี

บุรุษสองคนกลุ้มรุมสตรีนางหนึ่ง

ยังมีผู้คนอีกสองคน คนหนึ่งถูกจับกุม คนหนึ่งจับกุมคน

ผู้ถูกจับกุมเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา สีหน้าเปี่ยมแววคับแค้นเสียใจ

ผู้ที่จับกุมมันก็มือไม้ปั่นป่วน มิใช่จับกุมไม่อยู่ หากแต่คิดฆ่ากลับไม่กล้าฆ่า ไม่ทราบสมควรทำอย่างไรดี

ทิชิ่วฟังจากคำโต้ตอบของพวกมัน พอจับเค้าใจความออกได้

ชายหนุ่มที่ถูกจับกุมร้องถามว่า

“บิดาไฉนคิดฆ่าข้าพเจ้า?”

ผู้ที่จับกุมคนตอบด้วยจิตใจที่ไม่ปรกติสุขว่า

“พวกเราได้รับคำสั่งได้เจียงกุนให้ดำเนินการ ผู้ใดให้ท่านเป็นบุตรชายของแนอ่วยเสียง?”

สตรีที่ถูกกลุ้มรุมมีใบหน้าน้อยๆที่โศกชี้ง รูปร่างผอมเล็ก ลงมือด้วยอำมหิตแต่ภายใต้การกลุ้มรุมของหนึ่งนักพรตหนึ่งชายฉกรรจ์ที่ดุร้าย ได้รับบาดเจ็บไม่น้อย

แต่มีอยู่หลายครั้งที่นางยังคิดช่วยเหลือชายหนุ่มนั้น

นางใช้ทั้งอาวุธลับ และยังใช้พิษ

สตรีนางนี้ทำให้ทิชิ่วนึกถึงถังชิ้ว

.....นางก็ใช้อาวุธลับ และใช้พิษ

นักพรตนั้นก็รับบาดเจ็บ ด่าทอว่า

“ถังเชี่ยวเจี้ยว (นกน้อย) เจ้ากล้าทรยศต่อได้เจียงกุน?”

สตรีนางนั้นกัดฟันต่อสู้ ปากกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเพียงคุ้มครองบุตรชายของได้เจียงกุน”

ชายฉกรรจ์ที่ผนึกกำลังกับนักพรตนั้น กลุ้มจู่โจมต่อถังเชี่ยวเจี้ย

พแกหลั่งโลหิตเช่นกัน ตวาดด้วยโทสะว่า

"เจ้าหลงรักเชี่ยวกุกตลอดมา เข้าใจว่าเราไม่ทราบ?"

ชายหนุ่มนามเชี่ยวกุกถูกสยบไว้แล้ว แต่ยังร้องว่า

"เชี่ยวเจี๊ยวเจ้ (พี่นกน้อย) ท่านรีบหนี อย่าได้สนใจข้าพเจ้า"

นกพรัตนนร้องว่า

"ช่งบ้อฮือ รีบลงมือฆ่ามัน"

คนที่จับกุมเชี่ยวกุกไว้ตวัดดาบขึ้น แต่แล้วยกค้างเอาไว้ กล่าวอย่างลังเลว่า

"นี่...."

ชายฉกรรจ์นั้นกระชากเสียงว่า

"ท่านยังรีรอลังเล หากเชี่ยวกุกถูกแนฮ้วยตุยเมี่ยเหล่าสุนัขรับใช้ช่วยเหลือไป กลายเป็นพวกเดียวกัน ดูว่าได้เจียงกุนจะถลกหนัง ดึงเส้นเอ็น หักกระดูกของท่านหรือไม่?"

คนที่จับกุมเชี่ยวกุกไม่มีหนทางเลือกอีกต่อไป พลันฟันดาบลง

.....

คนที่ฟันดาบเป็นบริวารในสังกัดยอดขุนพลสยองขวัญนามช่งบ้อฮือ

มันได้รับคำสั่งลับจากยอดขุนพลสยองขวัญ ให้ชักนำเชี่ยวกุกจากแท่นสี่หุนครึ่งมายังสุสานอนาถานี้ ถังเชี่ยวเจี๊ยว (นกน้อยแช่ถัง) เก้าเต้า-หยิน (นักพรตสุนัข) ลุ้ยได้เก็ง (เกาทัณฑ์แช่ลุ้ย) สามมือสังหารพลันปรากฏกายขึ้น

พวกมันความจริงได้รับคำสั่งให้ชุ่มสังหาร แต่แล้วถังเชี่ยวเจี้ยวกลับยื่นมือช่วยเหลือเชี่ยวกุก

นางใช้วิชาทลายโลงน้อย ซึ่งได้รับถ่ายทอดจากอี้เตี่ย ลอบจู่โจมอย่างไม่คาดหมาย ทำร้ายเก้าเต้าหยินกับลุ้ยได้เก็งก่อน

น่าเสียดายที่ดอนแรกเชี่ยวกุกไม่ยอมจากไป

เชี่ยวกุกไม่เข้าใจว่า ยอดขุนพลสยองขวัญไฉนคิดฆ่ามัน

....มันเป็นบุตรชายของยอดขุนพลสยองขวัญชัดๆ

มันไม่เชื่อว่ายอดขุนพลสยองขวัญจะสั่งฆ่ามัน

....ท่านผู้เฒ่าเป็นบิดาของมันชัดๆ

พริบตาที่ชักช้า เก้าเต้าหยินและลุ้ยไต้เก็งที่รับบาดเจ็บก็กลุ้มจู่โจมใส่ถังเชี่ยวเจี้ยว

ถังเชี่ยวเจี้ยวอาศัยหนึ่งต้านรับสอง ในที่สุดได้รับบาดเจ็บ

นางกับลุ้ยไต้เก็ง เก้าเต้าหยิน รวมทั้งโถ่วไต้ชือที่ตายในเงื้อมมือตู้มึง ความจริงเป็นมือสังหารนก เกาทัณฑ์ กระต่าย สุนัข ยามนี้กลับต่อสู้กันเอง

นางรับบาดเจ็บแล้วบาดเจ็บเล่า เห็นแน่ชัดว่าต้องใต้เงื้อมมือลุ้ย-ไต้เก็งกับเก้าเต้าหยิน มิหนำซ้ำก่อนตายยังต้องเบิกตาดูเชี่ยวกุกตายในเงื้อมมือช่งบ้อฮือ

แต่แล้วยามนั้น พลันปรากฏคนผู้หนึ่งขึ้น

เป็นทิชั่ว

ทิชั่วตกลงใจว่าจะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้

ในเวลาเช่นนี้ ทิชั่วความจริงไม่สมควรแส่หาเรื่องราวใส่ตัว เพียง

แต่เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ เขาไหนเลยนิ่งดูดายได้

ต่อให้นี่เป็นการกระทำที่ผิดพลาด เขาก็ขอผิดพลาดอีกครั้ง

อย่าว่าแต่การขับไล่ชนชั้นชั่วร้าย ช่วยชีวิตผู้คน ต้องเป็นเรื่องไม่ผิดพลาดเด็ดขาด

.....

ไม่เพียงแต่ทิชั่วลงมือ ลี้เกี่ยยวยก็ลงมือโดยพร้อมเพรียง

นางชิงชังความชั่วร้ายดุจความแค้นส่วนตัวยิ่งกว่า

แต่นางพอลงมือ ก็ทราบว่าตัวเองกระทำความผิดพลาดแล้ว

เป็นความผิดอย่างมหันต์

นางพบว่าพิษภายในกายกำเริบขึ้นอีก ตลอดทั้งร่างคล้ายแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง มิหนำซ้ำเย็นเฉียบไปส่วนแล้วส่วนเล่า

ทิชั่วก็พบเห็นในบัดดล

เขากระทำความผิดพลาดเช่นกัน

ที่แท้ถังชิ้วฉวยโอกาสตอนที่เตี่ยฮ้อโถมออกจากร้านข้าวสาร ถ่ายทอดพิษน้ำแข็งใส่ร่างนาง

เขาไม่สมควรนำพานางมาด้วย

เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาได้แต่ลงมือโดยไม่ไว้ไมตรี

ทิชั่วผลักฝ่ามือ กระแทกทำร้ายเก้าเต้าหยิน เก้าเต้าหยินต้องกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

ทิชั่วต่อยหมัดตามดิด กระแทกทำร้ายลุ้ยได้เก็ง ลุ้ยได้เก็งก็กระอักโลหิตเช่นกัน

ทิชั่วหมุนตัวไปยังช่งบ้อฮือ ช่งบ้อฮือพลันปลดปล่อยเชี่ยวกุก

เตลิดหลบหนีไป

คนทั้งสามทยอยล่าถอยไปสิ้น

ยังคงรักษาชีวิตตัวเองไว้สำคัญกว่า

แต่ทิชิ่วไม่คิดฆ่าพวกมัน หากไม่ถึงคราคับขันเป็นตาย มิใช่คน ชั่วช้าสุดสามานย์ เขาเพียงคร่ากุมคนเมื่อถึงคราจำเป็น ก็เพียงทำร้ายคน พยายามไม่ฆ่าคน

คนไม่มีสิทธิ์ฆ่าคนได้

แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ ทิชิ่วต้องแบกห่อภาระรวมสามห่อ

เป็นลี้เกียฮวยที่ถูกพิษ

ถังเชี่ยวเจี้ยวที่ไม่อาจประคองตนสืบไป ล้มลงสิ้นสติสมประดี

ยังมีเล่งเชี่ยวกุกที่ตกอยู่ในห้วงความเศร้าเสียใจและตื่นตระหนก

จนใจที่ยามนั้น กลับมีคนมาแล้ว

.....

ผู้มาย่อมเป็นถังชิ้วกับอี้เตี่ย

อี้เตี่ยไม่ได้นำพาผู้คนติดตาม

ถังชิ้วก็ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์

นางดูไปยิ่งเย้ายวนกว่าเดิม

นางยังพกพาดาบ...ดาบที่เหมาะสมกับสตรียิ่งเล่มหนึ่ง

ดวงตานางทอประกายลิงโลดยินดีสุดระงับ กล่าวว่า

“ทิปู้เท้า(มือปราบแซ่ทิ) ท่านก็มีวันนี้”

ทิชิ่วสงบจิตใจกล่าวว่า

"ถังโกวเนี้ย โปรดขจัดพิษให้แก่เชียงกงน้อย"

ถังชิ้วแย้มยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวราวเปลือกหอยมุก กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะมอบยาขจัดให้แก่นาง? ข้าพเจ้ายังจะแพร่พิษต่อท่านร้อยพันเที่ยว"

จากนนนางลงมือต่อทิชว

ทิชิ่วทางหนึ่งรับมือด้วยความเยือกเย็นทางหนึ่งตวาดต่อเชี่ยวกุกว่า

"นำพาพวกนางหลบหนีไป"

นี่เป็นห้วงคับขันเป็นตาย ต่อให้เชี่ยวกุกไม่มีประสบการณ์บู๊ล้ำกว่านี้ก็รู้สึกออก

มันใช้มือซ้ายหนีบร่างถังเชี่ยวเจี้ยว มือขวาประคองลี้เกี่ยฮวยหลบหนีอย่างไม่คิดชีวิด

.....

ถังชิ้วกับอี้เตี่ยสะกดติดตามทิชิ่วด้วยเหตุผลสามประการ

หนึ่ง ทั้งสองเข้าใจว่าทิชิ่วละโมบโลภหลงต่อโสมสุขสมใจ...เมื่อห่วงชิงยอดสมุนไพรเช่นนี้มาได้ ไหนเลยยอมมอบคืนต่อผู้อื่น ถังชิ้วใช้จิตใจตัวเองเข้าเปรียบเทียบ ลงความเห็นเช่นนี้

สอง ทั้งสองคำนวณแน่ว่า ทิชิ่วต้องไม่มอบโสมสุขสมใจต่อหงส์-โกวหรือผู้อื่น ทั้งนี้เพราะด้วยพลังฝีมือของทั้งสอง ยังไม่อาจรักษายอดสมุนไพรนี้ได้ ดังนั้นอี้เตี่ยพอเห็นทิชิ่วปลีกตัวจากมา สร้างความยินดียิ่ง ทั้งยังเห็นว่าทิชิ่วชะล่าใจเกินไป

สาม ทั้งสองได้รับคำสั่งยอดขุนพลสยองขวัญ รีบเดินทางสู่ที่ทำ

การยอดขุนพล รับมือสี่ยอดมือปราบ พร้อมกับช่วยเหลือมือสังหารนก เกาทัณฑ์ สุนัขจู่โจมสังหารเชี่ยวกุก

ด้วยศักดิ์ศรีของทั้งสอง กลับลงมือสังหารเด็กหนุ่มที่ไร้ชื่อเสียงเรียงนามผู้หนึ่งในยุทธจักร ย่อมสร้างความขุ่นข้องหมองใจแก่ทั้งสอง แต่ฟังว่าคนผู้นี้กลับเป็นบุตรชายของยอดขุนพลสยองขวัญ พยัคฆ์แม้ดุร้ายไม่กลืนกินลูกในไส้ วันนี้กลับปรากฏบิดาสั่งฆ่าลูกในไส้ ดังนั้นอี๊เตี่ยกับถังชิ้วคิดรุดมาชมดูให้รู้แน่

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสองลงมือต่อทิชิ่ว พร้อมกับคิดกระทำเรื่องทั้งสองประการนี้พร้อมกัน

.....

ทิชิ่วเป็นห่วงความปลอดภัยของเชี่ยวกุก

เขาไม่ทราบว่าที่เบื้องหน้ายังมีหน่วยซุ่มหรือไม่

เชี่ยวกุกหากได้รับอันตราย เกรงว่าลี้เกียฮวยกับถังเชี่ยวเจี้ยวก็ไม่อาจมีชีวิตรอดได้

ดังนั้นทิชิ่วต่อสู้พลางล่าถอยพลาง

อี้เตี่ยรับหน้าที่จู่โจมด้านตรง

มันคิดลิดรอนพละกำลังในการต่อสู้ของทิชิ่ว

ถังชิ้วคอยลอบทำร้าย

นางต้องการให้ทิชิ่ววุ่นวายกับการรับมือ

ทิชิ่วไม่คิดสู้พัวพัน

เขาพลันโยนของสิ่งหนึ่งออก

เป็นกล่องแพร

อี้เตี่ยกับถังชิ้วล้วนเข้าใจว่า โสมสุขสมใจอยู่ในกล่องแพรนี้

วัตถุนี้อดสร้างความหวั่นไหวใจแก่ทั้งสองมิได้

ทิชิ่วฉวยโอกาสที่ทั้งสองว้าวุ่นใจ เปลี่ยนจากการผนึกกำลังเป็นจับจ้องคุมเชิงกัน ถอนตัวล่าถอยไป

ทิชิ่วติดตามเซี่ยวกุกจนทันโดยเร็ว

วิชาตัวเบาของทิชิ่วไม่อาจนับว่าดีเลิศ

เขามิใช่ตุยเมี่ย ยิ่งมิใช่บ้อเซ้ง

ตุยเมี่ยมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม โดยไม่เป็นที่เคลือบแคลงสงสัย บ้อเซ้งกลับอาศัยสองเท้าที่พิการไม่เป็นเครื่องถ่วงร่าง บวกกับการหนุนเสริมของกลไก ผสมผสานกับพลังซอกแขนและข้อมือ ใช้วิชาตัวเบาได้อย่างแยบคาย เพียงแต่ไม่อาจดำรงอยู่นานได้

เซี่ยวกุกกลับมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน

เขาลำพังคนเดียว คิดช่วยเหลือสตรีสองนางจากไป นับเป็นเรื่องยิ่งมือจริงๆ

ทิชิ่วตวาดว่า

"ในเวลาเช่นนี้ ยังคำนึงถึงข้อห้ามระหว่างบุรุษสตรีอันใด?"

ยามนั้น อี้เตี่ยกับถังชิ้วติดตามมาถึงแล้ว

ทิชิ่วได้แต่หมุนตัวกลับไปสู้ศึกใหม่

การต่อสู้ครั้งนี้ ก่อกวนจนหินทรายคละคลุ้งบนพื้นถูกกดกระแทกเป็นหลุมลึกหลายแห่ง ซากศพโครงกระดูกที่ฝังอยู่ ล้วนเปิดเผยเป็นที่

ทิชิ่วเพราะหลบเลี่ยงอาวุธลับของถังชิ้ว ทั้งระวังป้องกันการใช้พิษของนาง ดังนั้นแบ่งแยกสมาธิ จนถูกอี้เตี่ยกระแทกใส่คราหนึ่ง

ทิชิ่วกระอักโลหิตคำหนึ่ง แต่ยังกัดฟันต่อสู้ กล่าวว่า

"ท่านทั้งสองไยต้องบีบคั้นบังคับ?"

ถังชิ้วกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"เป็นท่านเองคิดอวดโอ่ความเข้มแข็ง ประพฤติเป็นวีรบุรุษ วีรบุรุษต้องเผชิญทุกข์เข็ญกว่าผู้คนทั่วไป ทั้งยังถือความทุกข์เข็ญเป็นความสุข ตอนนี้เราโกวเนี้ยจะให้ท่านสุขสบายสักครา"

นางลงมือด้วยอำมหิต

ทิชิ่วตีโต้ทั้งที่รับบาดเจ็บ

พลังการต่อสู้ของเขาน่าตระหนกยิ่ง

ความคิดต่อสู้ของเขาเป็นที่ข่มขวัญผู้คน

เขาใช้ฝ่ามือโค่นป้ายสุสานหักลง สกัดยับยั้งการติดตามของทั้งสอง

เขาฉวยโอกาสล่าถอย ติดตามเซี่ยวกุกจนทัน

เซี่ยวกุกประคองสตรีสองนาง มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

ทิชิ่วชักนำพวกมันลดเลี้ยวเข้าทางดอกไม้ อี้เตี่ยกับถังชิ้วก็ไล่ล่าตามมาอีกครา

ทิชิ่วถูกมือทลายโลงใหญ่ของอี้เตี่ยกระแทกใส่ซ้ำสอง

แต่เขายินยอมรับพลังฝ่ามืออันกล้าแกร่งของอี้เตี่ยไว้ ไม่ให้ถังชิ้วกระทบถูกแม้สักคราเดียว

ทิชิ่วรับบาดเจ็บสาหัส กระอักโลหิตติดต่อกัน ส่งเสียงไออย่างรุนแรง

แต่เขายังคุ้มครองเชี่ยวกุกเกียฮวย ถังเชี่ยวเจี้ยวหลบหนี ในที่สุดหลบหนีเข้าศาลเจ้าปราบภูตผี

ถังชิ้วกับอี้เตี๋ยก็ติดตามมา ทิชิ่วรวบรวมเรี่ยวแรงต่อสู้กับทั้งสองจวบจนเชี่ยวกุกและพวกทั้งสามล่าเข้าถ้ำแบกภูตผี เขาค่อยล่าถอยตาม

รอจนทิชิ่วถอยร่นเข้าถ้ำ พลันได้ยินถังชิ้วตวาดว่า

"ศัตรูติดกับแล้ว เปิดกลไก"

คนผู้หนึ่งถลันวูบออกมา กลับเป็นซ่งบ้อฮือที่ "หายสาบสูญ" ไปครู่หนึ่ง

ทิชิ่วพลันพบว่า ผนังด้านในของถ้ำล้วนหล่อหลอมจากเหล็กศิลา มิหนำซ้ำบังเกิดเสียงครืดครืดผนังถ้ำทั้งสองด้านเลื่อนเข้าหากัน ค่อยทราบว่าหลงกล

มิน่าเล่าจอมทมิฬทั้งสองปล่อยให้พวกเขาล่าถอยเข้าถ้ำแบกภูตผี ที่แท้สถานที่นี้ติดตั้งกลไกไว้

ทิชิ่วคำรามก้อง กราดฟาดฝ่ามือแต่ไกล กระแทกถูกซ่งบ้อฮือ ซ่งบ้อฮือแผดร้องพลางล้มลง

แต่เขาไม่ทันยับยั้งการเคลื่อนไหวของกลไก

เขาได้แต่อาศัยพละกำลัง และพลังการฝึกปรือที่เหนือมนุษย์ยกสองมือยันผนังถ้ำ มิให้เลื่อนเข้าหากัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทิชิ่วทั้งต้องทุ่มเทกำลังยันผนังถ้ำ ยังต้องระวังป้องกันอาวุธลับที่ซัดพุ่งจากเบื้องบนของถังชิ้ว และปะทะหักหาญกับอี้เตี๋ย ทำให้พลังของเขาเสื่อมสูญไปอย่างมากมาย

แม้แต่เชี่ยวกุกยังถูกอาวุธลับของถังชิ้ว พุ่งเฉียดผ่านเสื้อผ้าผมเผ้า

ถูกพิษล้มลงกับพื้น

ทิชั่วยืนหยัดไม่ล้มลง

...เขาไม่อาจล้มลง

หากแม้ล้มลง คนทั้งสี่ต้องจบสิ้นแล้ว

ทิชั่วฉวยโอกาสที่แยกผนังถ้ำออกเล็กน้อย พุ่งทะยานขึ้นไป ปะทะกับถังชิ้วและอี้เตี่ย คิดฝ่าเป็นทางออกสายหนึ่ง

...หนทางรอดมักเป็นทางโลหิต

ขณะที่ทิชั่วดกอยู่ในห้วงคับขัน ตุยเมี่ยกับเชี่ยวตอ ยี่จ้วงจื้อก็สืบเสาะมาถึงแล้ว

ตุยเมี่ยพบเห็นพลังฝ่ามือทำลายวัดฤดลอดทางก็ระแวงสงสัยว่าอาจเป็นทิชั่วได้รับอันตราย

แต่ทิชั่วไม่ทราบว่าตุยเมี่ยมาถึงแทบเข้าใจว่าเป็นกำลังหนุนของศัตรู

อย่างน้อยสารรูปของทิชั่ว ก็ขู่ขวัญเชี่ยวตอจนดื่นตระหนก

แต่ตุยเมี่ยจะอย่างไรมาแล้ว

ตุยเมี่ยและพวกรุดมาทันท่วงที

.....

ตุยเมี่ยสมทบกับทิชั่วแล้ว

สี่ยอดมือปราบมาถึงสองคน

ถังชิ้วกับอี้เตี่ยล่าถอยไปในบัดดล

ทั้งสองไม่ทราบว่า มือปราบอีกสองคนจะรุดมาสมทบกันหรือไม่

อย่าว่าแต่ทั้งสองก็รับบาดเจ็บ หลังจากต่อสู้ติดต่อกัน ถังชิ้วยิ่ง

อ่อนล้าทั้งกายและใจ

ทั้งสองไม่กล้าทุ่มเทเดิมพัน

อย่าว่าแต่ทั้งสองทราบแล้วว่า โสมสุขสมใจไม่ได้อยู่ที่ทิชั่ว

ทั้งสองจะอย่างไรหลงกลแล้ว

ตอนที่ 8

กำหนดแผนเคลื่อนไหว

บางคนบอกว่ามันเหน็ดเหนื่อย มันโชคไม่ดี มันมีความสามารถแต่ไม่สบโอกาส...ขณะที่พวกเราได้ยินคำพูดเหล่านี้ สมควรเข้าใจว่า ปัญหาที่แท้จริงอยู่ที่มันไม่กล้าเผชิญหน้า และหบหวนตัวเอง เพียงแต่คิดหลีกหนี

ตุยเมี่ยพบกับทิชิ่วแล้ว

ทิชิ่วกล่าวด้วยรสชาติที่ขมขื่นว่า

“เรื่องราวเป็นเช่นนี้เอง ความจริงเพราะเพื่อขวดเหมยทอง ภายหลังเพราะเพื่อโสมสุขสมใจ ตอนแรกต่อสู้กับเนี่ยเตียง ฉั่วค้วง ภายหลังต้องหักหาญกับถังชิ้ว อี้เตี่ยกับเตี่ยฮ้อหลายรอบ รับบาดเจ็บทั่วร่าง เรื่องราวกลับไม่สำเร็จลุล่วง นับเป็นที่ละอายจริงๆ”

ยามนั้นทั้งหมดกลับมาสมทบกับโชคชิวฮ้วงที่เมืองงุ่ยเชี้ย ทิชิ่วโคจรพลัง สะกดอาการบาดเจ็บบอบช้ำไว้ชั่วคราว ค่อยเดินลมปราณใหม่ โดยมีตุยเมี่ยพิทักษ์คุ้มครองอยู่ด้านข้าง สามารถฟื้นฟูพลังฝีมือกว่าครึ่ง

จากนั้นทิชิ่วใช้พลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ เปิดเนตรสวรรค์ ชักนำ

หลักโป้ยช่วย (ยันต์แปดทิศ) เข้ามาหลอมรวมกับอวัยวะภายใน ดึงดูดธาตุทั้งห้าแห่งจักรวาลเข้าสู่ร่าง ทำให้อาการบาดเจ็บทุเลาหายดีถึงเจ็ดแปดส่วน ยอดวิชานี้เป็นที่เปิดหูเปิดตาของคนทั้งหมดแล้ว

คนทั้งหมดประกอบด้วยอาลี้ ลังจี้อิด ยีจ้วงจื้อ เนี่ยซู่อั้ว เชี่ยวตอเทพทมิฬ มารดุร้าย ถังเชี่ยวเจี้ยว ลี้เกี่ยฮวย และเตียจือเซ็ง (บัณฑิตแช่เดีย)

เตียจือเซ็งนำเหล่าบัณฑิตขึ้นสู่เมืองหลวง เพื่อยื่นหนังสือร้องทุกข์ ยอดขุนพลสยองขวัญก็ส่งคนออกซุ่มสังหารในระหว่างทาง เป็นเหตุให้เกิดเหตุการณ์เลือดล้างเมืองเล่าคื้อ เตียจือเซ็งมีชีวิตรอดจากห้วงความตาย รวบรวมกำลังที่หลงเหลือ เดินทางถึงเมืองหลวง กลับไม่มีผู้ใดอนุญาตให้เข้าพบ ตรงกันข้าม ยังถูกเสือกไสไล่ส่ง ดังนั้นเตียจือเซ็งลอบกลับเข้าเมืองงุ่ยเชี้ย สาบานว่าจะต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเหล่าผู้กล้า

ทิชั่วมียอดวิชาเช่นนี้ มีบุคคลสองคนที่ไม่ตื่นเต้นสงสัย

เขาย่อมเป็นตุยเมี่ย

ยังมีแนฮ้วย

ขณะที่ทิชั่วใช้พลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ รักษาอาการบาดเจ็บให้แก่ตัวเอง ตุยเมี่ยก็รักษาบาดเจ็บให้แก่เชี่ยวกุก ถังเชี่ยวเจี้ยว ลี้เกี่ยฮวย มิหนำซ้ำโชคดีที่มีโชวชิวฮ้วงช่วยขจัดพิษพอกทายาอยู่ด้านข้าง

ก่อนที่หงส์โกวจะแยกทางกับทิชั่ว ก็แบ่งปันใบของโสมสุขสมใจให้แก่ทิชั่วสามใบ

ทิชั่วเห็นโสมสุขสมใจคงเหลือใบเพียงสี่ใบ ยืนกรานไม่ยอมรับไว้

หงส์โกวอาศัยเหตุผลที่ลี้เกี่ยฮวยหน้าซีดขาวเกลี้ยกล่อมทิชั่วรับไว้กล่าวว่า

"หากระหว่างทาง พิษภายในกายเชียงกงน้อยกำเริบขึ้น เมื่อมีสมุนไพรวิเศษเช่นนี้ จะมีส่วนช่วยมากนัก..."

นางกล่าวเสริมว่า

"ในความเห็นเรา โต่วหวยจู้ก็มีเจตนาเช่นนี้ ทิยี่เอี้ยไยต้องปฏิเสธน้ำใจผู้คนด้วย?"

ดีที่ทิชั่วไม่ได้ปฏิเสธถึงที่สุด

ทั้งนี้เพราะเขาก็ได้ยินว่า ยอดขุนพลสยองขวัญเชื้อเชิญอุนละจื้อแห่งร้านเล่ายี่ห้อ พร้อมด้วยยอดฝีมือในการใช้พิษของตระกูลอุนอีกสี่คนรุดมาจัดการกับตุ่ยเมยและแนฮ้วย ตลอดจนบัณฑิตทงหลาย

ใบของโสมสุขสมใจนี้อาจใช้เป็นประโยชน์ได้

...คิดไม่ถึงจะมีโอกาสใช้ในบัดดล

.....

แนฮ้วยคอยคุ้มครองคนที่ถูกพิษ ได้รับบาดเจ็บ ทั้งที่อาการบาดเจ็บของตัวเองยังไม่ทุเลาหายสิ้น

แต่คนผู้นี้คล้ายหล่อหลอมจากเหล็กจริง ๆ

การต่อสู้ศัตรูของเขาทุกครั้ง แทบเผชิญกับศัตรูเข้มแข็งทั้งสิ้น

การต่อสู้ทุกครั้ง แทบได้รับบาดเจ็บทั้งสิ้น

มิหนำซ้ำมีอยู่หลายครั้งที่ได้รับบาดเจ็บปางตาย

แต่เขาไม่ตาย

เขาแทบยึดถืออาการบาดเจ็บเป็นความสุข เช่นเดียวกับผู้คนจำนวนมากยึดถือความทุกข์ยากเป็นความสุข การฝึกวิชาบู๊ นับเป็นความทุกข์ที่สุด แต่หากสามารถผ่านทุกข์ยากเหล่านี้ จะฝึกปรือวิชาฝีมืออันสูงส่งสำเร็จ เช่นเดียวกับตอนแรกที่หัดเครื่องตนตรี ซุ่มเสียงที่ดีดบรรเลงออกมา ก็ระคายหูสุดทนฟัง แต่ยามใดที่ช่ำชองชำนาญ จะบรรเลงเป็นท่วงทำนองที่ไพเราะเสนาะโสตขึ้น

สภาพของแนฮ้วยเป็นเช่นนี้เอง

การได้รับบาดเจ็บกลายเป็นความบันเทิงของเขา

เขาถืออาการบาดเจ็บเป็นเรื่องปรกติธรรมดา

ตุยเมี่ยเคยสัพยอกแนฮ้วยว่า

“ภพหน้าของท่าน คงต้องเป็นหมอรักษาโรค ที่เยียวยาผู้คนมากมายสุดคณานับ”

แนฮ้วยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ไฉนเป็นหมอ?”

ตุยเมี่ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ทั้งนี้เพราะชีวิตนี้ของท่านรับบาดเจ็บนับครั้งมิถ้วน แต่พานมีชีวิตรอดออกมา คาดว่าภพหน้าท่านต้องรักษาเยียวยาผู้คน ชาตินี้เพียงสร้างสมผลสำหรับภพหน้า ท่านเป็นมือปราบที่ฆ่าไม่ตายจริงๆ”

ทิชิ่วชักถามว่า

“ไฉนต้องเป็นภพหน้า ตามวัฏสงสาร ก่อเวรสร้างกรรมเมื่อชาติปางก่อน จะถูกตามสนองในชาตินี้ ชาตินี้ข้าพเจ้ารับบาดเจ็บ ไฉนกลายเป็นช่วยชีวิตผู้คนในชาติหน้า?”

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

“ตามวัฏสงสารเห็นว่า ผลที่ได้รับในชาตินี้ เป็นเหตุมาจากชาติปางก่อน อย่างนั้นชาติปางก่อนสร้างกรรมไว้ ชาตินี้ค่อยประสบความทุกข์ยาก หากชาตินี้กระทำความดี ต้องรอถึงชาติหน้าค่อยได้รับการตอบสนอง ที่น่าเสียดายคือมีชาติปางก่อนหรือไม่ มีภพหน้าหรือไม่ พวกเราล้วนไม่ทราบ อย่างนั้นชาตินี้ไม่ว่ากระทำคุณงามความดีอันใด ไม่ทราบว่าจะได้รับการตอบสนองในภพหน้าหรือไม่ ยังกระทำไปไย?

ในความเห็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีภพหน้า ซึ่งได้รับผลสะท้อนจากชาตินี้ ดังนั้นระหว่างที่พวกเรามีชีวิตอยู่ ให้กระทำเรื่องดีงามให้มากไว้ เช่นนี้จะได้บังเกิดความสบายใจกว่าเดิม”

ยี่จ้วงจื้อเป็นนักโต้แย้ง พอฟังอดกล่าวมิได้ว่า

“เช่นนี้เพียงเป็นการกล่าวย้อนกลับ ไยมิใช่ไร้เหตุผลไป?”

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

“ต่อให้เป็นการกล่าวย้อนกลับ ไม่แน่ว่ามิใช่เหตุผลที่แท้ ทั้งนี้เพราะตอนที่สูญเสียเหตุผลที่แท้ไป ค่อยเห็นถึงความแน่ชัดของมัน ขอเพียงมีความคิดเช่นนี้ จะกระตุ้นให้พวกเรามุ่งมั่นไปตามทิศทางที่ตัวเองวางไว้ อย่างนั้นก็ไม่ต้องการสนใจว่าเป็นการกล่าวย้อนกลับหรือไม่”

อาลี้หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

“ท่านไม่เสียทีที่เป็นมือปราบที่ดื่มสุราผู้หนึ่งจริง ๆ”

นับตั้งแต่อาลี้สูญเสียญาติผู้อาวุโสในเหตุการณ์เลือดล้างบ้านตระกูลฮ่อ มันไม่ว่ากล่าวไม่แย้มยิ้มเป็นเวลานานแล้ว

ระหว่างนี้อารมณ์ของมันค่อยสงบลงบ้าง

ทั้งนี้เพราะมันรู้จักคนผู้หนึ่ง
เป็นสตรีนางหนึ่ง
นั่นเป็นความลับของมัน มันตั้งใจว่าจะไม่บอกออกมาเด็ดขาด
ดุยเมี่ยบังเกิดความประหลาดใจอยู่บ้าง ยิ้มพลางกล่าวว่า
"หมายความว่าอย่างไร วันนี้ข้าพเจ้ายังไม่ได้ดื่มสุรา"
อาลี้กล่าวว่า
"ท่านไม่ได้ดื่มสุรา แต่ที่กล่าวยังเป็นวาจาเมามาย"
ดุยเมี่ยกลับไม่ถือสา กล่าวว่า
"บางครั้งวาจาเมามายกลับแจ่มใสยิ่ง ข้าพเจ้าเพียงเป็นมือปราบที่ระเหเร่ร่อนในโลกมนุษย์เท่านั้น"
แนฮ้วยรับหน้าที่รักษาเยียวยาถังเชี่ยวเจี้ยว
เนื่องด้วยเขาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการรับบาดเจ็บ เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นเวลานาน ย่อมสามารถรักษาตัวเอง
ถังเชี่ยวเจี้ยวความจริงถนัดในการใช้พิษ แต่เป้าหมายของนางเป็นลุ้ยได้เก็งและเก้าเต้าหยิน คนทั้งสองล่วงรู้วิธีการใช้พิษของนาง เช่นเดียวกับที่นางรู้จักฝีมืออันต่ำช้าของคนทั้งสอง เพียงแต่นางชิงลงมือโดยไม่คาดหมาย ลุ้ยได้เก็งและเก้าเต้าหยินจึงรับบาดเจ็บไม่น้อย
มาดรว่ารับบาดเจ็บ แต่ไม่ถึงกับเสียชีวิต
แนฮ้วยนำยาสมานแผลเอี่ยงเมี่ยเก็ก (เบญจมาศยืดชีวิต) ผสมผสานกับตัวยารักษาบาดเจ็บยิ้มซุนฮวย(ดอกไม้ข่มวสันต์)ที่ตัวเองคิดค้นขึ้นจนเป็นยอดตัวยารักษาบาดเจ็บนามกุกเน็กแต้ (โอสถเนื้อกระดูก) ไม่ว่ารับประทานหรือพอกทา ล้วนได้ผลยิ่ง

ถังเชี่ยวเจี๋ยวฟื้นคืนสติมาอย่างรวดเร็ว

อาการบาดเจ็บก็ทุเลาหายดีโดยเร็ว

ถังเชี่ยวเจี๋ยวหลังจากฟื้นคืนสติ บังเกิดความระแวดระวังต่อผู้คนเบื้องหน้า

....นอกจากเชี่ยวกุกเท่านั้น

นางไม่ได้จัดอยู่ในกลุ่มบุคคลเดียวกัน

นางเป็นมือสังหาร

....ชีวิตของมือสังหารสมควรโดดเดี่ยวเดียวดาย

....มือสังหารที่ไม่โดดเดี่ยวเดียวดาย ไม่นับเป็นมือสังหารที่ดี

ทั้งนี้เพราะการฆ่าคนเป็นวิธีการผลักไสผู้คนสู่ตำแหน่งที่เปล่าเปลี่ยวอ้างว้างที่สุด ดังนั้นเป็นเรื่องราวที่โดดเดี่ยวเดียวดาย ผู้คนที่ดำเนินการเรื่องเช่นนี้ ก็ต้องเป็นบุคคลที่โดดเดี่ยวเดียวดาย หากไม่โดดเดี่ยวเดียวดาย รังแต่ถูกคนฆ่า

นางไม่มีความฝันใฝ่

ไม่มีความหวัง

ยิ่งไม่มีอุดมการณ์

นางช่วยเหลือเชี่ยวกุก ยิ่งมิใช่สืบเนื่องจากคุณธรรมความเมตตา นางลงมือช่วยเหลือเชี่ยวกุก เพียงเพราะคิดช่วยเหลือเชี่ยวกุก

นางไม่อาจปล่อยให้เชี่ยวกุกดกดาย

ทั้งนี้เพราะนางชมชอบเชี่ยวกุก ดังนั้นนางจึงอยู่ในสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ รับใช้ยอดขุนพลสยองขวัญ เพื่อใกล้ชิดกับเชี่ยวกุก นางไม่สนใจว่านี่เป็นความรักข้างเดียวหรือไม่ ยิ่งไม่คำนึงว่าเชี่ยวกุกชมชอบหรือไม่

ถึงกับไม่ถามไถ่ว่า เชี่ยวกุกล่วงรู้ความในใจของนางหรือไม่

ล้วนไม่ต้องการ

สำหรับกับสตรีที่ฆ่าคนโดยไม่ถามไถ่สาเหตุ การรักคนตลอดจนช่วยคน ก็ไม่ถามไถ่สาเหตุเช่นกัน

นางสูญเสียความบริสุทธิ์ไปแล้ว

นางไม่ร้องขอให้ผู้อื่นรักนางด้วย

...:.ผู้อื่นรักนาง นางกลับขมขื่น นางไม่คิดรักนวลสงวนตัวเพื่อผู้ใด

นางขอเพียงรักคนเท่านั้น ไม่สนใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งคู่ควรให้นางรักหรือไม่

นางไม่ได้ทรยศต่อยอดขุนพลสยองขวัญ

ทั้งนี้เพราะไม่มีผู้ใดคู่ควรให้นางทรยศ

นางเพียงคิดช่วยเหลือเชี่ยวกุก

ดังนั้นถังเชี่ยวเจี้ยวหลังจากที่มีสติแจ่มใส กลับคล้ายคนที่ถูกตั้งรางวัลนำจับ ถูกตามล่าคร่าชีวิตผู้หนึ่ง บังเอิญเดินหลงไปในขบวนมือสังหาร ปฏิกิริยามีแต่ระแวดระวัง และระวังป้องกัน

.....

ตุยเมี่ยรับหน้าที่รักษาพยาบาลเชี่ยวกุก

เชี่ยวกุกเพียงถูกอาวุธลับของถังชิ้วพุ่งเฉียดผ่าน ไม่ได้ถูกซัดใส่อย่างถนัดถนี่ ดังนั้นสภาพการณ์ไม่หนักหนาสาหัส

ตุยเมี่ยใช้ใบของโสมสุขสมใจชิ้นเล็กๆ ช่วยเหลือมันฟื้นคืนสติมา

แต่โชวชิวฮ้วงที่รักษาลี้เกี่ยฮวยกล่าวคำเดือนว่า

"ให้มันอาบน้ำชำระกาย"

มันสั่งโดยปราศจากเหตุผล

เชี่ยวกุกสูดดมเสื้อผ้าตัวเอง พบว่ายังไม่เหม็นคลุ้ง

โชวชิวฮ้วงดุว่า

"ยังมิรีบไปอาบน้ำชำระกายอีก?"

ตุยเมี่ยก็ไม่เข้าใจสาเหตุความนัย ทวนคำว่า

"อาบน้ำชำระกาย?"

โชวชิวฮ้วงร้องเพ้ยกล่าวว่า

"พวกท่านเข้าใจว่า พิษของถังชิ้วรวบรัดธรรมดาหรือ? พิษได้รับการขจัด แต่ไม่สิ้นสูญ สีจอมทมิฬล้วนดุร้าย เมื่อแพร่พิษใส่ ก็เป็นพิษสุดชั่วร้าย รีบไปชำระกายที่ข้างบ่อ หากชักช้าพิษจะกำเริบอีก"

เชี่ยวกุกไม่กล้าไม่ปฏิบัติตาม

....บัณฑิตมักรอบรู้กว่าผู้คนทั่วไป

โชวชิวฮ้วงเป็นบัณฑิต มิหนำซ้ำเป็นบัณฑิตที่มีชื่อเสียง คำพูดของมันทำให้ชาวยุทธจักที่มีเหตุผล ไม่กล้าไม่รับฟัง

....ชาวยุทธจักรที่ไม่มีเหตุผลจะไม่เปิดโอกาสให้บัณฑิตกล่าววาจา ในขณะที่บัณฑิตก็ไม่ชมชอบอธิบายเหตุผลต่อผู้คนชนิดนี้

ดังนั้นเชี่ยวกุกรุดไปชำระกายที่ข้างบ่อ

มันตักน้ำขึ้นจากบ่อ ราดรดลงยังศีรษะติดต่อกันหลายถัง

น้ำความจริงใสสะอาด แต่พอสาดถึงพื้น ก็กลับกลายเป็นสีดำ

ทั้งนี้เพราะน้ำไหลผ่านร่างของเชี่ยวกุก

ขณะที่น้ำใสไหลผ่านผิวกายมัน มันบังเกิดความรู้สึกที่ปลอดโปร่ง

คล้ายได้รับการชะล้างทั้งกายและใจชนิดหนึ่ง

....พิษของถังชิ้วมีพิษถึงเพียงนี้จริงๆ ก่อนที่จะได้รับการชำระล้างจากน้ำ ยังไม่มีความรู้สึกสกปรกโสโครกของพิษร้ายที่เคลือบคลุมร่างกาย

เชียวกุกอาบน้ำชำระกายเสร็จสิ้น อดกวาดมองลงไปภายในบ่อแวบหนึ่งมิได้

ภายในบ่อมีคนกวาดมองขึ้นมาเช่นกัน

นั่นย่อมเป็นมันเอง เพียงแต่คลับคล้ายคลับคลาว่าภายในบ่อยังมีคนผู้หนึ่ง

เชียวกุกรู้สึกแปลกหน้าไม่คุ้นเคยอยู่บ้าง

มันงงงันวูบแล้วเดินจากมา

แต่แล้วมันเหลียวหน้ากลับไปอีกครา

....นั่นเป็นตัวมันจริงๆ?

หากเงาในบ่อเป็นมันเอง ตามเหตุผลเงาร่างนั้นสมควรมองลงไปที่ก้นบ่อด้วย ไฉนกลับแหงนมองขึ้นมา

เชียวกุกเกาะขอบบ่อมองลงไปใหม่

ภายในบ่อมีคนจริงๆ

...เป็นเชียวกุกเอง กำลังมองลงไปที่ก้นบ่อ หามีสภาพผิดปรกติไม่

เชียวกุกตะลึงลานวูบเข้าใจว่าเมื่อครู่ตัวเองบังเกิดความรู้สึกหลอน

มันกวาดตาไปภายในบ่ออีกครา มิคาดยามไม่ทันระวัง ปัดถังน้ำร่วงหล่นในบ่อ ยามกะทันหันสะเก็ดน้ำสาดกระจาย เงาร่างของเชียวกุกก็แดกสลายไป

มันคลับคล้ายคลับคลาว่า ภายในบ่อคล้ายมีบุคคลอีกคนหนึ่ง พานพบกับมัน แต่ยังไม่สบโอกาสเหมาะ

เซียวกุกยืนอยู่ข้างบ่อ บังเกิดความเลอะเลือนเลื่อนลอย คล้ายได้คิดอันใด และคล้ายลืมเลือนอันใด

.....

โชวชิวฮ้วงก็ขจัดพิษให้แก่ลี้เกี่ยฮวย

ในคนทั้งสาม ลี้เกี่ยฮวยถูกพิษหนักหนาสาหัสที่สุด

นางเพิ่งถูกพิษของถังชิ้ว จากนั้นเดียฮ้อใช้โสมสุขสมใจ แก้ไขให้ฟื้นคืนสติมา แต่แล้วถูกถังชิ้วแพร่พิษซ้ำสอง หากมิใช่ถังชิ้วกริ่งเกรงเดียฮ้อลงมือต่อนาง พยายามลดทอนพิษร้ายให้อ่อนจางที่สุด พิษภายในกายลี้เกี่ยฮวยนี้ยากที่จะขจัดได้

ยามนี้ที่สามารถขจัดพิษหมดสิ้น สาเหตุสำคัญสืบเนื่องจากใช้ใบของโสมสุขสมใจแทบทั้งใบไป

ทั้งยังมีโชวชิวฮ้วงอยู่ด้วย

โชวชิวฮ้วงเป็นบัณฑิตผู้รู้ พลังฝีมือไม่นับเป็นอย่างไร แต่ความสามารถในการขจัดพิษ ดบคลายจุดคลี่คลายค่ายคูประดูกลล้วนสูงเยี่ยม

มันทุ่มเทเวลาและความเพียรพยายามไม่น้อย ขจัดพิษร้ายให้แก่ลี้เกี่ยฮวย

ดุยเมี่ยบังเกิดความดื่นเด้นสงสัยต่อโชวชิวฮ้วงขึ้นมา

ดุยเมี่ยพบว่า โชวชิวฮ้วงมีนิสัยพิเศษเฉพาะชนิดหนึ่ง

มันชมชอบ “ขจัด”

คลี่คลาย “เงื่อนปม” ทุกประการ

นี่ครอบคลุมทั้งวิชาความรู้ การแพทย์ อารมณ์ ความรู้สึก ยังมีสิ่งที่ลึกลับ สิ่งที่คุ้นเคย

มันคล้ายมีการค้นคว้าต่อพิษร้าย

มันใช้ใบโสมของโสมสุขสมใจกว่าครึ่ง ขจัดพิษให้แก่ลี้เกี่ยฮวย กำชับลี้เกี่ยฮวยว่า

“ท่านไปยังหลังบ้าน มุ่งสู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้ที่ห่างไปสามสิบวา มีลำธารสายหนึ่ง เรียกว่าเอี่ยงโคยท่านไปแช่ร่างสักครา”

เชี่ยวดอกริ่งเกรงลี้เกี่ยฮวยบังเกิดความไม่สะดวก จึงกล่าว

“มิสู้ไปยังลานดึก ดักน้ำสักหลายถัง ยกไปยังห้องน้ำชะล้างเถอะ”

โชวชิวฮ้วงตัดบทว่า

“ไม่ได้ นางมิใช่เชี่ยวกุก ซึ่งเพียงถูกอาวุธลับเฉียดผ่านผมเผ้า นางถูกพิษสามขนก่อน จากนั้นถูกพิษน้ำแข็ง หากคิดขจัดพิษให้หมดสิ้น ต้องแช่อยู่ในน้ำที่มีการไหลวนสักครา”

ดังนั้นเชี่ยวดอและโชวฮูหยิน (ภรรยาของคนแช่โชว) เป็นเพื่อนนำลี้เกี่ยฮวย ไปยังลำธารเอี่ยงโคยทางด้านหลัง แช่ร่างคราหนึ่ง

ผลสุดท้ายบนลำธารแข็งตัวด้วยน้ำแข็งเบาบางชั้นหนึ่ง

ยังมีปลาที่ลำน้ำตอนล่างล้วนหงายท้อง ลอยขึ้นบนผิวน้ำ ถูกพิษตายหมดสิ้น

ลี้เกี่ยฮวยค่อยฟื้นฟูอย่างแท้จริง

.....

เหล่าผู้กล้าหารือสถานการณ์ใหญ่ ตุยเมี่ยกล่าวขึ้นก่อนว่า

“ข้าพเจ้าเห็นว่า หากคิดจัดการกับไต้เจียงกุน ก่อนอื่นต้องชิงตัวอูเจ่กเปียงก่อน หากอูเจ่กเปียงไม่ให้การสนับสนุนไต้เจียงกุน ขอเพียงไม่ส่งกำลังทหารช่วยเหลือมัน ไต้เจียงกุนคงเหลือขุมกำลังนู๋ลิ้ม ซึ่งประกอบด้วยหมู่ตึกสักการะฟ้า สหพันธ์แนวร่วมใหญ่และสี่จอมทมิฬ พวกเราจะไม่ปะทะกับกำลังทหารของมันแล้ว”

เตียจือเซ็งกล่าวว่า

“ท่านคิดทำให้ไต้เจียงกุนอยู่โดดเดี่ยว?”

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

“หากท่านคิดจัดการกับผู้คนกลุ่มหนึ่ง ขุมกำลังหนึ่ง หนึ่งนั้นต้องทำให้มันฟอนเฟะภายใน สอง ทำให้ศัตรูสำคัญอยู่โดดเดี่ยว จึงจะประสบชัยได้ ไต้เจียงกุนเป็นศัตรูที่น่ากลัวเกินไป มันฉลาดหลักแหลม โหดเหี้ยมอำมหิต มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งกุมอำนาจใหญ่ไว้ และสามารถรักษาสติอันแจ่มใส คิดจัดการกับมัน ลำบากกินแรงยิ่ง มิสู้ปล่อยให้พวกมันเหล่าภูตผีต่อสู้กับภูตผีเอง”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเสนอให้ใช้วิธีรวบรัดตรงๆ”

เตียจือเซ็งกล่าวว่า

“ท่านลองบอกมาฟังดู”

แนฮ้วยมองดูเชี่ยวตอกับเชี่ยวกุก ไม่ทราบกล่าวกระไรดี

เชี่ยวตอกล่าวเสียงอ้อยอิ้งว่า

“ท่านคิดฆ่าบิดาเรา?”

แนฮ้วยผงกศีรษะรับ เตียจือเซ็งถามว่า

“ใช้วิธีอันใด?”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“เข้าไปโดยตรง ลงมือฆ่ามัน จะได้ไม่ทำร้ายคนไร้ความผิด”

เตียจือเซ็งกล่าวว่า

“ไต้เจียงกุนมีผู้ติดตามคับคั่ง ท่านจะเข้าใกล้มันอย่างไร?”

“ข้าพเจ้าจะรอคอย มันต้องมีช่วงเวลาที่ผ่อนคลาย”

“บุคคลเช่นมันยากจะชะล่าใจ ท่านคิดรอคอยถึงเมื่อใด?”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“คนต้องมีเวลาชะล่าใจมิหนำซ้ำมันจะช้าเร็วไม่อาจข่มกลั้นสืบไป”

“ไม่อาจข่มกลั้นอันใด?”

“มันอดเปิดฉากจู่โจมต่อพวกเรามิได้”

เตียจือเซ็งถามว่า

“ท่านคิดรอให้พวกมันบุกจู่โจมค่อยทำการตอบโต้?”

“ไม่ว่าผู้ใด ขณะที่บุกจู่โจมต่อผู้อื่น ต้องเปิดเผยช่องโหว่ให้ผู้คนตอบโต้”

“แต่เช่นนี้เกรงว่าท่านต้องรอคอยเป็นเวลานาน ผ่านพ้นยิ่งนานไต้เจียงกุนทำร้ายผู้คนยิ่งมาก การรอคอยเช่นนี้ กลับทำให้มีคนตายมากขึ้น”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“อย่างนั้นได้แต่ไม่รอคอยแล้ว ผู้ใดขัดขวางไม่ให้ข้าพเจ้าฆ่ามัน ข้าพเจ้าจะฆ่าผู้นั้นก่อน”

"หากเป็นเช่นนี้ เกรงว่ามีผู้คนตกตายมากมายเช่นกัน"

"จะอย่างไรเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้ากำจัดฆ่าฟันสุนัขรับใช้ของได้เจียง-กุนก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

เดียจือเชิงมองดูทิชิ่ว ทิชิ่วจึงกล่าว

"ข้าพเจ้ารับฟังคำบ่งบอกบรรยายของพวกท่าน จอมมารร้ายนั้นหักใจทำร้ายกระทั่งบุตรชายของตัวเองแผนการเฉพาะหน้าสมควรคุ้มครองเล่งฮูหยินก่อนจึงถูกต้อง"

เชี่ยวตอหวั่นไหวคล้อยตาม สนับสนุนว่า

"กล่าวถูกต้อง"

เชี่ยวกุกขันอาสาว่า

"ข้าพเจ้าไปเอง"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ท่านไม่อาจไป"

เชี่ยวกุกถามโพล่งว่า

"เพราะเหตุใด?"

คำถามพอกล่าว ค่อยเข้าใจในบัดดล ต้องก้มศีรษะต่ำ หักนิ้วมือตัวเอง

เชี่ยวตอกล่าวว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้ากลับไปก่อน"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ได้เจียงกุนอยู่ในสภาพคลุ้มคลั่ง ท่านรุดไปเกรงว่าไม่ปลอดภัยเช่นกัน"

เชี่ยวดอร้อนรุ่มใจขึ้นมา กล่าวว่า

“อย่างนั้นให้ผู้ใดดูแลมารดาข้าพเจ้า?”

โชวชิวฮ้วงพลันกล่าวว่า

“เตียจี่ผู้นี้ไม่รวบรัดธรรมดา หากมันอยู่ด้วย อาจสามารถคุ้มครองมารดาท่าน ขอเพียงได้รับความช่วยเหลือจากคนผู้นี้ ก็จะช่วยเหลือเล่งฮูหยินออกมาได้”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ได้เจียงกุนได้รับการสนับสนุนจากสี่จอมทมิฬ พวกเรายากจะจัดการมันได้ นอกจากจัดการกับอี้เตี่ย ตู้มึ่งและถังชิ้วก่อน”

เนี่ยซู่อ้วสนับสนุนว่า

“ถูกต้อง”

ค่ำคืนที่มันพบกับภรรยาหลังพลัดพรากเป็นเวลานาน ภรรยามันกลับตกตายในเงื้อมมือตู้มึ่ง ดังนั้นพลุ่งพล่านใจยิ่ง

เตียจือเช็งถามว่า

“ท่านมีวิธีจัดการกับพวกมันทั้งสี่?”

ทิชิ่วตอบว่า

“ข้าพเจ้าไม่มี”

เตียจือเช็งฟังออกว่า ทิชิ่วยังกล่าวไม่จบความ ดังนั้นถามว่า

“ผู้ใดมี?”

“บ้อเช้ง”

ทุกผู้คนยินดียิ่ง พากันถามว่า

“บ้อเช้งจะรุดมาหรือ?”

แนฮ้วยมองดูตุยเมี่ย ตุยเมี่ยเหลียวดูทิชั่ว ทิชั่วชำเลืองมองแนฮ้วย

แนฮ้วยกล่าวขึ้นก่อนว่า

"ตั๋วชือเฮียเราหากรุดมา พอดีเป็นสภาพสี่ต่อสี่ ข้าพเจ้าจะรอให้เขามาถึง"

ตุยเมี่ยกลับกล่าววา

"หากเขารุดมา จะให้ผู้ใดคุ้มครองสี่เจ่ก (ท่านอา) ที่วังเจ้าจูก๊วะยามนี้หมู่มารกำเริบเสิบสาน ชุ่มรอโอกาสลงมือ ตั๋วชือเฮียเคลื่อนไหวไม่สะดวก เคลื่อนไหวมิสู้สงบนิ่ง"

ทิชั่วค่อยกล่าวว่า

"ตั๋วชือเฮียก็ทราบเรื่องที่สี่จอมทมิฬช่วยเหลือไต้เจียงกุน ตอนที่ข้าพเจ้าออกจากเมืองหลวง ตั๋วชือเฮียยังอยู่ข้างกายสี่เจ่ก ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาจะรุดมาหรือไม่?"

ทุกผู้คนบังเกิดความผิดหวังอยู่บ้าง

ทั้งหมดล้วนมุ่งหวังให้บ้อเช้งรุดมา....บ้อเช้งมีนามกระเดื่องเลื่องลือยิ่ง อย่าว่าแต่ยังเป็นบุรุษหนุ่มที่สองเท้าพิการ ทั้งหมดต้องการเห็นโฉมหน้าแท้จริงของบ้อเช้ง ดูว่าบ้อเช้งมีฝีมืออย่างไร

แนฮ้วยกล่าววา

"ไม่ว่าอย่างไร พวกเราไม่สมควรพึ่งพาตั๋วชือเฮีย พวกเรามีกำลังมากพอแล้ว ไม่ต้องหวังพึ่งแรงสนับสนุนจากภายนอกอีก"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ถูกต้อง ข้าพเจ้ายังคงไปเกลี้ยกล่อมอูเจ่กเปียง มันนับเป็นหมากตาที่ทั้งสองฝ่ายคิดช่วงชิง"

แนฮ้วยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนเชี่ยวดอ ไปรับตัวเล่งฮูหยินมา”

ดุยเมี่ยทัดทานว่า

“ท่านไม่สะดวกกับการรุดไป วันเวลาที่ผ่านมา ท่านออกเคลื่อนไหวไม่ว่าผู้ใดล้วนรู้จักท่าน คนของได้เจียงกุนล้วนคิดจัดการกับท่าน มาดรว่าตอนนี้มีเนี่ยเล่ากอ (พี่ผู้ชราแซ่เนี่ย) เป็นพยานให้แก่ท่าน เชียงกงน้อยก็สามารถยืนยันว่า ท่านมิใช่ฆาตกรที่ล้มล้างบ้านตระกูลฮ่อ แต่หากท่านคิดรุดไปคุ้มครองเล่งฮูหยิน รังแต่แหวกหญ้าให้งูตื่น ไม่แน่ว่ากลับเป็นเหตุให้ได้เจียงกุนลงมือด่อฮูหยินด้วยอำมหิด”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“แต่ว่า...ท่านก็ไม่สะดวกกับการรุดไป ท่านเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงต่อหน้าผู้คน คนของหมู่ตึกสักการะฟ้าล้วนทราบว่า ชุยกักฉั้งเป็นดุยเมี่ย”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“พวกท่านไม่สะดวกกับการรุดไป ข้าพเจ้าไปเอง”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“ท่านรุดไป....”

ดุยเมี่ยกล่าวว่า

“กล่าวถูกต้อง หนึ่งนั้นทิชือเฮียยังไม่ได้เผชิญหน้ากับได้เจียงกุนโดยตรง สอง ทิชือเฮียยังไม่แตกหักกับคนของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ด้วยศักดิ์ศรีมือปราบของเขา สามารถต่อกรได้ สาม ทิชือเฮียสุขุมหนักแน่น ทั้งเป็นคนแปลกหน้า ค่อนข้างสะดวกกว่า”

แนฮ้วยกล่าวอย่างไม่เห็นด้วยว่า

“แต่ยี่ชือเฮียรับบาดเจ็บสาหัสเกินไป....”

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

“อาการบาดเจ็บของสี่ชือตี่ก็ไม่ทุเลาหายดี”

ตุยเมียหัวร่อพลางกล่าววา

“ชึ่งความจริง พวกเราล้วนไม่กลัวรับบาดเจ็บ การรับบาดเจ็บบางครั้งคล้ายเผชิญอุปสรรคขวากหนาม กลับกระตุ้นให้พวกเราเสี่ยงชีวิตกว่าเดิม พวกท่านทั้งสอง หนึ่งสามารถรักษาพยาบาลขณะที่รับบาดเจ็บ หนึ่งสามารถฟื้นฟูขณะที่ทำการต่อสู้ อาการบาดเจ็บเพียงนี้ไหนเลยเป็นปัญหาต่อพวกท่าน?”

แนฮ้วยร้อนรุ่มใจอยู่บ้าง

เชี่ยวดอใบหน้าแดงก่ำ มองดูเชี่ยวกุก

เชี่ยวกุกกำหมัดแนบแน่น กัมศีรษะท้อแท้

ตุยเมี่ยเข้าใจแล้ว ยิ้มพลางกระซิบที่ข้างหูทิชิ่วหลายประโยค

ทิชิ่วผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง มองดูแนฮ้วย เหลียวดูเชี่ยวตอ ใบหน้าสี่เหลี่ยมที่สัตย์ชื่อถือมั่น พลันปรากฏรอยยิ้มขึ้น

ทิชิ่วกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“เช่นนี้ดีหรือไม่? ข้าพเจ้ากับซาชือตี่แยกย้ายดำเนินการ ซาชือตี่ทดลองเกลี้ยกล่อมอูเจ่กเปียง ข้าพเจ้าจะไปยังหมู่ตึกสักการะฟ้า เชื้อเชิญเล่งฮูหยินออกมา ให้เชี่ยวตอ เชี่ยวกุกกับแนฮ้วยไปรอคอยยังสถานที่อันปลอดภัย เมื่อถึงเวลาค่อยเกลี้ยกล่อมนางผละจากความมืดสู่แสงสว่าง”

ตุยเมี่ยสนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว สี่ซือตี๋กับเชี่ยวตอเชี่ยวกุก ล้วนมีความผูกพันกับเล่ง-ฮูหยินเป็นพิเศษ เล่งฮูหยินก็เป็นวีรสตรี ขอเพียงไม่อยู่ข้างกายได้เจียงกุนพวกเราก็ปราศจากข้อกริ่งเกรงแล้ว"

เชี่ยวตอยินดียิ่ง อดมองดูทิชิ่วมิได้

แนฮ้วยประจวบกับมองดูเชี่ยวตอ

ทั้งสองสบสายตากันคราหนึ่ง

สายตาทั้งสี่พอประสานสบ คล้ายถ่ายทอดความในใจต่อกันและกัน

พริบตานั้นในใจทั้งสองบังเกิดระลอกขึ้น

....เราเคยถูกหยามอัปยศเพราะเขา เขาเคยช่วยเหลือเราขณะที่เราถูกหยามอัปยศ

....นางเคยถูกหยามอัปยศเพราะเรา เราเห็นนางถูกหยามอัปยศกับตา

เพราะผ่านเหตุการณ์ครั้งนั้นร่วมกัน ทั้งสองล้วนบังเกิดความหวานชื่นที่สนิทสนมและลึกลับ พร้อมทั้งเกิดความละอายและเอียงอายขึ้น

ตุยเมี่ยกลับสังเกตสีหน้าท่าทีของเชี่ยวกุก

ขวัญวิญญาณของเชี่ยวกุกคล้ายไม่อยู่กับตัวก็ปาน

ตุยเมี่ยยังพบเห็นสีหน้าท่าทีของถังเชี่ยวเจี๋ยว

แนวดาที่นางมองดูเชี่ยวกุก คล้ายพบเห็นสถานที่สถิตดวงวิญ-ญาณของตัวเองก็ปาน

ตุยเมี่ยอดลอบทอดถอนใจมิได้

เขานึกถึงดอกไม้ดอกหนึ่ง

และคนผู้หนึ่ง

....ดอกไม้ที่สามารถเปลี่ยนสีดอกหนึ่ง

....โกวเนี้ยนามเชี่ยวเถ่านางหนึ่ง

.....

เตียจือเซ็งพลันถามเชี่ยวกุกว่า

“ท่านยังยึดถือได้เจียงกุนเป็นบิดาบังเกิดเกล้าหรือไม่?”

เชี่ยวกุกกำหมัดแนบแน่น ชั่วครู่จึงกล่าว

“บิดาบังเกิดเกล้าจะฆ่าบุตรชายหรือ?”

โชวชิวฮ้วงดอบอย่างรวบรัดหมดจดว่า

“ประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา มีคนฆ่าบุตรในสายเลือดจริง”

เชี่ยวกุกหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

“จะอย่างไรเขาไม่ยึดถือข้าพเจ้าเป็นบุตรชายของเขาแล้ว”

เตียจือเซ็งถามอีกว่า

“หากท่านเผชิญพบมัน ท่านจะทำอย่างไร?”

เชี่ยวกุกกล่าวอย่างท้อแท้ว่า

“ข้าพเจ้าจะหลบหน้าเขา....จะอย่างไรข้าพเจ้าเกรงกลัวเขาอยู่แล้ว”

เตียจือเซ็งถามอีกว่า

“หากว่ามันจัดการกับมารดาท่านเล่า?”

เชี่ยวกุกกล่าวด้วยจิตใจที่ว้าวุ่นว่า

“เขาจะจัดการกับมารดา? ท่านว่าเขาจะจัดการกับนางอย่างไร?”

โชวชิวฮ้วงพลันกล่าวว่า

“สมมุติเช่นฆ่านาง”

เชี่ยวกุกกล่าวด้วยความตระหนกว่า

“ไม่หรอก...”

เดียจือเช็งกล่าวว่า

“มันกล้าฆ่าท่าน ยังไม่กล้าฆ่าภรรยาหรือ? มีคนชนิดหนึ่ง ผู้ใดขวางทางของมัน มันจะกำจัดสิ่งกีดขวางทั้งหมด”

เชี่ยวกุกกล่าวอย่างหดหู่ว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าสามารถทำอะไร ข้าพเจ้ามิใช่คู่มือของบิดา ข้าพเจ้าไร้เรี่ยวแรง ข้าพเจ้า....เหน็ดเหนื่อยไปแล้ว”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“เชี่ยวกุก ท่านยังหนุ่มฉกรรจ์ มาดรว่าไม่อยู่ใต้ร่มเงาของบิดา ก็สามารถกระทำเรื่องราวอันลือลั่น ไม่ต้องท้อแท้ถึงเพียงนี้”

เชี่ยวกุกกล่าวอย่างละล้าละลังว่า

“ข้าพเจ้าอาศัยอะไรออกท่องยุทธจักร? ข้าพเจ้าอาภัพอับโชค แม้แต่เงียวเงียว...ยังเสียชีวิต ผู้มีความสามารถในโลกยังไม่สบโอกาส อย่าว่าแต่ข้าพเจ้าที่เป็นคนไร้ความสามารถ ข้าพเจ้าอยู่ในหมู่ตึกสักการะฟ้า ไม่เป็นที่โปรดปรานของบิดา.....ของได้เจียงกุน คนของบิดาหากมิใช่ประจบสอพลอข้าพเจ้า ก็กล่าววาจาหลอกลวง ไม่เช่นนั้นก็ถือว่าไม่มีข้าพเจ้าอยู่ ข้าพเจ้าปราศจากสหาย ไร้มนุษยสัมพันธ์ ไหนเลยฝ่าคลื่นลมในยุทธจักรได้?”

ถังเชี่ยวเจี้ยวพลันตวาดว่า

“ท่านมีความสามารถ และมีสหาย”

ซุ่มเสียงของนางแหบทุ้ม แต่แฝงพลังซ่อนเร้นอย่างเปี่ยมล้น

เตียจือเซ็งกับโซวชิวฮ้วงสบตากันวูบ เตียจือเซ็งกล่าวว่า

"ทั้งหมดได้ยินแล้วกระมัง? บางคนบอกว่ามันเหน็ดเหนื่อย มันโชคไม่ดี มันมีความสามารถแต่ไม่สบโอกาส...."

โซวชิวฮ้วงกล่าวเสริมขึ้น

"ขณะที่พวกเราได้ยินคำพูดเหล่านี้ สมควรเข้าใจว่า ปัญหาที่แท้จริงอยู่ที่มันไม่กล้าเผชิญหน้า และทบทวนตัวเอง เพียงแต่คิดหลีกหนี เมื่อหลีกหนี ปัญหารังแต่ใหญ่โตขึ้น ยังจะหลีกหนีถึงเมื่อใด? หากแม้นเผชิญหน้า ตัวเองยังใหญ่กว่าปัญหา ต่อให้ยิ่งต่อสู้ยิ่งพ่ายแพ้ ยังสามารถต่อสู้สืบไป ท่านอ่อนแอปานนี้ ไหนเลยล้างแค้นให้แก่มังกรเทพยดาไม่ดายแนอ่วยเสียงได้?"

เซี่ยวกุกก้มศีรษะลง

หัวไหล่มันสั่นสะท้าน กลับร่ำไห้ออกมา

มันสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการล้างแค้น ข้าพเจ้าความจริงไม่รู้จักแน...แน-เล่าเม้งจู้ (ผู้นำสหพันธ์คนก่อนแซ่แน) ....เขาไม่ว่าอย่างไร ก็เป็นบิดาที่เคยเลี้ยงดูข้าพเจ้า....."

เตียจือเซ็งทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นตอนที่แนเล่าเม้งจู้กุมอำนาจ มีความกล้าหาญปานใด บารมีเกริกไกรเพียงไหน ยากนักที่มีผู้สืบตระกูลคนหนึ่ง กลับไม่รักดีถึงเพียงนี้"

มันกล่าวด้วยความคับแค้นใจว่า

"แนเล่าเม้งจู้เอยแนเล่าเม้งจู้ หัวใจของท่านสมควรเย็นเฉียบแล้วกระมัง มังกรเทพยดาไม่ตาย ยามนี้มังกรเทพยดาคงตายสนิทแล้ว"

เชี่ยวฤกร่างสั่นระริกขึ้นมา

เชี่ยวตอรีบปลอบโยนมัน

นางเหลือบเห็นถังเชี่ยวเจี้ยวขยับกาย คิดหมายเข้ามา แต่แล้วหยุดยั้งไว้ ดังนั้นนางฉุดดึงมือถังเชี่ยวเจี้ยวร้องขอว่า

"เชี่ยวเจี้ยวเจ้ ท่านเข้ามาปลอบโยน"

ถังเชี่ยวเจี้ยวค่อยเดินเข้ามา แต่ไม่อาจกล่าววาจาแม้สักคำเดียว

หากให้นางยั่วยวนผู้คน ยังกระทำได้

ให้นางจัดการกับผู้คน ง่ายดายยิ่งนัก

ให้นางลงมือฆ่าคน เป็นความถนัดจัดเจน

แต่การปลอบโยนคน โดยเฉพาะปลอบโยนคนที่นางรัก ไม่ทราบเอ่ยปากอย่างไร

ทิชิ่วรีบกล่าวกับเตียจือเซ็งว่า

"คนต่างมีปณิธาน ไม่อาจคุกคามบังคับ เชี่ยวฤกไม่จดจำความแค้นเก่าก่อน คิดคลี่คลายบุญคุณความแค้นรุ่นก่อน กลับเป็นน้ำใจอันประเสริฐ เป็นที่ละอายของพวกเรานัก"

เตียจือเซ็งความจริงเป็นบัณฑิต มีจิตใจเกื้อการุณย์ แต่ได้รับความกระทบกระเทือนใจจากการเดินทางขึ้นเมืองหลวง ค่อยเปลี่ยนท่าทีใช้วิธีการอันรุนแรงแทน

มันแค้นเชี่ยวฤกอ่อนแอ ขาดความหนักแน่น จึงกล่าววาจาแดกดันแท้ที่จริงผู้คนที่ด่าทอเป็นตัวมัน เมื่อกาลก่อน

เห็นเชี่ยวกุกใกล้พังทลาย มันค่อยรู้สึกตัวว่าใช้คำพูดรุนแรงไปย่อมไม่กล่าวเกินเลย หันเหหัวเรื่องว่า

“ในความเห็นเรา การปะทะแตกหักระหว่างธัมมะและอธรรม จะช้าเร็วยากหลีกเลี่ยงได้ หากคิดกำจัดได้เจียงกุน สมควรลิดรอนสุนัขรับใช้อันเข้มแข็งของมันก่อน”

โชวชิวฮ้วงกล่าวว่า

“กล่าวถูกต้อง พวกเราลองยกตัวอย่างสุนัขรับใช้ที่จงรักภักดีต่อได้เจียงกุน ยากที่จะจัดการได้สักหลายคน ในจำนวนนี้นับเจ้าสำนักหมื่นกัลป์ เป็นบุคคลคล้ายวิญญาณร้ายดวงหนึ่ง”

เทพทมิฬก็รู้จักคุ้นเคยกับคนสนิทของยอดขุนพลสยองขวัญกลาวเสริมขน

“หัวหน้าเผ่าทรราชทั้งสามดั้งได้ต้า ฮ่อยี่ด้าและบุ้นชาด้า ล้วนยากตอแย”

มารดุร้ายก็เป็นบริวารของยอดขุนพลสยองขวัญ ล่วงรู้โครงสร้างภายในของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ จึงกล่าว

“ในความเห็นเรา คราครั้งนี้ชือเอี้ย (ที่ปรึกษา) ของได้เจียงกุนนามโชวฮวยกง เดินทางไปขอกำลังหนุนที่ร้านเล่ายี่ห้อ อุนละจื้อและพวกล้วนเป็นผู้ชำนาญการใช้พิษ จึงยากระวังป้องกัน”

ถังเชี่ยวเจี้ยวเพียงกล่าวว่า

“ที่น่ากลัวที่สุดคือ ผู้รักษาการตำแหน่งหัวหน้าหมู่ดึกสักการะฟ้าเอี้ยกัง มันจึงเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของได้เจียงกุน นอกเหนือจากสตรีอ้วนใหญ่ เสียงไท้ชือและเจี่ยไท้ชือ”

ถุงเชี่ยวเจี้ยวเป็นมือสังหารในสังกัดยอดขุนพลสยองขวัญ

นางลงมือต่อลุ้ยได้เก็งและเก้าเด้าหยิน เพื่อช่วยเหลือเชี่ยวกุก หาได้คิดทรยศต่อยอดขุนพลสยองขวัญไม่

ดังนั้นนางไม่ทราบว่า เอี้ยกังเป็นไส้ศึกที่จูกัวะชิงแช่ส่งไป

ซึ่งความจริง ผู้คนจำนวนมากล้วนไม่ล่วงรู้เรื่องนี้

ตุยเมี่ยกับอาลี้ ยี่จ้วงจื้อ ล้งจี้อิดยิ่งไม่บ่งบอก

...สำหรับกับบุคคลที่ขายชีวิตให้แก่หน้าที่ "ไส้ศึก" ผู้หนึ่ง ผู้ที่ล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของมันยิ่งน้อย ยิ่งปลอดภัยต่อมัน

เตียจือเซ็งกลับกล่าวว่า

"ไต้เจียงกุนยังมีขุมกำลังอีกสายหนึ่ง นั่นคือดระกูลปัง ผู้นำดระ-กูลปังนามปังไหนชิ่งเป็นบุคคลเหนือธรรมดา คราครั้งนี้ห้าเสือดระกูลปังตายในเงื้อมมือตุยเมี่ยชาเอี้ย ปังไหนชิ่งเพราะเพื่อล้างแค้น อาจพาตัวเข้าเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้"

ปังแช ปังอั้ง ปังโฮ้ว ปังเล็ก ปังฮวยความจริงไม่ได้ถูกตุยเมี่ยฆ่าทิ้ง

สี่ยอดมือปราบมีความเห็นสอดคล้องต้องกันประการหนึ่ง

ต่อให้ตัวเองเป็นผู้รักษากฎหมาย มีหน้าที่ปราบภัยพาล ก็ไม่อาจบอกว่าคิดฆ่าก็ฆ่า คิดสังหารก็สังหาร

หน้าที่ของพวกเขาคือ จับกุมผู้กระทำผิด หาใช่ฆ่าคนไม่

มาตรว่าพวกเขาพกพาหยกปราบกลียุค มีสิทธิ์ประหารแล้วค่อยกราบทูล แต่หากไม่ถึงคราจำเป็น พวกเขาล้วนไม่ต้องการฆ่าคน

เพียงแต่คนทั้งสี่แม้มีความยึดมั่นตรงกัน แต่ก็มีข้อแตกต่างอยู่บ้าง

แนฮ้วยอายุเยาว์เลือดลมร้อนแรง เห็นว่าการจัดการกับคนชั่วช้า

สุดสามานย์ การเข่นฆ่าเป็นเรื่องยากหลีกเลี่ยง การฆ่าคนบ้างครั้งไม่เพียงเป็นความสมอยาก ยังเป็นศิลปะชนิดหนึ่ง

...หากถึงคราจำเป็น สมควรฆ่าเพื่อระงับฆ่า

ดุยเมี่ยเจนจัดคร่ำโลก เห็นว่าเรื่องราวที่เคร่งขรึม สามารถกระ-ทำด้วยความปลอดโปร่ง ต่อให้จัดการกับคนร้ายที่ฟ้าไม่อโหสิ ก็มิต้องก่อการฆ่าฟัน

...สามารถไม่ฆ่าก็จะไม่ฆ่า

ทิชิ่วเป็นคนเที่ยงธรรม มีความกล้ารับผิดชอบ เคยใช้กำลังเพียงลำพังตามล่าโจรร้ายสิบแปดคนที่ภูเขาจับบ้วนได้ชัว พร้อมกับคุมตัวพวกมันทั้งสิบแปดคนกลับเมืองหลวง ตลอดรายทางขับไล่ผู้คนที่คิดช่วยเหลือและคิดฆ่าโจรร้ายทั้งสิบแปดคนล่าถอยไปปฏิบัติหน้าที่โดยเคร่งครัด

...การฆ่าไม่อาจแก้ไขปัญหาได้

บ้อเช้งอับจนปัญญา เขาไม่ชมชอบฆ่าคน เขาทราบว่าไม่สมควรประกอบกรรมฆ่าฟันมากความ และไม่เห็นว่าการฆ่าสามารถแก้ปัญหาได้ แต่เขายังคงฆ่าโดยไม่ไว้ไมตรี

...ทั้งนี้เพราะเขาไม่สามารถควบคุมตัวเอง เขาร่างกายพิการพานเผชิญพบชนชั้นชั่วช้าสุดสามานย์ มิหนำซ้ำเขาไม่อาจบังคับอาวุธลับที่ชัดออกกลับคืน

ดุยเมี่ยทราบว่า ห้าเสือตระกูลปังถูกผู้ใดฆ่าทิ้ง

แต่เขาไม่อาจบอกออกมา

ห้าเสือตระกูลปังพอเสียชีวิต สหพันธ์ทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน ของยอดขุนพลสยองขวัญแทบถึงกาลล่มสลาย

แต่นี่กลับเพาะความแค้นกับตระกูลปัง

แสดงแน่ชัด การ “ฆ่า” ไม่อาจแก้ปัญหาจริงๆ

ใช้การฆ่าฟันทำให้ผู้คนกลัวเกรง แต่จะเกรงกลัวถึงเมื่อใด? วันใดที่ฆ่าไม่ได้ ศัตรูจะย้อนจู่โจม ต่อให้สามารถฆ่ามันปิดปาก อย่างมากเพียงขู่ขวัญผู้คน แต่ไม่อาจสะกดปณิธานผู้คน ต่อให้ท่านดุร้าย มาตรว่าท่านลำพอง เพียงประลองว่าผู้ใดอดทนนานกว่า หากมีสักวัน สบโอกาสเหมาะ จะก่อกวนขึ้นอีกครา

ยอดขุนพลสยองขวัญในสายตาตุยเมียเป็นเช่นนี้เอง

แต่เขาไม่อาจปล่อยให้เป็นเช่นนี้สืบไป

ทั้งนี้เพราะราษฎรมิใช่ผักปลา

วีรบุรุษผู้กล้าไม่อาจสูญเสียอีก

ตุยเมียไม่นำพาปรารมภ์ต่อเรื่องอื่น แต่หากเป็นเรื่องสำคัญ เขาไม่อาจเพิกเฉยได้ ดังนั้นกล่าวว่า

“ดูท่าเรื่องจัดการกับได้เจียงฤน ยังคงต้องรีบดำเนินการอื่นๆไม่กล่าวถึง หากแม้นฉั่วเกียส่งคนจากเมืองหลวงมาช่วยเหลือ เรื่องราวก็จะลุกลามบานปลาย เพาะความแค้นเพิ่มพูนแล้ว

โชวชิวฮ้วงประกาศว่า

“คราครั้งนี้พวกเราต้มสุนัขถกผู้กล้า ดูว่าผู้ใดฆ่าสุนัขรับใช้ได้ก่อน การโค่นศัตรูต้องกระทำในอึดใจเดียว โดยเฉพาะฝ่ายของฉั่วเกีย ไม่อาจออมมือเด็ดขาด ยามใดที่ปล่อยให้พวกมันพลิกฟื้นตัว ราษฎรก็ไม่มีวันพลิกฟื้นตัว ดังนั้นเราร้องขอต่อท่านทั้งสาม....”

กล่าวพลางประสานมือต่อทิชิ่ว

ทิชิ่วรีบหลบเลี่ยง กล่าวว่า

“เป็นไร....”

โชวชิวฮ้วงประสานมือคารวะต่อตุยเมี่ย

ตุยเมี่ยรีบผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

“นี่เป็น....”

โชวชิวฮ้วงยังคารวะต่อแนฮ้วย

แนฮ้วยมีการตระเตรียมตัว ชิงถลันไปด้านข้างกล่าวว่า

“ทำไม่ได้”

โชวชิวฮ้วงกล่าวด้วยน้ำตาคลอหน่วยว่า

“พวกเราเหล่าบัณฑิตขึ้นเมืองหลวงไปยื่นหนังสือร้องทุกข์ กลับถูกชุ่มสังหารล้มตายเกลื่อนกลาด มาตรว่าถึงเมืองหลวง ยังคงไม่อาจยื่นหนังสือได้ ท่านทั้งสาม ได้เจียงกุนและเหล่าสุนัขรับใช้ของมันล้วนมีความผิดร้ายแรง ไม่อาจอภัยละเว้น เราขอเป็นตัวแทนราษฎรทั้งแผ่นดินเรียกร้องให้ท่านทั้งสามประหารฆ่ามาร อย่าได้ผ่อนผันเด็ดขาด”

ดังนั้นทั้งหมดแยกย้ายดำเนินการ

ทิชิ่วเดินทางสู่หมู่ดึกสักการะฟ้า หาทางติดต่อกับเอี้ยกัง ชักนำเล่งฮูหยินออกมา เพื่อสมทบกับแนฮ้วย เชี่ยวตอ เชี่ยวกุก ซึ่งเฝ้าอยู่ที่แท่นสี่หุนครึ่ง

เทพทมิฬมารดุร้าย ห้อม้าเดินทางสู่หอเจ็ดหุนครึ่ง ภูเขาหลุยงั่งชัว สอบถามสภาพของสหพันธ์นางแอ่น กระเรียน และสมาคมดอกไม้เขียว พร้อมกับทำความเข้าใจกับแนวทางของเอี่ยมฮวงไต้ซือ อ้วงโจ้วเฮี้ยงและฮาฮุด

ส่วนดุยเมี่ยเดินทางสู่แก่งหินเลาะเจี๊ยะกีเพียงลำพัง เพื่อเกลี้ยกล่อมรองแม่ทัพชายแดนอูเจ่กเปียงหันหลังให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญ

ขุมกำลังราษฎรที่นำโดยโชวชิวฮ้วงและเตียจือเซ็ง ล้วนชุมนุมอยู่ที่ร้านอาหารตลอดกาล นอกจากรักษาขุมกำลังที่มีอยู่แล้ว ยังต้องคุ้มครองเนี่ยชู่อั้ว ลี้เกี่ยฮวย ถังเชี่ยวเจี๋ยว ซึ่งยอดขุนพลสยองขวัญคิดใคร่กำจัดฆ่าทิ้ง

ทั้งหมดตระเตรียมต่อต้านถึงที่สุด

โดยไม่เสียดายกับการหลั่งเลือดเป็นท้องธาร

ทิชิ่วกับแนฮ้วยแยกทางกันที่แท่นสี่หุนครึ่ง

แท่นสี่หุนครึ่งเป็นซากปรักหักพัง มีแต่นกกระจอกทำรังอยู่บนกำแพง

ระหว่างทางทิชิ่วกับแนฮ้วยควบม้าเคียงคู่ ทิชิ่วกล่าวขึ้นก่อนว่า

“สี่ตี่ ท่านดู ฤดูใบไม้ร่วงใกล้กราย ใบไม้ร่วงหล่นแน่นหนากว่าเดิม”

แนฮ้วยกล่าวด้วยความสะทกสะท้อนอยู่บ้างว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้กลับเมืองหลวงไปกราบพบสี่เจ่กเป็นเวลานานแล้ว”

ทิชิ่วกล่าวสืบต่อ

“นกเหล่านี้วุ่นวายกับการคาบใยหญ้าดินโคลน เพื่อทำรังสำหรับต่อต้านกับความหนาว”

แนฮ้วยฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ดูท่านกเหล่านี้เปรียบกับพวกเราเหล่าคนร่อนเร่ในยุทธจักร ยังมีรังอันอบอุ่น”

ทิชิ่วทราบว่าแนฮ้วยยังฟังคำบอกใบ้ของตัวเองไม่ออก จึง

กล่าวอย่างชัดแจ้งกว่าเดิมว่า

“หากเพียงเป็นนกกระจอกตัวผู้คาบดินโคลนมาทำรัง ออกจะเหน็ดเหนื่อยเกินไป แต่หากพวกมันมีเป็นคู่ ตัวผู้ตัวเมียแบ่งงานกันทำ ท่านฟังเสียงร้องของพวกมัน คาดว่าคงมีความสุขยิ่ง”

แนฮ้วยนิ่งเงียบงันไป ชั่วครู่ค่อยเลิกคิ้ว กล่าวด้วยความยินดีว่า

“ขอแสดงความยินดีต่อยี่ชือเฮีย”

ทิชิ่วงงงันวูบจึงกล่าว

“มีอันใดน่ายินดี?”

“คาดว่าชือเฮียมีนางในดวงใจ ข้าพเจ้าใกล้มีชือซ้อ (พี่สะใภ้) แล้ว”

ทิชิ่วตะลึงลานวูบ นิ่งอึ้งไปชั่วขณะ จึงกล่าว

“ข้าพเจ้าไม่ได้เอ่ยถึงข้าพเจ้า”

แนฮ้วยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“มิใช่ท่าน เป็นผู้ใด?”

จากนั้นกล่าวอย่างได้คิดว่า

“ข้าพเจ้าทราบแล้ว เป็นซาชือเฮีย”

ทิชิ่วกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

“ข้าพเจ้าหมายถึงท่าน ท่านกับเชียวดอโกวเนี้ยเป็นคู่อันเหมาะสม ฟังว่าพวกท่านทั้งสองเคยเผชิญทุกข์บนภูเขาสี่ปั้งชัว ข้าพเจ้ากับเล่าซาล้วนเห็นว่านางมีนิสัยใจคอดีงาม ท่านก็นิยมชมชอบนาง เพียงไม่ทราบนางล่วงรู้ความในใจของท่านหรือไม่?”

แนฮ้วยหน้าแดงฉานขึ้นมา ทิชิ่วจึงกล่าว

“ไม่ต้องกระดากใจ เรื่องการแต่งงานขึ้นอยู่กับวาสนา หาก

โอกาสมาถึง ไม่เกาะกุมเอาไว้ พอสำนึกเสียใจก็สายเกิน อย่าได้เป็นเช่นข้าพเจ้ากับเล่าซาที่นอนหนุนหมอนเพียงเดียวดาย”

แนฮ้วยตะกุกตะกักว่า

“ไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่มีคุณสมบัติอันใด คิดสู่ขอเสียวเจี้ยะผู้อื่น....”

ทิชิ่วแทบส่งเสียงร้องออกมาว่า

“มีอันใดไม่ได้?”

แนฮ้วยรีบส่งเสียงชู่คำหนึ่ง ร้อนรุ่มจนหน้าแดงฉานกว่าเดิม ยกมือปิดปากทิชิ่วเอาไว้

ทิชิ่วยังกล่าวว่า

“สี่ชือตี๋เราเป็นอัจฉริยบุรุษที่ยากพบพาน เชี่ยวดอโกวเนี้ยก็เป็นหญิงงามในแดนดิน พอดีเหมาะสมกับท่าน”

แนฮ้วยอดบังเกิดความยินดีมิได้ แต่ยังทอดถอนใจกล่าวว่า

“พวกเรากรำแดดลม เผชิญความหิวโหย หลั่งเลือดเลียคมดาบตลอดทั้งวัน ไหนเลยสร้างความลำบากให้แก่โกวเนี้ยดีงามได้....”

ทิชิ่วไม่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

“แม้แต่นกกระจอกกลางไพรยังออกหากินเลี้ยงดูลูกด้วยกัน หากพวกท่านผูกสมัครรักใคร่ มาตรว่าลำบากหิวโหยก็มีความสุข ท่านต้องการภรรยาที่ดี ควรพากเพียรช่วงชิง หาไม่ปล่อยให้ของวิเศษหลุดลอยไป คงคิดผูกคอตายแล้ว”

แนฮ้วยจงใจกล่าวว่า

“การดบแต่งภรรยาเป็นผลดีปานนี้ ยี่ชือเฮียไยไม่ตบแต่งสักนางหนึ่ง?”

ทิชั่วยิ้มแล้ว....เป็นฝืนยิ้ม

ทิชั่วตบไหล่ของแนฮ้วย กล่าวว่า

“อย่าได้เห็นท่านเงียบขรึม พอกล่าววาจา ปากคอกลับแหลมคมยิ่ง สภาพของข้าพเจ้าแตกต่างกับท่าน ข้าพเจ้าไม่คล้ายท่านที่หนุ่มแน่นคมคาย วันเวลาที่ผ่านมา เหตุการณ์ทางโลกผันผวน ข้าพเจ้าโชคดีที่ได้ติดสอยห้อยตามสี่เจ่ก รับใช้ชาติบ้านเมือง บำบัดทุกข์แก่ราษฎร สละละทิ้งความรักส่วนตัวไปแต่แรก พร้อมกับปรับตัวคุ้นเคยแล้ว”

แนฮ้วยเลิกคิ้วดกหนากล่าวว่า

“ชือเฮียสมควรนึกถึงอนาคตชั่วชีวิตของตัวเองจึงถูกต้อง เรื่องของชาติบ้านเมืองแม้สำคัญ แต่หากปราศจากตัวเอง ไหนเลยยังมีชาติบ้านเมืองตัวเองไม่มีความเป็นอยู่ที่ดียังสนใจเรื่องของชาติบ้านเมืองไยกัน?”

ทิชั่วยิ้มพลางกล่าวว่า

“สี่ชือดีกล่าวเช่นนี้ หากถูกผู้อื่นได้ยินกล่าวปรักปรำให้ร้าย อาจชักนำเภทภัยใส่ตัว”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“ซึ่งความจริง ขุนนางกังฉินก็ไม่มุ่งหวังให้ทุกผู้คนยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของชาติบ้านเมือง แต่พานมีคำกล่าว ชาติบ้านเมืองรุ่งเรืองเสื่อมโทรมทุกผู้คนล้วนมีภาระ ในความเห็นข้าพเจ้า ความรุ่งเรืองเป็นความดีความชอบของพวกมัน ความเสื่อมโทรมให้ท่านกอบกู้แก้ไข”

ทิชั่วกล่าวว่า

“พวกมันมองอย่างไร เป็นเรื่องของพวกมันหากพวกเรามีความรักต่อชาติบ้านเมืองนี้ ประชาราษฎร์นี้ ก็สมควรตั้งใจเสียสละ

แต่พวกเราไม่บังคับให้ผู้อื่นทำเช่นนี้ด้วย ทั้งนี้เพราะไม่มีเหตุผลที่ให้ผู้อื่นยอมเสียสละ ตัวเองกลับเสพรับความสำเร็จ ไม่ว่าเป็นเรื่องของชาติบ้านเมือง ประชาราษฎร์ ความรักและอิสรเสรี ล้วนเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่ตบแต่งภรรยา เพราะวาสนายังไม่มาถึง วาสนาของท่านมาถึงแล้ว สมควรไขว่คว้าเอาไว้"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ยี่ชือเฮียไหนบอกว่าไร้วาสนา ข้าพเจ้าเห็นว่าเชียงกงน้อยลี้-โกวเนี้ยกับท่าน...."

ทิชิ่วหน้าเคร่งเครียดลง สอดคำขึ้น

"อย่าได้กล่าวเหลวไหล ลี้โกวเนี้ยกับเชียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวยจึงเป็นคู่อันเหมาะสม ไหนเลยมีเรื่องของข้าพเจ้า?"

แนฮ้วยพอฟัง บังเกิดความเลื่อนลอยขึ้นมา กล่าวว่า

"แต่ว่าบิดาของเชี่ยวตอโกวเนี้ยคือไต้เจียงกุน พวกเรากำลังเผชิญหน้ากับไต้เจียงกุน ดูท่าความสัมพันธ์รายนี้...."

ทิชิ่วขบคิดดู รู้สึกว่ายากผ่านด่านนี้ได้ ยอดขุนพลสยองขวัญเฉกเช่นดาบใหญ่เล่มหนึ่ง ตระเตรียมฟันลงบนสายใยความรักของเชี่ยวตอกับแนฮ้วย

ทิชิ่วได้แต่กล่าวว่า

"หากพวกท่านมีรัก มีวาสนาผูกพันจริงๆ ก็ไม่สมควรเกรงกลัวการรบกวนจากผู้อื่น"

แนฮ้วยตะกุกตะกักว่า

"แต่ว่าข้าพเจ้ายังเยาว์วัย เพิ่งออกท่องเที่ยวก็มีครอบครัว

เกรงว่าข้าพเจ้า....ข้าพเจ้านิยมเลื่อมใสเชี่ยวดอโกวเนี้ย แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการผูกมัดตัวเองโดยเร็ว ละเลยปณิธานใหญ่ไป”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“การตบแต่งภรรยาไม่แน่ว่าจะสูญเสียปณิธานใหญ่ ตรงกันข้ามยังสามารถสงบจิดใจ กระทำเรื่องสำคัญที่ไม่ละอายแก่ใจ....”

เขากล่าวเสริมว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจจิตเจตนาของท่าน ท่านไม่ต้องการมีห่วงภาระเร็วเกินไป บุรุษหนุ่มมักมีความคิดเช่นนี้ จวบกระทั่งอยู่ในวัยเช่นข้าพเจ้า จึงเริ่มสำนึกเสียใจ..”

ยามนี้ทั้งหมดมาถึงบ้านชำรุด ซึ่งยังมีหลังคาแห่งหนึ่งของแท่นสี่หุนครึ่ง ดูท่าก่อนที่จะกลายเป็นซากปรักหักพัง ที่นี้เคยโอ่อ่าภูมิฐาน ยามนี้มีแด่แมวป่าออกหาซากผีเสื้อในกองปรักหักพัง

ทั้งหมดแยกทางกันในที่นี้ พร้อมกับกำหนดรหัสรวมกำลังเป็นมั่นเหมาะ

ดังนั้นทิชิ่วควบม้าเดินทางสู่หมู่ดึกสักการะฟ้า

จิตเจตนาของทิชิ่ว ตุยเมี่ย เตียจือเซ็งและโชวชิวฮ้วง ต้องการให้แนฮ้วยบ่งบอกต่อเชี่ยวกุกให้กระจ่างชัด

แน่นอน นี่ยังเปิดโอกาสให้แนฮ้วยกับเชี่ยวดอได้อยู่ร่วมกัน

แนฮ้วยก็มุ่งหวังสนทนากับเชี่ยวดอ

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ขอเพียงอยู่ร่วมกับนาง สนทนากับนาง จะมีความสุขยิ่ง

คล้ายกับว่าทุกคำที่กล่าว ล้วนมีค่าควรแก่การทะนุถนอม มี

คุณค่าให้จดจำ

แต่แนฮ้วยไม่ทราบเริ่มต้นกล่าวอย่างไรดี

เขาถึงกับไม่ทราบว่าสมควรกล่าวอย่างไร

....กล่าวคำพูดใดก่อนดี?

เพื่อที่จะได้มีโอกาสกล่าววาจากับเชี่ยวตอ เขาจึงกล่าวคำพูดที่สมควรกล่าวต่อเชี่ยวกุกโดยเร็ว

เมื่อกล่าวกับเชี่ยวกุก ย่อมเป็นธรรมชาติกว่ามากนัก

แนฮ้วยกล่าวอย่างรวบรัดตรงๆว่า

“เชี่ยวกุก ท่านอย่าได้ท้อแท้ ข้าพเจ้ากับท่านล้วนเคยเข้าใจผิดคิดว่าตัวเองเป็นบุตรชายของได้เจียงกุน แท้ที่จริงพวกเราล้วนมิใช่บุตรชายของได้เจียงกุนถูกมันทำร้ายถึงแก่ชีวิต พวกเราไม่ต้องแบกภาระจอมปลอมอันหนักอึ้งนี้ไปชั่วชีวิต ท่านเป็นบุตรชายของมังกรเทพยดาไม่ตายแนอ่วยเสียง ท่านผู้เฒ่าเคยมีชื่อเสียงเกริกไกร ท่านล้างแค้นหรือไม่ล้วนไม่สำคัญ แต่อย่าได้ท้อแท้ ทอดทิ้งตัวเอง เสื่อมเสียเกียรติภูมิของแนเล่าเม้งจู้ คนผู้หนึ่งคิดตกต่ำง่ายดายยิ่ง ท่านดูบันไดนั้น เพียงกลิ้งลงมาก็ใช้ได้แล้ว แต่คิดขึ้นไปยากเย็นยิ่งต้องไต่ขึ้นไปทีละขั้น เปลืองเรี่ยวแรงเพียงไหน ดังนั้นอย่าได้ปล่อยให้ตัวเองพลัดตกลงมาโดยง่ายดาย”

เชี่ยวกุกกล่าวราวกับจะร่ำไห้ว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่เคยมีเกียรติภูมิมาก่อน ข้าพเจ้าแตกต่างกับท่าน ท่านอายุไล่เลี่ยกับข้าพเจ้า กลับเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ ข้าพเจ้าเพียงเป็นบุตรชายของได้เจียงกุนนามเล่งเชี่ยวกุก มิหนำซ้ำวันเวลาที่ผ่านมา ข้าพเจ้าล้วนเป็นบุตรชายของเขา ข้าพเจ้าไม่คล้ายกับท่านที่

เคลือบแคลงสงสัยอยู่ชั่วขณะ ปราศจากความปวดร้าวที่ถูกขุดรากถอนโคน”

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันได้ยินเสียงกระพรวนผูกคอม้าดังขึ้น

เสียงกระพรวนสดใสเสนาะโสต

เห็นเกี้ยวงดงาม ปล่อยม่านปักลายหงส์คันหนึ่งเคลื่อนมาถึง

คนแบกเกี้ยวแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง แนฮ้วยดูไปรู้สึกคุ้นตาอยู่บ้าง

คนนำหน้าเป็นชายฉกรรจ์สวมอาภรณ์หรูหรา รัดสายรัดหลากสี ที่กลางหลังเสียบธงขลิบทองปักลวดลายนางแอ่นทองผู้หนึ่ง พอพบเห็นแนฮ้วย ก็รั้งบังเหียนหยุดม้า ตวาดว่า

“ ท่านใช่แช่แนหรือไม่?”

แนฮ้วยเห็นคนผู้นี้ใบหน้าแคบยาว หว่างคิ้วแฝงแววหยิ่งยโส แฝงเค้าหม่นหมอง จึงกล่าว

“ข้าพเจ้าแช่แน”

คนผู้นั้นกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าแช่ช่ง”

ทั้งสองฝ่ายแลกเปลี่ยนกันประกาศแช่ในลักษณะนี้

แต่เรื่องราวหลังจากนี้ล้วนไม่มีเหตุผล ทั้งนี้เพราะคนผู้นั้นพลันลงมือ

แนฮ้วยก็ดีโต้ในบัดดล

คล้ายกับแนฮ้วยทราบแต่แรกว่า คนผู้นั้นจะลงมือต่อเขาก็ปาน

คนผู้นั้นชักธงออกมา
บนคันธงมีเหล็กเหลี่ยมปลายแหลม
มันแทงปราดใส่แนฮ้วย
ผืนธงโบกกระพือ คลี่ควับออกมา บดบังสายตาของแนฮ้วย
ต่อให้แนฮ้วยมีการระวังป้องกันอยู่ก่อน ยังแทบพลาดท่าเสียที
แนฮ้วยชักกระบี่
ชักกระบี่ที่หว่างเอวของเชี่ยวกุกออกมา
กระบี่แรกของเขาก็จ้วงแทงใส่ช่องโหว่ที่ผืนธงกระพือพลิ้วขึ้น
คนผู้นั้นกลับวุ่นวายขึ้นมา
ทั้งนี้เพราะมันต้องดกลงใจในบัดดล
มันสามารถทิ่มแทงทำร้ายแนฮ้วย แต่มันต้องถูกกระบี่แทงใส่ก่อน
นี่จะได้อย่างไร?
ดังนั้นมันได้แต่รั้งกระบวนท่ากลับ
มันวกธงกลับมาปิดป้อง

แนฮ้วยเสือกกระบี่ดีโด้ ชิงเป็นฝ่ายรุก ด้วยสภาวะกระบี่และนิสัยใจคอของเขา ความจริงสามารถจู่โจมสังหาร· แต่เขากลับทอดถอนใจยาวออกมา

เขาไม่คิดต่อสู้สืบไป
มีเพียงคนผู้หนึ่งที่เข้าใจความหมายที่เขาทอดถอนใจ
เป็นเชี่ยวตอ
ทั้งนี้เพราะแนฮ้วยทราบว่าผู้มาเป็นใคร คิดฆ่าเขาด้วยสาเหตุใด
แนฮ้วยไม่คิดต่อสู้

แต่ฝ่ายตรงข้ามต้องการต่อสู้

ผืนธงม้วนวูบอีกครา บดบังสายตาของแนฮ้วยเป็นคำรบสอง

คนผู้นั้นชักกระบี่แคบเรียว ซึ่งมีความกว้างเพียงเล็บนิ้วก้อยออกมาอีกเล่มหนึ่ง

ท่ามกลางผืนธงกระพือพลิ้ว คมกระบี่แทงปราดใส่แนฮ้วยอย่างเร่งร้อน

ขณะเดียวกัน ภายในเกี้ยวบังเกิดซุ่มเสียงเจื้อยแจ้วอ่อนเยาว์เสียงหนึ่งดังว่า

"บุคคลเช่นมัน ท่านยังอยู่ร่วมกับมัน?"

คนในเกี้ยวไม่ได้บ่งบอกว่ากล่าวกับผู้ใด

แต่เซี่ยวดอทราบว่าคนในเกี้ยวกล่าวถามนาง ดังนั้นนางดอบว่า

"ท่านผิดแล้ว เขามิใช่คนเช่นนี้"

ซุ่มเสียงนั้นแปรเปลี่ยนเป็นแหลมเล็กขึ้นมา ทั้งเต็มไปด้วยความคับแค้นอาฆาต กล่าวว่า

"มันใช้ฝีมืออันโหดเหี้ยมอำมหิตปานนั้น ไล่ล่าฆ่าคนที่รับบาดเจ็บทั่วร่าง มันยังมิใช่คนเช่นนี้"

จากนั้นนางกล่าวสรุปว่า

"มันเป็นเดียรัจฉาน"

เซี่ยวดอกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"เขามิใช่ กอกอท่านจึงเป็นเดียรัจฉาน ท่านทราบหรือไม่ว่ามันทำร้ายผู้คนมากน้อยเท่าใด ทั้งทำร้ายคนไร้ความผิด และสหายที่เป็นแนวร่วมของมัน แนปู้เท้า(มือปราบแซ่แน) ค่อยฆ่ามัน"

สตรีนางนั้นพลอยบังเกิดความขุ่นเคืองต่อเชียวตอ กล่าวว่า
“ท่านเข้ามา ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะฆ่าท่านด้วย”
เชียวตอยิ้มเล็กยิ้มน้อย
รอยยิ้มของนางเป็นการปฏิเสธชนิดหนึ่ง
เป็นการปฏิเสธอย่างเด็ดเดี่ยว
ชายฉกรรจ์ที่หล่อหลอมแววหยิ่งยโส และหม่นหมองอยู่ที่หว่างคิ้วนั้น เปิดฉากจู่โจมต่อแนฮ้วยสืบต่อ
ทุกครั้งที่แทงออกหนึ่งกระบี่ ผืนธงจะโบกกระพือขึ้น
ผืนธงบดบังสายตาของแนฮ้วยเอาไว้
แนฮ้วยได้แต่ถอยร่น
ด้านหลังของเขาเป็นบันไดของชาวกปรักหักพัง
เขารับหนึ่งกระบวนท่า ก็ถอยขึ้นไปหนึ่งก้าว
รับอีกหนึ่งกระบวนท่า ถอยขึ้นไปอีกหนึ่งก้าว
รับติดต่อกันหลายกระบวนท่า ถอยขึ้นไปหลายขั้น
คนผู้นั้นบุกขึ้นไปไม่หยุดยั้ง
แนฮ้วยพลันดวาดว่า
“อย่าได้บุกจู่โจมอีก ข้าพเจ้าจะตีโต้แล้ว”
คนผู้นั้นไม่แยแสสนใจ ยังคงจู่โจมโหมรุกใส่แนฮ้วย
แนฮ้วยไม่ล่าถอยต่อไป
เขาเปิดฉากตีโต้
คนผู้นั้นกลับเป็นฝ่ายล่าถอย
แนฮ้วยจู่โจมออกหนึ่งกระบี่ คนผู้นั้นกลายเป็นฝ่ายถอยร่นลงไป

มันอยู่เบื้องล่าง คิดบุกขึ้นมายากเย็น

แนฮ้วยอยู่บนบันได กดคุกคามจากบนลงล่างง่ายดายกว่า

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า คนผู้นี้ไม่อาจจัดการกับแนฮ้วย แนฮ้วยก็ไม่ได้รับมือศัตรูอย่างสุดกำลัง

คนผู้นั้นทอดถอนใจยาว ส่ายถอยจากไป

สีหน้ามันเปี่ยมแวว:ละอาย ก้มศีรษะกล่าวกับสตรีภายในเกี้ยวว่า

"อ้ายฮี้โกวเนี้ย เราละอา_ที่ไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่ง ท่าน... ไม่ต้องแต่งให้แก่ข้าพเจ้าตามข้อตกลงแล้ว"

แนฮ้วยสูดลมหายใจลึกๆกล่าวว่า

"ท่านคือซ่งก๊กกี้ (ธงประจำชาติแซ่ซ่ง) แห่งสหพันธ์นางแอ่น?"

คนผู้นั้นหวีรออย่างหัดหู กล่าวว่า

"เราเพียงทราบว่าท่านแซ่แน แต่ดูจากสภาวะกระบี่หากเราคาดเดาไม่ผิด ท่านคือแนฮ้วย ซึ่งมีนามกระเดื่องเลื่องบู๊ลิ้ม"

ยามนั้นแมวป่าที่หาอาหารในซากปรักหักพังส่งเสียงร้องหลายคราซ่งก๊กกี้ก็ขุ่นแค้นไม่คลาย มันพ่ายแพ้อย่างไม่ยินยอมพร้อมใจแต่หยามดูแคลนในตัวศัตรู กล่าวอีกว่า

"ท่านดูไบ่องอาจกล้าหาญ ทั้งมีชื่อสะท้านบู๊ลิ้ม กลับกระทำเรื่องไล่ล่าฆ่าคนที่รับบาดเจ็บสาหัส ท่านดูแมวเหล่านี้เปลือกนอกอ่อนโยนแต่ขณะที่มันจับกินสัตว์เล็กๆสภาพที่ดุร้ายดะกลามไม่แตกต่างกับเสือร้าย"

ขณะกล่าว แมวตัวนั้นส่งเสียงร้องเมี้ยว ทำให้เชี่ยวกุกที่ด้านข้างนึกถึงเงียวเงียว (แมวน้อย) ขึ้นมา

เงียวเงียวโกวเนี้ยที่ตายในเง็อมมือตู้มึง

แนฮ้วยมองดูเกี้ยวคันนั้น กล่าวว่า

“อ้ายฮี้โกวเนี้ย การตายของกอกอ (พี่ชาย) ท่านมีความผิดสาสมข้าพเจ้าฆ่ามัน ทั้งไม่สำนึกเสียใจ และไม่ละอายแก่ใจ เพียงแค้นที่ไม่ได้ประหารฆ่ามันโดยเร็ว ทำให้เกิดการบาดเจ็บล้มตายอย่างใหญ่หลวง หากมันมีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้ายังคงฆ่ามัน”

เชี่ยว `อกล่าวเสริมขึ้น

“แม่ทัพกุหลาบหนูอูชุนทั้งกระทำเรื่องชั่วร้ายถึงที่สุด ค่ำคืนที่ภูเขาสี่ปั้งชัว มีคนตายมากมายสุดคณานับ ล้วนเป็นฝีมือของมันแต่ผู้เดียว....”

อ้ายฮี้ภายในเกี้ยวกล่าวอย่างดื้อรั้นยืนกรานว่`

“ข้าพเจ้าไม่สนใจ เขาเป็นกอกอข้าพเจ้า เขาตายแล้ว ข้าพเจ้าต้องล้างแค้นให้แก่เขา อย่าว่าแต่วันนั้นข้าพเจ้าเห็นกับตาว่าเขารับบาดเจ็บสาหัส แต่พวกท่านยังไม่ปล่อยปละละเว้นเขา ยังตามล่าเขา ทำร้ายเขา และฆ่าเขา....พวกท่านหากไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าล้างแค้นให้แก่เขานอกจากฆ่าข้าพเจ้าก่อน”

แนฮ้วยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ข้าพเจ้าไม่มีเหตุผลที่ฆ่าท่าน”

อ้ายฮี้กล่าวว่า

“อย่างนั้นข้าพเจ้าจะช้าเร็วต้องฆ่าท่าน”

เชี่ยวตอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เด็ดเดี่ยวว่า

“หากท่านคิดฆ่าเขา ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน”

อ้ายฮี้ใช้น้ำเสียงที่เหยียดหยามชนิดหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านคิดฆ่าข้าพเจ้า เกรงว่าท่านเองยากเอาตัวรอดได้"

ดวงตาเชี่ยวตอทอประกายสุกใสดุจคมดาบ ซับสะท้อนใบหน้าที่ขาวหิมะ ปากกล่าวว่า

"ท่านทดลองดู"

ขณะกล่าว แม้แต่รอยแผลเป็นที่ข้างแก้มนางก็ปรากฏแววอันองอาจชนิดหนึ่งขึ้น .

ทันใด ภายในเกี้ยวบังเกิดชุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งดังขึ้น

น้ำเสียงนั้นไม่ชราภาพ แต่ให้ความรู้สึกชราภาพยิ่ง

คนกล่าววาจาแสดงว่ามีอายุไม่สูงวัย แต่วิธีการกล่าววาจาให้ความรู้สึกว่ามีอายุสูงวัยยิ่ง

คนผู้นั้นพอเอ่ยปากก็ทักทายว่า

"ดอโกวเนี้ย กุกกงจื้อ มารดาท่านสบายดีหรือ?"

เชี่ยวตอกับเชี่ยวกุกพอได้ยินชุ่มเสียงนี้ ตอนแรกบังเกิดความสนิทสนม จากนั้นใจหายวาบ

....ที่ใจหายวาบเพราะสืบเนื่องจากคนผู้นี้

พวกนางทราบว่ามันเป็นใคร

ดังนั้นบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นมา

....ที่ตื่นตระหนกเพราะคนผู้นั้นกล่าวว่า"มารดาท่านสบายดีหรือ?"

คำทักทายถามไถ่ที่พิเศษเฉพาะนี้ หมายความว่าคนผู้นี้มีจิตเจตนาเคลือบแฝงหรือไม่?

.....

คนผู้นั้นมุดออกจากเกี้ยวมา

แม้แต่ช่งกักกี้ก็บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย

กระทั่งมันก็ไม่ทราบว่า ภายในเกี้ยวนอกจากอ้ายฮี้โกวเนี้ยแล้วยังมีบุคคลอื่นอีก

คนผู้นั้นมีอายุไม่มากนัก แต่ให้ความรู้สึกแก่ผู้คนว่าชราภาพยิ่ง

คำพูดของคนผู้นั้นไม่นับเป็นอย่างไร แต่ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ามันทรงอำนาจยิ่ง

คนผู้นั้นเลิกม่านเกี้ยวเดินออกมาอย่างแช่มช้าเนิบนาบ ท่าทางสุภาพเยือกเย็น ไม่รีบร้อนลนลาน คล้ายเดินทางมาชมดูงิ้วเรื่องหนึ่ง

มันพอออกจากเกี้ยว ก็ล้วงกล้องยาเส้นออกมาจุดสูบ

จวบจนใบยาแดงวาบขึ้น มันค่อยหยีตาลง หางตาปรากฏรอยย่นราวมุมผ้าที่พับย่น ชำเลืองมองแนฮ้วยแวบหนึ่ง พ่นควันยาออกมากล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“แนเสียวเฮียบย่อมไม่รู้จักคนว่างงานเช่นเรา”

มันเคาะกล้องยาเส้นกับข้อแขนตัวเอง ส่งเสียงกระแอม กล่าวอย่างอ่อนแรงว่า

“เราแช่โชว ได้รับความรักเมตตาจากเล่งไต้เจียงกุน อนุญาตเราร่วมแสดงความคิดเห็น ผู้คนเห็นแก่หน้าไต้เจียงกุน เรียกขานเราเป็นโชวซือเอี้ย (ที่ปรึกษาแช่โชว)”

มันพ่นควันยาออกมาอีกคำหนึ่ง กล่าวอย่างเคลิบเคลิ้มงมงายว่า

“เราคือโชวฮวยกง”

ตอนที่ 9

ฟ้าพิมาตลงทัณฑ์

ผู้คนไม่ฟันกระทำเรื่องที่ตัวเองคิดกระทำ แต่มักกระทำแต่เรื่องที่ตัวเองกระทำ

ชิ่วเดินทางถึงเทียนเก้าเตี่ยม ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่ตึกสักการะฟ้าสองลี้ ก็เสาะหาเด็กรับใช้นามจุกจุก (สลัดเหวี่ยง) ที่ร้านเสบียงแห่งหนึ่ง

นี่เป็นผลจากการหารือระหว่างเขากับเชี่ยวตอและเชี่ยวกุก

หากเดินทางไปขอเข้าพบเล่งฮูหยิน (ภรรยาของคนแซ่เล่ง) ช่วงอั้งน้ำโดยตรง เกรงว่ายากจะได้พบ ทั้งยังเป็นการแหวกหญ้าให้งูตื่น

ดังนั้นสมควรใช้วิธีการอันเลี้ยวลด

ภายในหมู่ตึกสักการะฟ้า มีเด็กรับใช้คนหนึ่ง เรียกว่าจุกจุก สนิทสนมกับเชี่ยวกุก ทั้งนับวันจะมีฐานะสูงขึ้น ยังมีญาติห่างๆอีกคนหนึ่ง เรียกว่าเชี่ยวมาจื้อ เป็นเจ้าม่วยที่สนิทสนมกับเชี่ยวตอ

จุกจุกสามารถเข้าออกหมู่ตึกสักการะฟ้าได้ทุกเมื่อ
ส่วนเชี่ยวมาจื้อใกล้ชิดกับช่งอั้งน้ำยิ่ง
ดังนั้นวิธีการอันเลี้ยวลดคือ
หนึ่ง ทิชิ่วเดินทางมายังเทียนเก้าเตี่ยม เสาะหาจุกจุกชึ่งมาจัดซื้อสินค้าให้แก่หมู่ตึก

จากนั้นทิชิ่วแสดงสัญลักษณ์ของเชี่ยวกุก ถ่ายทอดบอกคำร้องขอของเชี่ยวกุก

หลังจากนั้นจุกจุกกลับเข้าหมู่ตึกสักการะฟ้า ให้จุกจุกหาทางเรียกตัวเชี่ยวมาจื้อออกมา

ทิชิ่วค่อยแสดงสิ่งของประจำตัวของเชี่ยวตอ พร้อมกับไหว้วานเชี่ยวมาจื้อเชื้อเชิญช่งอั้งน้ำออกมา

สุดท้ายทิชิ่วชักนำช่งอั้งน้ำไปยังแท่นสี่หุนครึ่ง ให้เชี่ยวตอ เชี่ยว-กุกและช่งอั้งน้ำได้พบกัน

ส่วนช่งอั้งน้ำใช่ยินยอมอยู่ร่วมกับบุดรธิดา พาตัวห่างจากยอดขุนพลสยองขวัญหรือไม่ นี่เป็นหัวข้อสนทนาหลังจากที่ทั้งหมดพบกัน

หากพบว่าผิดท่า ทิชิ่วจะช่วยเหลือช่งอั้งน้ำอย่างสุดกำลัง หากว่าไม่พบพานช่งอั้งน้ำ กลับเผชิญศัตรู ทิชิ่วจะไม่สู้พัวพันนานไป เพียงถอนตัวล่าถอย สมทบกับตุยเมี่ยและแนฮ้วยก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

เมื่อตกลงเป็นมั่นเหมาะ ทิชิ่วก็เดินทางสู่เทียนเก้าเตี่ยมเพียงลำพัง

เขาเสาะพบจุกจุก

เขามองปราดเดียวก็จดจำจุกจุกออก จุกจุกกำลังสลัดเปียของมันทั้งยังสลัดแขนเสื้อที่กว้างยาวของมัน จำแนกได้โดยง่ายดาย

ตอนแรกจุกจุกแสดงท่าทีระแวดระวัง

ทิชั่วไม่ได้เปิดเผยศักดิ์ศรีตัวเอง เพียงบอกว่าได้รับไหว้วานจากเชี่ยวกุก มีเรื่องขอความช่วยเหลือจากมัน

แววตาที่ประหวั่นพรั่นพรึงของจุกจุกแม้ลดทอนลงไม่น้อย แต่ปฏิกิริยาของมันมิใช่คิดช่วยเหลือทิชั่ว หากแต่คิด “สลัดหลุด”อย่างไร

จวบกระทั่งทิชั่วแสดงสัญลักษณ์ของเชี่ยวกุกออกมา

เป็นฝักดาบอันหนึ่ง

จุกจุกค่อยแปรเปลี่ยนท่าที กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือได้อย่างไร?”

“ข้าพเจ้าต้องการพบเชี่ยวมาจื้อที่อยู่ในหมู่ตึก”

“นี่ง่ายดายยิ่ง”

“แต่ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ผู้ใดในหมู่ตึกล่วงรู้”

“ตกลง”

.....

จุกจุกนำทิชั่วเข้าสู่พื้นที่ของหมู่ตึกสักการะฟ้า จากนั้นขอให้เขารอคอยที่โรงม้า

จุกจุกบอกต่อผู้คนว่า นายท่านนี้มาจากตึกข้วนเบี๊ยติ้ง(ตึกหมื่นม้า)มณฑลชานตุง

...คนซื้อขายม้าย่อมต้องการดูม้า

ดังนั้นจุกจุกทิ้งให้ทิชั่วอยู่ที่นั้น

ระหว่างที่ทิชั่วรอคอย ก็ไม่อยู่นิ่งเฉย

ลานตึกกว้างขวางยิ่ง รอบข้างเลี้ยงเต็มไปด้วยม้า

ทิชิ่วชมดูม้า
ที่นี้อย่างน้อยมีม้าสามร้อยตัว
ในจำนวนนี้อย่างน้อยมีม้าดีที่ยากพบพานห้าหกสิบตัว
โดยเฉพาะมีม้าที่อยู่ตามลำพังตัวหนึ่ง ที่แสกหน้ามีขนเขียวกระจุกหนึ่ง หลังโกงอยู่ในท่าหลับ ดูไปไม่สะดุดตา แท้ที่จริงเป็นยอดม้าที่ยากพบพานตัวหนึ่ง

เนื่องด้วยเปลือกนอกมันธรรมดาสามัญ แต่มีความสามารถเป็นเลิศ ดังนั้นไม่สามารถอยู่รวมกับม้าตัวอื่น

...แม้แต่ม้ายังเป็นเช่นนี้ อย่าว่าแต่คน

...หรือว่าวีรบุรุษที่แท้จริง ก็ยากที่จะอยู่ร่วมในชุมนุมชน?

...การมีชีวิตอย่างโดดเดี่ยวเปลี่ยวร้างเช่นนี้ ไยมิใช่เป็นความปวดร้าว?

ทิชิ่วยืนมือไพล่หลังมองดูม้า คล้ายผู้มีรสนิยมทอดทัศนาภาพวาด
เฉกเช่นกับผู้มีชื่อเสียงยลชมหญิงงาม วีรบุรุษชมดูกระบี่
ในใจทิชิ่วบังเกิดความสะทกสะท้อนยิ่ง
ยามนั้น เชี่ยวมาจื้อมาแล้ว
เชี่ยวมาจื้อพอพบหน้าทิชิ่ว ก็ถามว่า

"ทิยี่เอี้ย(นายรองแช่ทิ) ข้าพเจ้าสมควรทำอะไร?"

นางมีใบหน้าคมชำ ท่าทางที่ประเปรียว ดวงดากระจ่างสุกใส ยามแย้มยิ้มเผยเห็นฟันขาวและตาชาวดั่งราวกับอาทิตย์ เฉิดฉายในฤดูใบไม้ผลิ

...มาตรว่ายามนี้เป็นยามอาทิตย์เคลื่อนคล้อยในฤดูใบไม้ร่วงแล้ว

ทิชิ่วกลับลังเลอยู่บ้าง กล่าวว่า

"ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้า อาจได้รับความกระทบกระเทือน"

เชี่ยวมาจื้อกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ข้าพเจ้าไม่กลัว ข้าพเจ้าไม่สามารถทนดูได้เจียงกุนก่อกรรมทำเข็ญสืบไป สักวันหนึ่งได้เจียงกุนคงต้องทำร้ายฮูหยิน"

ทิชิ่วค่อยกล่าวว่า

"โปรดเชื้อเชิญเจียงกุนฮูหยินออกมา เสียวเจี้ยะและกงจื้อของนางต้องการพบนางสักครา"

เชี่ยวมาจื้อมีอายุไม่มากนัก

สองข้างแก้มของนางแดงระเรื่อ ใช้ฟันขาวราวกับมุกขบริมฝีปากกล่างเบาๆ จากนั้นกล่าวอย่างตัดสินใจว่า

"ดกลง ข้าพเจ้าไป ท่านรอคอย"

.....

ทิชิ่วได้แต่รอคอยอีก

เขาทางหนึ่งรอคอย ทางหนึ่งจับตาสังเกต

สังเกตม้า สังเกตผู้คน สังเกตสภาพแวดล้อมและทุกสิ่งของที่นี่ยังมีบ่อน้ำซึ่งก่อสูงเป็นพิเศษ บนพื้นลานดีกก็เรียงรายด้วยเครื่องเคลือบดินเผาจำนวนมาก ทุกชิ้นจัดทำด้วยฝีมือประณีต จัดเรียงเป็นทิวแถวกอปรเป็นความงามที่เป็นระเบียบเรียบร้อย

ทิชิ่วชมดูอย่างเคลิบเคลิ้ม จวบกระทั่งช่งอั้งน้ำมาแล้ว

ช่งอั้งน้ำมีอำนาจบารมียิ่ง สมกับเป็นฮูหยินของยอดขุนพล-

สยองขวัญ

แต่ยามนี้ในความทรงอำนาจของนาง แฝงความเคลือบแคลงสงสัยอย่างเต็มเปี่ยม

ทิชิ่วเข้าไปคารวะน้อมพบ

ช่งอั้งน้ำกล่าวว่า

“ท่านคือ...ทิปู้เอี้ย(ท่านมือปราบแช่ทิ)?”

“ไม่กล้ารับ”

“ท่านเสาะหาเรา...มีเรื่องอันใด?”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“เชี่ยวกุก เชี่ยวตอขอเชิญท่านไปพบปะสนทนา”

เขาพลิกมือซ้าย แสดงหยกเขียวชิ้นหนึ่ง กล่าวเสริมว่า

“นี่เป็นสมบัติของเชี่ยวตอ ฮูหยินตรวจสอบดูจะทราบเอง”

ช่งอั้งน้ำขมวดคิ้ว มองดูชั่วขณะ ค่อยกล่าวด้วยความเศร้าหมองว่า

“บุตรธิดาเราล้วนอยู่ที่ใด? เราคิดถึงพวกนางนัก”

“พวกนางไม่สะดวกกับการกลับมาชั่วคราว”

ช่งอั้งน้ำเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านนำเราไปหาพวกนาง ได้หรือไม่?”

“ย่อมได้”

แต่แล้วยามนั้นพลันเกิดเหตุแปรเปลี่ยนขึ้น

จุกจุกสลัดเปีย รวมทั้งแขนเสื้อทั้งสองข้าก็สลัดใส่ทิชิ่ว คล้ายกับหนึ่งทวนสองดาบจู่โจมออก

ช่งอั้งน้ำพลันกระแอมไอคำหนึ่ง เป็นเสียงกระแอมหนักๆของบุรุษ

เชี่ยวมาจื้อพลันตวัดเท้าออก เท้าหนึ่งถีบใส่หน้าผากของทิชิ่ว เท้าหนึ่งยันใส่หัวเข่าทิชิ่ว

ทิชิ่วพลันสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าวพับร่างวูบหนึ่งยืดเหยียดแขนออก

การต่อสู้ยุติลงชั่วคราว

ชึ่งความจริง การต่อสู้ฉากนี้ต้องเขียนขึ้นใหม่

ที่ควรแก่การสนใจคือ ข้อความเป็นเช่นเดียวกัน แต่เรียงลำดับใหม่

ลำดับเหตุการณ์เมื่อผิดแผกแตกต่าง ผลที่เกิดขึ้นก็ต่างกันโดยสิ้นเชิง

เหตุผลรวบรัดยิ่ง ระหว่างสองลบสองค่อยบวกหก กับสองบวกหกแล้วค่อยลบสาม มีผลต่างกัน

หากจำนวนเหล่านี้หมายถึงทรัพย์สมบัติ อย่างน้อยผู้ครองทรัพย์สมบัตินี้ไม่ต้องล้มละลายก่อนค่อยร่ำรวยแล้ว

เช่นเดียวกับที่คนผู้หนึ่งมือขาดก่อน ค่อยต่อสู้กับผู้คน ย่อมแตกต่างกับต่อสู้ก่อนแล้วค่อยมือขาด

.....

เหตุการณ์ที่เรียงลำดับใหญ่เป็นเช่นนี้

ช่งอั้งน้ำพลันกระแอมไอคำหนึ่ง นั่นเป็นเสียงกระแอมหนักๆ ของบุรุษ

ทิชิ่วพลันสืบเท้าออกไปหนึ่งก้าวพับร่างวูบหนึ่งยืดเหยียดแขนออก

เชี่ยวมาจื้อพลันตวัดเท้า เท้าหนึ่งถีบใส่หน้าผากทิชิ่ว อีกเท้าหนึ่งยันใส่หัวเข่าทิชิ่ว

จุกจุกสลัดเปีย แขนเสื้อทั้งสองข้างก็สลัดใส่ทิชิ่ว จู่โจมราวกับเป็นหนึ่งทวนสองดาบ

ที่น่าสนใจคือ เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในชั่วพริบตา ต่างกันชั่ววูบเท่านั้น

แต่สถานการณ์ก็กำหนดแน่นอนแล้ว

ช่งอั้งน้ำกระแอมไอเป็นรหัสสัญญาณให้เชี่ยวมาจื้อกับจุกจุกลงมือ

แต่ทิชิ่วรวดเร็วกว่าพวกมันก้าวหนึ่ง

เขาพอสืบเท้าออก ก็ก้าวถึงด้านหลังช่งอั้งน้ำ พอบิดพับร่างก็ถลันหลบการจู่โจมของทั้งสอง ยื่นมือตะปบคว้าช่วงไหล่ด้านหลังของช่งอั้งน้ำไว้

ช่งอั้งน้ำคล้ายคาดไม่ถึงว่า ทิชิ่วจะพบเห็นกลลวงของพวกมันแต่แรก

ดังนั้นจึงพลาดท่าเสียที และถูกสยบไว้

ช่งอั้งน้ำพอถูกสยบ จุกจุกกับเชี่ยวมาจื้อก็ไม่กล้าลงมืออีก

ช่งอั้งน้ำเพียงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“เชี่ยวกุกกับเชี่ยวดอให้ท่านมา“เชิญ”เราไปในลักษณะนี้หรือ?”

ทิชิ่วตอบว่า

“มิใช่”

“อย่างนั้นท่านยังไม่ปลดปล่อยเราอีก?”

“ข้าพเจ้าหมายความว่าท่านมิใช่ช่งอั้งน้ำ”

“ช่งอั้งน้ำ” แค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านอาศัยอะไรบอกว่าเรามิใช่นาง?”

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ท่านมีลูกกระเดือก ปลายคางยังมีสากเคราจุกจุกไม่ทราบว่าข้าพเจ้าแช่ทิ เชี่ยวมาจื้อไฉนจดจำข้าพเจ้าออก หยกชิ้นนี้ก็มิใช่สมบัติของเชี่ยวตอ ท่านหากเป็นมารดาของนาง ไม่มีเหตุผลที่จดจำไม่ออก"

สีหน้าเชี่ยวมาจื้อปรากฏแววละอายวูบหนึ่ง กล่าวว่า

"นั่นเป็นความเลินเล่อของเรา"

จุกจุกล้อมคาดเปียกับรอบศีรษะของตัวเอง กล่าวว่า

"นั่นเป็นความชาญฉลาดของท่าน"

"ช่งอั้งน้ำ"กลับกล่าวว่า

"นี่เป็นชัยชนะของท่าน"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ชนะ"

"ช่งอั้งน้ำ" กล่าวว่า

"ท่านเดินหมากเหนือกว่า ชิงสยบผู้คน เราถูกท่านสยบไว้ ยังไม่เรียกว่าชัยชนะอีก?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"อันใดเรียกว่าชัยชนะ? ชัยชนะคือศัตรูพ่ายแพ้ตัวเองชนะ ข้าพเจ้าชนะอันใด? อย่างน้อยข้าพเจ้ายังไม่ล่วงรู้ร่องรอยของเล่งฮูหยิน"

"ใช่แล้ว เล่งฮูหยินอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา ตอนนี้พวกเรามีคุณสมบัติต่อรองเงื่อนไขกับท่าน ตัวประกันยังตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา ท่านปลดปล่อยเราแล้วค่อยว่ากล่าว"

ทิชิ่วกล่าวว่า

“เล่งฮูหยินไม่ได้ตกอยู่ในเงื้อมมือพวกท่าน”

“ช่งอั้งน้ำ” กลับบังเกิดความประหลาดใจ กล่าวว่า

“เราเมื่อสามารถปลอมเป็นช่งอั้งน้ำ นางไม่ได้ตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา ยังตกอยู่ในเงื้อมมือผู้ใด?”

ทิชิวกล่าวว่า

“เนื่องด้วยพวกท่านปลอมเป็นช่งอั้งน้ำ ช่งอั้งน้ำจึงไม่ตกอยู่ในเงื้อมมือพวกท่าน”

เชี่ยวมาจื้อ จุกจุกและ “ช่งอั้งน้ำ”ที่ถูกสยบหันไปมองหน้ากัน ยังคงเป็น “ช่งอั้งน้ำ” ฝืนหัวร่อกล่าวว่า

“เราไม่เข้าใจ”

“พวกท่านเมื่อรุดมาจัดการกับข้าพเจ้า ย่อมเป็นคนของไต้เจียงกุน พวกท่านสามารถวางกับดักในที่นี้ ย่อมได้รับอนุญาตจากไต้เจียงกุน ช่ง-อั้งน้ำเป็นฮูหยินไต้เจียงกุน ไต้เจียงกุนไหนเลยปล่อยให้นางตกอยู่ในเงื้อมมือพวกท่าน? มันฆ่าภรรยาทำร้ายบุตร ข้าพเจ้าไม่ประหลาดใจ แต่ที่แล้วมามันลำพองผยอง ต้องไม่ส่งมอบตัวฮูหยินให้พวกท่านจัดการ”

จุกจุกฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ดูท่าท่านสมควรเปลี่ยนอาชีพเป็นบู่ซือ(พ่อมด)”

ทิชิ่วถามว่า

“เพราะเหตุใด?”

จุกจุกกล่าวว่า

“ท่านคาดเดาเรื่องราวได้แม่นยำยิ่ง”

“ช่งอั้งน้ำ”กล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านลองคาดเดาดูว่าพวกเราเป็นใคร”

ทิชิ่วกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

“วิชากัวะเพ้าต่วนชิ่ว (กรีดอาภรณ์ดัดแขนเสื้อ) กับเชียวปีจื้อ-ชิ้งกง (พลังเส้นเปียน้อย) ของชิ่วชิ่วปุกพั้งกวง (ไม่นิ่งดูดาย) อุนเชี่ยว-เปี้ยงมีชื่อลือเลื่อง แม้แต่คนดาบอดก็จดจำออก เพลงเท้าเลาะเอ็งคาฮวบ (เพลงเท้าบุปผาร่วง) ของยอดหญิงตระกูลอุนนามอุนเช้ง แม้แต่ชาชือดี่เราตุยเมี่ย ยังชมเชยไม่ขาดปาก อย่าว่าแต่อุนนึ่งเฮียบ (วีรสตรีแซ่อุน) ยังถนัดในการใช้วิชาเจ่กอี้ชิ้งนี้ (หนึ่งกระสุนโคลนวิเศษ) วันนี้ยินดีที่ได้พบสำหรับยอดฝีมือหน่วยยี่ห้อเล็ก ที่ถนัดในการจัดสร้างพิษนามอุนโท่วเบ๊ ถนัดในการปลอมแปลงโฉมลอบสังหารเป็นเอกในบู๊ลิ้ม เพียงไม่ทราบอุนละจื้อที่เป็นคนโปรดของไต้เจียงกุน และดี่ดี๋ของท่านอุนโท่วโคกมาแล้วหรือไม่?”

คนทั้งสามหันไปมองหน้ากันอย่างตื่นตะลึง

ดราครั้งนี้ถึงรอบเชี่ยวมาจื้อ ชึ่งความจริงเป็นอุนเช้ง กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านยังคงเป็นหมอดูเถอะ”

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

“ดูท่าข้าพเจ้าคาดเดาไม่ผิด”

อุนเช้งกล่าวว่า

“คาดเดาไม่ผิด แต่กระทำผิดแล้ว”

“อ้อ”

อุนเช้งลบคราบประทินโฉมบนใบหน้าออก

นางลบคราบประทินโฉมออก คล้ายกับลบริ้วรอยของกาลเวลาไป

....หากริ้วรอยของกาลเวลาลบล้างได้โดยง่ายดายถึงเพียงนี้ก็ประ-เสริฐ

มีแต่ดวงตาที่ปราดเปรียวของนางไม่ได้เปลี่ยนแปลง

ฟันที่ขาวราวกับมุก ยังคงสะท้อนถึงความสาวสะคราญ คล้ายกับคมอาวุธที่ไม่แปดเปื้อนโลหิตมาก่อน

เพราะดวงตายิ้มและฟันขาวสะอาดของนาง ตลอดจนสำนึกยิ้มที่มุมปาก ซึ่งงอนขึ้นเล็กน้อย ทำให้ทิชั่วยิ่งแน่ใจว่า พวกมันเป็นตัวปลอม

....ยอดขุนพลสยองขวัญมักมากกามคุณปานนี้ ภายในบ้านหากมี "เชียวมาจื้อ" ที่มีรูปโฉมโนมพรรณถึงเพียงนี้ ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นนางเด็ดขาด

อุนเช้งลบคราบประทินโฉม ด้วยอิริยาบถที่แช่มช้อยงดงาม มีชีวิตชีวา

จากนั้นนางกลับกลายเป็นหญิงงามนางหนึ่ง

จุดเด่นของนางคือมีชีวิตชีวา

ไม่ว่าอิริยาบถ แวววตา ตลอดจนรอยยิ้ม นางล้วนมีชีวิตชีวา

นี่นับเป็นสิ่งมีชีวิตที่หอมกรุ่นอย่างแท้จริง

นางทางหนึ่งลบคราบประทินโฉม ทางหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านคร่ากุมโท่วเบ๊กอไว้ หามีประโยชน์ไม่ เจียงกุนฮูหยินเมื่ออยู่ในมือได้เจียงกุน ท่านก็ไม่สามารถส่งมอบโท่วเบ๊กอต่อนาง หากท่านฆ่าโท่วเบ๊กอ เบื้องสูงเบื้องต่ำของร้านเล่ายี่ห้อ ต้องไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน หากท่านคุมตัวเขาไป ข้าพเจ้ากับเชียวเปี้ยง ยังมีโท่วโคกกอ (พี่โท่วโคก) กับละจื้อเจ่ก (อาละจื้อ) จะพัวพันท่านไว้ ท่านนับว่าแสหาความยุ่งยาก

ใส่ตัวเอง”

ทิชิ่วมองดูคนที่ตกอยู่ในเงื้อมมือของเขา ขมวดคิ้วเล็กน้อย คล้ายกับเห็นพ้องด้วย

ทิชิ่วกล่าวว่า

“กล่าวถูกต้อง ข้าพเจ้าก็ไม่มีข้อขอร้องอื่นอีก เพียงถามคำถามสามข้อ หากพวกท่านตอบคำถาม ข้าพเจ้าจะปลดปล่อยมัน เป็นอย่างไร?”

อุนเช้งถามย้ำว่า

“เพียงถามปัญหาสามข้อ?”

ทิชิ่วชูนิ้วมือยืนยัน กล่าวว่า

“เพียงสามข้อ ไม่มากและไม่น้อย”

อุนเช้งกล่าวเป็นเชิงต่อรองว่า

“ท่านถามก่อนข้อหนึ่ง ข้าพเจ้าตอบคำ จากนั้นท่านปลดปล่อยเขาค่อยถามข้อที่สอง”

ทิชิ่วต่อรองตอบว่า

“ท่านตอบก่อนสองข้อ ข้าพเจ้าค่อยปลดปล่อยมัน แต่พวกท่านไม่อาจกล่าวโป้ปด ท่านก็ทราบว่าข้าพเจ้าเป็นมือปราบนานปี ที่พวกท่านกล่าวใช่เป็นความจริงหรือไม่ข้าพเจ้าสามารถจำแนกออกได้แปดส่วน ข้าพเจ้าไม่คิดลงมือด้วยอำมหิต ขออย่าได้บีบบังคับข้าพเจ้า”

อุนเช้งเห็นทิชิ่วรวบรัดหมดจดปานนี้ กลับระวังป้องกันขึ้นมา กล่าวว่า

“หากเป็นเบื้องหลังของร้านเล่ายี่ห้อ ข้าพเจ้าไม่อาจแพร่ง-

พรายได้”

“ข้าพเจ้าไม่ต้องการทราบเรื่องราวร้านเล่ายี่ห้อ ตั่วซือเฮียมีหน้าที่รวบรวมข้อมูลของชาติตระกูลบู๊ลิ้ม อาจมีความกระตือรือร้นสนใจกว่า”

อุนเช้งหน้าร้อนผะผ่าว กล่าวเสริมว่า

“เบื้องหลังของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ พวกเราก็ล่วงรู้ไม่มากนัก”

“ที่พวกท่านไม่ล่วงรู้ ข้าพเจ้าจะไม่ถาม หากไม่ทราบจริงๆเพียงตอบว่าไม่ทราบ ก็ใช้ได้แล้ว นั่นถือเป็นวาจาตามความสัตย์”

อุนเช้งสำรวจมองทิชิ่ว กล่าวว่า

“ท่านคล้ายไม่ชมชอบการเสแสร้ง?”

“ข้าพเจ้าเพียงรังเกียจความจอมปลอม”

จุกจุกหรืออุนเชี่ยวเปี้ยงพลันกล่าวว่า

“คนมีชีวิตอยู่ในโลก ผู้ใดไม่จอมปลอม?”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ดังนั้นข้าพเจ้าชมชอบสิ่งที่จริงแท้แน่นอน”

อุนโท่วเบ๊กระชากเสียงว่า

“ท่านเมื่อคิดถาม ก็รีบถามไถ่ ท่านเข้าใจว่า เราตอนนี้สุขสบายนักหรือ?”

อุนเช้งกล่าวเสริมว่า

“การตอบคำถาม เพียงต้องการให้ท่านปลดปล่อยคน ท่านปลดปล่อยคน ไม่ได้หมายความว่าพวกเราจะปล่อยปละละเว้นท่าน”

ทิชิ่วยิ้มออกมากล่าวว่า

“ท่านจริงจังยิ่ง”

อุนเช้งปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

“จริงจังกว่านี้ จะได้ไม่มีคำตัดพ้อตำหนิ”

ทิชิ่วกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ข้าพเจ้าชมชอบนิสัยเช่นนี้”

อุนเช้งหน้าแดงวูบ กล่าวอย่างขึงขังว่า

“ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านชมชอบ ท่านมีคำถามรีบถามไถ่ มี... สิ่งนั้นก็รีบปล่อยออกมา”

นางจะอย่างไรเป็นสตรี ยามอยู่เบื้องหน้าบุรุษแปลกหน้า ยังไม่สามารถกล่าวคำ “ผายลม” ออกมา

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ดกลง ข้าพเจ้าถาม ฮูหยินได้เจียงกุนช่งอั้งน้ำตอนนี้อยู่ที่ใด?”

อุนเช้งกล่าววว่า

“ข้าพเจ้าดอบคำถามนี้ ได้เจียงกุนไม่ไว้วางใจช่งอั้งน้ำ มันทราบว่าเบื้องสูงเบื้องต่ำในหมู่ดึกสักการะฟ้าล้วนเคารพช่งอั้งน้ำ ดังนั้นใช้ให้เอี้ยกังคุมตัวนางออกจากหมู่ดึก ส่งไปยังแท่นสี่หุนครึ่ง”

ทิชิ่วปลดปล่อยอุนโท่วเบ๊ในบัดดล

อุนโท่วเบ๊ตะลึงลานกับที่ ยามกะทันหันไม่อาจปรับตัวได้

ทิชิ่วอธิบายว่า

“คำตอบของท่านสร้างความพึงพอใจแก่ข้าพเจ้ายิ่ง ท่านไม่เพียงบอกว่าช่งอั้งน้ำอยู่ที่ใด ยังบ่งบอกสาเหตุที่ได้เจียงกุนไม่ปล่อยใจช่งอั้งน้ำอยู่ในหมู่ดึกอย่างวางใจ ยิ่งบ่งบอกว่า เป็นผู้ใดคุมตัวช่งอั้งน้ำได้ ดังนั้นข้าพเจ้าสมควรปล่อยตัวอุนเฮียกอ่น”

อุนเช้งชม้ายมองทิชิ่ว กล่าวว่า

"ท่านทำเช่นนี้ ไม่กลัวข้าพเจ้าไม่ตอบคำถามอื่นหรอกหรือ?"

"ท่านไม่ตอบได้ ข้าพเจ้ายังคงถามไถ่....พวกท่านสกัดจู่โจมข้าพเจ้าในที่นี้ เป็นแผนการของได้เจียงกุน หรือว่าเป็นพวกท่านกำหนดขึ้นเอง?"

อุนเช้งกลับเอียงศีรษะ กลอกตาตลบหนึ่งค่อยแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะตอบคำถามท่าน....พวกเราจึงไม่มีกะใจรอคอยท่านในที่นี้ ได้เจียงกุนคำนวณแยบคาย คาดว่าพวกท่านต้องไม่ยอมเผิกรา แต่วิธีการตอบโต้มีอยู่ไม่กี่ประการ นี่เป็นหนึ่งในจำนวนแผนตอบได้....."

ทิชิ่วพอฟัง มือปราบที่หนักแน่นเช่นเขา ดวงตาอดทอแววร้อนรุ่มอยู่บ้างมิได้ แต่ยังถามว่า

"ข้าพเจ้าทราบว่า อุนละจื้อเป็นยอดฝีมือของตระกูลอุน มีวิชาลองรอยลี้ลับ มันไฉนช่วยเหลือได้เจียงกุน พาตัวเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้?"

อุนเช้งหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"ท่านคาดว่าข้าพเจ้าจะตอบคำถามท่านหรือไม่?"

จากนั้นนางถามอุนโท่วเบ๊กับอุนเชียวเปี้ยงอย่างยิ้มแย้มว่า

"ข้าพเจ้าสมควรตอบเขาหรือไม่?"

อุนโท่วเบ๊สะบัดแขนที่ปวดเมื่อยชาด้านคราหนึ่งกล่าวว่า

"เช้งเจ้ตัดสินใจเองเถอะ การตอบคำถามคนตาย เท่ากับให้มัน

เป็นปีศาจกระจ่าง ก่อนจะกลับกลายเป็นหน้าม้าหัววัวในปรโลก”

อุนเชี่ยวเปี้ยงม้วนรัดแขนเสื้อทั้งสองข้าง ปากกล่าวว่า

“เช้งเจ้ดอบคำถามมันสองข้อแล้ว ไม่ด้องอ่อนข้อให้แก่มันอีก ทั้งมิใช่เป็นเชลยของมัน มันถามคำถาม พวกเราไยด้องดอบคำ?”

ทั้งสองล้วนคัดค้านมิให้อุนเช้งประนีประนอมกับทิชิ่วอีกต่อไป

แต่ฟังจากน้ำเสียง สมควรฟังออกว่า อุนโท่วเบ๊มีอายุและลำดับรุ่นสูงกว่าอุนเช้ง อุนเชี่ยวเปี้ยงอายุเยาว์ มีนิสัยถือดี แต่ล้วนยึดถืออุนเช้งเป็นผู้นำ ไม่กล้าล่วงเกินนาง

อุนเช้งแย้มยิ้มพริ้มพราย หันไปกล่าวกับทิชิ่วว่า

“ดกลง ข้าพเจ้าจะดอบคำถามท่าน แต่ข้าพเจ้าด้องทดสอบท่านก่อน”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าโง่งมยิ่ง หากทดสอบข้าพเจ้า เท่ากับให้ข้าพเจ้าแสดงความทุเรศออกมา”

อุนเช้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“มิใช่ทดสอบมันสมองท่าน หากแต่ทดสอบกำลังขวัญของท่าน”

ทิชิ่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ขวัญของข้าพเจ้าเป็นโรคอึ้งต้า (ตัวเหลือง)”

อุนเช้งยื่นมือออกข้างหนึ่ง

เป็นมือซ้าย

จากนั้นมือขวาของนางยื่นนิ้วออกนิ้วหนึ่ง

เป็นนิ้วชี้

นิ้วชี้เรียวแหลมและสวยงาม

เป็นนิ้วมือที่งดงามยิ่ง

.....ดูจากปลายนิ้วเป็นที่คาดคิดได้ เจ้าของนิ้วมือมีความคิดอ่านอันแยบคาย

นิ้วมือของนางเคลื่อนย้ายอย่างแช่มช้า

แช่มช้าอย่างยิ่ง

ซึ่งความจริง รู้สึกปลอดโปร่งไม่น่าพาอยู่บ้าง

นางจ่อนิ้วมือกับจมูกของทิชิ่ว

ทิชิ่วกระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ

แต่สีหน้าของเขากระอักกระอ่วนอยู่บ้าง

อุนเช้งตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"นิ้วมือของข้าพเจ้าจะกระทบกับจมูกของท่าน จมูกของท่านโด่งยิ่งและใหญ่ยิ่ง ข้าพเจ้าคิดกระทบดู ท่านย่อมทราบว่าข้าพเจ้าเป็นคนของร้านเล่ายี่ห้อ เป็นสตรีตระกูลอุน ตลอดทั้งร่างข้าพเจ้ามีพิษไม่อาจกระทบถูกได้"

ทิชิ่วมองดูนิ้วมือที่ยิ่งมายิ่งเคลื่อนใกล้เข้ามา ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าจะจดจำไว้"

สีหน้าของอุนเช้งไม่ทราบแฝงเค้าความดุร้ายอำมหิต หรือกลั่นแกล้งก่อกวนมากกว่า นางจะอย่างไรยิ้มแย้มแจ่มใส กล่าวว่า

"ท่านสามารถหลบเลี่ยง แต่หากเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะไม่บ่งบอกแก่เหตุที่พวกเราช่วยเหลือได้เจียงกุนต่อท่าน"

ทิชิ่วมองดูนิ้วมือของนาง ยิ้มออกมาเล็กน้อย

เขาไม่ได้หลบเลี่ยง เพียงจับตาดูปลายนิ้วของนาง

เนื่องด้วยปลายนิ้วยื่นใกล้เกินไป ลูกตาทั้งสองของเขาแทบเคลื่อนมาถึงหัวตา

ปลายนิ้วนั้นห่างอีกเพียงห้าหุน ก็จะกระทบถูกปลายจมูกของทิชิวแล้ว

อุนเช้งชม้ายมองทิชิ่ว ถามว่า

“ท่านไม่กลัว?”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“นิ้วมือของท่านคล้ายร่ายระบำได้...ปลายนิ้วที่ร่ายระบำ”

มือของอุนเช้งพลันเร่งเร็วขึ้น นิ้วมือกระทบถูกปลายจมูกของทิชิ่วเบาๆคราหนึ่ง

จากนั้นนางหดมือกลับไป

ขณะที่หดมือคล้ายเป็นท่วงท่าของการเริงระบำจากนั้นนางกล่าวว่า

“ตกลง ข้าพเจ้าบอกต่อท่าน ไต้เจียงกุนกับละจื้อเจ่กคิดกระทำการใหญ่”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ดังนั้นก่อนที่จะกระทำการสำเร็จ คนของร้านเล่าฮี่ห้อไม่อาจปล่อยให้ไต้เจียงกุนได้รับอันตราย”

อุนเช้งยิ้มพลางกล่าวว่า

“นี่เป็นคำถามข้อที่สี่แล้ว”

ทิชิ่วประสานมือกล่าวว่า

“ขออภัย ขออำลา”

อุนเชังแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านเข้าใจว่า ท่านบอกไปก็ไปได้หรือ?”

ม้าในโรงม้าตะกุยขาหน้า ส่งเสียงร้องด้วยความหวั่นไหวออกมา

ทิชิ่วกวาดตามองรอบข้างเที่ยวหนึ่ง กล่าวว่า

“ร้านเล่ายี่ห้อแห่งตระกูลอุน กลับผนึกกำลังกับตระกูลถังมณฑล เสฉวน ขุมกำลังนี้เป็นที่น่าตระหนกนัก”

เขากล่าวด้วยความมั่นคงดุจขุนเขาว่า

“ข้าพเจ้าดูไม่ออกว่า มีเหตุผลอันใดที่ไม่สามารถไปจากที่นี้”

อุนเชังสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง กล่าวว่า

“สายตาอันยอดเยี่ยม ยังคงถูกท่านพบเห็นแล้ว”

อุนเชี่ยวเปี้ยงกลับกล่าวว่า

“ผู้ใดว่าตระกูลอุนเราผนึกกำลังกับตระกูลถัง?ที่แล้วมาร้านเล่ายี่ห้อสะสางเรื่องราวเพียงลำพัง ไม่ต้องรับความช่วยเหลือจากค่ายสำนักอื่น”

ทิชิ่วยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ถังชิ้วมิใช่คนของตระกูลถังหรือ?”

อุนเชี่ยวเปี้ยงโต้แย้งว่า

“ถังชิ้วมีความแค้นกับท่านเอง อย่าว่าแต่นางถูกขับออกจากตระกูลถังแต่แรกแล้ว”

ทิชิ่วกล่าวอย่างได้คิดว่า

“ผู้มาเป็นนางจริงๆ”

เขาเคยประมือกับถังชิ้วสามครั้งครา รู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า

ต่อสตรีนางนี้

อุนโท่วเบ๊ตวาตต่ออุนเชี่ยวเปี้ยงว่า

“กล่าวเหลวไหลอันใด?”

แสดงแน่ชัด อุนเชี่ยวเปี้ยงถูกทิชิ่วหลอกถามไม่กี่ประโยค ก็ทราบว่าผู้หมอบชุ่มเป็นใคร

อุนเชี่ยวเปี้ยงก็รู้สึกตัว แต่คิดกลับคำก็ไม่ทันการณ์ ยามอับอายกลายเป็นโทสะ ด่าว่า

“บัดชบ เราจะฆ่าท่าน”

ขณะจะลงมือ อุนเช้งพลันกระดุกแขนเสื้อของมันเพียงกระดุกเบาๆ อุนเชี่ยวเปี้ยงก็หยุดยั้งสภาวะจู่โจมไว้

ดูท่ามันไม่กล้าขัดใจอุนเช้ง

อุนเช้งเพ่งตาคู่งามมองดูทิชิ่ว กล่าวว่า

“ท่านมีพลังอันใด สามารถจัดการกับได้เจียงกุน ตลอดจนพวกเรา? สี่ยอดมือปราบมีความสามารถเพียงไหน คิดทำลายล้างขุมกำลังของฉั่ว-เกีย กองทหารเมืองงุ่ยเชี้ย รวมทั้งสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ร้านเล่ายี่ห้อสี่จอมทมิฬ และสำนักปังมึ้ง? ท่านต้องพ่ายแพ้แน่นอน”

ทิชิ่วมีพลังกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่มีพลังอันใด พวกเราสี่ซือเฮียดี่ก็ไม่มีความสามารถอันใด เพียงแต่พวกเราต่อสู้เพื่อความเที่ยงธรรม เพื่อเหตุผลและเพื่อมโนสำนึก ไยต้องเกรงกลัวความพ่ายแพ้? พวกเราเมื่อไม่มีความมุ่งมาดปรารถนาเพียงทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ แม้พ่ายแพ้ก็ไม่เสียใจอีกประการเท่าที่ข้าพเจ้าทราบ กองทหารเมืองงุ่ยเชี้ยไม่แน่ว่าจะรับฟังคำ

เมื่องจากได้เจียงกุน สหพันธ์แนวร่วมใหญ่ก็มีกำลังร่อยหรอ สำนักปังมึ้งมีจุดมุ่งหมายอื่นเคลือบแฝง ส่วนสี่จอมทมิฬได้ประมือกับพวกเราแต่แรก สำหรับร้านเล่ายี่ห้อไม่แน่ว่าจะสนับสนุนการกระทำของไต้เจียงกุน เพียงแต่หลอกใช้กันและกันเท่านั้น”

อุนโท่วเบ๊ดวาดด้วยโทสะว่า

“เชิงเจ้เกลี้ยกล่อมท่านด้วยกุศลเจตนาท่านกลับไม่รู้จักดีชั่วปานนี้ อย่างนั้นเราจะส่งเสริมท่าน”

มันพลันเปลื้องชุดยาวชั้นนอกออก

เห็นเสื้อผ้าที่สวมทับอยู่ด้านใน กลับมีคำ“ตั๊ก” (พิษ) ที่เด่นชัดสะดุดตา ไม่ทราบใช้วัตถุใดฝังเอาไว้

ทิชวยมพลางกล่าวว่า

“มีคนบอกว่า เมื่ออยู่ในยุทธจักร ยากจำแนกความชื่อสัตย์หรือชั่วร้าย ทั้งนี้เพราะไม่ว่าผู้ใดก็ไม่จารึกข้อความอยู่บนหน้าผาก เป็นดีงามหรือชั่วร้ายต้องจำแนกแยกแยะเอง ท่านกลับประกาศตัวอย่างเปิดเผยมองปราดเดียวก็ทราบได้”

อุนโท่วเบ๊ตวาดคำ “หาที่ตาย” แม้ขุ่นแค้นทิชิ่วสยบมันไว้ ทำให้มันเสื่อมเสียหน้าต่อหน้าอุนเชิง ทั้งยังแค้นเคืองทิชิ่วแดกดันมันมี “พิษ” ทั่วร่าง

สมาชิกของร้านเล่ายี่ห้อดระกูลอุน มีหน้าที่จัดสร้างพิษ เก็บวิทยาพิษ แพร่พิษ และขจัดพิษ เพียงแต่วิธีการใช้พิษของอุนโท่วเบ๊ค่อนข้างเปิดเผย นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ปรกติมันชอบปลอมแปลงโฉม....เมื่อทำไม้ตายเอิกเกริกเกินไป สมควรปิดบังรูปโฉมไว้บ้าง ทำให้ผู้คนหยั่ง

คำนวณไม่ออก

อุนโท่วเบ๊ขณะจะลงมือ อุนเช้งก็ยื่นมือผุดผ่องขวางกันไว้อีกครา

อุนโท่วเบ๊ฝืนใจหยุดชะงักไว้

เรื่องราวถึงขั้นนี้ ทิชิ่วก็ดูออกได้อย่างชัดแจ้ง

หนึ่ง ในผู้คนทั้งสาม อุนเช้งไม่ต้องการประมือกับเขาที่สุด

สอง ในผู้คนทั้งสาม อุนเช้งทั้งเยาว์วัย ทั้งเป็นสตรี แด่ผู้คนอีกสองคนล้วนเชื่อฟังวาจานาง

ดังนั้นทิชิ่วกล่าวเสียงกังวานว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิดตาย และไม่มีเจตนาหาที่ตาย เจียงกุนฮูหยินเมื่อไม่อยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าก็ขออำลา ที่ล่วงเกินยังหวังให้อภัย"

อุนเช้งกลับกล่าวว่า

"ไปไม่ได้"

"เพราะเหตุใด?"

อุนเช้งกล่าวว่า

"พวกเราไม่คิดประมือกับท่าน"

"ข้าพเจ้าก็ไม่คิด"

อุนเช้งกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าไม่คิดฆ่าท่าน"

"ข้าพเจ้ายิ่งไม่คิด"

อุนเช้งกล่าวสืบต่อ

"ขอเพียงท่านรั้งอยู่ที่นี้สองชั่วยาม พวกเราก็ไม่ต้องลงมือต่อท่านด้วยอำมหิตแล้ว"

“ท่านไม่กล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็คิดจากไปอยู่แล้ว ท่านกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้ายิ่งมิอาจไม่จากไป”

อุนเช้งถามอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

“เพราะเหตุใด?”

“ทั้งนี้เพราะนีแสดงว่ามีเรื่องที่สำคัญกว่าชีวิตของข้าพเจ้า กำลังรอการช่วยเหลือจากข้าพเจ้า ได้เจียงกุนเมื่อคำนวณแน่ว่า ในพวกเรามีคนรุดมายังที่นี้ความเคลื่อนไหวด้านอื่น คงยากรอดพ้นจากการคำนวณของมัน ดังนั้นข้าพเจ้ายิ่งต้องจากไป”

อุนเช้งแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านทางที่ดีอย่าได้จากไป”

“ข้าพเจ้ามิอาจไม่ไป”

อุนเช้งหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

“ท่านจากไป ข้าพเจ้าจะลงมือ”

ทิชิ่วทอดถอนใจกล่าวว่า

“นั่นเป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาของข้าพเจ้าแต่ข้าพเจ้ายังต้องจากไป มิหนำซ้ำมิอาจไม่ไป”

กล่าวจบ เขาสาวเท้าออกไป

มุ่งไปยังหน้าประตู

เขาพอก้าวเท้าออก ก็เดินจากไป

จากไปด้วยความเด็ดเดี่ยว

.....

บุคคลที่ลงมือต่อทิชิ่วเป็นคนแรกคืออุนเชี่ยวเปี้ยง

มันใช้เปีย

ยังมีแขนเสื้อ

แขนเสื้อคล้ายคมดาบ

เปียยาวคล้ายปลายทวน

โดยปรกติแล้ว ผู้คนใช้ดาบฟาดฟัน ใช้ทวนจ้วงแทง แต่อุน-เชี่ยวเปี้ยงไม่จำเป็น ตัวมันเป็นดาบและทวน แขนเสื้อและเปียยังแหลมคมรุนแรงกว่าดาบทวนอีก

มันใช้แขนเสื้อและเปียฟันแทงใส่ทิชิ่ว

ทิชิ่วพลันลงมือ

การลงมือของเขา ไม่มีใดพิเศษพิสดาร

หากบอกว่ามี ก็เป็นความหนักแน่นของเขา

เป็นความหนักแน่นเป็นพิเศษ

...ความ “ผนึกแน่วนิ่ง” ที่มองทะลุถึงเหตุแปรเปลี่ยนชนิดหนึ่ง

ความ “หนักแน่น” เป็นพลังชนิดหนึ่ง สำหรับกับคนที่ไม่มีน้ำหนักพอ เมื่อใช้ออกรังแต่ถูกหัวร่อเยาะ ทำให้ตัวเองพ่ายแพ้ แต่เมื่อเป็นยอดฝีมือใช้ออก กลับเป็นความหนักแน่นดุจขุนเขา สามารถพิชิตโดยไม่ต้องต่อสู้ แม้แต่ขุนเขาถล่มลงตรงหน้า ยังคงมีสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง

เขาพอลงมือ ก็ฟาดสองมือออก

ฟาดหนีบเปียยาวเอาไว้

เขายกหางเปียขึ้นกรีดวูบ

นี่คล้ายกับเปียยาวเป็นดาบเล่มหนึ่ง หางเปียเป็นปลายดาบก็ปาน
ก่อนที่ดาบแขนเสื้อจะฟันลง เขาก็กรีดแขนเสื้อขาดออก
แขนเสื้อทั้งสองข้างร่วงหล่นลง
ทิชั่วมุ่งหน้าเดินต่อไป
คล้ายกับไม่มีวัตถุเรื่องราวใด สามารถยับยั้งการรุดหน้าของเขาได้
หามีไม่

.....

ไม่เด็ดขาด

อุนโท่วเบ๊ลงมือเป็นบุคคลที่สอง
บนเสื้อผ้ามันมีคำ “พิษ” แต่แล้วข้อความท่อนบนของคำพิษหลุด
หายไป

...ข้อความท่อนบนหลุดหายไปที่ใด?
ขณะเดียวกัน ทิชั่วเผชิญการจู่โจมทำร้าย
...นั่นเป็นวัตถุที่บินได้
เป็นยุง ? เป็นมดบิน เป็นแมลงวัน หรือว่า...
ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่านั่นเป็นวัตถุอันใด
แม้แต่อุนโท่วเบ๊เองก็ไม่สามารถขนานนามได้
มันเพียงทราบว่า นี่เป็นอาวุธลับที่มันคิดค้นขึ้นชนิดหนึ่ง
เป็นพิษที่บินได้ชนิดหนึ่ง
ต่อให้เป็นม้าตัวหนึ่ง พอถูกพวกมันด่อยใส่คราหนึ่ง ชั่วอึดใจ
เดียวต้องสิ้นใจตาย
มาตรว่าทิชั่วแข็งแกร่งราวหล่อหลอมจากเหล็ก แต่ต่อให้เข้มแข็ง

กว่านี้ อย่างมากมีลมหายใจสองอึดใจ สุดท้ายต้องตายแน่นอน

พิษที่บินได้เหล่านี้ก็ไม่ต่อยม้าเหล่านั้น พวกมันเพียงทำร้ายคนที่

จู้ยิ้น (นาย) ต้องการให้พวกมันทำร้าย

เป้าหมายของพวกมันย่อมเป็นทิชิ่ว

ทิชิ่วยื่นมือออก

พิษที่บินได้เหล่านั้นล้วนเกาะอยู่บนสองแขนของทิชิ่ว

พวกมันไม่ได้จู่โจมเป้าหมายผิดพลาด

พวกมันต่อยใส่ศัตรูอย่างแม่นยำ

...มาดรว่านั่นเป็นมือของศัตรู

มือของศัตรูที่อาศัยมือเหล็กสร้างชื่อลือลั่นผู้หนึ่ง

ผลสุดท้ายกลับผิดแผกแตกต่างไปบ้าง

พิษที่บินได้พากันร่วงพร่างพรูลง

ไม่มีตัวใดสามารถโบยบินขึ้นใหม่ได้

ทิชิ่วเดินต่อไป

เดินด้วยมือเปล่า

ไม่มีผู้ใดยับยั้งได้

.....

อุนเชังสูดลมหายใจลึกๆคำหนึ่ง

นางจะลงมือแล้ว

มาตรว่านางไม่ต้องการลงมือก็ตาม

สาเหตุที่นางไม่ต้องการลงมือต่อทิชิ่ว ทั้งมากมายทั้งสับสน

...นางรู้สึกว่าบุรุษผู้นี้ ให้ความรู้สึกที่ปลอดภัย

...นางอยู่ในร้านเล่ายี่ห้อเป็นเวลานาน เห็นว่าเมื่ออยู่ในยุทธจักรสมควรคบหาสหายที่แท้จริงบ้าง

...ตัวนางไม่เห็นด้วยกับความเคลื่อนไหวของร้านเล่ายี่ห้อครั้งนี้

...นางไม่ยอมรับนับถือต่อการตัดสินใจของละจื้อเจ่ก

...ที่แล้วมานางให้ความเคารพยกย่องต่อสี่ยอดมือปราบ ไม่ต้องการเป็นศัตรูกับพวกเขา

...โดยส่วนตัวของนาง ก็หยามดูแคลนต่อพฤติการณ์อันโฉดชั่วสามานย์ และต่ำช้าเลือดเย็นของยอดขุนพลสยองขวัญ

บางครั้งสมองของผู้คนจะบังเกิดความคิดมากมายหลายหลากยามกะทันหันจำแนกไม่ออกว่าสิ่งใดก่อนสิ่งใดหลัง สิ่งใดมีผลสะท้อนต่อตัวเองที่สุด สิ่งใดจึงเป็นความสำคัญต่อตัวเองอย่างยิ่งยวดที่สุด

ยามนี้อุนเช้งมีสภาพเช่นนี้

นางเป็นส่วนหนึ่งของตระกูลใหญ่ของนาง

นางมิอาจไม่ทำเช่นนี้

นางเป็นคนผู้หนึ่ง

นางมีการกระทำของนางเอง

ดังนั้นจึงเกิดความขัดแย้งขึ้น

สมมติเช่นตอนนี้ นางไม่คิดลงมือ แต่ก็มิอาจไม่ลงมือ

นางโยนขี้ผึ้งลูกหนึ่งออก

นี่ดูไปเพียงเป็นลูกกลมสีดำเล็กๆลูกหนึ่ง แต่แล้วลูกกลมแตกตัวที่กลางอากาศเป็นสองลูก จากสองลูกแตกตัวเป็นสี่ลูก จากสี่ลูกกลาย

เป็นแปดลูก จากแปดลูกเพิ่มเป็นสิบหกลูก จากสิบหกลูกเพิ่มอีกเป็นสามสิบสองลูก จากสามสิบสองลูกเพิ่มพูนเป็นมากมายสุดคณานับ

ลูกกลมเพิ่งแตกปะทุออก ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงไม่สิ้นสุด

...การแตกตัวยิ่งเล็กละเอียด พิษร้ายยิ่งสูง

...เปลี่ยนเป็นยิ่งเล็ก พิษยิ่งรุนแรง

นี่คือหนึ่งกระสุนโคลนวิเศษ

แต่มันเพิ่งแตกปะทุออก ทิชิ่วก็ใช้มือหนึ่งรวบกำเอาไว้

ใช้มือเหล็กรวบกำไว้

...มือที่คล้ายหล่อหลอมจากเหล็ก

จุดเม็ดอันเล็กละเอียดทั้งหมด ล้วนถูกรวบกำอยู่ในมือของเขา

ไม่ได้เล็ดลอดตกหล่นแม้สักจุดเดียว

ทิชิ่วมุ่งหน้าต่อไป

ดูไปไม่รวดเร็ว แท้ที่จริงเร่งร้อน

ทั้งมั่นคงและเยือกเย็น

รุดหน้าโดยไม่หยุดยั้ง

ท่วงท่าที่รุดหน้า ไม่มีสิ่งใดต้านทานได้

สรรพวัตถุล้วนต้องหลีกทางให้

ทิชิ่วขณะจะก้าวออกจากประตูหมู่ตึก พลันบังเกิดเสียงอึกทึกกึกก้องดังขึ้น ราวกับหมื่นม้าโจนทะยานก็ปาน

.....

ไม่ทราบเพราะเหตุใด ม้าในโรงม้าทั้งหลายสิบตัวถูก

แก้บังเหียนออก มิหนำซ้ำคล้ายได้รับการชักนำจากพลังอันใด ล้วนพุ่งทะยานเข้าหาทิชิ่ว

มวลม้าห้อตะบึง

ทั้งไม่มีช่องว่าง และไม่มีการหยุดยั้ง

ทิชิ่วยังคงเดินต่อไป

ไม่ว่าผู้ใดขอเพียงถูกม้าชนใส่ ก็ต้องล้มลง พอล้มลงกับพื้น ก็ต้องถูกเกือกม้ารุมเหยียบย่ำเสียชีวิต

ทิชิ่วยังคงเดินไปยังเบื้องหน้า

ที่เขาสังเกตสนใจคือช่องว่าง ช่องว่างระหว่างม้าต่อม้าที่ห้อตะบึง อาจปรากฏร่องรอยศัตรูได้ทุกเมื่อ อาจบางทีอยู่บนหลังม้า อาจบางทีอยู่เบื้องหน้าม้า สีข้างม้าและใต้ท้องม้า

ศัตรูที่ใช้ตัวยาบังคับขบวนม้าโดยไร้ซุ่มเสียงนี้ เปรียบกับอุนเช้ง อุนเชียวเปี้ยง อุนโท่วเบ๊และขบวนม้า ยังน่ากลัวกว่า น่าประหวั่นพรั่นพรึงกว่าอีก

แด่ทิชิ่วยังรุดหน้าต่อไป

เขาเป็นบุคคลที่พอก้าวเท้าออก ก็จะไม่หยุดยั้งไม่เปลี่ยนเส้นทาง หรือรอลงเลเด็ดขาด

ขบวนม้าห้อตะบึงมาถึง

ยามนั้น ทั้งหมดพบเห็นภาพประหลาดแปลกตาฉากหนึ่ง

ไม่ว่าม้าวิ่งห้อรวดเร็วปานใด เร่งร้อนเพียงไหน แผ่งพลังถาโถมรุนแรงสักปานใด แต่เมื่อถึงเบื้องหน้าทิชิ่ว ห่างประมาณเจ็ดเชียะ คล้ายปะทะกับกำแพงพลังที่ไร้สภาพชั้นหนึ่งล้วนสะดุดหยุดยั้งลงบ้างอ้อมทางไป

บ้างเสียหลักล้มลงกับพื้น

ทิชิ่วก้มศีรษะต่ำ

ระหว่างที่รุดหน้า กลับไม่มีม้าตัวใดเข้าใกล้เขาได้

ทิชิ่วกำลังรอคอย

รอคอยศัตรูสำคัญ...ถังชิวนั่นเอง

นางจึงเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งอย่างแท้จริง

นางไม่ทราบแพร่พิษอันใด ทำให้ม้าที่ไร้ความผิดเหล่านี้กลายเป็นอาวุธของนาง...อย่างน้อยเป็นอาวุธที่ใช้รบกวนสมาธิจิตใจของทิชิ่ว

.....

นางปรากฏขึ้นแล้ว

ถังชิ้วสวมชุดดำรัดกุม ปรากฏขึ้นบนหลังม้าของม้าขนเขียว ที่ไม่ยอมรวมฝูงกับม้าอื่นตัวนั้น ถือทวนจ้วงแทงมา

ทวนที่เฉิดฉายนัก

เพลงทวนที่เฉิดฉายนัก

สตรีผู้ร่ายทวน ไสม้าเข้ามานางนี้ ยังแฝงความเฉิดฉานไม่คลาย

ทวนตวัดวูบขึ้น

แสงอาทิตย์ส่องต้องปลายทวนสะท้อนเป็นประกายนับร้อยพันสาย

ทวนยังไม่จ้วงแทงลง

แต่ประกายดาบวูบขึ้นแล้ว

นั่นเป็นดาบที่สดใสดุจสายน้ำเล่มหนึ่ง

ดาบที่เหมาะสมกับสตรีอย่างยิ่งเล่มหนึ่ง

เป็นดาบของถังชิ้ว

ขณะที่ความสนใจของศัตรู ถูกปลายทวนของนางดึงดูดไว้ ดาบของนางจึงเป็นอาวุธปลิดชีวิตผู้คนอย่างแท้จริง

ทวนที่คร่ำขวัญ

ดาบที่ปลิดชีวิต

แต่ทิชั่วเคยประมือกับถังชิ้วมา

เขาไม่เพียงเคยจดจำตัวนางได้ ยังจดจำดาบของนางได้

ยังมีเพลงดาบของนาง

ทิชั่วไม่สามารถด้านทานแรงถาโถมของม้าขนสีเขียวตัวนี้ได้

พริบตาก่อนที่หัวม้าจะพุ่งชนใส่เขา เขายื่นมือช่วงชิงทวนในมือถังชิ้วมา ด้านทานดาบนี้ไว้

ทวนหักสะบั้น

จากนั้นการต่อสู้ด้วยชีวิตจึงเปิดฉากขึ้น

.....

สภาพของถังชิ้วเป็นเช่นนี้

ถังชิ้วชุ่มจู่โจมทิชั่ว

นางมุ่งมั่นลงมือประสบผล

แต่คราครั้งนี้ทิชั่วไม่แบ่งแยกสมาธิไปเป็นอื่น มุ่งมั่นรับมือนางอย่างจดจ่อ

นางชักดาบออก

นี่เป็นกระบวนท่าสังหารของนาง

ทวนเพียงเป็นอาวุธอำพรางของนาง

แต่ทิชิ่วพอลงมือ ก็ช่วงชิงทวนของนางมา

ทิชิ่วใช้ทวนปิดป้องดาบ

ดีที่นางยังมีท่าไม้ตายอีก

เป็นกระบวนท่าสังหารในกระบวนท่าสังหาร

ดังนั้นทิชิ่ว ยังคงถูกนางทำร้าย

ดาบของนาง “ฟัน”ถูกเป้าหมาย จากนั้นพบว่าดาบนั้นเพียงฟันใส่มือของทิชิ่ว

ทิชิ่วยกมือด้านทานดาบนี้ไว้

แต่นี่หาเป็นไรไม่

ดาบนี้ไม่ใช่ดาบธรรมดา

หากแต่เป็นดาบพิษ

หลังจากนั้นถังชิ้วบังเกิดความรู้สึกที่สะพรึงกลัวประการหนึ่งขึ้น

ทิชิ่วใช้มือหนึ่งช่วงชิงดาบ แขนหนึ่งด้านทานดาบ แต่แล้วนางกลับถูกกระแทกร่วงหล่นลงจากหลังม้า

ที่กระแทกนางล้มลง กลับเป็นอวัยวะภายในของทิชิ่ว

ขณะที่นางต่อสู้กับทิชิ่วในระยะประชิดใกล้ กลับคล้ายหักล้างกับหัวใจ ตับ ไต กระเพาะของทิชิ่วก็ปาน

ยามกะทันหันนางไม่สามารถใช้“สองหมัด”ด้านทาน“สี่ฝ่ามือ” ดังนั้นถูกกระแทกกระทั้นอย่างหนักหน่วง ร่วงหล่นลงจากหลังม้า

ทิชิ่วขึ้นบนหลังม้าของม้าขนสีเขียว ควบขับจากไป

...ทิชิ่วไปยังที่ใด?

นี่เป็นวิชาผีสางอันใด?

...หรือว่าทิชั่วล่วงรู้ถึงแผนการจัดวางกำลังของยอดขุนพล-สยองขวัญ?

ขณะที่บังเกิดความเจ็บปวดรับบาดเจ็บ ถังชิ้วยังครุ่นคิดด้วยความแค้นดันเดอดดาล

...การประมือครั้งที่สี่ ยังคงเป็นสภาพรับบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย
นางไม่อาจฆ่าคนผู้นี้ได้
ไม่สามารถแพร่พิษทำร้ายทิชั่ว
ไม่มีปัญญาเหนี่ยวรั้งเขาไว้

.....

สภาพของทิชั่วเป็นเช่นนี้

ทิชั่วความจริงช่วงชิงทวนมา
พร้อมกับใช้ทวนด้านทานดาบ
แต่ถังชิ้วยังมีดาบ
นั่นเกรงว่าเป็นดาบเหนือดาบ
ดาบไม่แหลมคม แต่มีพิษร้ายแรง
ดังนั้นทิชั่วใช้มือเปล่าด้านปะทะไว้อย่างหักโหม
พร้อมกับนั้น เขาบังคับเร่งเร้าพลังลมปราณอันแกร่งกร้าวออกไป
เขาใช้พลังจากอวัยวะภายใน กดกระแทกใส่ถังชิ้ว
ถังชิ้วไม่อาจด้านทานรับไว้ได้ ถูกกระแทกพลัดตกลงจากหลังม้า
ทิชั่วไม่ต้องการสู้พัวพัน พลิกตัวขึ้นบนหลังม้าแทนที่นางในบัดดล

ทิชั่วเร่งม้าควบขับจากไปด้วยระดับความเร็วดุจสายลม
เขาต้องเร่งรุดไป กอบกู้แก้ไขวิกฤตการณ์อีกรายหนึ่ง
ตลอดรายทางที่เร่งรุด เขารู้สึกว่าพิษดาบเริ่มกำเริบ
ยามนั้น ทิชั่วควบม้าผ่านท้องทุ่งร้างแถบหนึ่ง
เขาพลิกตัวลงจากหลังม้า โคจรพลังรอบหนึ่ง
เห็นแขนข้างที่เขาใช้ด้านทานดาบพิษ ปรากฏเป็นสีม่วงคล้ำขึ้น
เขาโคจรลมปราณอันลึกล้ำ พลันกระแทกหมัดใส่พื้นดิน
เขาปักแขนข้างนั้นไปในดิน
เนื้อดินกลับกลายเป็นสีม่วงทีละน้อย
ทิชั่วหลับตาลง
สงบนิ่งเนิ่นนาน

จากนั้นเขาค่อยถอนข้อแขนออกจากดิน ซึ่งกลับกลายเป็นสีม่วงคล้ำอย่างแช่มช้า ระบายลมจากปากคำหนึ่ง สอดเท้าไปในบังโกลน พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า ม้าขนสีเขียวร้องดังยาวนาน ควบขับออกเดินทาง

ในที่สุด ทิชั่วขจัดพิษบนแขนไปได้
ดีที่ดาบพิษนี้ฟันใส่แขนของเขา
แขนของทิชั่ว
ไม่เช่นนั้นต่อให้ทิชั่วมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด ก็ยากที่จะขจัดพิษอันร้ายแรงนี้ได้

.....

แก่งหินเลาะเจี๋ยะกี

ค่ายทหารก่อตั้งอยู่ที่ใต้แก่งหินเลาะเจ๊ียะกี

ตุยเมี่ยเดินทางมาเสาะหารองแม่ทัพชายแดนอูเจ่กเปียง

ด้วยวิชาตัวเบาของตุยเมี่ย ความจริงสามารถลอบเข้าสู่ค่ายทหารโดยไม่มีผู้ใดพบเห็น

แต่ว่าเขาไม่ได้ทำเช่นนี้

เขาขอให้ทหารรักษาการณ์รายงานต่ออูเจ่กเปียงว่า “ตุยเมี่ยขอเข้าพบ”

อูเจ่กเปียงอนุญาตให้เข้าพบในบัดตล

มันออกมาต้อนรับตุยเมี่ยด้วยตัวเอง

ทั้งสองพอพบหน้าก็สวมกอดกัน

ที่แท้อูเจ่กเปียงเคยมีช่วงเวลาที่ตกยาก ตอนนั้นพักพิงอยู่ที่หมู่ตึกอิ่มหนำ

ตอนนั้นตุยเมี่ยก็อาศัยอยู่ที่หมู่ตึกอิ่มหนำ

ในหมู่ตึกอิ่มหนำมีนักเกาะกินมากมายสุดคณานับ ทั้งสองน้อยครั้งจะมีโอกาสอยู่ด้วยกัน กล่าวไปไม่มีน้ำใจผูกพันเป็นพิเศษ

แต่หลังจากที่ชูบ้อที่เสียอำนาจ นักเก๋าะกินในหมู่ตึกพากันตัดพ้อต่ำหนิจึงจู้(หัวหน้าหมู่ตึก)ผู้เฒ่าก่นด่าไม่ขาดหู

ตุยเมี่ยกับอูเจ่กเปียงเป็นน้อยคนที่แก้ต่างให้แก่ชูบ้อที่

ศัตรูทางการเมืองของชูบ้อที่ ก็ฉวยโอกาสจัดการมัน

ดังนั้นนักเกาะกินที่เคยพักอาศัยในหมู่ตึกอิ่มหนำพากันโจมตีชูบ้อที่ตุยเมี่ย อูเจ่กเปียงและพวกพลอยเป็นเป้าหมายถูกโจมตี

พวกมันเพื่อแบ่งแยกอย่างชัดเจน ทั้งยังอาศัยเรื่องส่วนรวมล้าง

แค้นส่วนตัว กลับนำกำลังซุ่มจู่โจมอูเจ่กเปียงกับตุยเมี่ย

ทั้งสองเคียงบ่าเคียงไหล่กันสู้ศึก ขับไล่ศัตรูล่าถอย

หลังจากนั้นทั้งสองกลายเป็นศัตรู

อูเจ่กเปียงก็เปลี่ยนท่าที เข้าสังกัดเฮ้งเอี่ยง ได้รับการเลื่อนยศตลอดมา จวบกระทั่งเป็นแม่ทัพรักษาการเนินเขาเลาะเจี๊ยะกี

ตุยเมี่ยก็ไต่เต้าเป็นมือปราบ

เป็นยอดมือปราบ

ทั้งสองพอพบหน้า บังเกิดความเบิกบานใจเป็นพิเศษ

อูเจ่กเปียงหัวร่อพลางกล่าวว่า

“เป็นไร ดื่มสุราสักจอกเถอะ”

ตุยเมี่ยกล่าววา

“ข้าพเจ้างดเว้นดื่มเป็นเวลานานแล้ว”

อูเจ่กเปียงร้องว่า

“ผายลม ท่านงดเว้นดื่มสุรา เราก็จะงดเว้นรับประทานข้าวแล้ว”

ตุยเมี่ยร้องเพ้ยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าจึงไม่งดเว้นสุรา ข้าพเจ้าเพียงงดเว้นดื่มจอกหนึ่ง หากจะดื่มก็ดื่มให้สมใจ”

“ตกลง พวกเราแสวงหาความสมใจ ท่านคิดร่ำดื่มจนเมามายกับเล่ากอกอ (พี่ผู้ชรา) ในที่ใด?”

“ล้วนแล้วแต่ท่าน”

อูเจ่กเปียงกล่าวว่า

“ในค่ายทหาร เป็นอย่างไร?”

“ดกลง”

“ยังคงไปยังเบื้องนอกเถอะ”

“เพราะเหตุใด?”

“ท่านรุดมา คงต้องมีเรื่องราว หากสนทนากันในค่ายทหาร จะเป็นผลกระทบกระเทือนต่อจิตใจของท่าน”

ดุยเมี่ยแสร้งกล่าวอย่างดื่นดระหนกว่า

“ยอดเยี่ยมยิ่ง อูเจียงกุน (แม่ทัพแซ่อู) กลับกลายเป็นมีจิตใจละเอียดอ่อนราวสตรีแล้ว”

อูเจ่กเปียงทราบว่า ดุยเมี่ยมีนิสัยชมชอบหยอกเย้า ดังนั้นไม่ถือสาหาความ กล่าวว่า

“ดกลง เราจะถ่ายทอดคำสั่งไป ให้จัดโต๊ะสุราที่เวทีสามหุนครึ่ง ยามสนธยา เล่ากอกอจะแนะนำผู้กล้าหลายคนต่อท่าน พวกเราอุ่นสุราถกถึงผู้กล้ากัน”

ดุยเมี่ยแก้ไขว่า

“ไม่ถูกต้อง ยังคงถกถึงหมีหมาประเสริฐกว่า”

“หมีหมา?”

“ดอนนี้ในยุทธจักรไหนเลยยังมีผู้กล้า? อีกประการเรื่องราวของผู้กล้า ไม่มีอันใดน่าถกถึง มีผู้ใดไม่คิดเป็นผู้กล้า น่าเสียดายที่ผู้คนใฝ่ฝันกระทำเรื่องที่ดัวเองคิดกระทำ แต่มักกระทำแต่เรื่องที่ดัวเองกระทำได้ ดังนั้นสามารถอุ่นสุราถกถึงหมีหมา นับว่าไม่เลวแล้ว หมีหมายังสามารถตบโต๊ะด่าทอ ผู้กล้าได้แต่เทิดทูนบูชา ไม่น่าเล่นเท่าหมีหมา”

อูเจ่กเปียงกล่าวว่า

“ตกลง ถกถึงหมีหมาก็ถกถึงหมีหมา แต่บนเวทีสามหุนครึ่งไม่มีโต๊ะให้ตบ พวกเราได้แต่ตบก้อนหิน”

“ตบก้อนหินก็ตบก้อนหิน พวกเราตบก้อนหินใต้หว่างขา ร่ำดื่มสุราถกถึงหมีหมาเถอะ”

.....

โต๊ะสุราจัดตั้งอยู่ท่ามกลางดงโขดหิน

รอบข้างเป็นภูเขาร้าง

อาทิตย์สนธยาแดงฉาน

สุราผ่านไปสามรอบ อูเจ่กเปียงพลันสลายรอยยิ้ม ถามว่า

“ตุยเมี่ยเฮีย(พี่ล่าชีวิต)มาถึงสถานที่อันเปล่าร้างเช่นนี้ คงมีเรื่องราวกระมัง?”

ตุยเมี่ยก็กล่าวอย่างจริงจังว่า

“อยู่ต่อหน้าคนจริงไม่กล่าววาจาแปลกปลอม ข้าพเจ้าไร้เรื่องราวไม่ขึ้นโบสถ์ชำป้อ”

อูเจ่กเปียงกล่าวด้วยซุ่มเสียงกังวานราวโลหะกระทบกันว่า

“ท่านมีวาจาโปรดบอกกล่าว รอสักครู่ผู้ช่วยแม่ทัพม้อแม่ ยังมีผู้นำของเผ่าทรราชทั้งสามล้วนจะรุดมา หากมีวาจาคิดกล่าวกับเล่ากอกอตอนนี้สมควรกล่าวแล้ว”

ตุยเมี่ยดื่มสุราในจอกรวดเดียวหมดสิ้น จากนั้นกล่าวว่า

“เจตนาการมาของข้าพเจ้าคือเกลี้ยกล่อม”

รอยย่นบนใบหน้าอูเจ่กเปียง คล้ายเพิ่มพูนขึ้นสามสี่สิบเส้น

แต่มันยังแย้มยิ้ม

ที่หว่างคิ้วของมันก็ปรากฏเส้นสายที่ลึกราวกับสลักเสลาด้วยขคม มีดเส้นหนึ่ง

ที่นี้ ไม่มีหนองน้ำ แต่แว่วเสียงกบร้องดังมาอย่างเลือนราง

อาทิตย์ยิ่งตกยิ่งเร็ว เสียงกบร้องยิ่งดัง

บางครั้งถึงกับเคลือบแคลงสงสัยว่า อาทิตย์ลับฟ้าไปภายใต้การเร่งเร้าของฝูงกบ

ถัดจากนั้นตุยเมี่ยกล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

“ข้าพเจ้าคิดกล่าวคำน้อมเตือนท่านเพียงประโยคเดียว...ผละจากความมืดสู่แสงสว่าง”

อูเจ่กเปียงกล่าวว่า

“ท่านต้องการให้เราทรยศต่อได้เจียงกุน?”

“ต่อให้ไม่ทรยศ ก็สามารถปลีกตัวจากไป”

“หากทำเช่นนี้ เราไยมิใช่ถูกกล่าวหาไร้คุณธรรมน้ำมิตร?”

“มิใช่ อูเจียงกุนทำเช่นนี้ ทุกผู้คนล้วนแซ่ซ้องสรรเสริญว่าเปี่ยมด้วยคุณธรรมน้ำมิตร”

อูเจ่กเปียงกล่าวถามว่า

“หมายความว่าอย่างไร?”

“ไต้เจียงกุนก่อกรรมทำเข็ญมากเกินไป กระตุ้นความแค้นของส่วนรวมขึ้น มันจะช้าเร็วต้องถูกกำจัดกวาดล้าง หากท่านหันหลังให้แก่มันแต่เนิ่นๆ ขอเพียงป่าวประกาศชักชวน ทั้งหมดจะเข้าร่วมกับท่านแน่นอน ความเคลื่อนไหวนี้แม้มีหนึ่งผลเสีย แต่ก็เกิดประโยชน์อย่าง

ใหญ่หลวง”

อูเจ่กเปียงกล่าวว่า

“หากเรากำจัดได้เจียงกุนไม่ได้ กลับถูกมันปลิดปลงเล่า?”

“อย่างนั้นท่านไม่จำเป็นต้องหันอาวุธเข้าหา ขอเพียงตรึงกำลังไม่เคลื่อนไหว รอจนทั้งหมดร่วมกันล้มล้างได้เจียงกุน จะไม่ยึดถือท่านเป็นพวกพ้องของมัน อย่างน้อยสามารถครองตัวอยู่ได้ อย่าว่าแต่ได้เจียง-กุนพอถูกโค่นล้ม อำนาจทางทหารของมันในที่นี้ จะตกเป็นของท่าน นี่นับเป็นหนทางเลือกของคนชาญฉลาด”

อูเจ่กเปียงกล่าวว่า

“เมื่อครู่ท่านมิใช่บอกว่ามีหนึ่งผลเสียหรอกหรือ? ไม่ทราบเป็นผลเสียอันใด?”

“ผลเสียเพียงหนึ่งเดียวคือต้องเสี่ยงอันตราย”

“เสี่ยงอันตราย?”

ดุยเมี่ยกล่าวว่า

“อูเจียงกุนทำศึกกลางสมรภูมิ มีการรบพุ่งใดที่ไม่เสี่ยงอันตราย? ต่อให้สงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว ก็ต้องระวังป้องกันว่าจะถูกได้เจียงกุนฮุบกลืน ซึ่งความจริง ในโลกมีการก่อการใดที่ไม่เสี่ยงอันตราย กล่าวไปผลเสียนี้ไม่เป็นผลเสียต่อท่าน หากแต่ส่งเสริมให้ท่านมีชื่อเสียง ได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์”

รอยย่นบนใบหน้าอูเจ่กเปียงยิ่งมายิ่งลึก

ม่านพลบค่ำยิ่งมายิ่งเข้มข้น

จันทรายิ่งมายิ่งสดใส

ลมยามเย็นโชยเฉื่อยฉิว
ในที่สุดอาทิตย์สนธยาลาลับแล้ว
ตุยเมี่ยไม่ได้เอ่ยปาก
เขากล่าววาจาออกไปแล้ว

...ฝีปากของทูตเจรจา ไม่ได้อยู่ที่สามารถกล่าววาจา ยังต้องมีความสามารถในการรับฟัง รู้จักรักษาความนิ่งเงียบ ในขณะที่ไม่สมควรกล่าววาจา

ผ่านไปเนิ่นนาน อูเจ่กเปียงค่อยกล่าวว่า

"ท่านไฉนรุดมาเกลี้ยกล่อมเรา?"

ตุยเมี่ยกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านเป็นหมากที่ต้องช่วงชิง หากท่านช่วยเหลือพวกเรา พวกเราต้องได้ชัย หากช่วยเหลือได้เจียงกุน จะกระทบกระเทือนถึงขุมกำลังของพวกเรา"

อูเจ่กเปียงฝืนหัวร่อกล่าวว่า

"ท่านยังคงกระทำเพื่อผลประโยชน์ตัวเอง"

"ผู้ใดไม่แสวงหาเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง? พวกเราเพียงมีสิ่งที่พึงกระทำและไม่พึงกระทำ พวกเรากับอูเจียงกุนมีผลประโยชน์ร่วมกัน"

อูเจ่กเปียงถามว่า

"ท่านอาศัยอะไรเข้าใจว่า เราจะรับปากท่าน? หรือว่าเราไม่ขายท่าน? หลังจากที่ท่านทรยศต่อได้เจียงกุน ศีรษะของท่านมีราคาสูงยิ่ง"

"อาศัยนิสัยใจคอของอูเจียงกุนท่าน"

"อ้อ?"

“หลายปีมานี้ ท่านอยู่ร่วมกับไต้เจียงกุน ปกครองพื้นที่ด้วยกัน แต่รักษาความซื่อสัตย์สุจริต ไม่มั่วสุมด้วย”

อูเจ่กเปียงกล่าวว่า

“อาจบางทีท่านดูผิดแล้ว”

“แต่อูเจียงกุนดูไม่ผิด”

“อ้อ?”

“ข้าพเจ้าปะปนอยู่ข้างกายไต้เจียงกุนเป็นเวลานาน อูเจียงกุนก็เคยเห็นข้าพเจ้าอยู่ข้างกายไต้เจียงกุน มาตรว่าข้าพเจ้าผ่านการปลอมแปลงโฉม แต่อูเจียงกุนมีสายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า ที่ไม่กล่าวเปิดโปง คงต้องมีเจตนาลึกล้ำเคลือบแฝง”

อูเจ่กเปียงนิ่งเงียบงัน

ม่านวิกาลปกคลุมสิ้นแล้ว

อูเจ่กเปียงค่อยส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

“เรามีหลานผู้หนึ่ง เรียกว่าแม่ทัพกุหลาบหนูอูชุนทัง กลับตายในเงื้อมมือชือตี่ท่านแนฮ้วย”

มันหยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

“ท่านผิดหวังยิ่ง ใช่หรือไม่? ท่านเป็นผู้กล้า สมควรดื่มสุราร้อนแรง เราเพียงเป็นชนชั้นมุสิก โชคดีได้เป็นแม่ทัพ เราไม่หวังมีความดีความชอบ เพียงหวังไม่กระทำความผิดพลาด”

ตุยเมี่ยดื่มสุราในจอกจนหมดสิ้นอีกครา

เสียงกบร้องพลันดัง

คล้ายเสียงมโหรีดังขึ้นโดยพร้อมเพรียง

จากนั้นเสียงกบร้องพลันชะงักขาดหาย

ชุ่มเสียงขอตุยเมียแปรเปลี่ยนเป็นเย็นชาลง กล่าวว่า

"คนที่ท่านเชื้อเชิญมา สมควรมาถึงแล้วกระมัง? เมื่อมาแล้วก็เชิญมันออกมาเถอะ ไยต้องปลอมเป็นกบสืบไป?"

ได้ยินคนผู้หนึ่งหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ดูแคลนกบของเรา เสียงร้องของมันสามารถบอกต่อเราว่า ฝนแล้งจะมาเมื่อใด พายุฝนกรายมาเมื่อใด น้ำในหนองบึงแห้งขอดหรือไม่ ศัตรูคงอยู่หรือไม่"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

"ยังมี พวกมันสามารถบอกต่อเราว่า ผู้ใดดีต่อเรา ผู้ใดทรยศต่อเรา"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งเดินออกจากเงามืดของดงโขดหิน บนฝ่ามือจัดวางกบตัวเขื่อง ปากกล่าวว่า

"นี่เป็นกบของเรา กบอันประเสริฐของเรา"

.....

ตุยเมียดื่มสราในถ้วยจนหมดสิ้นอีกครา

สุราที่ขมนัก

ทั้งยังแฝงกลิ่นเหม็นอยู่บ้าง

...แต่สุราเมื่อรินแล้ว ก็ดื่มให้หมดสิ้นเถอะ

ตุยเมียทราบว่าผู้มาเป็นใคร

ดังนั้นตุยเมียไม่คิดหวังว่ามีสุราอันใดให้ดื่มอีก

ตุยเมี่ยกล่าวด้วยความปลอดโปร่งว่า

"ตังแก(คำเรียกนายจ้าง) ขออภัยมากแล้ว ด้องให้ท่านรับฟังคำ ,พูดจนจบค่อยปรากฏกาย นับว่าสร้างความลำบากแก่ท่านไป"

เขาเคยปะปนอยู่ในสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ คุ้นกับการเรียกยอด-ขุนพลสยองขวัญเป็นตังแก คำพูดประโยคแรกดอนพบหน้า ยังคงเรียกหาเช่นนี้ก่อน จากนั้นจึงกล่าว

"เล่งกวงเท้า(ศีรษะล้านแช่เล่ง) ท่านสมควรนึกโชคดี ที่มีผู้ร่วมงานเช่นอูเจ่กเปียง ท่านไร้น้ำใจถึงเพียงนี้ แต่มันยังไม่ยอมขายท่าน ถือคุณธรรมน้ำมิตรกับท่าน นี่นับเป็นความโชคดีของท่าน"

ผู้มาย่อมเป็นยอดขุนพลสยองขวัญเล่งเลาะเจี๊ยะ

ยอดขุนพลสยองขวัญยกมือลูบคลำศีรษะล้านเลี่ยน กล่าวด้วยความเศร้าเสียดายว่า

"แต่ว่ามันถือคุณธรรมน้ำมิตรกับเรา เท่ากับหันหลังให้แก่ท่าน เราเมื่อโชคดี ท่านก็เคราะห์ร้ายแล้ว"

ตุยเมี่ยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ข้าพเจ้าเมื่อขามา ก็ไม่ได้ตั้งความหวังไว้เท่าใด"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"เราคำนวณแน่ว่า พวกท่านต้องมายังที่นี้ เพื่อเกลี้ยกล่อมเล่าอู (คนแช่อู) แต่มีแต่ท่านคนเดียว ออกจะขาดรสชาติอยู่บ้าง"

ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากพวกเราสี่ชีอเฮียตี่ล้วนรุดมาโดยพร้อมเพรียง ท่านทนทานรับได้หรือไม่?"

ยอดขุนพลสยองขวัญกลับไม่มีโทสะ รับคำว่า

“ใช่แล้ว เราก็ไม่คิดกลืนกินพวกท่านลงไป”

ตุยเมี่ยพลันกล่าวว่า

“คลับคล้ายยิ่ง”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“คลับคล้ายอันใด?”

“กบ”

ยอดขุนพลสยองขวัญซักถามว่า

“กบคลับคล้ายอันใด?”

“คลับคล้ายท่าน”

ยอดขุนพลสยองขวัญยังคงไม่มีโทสะ กล่าวว่า

“ท่านหมายถึงลักษณะท่าทาง?”

“ข้าพเจ้าหมายถึงขีดความสามารถ”

“ขีดความสามารถ? ขีดความสามารถของกบ?”

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

“อย่าได้ดูแคลนกบ มันลงน้ำแหวกว่ายได้ ขึ้นจากน้ำกระโดดโลดเต้นได้ หาใช่สิ่งที่ทุกผู้คนจะกระทำได้ไม่”

เขากล่าวสืบต่อ

“สมมุติเช่นท่าน ไม่ว่าอยู่ในชาติบ้านเมืองอยู่ในยุทธจักร ท่านล้วนรับประทานลง รับประทานได้”

ยอดขุนพลสยองขวัญลูบคลำศีรษะล้านเลี่ยน หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“คิดไม่ถึงตอนนี้ท่านกลับยกย่องเยินยอเราผู้เฒ่าขึ้นมา”

ตุยเมี่ยสั่นศีรษะพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ายังมีคำพูดคิดกล่าวสืบต่อ ต่อให้กบร้ายกาจกว่านี้ จะอย่างไรยังเป็นกบ ไม่อาจพลิกสถานะเป็นมังกร ไม่อาจแปรสภาพเป็นปลาหลีฮื่อ เมื่อถึงตอนท้าย หากก่อกรรมทำเข็ญต้องตาย วาระสุดท้ายใกล้มาถึงแล้ว"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"ขอบคุณที่เตือนสติ หากก่อเวรสร้างกรรม ฆ่าฟันตามอำเภอใจ ย่อมแสวงหาความพินาศย่อยยับใส่ตัว แต่หากชาญฉลาดหลักแหลม ไม่โฉดเขลางมงาย จะไม่มีวันพ่ายแพ้พินาศเด็ดขาด"

มันกล่าวถามว่า

"นี่เป็นคำสั่งเสียของท่านกระมัง?ท่านยังมีคำพูดจะกล่าวหรือไม่?"

ตุยเมี่ยยิ้มพลางดื่มสุรา

เขาสั่นศีรษะตอบว่า

"ไม่มีแล้ว เพียงแต่สุรานี้ฝืดคอจริงๆ"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"มาตรว่าฝืดคอ สามารถดื่มลงไป ยังเป็นเรื่องอันประเสริฐ"

ตุยเมี่ยเข้าใจความหมายในวาจามัน แต่กลับประสานมือกล่าวว่า

"เชิญ"

ความหมายของคำ "เชิญ"ย่อมเชื้อเชิญให้ลงมือ

ตุยเมี่ยเผชิญหน้ากับยอดขุนพลสยองขวัญ กลับเชื้อเชิญให้ฝ่ายตรงข้ามลงมือ

ยอดขุนพลสยองขวัญมองดูตุยเมี่ย กล่าวว่า

“ตอนนี้ท่านสวามิภักดิ์ต่อเรายังทันท่วงที”

ดุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไหนเลยมีเรื่องสะดวกดายเช่นนี้ เชิญเถอะ”

ทันใด เสียงกู่อันยาวนานดังกรีดฝ่าท้องฟ้าราตรีมากระทบโสต

เสียงกู่อยู่ห่างลี้เศษ แต่ยังคงได้ยินอย่างชัดเจน

ยอดขุนพลสยองขวัญหน้าแปรเปลี่ยนไป ตวาดสั่งว่า

“สามสิบดาวน้ำแข็ง สกัดไว้”

คำสั่งนี้ถ่ายทอดไปไกลโข เสียงกู่ยังคงเคลื่อนใกล้เข้ามา อยู่ในรัศมีหนึ่งลี้แล้ว

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง ศีรษะล้านเลี่ยนของยอดขุนพลสยอง-ขวัญปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึม! ร้องสั่งอีกว่า

“เผ่าทรราชสกัดสังหาร...”

ไม่ทันขาดคำ เงาจันทร์สลัวลงวูบ คนผู้หนึ่งทิ้งตัวลงที่เบื้องหน้ามัน ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับดุยเมี่ย

ดั่งราวกับต้นไม้หยกกลางสายลม ประสานมือกล่าวเสียงกังวานว่า

“เล่งได้เจียงกุน(ยอดขุนพลแซ่เล่ง)ข้าพเจ้าทิอิ้วแย่ คิดผนึกกำลังกับชุยเล่าชา(อันดับสามแซ่ชุย) ขอสู้กับท่านสักครา”

ทิอิ้วแย่คือทิชิ่ว

ทิชิ่วก็เร่งรุดมาถึงแล้ว

ยอดขุนพลสยองขวัญระงับสติในบัดดล กล่าวว่า

“สี่ยอดมือปราบกลับรุดมาสองคน นับว่าประเสริฐแท้”

ทิชิ่วกับดุยเมี่ยล้วนไม่ทันตอบคำ พลันบังเกิดซุ่มเสียงเย็นชาเสียง

หนึ่งดังว่า

"มิใช่รุดมาสองคน หากแต่เป็นสามคน"

ชุ่มเสียงดังขึ้นที่ด้านหลังยอดขุนพลสยองขวัญ

ยอดขุนพลสยองขวัญพอได้ยินชุ่มเสียงนั้นก็ฟังออกว่าผู้มาเป็นใคร แต่ยังอดหันกายไปมิได้

คนที่ด้านหลังคือแนฮ้วยจริงๆ

ชึ่งความจริง ยอดขุนพลสยองขวัญวางกำลังอยู่บนเส้นทางที่ทอดขึ้นสู่แก่งหินเลาะเจี๊ยะกี ดังนั้นระหว่างที่ทิชิ่วรุดมา ยังเผชิญการขัดขวางจากสิบสามดาวน้ำแข็งและกองกำลังหน่วยทรราช

แต่แนฮ้วยไม่ทราบเล็ดลอดหูตาของพวกมัน ขึ้นเขามาโดยไม่ถูกพบเห็นได้อย่างไร?

ยอดขุนพลสยองขวัญมีความรู้สึกว่า ที่มันเผชิญหน้ามิใช่ผู้คนหากแต่เป็นเสือดาวดัวหนึ่ง

เสือดาวที่ดุร้ายหมายชีวิดตัวหนึ่ง

ดังนั้นยอดขุนพลสยองขวัญอาศัยการกล่าววาจา ผ่อนคลายความเขม็งตึงเครียดของจิดใจ กล่าวว่า

"ท่านไม่ได้พบกับโชวซือเอี้ย (ที่ปรึกษาแช่โชว)?"

โชวซือเอี้ยมีชื่อจริงว่าโชวฮวยกง มันโดยสารเกี้ยวไปสกัดขัดขวางแนฮ้วยกับเชี่ยวตอ

แนฮ้วยตอบด้วยสีหน้าเย็นชาไร้ความรู้สึกว่า

"ข้าพเจ้าพบกับมัน"

ยอดขุนพลสยองขวัญอดถามมิได้ว่า

"มันไม่ได้เหนี่ยวรั้งท่านไว้?"

แนฮ้วยตอบด้วยสีหน้าดุจเดิมว่า

"มันคิดเหนี่ยวรั้งข้าพเจ้าไว้ แต่มันถูกเชี่ยวดอเหนี่ยวรั้งไว้"

แนฮ้วยเปลือกนอกเข้มแข็งดุดัน แต่เมื่อเผชิญเรื่องราว ยังสามารถแยกแยะโดยละเอียด

แนฮ้วยเห็นว่า โชวชือเอี้ยโดยสารเกี้ยวมาสกัดขัดขวางเขากับเชี่ยวดอ ต้องมีแผนอุบายเคลือบแฝง

...หรือว่าโชวชือเอี้ยได้รับมอบหมายให้เหนี่ยวรั้งเขาระยะเวลาหนึ่ง?

...ระหว่างที่เขาถูกเหนี่ยวรั้งไว้ สถานที่อื่นใช่จะเกิดเรื่องอันใดหรือไม่?

แนฮ้วยแน่ใจว่า ยอดขุนพลสยองขวัญต้องอาศัยช่วงเวลานี้กระ-ทำการอันใด

แนฮ้วยนึกถึงทิชิ่วกับตุยเมี่ยขึ้นมา

ดังนั้นเขาคร้านที่จะประคารมกับโชวชือเอี้ย เพียงกล่าวเบาๆกับเชี่ยวดอคำหนึ่ง ก็ถอนตัวจากมา

คำพูดที่เขากล่าวกับเชี่ยวดอคือ "ท่านพัวพันมันไว้"

จากนั้นแนฮ้วยรีบรุดขึ้นสู่แก่งหินเลาะเจี๊ยะกี

ยอดขุนพลส์ยองขวัญกำลังวางกำลังอยู่ตามรายทาง ที่ทอดขึ้นสู่แก่งหินเลาะเจี๊ยะกี แต่แนฮ้วยอาศัยความสามารถราวกับสัตว์ป่าซ่อนร่องรอย เร้นกายขึ้นมาโดยไม่ถูกพบเห็น

ยอดขุนพลสยองขวัญไม่ถามถึงโชวชือเอี้ยอีก มันเพียงกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงสี่ยอดมือปราบ สามารถรุดมาถึงสามคน"

ทิชิ่วกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"ท่านแน่ใจว่ารุดมาสามคนเท่านั้น?"

ยอดขุนพลสยองขวัญอดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้

มันพลันฉุกคิดถึงเรื่องราวหนึ่ง

...มันวางกำลังอยู่ตามเส้นทางที่ทอดขึ้นสู่แก่งหินเลาะเจี๊ยะกี มาตรว่าคนเหล่านั้นไม่สามารถสกัดขัดขวางทิชิ่ว ไม่พบเห็นร่องรอยของแนฮ้วย อย่างน้อยสมควรติดตามขึ้นมา

...คนเหล่านั้นไฉนไม่ได้ติดตามขึ้นมา?

...หรือว่าคนเหล่านั้นถูกตรึงกำลังเอาไว้?

...เป็นผู้ใดมีความสามารถตรึงกำลังมากมายปานนั้นกับที่เดิมได้?

...หรือว่าเป็นบ้อเช้ง?

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันบังเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยวชนิดหนึ่ง

ความรู้สึกโดดเดี่ยวที่สร้างความเย็นเยือกจับขั้วหัวใจชนิดหนึ่ง

ก่อนหน้านี้รอบกายของยอดขุนพลสยองขวัญแวดล้อมด้วยผู้คนประกอบด้วยหนึ่งหัวหน้าหมู่ตึก สองผู้ช่วย สามสหาย ห้าหัวหน้าสหพันธ์และเก้าแม่ทัพ

แต่คนเหล่านั้นบ้างทรยศ บ้างพลีชีวิตให้แก่มัน ยังมีบางคนที่ถูกมันฆ่าทิ้ง

ดังนั้นคนข้างกายของมันดอนนี้มีแต่รองแม่ทัพชายแดนอูเจ่กเปียง

ค่ำคืนนี้มันคำนวณแน่ว่า ตุยเมียต้องมาเกลี้ยกล่อมอูเจ่กเปียง จึงรุดมาดักรอตุยเมีย

ในที่สุดตุยเมียรุดมาจริงๆ แต่ผู้มาไม่เพียงแต่เป็นตุยเมีย ยังมี

ทิชิ่วกับแนฮ้วย

...มันใช่ดำเนินแผนผิดพลาดหรือไม่?

...ใช่เป็นความผิดพลาดที่ไม่อาจแก้ไขกลับกลายหรือไม่?

...ใช่เป็นเพราะผู้ก่อกรรมทำเข็ญต้องตายหรือไม่?

.....

ทิชิ่ว ตุยเมี่ยและแนฮ้วยยืนหยัดเป็นรูปสามเส้า ล้อมกักยอดขุนพลสยองขวัญเอาไว้

นี่นับเป็นโอกาสที่หายากยิ่ง... โอกาสที่ยอดขุนพลสยองขวัญอยู่โดดเดี่ยว

คนทั้งสามต้องไม่ปล่อยให้โอกาสที่หายากยิ่งนี้ผ่านเลยไป

ทั้งสามต้องไม่ปล่อยปละละเว้นยอดขุนพลสยองขวัญ

ยอดขุนพลสยองขวัญกลับเยือกเย็นยิ่ง เยือกเย็นราวรูปสลักจากศิลา

มันยังคงเผชิญหน้ากับแนฮ้วย ปากกล่าวว่า

“เราทราบแต่แรกว่า ต้องมีสักวันที่พวกเราจะเผชิญหน้ากันในลักษณะนี้”

แนฮ้วยไม่ได้เอ่ยปาก

เขาความจริงมิใช่บุคคลที่ชมชอบกล่าวมากความ เขายังฟังออกว่ายอดขุนพลสยองขวัญยังกล่าวไม่จบสิ้น

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวสืบต่อจริงๆ มันกล่าวอีกว่า

“ครั้งแรกที่เราเผชิญหน้ากับท่าน เรามีความรู้สึกว่าท่านคล้าย

เป็นบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเราแต่สามชาติปางก่อน และคล้ายเป็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งตระเตรียมพุ่งกระโจนใส่เรา”

แนฮ้วยค่อยกล่าวว่า

“ดังนั้นท่านวางแผนดำเนินอุบาย ปรักปรำป้ายผิด คิดทำลายล้างข้าพเจ้าโดยสิ้นเชิง”

ยอดขุนพลสยองขวัญยอมรับว่า

“เราไม่อาจปล่อยให้สัตว์ร้ายตัวหนึ่งจ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้าง เราอาจพลาดท่าแก่สัตว์ร้ายตัวนั้นได้ทุกเมื่อ”

มันกล่าวสืบต่อ

“เราความจริงสมควรกำจัดเจ้าพ้นทางไปได้ หากมิใช่เพราะชุย-กักฉั้ง”

ชุยกักฉั้งเป็นชื่อปลอมของตุยเมี่ย ซึ่งใช้ในระหว่างที่ปะปนอยู่ในสหพันธ์แนวร่วมใหญ่

แนฮ้วยต้องยอมรับเช่นกัน

หากมิใช่ตุยเมี่ย เขาคงจบสิ้นไปแล้วจริง ๆ

ยามนั้น ยอดขุนพลสยองขวัญค่อยเหลียวหน้าไปยังตุยเมี่ย กล่าวว่า

“แด่เรากลับสำนึกขอบคุณท่าน”

สี่ยอดมือปราบกับยอดขุนพลสยองขวัญตั้งเผชิญหน้า ยอด-ขุนพลสยองขวัญกลับสำนึกขอบคุณต่อตุยเมี่ยนี่ไยมิใช่เป็นเรื่องประหลาด

ตุยเมี่ยส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม ยอดขุนพลสยองขวัญจึงกล่าว

“ทั้งนี้เพราะท่านเคยเตือนสติเรา ศัตรูที่แท้จริงของเราคือเราเอง”

ตุยเมี่ยจดจำเหตุการณ์ตอนนั้นได้ ตอนนั้นยอดขุนพลสยอง-

ขวัญวางแผนให้สตรีอ้วนใหญ่เปิดเผยโฉมหน้าแท้จริง และฆ่านางกับมือ แต่ยังคิดค้นหาไส้ศึกที่ปะปนอยู่ข้างกาย ดังนั้นตุยเมียระบุว่า ศัตรูของยอดขุนพลสยองขวัญคือตัวมันเอง

ยามนั้นตุยเมียกล่าวว่า

"เรายอมรับว่าท่านเป็นคนชาญฉลาด ได้รับการกระตุ้นเตือนสติก็เข้าใจกระจ่าง เพียงแต่ท่าน..."

เขาไม่ได้กล่าวสืบต่อ แต่ยอดขุนพลสยองขวัญทราบว่าตุยเมียคิดกล่าวกระไร

...เพียงแต่มันก่อการฆ่าฟันมากเกินไป โหดเหี้ยมชั่วร้ายมากเกินไป

จนบัดนียอดขุนพลสยองขวัญค่อยหันหน้าหาทิชิว กล่าวว่า

"พวกเราเพิ่งพบหน้าเป็นครั้งแรก แต่เราล่วงรู้พฤติการณ์ของท่านโดยละเอียด ท่านเมื่อหนุ่มฉกรรจ์ เคยเสนอหน้าออกคุ้มครองเดียซาปาแห่งหน่วยปฏิภาณฟ้า ทั้งยังหาญสู้เนียเตียง ฉั่วค้วง รับมือสี่จอมทมิฬ พลังการฝึกปรือของท่าน สมควรเทียบเท่ากับจูก้วะซิงแซแล้ว"

ทิชิ่วน้อมกายเล็กน้อย กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่อาจทัดเทียมสี่เจ่ก(ท่านอา)แม้สักหนึ่งในหมื่น"

ยอดขุนพลสยองขวัญก็ทราบว่า ทิชิ่วมีนิสัยถ่อมตน ดังนั้นไม่กล่าวกระไรอีก

มันเบือนสายตาอีกครา ครั้งนี้จับจ้องมองอูเจ่กเปียง กล่าวว่า

"เมื่อครู่ตุยเมียบอกว่าท่านไม่ยอมขายเรา ถือคุณธรรมน้ำมิตรต่อเรา"

อูเจ่กเปียงล่วงรู้ความหมายในวาจาของยอดขุนพลสยองขวัญเพียงกล่าวว่า

“ตอนนี้ถึงเวลาที่เราจะแสดงออกแล้ว”

ยอดขุนพลสยองขวัญกำลังรอให้มันแสดงออก

อูเจ่กเปียงแสดงอาวุธของมันออกมา เดินเข้าหาทิชั่ว ตุยเมี่ยและแนฮ้วย

มันมีนาม “เจ่กเปียง”(หนึ่งแส้)อาวุธของมันก็เป็นแส้เก้าปล้องเส้นหนึ่ง

อูเจ่กเปียงเพิ่งเดินออกไป ตุยเมี่ยก็สะอึกเข้ารับหน้า

ทั้งสองเคยเป็นสหาย อูเจ่กเปียงเมื่อคิดลงมือ ตุยเมี่ยย่อมต้องน้อมสนอง

อูเจ่กเปียงไม่เอ่ยปากกล่าววาจา ตอนนี้มิใช่เวลากล่าววาจาอีกต่อไป

มันจู่โจมแส้เก้าปล้องออกดุจสายฟ้า

ตุยเมี่ยพลันยกมือซ้ายตะปบปราดไปเบื้องหน้า

ทั้งสองเคลื่อนไหวคราเดียว การต่อสู้ก็หยุดนิ่งลง

อเจ่กเปียงสืบเท้าซ้ายนำหน้า เท้าขวาตามหลัง แส้เก้าปล้องที่จู่โจมออกด้วยความรวดเร็วสุดเปรียบปาน กลับถูกตุยเมี่ยคว้าจับไว้

ตุยเมี่ยแยกเท้าทั้งสองออกเล็กน้อย ใช้มือซ้ายตะปบคว้าแส้เก้าปล้องเอาไว้

ตุยเมี่ยเป็นบุคคลแรกที่สามารถคว้าจับแส้เก้าปล้องของอูเจ่กเปียง

อูเจ่กเปียงก็เป็นบุคคลแรกที่ถูกตุยเมี่ยคว้าจับอาวุธไว้ แต่ยังช่วง

ชิงอาวุธไปไม่ได้

อูเจ่กเปียงหน้าเขียวคล้ำ พลันเสือกส่งแส้เก้าปล้องไปเบื้องหน้า

ตุยเมี่ยรวบนิ้วทั้งห้า.ยังคงคว้าจับแส้เก้าปล้องเอาไว้ แต่ที่ซอกนิ้วปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

ตุยเมี่ยพลันสืบเท้าออกไปก้าวใหญ่

เท้าของเขายาวกว่าผู้คนทั่วไป ดังนั้นพอก้าวเท้าออก ก็คุกคามถึงเบื้องหน้าอูเจ่กเปียง

อูเจ่กเปียงพลันใช้มือที่หลงเหลืออีกข้างหนึ่งกราดฟาดออก

ตุยเมี่ยตวัดเท้าขวาขึ้น เสียงฉาดเมื่อรับฝ่ามือของอูเจ่กเปียงนี้เอาไว้

อูเจ่กเปียงฉกฉวยโอกาสกระชากดึงแส้เก้าปล้องกลับไป ร่ายรำแส้เก้าปล้อง บังเกิดเสียงดังหวือหวือ

ตุยเมี่ยตวัดเท้าเคลื่อนไหวตาม ทอดตาทั่วแผ่นดิน ผู้ที่ใช้เท้าได้อย่างคล่องแคล่วปานนี้ เกรงว่ามีแต่ตุยเมี่ยเท่านั้น

แส้เก้าปล้องสะบัดกวัดแกว่ง ยิ่งร่ายรำยิ่งเร่งร้อน

เท้าของตุยเมี่ยเตะกราดเร่งร้อนยิ่งกว่า คล้ายปรากฏเท้าหลายสิบข้าง ตวัดเตะออกโดยพร้อมเพรียง

พลันได้ยินเสียงตวาดก้อง แส้เก้าปล้องจู่โจมออก เท้าข้างนั้นก็เตะกราดออก

จากนั้นเงาร่างสองสายแยกย้ายผละจากกัน

ที่แตกต่างคือ เงาร่างหนึ่งยังยืนหยัดกับพื้น เงาร่างหนึ่งล้มลงแล้ว

เงาร่างที่ยังยืนหยัดอยู่คือตุยเมี่ย เงาร่างที่ล้มลงคืออูเจ่กเปียง

.....

ไม่มีผู้ใดมองดูอูเจ่กเปียงอีก

แม้แต่ยอดขุนพลสยองขวัญก็ไม่

อูเจ่กเปียงเมื่อล้มลง มันจะเป็นจะตาย ก็ไม่มีผู้ใดแยแสสนใจอีก

ทิชิ่วเอ่ยปากกล่าววาจาก่อน เขาสูดลมหายใจคำหนึ่งแล้วกล่าว

“เล่งได้เจียงกุน ตอนนี้พวกเรามีหนทางเดินเพียงสายเดียว”

ยอดขุนพลสยองขวัญทราบว่าเป็นหนทางอย่างไร

ทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้า มิใช่ท่านตายก็เป็นเราสิ้น

นอกจากนี้ไม่มีหนทางอื่นอีก

ยอดขุนพลสยองขวัญเพียงกล่าวว่า

“มาเถอะ”

กล่าวจบไม่มองดูบุคคลรอบข้างทั้งสามอีก เพียงมองดูฝ่ามือของมัน

ผู้ที่เข้ามาก่อนคือแนฮ้วย

แนฮ้วยเห็นว่านกโง่งมโบยบินก่อน ทหารเลวชิงเคลื่อนไหว เขารั้งอันดับท้ายสุดของสี่ยอดมือปราบ หากจะลงมือ หากจะหลั่งโลหิตสมควรเป็นเขาก่อน

ดังนั้นแนฮ้วยชักกระบี่ลงมือ

ท่ากระบี่ของเขาปราศจากความพลิกแพลงพิสดารอันใด มีแต่รวดเร็ว

เป็นกระบี่ที่รวดเร็วดุจสายฟ้า

ท่าฝ่ามือของยอดขุนพลสยองขวัญก็รวดเร็วดุจสายฟ้า

ยอดขุนพลสยองขวัญลงมือแล้ว

.....

หอตตาทั่วแผ่นดิน น้อยคนที่เคยเห็นยอดขุนพล-สยองขวัญลงมือ

ด้วยศักดิ์ฐานะจอมเหี้ยมหาญเช่นมัน มิต้องให้มันลงมือด้วยตัวเองจริงๆ

ในจำนวนนี้มีแด่ตุยเมียเคยเห็นยอดขุนพลสยองขวัญลงมือปลิดชีวิตสตรีอ้วนใหญ่

ยอดขุนพลสยองขวัญใช้เพียงฝ่ามือเดียว ก็กระแทกอวัยวะภายในองคาพยพ จุดชีพจรของนางคลาดเคลื่อนจากตำแหน่งเดิม ทำให้นางหลั่งโลหิตจากหน้าผาก เปล่งชุ่มเสียงออกจากรูหู

วิชาฝีมือนี้เรียกว่าเจียงกุนเหล็ง(ประกาศิตขุนพล)

ยามนี้ยอดขุนพลสยองขวัญก็ใช้ประกาศิตขุนพลต่อแนฮ้วย

มันกลับใช้ฝ่ามือเลือดเนื้อ กระแทกกระบี่ของแนฮ้วยหักสะบั้นเป็นสองท่อน

แต่พลังที่แฝงอยู่ในประกาศิตขุนพลยังไม่สิ้นสูญ ยังคงแล่นผ่านกระบี่หัก จู่โจมเข้าสู่ร่างแนฮ้วย

พลันปรากฏคนผู้หนึ่งกระโดดปราด ใช้วิชาตัวเบาที่เป็นเอกในแผ่นดิน กระโดดถึงข้างวงต่อสู้

คนผู้นั้นคือตุยเมี่ย

ตุยเมี่ยพอกระโดดถึงข้างวงต่อสู้ ก็หันหลังให้แก่ยอดขุนพล-สยองขวัญ ตวัดสองเท้าเตะกลับหลัง

นี่เป็นท่าเท้าช่วยชีวิตแนฮ้วย และเป็นท่าเท้าทวงชีวิตยอดขุน-พลสยองขวัญ

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันผลักกระแทกสองมือออก

วิชาลมปราณของยอดขุนพลสยองขวัญ เรียกว่าวิชามารสี่บานประตูฉากกั้น

ภายใต้วิชามารสี่บานประตูฉากกั้นกระแทกจูโจม ไม่มีวัตถุธาตุใดคงสภาพเดิม รวมทั้งร่างกายเลือดเนื้อ

ยามนั้น พลันบังเกิดเสียงตวาดก้อง ทิชั่วก็ลงมือแล้ว

ทิชั่วผลักดันสองมือ ทุ่มเทลมปราณหนึ่งเรียงร้อยปรุโปร่งต้านรับวิชามารสี่บานประตูฉากกั้นของยอดขุนพลสยองขวัญเอาไว้

.....

ผลการต่อสู้คือบาดเจ็บทั้งสี่ฝ่าย

แนฮ้วยถูกปลายพลังของประกาศิตขุนพลกระแทกปลิวกระเด็นไปไกลโข กระอักโลหิตออกมาหลายกองโต แต่ยังกำกระบี่หักมั่น แม้ตายก็ไม่คลายมือออก

ตุยเมี่ยปลิวลิ่วไปอีกทิศหนึ่ง พอร่วงฟาดลงกับพื้น ก็ไม่สามารถลุกขึ้น ทั้งนี้เพราะกระดูกเท้าของเขาถูกกระแทกหักแล้ว

ทิชั่วยังยืนหยัดกับที่เดิม แต่คนกลับกลายเป็นต่ำเตี้ยลง ที่แท้สองเท้าจมลึกไปในดิน เห็นแต่หัวเข่าทั้งสอง มุมปากก็ปรากฏโลหิต

ไหลหลั่งเป็นทางยาว

ยอดขุนพลสยองขวัญต้องถอยกายไปก้าวใหญ่ ศีรษะอันล้านเลี่ยนปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย เอ็นเขียวบนหน้าผากยิ่งคล้ายตัวหนอนที่เลื้อยคลานยุบยับปากเม้มสนิทสารรูปขี้ริ้วกว่าเดิมปั้นยากกว่าเดิม

มันมิอาจไม่เม้มปาก ทั้งนี้เพราะโลหิตของมันพลุ่งขึ้นถึงลำคอ ขอเพียงเผยอริมฝีปาก โลหิตก็จะทะลักออกมาแล้ว

ทั้งสี่พอเริ่มปะทะหักหาญ ก็บาดเจ็บทั้งสี่ฝ่าย หากสู้สืบไป ใช่เป็นสภาพตกตายทั้งสี่ฝ่ายหรือไม่?

ไม่มีผู้ใดทราบได้

คนทั้งสี่เพียงรู้สึกเบื้องหน้าสายตามืดทะมึน ดังนั้นอดเงยหน้าขึ้นมิได้

ทั้งสี่ค่อยพบว่า จันทราถูกเมฆบัง เมฆดำคล้ายม้าป่าหลุดจากบังเหียน ม้วนคละคลุ้งมาปกคลุมอยู่เหนือแก่งหินเลาะเจี๊ยะกี

.....

ก่อนหน้านี้ท้องฟ้าราตรียังสดใส จันทร์ฉายยังกระจ่างฟ้า แต่แล้วฟ้ากลับกลายเป็นมืดมิด จันทราหลบเร้นหาย ทำให้ผู้คนหวนนึกถึงคำ "ฟ้ามีเมฆฝนสุดคาดคิด คนมีโชคเคราะห์ทุกเช้าค่ำ" ขึ้นมา

ทันใด อสนีบาตฟาดเปรี้ยง ฟ้าแลบฟ้าร้องโดยพร้อมเพรียง ประกายสายฟ้าคล้ายงูเงินสายยาวเหยียด แลบแปลบลงตรงหน้ายอด-

ขุนพลสยองขวัญ

ทิชิ่ว ตุยเมี่ยและแนฮ้วยล้วนเห็นภาพเหตุการณ์ที่จะประทับตราตรึงอยู่ในห้วงสมองตลอดไปภาพหนึ่ง

ทั้งสามเห็นพื้นดินตรงหน้ายอดขุนพลสยองขวัญปริแตกแยกออก คล้ายกับเทพอสนีบาดจามขวานลงมา แยกพื้นพสุธาแถบนั้นออกจากกัน

พริบตานั้น ฟ้าเปลี่ยนสี ดินปริแตกแยกออก ทุกประการล้วนเกรี้ยวกราดรุนแรง ชวนให้อกสั่นขวัญแขวน

ยอดขุนพลสยองขวัญเป็นจอมเหี้ยมหาญ แต่จะอย่างไรยังเป็นคน คนไม่อาจต้านทานอานุภาพแห่งฟ้า ความพิโรธของพสุธาได้ ดังนั้นมันต้องแผดเสียงร้องออกมา

เสียงอสนีบาดฟาดทลาย เสียงแผ่นดินแดกแยกออก เสียงแผดร้องของยอดขุนพลสยองขวัญ ดังติดต่อตามกันจนแทบเป็นเสียงเดียว

จากนั้นร่างของยอดขุนพลสยองขวัญพลันสูญหายไป

แนฮ้วยและพวกทั้งสามล้วนเห็นกับตาว่า ร่างของยอดขุนพล-สยองขวัญร่วงลับลงในรอยแดกแยกของพื้นพสุธานั้น คล้ายกับตรงรอยแดกมีมือมารที่มองไม่เห็นข้างหนึ่ง ฉุดกระชากมันลงไป

ยอดขุนพลสยองขวัญกลับถูกลบล้างไปจากโลกในลักษณะนี้

นี่ใยมิใช่เป็นฟ้าพิฆาต เป็นการลงทัณฑ์จากสวรรค์?

ไม่ทราบผ่านไปนานเท่าใด ตุยเมี่ยค่อยลุกขึ้นยืน...ขอเพียงเขายังมีลมหายใจอยู่ ก็ต้องลุกขึ้นยืน

เขากับทิชิ่วและแนฮ้วย ล้วนบังเกิดความคิดประการหนึ่ง

ยอดขุนพลสยองขวัญถูกธรณีสูบหาย แต่ขุมกำลังอันชั่วร้าย
ของมันยังคงอยู่ ดังนั้นภาระหน้าที่ของสี่ยอดมือปราบยังไม่สิ้นสุด

ถือกำเนิดเป็นมือปราบ ต้อง "วิตกทุกข์ร้อนก่อนผู้คน สุขหรรษา
ภายหลังฝูงชน"

จบตอนมือเหล็กพิชิต

4มือปราบพญายม ตอน

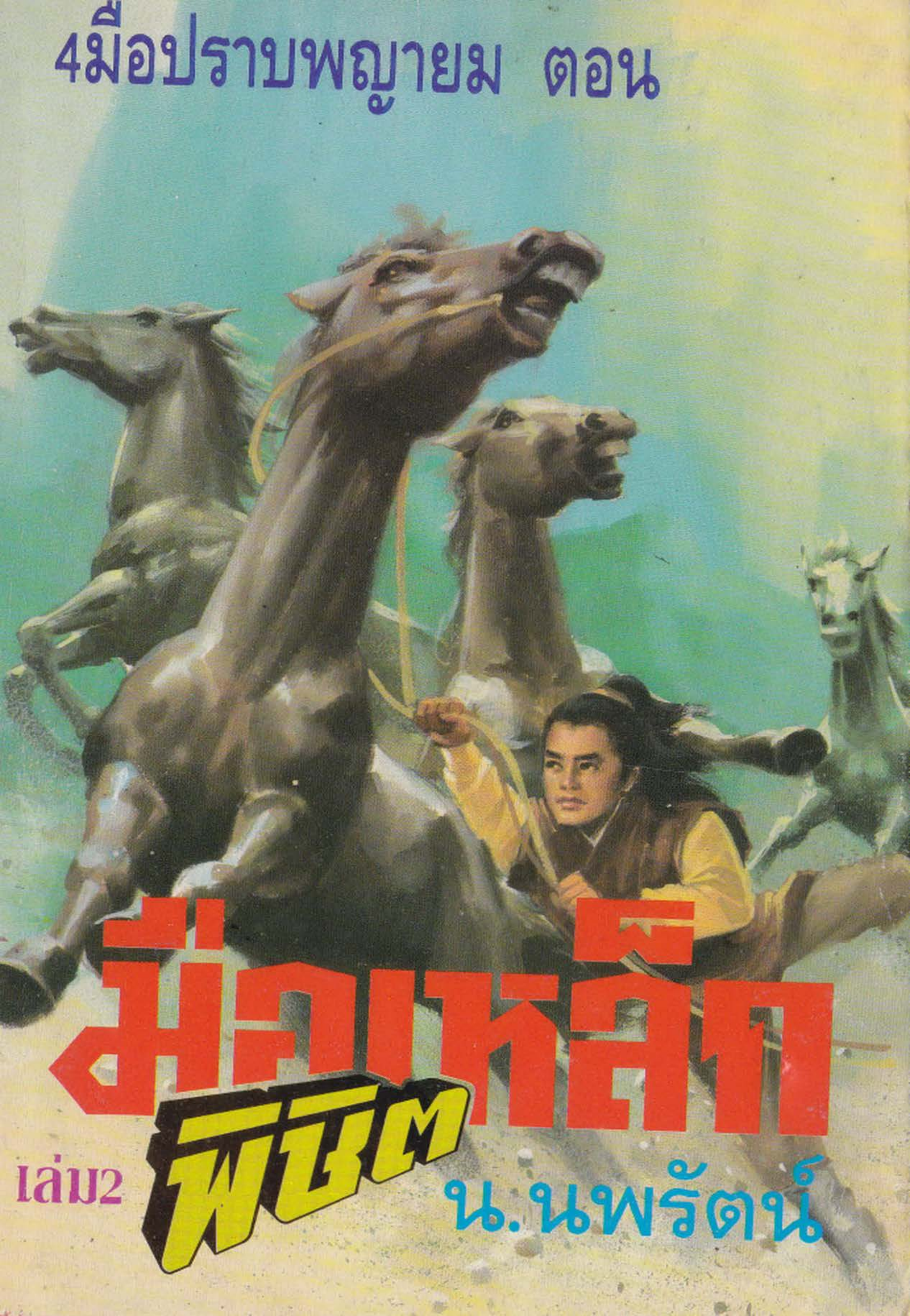

ฝ่ายเหล็ก

เล่ม2

พิชิต

น.นพรัตน์